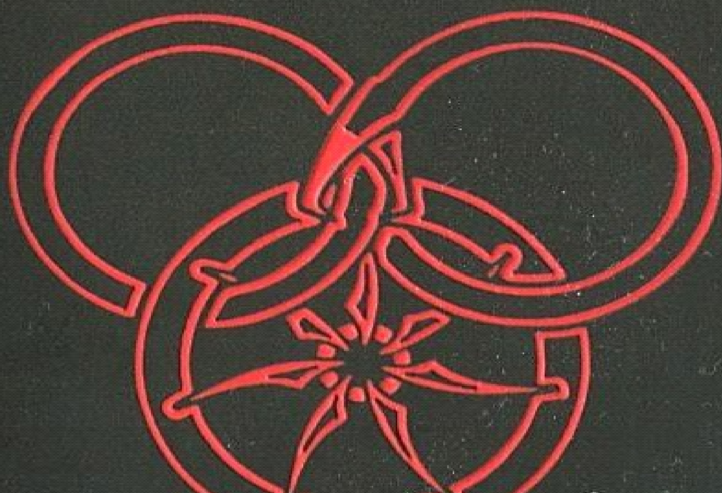
ROATA TIMPULUI
CARTEA A ȘASEA

ROBERT JORDAN

SENIORUL HAOSULUI

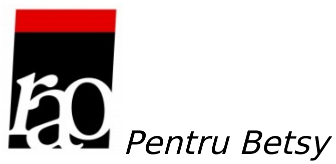

Robert Jordan

Seniorul Haosului

CICLUL
ROATA TIMPULUI
CARTEA A ŞASEA

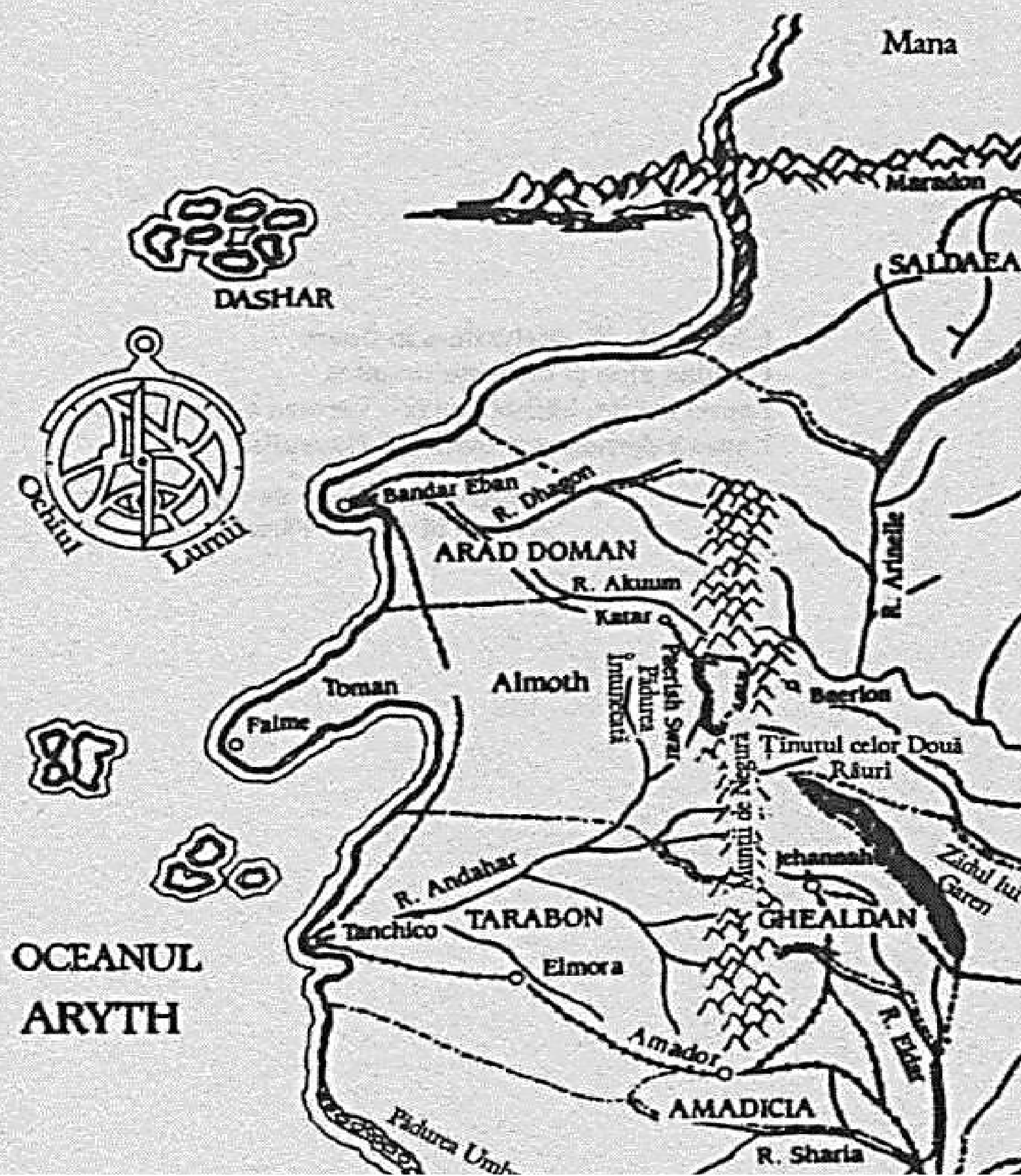
Traducere:
Darie Dorian Botezatu

Pentru Betsy

Leii cântă, iar dealurile-s în floare
Cu luna ziua şi cu soare noaptea
Femei orbite, bărbaţi surzi – vremea e a nebunilor
Lasă să domnească Seniorul Haosului.

— Versuri dintr-un joc de copii
auzit în Avalon în a patra Vârstă.

Mana
Maradon
SALDAEA
DASHAR
Ochiul Lumii
Bandar Eban
R. Dhagon
ARAD DOMAN
R. Akuum
R. Arinelle
Katar
Toman
Almoth
Falme
Baerlon
Tinutul celor Două Râuri
Munții de Neguri
Jehannah
Zidul lui Garen
R. Andahar
TARABON
Tanchico
GHEALDAN
OCEANUL ARYTH
Elmora
Amador
R. Eldar
AMADICIA
R. Sharia

Mana Pustiitoare
Shayol Ghul
Munții Dhoom
Ținuturile Pârjolite
Pasul lui Tarwin
Mana
Shol Arbela
Fal Dara
Fal Moran
Chachin
KANDOR
ARAFEL
SHIENAR
Dealurile Negre
R. Luan
R. Ivo
Tar Valon
Piscul Dragonului
R. Haevin
R. Gaelin
Pustiul Aiel
Pasul Jangai
Cairhien
CAIRHIEN
Pajiștea Caralain
R. Alguenya
Pădurea Braem
ANDOR
Cei patru Regi
Caemlyn
Whitebridge
Aringill
R. Storn
R. Erinin
R. Iralell
Lugard
Dealurile Kintara
R. Manetherendrelle
MURANDY
R. Cary
Far Madding
Haddon Mirk
ALTARA
Maredo
TEAR
Tear

PROLOG

Primul Mesaj

DEMANDRED PĂŞI PE PANTELE ABRUPTE ALE SHAYOL GHUL şi poarta, gaură în ţesătura realităţii, se stinse fulgerător. Deasupra, nori cenuşii se rostogoleau ascunzând cerul, asemenea unei mări răsturnate şi întunecate cu valuri zdrobindu-se de vârful ascuns al muntelui. Dedesubt, lumini stranii pulsau peste câmpia pustie, albastru şi roşu stins, fără a reuşi să împrăştie ceţurile întunecate care le învăluiau sursa. Fulgerele urcau către nori în timp ce tunetele se rostogoleau încet pe cer. Deasupra pantei se înălţa abur şi fum din găuri împrăştiate peste tot, unele mici cât mâna unui om, altele suficient de mari cât să înghită zece bărbaţi.

În aceeaşi clipă eliberă Puterea, iar odată cu prospeţimea dispărută se duse şi acea ascuţime a simţurilor care făcea totul mai acut şi mai clar. Absenţa ***saidinului*** îl lăsă gol pe dinăuntru, dar aici doar un nebun ar fi încercat să conducă Puterea. Şi, în plus, aici numai un nebun ar fi vrut să vadă, să miroasă sau să simtă prea clar.

În timpul Vârstei Legendelor, cum i se spune acum, aici fusese o insulă idilică, înconjurată de o mare răcoroasă, iubită de admiratorii naturii. Acum, în pofida aburilor, era cumplit de frig; nu-şi permise să îl simtă, dar instinctul îl făcu să îşi strângă pelerina de catifea căptuşită cu blană. Respiraţia îi era încărcată

de un abur subţire, abia vizibil câteva clipe, înainte de a fi sorbită de aer. Câteva sute de mile la miazănoapte totul era de gheaţă, dar Thakan'dar era mereu la fel de uscat ca un deşert, deşi mereu învăluit în iarnă.

Era acolo şi un soi de apă, un pârâiaş de culoarea cernelii care se prelingea pe coasta stâncoasă, pe lângă o fierărie cu acoperiş cenuşiu. De dinăuntru răsunau ciocane şi cu fiecare izbitură o lumină albă fulgera prin ferestrele înguste. O femeie îmbrăcată în zdrenţe se ghemuise deznădăjduită lângă zidul de piatră al fierăriei, strângând un bebeluş în braţe, în timp ce o fată slabă ca o trestie îşi îngropa faţa în fusta ei. Fără îndoială, prizonieri capturaţi în vreun raid în Ţinuturile de Hotar. Dar atât de puţini; cu siguranţă Myrddraalii scrâşneau din dinţi. Săbiile lor cedau după un timp şi trebuiau înlocuite, chiar dacă raidurile în Ţinuturile de Hotar fuseseră rărite.

Apăru unul dintre fierari, o creatură care aducea cu un om, greoaie şi înceată, cioplită parcă direct din munte. Fierarii nu erau cu adevărat vii; duşi dincolo de Shayol Ghul ei se transformau în piatră, în pulbere. Dar nu erau cu adevărat fierari, nu făceau decât săbii. Cel din faţa lui ţinea cu o pereche de cleşti o sabie, deja călită, palidă precum lumina lunii. Viu sau nu, fierarul o scufundă cu grijă în pârâul întunecat. Orice urmă de viaţă din metal dispăru odată cu apa aceea. Când o scoase, era perfect neagră. Dar încă nu era gata. Fierarul intră şi brusc o voce de om scoase un strigăt disperat.

— Nu! Nu! NU! ţipă ascuţit, iar sunetul se stinse încetişor, fără să-şi piardă intensitatea, ca şi cum cel care ţipase fusese aruncat la o distanţă uriaşă. Acum sabia era gata.

Din nou apăru un fierar – poate acelaşi, poate altul – şi o ridică pe femeie în picioare. Femeia, bebeluşul şi fata începură să scâncească, iar cel mic fu smuls din braţele mamei şi aruncat în ale fetei. Femeia găsi în final puterea unei umbre de rezistenţă. Plângând, îl lovi violent pe fierar. Acesta se sinchisi la fel de mult ca o piatră. Ţipetele femeii încetară de îndată ce

ajunse înăuntru. Ciocanele îşi reîncepură bătăile, înecând sughiţurile de plâns ale copiilor.

O sabie terminată, una pe care o făceau acum şi mai urmau încă două. Demandred nu mai văzuse niciodată mai puţin de cincizeci de prizonieri aşteptând să-şi dăruiască seva vieţii Marelui Senior al întunericului. Da, cu siguranţă Myrddraalii scrâşneau din dinţi.

— Tu pierzi vremea când eşti chemat de Marele Senior?

Vocea părea o piele putredă care se sfarmă.

Demandred se întoarse încet – cum îndrăznea un Pierit să i se adreseze pe tonul acela? dar vorbele de ocară i se stinseră pe buze. Nu-l oprise privirea fără de ochi a feţei cleios-palide. Căutătura Myrddraalului stârnea frica în orice om, dar el îşi smulsese frica din piept cu mult timp în urmă. Îl oprise mai degrabă însăşi creatura cea neagră. Fiecare Myrddraal avea înălţimea unui bărbat înalt, o iscusită imitaţie de om, toţi la fel, de parcă ar fi fost croiţi după aceeaşi matriţă. Cel din faţa lui îl depăşea în înălţime şi cu capul, şi cu umerii.

— Te voi duce la Marele Senior, spuse Myrddraalul. Sunt Shaidar Haran.

Se întoarse şi începu să urce muntele cu mişcări la fel de fluide ca ale unui şarpe. Pelerina de culoarea cernelii atârna nefiresc de nemişcată, fără să facă măcar o singură cută.

Demandred ezită înainte să îl urmeze. Pieriţii aveau nume în limba pocită a trolocilor. „Shaidar Haran“ venea din ceea ce oamenii numeau acum Limba Străveche. Însemna „Mâna întunericului“. Altă surpriză, iar lui Demandred nu-i plăceau surprizele, mai ales în Shayol Ghul.

Intrarea în munte se făcea prin una dintre gropile răzleţe, din care nu ieşeau nici aburi, nici fum. Avea o deschizătură suficient de mare cât să treacă deodată doi bărbaţi, iar Myrddraalul continuă să deschidă drumul. Acesta se înclină aproape imediat, cu planşeul tunelului la fel de uzat ca o gresie lustruită. Pe măsură ce coborau, frigul dispărea, înlocuit încetul cu încetul de

căldură, Demandred mereu în urma spatelui lat al lui Shaidar Haran. Demandred era conştient de căldura tot mai mare, dar nu se lăsă atins de ea. O lumină palidă radia din piatră, umplând tunelul, mai puternică decât veşnicul crepuscul de afară. Ţepuşe zimţate ţâşneau din tavan, dinţi de piatră gata să muşte, dinţii Marelui Senior gata să-i sfâşie pe necredincioşi sau pe trădători. Nu foarte firesc, desigur, dar eficient.

Brusc îşi dădu seama de ceva. De fiecare dată când făcuse acest drum, acei dinţi aproape că îi atinseseră creştetul capului. Acum erau deasupra Myrddraalului cu peste două palme.

Asta îl surprinse. Nu că s-ar fi modificat înălţimea tavanului – straniul era la el acasă în locul ăsta ci spaţiul suplimentar pe care îl primise Myrddraalul. Marele Senior oferea daruri atât Myrddraalilor, cât şi oamenilor. Spaţiul suplimentar era un lucru de care trebuia să-şi amintească.

Tunelul se lărgi brusc într-o platformă cocoţată deasupra unui lac de piatră topită, roşu pătat cu negru, deasupra căruia dansau flăcări înalte cât un stat de om, stingându-se şi apoi ridicându-se din nou. Nu exista acoperiş, doar o gaură uriaşă care străpungea muntele spre un cer ce nu era al Thakan’darului. Prin comparaţie cu el, cerul Thakan’darului părea normal, cu nori striaţi sălbatic, împinşi parcă de cele mai puternice vânturi care măturaseră vreodată lumea. Oamenii numeau locul ăsta Puţul Osândelor, şi puţini ştiau cu adevărat cât de bine i se potrivea numele.

Chiar după toate vizitele sale, prima făcută în urmă cu mai bine de trei mii de ani, Demandred se simţea uluit. Aici putea simţi Puţul, gaura sfredelită cu atât de mult timp în urmă, în locul în care Marele Senior zăcea prizonier încă din momentul Creaţiei. Aici se simţea înconjurat de prezenţa Marelui Senior. Fizic vorbind, locul acesta nu era mai apropiat de Puţ decât oricare altul din lume, dar aici Pânza se subţia, lăsându-l să se facă simţit.

Demandred aproape zâmbi, şi era cea mai reuşită încercare de zâmbet pe care o avu vreodată. Ce proşti erau cei care încercau să se opună Marelui Senior! Sigur, Puţul era în continuare blocat, deşi ceva mai puţin decât atunci când se trezise din somnul cel lung şi evadase din propria închisoare în el. Blocat, dar mai mare decât fusese când se trezise. Încă nu la fel de larg ca atunci când fusese aruncat în el de semenii lui, la sfârşitul Războiului Puterii, dar la fiecare vizită îl găsea puţin mai larg. În curând blocajul avea să dispară cu totul şi Marele Senior se va ridica deasupra lumii. În curând va veni Ziua Reîntoarcerii. Iar el va stăpâni lumea pentru totdeauna. Sub Marele Senior, desigur. Împreună cu cei Numiţi care vor supravieţui, desigur.

— Poţi să pleci acum, Pieritule.

Nu voia ca fiinţa de lângă el să vadă cum e covârşit de extaz. Extaz şi durere.

Shaidar Haram nu se mişcă.

Demandred deschise gura şi o voce îi explodă în creier.

DEMANDRED.

Să o numeşti voce e ca şi cum ai numi un munte pietricică. Aproape că îi zdrobi interiorul craniului. Îl umplu de extaz. Se prăbuşi în genunchi. Myrddraalul rămase privind impasibil, dar numai o mică parte din el mai putea observa creatura aceea de lângă el, cu vocea inundându-i creierul.

DEMANDRED. CE MAI E PRIN LUMEA ASTA?

Niciodată nu fusese sigur cât de mult ştia Marele Senior din ce se întâmpla în lume. Fusese surprins şi de ignoranţa, dar şi de cunoaşterea sa. Dar nu avea niciun dubiu despre ce voia să audă Marele Senior.

— Rahvin e mort, Mare Senior. Ieri, spuse şi simţi durere. Euforia prea puternică se transforma cu repeziciune în durere. Braţele şi picioarele îi erau cuprinse de spasme. Transpira acum.

— Lanfear a dispărut fără urmă, la fel ca Asmodean. Şi Graendal spune că Moghedien nu a venit să o întâlnească, aşa

cum se înţeleseseră. Asta tot ieri a fost, Mare Stăpân. Nu cred în coincidenţe.

CEI NUMIŢI SE ÎMPUŢINEAZĂ, DEMANDRED. CEI SLABI CAD. CEI CARE MĂ TRĂDEAZĂ VOR MURI MOARTEA CEA DE PE URMĂ. ASMODEAN, ZDROBIT DE PROPRIA SLĂBICIUNE. RAHVIN, UCIS ÎN FLOAREA PUTERILOR SALE. M-A SLUJIT BINE, DAR NICI MĂCAR EU NU ÎL POT SALVA DE FOCUL-RĂULUI. NICI MĂCAR EU NU POT PĂŞI ÎN AFARA TIMPULUI. Pentru o clipă, o clipă doar, o furie cumplită răzbătu din voce, poate era frustrare? FĂCUT DE VECHIUL MEU DUŞMAN, CEL NUMIT DRAGON. AI DEZLĂNŢUI TU FOCUL-RĂULUI ÎN SLUJBA MEA, DEMANDRED?

Demandred ezită. O picătură de sudoare îi alunecă uşor cale de două degete pe obraz; i se păru că durează un ceas. Pe vremea Războiului Puterii, timp de un an, ambele tabere folosiseră focul-răului. Până când au înţeles consecinţele. Fără înţelegeri sau armistiţii – nu existase niciodată vreun armistiţiu, aşa cum nu existase nici milă – fiecare tabără a încetat să-l folosească, pur şi simplu. În acel an oraşe întregi dispăruseră în focul-răului, sute de mii de fire smulse din Pânză; realitatea însăşi aproape că se destrămase, pământul şi universul gata să fie evaporate ca o ceaţă. Dacă focul-răului va fi din nou dezlănţuit, poate că nu avea să mai existe o lume de stăpânit.

Şi mai era ceva ce-l nelinişte a. Marele Senior ştia deja cum murise Rahvin. Şi părea să ştie mai multe despre Asmodean decât ştia el însuşi.

— Porunceşte, Mare Senior, şi mă voi supune.

Poate că muşchii săi tresăreau spasmodic, dar vocea îi era sigură şi stăpânită. Genunchii începeau să aibă pustule făcute de fierbinţeala pietrei, dar parcă ar fi fost carnea altcuiva.

AŞA VEI FACE.

— Mare Senior, Dragonul poate fi distrus.

Un mort nu ar putea dezlănţui din nou focul-răului şi poate Marele Senior nu ar mai găsi necesar să folosească aşa ceva.

— Este ignorant şi slab, împărţindu-şi atenţia în zeci de direcţii deodată. Rahvin a fost un orgolios prostănac. Eu…

VREI SĂ FII NAE'BLIS?

Vocea lui Demandred îngheţă. Nae'blis. Cel doar o treaptă sub Marele Senior, stăpânindu-i pe ceilalţi.

— Vreau doar să te slujesc, Mare Senior, orişicum voi putea. Nae'blis.

ATUNCI ASCULTĂ ŞI SLUJEŞTE. ASCULTĂ CINE VA MURI ŞI CINE VA TRĂI.

Demandred ţipă când vocea îl zdrobi iarăşi. Lacrimi de fericire i se scurgeau pe faţă.

Nemişcat, Myrddraalul îl privea.

— Nu vă mai fâţâiţi, zise Nynaeve, aruncându-şi morocănoasă cosiţa lungă peste umeri. Chestia asta nu o să funcţioneze dacă vă tot mişcaţi ca nişte copii cu mâncărimi.

Niciuna dintre femeile aşezate de partea cealaltă a mesei şubrede nu părea să fie mai în vârstă decât ea, deşi erau cu cel puţin douăzeci de ani, şi niciuna nu se fâțâia cu adevărat, dar căldura o făcea pe Nynaeve irascibilă. I se părea că nu este aer în încăperea mică şi fără ferestre. Era acoperită de broboane de sudoare; pielea celorlalte era uscată şi nu păreau a suferi de căldură. Leane, într-o rochie domani dintr-o mătase albastră prea transparentă, abia ridică din umeri; se părea că femeia înaltă, cu pielea arămie, avea o rezervă infinită de răbdare. De obicei. Siuan, frumoasă şi voinică, arareori dacă avea vreun strop.

Siuan mormăi şi îşi aranjă iritată fusta; de obicei se îmbrăca destul de simplu, dar în ziua aceea purta veşminte fine de in, galbene, brodate cu un model tairenian în jurul liniei gâtului, a cărui croială cobora neobişnuit de jos. Ochii ei albaştri erau la fel de reci ca apa adâncă a unei fântâni. Rece ca apa adâncă a unei fântâni ar fi fost pe de-a-ntregul, dacă vremea nu ar fi luat-o razna. Poate că îşi schimbase rochia, dar ochii îi erau la fel.

— Oricum nu o să meargă, izbucni.

Până şi felul ei de a vorbi era neschimbat.

— Nu poţi să repari o gaură când toată barca a ars. Mă rog, e o pierdere de timp, dar am promis, aşa că dă-i drumul. Leane şi cu mine avem treabă. Cele două comandau reţeaua de ochi-şi-urechi în Salidar pentru Aes Sedai, agenţii care trimiteau rapoarte sau doar zvonuri despre ce se mai întâmpla în lume.

Nynaeve îşi netezi rochia ca să se mai liniştească. Era din lână simplă, albă, cu şapte benzi de culoare, câte una pentru fiecare Ajah. O rochie de Aleasă. O enerva mai mult decât îşi imaginase vreodată. Mai bine ar fi purtat mătasea verde pe care o pusese deoparte. Era gata să admită gustul dobândit pentru haine fine, măcar în particular, dar alesese acea rochie doar pentru confort, era subţire şi uşoară, nu fiindcă verdele ar fi fost una dintre culorile preferate ale lui Lan. Chiar deloc. Visuri din cel mai prost soi. O Aleasă care ar fi purtat orice altceva decât albul cu dungi învăţa repede că era cu mult sub Aes Sedai. Îşi scoase toate astea din cap cu fermitate. Nu era acolo să se agite pentru nişte nimicuri. Îi mai plăcea şi albastrul. Nu!

Le sondă delicat cu Puterea, mai întâi pe Siuan, apoi pe Leane. Într-un fel, nu conducea deloc. Nu putea să conducă niciun pic dacă nu era nervoasă, nici măcar nu putea simţi Adevăratul Izvor. Dar, până la urmă, se ajungea la acelaşi lucru. Filamente subţiri de *saidar,* jumătatea femeiască a Adevăratului Izvor, ţesute de ea, treceau prin cele două femei. Doar că nu proveneau de la ea.

Pe încheietura mâinii stângi Nynaeve purta o brăţară subţire, o simplă bandă segmentată de argint. Aproape în întregime argint, în orice caz, şi încă unul dintr-o sursă specială, deşi nu se vedea. Era singura bijuterie pe care o purta, alături de inelul cu Marele Şarpe. Alesele nu erau deloc încurajate să poarte bijuterii. Dimpotrivă. Un colier din acelaşi set era purtat de o a patra femeie, care stătea cu mâinile strânse în poală pe un scaun lângă peretele tencuit în grabă. Înfofolită într-o lână

ţărănească, maronie şi grosolană, nu transpirase nici măcar o picătură. Nu îşi clintise niciun muşchi, dar ochii ei negri priveau cu atenţie totul. Era înconjurată de *saidar,* dar Nynaeve era cea care conducea. Brăţara şi colierul creau o legătură între ele, tot la fel cum Aes Sedai puteau să se lege între ele pentru a-şi combina puterea. Era ceva legat de existenţa unor „matriţe absolute identice“, începuse odată Elayne să o lămurească, după care explicaţia devenise de neînţeles. Nynaeve o suspecta pe Elayne că nu înţelegea de fapt nici jumătate din cât pretindea. Cât despre ea însăşi, Nynaeve nu înţelegea deloc, dar putea simţi fiecare emoţie a celeilalte femei, o simţea pe cealaltă pe de-a-ntregul, într-un colţ al minţii, şi putea controla tot *saidarul* pe care îl avea cealaltă femeie. Se gândea uneori că ar fi fost mai bine ca femeia de pe scaun să fie moartă. Mai simplu, cu siguranţă. Mai curat.

— Este ceva rupt sau tăiat, şopti Nynaeve ştergându-şi distrată sudoarea de pe faţă.

Era o senzaţie vagă, abia simţită, dar era pentru prima dată când simţea ceva mai mult decât golul. Poate că erau doar imaginaţia şi dorinţa ei disperată de a găsi ceva, orice.

— Retezare, spuse femeia de pe scaun. Aşa se cheamă, ceea ce se numeşte ferecare pentru femei şi liniştire pentru bărbaţi.

Trei capete se întoarseră către ea; trei perechi de ochi o fixau cu furie. Siuan şi Leane fuseseră Aes Sedai până când au fost ferecate în timpul loviturii de palat de la Turnul Alb, în urma căreia Elaida a ajuns pe Tronul Amyrlin. Ferecare. Un cuvânt care îţi dădea frisoane. Să nu mai poţi conduce niciodată. Dar să îţi aminteşti mereu şi să ştii ce ai pierdut. Să simţi mereu Adevăratul Izvor, dar să nu-l mai poţi atinge niciodată. Ferecarea nu putea fi Tămăduită, la fel cum nici moartea nu putea fi. Asta credea toată lumea, dar Nynaeve era de părere că Puterea ar trebui să poată Tămădui absolut orice, mai puţin moartea.

— Dacă ai ceva util de spus, Marigan, zise cu răceală, atunci spune. Dacă nu, taci.

Marigan se crispă, cu spatele la perete, cu ochii sclipind fixaţi pe Nynaeve. Frică şi ură se scurgeau din brăţară, dar mereu se întâmpla asta, într-o măsură mai mare sau mai mică. Captivii arareori îi iubesc pe cei ce i-au luat prizonieri, mai ales – poate în special – dacă ştiu că îşi merită captivitatea sau chiar mai rău. Problema era ca şi Marigan spunea acelaşi lucru, că retezarea, ferecarea, nu putea fi Tămăduită. Oh, pretindea că în Vremea Legendelor orice se putea vindeca, cu excepţia morţii, şi că ceea ce Ajah Galbenă numea acum Tămăduire atunci ar fi fost doar o chestie rudimentară făcută în grabă pe câmpul de luptă. Dar încearcă să scoţi de la ea amănunte sau măcar o aluzie la cum se făcea, şi nu o să primeşti niciun răspuns. Marigan ştia la fel de multe despre Tămăduire pe cât ştia Nynaeve despre meseria fierarilor, adicătelea că pui o bucată de metal în cărbuni încinşi şi o loveşti cu un ciocan. Cu siguranţă, nu suficient cât să faci potcoave. Sau să Tămăduieşti mai mult de o vânătaie.

Răsucindu-se în scaun, Nynaeve le studie pe Siuan şi pe Leane. In zile ca aceea le smulgea de la munca lor şi încă nu aflase nimic. Brusc îşi dădu seama că învârtea brăţara la încheietură. Indiferent de cât avea de profitat, ura să fie legată de femeia aceea. Intimitatea îi făcea pielea ca de găină. „Măcar poate voi afla ceva, îşi zise. Şi nu pot să ratez mai rău ca până acum.“

Desfăcu brăţara cu grijă – mecanismul era imposibil de găsit dacă nu ştiai cum – şi o întinse lui Siuan.

— Pune-ţi asta.

Era amar să nu mai simtă Puterea, dar era un lucru care trebuia făcut. Şi să piardă valurile acelea de emoţie era ca şi cum ar fi făcut o baie. Ochii lui Marigan urmau ca hipnotizaţi bucata subţire de argint.

— De ce? întrebă Siuan. Mi-ai spus ca funcţionează doar dacă…

— Pune-ţi-o, şi gata, Siuan!

Siuan îi aruncă preţ de o clipă o privire plină de încăpăţânare – pe Lumină, dar încăpăţânată mai era femeia asta – înainte de a închide brăţara pe încheietura mâinii. Imediat faţa îi fu scăldată de o expresie de mirare, apoi privi către Marigan mijindu-şi ochii.

— Ne urăşte, dar ştiam deja asta. Şi simte frică şi... şoc. Nu i se clinteşte nimic pe faţă, dar e şocată până în vârful degetelor. Nu cred că îşi imaginase că eu aş putea folosi chestia asta.

Marigan se mişcă neliniştită. Până acum doar două dintre cele care ştiau despre ea puteau folosi brăţara. Patru însemna mai multe şanse de a fi luată la întrebări. În aparenţă, colabora pe deplin, dar cât de multe ascundea? Cât de multe putea, Nynaeve era sigură de asta.

— Nu pot, zise Siuan clătinând din cap. Ar trebui să fiu în stare să ating Izvorul prin ea, nu-i aşa? Ei bine, nu pot. Mai întâi o să văd cum urcă porcul în copac. Am fost ferecată, şi cu asta basta. Cum îmi dau chestia asta jos?

Nynaeve îşi puse mâna cu delicateţe peste brăţara de la încheietura lui Siuan.

— Nu înţelegi? Brăţara nu poate funcţiona pentru o femeie care nu poate conduce, aşa cum nu poate funcţiona nici colierul. Dacă îl pun unei bucătărese, nu va fi decât o bijuterie drăguţă, şi-atât.

— Bucătăreasă, nebucătăreasă, spuse Siuan monoton, nu pot să conduc. Am fost ferecată.

— Dar este aici ceva ce poate fi Tămăduit, insistă Nynaeve, altfel nu ai putea simţi nimic prin brăţară.

Siuan îşi smulse mâna şi întinse încheietura.

— Dă-o jos!

Clătinându-şi capul, Nynaeve se supuse. Câteodată Siuan putea fi la fel de încăpăţânată ca un bărbat!

Când întinse brăţara către Leane, femeia domani îşi ridică cu nerăbdare încheietura mâinii. Leane pretindea că e la fel de

afectată ca Siuan de ferecare – cât pretindea şi Siuan dar nu reuşea întotdeauna. Se spune că singurul mod de a supravieţui ferecării e să îţi găseşti ceva cu care să îţi umpli viaţa, să umpli golul lăsat de Putere. Pentru Siuan şi Leane acel ceva era să conducă reţeaua de agenţi şi, mai important, să încerce să le convingă pe Aes Sedai să-l sprijine pe Rand al'Thor ca Dragonul Renăscut, fără ca Aes Sedai să afle ce făceau. Întrebarea era dacă le era suficient sau nu. Amărăciunea de pe faţa lui Siuan şi plăcerea lui Leane când brăţara i se închisese pe mână îi spuneau că poate nimic nu va fi suficient vreodată.

— Oh, da. Leane avea un fel de a vorbi vioi, repezit. Atunci când nu vorbea cu bărbaţii, în orice caz; era până la urmă domani şi în ultima vreme recupera vremea pierdută în Turn.

— Da, realmente e şocată, nu-i aşa? începe să se controleze, totuşi. Pentru câteva clipe stătu în tăcere, cântărind-o pe femeia de pe scaun. Marigan se uita la ea cu precauţie. Într-un final, Leane ridică din umeri.

— Nici eu nu pot atinge Izvorul. Şi am încercat să o fac să simtă o pişcătură de purice pe gleznă. Dacă ar fi mers, ar fi trebuit să se manifeste cumva.

Ăsta era celălalt truc al brăţării. O puteai face pe femeia care purta colierul să simtă senzaţii fizice. Doar senzaţiile – nu rămâneau urme fizice, nu se produceau răni reale –, dar senzaţiile unei biciuiri zdravene sau două o convinseseră pe Marigan că soluţia cea mai bună era să colaboreze. Asta, dar şi alternativa: un proces rapid, urmat de execuţie.

În ciuda eşecului, Leane urmări cu atenţie cum Nynaeve îi desface brăţara şi şi-o strânge la încheietură. Părea că măcar ea nu renunţase total la speranţa de a conduce într-o bună zi.

Era minunat să recâştigi Puterea. Nu la fel de minunat ca a se deschide ea însăşi *saidarului,* să se umple de el, dar chiar şi să-l atingă prin intermediul celeilalte femei era ca şi cum şi-ar fi dublat viaţa care îi curgea prin vene. Să ţii *saidarul* înlăuntrul tău însemna să vrei să râzi şi să dansezi cu bucurie pură.

Presupunea că într-o zi s-ar putea obişnui cu asta. Femeile Aes Sedai trebuiau să se obişnuiască. Era un preţ mic de plătit să fie legată de Marigan, dacă punea asta în balanţă.

— Acum, că ştim că e o şansă, spuse, cred că…

Uşa zbură izbită de perete, iar Nynaeve se ridică în picioare, înainte să-şi dea seama ce face. Nu se gândi nicio clipă să folosească Puterea; ar fi ţipat dacă nu s-ar fi simţit gâtuită. Nu era singura, dar aproape că nu observă că şi Siuan, şi Leane săriseră în picioare. Cascadele de teamă revărsate prin brăţară păreau un ecou al fricii ei.

Tânăra femeie care trânti uşa şubredă în spatele ei nu remarcă agitaţia pe care o stârnise. Înaltă şi dreaptă în rochia albă cu dungi de Aleasă, cu şuviţe aurii care i se cuibăreau pe umeri, era în culmea furiei. Dar, chiar şi cu trăsăturile încleştate de furie, picurând sudoare, reuşea cumva să pară frumoasă; era un talent al lui Elayne.

— Ştiţi ce fac ele? Trimit o solie la… la Caemlyn! Şi refuză să mă lase să merg! Sheriam mi-a *interzis* să mai aduc vorba de asta. Mi-a interzis chiar să *vorbesc* despre asta!

— Tu nu baţi niciodată la uşă, Elayne? îndreptându-şi scaunul, Nynaeve se aşeză. Am crezut că *eşti* Sheriam.

Numai gândul de a fi descoperită o golise pe dinăuntru.

Spre cinstea ei, Elayne roşi şi îşi ceru scuze imediat. Apoi strică efectul, adăugând:

— Dar nu văd de ce v-aţi speriat ca nişte gâşte. Birgitte e încă afară şi *ştii* că te-ar fi avertizat dacă s-ar fi apropiat altcineva. Nynaeve, *trebuie* să mă lase să plec!

— Ba nu *trebuie* să te lase să faci asta, spuse Siuan morocănoasă.

Ea şi Leane se aşezaseră la loc. Siuan era dreaptă ca de obicei, dar Leane şedea adusă de spate, la fel de şubredă ca genunchii lui Nynaeve. Marigan se sprijinea de perete, respirând greu, cu ochii închişi şi mâinile apăsate pe tencuială. Prin brăţară alternau uşurarea şi groaza cumplită.

— Dar…

Siuan nu-i mai permise Elaynei niciun cuvânt.

— Crezi că Sheriam sau oricare din ele ar lăsa-o pe Domniţa-Moştenitoare a Andorului să cadă în mâinile Dragonului Renăscut? Acum, că mama ta a murit…

— Nu cred asta! răbufni Elayne.

— Nu crezi că Rand a ucis-o, continuă Siuan neabătută, şi asta e ceva diferit. Nici eu nu cred. Dar, dacă Morgase ar fi fost în viaţă, ar fi ieşit la iveală şi l-ar fi recunoscut ca Dragonul Renăscut. Sau, dacă l-ar fi crezut un fals Dragon, în pofida dovezilor, ar fi organizat rezistenţa. Niciunul dintre ochii-şi-urechile mele nu a prins măcar un zvon, nici despre una, nici despre cealaltă. Şi nu doar în Andor, nici aici în Altara şi nici în Murandy.

— Ba da, reuşi să intervină Elayne, la apus e revoltă.

— Împotriva lui Morgase. Împotrivă. Şi asta dacă nu e doar un zvon. Vocea lui Siuan era la fel de plată ca o scândură. Mama ta e moartă, fetiţă. Mai bine accepţi asta şi o jeleşti.

Elayne îşi ridică bărbia, un obicei foarte enervant; era imaginea unei aroganţe de gheaţă, deşi mulţi bărbaţi o găseau atrăgătoare, dintr-un motiv sau altul.

— Te plângi mereu de cât de mult timp îţi ia să-ţi contactezi agenţii, spuse rece, dar las la o parte dacă ai auzit sau nu tot ceea ce ar fi trebuit să auzi. Fie că mama e moartă, fie că nu, locul *meu* este în Caemlyn acum. Eu *sunt* Domniţa-Moştenitoare.

Siuan pufni zgomotos, făcând-o pe Nynaeve să tresară.

— Ai fost Aleasă suficient de mult timp încât să înţelegi cum stau lucrurile.

Nimeni nu arătase un potenţial mai mare ca Elayne în ultimii o mie de ani. Totuşi, nu la fel de mult ca Nynaeve, dacă aceasta ar fi reuşit vreodată să-şi controleze abilitatea de a conduce, însă suficient de mult ca să facă ochii oricărei Aes Sedai să se lumineze de speranţă. Elayne îşi încreţi nasul – ştia foarte bine

că, şi dacă deja ar fi fost pe Tronul Leului, Aes Sedai tot ar fi luat-o să o antreneze, fie cerându-i asta, fie îndesând-o într-un butoi, dacă nu se putea altfel – şi deschise gura pentru a spune ceva, dar Siuan nu se opri.

— E drept, nu le-ar deranja să te urci pe tron şi, cu cât mai devreme, cu atât mai bine; de prea mult timp nu a mai fost o regină Aes Sedai pe faţă. Dar nu o să-ţi permită asta până când nu vei fi o soră cu drepturi depline şi, chiar şi atunci, tocmai fiindcă *eşti* Domniţa-Moştenitoare şi vei fi regină într-o bună zi, nu o să te lase să te apropii de afurisitul de Dragon Renăscut până nu vor şti precis cât de mult se pot încrede în el. Mai ales cu… *amnistia* asta a lui.

Gura i se strâmbă amar pronunţând cuvântul, iar Leane făcu o grimasă.

Nynaeve îşi simţi şi ea limba încleştată. Fusese crescută cu teamă faţă de orice bărbat care ar fi putut să conducă, fiinţe al căror destin era să înnebunească şi să aducă cu ei teroarea înainte de a fi ucişi în mod oribil de jumătatea masculină pătată de Umbră a Adevăratului Izvor. Dar Rand, pe care îl văzuse crescând, era Dragonul Renăscut, şi se născuse atât pentru a profeţi că Ultima Bătălie se apropie, cât şi pentru a-l înfrunta în acea luptă pe Cel întunecat. Dragonul Renăscut; ultima şansă a umanităţii, un bărbat care putea să conducă. Şi, mai rău, existau rapoarte că încearcă să-i adune şi pe alţii ca el. Desigur, nu puteau fi prea mulţi. Orice Aes Sedai ar fi vânat un astfel de om – iar Ajah Roşie aproape că nu făcea nimic altceva –, dar găseau mult mai puţini ca altădată, dacă era să dai crezare arhivelor.

Cu toate astea, Elayne nu era pregătită să renunţe. Avea o calitate admirabilă: nu renunţa nici dacă avea capul pe butuc, iar toporul călăului deasupra sa. Stătea acolo cu fruntea sus, privind-o fix în ochi pe Siuan, lucru pe care Nynaeve îl găsea adesea destul de greu de făcut.

— Sunt două motive limpezi pentru care ar trebui să merg. Primul, indiferent de ce s-a întâmplat cu mama, ea *este* dispărută şi, în calitate de Domniţă-Moştenitoare pot să liniştesc poporul şi să-l asigur că succesiunea e garantată. Al doilea, pot să mă apropii de Rand, are încredere în mine. Aş fi mult mai potrivită decât oricare alta aleasă de Divan.

Aes Sedai îşi aleseseră în Salidar propriul Divan, un Divan-în-exil cum s-ar zice. Ar fi trebuit să mediteze la cine urma să fie noua înscăunată Amyrlin, una de drept, care să dispute pretenţiile Elaidei la titlu şi la Turn, dar Nynaeve nu prea vedea multe semne că aşa ar sta lucrurile.

— Ce drăguţ din partea ta să te sacrifici, fetiţă, spuse Leane sec.

Expresia lui Elayne nu se schimbă, dar se înroşi până în vârful urechilor; puţini dintre cei care nu erau de faţă ştiau, şi nicio Aes Sedai, dar Nynaeve nu se îndoia că primul lucru pe care l-ar fi făcut Elayne în Caemlyn ar fi fost să rămână singură cu Rand şi să-l sufoce în sărutări.

— Cu mama ta... *dispărută...* dacă Rand al’Thor te are şi pe tine, şi Caemlynul, are tot Andorul, iar Divanul nu o să-l lase să aibă nicio bucăţică în plus din Andor sau din orice alt loc dacă poate face ceva în privinţa asta. Are în buzunar Tearul şi Cairhienul şi se pare că şi neamul Aiel. Pune la socoteală Andorul şi Murandy, iar Altara, cu noi aici, cade la primul lui strănut. Devine prea puternic, prea repede. Poate decide că nu are nevoie de noi. Şi, cu Moiraine moartă, nu mai avem pe nimeni lângă el în care să putem avea încredere.

Cuvintele o făcură pe Nynaeve să tresară. Moiraine era Aes Sedai care îi adusese pe ea şi pe Rand din Ţinutul celor Două Râuri, schimbându-le viaţa. Pe ea şi pe Rand şi pe Egwene şi pe Mat şi pe Perrin. Atât de mult timp dorise să o facă să plătească pentru ce le făcuse, încât la moartea ei simţise că pierde o parte din ea însăşi. Dar Moiraine murise în Cairhien, luând-o pe Lanfear cu ea; devenea cu repeziciune o legendă printre Aes

Sedai, singura care reuşise să ucidă vreodată unul dintre Rătăciţi; ba chiar doi. Singurul lucru bun pe care Nynaeve îl putea găsi în povestea asta era că Lan nu mai era Străjerul lui Moiraine. Asta dacă îl va regăsi vreodată.

Siuan continuă imediat după ce se opri Leane:

— Nu ne putem permite să lăsăm băiatul să facă ce îi trece prin cap, fără niciun fel de îndrumare. Cine ştie ce ar putea face? Da, da, ştiu că eşti gata să îi iei apărarea, dar nu vreau să aud. Încerc să ţin în echilibru o ştiucă vie pe nas, fetiţă. Înainte să ne accepte, nu putem să-l lăsăm să devină prea puternic, dar nici nu îndrăznim să-l ţinem în loc prea mult. Şi încerc să menţin convingerea lui Sheriam şi a celorlalte că *trebuie* să-l ajute, şi asta în condiţiile în care jumătate de Divan nici nu vrea să aibă de-a face cu el, iar cealaltă jumătate nutreşte convingerea ascunsă că ar trebui liniştit, Dragon Renăscut sau nu. În orice caz, indiferent de argumente, îţi sugerez să ţii cont de Sheriam. Nu o să schimbi părerea nimănui, iar Tiana nu are suficiente novice la îndemână încât să fie îndeajuns de ocupată.

O umbră de mânie se strecură pe faţa lui Elayne. Tiana Nossele, o soră Cenuşie, era în Salidar Mai-Mare peste novice. O Aleasă trebuia să întreacă măsura cu mult mai mult decât o novice ca să fie trimisă la Tiana, dar, în aceeaşi măsură, vizita era cu atât mai ruşinoasă şi mai dureroasă. Şi, dacă Tiana arăta foarte puţină milă faţă de o novice, avea totuşi un strop; considera însă că o Aleasă ar trebui să ştie mai bine cum stau lucrurile şi se asigura că şi aceasta era convinsă de acelaşi lucru înainte de a pleca din văgăuna ei minusculă.

Nynaeve o tot urmărise pe Siuan şi acum o întrebare îi răsări în minte:

— Tu ştiai de treaba asta cu… solia… sau ce-o fi, nu-i aşa? Voi două şuşotiţi toată ziua cu Sheriam şi grupuleţul ei.

Divanul deţinea toată aşa-zisa autoritate până când era aleasă o nouă înscăunată Amyrlin, dar controlul efectiv era

deţinut de Sheriam şi de o mână de alte Aes Sedai care organizaseră venirea aici.

— Câte Aes Sedai trimit, Siuan?

Elayne îşi pierdu respiraţia; evident nu se gândise la aşa ceva. Asta demonstra cât de supărată era. În mod normal prindea o sumedenie de nuanţe care îi scăpau lui Nynaeve.

Siuan nu negă. De când fusese ferecată, putea minţi ca un negustor de lână, dar şi când se hotăra să spună adevărul, era ca o palmă dată peste faţă.

— Nouă. „Suficient cât să facă cinste Dragonului Renăscut – prostii, o solie către un rege arareori avea mai mult de trei dar nu suficient de multe cât să îl sperie.“ Asta dacă a învăţat suficient de multe cât să fie speriat.

— Sper că a învăţat suficient de mult cât să fie, spuse Elaine rece, altfel cele nouă vor fi cu opt în plus.

Treisprezece era un număr periculos. Rand era puternic, poate la fel de puternic ca oricare altul de la Frângerea Lumii, dar treisprezece Aes Sedai legate îl puteau copleşi, despărţi de *saidin* şi lua prizonier. Treisprezece era numărul desemnat când un bărbat era liniştit, iar Nynaeve începuse să creadă că misiunea era ceva mai mult decât părea. Aes Sedai făceau o groază de lucruri doar pentru că le făcuseră întotdeauna.

Zâmbetul lui Siuan nu era câtuşi de puţin plăcut.

— Mă întreb de ce nimănui altcuiva nu i-a trecut asta prin cap? Gândeşte, fetiţă! Sheriam ştie, la fel şi Consiliul. La început, doar una se va apropia de el, şi apoi nu mai multe decât va dori el. Dar va şti că vin nouă şi cu siguranţă cineva îi va spune ce onoare i se face.

— Înţeleg, spuse Elayne cu voce stinsă, trebuia să ştiu că una dintre voi se va gândi la asta. Îmi pare rău.

Acesta era alt lucru bun la ea. Putea fi la fel de încăpăţânată ca un catâr saşiu, dar, când îşi dădea seama că a greşit, putea recunoaşte cu la fel de multă candoare ca o fată de la ţară. Extrem de neobişnuit pentru o nobilă.

— Min merge şi ea, spuse Leane, *talentele* ei îi pot fi utile lui Rand. Surorile nu vor şti amănuntul ăsta, desigur. Min poate să-şi păstreze secretele.

De parcă ăsta ar fi fost lucrul cel mai important.

— Înţeleg, spuse iarăşi Elayne, monoton de data asta. Făcu un efort să-şi înveselească tonul, eşuând lamentabil. Bine, văd că sunteţi ocupate cu... cu Marigan. Nu doream să vă deranjez. Vă rog, continuaţi.

Dispăru înainte ca Nynaeve să poată deschide gura, trântind uşa în urma ei. Mânioasă, Nynaeve se întoarse către Leane.

— Credeam că din voi două Siuan e cea rea, dar ai fost foarte răutăcioasă!

— Când două femei iubesc acelaşi bărbat, răspunse Siuan, e rost de necazuri, iar când bărbatul este Rand al'Thor... Lumina ştie cât de sănătos mai e la cap sau cum ar putea s-o ia razna. Dacă are cineva chef de păruială, hai să facem asta acum şi să terminăm.

Absentă, Nynaeve îşi dădu cosiţa peste umăr.

— Eu trebuie să... Necazul era că nu putea face multe lucruri şi absolut nimic care să schimbe ceva. O să continuăm de unde am rămas când a intrat Elayne. Însă, dacă îi mai faci aşa ceva, lui Siuan *sau mie,* gândi, o să te fac să îţi pară rău... Unde crezi că pleci?

Siuan se ridică împingându-şi scaunul înapoi, iar o clipă mai târziu Leane făcu la fel.

— Avem treabă, spuse Siuan tăios, deja în drum spre uşă.

— Ai promis că îţi găseşti timp, Siuan. Şi Sheriam ţi-a spus.

Nu că Sheriam nu ar fi crezut şi ea, ca şi Siuan, că nu e o totală pierdere de timp, dar Nynaeve şi Elayne îşi câştigaseră recunoştinţă şi oarece indulgenţă. De pildă, Marigan le era slujnică, pentru ca ele să aibă mai mult timp cu studiile lor de Alese.

Siuan îi aruncă o privire amuzată din cadrul uşii.

— Poate vrei să i te plângi? Şi să-i explici cum îţi faci studiul? Vreau să petrec timp cu *Marigan* în seara asta. Mai am câteva întrebări.

— Ar fi drăguţ, Nynaeve, dar trebuie să facem ceea ce *putem* face, spuse trist Leane după ce ieşi Siuan. Ai putea să încerci pe Logain, mai spuse, plecând şi ea.

Nynaeve se încruntă. Studiul pe Logain o învăţase chiar mai puţin decât studiul celor două. Nu era deloc sigură că mai putea învăţa ceva de la el. Şi, oricum, ultimul lucru pe care îl dorea ar fi fost să Tămăduiască un bărbat liniştit. În plus, îi provoca şi o stare de agitaţie.

— Vă muşcaţi unele pe altele ca nişte şobolani închişi într-o cuşcă, spuse Marigan. E limpede că şansele tale nu sunt prea mari. Poate ar trebui să iei în calcul alte… opţiuni.

— Închide-ţi gura aia murdară! Nynaeve o străpunse cu privirea. Închide-ţi-o, arză-te-ar Lumina! Frica încă se scurgea prin brăţară, dar mai era ceva, abia perceptibil. Poate o scânteie de speranţă. Arză-te-ar Lumina, mormăi.

Adevăratul nume al femeii nu era Marigan, ci Moghedien. Una dintre Rătăciţi, prinsă din cauza mândriei sale nemăsurate şi ţinută prizonieră în mijlocul Aes Sedai. Doar cinci femei din lume ştiau asta, niciuna Aes Sedai, dar era strict necesar să se ţină secretă identitatea ei. Crimele Rătăciţilor făceau execuţia ei la fel de sigură ca răsăritul soarelui. Siuan era de acord; pentru fiecare Aes Sedai care ar fi vrut să o ţină captivă, dacă era vreuna, existau alte zece care ar fi cerut să se facă dreptate pe loc. Şi, odată cu ea, s-ar fi dus într-un mormânt fără nume şi tot ceea ce ştia despre Vârsta Legendelor, când se puteau face cu Puterea lucruri inimaginabile acum. Nynaeve nu era sigură că putea crede nici măcar jumătate din ceea ce îi spunea femeia despre acea Vârstă. Cu siguranţă, înţelegea mai puţin de jumătate.

Nu era deloc uşor să smulgi informaţii de la Moghedien. Câteodată era ca la Tămăduire, Moghedien nu fusese niciodată

interesată de lucruri care nu îi aduceau un avantaj, de preferat pe scurtătură. Nu existau prea mari şanse ca femeia să dezvăluie adevărul, dar Nynaeve suspecta că fusese un fel de escroacă înainte de a-şi vinde sufletul Celui întunecat. Câteodată nici ea, nici Elayne nu ştiau să pună întrebarea potrivită. Moghedien arareori oferea ceva din proprie iniţiativă, asta era clar. Dar, chiar şi aşa, învăţaseră o mulţime de lucruri şi le transmiseseră pe cele mai multe către Aes Sedai. Ca rezultate ale studiilor lor ca Alese, desigur. Câştigaseră mult respect.

Dacă ar fi putut, ea şi Elayne ar fi ţinut totul pentru ele, dar Birgitte ştiuse de la început, iar lui Siuan şi lui Leane trebuiseră să le spună. Siuan ştiuse suficient de mult din circumstanţele care duseseră la prinderea lui Moghedien ca să ceară o explicaţie cuprinzătoare şi era şi să fie în poziţia de a o face. Nynaeve şi Elayne ştiau câte ceva dintre secretele lui Siuan şi ale lui Leane, dar acestea păreau să le ştie pe toate ale lor, mai puţin adevărul despre Birgitte. Era un echilibru precar, în care Siuan şi Leane erau în avantaj. În plus, revelaţiile lui Moghedien aveau câteodată şi aluzii la presupuse comploturi ale Iscoadelor Celui întunecat sau indicii despre ce ar putea pune la cale ceilalţi Rătăciţi. Singurul mod de a le transmite era de a face să pară că vin de la agenţii lui Siuan şi ai lui Leane. Nimic despre Ajah Neagră, ascunsă adânc şi negată dintotdeauna, deşi asta o interesa pe Siuan cel mai mult. Iscoadele Celui întunecat o dezgustau, dar însăşi ideea unei Aes Sedai jurând credinţă Celui întunecat era de-ajuns să-i transforme furia într-o turbare rece.

Moghedien susţinea că îi fusese teamă să se apropie de *orice* Aes Sedai, ceea ce era destul de credibil. Teama sălăşluia permanent în femeie. Nici nu era de mirare că se ascunsese atât de mult în tenebre încât ajunsese să fie numită Păienjeniţa. Una peste alta, era o comoară prea valoroasă ca să fie dată pe mâna călăului, însă, cu toate astea, multe Aes Sedai nu vedeau lucrurile aşa. Cele mai multe Aes Sedai ar fi refuzat să atingă sau să se încreadă în orice ar fi venit de la ea.

Nynaeve simţea împunsătura ghimpelui vinovăţiei şi al repulsiei, şi nu pentru prima oară. Puteau oare justifica lucrurile pe care le afla de la ea, oricât de multe ar fi fost ele, faptul că îl proteja pe unul dintre Rătăciţi de mâna legii? Să o predea acum ar fi însemnat pedepsirea, probabil cumplită, a tuturor celor implicaţi, nu doar a ei înseşi, ci şi a lui Elayne, a lui Siuan şi a Leanei. Ar fi însemnat dezvăluirea secretului lui Birgitte. Şi toate acele cunoştinţe ar fi fost pierdute. Poate că Moghedien nu ştia nimic despre Tămăduire, dar îi dăduse deja lui Nynaeve jumătate de duzină de sugestii despre ce era posibil, şi probabil ştia mai multe. Cu acest ajutor, cine ştie ce ar mai putea descoperi până la urmă? Nynaeve dorea să facă o baie, fără nicio legătură cu căldura.

— Vom vorbi despre vreme, spuse amar.

— Ştii mai multe ca mine despre controlul vremii, spuse Moghedien prudentă şi un ecou se strecură prin brăţară; fuseseră destule întrebări despre subiectul ăsta. Tot ce ştiu e că ceea ce se întâmplă este lucrarea Marelui… a Celui întunecat. Avu obrăznicia să zâmbească nonşalant la scăpare. Nicio biată creatură umană nu e suficient de puternică să schimbe asta.

Nynaeve făcu un efort să nu scrâşnească din dinţi. Elayne spusese la fel, iar ea ştia mai multe despre controlul vremii decât oricine altcineva în Salidar. Inclusiv partea cu Cel întunecat, deşi doar un prost nu şi-ar fi dat seama, când afară era caniculă în loc să ningă, nu mai ploua, iar pâraiele secau.

— Atunci vom vorbi despre cum se folosesc diferitele urzeli pentru a Tămădui felurite boli. Femeia îi spusese că pe vremuri dura mai mult timp ca acum, dar toată energia venea de la Putere, şi nu de la pacient sau de la femeia care conducea. Da, sigur, mai spusese că *bărbaţii* fuseseră chiar mai buni la anumite tipuri de Tămăduire, dar nu avea de gând să creadă aşa ceva. Mai mult ca sigur că ai văzut cel puţin o dată cum făceau.

Se pregătea să scormonească după pepite de aur printre gunoaie. Unele cunoştinţe valorau enorm. Însă ar fi vrut să nu aibă sentimentul că sapă prin mâzgă.

Elayne nu ezită nicio clipă când ieşi din cameră, flutură un salut către Birgitte şi îşi continuă drumul. Birgitte, cu părul auriu împletit cu un model complicat într-o coadă lungă până la brâu, se juca cu doi băieţei în timp ce supraveghea ulicioara strâmtă, având arcul sprijinit de gardul înclinat din spatele ei. Sau încerca să se joace cu ei. Jaril şi Seve se zgâiau la femeia îmbrăcată cu nişte pantaloni galbeni, ciudaţi şi cu o haină scurtă şi închisă la culoare, dar altă reacţie nu mai aveau. Nu reacţionau niciodată şi nu vorbeau niciodată. Ei erau cei despre care se credea că sunt copiii lui Marigane. Birgitte era fericită să se joace cu ei şi un pic tristă; îi plăcuse mereu să se joace cu copiii, mai ales cu băieţei, întotdeauna se simţea aşa. Elayne ştia şi ea asta, la fel de bine cum îşi ştia propriile sentimente. Dacă ar fi crezut că Moghedien avusese ceva de-a face cu starea în care erau... Dar femeia pretindea că aşa erau de când îi luase pentru a-i folosi la deghizarea ei în Ghealdan, orfani de pe stradă, iar câteva dintre surorile Galbene spuneau că micuţii văzuseră pur şi simplu prea multe în timpul revoltelor din Samara.

Lui Elayne i se părea plauzibil după tot ce văzuse acolo. Surorile Galbene spuneau că îngrijirile şi trecerea timpului îi vor ajuta pe copii; Elayne spera să fie aşa. Spera să nu o fi lăsat să scape pe cea vinovată.

Nu voia să se gândească la Moghedien acum. Sau la mama ei. Nu, în mod cert nu voia să se gândească la ea. Min. Şi Rand. Trebuia să fie vreo modalitate să abordeze situaţia. Abia văzând cum Birgitte îşi înclină capul ca răspuns la salutul ei, se grăbi pe ulicioară şi apoi în uliţa principală din Salidar, sub soarele de amiază senin şi fierbinte.

Înainte să se stabilească aici femeile Aes Sedai care fugeau de lovitura de palat a Elaidei, Salidar fusese părăsit, dar acum casele erau acoperite cu stuf nou, cele mai multe dintre ele

purtând urme de îmbunătăţiri sau reparaţii generale recente, la fel ca şi cele trei hanuri de piatră. Unul dintre ele, cel mai mare, era numit de unii Micul Turn, pentru că acolo se întrunea Divanul. Fusese reparat doar minimumul necesar: multe ferestre aveau geamurile crăpate, iar altele nu aveau geam deloc. Erau lucruri mult mai importante de făcut decât îndreptarea zidăriei sau vopsitul pereţilor. Uliţele de pământ erau pline până la refuz. Nu doar de Aes Sedai, desigur, erau şi Alese în rochii dungate, dar şi novice în alb pur, Străjeri mişcându-se cu graţia mortală a unui leopard, fie că erau subţiri sau îndesaţi, servitori care le urmaseră pe Aes Sedai la plecarea din Turn, ba chiar şi câţiva copii. Şi oşteni.

Divanul era pregătit să-şi susţină revendicările împotriva Elaidei chiar cu forţa armelor dacă devenea necesar, şi asta de îndată ce alegeau o înscăunată Amyrlin. Loviturile îndepărtate de ciocane de la fierăriile de dincolo de marginea aşezării străbăteau murmurul străzii, trădând caii potcoviţi şi armurile reparate. Un om cu păr cărunt, pe vremuri negru, faţa pătrăţoasă, călărea încet pe stradă, îmbrăcat într-o haină maronie şi armură tocită. Alegându-şi cu grijă drumul prin mulţime, se uita la pâlcurile de bărbaţi care mărşăluiau purtând pe umeri suliţe lungi sau arcuri. Gareth Bryne fusese de acord să recruteze şi să antreneze armata Divanului din Salidar, dar Elayne şi-ar fi dorit să ştie cu adevărat din ce motiv. Ceva legat de Siuan şi Leane, dar nu-şi putea imagina ce din moment ce se purta dur cu cele două, mai ales cu Siuan, obligându-le să-şi ţină un jurământ despre care Elayne nu ştia de asemenea nimic. Atâta doar ca Siuan se plângea groaznic de mult despre faptul că, pe lângă tot ce avea de făcut, trebuia să-i spele rufele bărbatului şi să-i deretice prin cameră. Se plângea, dar făcea ce i se spunea; se pare că fusese un jurământ destul de puternic.

Privirea lui Bryne trecu peste Elayne cu o ezitare abia vizibilă. De când venise în Salidar, afişase o politeţe rece şi distantă, deşi o ştia pe Elayne încă din scutece. Nici nu trecuse un an de

când fusese Căpitanul General al Gărzilor Reginei din Andor. Elayne crezuse că el şi mama ei aveau să se căsătorească. Nu, nu avea să se gândească la mama ei. Min. Trebuia să o găsească pe Min şi să vorbească cu ea.

Nici nu începuse bine să se strecoare prin uliţa plină de lume, că şi dădură peste ea două Aes Sedai. Nu putea face altceva decât să se oprească şi să facă o reverenţă, în timp ce râul de oameni se scurgea în jurul lor. Ambele femei erau radioase. Nici măcar o picătură de sudoare, la niciuna din ele. Scoţându-şi o batistă din mânecă să şi-o preseze pe faţă, Elayne îşi dori s-o fi învăţat cineva trucul ăsta rezervat femeilor Aes Sedai.

— Bună ziua, Anaiya Sedai, Janya Sedai!

— Bună ziua, copilă! Mai ai astăzi şi descoperiri pentru noi? Ca de obicei, Janya Frende vorbea de parcă o grăbea cineva. Ce progrese admirabile aţi făcut, tu şi Nynaeve, mai ales pentru nişte Alese. Încă nu înţeleg cum reuşeşte Nynaeve, când are atâtea dificultăţi cu Puterea, dar sunt încântată.

Spre deosebire de celelalte surori Brune, adesea distrate când nu era vorba de cărţi şi studii, Janya Sedai era destul de îngrijită, cu fiecare fir de păr atent aranjat în jurul acelui chip fără vârstă caracteristic unei Aes Sedai care folosea Puterea de mult timp. Dar înfăţişarea femeii slabe nu-i trăda apartenenţa la Ajah. Rochia ei era gri, din postav – căci surorile Brune arareori considerau hainele ca fiind altceva decât un acoperământ decent –, iar când vorbea cu tine era puţin încruntată, de parcă s-ar fi gândit la cu totul altceva. Ar fi fost drăguţă dacă nu s-ar fi încruntat.

— Felul acela de a te învălui în lumină pentru a deveni invizibil. Remarcabil! Sunt sigură că cineva va găsi o metodă de a opri valurile pentru a te putea mişca odată cu ţesătura. Şi Carenna e foarte încântată de mica şmecherie cu ascultatul a lui Nynaeve. Obraznic din partea ei să se gândească la aşa ceva. Dar folositor. Carenna crede că l-ar putea modifica astfel încât să vorbească cu cineva la distanţă. Gândeşte-te puţin. Să

vorbeşti cu cineva aflat la o milă depărtare! Sau două sau chiar... Anaiya îi atinse braţul şi se opri brusc, clipind la cealaltă Aes Sedai.

— Faci progrese uriaşe, Elayne, spuse calm Anaiya. Femeia cu chip impenetrabil era mereu calmă. Maternă era cel mai bun cuvânt pentru ea, părând gata să aducă alinarea, deşi trăsăturile de Aes Sedai te împiedicau să-i apreciezi vârsta. Făcea parte din micul cerc din jurul lui Sheriam care deţinea adevărata putere în Salidar.

— Mai mult decât s-ar fi aşteptat oricine, şi ne aşteptam la multe. Prima care să facă un *ter'angreal* de la Frângerea Lumii. Asta este remarcabil, copilă, şi vreau ca tu să ştii asta. Trebuie să fii foarte mândră de tine.

Elayne fixa cu privirea ţărâna din faţa sa. Doi băieţi care le veneau până la brâu trecură pe lângă ele, fugărindu-se încântaţi prin mulţime. Ar fi vrut ca nimeni să nu fie suficient de aproape încât să poată auzi conversaţia. Nu că vreun trecător le-ar fi băgat în seamă. Cu atât de multe Aes Sedai în sat, nici măcar novicele nu mai făceau reverenţe decât dacă o Aes Sedai li se adresa; toată lumea avea treburi care ar fi trebuit să fie terminate deja de ieri.

Nu se simţea deloc mândră. Pentru că toate „descoperirile" veneau de la Moghedien. Fuseseră destul de multe, începând cu „inversarea" – un fir nu putea fi văzut decât de cea care îl ţesuse; dar nu le spuseseră totul. Cum să-ţi ascunzi abilitatea de a conduce Puterea, de pildă. Fără abilitatea asta Moghedien ar fi fost demascată în câteva ceasuri – orice Aes Sedai simţea de la câţiva paşi abilitatea unei femei de a conduce Puterea – şi, dacă învăţau să facă asta, ar fi putut să descopere şi cum să penetreze prin ţesătură. Şi cum să te deghizezi. Firele inversate făceau ca „Marigan" să nu semene deloc cu Moghedien.

Unele lucruri pe care le ştia femeia aceea erau pur şi simplu respingătoare. Forţarea, de exemplu, înfrângerea voinţei unei om sau darea pe porunci astfel încât cel care le primea să nu şi

le aducă aminte când le îndeplinea. Sau şi mai rele. Prea respingătoare sau prea periculoase pentru a le destăinui cuiva. Nynaeve spunea că trebuia să le înveţe pentru a le găsi antidotul, dar Elayne nu voia. Aveau atât de multe secrete, spuneau atât de multe minciuni prietenilor şi oamenilor care erau de partea lor, încât aproape că îşi dorea să poată depune cele trei jurăminte pe Sceptrul Legămintelor, fără să mai aştepte să fie Aes Sedai. Unul dintre cele trei te obliga să nu rosteşti vreun neadevăr. Te obliga de parcă ar fi făcut parte din carnea ta.

— Nu m-am descurcat cu *ter'angeal-ul* pe cât de bine aş fi putut, Anaiya Sedai. Cel puţin acest lucrul era al ei, şi numai al ei. Prima dată făcuse brăţara şi colierul – nu mai trebuie spus că fusese un secret bine păstrat –, dar ele erau copii modificate ale unei invenţii foarte urâte, *a'damul,* pe care seanchanii o lăsaseră în urmă când invazia lor fusese respinsă, iar ei mânaţi în mare, lângă Falme. Şi apoi mai era discul verde, neornamentat, care permitea cuiva insuficient de puternic, iar majoritatea nu erau, să folosească trucul invizibilităţii; fusese din start ideea ei. Nu avusese niciun *angreal* sau *sa'ngreal* să le studieze, şi deci fuseseră imposibil de făcut, deocamdată; şi chiar după succesul ei de a copia dispozitivul seanchanian, *ter'angrealurile* se dovediseră mai dificile decât crezuse. Ele foloseau Adevărata Putere în loc să o mărească şi fiecare avea un scop unic. Unele puteau fi folosite chiar şi de oameni care nu puteau ţese, chiar şi de bărbaţi. Ar fi trebuit să fie mai simple. Poate erau, în funcţionare, dar erau greu de făcut.

Declaraţia ei modestă îi dezlănţui Janyei un torent de vorbe:

— Prostii, copilă. Numai prostii. Nici măcar nu mă îndoiesc că, de îndată ce ajungem în Turn şi te putem testa cum se cuvine, îţi punem Sceptrul Legămintelor în mână şi vei primi onoarea şalului şi a inelului. Nicio îndoială. Împlineşti cu adevărat toate promisiunile văzute în tine. Şi mai mult decât atât. Nimeni nu s-ar fi aşteptat…

Anaiya îi atinse din nou braţul; părea un semnal de dinainte stabilit, căci Janya se opri din nou şi clipi.

— Nu e nevoie să sufli prea mult în pânzele copilei, spuse Anaiya. Elayne, nu vreau să te văd tristă. Trebuia să fi renunţat la aşa ceva cu mult timp în urmă. „Mama putea fi în acelaşi timp şi fermă, şi drăguţă." Nu accept să stai bosumflată pentru câteva eşecuri, când succesul tău a fost atât de minunat.

Elayne încercase să facă discul de cinci ori. Două încercări nu merseseră deloc, două te făceau să arăţi ca în ceaţă şi îţi dădeau dureri de burtă. Discul care funcţiona fusese făcut la a treia încercare. Mai mult decât câteva rateuri în palmaresul lui Elayne.

— Tot ce faci e minunat. Şi tu, şi Nynaeve.

— Mulţumesc, spuse Elayne. Vă mulţumesc amândurora. O să încerc să nu mai fiu bosumflată; când o Aes Sedai îţi spunea că eşti bosumflată, nu te apucai să spui că nu e aşa; mă puteţi scuza, vă rog? Am înţeles că solia către Caemlyn pleacă astăzi şi aş vrea să îmi iau rămas-bun de la Min.

O lăsară să plece, desigur, deşi, dacă nu ar fi fost Anaiya acolo, Janyei i-ar fi luat jumătate de oră. Anaiya o pironi cu privirea pe Elayne – sigur ştia de discuţiile cu Sheriam dar nu spuse nimic. Uneori tăcerea unei Aes Sedai era la fel de zgomotoasă ca vorbele.

Pipăind inelul de pe al treilea deget al mâinii stângi, Elayne aproape începu să alerge, cu privirea aţintită suficient de departe ca să poată pretexta că nu le-a văzut pe cele ce ar fi încercat să o oprească pentru a o felicita. Poate că avea să funcţioneze sau poate că avea să însemne o vizită la Tiana; avea o limită şi indulgenţă pentru treaba bună pe care o făcea. În acele clipe ar fi preferat vizita la Tiana decât să mai audă laude nemeritate.

Inelul de aur avea pe el un şarpe care-şi muşca coada, Marele Şarpe, un simbol al femeilor Aes Sedai, dar care era purtat şi de Alese. Când va purta şalul – de culoarea Ajah pe care o va alege

–, îşi va putea pune inelul pe ce deget dorea. Îşi va alege Ajah Verde, de nevoie; doar surorile verzi aveau mai mult de un Străjer, iar ea îl dorea pe Rand. Sau cât de mult din el se putea. Problema era că deja o legase pe Birgitte, prima femeie devenită vreodată Străjer. De aceea putea să-i simtă lui Birgitte trăirile, de aceea ştia că îi intrase de dimineaţă o aşchie în deget. Doar Nynaeve ştia de legătură. Străjerii erau doar pentru femeile Aes Sedai depline, pentru o Aleasă însemna depăşirea măsurii şi nicio indulgenţă din lume nu i-ar fi scăpat pielea. Fusese o necesitate, nu un moft pentru ele, căci altfel Birgitte ar fi murit, dar Elayne nu credea că asta ar ajuta-o la ceva dacă s-ar fi aflat. Să încalci o regulă a Puterii putea fi mortal şi pentru cel care o făcea, dar şi pentru alţii şi, ca să-ţi intre bine în cap, femeile Aes Sedai rareori te lăsau să scapi după ce încălcai vreo regulă, indiferent de motiv.

Erau atât de multe subterfugii aici în Salidar! Nu doar Birgitte şi Moghedien. Unul dintre jurăminte oprea o Aes Sedai să mintă, dar nu puteai minţi dacă tăceai din gură. Moiraine ştiuse cum să ţeasă o mantie a invizibilităţii, poate în acelaşi mod în care o făcea Moghedien; Nynaeve o văzuse pe Moiraine făcând asta odată, înainte ca Nynaeve să ştie ceva despre Putere. Totuşi, nimeni în Salidar nu ştiuse cum. Sau, în orice caz, nu recunoscuse. Birgitte confirmase ceea ce Elayne suspecta deja. Cele mai multe Aes Sedai, poate chiar toate, păstrau secrete parte din lucrurile pe care le învăţaseră; aproape toate aveau trucurile lor ascunse. Dacă suficient de multe Aes Sedai ajungeau să le cunoască, atunci ele puteau să fie învăţate şi de novice sau de Alese în cele din urmă sau puteau muri odată cu femeia Aes Sedai care le ştiuse. De două sau trei ori i se păruse că vede o sclipire în ochii unora dintre cele în faţa cărora demonstra ceva. Carenna învăţase cu o repeziciune suspectă trucul cu trasul cu urechea. Dar nu prea era genul de acuză pe care o Aleasă putea să o aducă unei Aes Sedai.

Faptul că ştia toate aceste lucruri nu-i domolea gustul amar al propriilor disimulări, dar măcar ajuta un pic. Şi o mai ajuta şi să-şi aducă aminte că erau o necesitate. Numai de s-ar opri să o ridice în slăvi pentru lucruri nefăcute de ea.

Era sigură că ştia unde să o găsească pe Min. Râul Edar era către apus, la nici trei mile de Salidar, iar un pârâiaş trecea pe la marginea satului, străbătând pădurea, înainte de a se revărsa în râu. Aproape toţi copacii din sat fuseseră tăiaţi după ce femeile Aes Sedai începuseră să sosească, dar mai rămăsese un mic pâlc pe malurile râului, pe o limbă de pământ prea îngustă ca să fie folosită. Min pretindea că preferă oraşele, dar adeseori se ducea printre acei copaci. Era un mod de a scăpa un timp de tovărăşia femeilor Aes Sedai şi a Străjerilor, iar pentru Min asta era esenţial.

Aşa cum se aştepta, după ce coti pe lângă o casă de piatră, mergând pe o fâşie îngustă pe pământ, de-a lungul unui curs de apă la fel de îngust, Elayne o găsi pe Min aşezată, cu spatele sprijinit de un copac, privind apa cum clipocea peste pietre. Cât mai rămăsese şi din pârâu; firul de apă se scurgea pe o albie de noroi uscat, de două ori mai lată decât fusese odată. Copacii mai aveau câteva frunze, deşi cea mai mare parte a pădurii din jur devenise golaşă, chiar şi stejarii.

O creangă uscată trosni sub piciorul lui Elayne, iar Min sări în picioare. Purta ca de obicei o haină băieţească şi pantaloni, dar pusese să-i fie brodate flori mici, albastre pe rever şi în partea de sus, pe lateral, a pantalonilor comozi. În mod ciudat Min nu ştia nici cum să bage aţa în ac, deşi cele trei mătuşi care o crescuseră fuseseră croitorese. Se uită fix la Elayne, apoi făcu o grimasă trecându-şi degetele prin părul negru care-i venea pe umeri.

— Ştii, a fost tot ce a zis.

— Cred că trebuie să vorbim.

— Siuan nu mi-a spus decât în dimineaţa asta, rosti Min trecându-şi iarăşi mâna prin păr. De atunci încerc să-mi fac curaj

să-ţi vorbesc. Îmi cere să îl spionez, Elayne. Pentru solie. Şi mi-a dat numele unor oameni din Caemlyn care să transmită mai departe mesajele către ea.

— Nu vei face asta, desigur, spuse Elayne fără nicio umbră de întrebare în glas, ceea ce o făcu pe Min să-i arunce o privire recunoscătoare. De ce să-ţi fie teamă să vii la mine? Suntem prietene, Min. Şi ne-am promis una alteia să nu lăsăm niciun bărbat să intervină între noi. Chiar dacă îl iubim amândouă.

Râsetul lui Min avu ceva răguşit; Elayne presupuse că mulţi bărbaţi găseau asta atrăgător. Era şi drăguţă, într-un fel poznaş. Şi cu câţiva ani mai în vârstă; oare asta o avantaja sau nu?

— Vai, Elayne, am spus asta când niciuna din noi nu se putea apropia de el. Dacă te-aş pierde, ar fi ca şi cum mi-aş pierde o soră, dar dacă una din noi se răzgândeşte?

Mai bine să nu întrebe care din ele ar putea face asta. Elayne încercă să nu se gândească la faptul că ar fi putut s-o lege fedeleş cu Puterea, să inverseze ţesătura şi s-o ascundă în vreo pivniţă până plecau solii.

— Nu vom face asta, spuse simplu. Nu, nu putea să-i facă aşa ceva Minei. Îl voia pe Rand pe de-a-ntregul, pentru ea însăşi, dar nu putea să o rănească pe Min. Dar poate ar fi putut să-i zică pur şi simplu să nu meargă, până nu vor putea amândouă să-l vadă. În schimb întrebă:

— Te eliberează Gareth de jurământ?

— Nu prea, râse Min scurt. Zice că mai devreme sau mai târziu o să muncesc până mă achit. Siuan e singura de care se agaţă cu adevărat, Lumina ştie de ce.

O uşoară încordare trecu pe faţa lui Min, făcând-o pe Elayne să creadă că poate avea o viziune, dar nu o întrebă nimic. Min nu vorbea niciodată decât de viziunile care te priveau direct.

Puţini în Salidar ştiau de abilitatea ei. Elayne şi Nynaeve, Siuan şi Leane, atât. Birgitte nu ştia, dar nici Min nu ştia de Birgitte. Sau de Moghedien. Atât de multe secrete. Dar ea îl ştia pe al lui Min. Câteodată vedea imagini sau aure în jurul

oamenilor, iar uneori ştia şi ce înseamnă. Şi, când ştia, avea mereu dreptate; dacă zicea că un bărbat şi o femeie se vor căsători, atunci mai devreme sau mai târziu se căsătoreau, chiar dacă în momentul acela se urau. Leane numea asta „cititul Pânzei“, dar nu avea nimic de-a face cu Puterea. Majoritatea oamenilor aveau doar din când în când imagini în jurul lor, dar Aes Sedai şi Străjerii le aveau întotdeauna. Min se retrăgea ca să scape de tăvălugul ăsta permanent.

— Poţi să-i duci lui Rand o scrisoare din partea mea?

— Desigur.

Cealaltă femeie îşi dăduse acordul atât de repede, cu un chip atât de deschis, încât Elayne roşi şi continuă grăbită. Nu era sigură că ar fi făcut la fel dacă ar fi fost în locul ei.

— Nu trebuie să-i spui despre viziuni, Min. Adică despre cele care ne privesc pe noi.

Într-una dintre viziunile sale despre Rand, lui Min îi apăruse că trei femei se vor îndrăgosti nebuneşte de el, vor fi legate de el pentru vecie şi că ea însăşi era una dintre ele. A doua se dovedise a fi Elayne.

— Dacă află de viziune, ar putea hotărî că nu asta îşi doreşte, doar Pânza şi faptul că e *ta’veren.* Ar putea decide să fie nobil şi să ne salveze nelăsându-ne pe niciuna lângă el.

— Poate, spuse Min cu îndoială. Bărbaţii sunt ciudaţi. Probabil însă că, dacă îşi va da seama că amândouă o să venim alergând când mişcă un deget, îl va mişca. Nu o să se poată abţine. I-am văzut pe bărbaţi făcând asta. Cred că e ceva ce are de-a face cu părul de pe faţă.

Avea o privire atât de întrebătoare, încât Elayne nu era sigură dacă glumise sau nu. Min părea că ştie o grămadă de lucruri despre bărbaţi; lucrase mai mult prin grajduri – iubea caii – dar spusese odată că servise la mese într-o tavernă.

— În orice caz, nu o să-i spun. Noi două o să-l împărţim ca pe o plăcintă. Poate o s-o lăsăm şi pe a treia să guste puţină coajă, când o apărea.

— Ce ne facem, Min?

Elayne nu voise să zică asta, şi în mod sigur nu aproape ca un bocet. O parte din ea dorea să spună că nu se va duce niciodată la cel mai mic semn al lui; cealaltă parte dorea ca el să-l facă. Parte din ea spunea că *nu* o să-l împartă pe Rand cu *nimeni,* nici măcar cu o prietenă, iar viziunile lui Min puteau să se ducă în Puţul Osândei; cealaltă parte dorea să-i rupă urechile lui Rand pentru ce le făcea lor două. Totul era atât de copilăros, încât simţea că vrea să-şi ascundă capul, dar nu putea să-şi descâlcească ghemul de simţăminte. Coborându-şi vocea, îşi răspunse singură la întrebare, înainte ca Min să o poată face:

— O să stăm aici un timp şi o să vorbim, asta o să facem. Urmându-şi cuvintele, îşi alese un loc unde frunzele moarte formau o pătură groasă. Un trunchi de copac îi servi ca sprijin pentru spate.

— Doar că nu despre Rand. O să-mi lipseşti, Min. E atât de bine să am o prietenă în care să am încredere!

Min se aşeză lângă ea cu picioarele încrucişate şi începu alene să scormonească după pietricele şi să le arunce în râu.

— Nynaeve e prietena ta. Ai încredere în ea. Şi Birgitte pare să-ţi fie amică; îţi petreci chiar mai mult timp cu ea decât cu Nynaeve, zise încruntându-se uşor. Chiar *crede* că e acea Birgitte din legende? Adică, arcul şi părul strâns în coadă – toate poveştile le amintesc, chiar dacă arcul ei nu este de argint – şi nu pot să cred că s-a născut cu numele ăsta.

— Cu acest nume s-a născut, spuse Elayne cu grijă. Era adevărat, într-un fel, dar mai bine să aducă vorba de altceva.

— Nynaeve încă nu s-a decis dacă îi sunt prietenă sau cineva care trebuie terorizat până face cum crede ea că e mai bine. Şi îşi aduce aminte de mai multe ori decât mine că sunt fiica reginei sale. Şi câteodată parcă îmi reproşează asta. Tu nu faci aşa.

— Poate că nu sunt atât de impresionată, spuse Min cu un rânjet, deşi părea serioasă. M-am născut în Munţii de Negură,

Elayne, la mine. Puterea mamei tale e destul de slabă atât de departe la apus.

Zâmbetul îi dispăru de pe faţă.

— Îmi pare rău, Elayne!

Înăbuşindu-şi un acces de indignare – Min era supusă a Tronului Leului în aceeaşi măsură ca Nynaeve! – Elayne îşi sprijini capul de copac.

— Haide să vorbim despre ceva frumos.

Soarele atârna topit printre crengi; cerul era o fâşie albastră, neîntreruptă nici măcar de un singur nor. Într-un impuls se deschise către *saidar,* se lăsă umplută de el şi simţi că parcă fiecare picătură de sânge din vene era înlocuită de toată bucuria lumii, distilată într-o esenţă pură. Dacă ar fi putut să facă măcar un singur nor, ar fi fost un semn că totul va fi bine. Mama sa ar trăi. Rand ar iubi-o. Şi Moghedien... va primi ce merită. Cumva. Ţesu o pânză subţire pe cer, cât de departe vedea cu ochii, folosind Aer şi Apă, căutând umezeală pentru nor. Dacă se străduia suficient de mult... Senzaţia dulce se transforma repede în durere, semnul de pericol; dacă mai folosea multă putere, se putea fereca singură. Măcar un noruleţ.

— Fericită? întrebă Min. Ştiu că nu vrei să vorbeşti despre Rand, dar, lăsând la o parte povestea cu noi două, este cel mai important lucru din lume acum. Şi cel mai fericit. Rătăciţii se prăbuşesc morţi când apare, neamurile lumii stau la rând să i se închine. Femeile Aes Sedai de aici sunt gata să-l sprijine. Ştiu că sunt, Elayne; trebuie să fie. Ultima Bătălie va fi ca o plimbare de plăcere pentru el. Câştigă, Elayne. Noi câştigăm.

Eliberând Izvorul, Elayne se cocoşă, uitându-se la cerul la fel de pustiu ca şi sufletul ei. Nu era nevoie să poţi conduce Puterea ca să îţi dai seama că arşiţa era lucrarea Celui întunecat şi dacă el putea schimba lumea atât de mult, dacă o putea atinge...

— Câştigăm? întrebă, dar prea încet ca Min să o poată auzi.

*

Conacul era încă neterminat, iar sala cea mare avea pereţii înalţi de lemn proaspăt, nevopsit, dar Faile ni Bashere t'Aybara îşi ţinea acolo consiliul în fiecare după-amiază, aşa cum se cuvenea să facă soţia unui senior, stând într-un scaun masiv cu spătar înalt, împodobit cu vulturi, chiar în faţa unui şemineu de piatră stins, copia fidelă a altuia, aflat în partea opusă a camerei. Scaunul gol de lângă ea, sculptat cu lupi şi cu un cap mare de lup în vârf, ar fi trebuit să fie ocupat de soţul ei, Perrin t'Bashere Aybara, Perrin Ochi-de-aur, Senior al Ţinutului celor Două Râuri.

Desigur, conacul era doar o casă de fermă, camera cea mare neavând mai mult de cincisprezece paşi – cum se mai uitase Perrin la ea când îi spusese cât de mare să o construiască; încă se mai gândea la el însuşi ca la un fierar sau o calfa de fierar, iar numele pe care-l purtase la naştere fusese Zarine, nu Faile. Asta nu conta. Zarine era un nume de femeie languroasă care ofta tremurat la auzul poemelor compuse pentru a-i smulge zâmbetele. Faile, numele pe care şi-l alesese ea însăşi când devenise corniată, în căutarea Cornului lui Valere, însemna vultur în Străvechea Limbă. Nimeni nu se putea îndoi care i se potriveşte mai bine după ce se uita cu atenţie la chipul său, cu nasul obraznic şi pomeţii înalţi şi ochi negri ce fulgerau când era furioasă. În rest, intenţiile contau destul de mult. Aşa că făcea ceea ce era drept şi se cuvenea.

Ochii îi scăpărau în acel moment. Şi nu era deloc legat de încăpăţânarea lui Perrin sau de căldura neplăcută. Deşi, ca să spunem adevărul, nu o ajuta deloc faptul că agita fără rost un evantai din pene de păun, pentru a avea o mică adiere împotriva transpiraţiei care-i aluneca pe obraji.

Era după-amiază târziu şi mai rămăseseră puţini dintre cei care veniseră să le fie judecate pricinile. De fapt, veniseră să-i asculte Perrin, dar pe el îl îngrozea ideea de a judeca certurile unor oameni printre care crescuse. Dacă ea nu reuşea să-l încolţească, dispărea ca un lup în ceaţă când era vorba de

audierile zilnice. Din fericire, oamenii nu se supărau când îi primea Doamna Faile în locului Seniorului Perrin. Sau doar foarte puţini şi suficient de înţelepţi să ascundă acest lucru.

— Voi aţi venit la mine cu această pricină, zise ea cu o voce egală. Cele două femei care asudau în faţa ei îşi mişcară încurcate picioarele, privind cu atenţie la scândurile de lemn lustruit.

Formele generoase ale lui Sharmad Zeffar, femeia cu pielea arămie, erau acoperite, dar nu ascunse de rochia domani cu guler înalt, aproape transparentă; mătasea, de un auriu palid, roasă pe la tivuri şi pe la mâneci, avea o sumedenie de pete micuţe adunate în călătorii, dar mătasea era mătase până la urmă, un lucru foarte rar pe meleagurile acelea. Patrulele care căutau rămăşiţe ale invaziei troloce de vara trecută în Munţii de Negură găsiseră doar câţiva troloci – şi niciun Myrddraal, slavă Luminii dar găseau în schimb refugiaţi aproape în fiecare zi, zece aici, douăzeci colo, încă cinci în altă parte. Mulţi veneau din câmpiile Almoth, dar mulţi alţii din Tarabon sau, ca şi Sharmad, din Arad Domani, toţi refugiaţi de pe pământurile distruse de anarhie şi război civil. Faile nu voia să se gândească la câţi pieriseră în munţi. Fără drumuri sau măcar poteci, munţii erau foarte greu de trecut chiar şi în timpurile bune, iar acum timpurile erau departe de a fi bune.

Rhea Avin nu era o refugiată, deşi purta o imitaţie din lână fină a unei rochii taraboneze, cu pliuri moi care modelau şi accentuau formele la fel de mult ca îmbrăcămintea mai subţire a lui Sharmad. Cei care supravieţuiseră lungii călătorii prin munţi nu aduceau cu ei doar necazuri, ci şi meşteşuguri încă necunoscute în Ţinutul celor Două Râuri şi mână de lucru pentru fermele distruse de troloci. Rhea era o femeie drăguţă, cu faţa rotundă şi o coadă de păr negru care cobora până în talie, născută la nici două mile de conac. În Ţinutul celor Două Râuri fetele nu-şi strângeau părul în coadă decât atunci când Cercul Femeilor spunea că sunt suficient de mari să se mărite, fie că

erau de cincisprezece sau de treizeci de ani, deşi puţine treceau de douăzeci. De fapt, Rhea era cu cinci ani buni mai în vârstă decât Faile, care îşi împletea de patru ani părul strâns în coadă, dar în momentul acela îl purta liber pe umeri şi îşi dădu seama că nu fusese deloc o idee bună. Sharmad părea şi mai abătută, deşi avea un an sau doi mai mult decât Rhea; probabil că pentru o femeie domani era destul de umilitor să se afle în acea postură. Faile ar fi vrut să le plesnească pe amândouă până vedeau stele verzi, numai că o doamnă nu putea face aşa ceva.

— Un bărbat, spuse cu cea mai însufleţită voce pe care reuşi să o producă, nu e un cal sau o palmă de pământ. Respiră adânc. Dacă aş crede că Wil al'Sheen v-a păcălit pe amândouă, aş avea eu multe de spus. Wil arunca ocheade femeilor şi nici ele nu se lăsau mai prejos – avea şi o pereche de gambe bine conturate –, dar nu le făcea niciodată promisiuni. Sharmad părea gata să intre în pământ, căci femeile domani aveau reputaţia că-i învârt pe bărbaţi pe degete, nu invers.

— Lucrurile fiind cum sunt, iată judecata mea. Vă duceţi amândouă la Meştereasă şi îi explicaţi de-a fir a păr, fără să uitaţi nimic. O să se ocupe ea de asta. Sper să aud că aţi fost la ea înainte de căderea serii.

Cele două tresăriră. Daise Congar, Meştereasa din Edmond's Field, nu tolera astfel de prostii. Mai precis, nu le tolera câtuşi de puţin. Dar făcură o plecăciune, murmurând deznădăjduite la unison: „Da, Doamnă". Aveau să regrete curând că o făceau pe Daise să-şi piardă timpul, dacă nu cumva regretau deja.

„Şi pe al meu", gândi ferm Faile. Toţi ştiau că Perrin arareori ţinea audienţele, altfel nu ar fi avut curajul să vină cu tot felul de „probleme" prosteşti. Dacă el ar fi fost aici, unde îi era locul, cele două ar fi şters-o în linişte, nu ar fi îndrăznit să vină în faţa lui cu aşa ceva. Faile spera ca Daise să fie la capătul nervilor din cauza caniculei. Păcat că nu putea să-l dea pe Perrin pe mâna ei!

Cenn Buie apăru în locul de unde plecaseră femeile încă înainte ca ele să iasă târâindu-şi picioarele. În ciuda faptului că se sprijinea de un toiag aproape la fel de noduros ca el, izbuti o plecăciune stufoasă, apoi strică efectul trecându-şi degetele osoase prin părul rar. Ca de obicei, părea că dormise în haina sa maronie şi aspră.

— Lumina să vegheze asupra ta, domniţa mea Faile, şi asupra onorabilului tău soţ, Seniorul Perrin! Cuvintele pompoase sunau ciudat, rostite cu vocea lui hârşâită. Permiteţi-mi să adaug urările mele de fericire celor aduse de Sfat. Inteligenţa şi frumuseţea voastră ne fac viaţa mai frumoasă, la fel ca justeţea verdictelor pronunţate.

Faile bătu darabana cu degetele pe spătarul scaunului, apoi reuşi să se oprească. Laude dulci în loc de obişnuitele mormăieli. Care să-i aducă aminte că el conducea Sfatul satului din Emond’s Field şi că era un om influent, căruia trebuia să-i acorde respect. Şi, cerşind înţelegere cu toiagul acela, meşterul de acoperişuri de stuf era la fel de sprinten ca unul de două ori mai tânăr. Voia el ceva.

— Ce veşti îmi aduci astăzi, Meştere Buie?

Cenn se îndreptă, uitând să se sprijine de băţ şi să-şi îndulcească acreala din glas:

— Necazul e cu toţi străinii ăştia care dau buzna aici şi aduc tot felul de lucruri pe care nu le vrem, spuse, părând să uite că şi ea era o străină; cei mai mulţi din Ţinutul celor Două Râuri uitaseră. Lucruri ciudate, Domniţa mea. Straie neruşinate. O să auzi de la femei cum se înveşmântă coţofenele alea domani, dacă nu ţi-au spus deja.

Auzise de la câteva dintre ele, dar sclipirea din ochii lui Cenn o convinse că lui nu i-ar fi plăcut dacă ea ar fi cedat revendicărilor.

— Străinii ne fură mâncarea de la gura pruncilor şi ne iau meşteşugurile. Ăla din Tarabon, de pildă, şi ţiglele lui afurisite! Mai foloseşte şi mână de lucru care ar putea fi pusă la o treabă

folositoare. Nu-i pasă de binele oamenilor din Ţinutul celor Două Râuri. Păi, de ce el să…

Făcându-şi vânt cu evantaiul, încetă să-l mai asculte, dând toate semnele că e atentă; era o şmecherie învăţată de la tatăl ei, necesară în momente ca acesta. Desigur, ţiglele meşterului Hornval făceau concurenţă acoperişurilor de stuf făcute de Cenn.

Nu toată lumea avea aceeaşi părere despre nou-veniţi. Haral Luhhan, fierarul din Edmond's Field, se întovărăşise cu un meşter de cuţite domani şi cu un argintar din Câmpia Almoth, iar meşterul Aydaer angajase trei bărbaţi şi două femei care ştiau să facă mobile, să cioplească şi să poleiască, deşi aur pentru aşa ceva nu se găsea. Scaunul ei şi al lui Perrin erau făcute de ei, şi ea nu văzuse nicăieri în altă parte ceva mai frumos. Şi, dacă stătea să se gândească bine, însuşi Cenn îşi luase jumătate de duzină de ajutoare, şi nu toţi erau din Ţinutul celor Două Râuri; multe acoperişuri arseseră la venirea trolocilor şi pretutindeni acum erau înălţate case noi. Perrin nu avea niciun drept să o lase singură să asculte toate prostiile astea.

Poate că oamenii din Ţinutul celor Două Râuri îl proclamaseră seniorul lor – după ce-i condusese în victoria asupra trolocilor – şi poate că el începea să înţeleagă că nu putea schimba asta, deşi ar fi trebuit, când ei făceau plecăciuni şi-l numeau în faţă Seniorul Perrin, chiar după ce le spusese să nu o facă. Cu toate astea, se înhămase la tot ce însemna a fi senior, la tot ceea ce oamenii *se aşteptau* de la seniorul şi de la doamna lui. Dar, mai rău, se opunea îndatoririlor de senior. Faile cunoştea bine acele lucruri, ca unicul copil supravieţuitor al lui Dacram t'Galine Bashere, Lord al Ţinuturilor Bashere, Tyr şi Sidona, Gardian al Hotarului, apărător al Patriei, Mareşal-General al Reginei Tenobia din Saldaea. Adevărat, fugise să devină o femeie corniată – şi apoi renunţase la asta pentru un soţ, ceea ce câteodată încă o uimea –, dar îşi aducea aminte. Perrin asculta când îi explica, chiar dădea din cap aprobator când trebuia, dar

să-l convingă să şi facă ceva din ce-i zisese era ca şi cum ar fi încercat să facă un cal să danseze sa'sara.

Cenn termină într-un târziu, aproape cu spume la gură, amintindu-şi în ultima clipă să-şi înghită insultele care-i stăteau pe limbă.

— Eu şi Perrin am decis să folosim stuf la acoperiş, spuse Faile calm, pe când Cenn îşi înclina capul mulţumit. Se pare că nu faci faţă comenzilor, Meştere Buie. Mi-e teamă că, dacă al nostru nu o să fie gata curând, o să-l întrebăm pe meşterul Hornval despre ţiglele lui.

Buzele lui Cenn se mişcară în tăcere; dacă ar pune o singură ţiglă pe conac, alţii vor face la fel.

— Mi-a plăcut să te ascult, dar sunt sigură că ai prefera să termini acoperişul decât să pierzi vremea în conversaţii fără rost, indiferent cât de plăcute.

Cu buzele strânse, Cenn se încruntă pentru o clipă, apoi încercă un fel de plecăciune. Mormăi ceva, din care nu se înţelese decât un „Domniţa mea“ la final, şi ieşi ţanţoş, bocănind cu toiagul său. Cu ce prostii se mai găseau şi oamenii să-i mănânce timpul! Perrin o să-şi facă timp, de-ar fi să-l lege de mâini şi de picioare.

Restul audienţelor se dovediră mai puţin enervante. O femeie cândva voinică, cu o rochie peticită, brodată cu flori, care atârna pe ea ca un sac, venită tocmai din Toman Head, de dincolo de Câmpia Almoth, voia să facă negoţ cu ierburi şi leacuri. Matahala de Jon Ayellin, frecându-şi capul chel, şi slăbănogul Thad Torfinn, răsucindu-şi reverul hainei, se certau pe hotarul dintre pământurile lor. Bărbaţi domani în veste lungi de piele, cu bărbile tunse scurt, mineri cărora în drumul lor prin munţi li se păruse că văd urme de aur şi argint în apropiere. Şi fier, deşi acesta îi interesa mai puţin. Şi, în cele din urmă, o femeie pare-se unsă cu toate alifiile, din Tarabon, cu un voal transparent peste chipul îngust şi şuviţele subţiri de păr deschis la culoare,

care pretindea că era meşter ţesător de covoare şi ştia cum să construiască un război de ţesut.

Pe femeia cu ierburile Faile o trimise la Soborul femeilor; dacă Espara Soman îşi ştia meşteşugul, avea să-i găsească un loc pe lângă una dintre Meşteresele satului. Cu atât de mulţi oameni sosind, mulţi într-o stare proastă după călătorie, Meşteresele din Ţinutul celor Două Râuri aveau câte una sau două învăţăcele şi mai căutau şi altele. Poate nu chiar ce şi-ar fi dorit Espara, dar trebuia să pornească de acolo. După câteva întrebări, deveni limpede că nici Thad, nici Jon nu-şi aminteau exact unde fusese hotarul – se dondăneau pare-se pe el încă dinainte de venirea ei pe lume –, aşa că le spuse să împartă în jumătate palma de pământ disputată. Hotărâre pe care ei erau siguri că ar fi luat-o şi Sfatul satului, motiv pentru care îşi păstraseră cearta între ei atât de mult timp.

Celorlalţi le acordă permisiunea pe care o voiau. Nu aveau cu adevărat nevoie de permisiunea ei, dar era bine să-i facă să înţeleagă de la bun început cine avea autoritatea acolo. În schimbul aprobării ei şi a banilor de provizii, îi convinse pe cei doi bărbaţi domani să accepte cedarea a celei de-a zecea părţi din tot ce găseau, dar şi să găsească fierul pe care îl amintiseră în treacăt. Lui Perrin nu avea să-i placă, dar ţinutul celor Două Râuri nu avea nicio taxă, iar de la un senior se aştepta să facă şi să ofere lucruri care cereau bani. Şi fierul avea să fie la fel de folositor ca aurul. Cât despre Liale Mosrara, taraboneza, ea nu va face mulţi purici dacă avea mai puţină îndemânare decât pretindea, dar, dacă era într-adevăr pricepută… Deja trei ţesători de stofa o asiguraseră că negustorii care vor veni anul viitor de la Baerlon vor găsi de cumpărat ceva mai mult decât lână, şi nişte covoare puteau aduce alţi bani. Liale promisese pentru conac primul şi cel mai bun covor care va ieşi de la războiul ei, iar Faile primi cadoul înclinându-şi capul cu graţie; va putea da mai multe când şi dacă vor apărea covoarele.

Podelele trebuiau acoperite cu ceva. Una peste alta, toată lumea părea suficient de mulţumită. Până şi Jon şi Thad.

În timp ce femeia din Tarabon ieşea tot făcând plecăciuni, Faile se ridică bucuroasă că terminase, apoi se opri la apariţia a patru femei pe una dintre uşile care străjuiau şemineul din partea opusă, toate asudate în veşmintele groase de lână care erau portul în Ţinutul celor Două Râuri. Daise Congar, la fel de înaltă ca un bărbat şi mai lată, le depăşea cu un cap pe celelalte Meşterese şi se repezi în fruntea lor să ia conducerea, fiind aici la marginea satului ei. Edelle Gaelin, din Dealul Străjii, slăbuţă şi cu părul cărunt prins în coadă, se ţinea băţoasă, părând să arate că ei i s-ar fi cuvenit de fapt locul lui Daise, graţie vârstei şi experienţei, dacă nu şi a altor lucruri. Elwinn Taron, Meştereasa din Devon Ride, era cea mai scundă, o femeie rotofeie, cu un zâmbet matern pe care şi-l păstra chiar şi când îi obliga pe alţii să facă ce nu voiau. Ultima, Milla al'Azar, din Taren Ferry, rămase ceva mai în urmă; era cea mai tânără, aproape suficient de tânără cât să fie fiica lui Edelle, părând mereu nesigură în preajma celorlalţi.

Faile rămase în picioare, făcându-şi încet vânt cu evantaiul. Ar fi vrut cu adevărat ca Perrin să fie acolo, acum. Foarte mult. Femeile astea aveau în satele lor cel puţin la fel de multă autoritate ca starostele – câteodată, în anumite feluri, chiar mai multă – şi trebuiau tratate cu grija, demnitatea şi respectul cuvenite. Asta făcea lucrurile dificile. Lângă Perrin se transformau în fetişcane prostuţe, gata să-l mulţumească, dar cu ea… Ţinutul celor Două Râuri nu avusese nobili timp de secole; nu văzuseră un trimis de-al Reginei din Caemlyn de şapte generaţii. Toată lumea încerca să-şi dea seama cum trebuiau să se comporte cu un senior şi cu o doamnă, inclusiv cele patru. Uneori uitau că era Doamna Faile şi vedeau în ea doar o tânără, a cărei ceremonie de căsătorie fusese condusă de Daise cu câteva luni în urmă. Puteau fi toate numai plecăciuni şi „Da, desigur, Doamnă" şi hodoronc-tronc să-i

spună ce are de făcut, fără a vedea nimic ciudat la mijloc. „Nu o să mai laşi asta în grija mea, Perrin.“

Făceau plecăciuni acum, care cum se pricepea, şi-i spuseră una peste alta: „Lumina să te scalde, Domniţă!“ După ce se sfârşiră politeţurile, Daise se repezi să vorbească, încă înainte de a-şi fi terminat plecăciunea:

— Încă trei copii au fugit, Doamna mea, spuse cu un ton undeva la mijloc între politeţea cuvintelor şi un „acuma-să-deschizi-tu-urechile-la-mine-tinerico“ pe care îl folosea câteodată. Dav Ayellin, Ewin Finngar şi Elam Dowtry. Au fugit să vadă lumea, din pricina poveştilor Seniorului Perrin despre ce e acolo.

Faile clipi surprinsă. Despre cei trei nu se prea putea spune că mai erau copii. Dav şi Elam erau de-o vârstă cu Perrin, iar Ewin nu era mai tânără decât ea. Şi poveştile lui Perrin, pe care le spunea arareori şi în silă, nu erau singurul fel în care tinerii din Două Râuri puteau să afle despre lumea largă acum.

— Îl pot ruga pe Perrin să vorbească cu voi, dacă vreţi.

Femeile se agitară, Daise uitându-se după el, Edelle şi Milla îndreptându-şi fustele cu gesturi mecanice, Elwinn trăgându-şi absentă coada peste umeri şi aranjând-o cu grijă. Brusc îşi dădură seama ce făceau şi îngheţară, evitând să se uite una la alta. Sau la ea. Singurul avantaj al lui Faile era efectul pe care soţul ei îl avea asupra lor. De atâtea ori le văzuse încercând să-şi recapete dârzenia după o întâlnire cu Perrin şi jurându-şi să nu mai lase să se întâmple aşa ceva niciodată; de atâtea ori văzuse cum hotărâri ferme se fac praf numai la vederea lui. Niciuna dintre ele nu era sigură dacă preferă să aibă de-a face cu el sau cu ea.

— Nu e nevoie, spuse Edelle după o clipă. Copiii care fug sunt un lucru supărător, dar numai atât.

Tonul ei se îndepărtă şi mai mult de „Doamna mea“, iar dolofana Elwinn adăugă un zâmbet de mamă pentru fiica sa.

— Dacă tot suntem aici, drăguţă, am putea să vorbim şi despre altceva. Apa. Vezi tu, unii oameni încep să fie îngrijoraţi.

— Nu a mai plouat de luni întregi, adăugă Edelle, iar Daise clătină din cap aprobator.

De data asta Faile chiar clipi. Erau prea inteligente ca să-şi imagineze că Perrin putea schimba asta.

— Izvoarele curg încă şi Perrin a ordonat să fie săpate fântâni noi; de fapt, doar sugerase asta, dar din fericire rezultatul fusese acelaşi. Canalele de irigaţii din Codrul cu Bălţi vor fi gata cu mult înainte de vremea semănatului. Asta era opera ei, jumătate din câmpurile din Saldaea erau irigate, dar nimeni aici nu auzise de asemenea lucruri. Oricum, trebuia să plouă mai devreme sau mai târziu. Canalele sunt doar pentru orice eventualitate.

Daise dădu din cap din nou, încet, la fel şi Elwinn şi Edelle. Dar ştiau şi ele aceste lucruri la fel de bine ca şi ea.

— Nu e vorba de ploaie, murmură Milla. Mă rog, nu chiar de ploaie. Nu e firesc. Vezi tu, niciuna dintre noi nu mai poate Asculta Vântul. Se cocoşă sub greutatea privirilor încruntate ale celorlalte femei. Era limpede că vorbise prea mult şi, în plus, dădea în vileag secrete. Se spunea că toate Meşteresele pot prezice vremea Ascultând Vântul; sau cel puţin aşa se zicea, că toate pot. Dar, chiar şi aşa, Milla continuă încăpăţânată: Ei bine, nu putem! In loc de asta ne uităm la nori, la ce fac păsările şi furnicile, şi omizile… îşi îndreptă spatele respirând adânc, evitând în continuare privirile celorlalte Meşterese. Faile se întrebă cum reuşea să se descurce cu Soborul femeilor din Taren Ferry, ca să nu mai vorbim de Sfatul satului. Desigur, aveau la fel de puţină experienţă ca Milla; satul îşi pierduse toţi locuitorii când veniseră trolocii şi toată lumea era nou-venită acolo. Nu e în legea firii, Domniţa mea. Ar fi trebuit să înceapă să ningă de câteva săptămâni, dar zici că suntem în toiul verii. Nu suntem îngrijorate, Domniţă, suntem speriate. Şi, dacă nimeni nu vrea să recunoască asta, eu o fac. Nu mai pot dormi

nopţile. Nu am mai dormit de mai bine de o lună şi… vocea i se pierdu, iar obrajii îi luară foc dându-şi seama că poate a vorbit prea mult.

O Meşterească trebuia să deţină mereu controlul, nu să alerge de colo până colo, plângându-se că e speriată.

Celelalte îşi mutară privirea de la Milla la Faile. Tăceau, cu chipul la fel de inexpresiv ca nişte Aes Sedai.

Faile înţelese în cele din urmă. Milla spusese un adevăr simplu. Vremea *nu* era firească; era absolut nefirească. Faile stătea şi ea trează adeseori, rugându-se să plouă sau, şi mai bine, să ningă, încercând să nu se gândească la ce pândea dincolo de căldură şi secetă. Cu toate acestea o Meşterească trebuia să-i liniştească pe alţii. Dar unde se putea duce când ea însăşi avea nevoie de îmbărbătare?

Poate că femeile nu ştiau ce fac, dar veniseră în locul potrivit. Era parte a convenţiei dintre nobil şi omul de rând, întipărită în Faile încă de la naştere, ca nobilii să ofere siguranţă şi securitate. Şi o parte a acestui lucru însemna să le amintească oamenilor că vremurile rele nu durează o veşnicie. Dacă azi este rău, mâine va fi mai bine, şi dacă nu mâine, atunci poimâine. Şi-ar fi dorit să fie ea însăşi convinsă de asta, dar fusese învăţată să insufle putere supuşilor ei, chiar dacă ea nu mai avea vlagă, să le domolească temerile, nu să le transmită pe ale sale.

— Perrin mi-a povestit de oamenii săi, înainte să vin aici, spuse; ea nu era bărbat să poată linguşi cu uşurinţă, dar cuvintele parcă veneau singure. Când grindina vă pune recolta la pământ, când iarna vă ucide jumătate din turmele de oi, strângeţi cureaua şi mergeţi mai departe. Când trolocii au devastat Ţinutul celor Două Râuri, i-aţi înfruntat şi, după ce aţi terminat cu ei, aţi început să reclădiţi fără să pierdeţi o zi.

Nici ea nu ar fi crezut asta, dacă nu ar fi văzut cu propriii ochi, nu despre cei din miazăzi, în orice caz. S-ar fi descurcat de minune în Saldaea, unde incursiunile troloce erau ceva obişnuit, cel puţin în partea de miazănoapte.

— Nu vă pot spune că de mâine vremea îşi revine. Vă pot spune însă că eu şi Perrin vom face ceea ce trebuie, pe cât va fi posibil. Şi nu trebuie să vă spun că veţi înfrunta fiecare zi, indiferent ce aduce ea, şi veţi fi gata pentru următoarea. Astfel de oameni naşte Ţinutul celor Două Râuri. Astfel de oameni sunteţi voi.

Femeile erau cu adevărat inteligente. Dacă nu recunoscuseră până atunci de ce veniseră, acum erau obligate. Dacă ar fi avut minţi mai puţin ascuţite, s-ar fi simţit jignite. Dar cuvinte pe care şi le spuseseră şi ele în sinea lor aveau efectul dorit venind de pe buzele altcuiva. Desigur, asta nu le scutea să fie stânjenite. Erau zăpăcite de-a binelea şi parcă erau într-o pictură cu obraji aprinşi şi nerostite dorinţe de a fi în altă parte.

— Da, sigur că da, spuse Daise punându-şi mâinile în şold, uitându-se la celelalte Meşterese şi provocându-le să o contrazică.

N-am spus şi eu asta? Fata vorbeşte cu cap. Am spus asta încă de când a venit. Fata asta are capul pe umeri, am spus.

— A spus cineva că nu l-ar avea, Daise? pufni Edelle. Eu n-am auzit. Se descurcă foarte bine. Apoi se întoarse către Faile: Te descurci foarte bine, într-adevăr.

— Mulţumesc, Domniţă, spuse Milla făcând o reverenţă. Ştiu că şi eu am spus acelaşi lucru la vreo cincizeci de oameni, dar venind de la tine, parcă…

Daise îşi drese zgomotos glasul, tăindu-i vorbele; mersese prea departe. Milla se înroşi.

— Este o croială foarte bună, Domniţă, zise Elwinn aplecându-se să-i atingă lui Faile fusta de călărie despicată, favorita ei. E o croitoreasă taraboneză în Deven Ride care ar putea să facă ceva şi mai frumos. Dacă nu te superi că-ţi zic. I-am zis vreo două, şi acuma face numai rochii decente, mai puţin pentru femeile măritate. Îi apăru iar zâmbetul mămos, jumătate indulgent, jumătate dur ca fierul. Sau pentru cele care îşi caută bărbat.

Frumoase lucruri mai face! De ce nu, că i-ar face mare plăcere să lucreze cu tenul şi talia ta.

— Therille Marza, chiar aici în Emond's Field, îi face deja Domniţei Faile jumătate de duzină de rochii, răspunse Daise zâmbindu-i cu indulgenţă. Şi o rochie de bal minunată.

Elwinn se ridică, Edelle îşi strânse buzele şi chiar şi Milla căzu pe gânduri.

Pentru Faile, audienţa se terminase. Croitoreasa domani avea nevoie de o mână de fier şi de o vigilenţă permanentă, altfel Faile s-ar fi trezit îmbrăcată ca la curtea din Bandar Eben. Rochia de bal fusese ideea lui Daise, fusese o surpriză şi, chiar dacă era mai degrabă în stilul Saldaea, nu domani, Faile tot nu îşi putea imagina unde o s-o poarte. Avea să treacă mult timp până când în Ţinutul celor Două Râuri vor mai fi baluri şi promenade. Lăsate de capul lor, Meşteresele s-ar lua la întrecere în curând să vadă ce sat o s-o îmbrace.

Le oferi ceai, spunându-le într-o doară că ar putea vorbi despre cum să-şi îmbărbăteze oamenii în legătură cu vremea. Prea era la ţintă, după ultimele minute, aşa că femeile se îngrămădiră să se scuze, căci nenumărate treburi le împiedicau să mai stea.

Căzu pe gânduri privindu-le cum pleacă, cu Milla în urmă, ca de obicei, asemenea unui copil care se ţine după surorile mai mari. Poate că o să aibă câteva vorbe de taină cu unele femei din Soborul din Taren Ferry. Fiecare sat avea nevoie de un staroste puternic şi de o Meştereasă pe măsură care să-i apere interesele. Vorbe de taină, spuse cu grijă. Când Perrin îşi dăduse seama că ea vorbise cu bărbaţi din Taren Ferry înainte de alegerea starostelui – dacă un bărbat avea capul pe umeri şi îi sprijinea pe Perrin şi pe ea, de ce să nu ştie şi cei care-l alegeau că ea şi Perrin aveau să le întoarcă ajutorul? —, când îşi dăduse seama… Era un bărbat blând, care se mânia greu, dar, ca să fie sigură, se baricadase în dormitor, până se liniştise. Şi nu se liniştise până când ea nu promisese să nu-şi mai vâre nasul în

nicio alegere de staroste, nici pe faţă, nici pe ascuns. Ultima condiţie fusese chiar nedreaptă. Şi foarte supărătoare. Dar nu-i trecuse prin cap să zică şi de alegerile din Cercul femeilor. Mă rog, ce nu ştia putea să-i facă un mare bine. Lui şi celor din Taren Ferry.

Faptul că se gândise la el o făcu să-şi amintească de propria promisiune. Evantaiul cu pene căpătă viteză. În ziua aceea nu avusese parte de cele mai mari prostii şi nici întâlnirea cu Meşteresele nu fusese din cele mai rele – nu o întrebaseră când va avea Seniorul Perrin un moştenitor, fie Lumina binecuvântată! —, dar căldura neobosită reuşise până la urmă să-i ducă iritarea la culme. Perrin o *să-şi facă* datoria sau…

Tunetul se rostogoli peste conac, iar un fulger lumină ferestrele. Dacă a venit ploaia…

Alerga în tăcere, într-o pereche de papuci, în căutarea lui Perrin. Voia să savureze ploaia împreună cu el. Şi încă mai avea să-i spună cu hotărâre câteva vorbe. Mai mult decât câteva, dacă trebuia.

Îl găsi pe Perrin unde se aştepta, tocmai la etajul trei, pe o verandă, sub acoperiş, un bărbat cârlionţat, cu umeri laţi şi braţe groase. Cu spatele lat întors la ea, se sprijinea de unul dintre stâlpii pridvorului. Uitându-se într-o parte a curţii conacului, nu la cer. Faile se opri în prag.

Tunetul bubui iarăşi şi cerul fu sfârtecat de un fulger albastru. Un fulger al caniculei, într-un cer fără urmă de nori. Nu, nu vestea ploaia. Nicio picătură să stingă fierbinţeala. Niciun fulg de zăpadă care să cadă după aceea. Tremură, deşi avea broboane de sudoare pe faţă.

— S-au terminat audienţele? întrebă Perrin, şi ea tresări.

Nu-şi ridicase capul. Câteodată uita ce auz fin avea. Sau poate că îi simţise mirosul; spera că fusese parfumul, nu sudoarea.

— Crezusem că poate eşti cu Gwil sau cu Hal.

Ăsta era printre cele mai mari cusururi ale sale; ea încerca să-i educe pe servitori, în vreme ce el îi considera bărbaţi cu care putea să râdă şi să bea o stacană cu bere. Măcar nu îi fugeau ochii după fuste, ca altor bărbaţi. Nici nu-şi dădu seama că de fapt Caile Coplin venise să lucreze la conac sperând să facă şi altceva în afară să-i schimbe aşternuturile. Nu băgase de seamă nici când Faile o alungase cu băţul pe Caile.

Venind lângă el, văzu la ce se uita. Doi bărbaţi, goi până la brâu, antrenându-se cu săbii de lemn. Tam al'Thor era un bărbat solid şi cărunt, Aram tânăr şi subţire... Aram învăţa repede. Foarte repede. Tam fusese oştean şi un maestru al sabiei, dar Aram îi dădea de furcă.

Îşi mută privirea din reflex către corturile adunate într-un câmp îngrădit cu un zid de piatră, la jumătate de milă, către Pădurea de la Apus. Cei din seminţia Pribegilor îşi făcuseră tabăra printre căruţele cu coviltir, pe jumătate terminate, ca nişte case pe roţi. Desigur, acum Aram nu mai era unul de-al lor şi nu mai fusese din clipa în care atinsese sabia. Tuath'an nu recurgeau la violenţă, sub niciun pretext. Se întrebă dacă vor pleca precum plănuiseră, când vor fi reparate căruţele. După ce se strânseseră toţi cei care se ascunseseră prin desişuri, abia dacă mai numărau o sută. Probabil vor pleca, lăsându-l pe Aram în urmă, alegerea fiind a lui. Niciodată nu auzise de vreun Pribeag care să prindă rădăcini undeva.

Pe de altă parte, oamenii de aici obişnuiau să spună că nimic nu se schimbă, niciodată, în Ţinutul celor Două Râuri şi cu toate astea multe se schimbaseră de la invazia trolocilor. Emond's Field, la doar o sută de paşi miazăzi de conac, era mai mare decât atunci când îl văzuse prima oară, toate casele arse fuseseră reconstruite, în timp ce altele noi se înălţau. Unele de cărămidă, alt lucru nou. Şi altele cu acoperiş de ţiglă. La ritmul în care se ridicau noi cămine, curând conacul va fi în sat. Se vorbea chiar de un zid, dacă se întorceau trolocii. Schimbare. O mână de copii îl urmau pe uliţe pe Loial cel uriaş. Trecuseră doar

câteva luni de când puseseră ochii pe Ogier, cu urechile lui mari şi nasul care i se întindea pe aproape toată faţa, o dată şi jumătate mai înalt decât un om, cu fiecare copil din sat ţinându-se după el cu ochii holbaţi la aşa minunăţie, şi fiecare mamă alergând disperată să-şi pună odrasla la adăpost. Acum mamele îşi trimiteau copiii la Loial, să le citească. Străinii, în straiele lor ciudat croite, răspândiţi printre cei din Emond's Field, băteau la ochi la fel de mult ca Loial, dar nimeni nu se mai uita lung la ei sau la cei trei Aiel, înalţi şi ciudaţi în veşmintele lor brune şi cenuşii. Până cu două săptămâni în urmă fuseseră şi două femei Aes Sedai acolo şi nici ele nu stârniseră vreo reacţie, afară de plecăciunile şi reverenţele pline de respect. Schimbare. Două stindarde aflate nu departe de Izvorul de Vin fluturau deasupra acoperişurilor, unul purtând capul roşu de lup care devenise simbolul lui Perrin şi celălalt vulturul purpuriu în zbor care simboliza Manetherenul. Manetherenul dispăruse în Războaiele Troloce, acum două mii de ani, dar ţinutul făcuse parte din el, şi cei din Două Râuri ridicaseră flamura în ovaţii. Schimbare, iar ei nici măcar nu bănuiau cât era de mare şi cât de inexorabilă. Dar Perrin o să aibă grijă de ei, indiferent ce va fi. Cu ajutorul ei o să facă asta.

— Obişnuiam să vânez iepuri cu Gwill, spuse Perrin. E doar cu câţiva ani mai în vârstă ca mine şi mă lua câteodată la vânătoare.

Ei îi trebui o clipă să-şi aducă aminte.

— Gwill încearcă să înveţe cum să devină pedestraş. Nu-l ajuţi dacă îl inviţi la o pipă în grajd, să vorbiţi despre cai. Respiră adânc. Nu o să fie uşor. Ai o datorie faţă de aceşti oameni, Perrin! Indiferent cât de greu îţi este, indiferent cât ai vrea să nu faci asta, trebuie să-ţi faci datoria.

— Ştiu, spuse încet. Simt cum trage de mine.

Vocea îi fu atât de stranie, încât întinse mâna să-i ia bărbia în palmă şi să-l facă să se uite la ea. Ochii lui aurii, la fel de ciudaţi şi de misterioşi ca întotdeauna, păreau trişti.

— Ce vrei să spui? Poate că îţi e drag de Gwill, dar el…

— E Rand, Faile. Are nevoie de mine.

Simţi cum nodul din stomac, pe care încercase să-l ignore, se strânge şi mai tare. După ce plecaseră femeile Aes Sedai, se convinsese singură că nu mai era niciun pericol. Ce prostie! Era măritată cu un *ta'veren,* un om al cărui destin răsucea în jurul său vieţile celorlalţi, aşa cum o cerea Pânza, un om care crescuse alături de alţi doi *ta'veren,* unul din ei fiind însuşi Dragonul Renăscut. Era o parte din el pe care trebuia să o împartă cu altcineva. Nu-i plăcea să împartă nici măcar un fir de păr, dar iată, ajunseseră aici.

— Ce vei face?

— Mă duc la el, spuse. Privirea îi alunecă o clipă, iar ochii ei o urmară. De zid se sprijinea un ciocan greu de fierar, o secure cu lama ca o semilună şi o suliţă lungă de-un pas.

— Nu am ştiut… spuse cu vocea ca o şoaptă, nu am ştiut cum să-ţi spun. Plec în noaptea asta, după ce adoarme toată lumea. Nu mai e timp, şi drumul este lung. Meşterul al'Thor şi meşterul Cauthon te vor ajuta cu fiecare Staroste, dacă ai nevoie.

Încercă, fără să reuşească, să pară că vorbeşte cu inima uşoară:

— Nu cred că o să ai necazuri cu Meşteresele, în orice caz. Ciudat, când eram copil, Meşteresele păreau înfricoşătoare, dar, dacă ştii să fii ferm cu ele, sunt chiar maleabile.

Faile îşi strânse buzele. Vorbise cu Tam al'Thor şi cu Abell Cauthon, dar nu cu ea? Şi Meşteresele! I-ar fi plăcut să-l facă să fie în pielea ei pentru o zi, să vadă cât de „maleabile“ erau Meşteresele.

— Nu putem pleca atât de repede. Ne trebuie timp să organizăm oamenii.

Perrin îşi miji ochii.

— Noi? Noi nu plecăm! Ar fi…! Tuşi, apoi continuă mai domolit: Cel mai bine e ca unul din noi să rămână aici. Dacă seniorul pleacă, doamna lui trebuie să rămână şi să se

îngrijească de toate treburile. Aşa e înţelept. Tot mai mulţi refugiaţi în fiecare zi. Toate certurile care trebuie domolite. Dacă pleci şi tu, o să fie mai rău aici decât cu trolocii.

Oare el chiar credea că nu observase cum îşi schimbase cu stângăcie vorba? Fusese gata să spună că o să fie periculos. Oare cum putea să simtă căldură în suflet şi în acelaşi timp mânie, din pricina dorinţei lui de a o şti în siguranţă?

— O să facem cum crezi tu că e mai bine, spuse ea molcom, iar Perrin clipi suspicios, scărpinându-se în barbă şi apoi aprobând cu o mişcare a capului.

Acum mai trebuia doar să îl facă să vadă ce era cu adevărat mai bine. Bine măcar că nu spusese de-a dreptul că *nu avea voie* să vină. Odată ce se hotăra, i-ar fi fost mai uşor să mute din loc un hambar cu mâinile goale decât să-l facă să se răzgândească, dar, cu grijă, putea să evite asta. De obicei.

Brusc îl cuprinse cu braţele, îngropându-şi faţa în pieptul lui mare. Mâinile lui puternice îi mângâiau încet părul; probabil credea că era îngrijorată că pleacă. Într-un fel chiar era. Nu doar că pleca fără ea; încă nu învăţase ce înseamnă să ai o soţie din Saldaea. Le mersese atât de bine departe de Rand al'Thor! De ce avea acum Dragonul Renăscut atât de multă nevoie de Perrin, încât el putea să simtă de la câteva sute de mile depărtare sau câte or fi fost între ei? De ce nu mai era timp? De ce? Cămaşa lui Perrin i se lipise de pieptul scăldat de sudoare, iar căldura nefirească făcea să îi alunece şi mai multe broboane pe chip, dar Faile tremura.

Cu o mână pe mânerul sabiei, Gawyn Trakand sălta o pietricică în palmă, inspectându-şi din nou oamenii şi verificându-le poziţiile din jurul dealului acoperit de copaci. Un vânt uscat şi fierbinte ducea cu el praful din câmpiile arse de soare, fluturându-i mantia verde, simplă, atârnată la spate. Nimic de văzut, doar iarbă uscată, tufişuri răzleţe şi ofilite. Era prea mult teren de acoperit cu oamenii pe care îi avea în caz că

ar fi avut loc o luptă. Îi pusese în grupuri de câte cinci pedestraşi cu săbii, iar arcaşii mai în spate, pe deal, la cincizeci de paşi. Încă cincizeci de călăreţi cu lănci aşteptau lângă tabăra din vârful dealului, gata să fie trimişi unde era nevoie. Spera ca în ziua aceea să nu fie nevoie de ei.

Fuseseră mai puţini Tineri la început, dar reputaţia lor le adusese recruţi. Cei nou-veniţi erau de ajutor; niciun recrut nu ieşea pe porţile Tar Valonului dacă nu era pregătit cum se cuvine. Nu se aştepta la vreo bătălie în ziua aceea, nu mai mult decât în oricare altă zi, dar observase că acestea izbucneau când se aştepta mai puţin. Numai o Aes Sedai ar fi aşteptat până în ultima clipă să-i spună unui om ceva, ca de pildă ce urma să se întâmple în acea zi.

— Totul e în regulă? întrebă oprindu-se lângă un grup de spadasini.

În ciuda căldurii, unii dintre ei purtau pelerine verzi, cu mistreţul alb al lui Gawyn la vedere, brodat pe piept.

Jisao Hamora era cel mai tânăr, încă purtând un rânjet de flăcău, dar în acelaşi timp era unul dintre cei cinci care avea brodat la guler micul turn auriu, semn că era un veteran al luptelor din Turnul Alb.

— In regulă, seniore.

Tinerii îşi meritau numele. Gawyn însuşi, abia trecut de douăzeci de ani, era printre cei mai în vârstă. Regula era să nu primească pe nimeni care să fi slujit în vreo oaste, care să fi purtat arme pentru vreun senior sau vreo doamnă şi nici măcar care să fi fost gardă de negustor. Primii Tineri fuseseră doar nişte băieţi când ajunseseră la Turn ca să fie antrenaţi de Străjeri, cei mai buni duelişti, cei mai buni luptători din lume; continuau tradiţia, măcar în parte, deşi nu mai erau antrenaţi de Străjeri. Tinereţea nu era un dezavantaj. Avuseseră o mică ceremonie la o săptămână după ce Benji Dalfor îşi bărbierise primele fire de păr apărute din puf şi deja purta o cicatrice pe obraz de la luptele din Turn. Femeile Aes Sedai fuseseră prea

ocupate în zilele ce urmaseră detronării lui Siuan Sanche de pe Tronul Amyrlin, ca să mai aibă timp de Tămăduire. Poate că încă ar mai fi fost Suprema Amyrlin, dacă Tinerii nu i-ar fi înfruntat şi învins pe coridoarele Turnului pe mulţi dintre foştii lor profesori.

— Au vreun rost toate astea, seniore? întrebă Hal Moir.

Nu e nici urmă de luptători Aiel. Era cu doi ani mai vârstnic decât Jisao şi, ca mulţi dintre cei care nu purtau turnul de argint, regreta că nu fusese acolo. Mai avea de învăţat.

— Crezi că nu? Fără nicio ezitare care să dea de veste, aruncă piatra cu toată puterea în singurul tufiş din apropiere, pipernicit şi ofilit. Se auzi doar foşnetul frunzelor uscate, dar tufişul se scutură un pic mai mult decât ar fi trebuit, ca şi cum piatra ar fi lovit un om ascuns în spatele lui. Cei noi scoaseră exclamaţii de mirare; Jisao îşi atinse tăcut mânerul sabiei.

— Un Aiel, Hal, se poate ascunde după o brazdă de pământ de care tu nici nu te-ai împiedica.

Nu că Gawin ar fi ştiut şi altceva despre Aiel decât citise în cărţi, dar citise toate cărţile pe care le găsise în Turn scrise de oameni care luptaseră cu ei sau de orice soldat care părea că ştie ce spune. Un bărbat trebuia să fie pregătit pentru vremurile ce vin şi se părea că asta însemna război.

— Dar, dacă vrea Lumina, azi nu o să avem parte de lupte.

— Seniore! se auzi un strigăt din vârful dealului, de la soldatul care văzuse şi el, în acelaşi timp, trei femei ieşind dintr-un desiş, la câteva sute de paşi spre apus, venind către deal.

De la apus, ce surpriză! Dar neamului Aiel îi plăceau surprizele.

Citise despre femei Aiel care luptau cot la cot cu bărbaţii, dar cele trei nu ar fi putut lupta niciodată în fustele alea greoaie, închise la culoare, cu bluze albe. Purtau şaluri pe umeri, în ciuda căldurii. Pe de altă parte, cum erau de nevăzut în desişul ăla?

— Ţineţi-vă ochii deschişi, şi nu la ele, spuse, apoi îşi încălcă singur ordinul privindu-le cu interes pe cele trei înţelepte, emisarele Shaido Aiel.

Nu putea fi altceva, aici.

Se apropiau păşind impunător, de parcă nici nu s-ar fi îndreptat spre un grup mare de oameni înarmaţi. Aveau părul lung, până în talie – el citise că Aielii îl purtau scurt –, prins la spate cu un batic. Purtau atât de multe brăţări şi coliere lungi de aur şi argint şi fildeş că numai strălucirea lor ar fi trebuit să le fi dat de gol de la o milă.

Ţinându-se drepte, cu chipuri mândre, cele trei femei trecură pe lângă spadasini fără să le arunce mai mult de o privire fugară, urcând apoi dealul. Cea din frunte avea părul auriu şi bluza desfăcută, lăsând să se vadă un decolteu generos şi bronzat. Avea jumătate din vârsta celorlalte două, care erau cărunte şi aveau pielea zbârcită.

— Nu m-ar deranja să o invit la dans, spuse cu admiraţie unul dintre Tineri când femeile trecură pe lângă ei. Era cu zece ani mai tânăr decât femeia cu păr auriu.

— Nu aş face asta dacă aş fi în locul tău, Arwin, spuse Gawyn sec. S-ar putea să fii înţeles greşit. Citise că Aielii numeau lupta „dans“. În plus, ţi-ar mânca ficaţii la cină.

Prinsese un licăr al ochilor ei verzi când trecuse şi parcă niciodată nu văzuse ceva mai dur.

Urmări cu privirea cum cele trei înţelepte urcau dealul în vârful căruia aşteptau jumătate de duzină de femei Aes Sedai şi Străjerii lor. Cele care aveau Străjeri; două erau din Ajah Roşie, şi ele nu aveau niciodată. Când femeile dispărură într-unul dintre corturile albe şi înalte, Străjerii se aşezară de pază în jurul lui, iar el îşi continuă inspecţia în jurul dealului.

Tinerii erau vigilenţi de când se împrăştiase vestea sosirii celor din neamul Aiel, lucru care nu îl mulţumea. Ar fi trebuit să fie aşa şi înainte. Chiar şi dintre cei care nu purtau turnul argintiu, mulţi luptaseră în jurul Tar Valonului. Eamon Valda, Seniorul Căpitan al Mantiilor Albe, îşi retrăsese aproape toţi oamenii către apus, cu o lună în urmă, dar cei rămaşi în urmă îi adunaseră la un loc pe toţii bandiţii şi răufăcătorii strânşi de

Valda. Bine măcar că Tinerii îi împrăştiaseră. Gawyn ar fi vrut să creadă că fugise şi Valda – Turnul îşi ţinuse propriii soldaţi departe de încăierări, căci singurul motiv al Mantiilor Albe fusese să vadă ce rău pot face Turnului –, dar bănuia că Valda avea propriile motive. Ordine de la Pedron Nial, cel mai probabil, şi ce n-ar fi dat Gawyn să ştie care erau. Pe Lumină, cât de mult ura faptul că nu ştia. Era ca şi cum ar fi bâjbâit în întuneric.

Adevărul era, trebuia să admită, că se simţea iritat. Nu doar din cauza Aielilor, ci şi din cauză că nu fusese anunţat de întâlnire decât în acea dimineaţă. Nu fusese anunţat nici unde mergeau, până când Coiren Sedai, sora Cenuşie care le conducea pe femeile Aes Sedai, nu-l trăsese deoparte. Pe vremea când era sfetnica mamei sale în Caemlyn, Elaida fusese secretoasă şi tiranică; de când devenise Suprema Amyrlin, vechea Elaida părea o fiinţă gureşă şi prietenoasă. Fără îndoială că făcuse presiuni ca el să conducă escorta şi pentru a-l îndepărta de Tar Valon.

Tinerii fuseseră de partea ei când izbucniseră luptele – vechii Amyrlin îi fusese smulsă Etola de către Divan, iar încercarea de eliberare era un act de rebeliune împotriva legii, pur şi simplu –, dar Gawyn începuse să se îndoiască de toate femeile Aes Sedai cu mult înainte să audă actul de acuzare al lui Siuan Sanche. Că-i făceau pe regi să danseze ca pe nişte marionete era un lucru spus atât de des, că nici nu se mai gândea la el, dar apoi văzuse cum erau trase firele. Sau cel puţin văzuse efectele, sora sa Elayne, fiind una dintre cele care dansau, dansase până când dispăruse din ochii săi, dansase până dispăruse poate pentru totdeauna, n-avea de unde să ştie. Şi ea, şi cealaltă. Luptase ca Siuan să rămână prizonieră, apoi se răzgândise şi o lăsase să scape. Dacă Elaida afla asta vreodată, nici coroana mamei sale nu avea să-i mai salveze viaţa.

Chiar după toate acestea, Gawyn decisese să rămână, pentru că mama sa sprijinise mereu Turnul, pentru că sora sa dorea să devină Aes Sedai. Şi pentru că mai dorea o femeie. Egwene

al'Vere. Nu avea nici măcar dreptul să se gândească la ea, dar să abandoneze Turnul ar fi însemnat să o abandoneze pe ea. Aşa îşi alege un bărbat soarta, din motive frivole. Faptul că ştia că sunt frivole nu le schimba câtuşi de puţin.

Privea câmpia cu ierburi uscate bătute de vânt, în timp ce mergea cu paşi mari de la o poziţie la alta. Iată unde ajunsese, să spere ca Aielii nu vor ataca, în ciuda sau din cauza a ceea ce înţeleptele Shaido discutau cu Coiren şi celelalte. Bănuia că sunt suficient de mulţi ca să-l facă praf, cu tot ajutorul femeilor Aes Sedai. Era în drum spre Cairhien şi nu ştia ce să creadă despre asta. Coiren îl pusese să jure că va păstra secretul misiunii, iar apoi păruse speriată de ce spusese. Putea foarte bine să fie. Era bine să examinezi cu atenţie ce spune o Aes Sedai – nu puteau minţi, dar puteau învârti adevărul ca pe un titirez –, dar, chiar şi aşa, nu putuse găsi tâlcuri ascunse. Cele şase Aes Sedai urmau să îl roage pe Dragonul Renăscut să le însoţească la Turn, iar Tinerii, comandaţi de fiul Reginei din Andor, aveau să fie escorta de onoare. Putea fi un singur motiv, care o şoca atât de tare pe Coiren, că abia făcu o aluzie la el. Îl şoca şi pe Gawyn. Elaida intenţiona să anunţe lumii că Turnul Alb îl sprijină pe Dragonul Renăscut.

Era de necrezut. Elaida fusese o Roşie înainte să devină Amyrlin. Roşiile urau însăşi ideea ca un bărbat să poată conduce Puterea; aveau o părere proastă despre bărbaţi în general. Cu toate astea, căderea Stâncii din Tear, invincibilă până atunci, împlinea profeţia şi anunţa că Rand al'Thor este Dragonul Renăscut, şi chiar şi Elaida spunea că Ultima Bătălie se apropia. Lui Gawyn îi era greu să pună alături imaginea băiatului speriat de la fermă care căzuse de-a dreptul în Palatul Regal din Caemlyn cu cea a bărbatului despre care circulau zvonuri de la râul Erinin la Tar Valon. Se spunea că îi spânzurase pe înalţii Seniori din Tear şi că îi lăsase pe luptătorii Aiel să jefuiască Stânca. În mod sigur adusese neamul Aiel peste Osia Lumii, a doua oară de la Frângerea Lumii, să distrugă Cairhienul. Poate

era nebunia. Lui Gawyn îi plăcuse de Rand al'Thor şi îi părea rău că omul se dovedise a fi ceea ce era.

Când ajunse iarăşi la grupul lui Jisao, mai venea cineva dinspre apus, un neguţător cu o pălărie ponosită, ducând de căpăstru un catâr încărcat. Direct către deal; îi văzuse.

Jisao se mută de pe un picior pe altul, apoi rămase nemişcat când Gawyn îi atinse braţul. Gawyn ştia ce era în mintea celui tânăr, dar, dacă Aielii hotărau să-l omoare pe om, ei nu puteau face nimic. Coiren ar fi fost mai mult decât supărată dacă începea o luptă cu oamenii cu care ea purta tratative.

Neguţătorul îşi târâia picioarele netulburat, chiar pe lângă tufişul lovit de Gawyn cu o piatră. Catârul începu să smulgă de ici, de colo smocuri de iarbă maronie în timp ce bărbatul îşi scoase pălăria, schiţă către toţi o plecăciune şi începu să-şi şteargă faţa zbârcită cu o batistă murdară.

— Lumina să vă scalde, nobili stăpâni! Văd că sunteţi bine aranjaţi de călătorie în vremurile astea tulburi, se vede asta, dar, dacă aveţi trebuinţă de vreun lucru, se găseşte în desaga bătrânului Mill Tesen. Nu găsiţi preţuri mai bune cale de zece mile, nobili stăpâni!

Gawyn se îndoia că poate găsi măcar o fermă cale de zece mile.

— Vremuri tulburi într-adevăr, jupâne Tesen. Nu ţi-e teamă de Aieli?

— Aieli, stăpâne? E toţi la Cairhien. Bătrânul Mill poate mirosi un Aiel, negreşit. Ar vrea el să fie câţiva p-acilea! Bun negoţ cu Aielii! Are mult aur. Din Cairhien. Şi nu-i supără pe neguţători. Toată lumea ştie asta.

Gawyn se abţinu să-l întrebe de ce nu mergea către miazăzi dacă neamul Aiel făcea aşa bun negoţ în Cairhien.

— Ce mai e nou prin lume, jupâne Tesen? Noi suntem de la miazănoapte şi poate aveţi noutăţi care n-au ajuns încă la urechile noastre.

— Oh, lucruri mari dinspre miazăzi, stăpâne. Poate aţi auzit de Cairhien? De ăla care-şi zice Dragon? continuă după ce Gawyn dădu din cap. Acu' a luat Andorul. Aproape tot. Regina lor e moartă. Unii zic că o să ia toată lumea până…

Omul se opri cu un strigăt sugrumat înainte ca Gawyn să-şi dea seama că îl luase de guler.

— Regina Morgase e moartă? Vorbeşte, omule! Mai repede!

Tesen îşi învârti privirea înjur căutând ajutor, dar vorbi, şi repede:

— Aşa umblă vorba, stăpâne. Bătrânu' Mill nu ştie, da' aşa crede. Toată lumea zice aşa, stăpâne. Toată lumea zice că Dragonu' a făcut-o. Stăpâne? Gâtu' bătrânului Mill, stăpâne! Stăpâne!

Gawyn îşi trase mâinile înapoi cu o smucitură, ca ars. Simţea că ia foc pe dinăuntru. Alt gâtlej voia el în mâinile lui.

— Domniţa-Moştenitoare, spuse cu voce înfundată. E vreo veste despre Domniţa-Moştenitoare, Elayne?

Cum se văzu eliberat, Tesen făcu un pas mare înapoi.

— Nu ştie bătrânul Mill, stăpâne. Unii zic că e moartă şi ea. Zic că el a omorât-o, da' bătrânul Mill nu ştie care-i adevărul.

Gawyn dădu încet din cap. Gândurile păreau că îi vin din fundul unei fântâni. „Sângele meu vărsat înaintea ei; viaţa mea jertfită înaintea ei."

— Mulţumesc, jupâne Tesen. Eu… „Sângele meu vărsat înaintea ei…" Ăsta era jurământul făcut când abia era de-ajuns de mare să se zgâiască în leagănul lui Elayne. Poţi să faci negoţ cu… Unii dintre oamenii mei poate au nevoie de…

Gareth Bryne fusese nevoit să-i explice ce înseamnă, dar chiar şi atunci ştiuse că trebuia să respecte acel jurământ, chiar dacă ar fi dat greş în orice altceva.

Jisao şi ceilalţi se uitau îngrijoraţi la el.

— Aveţi grijă de neguţător, le spuse răstit şi plecă.

Mama sa moartă. Elayne moartă. Doar zvonuri, dar zvonurile purtate de buzele tuturor se dovedeau uneori adevărate. Urcă în

câteva clipe jumătate de duzină de paşi către tabăra Aes Sedai. Îl dureau mâinile. Trebui să se uite la ele ca să-şi dea seama că erau încleştate de mânerul sabiei; le forţă să se desprindă. Coiren şi celelalte voiau să-l ducă pe Rand al'Thor la Tar Valon, dar, dacă mama sa era moartă… Elayne. Dacă erau moarte, o să vadă cum mai trăieşte Dragonul Renăscut cu o sabie trecută prin inimă!

Aranjându-şi şalul cu ciucuraşi roşii, Katerine Alruddin se ridică de pe pernuţe, odată cu celelalte femei. Aproape pufni când Coiren, dolofană şi pompoasă, intonă „Cum a fost stabilit, aşa va fi“. Era o întâlnire cu sălbaticii, nu încheierea unui tratat între Turn şi un rege.

Femeile Aiel, la fel ca la venire, nu arătau nicio reacţie, nicio expresie. Era o surpriză; regi şi regine îşi trădau cele mai ascunse emoţii în faţa a două sau trei Aes Sedai, ca să nu mai vorbim despre jumătate de duzină. Nişte sălbatici brutali cu siguranţă ar fi trebuit să tremure din încheieturi până acum. Poate că nici nu ar fi trebuit să aibă vreo reacţie. Conducătoarea lor – numele ei era Sevanna, urmat de nişte prostii despre clanuri, Shaido Aiel şi înţeleaptă – spuse:

— Avem o înţelegere dacă ajung să-i văd faţa.

Gura îi era îmbufnată şi îşi purta bluza descheiată ca să atragă privirile bărbaţilor; faptul că aleseseră una ca ea să conducă arăta cât de primitivi erau.

— Vreau să-l văd şi vreau ca el să mă vadă, când e înfrânt. Doar aşa Turnul va fi aliat cu Shaido.

O urmă de nerăbdare în vocea ei o făcu pe Katerine să-şi ascundă un zâmbet. Înţeleaptă? Sevanna asta chiar era proastă. Turnul Alb nu avea aliaţi; erau cei care îi serveau scopurile de bunăvoie şi cei care o făceau cu forţa, alţii nu existau.

O cută subţire în colţul buzelor îi trăda iritarea lui Coiren. Cenuşia era o bună negociatoare, dar îi plăcea ca lucrurile să fie făcute după vrerea ei, pas cu pas, şi fiecare pas exact cum fusese plănuit de dinainte.

— Fără îndoială, serviciile voastre merită ceea ce vreţi.

Una dintre femeile Aiel cărunte – Tarva sau ceva de genul ăsta – îşi îngustă ochii, dar Sevanna dădu din cap aprobator, auzind doar ceea ce Coiren voise să audă.

Coiren le însoţi pe femeile Aiel până la poalele dealului, alături de Erian, o Verde, şi Nesune, o Brună, şi cei cinci Străjeri pe care îi aveau. Katerine se duse să privească până la marginea pâlcului de copaci. La venire, femeile Aiel fuseseră lăsate să urce singure, ca nişte jălbaşe ce erau, dar acum li se ofereau toate onorurile, ca să creadă că sunt aliaţi şi prieteni. Katerine se întrebă dacă erau suficient de civilizate ca să prindă nuanţele astea.

Gawyn era acolo, aşezat pe o piatră, privind peste câmpie. Femeia se întrebă ce ar crede bărbatul dacă ar afla că el şi oamenii lui erau acolo doar pentru a fi îndepărtaţi de Tar Valon? Nici Elaidei şi nici Divanului nu le plăcea să aibă în preajmă o haită de lupi tineri care nu acceptau lesa. Poate că Shaido puteau fi convinşi să elimine problema. Elaida lăsase să se înţeleagă asta. Astfel moartea lui nu ar atrage mânia mamei sale asupra Turnului.

— Dacă te mai uiţi mult aşa la tânărul ăla, Katerine, o să încep să cred că ar fi trebuit să fii o Verde.

Katerine îşi înăbuşi un rictus de mânie şi îşi înclină capul cu respect:

— Mă întrebam doar ce ar putea să-i treacă prin cap, Galina Sedai.

Era doza de respect cuvenită într-un loc atât de public, poate chiar mai mult decât necesar. Galina Casban părea să aibă cel mult patruzeci de ani, dar avea cel puţin de două ori vârsta reală a lui Katerin, iar în ultimii optsprezece ani fusese conducătoarea Ajah Roşie. Un lucru necunoscut în afara Ajah, desigur; astfel de lucruri rămâneau secrete. Nici măcar nu făcea parte dintre femeile care reprezentau Ajah Roşie în Divan; Katerine bănuia că şi celelalte conducătoare de Ajah făceau

parte din Divan. Elaida ar fi numit-o chiar pe ea la conducerea expediţiei în locul înfumuratei Coiren, dar chiar Galina spusese că o Roşie l-ar face bănuitor pe Rand al’Thor. Se presupunea că Suprema Amyrlin trebuie să aparţină tuturor Ajah şi niciuneia, renunţând la vechile loialităţi, dar, dacă Elaida respecta sfatul cuiva – un lucru de altfel discutabil –, acela era al Galinei.

— O să vină de bunăvoie, cum crede Coiren? întrebă Katerine.

— Poate, spuse sec Galina. Onoarea pe care această solie i-o face ar trebui să fie de-ajuns ca un rege să-şi care tronul în spate până la Tar Valon.

Katerine nu se obosi să aprobe.

— Femeia aia, Sevanna, l-ar ucide, dacă ar avea ocazia.

— Atunci nu trebuie să i se dea o astfel de ocazie, spuse Galina rece, printre dinţi. Suprema Amyrlin nu o să fie mulţumită dacă planurile îi sunt date peste cap. Iar tu şi cu mine o să urlăm zile întregi în beznă, înainte de a muri.

Katerine îşi trase şalul peste umeri, tremurând. Aerul era plin de praf; îşi va pune mantia cea subţire. Nu furia Elaidei o să le ucidă, deşi putea fi cumplită. Katerine era Aes Sedai de şaptesprezece ani, dar nu aflase decât în dimineaţa în care plecaseră din Tar Valon că mai avea ceva în comun cu Galina, în afară de Ajah Roşie. Făcea parte, de doisprezece ani, din Ajah Neagră, fără să ştie că şi Galina era membră încă de şi mai mult timp. Era necesar ca surorile Negre să se ascundă una de cealaltă. Rarele lor întâlniri se ţineau cu chipurile ascunse şi vocile distorsionate.

Înainte de Galina, putuse recunoaşte doar încă trei. Ordinele îi erau lăsate pe pernă sau într-un buzunar al mantiei, scrise cu o cerneală care dispărea dacă alte degetele decât ale ei ar fi atins hârtia. Avea un loc ascuns unde lăsa mesaje şi primise ordine stricte să nu încerce să vadă cine venea să le ia. Nu încălcase niciodată ordinele. Poate că mai era o soră neagră printre cele care veneau în urma lor, la o zi distanţă, dar nu putea şti.

— De ce? întrebă. Ordinele să nu-l ucidă pe Dragonul Renăscut nu aveau niciun sens, nici dacă l-ar fi predat Elaidei.

— Întrebările sunt periculoase pentru cineva care a jurat supunere oarbă.

Katerine tremură iarăşi şi se opri în ultima clipă să nu facă o reverenţă. „Da, Galina Sedai.“ Dar nu putea să nu se gândească. De ce?

— Nu au nici respect, nici onoare, mârâi Therava. Ne-au lăsat să intrăm în tabăra lor de parcă eram câini fără dinţi şi am plecat păzite de parcă eram nişte hoaţe.

Sevanna nu se uita în jur, nu până nu ajungeau cu bine în desiş. Femeile Aes Sedai se uitau probabil după semne de slăbiciune.

— Au fost de acord, Therava, spuse. E suficient deocamdată.

Deocamdată. Într-o bună zi, Shaido vor jefui aceste ţinuturi. Inclusiv Turnul Alb.

— Treaba asta e prost gândită, spuse cu o voce sugrumată a treia femeie. Înţeleptele ocolesc femeile Aes Sedai; întotdeauna a fost aşa. Poate că pentru tine e suficient – ca văduvă a lui Couladin şi a lui Suladric, cuvântul tău este cuvântul căpeteniei clanului, până trimitem alt bărbat la Rhuidean –, dar noi, restul, n-ar fi trebuit să ne băgăm în aşa ceva.

Sevanna abia reuşi să se forţeze să meargă mai departe. Desaine vorbise împotriva ei când fusese aleasă înţeleaptă, strigând în gura mare că nu-şi făcuse ucenicia şi că nu fusese la Rhuidean şi susţinând că o descalifica faptul că vorbea ca şef de clan. În plus, faptul că era văduva nu doar a unei căpetenii de clan, ci a două aducea nenoroc poate. Din fericire, suficiente înţelepte Shaido ascultaseră de Sevanna, nu de Desaine. Din păcate, Desaine avea prea mulţi susţinători ca s-o poată aranja în linişte. Se presupunea că înţeleptele sunt de neatins – veneau şi plecau libere printre Shaido chiar de la trădătorii şi proştii din Cairhien dar Sevanna voia să găsească o cale.

Ca şi cum îndoielile lui Desaine ar fi molipsit-o brusc pe Therava, aceasta începu să mormăie mai mult către sine:

— Lucrurile făcute prost vor lovi în Aes Sedai. Le-am slujit înainte de Ruperea Lumii şi le-am dezamăgit; de aceea am fost trimişi în Ţinutul întreit. Dacă le dezamăgim din nou, vom fi distruşi.

Asta credea toată lumea; era parte a vechilor legende, aproape parte a obiceiurilor. Sevanna nu era sigură. Acele Aes Sedai îi păruseră slabe şi prostănace, călătorind cu o escortă de câteva sute de oameni, când adevăraţii Aiel, Shaido, îi puteau îneca în mii de luptători.

— Timpuri noi au venit, spuse tăios, repetând părţi dintr-un discurs mai vechi. Nu mai suntem legaţi de Ţinutul întreit. Toţi cei care au ochi de văzut pot să vadă că ceea ce a fost odată acum e altfel. Trebuie să ne schimbăm sau vom dispărea ca şi cum nu am fi fost niciodată.

Nu le spuse cam cât de multe plănuia ea să schimbe. Înţeleptele Shaido nu vor mai trimite niciodată un bărbat în Rhuidean, dacă aveau să i se împlinească dorinţele.

— Timpuri noi sau vechi, mormăi Desaine, treaba e ce facem cu Rand al'Thor dacă reuşim să-l luăm de la Aes Sedai? Mai bine şi mai uşor ar fi să-i înfigem un cuţit între coaste când îl vor duce către miazănoapte.

Sevanna nu răspunse. Nu ştia ce să-i spună. Nu încă. Tot ce ştia era că, odată ce aşa-zisul ***car'a'carn,*** căpetenia căpeteniilor peste tot neamul Aiel, va fi legat ca un câine turbat în faţa cortului ei, atunci acele ţinuturi vor fi cu adevărat ale clanului Shaido. Şi ale ei. Ştiuse asta încă înainte de a fi fost găsită de acel om din ţinuturile umede, în munţii numiţi de cei de aici Piscul Dragonului. Îi dăduse un cub mic, dintr-o piatră tare, sculptată cu un model ciudat, şi-i zisese ce să facă cu el, cu ajutorul unei înţelepte care putea conduce Puterea, odată ce al'Thor era în mâinile ei. Îl căra tot timpul în punga de la brâu, dar, până acum, nu spusese nimănui nici de bărbat, nici de cub.

Cu fruntea sus, continuă să meargă sub soarele ucigător al toamnei.

Grădina palatului ar fi inspirat poate o umbră de răcoare, dacă ar fi avut vreun copac, dar cele mai înalte lucruri de acolo erau nişte arbuşti chinuiţi să ia formă de cai alergând sau urşi făcând tumbe şi giumbuşlucuri. Grădinari îmbrăcaţi în cămăşi cu mâneci lungi alergau de colo până colo cu găleţi de apă, sub soarele torid, încercând să-şi salveze creaţiile. Florile erau socotite pierdute, iar răzoarele, având tot felul de modele, curăţate şi plantate pe un gazon care murea şi el.

— Păcat că e atât de cald, spuse Ailron. Pescui o batistă de dantelă dintr-un buzunăraş cu margini dantelate al hainei de mătase galbenă, îşi tamponă delicat faţa, apoi o aruncă. Un servitor în livrea auriu-roşie o culese repede de pe aleea acoperită cu pietriş şi dispăru iarăşi în decor; alt om în livrea îi puse regelui în mână o batistă nouă, pentru a fi băgată pe mânecă. Ailron nici nu luă seama, desigur, şi nici nu păru să observe.

— Oamenii ăştia reuşesc de obicei să ţină totul verde până în primăvară, dar iarna asta o să mai moară câte ceva. Nu este niciun semn că ar mai veni iarna. Le prieşte mai bine frigul decât seceta. Nu crezi că sunt minunate, draga mea?

Ailron, Uns al Luminii, Rege şi Apărător al Amadiciei, Gardian al Porţii de Miazăzi, nu era chiar atât de chipeş pe cât se zvonea, dar Morgase bănuia, încă de când îl văzuse, cu ani în urmă, că el însuşi lansase zvonurile. Avea părul negru bogat şi ondulat, dar începea să i se rărească în faţă. Nasul un pic cam prea lung, urechile o idee prea mari. Întregul chip sugera moliciune. Într-o zi va trebui să întrebe, Poarta de Miazăzi către ce?

Făcându-şi vânt cu evantaiul de fildeş sculptat, îşi pironi privirea pe una dintre... realizările grădinarilor. Părea să reprezinte trei femei goale uriaşe, care se luptau disperate cu nişte şerpi gigantici.

— Sunt remarcabile, spuse.

Cine venea ca un cerşetor trebuia să spună ce se cuvenea.

— Da, da, sunt, nu-i aşa? Oh, se pare că treburi de stat necesită prezenţa mea. Chestiuni urgente, mi-e teamă. O duzină de oameni, în haine la fel de colorate ca florile care nu mai erau acolo, apăruseră pe treptele de marmură de la capătul aleii, aşteptând în faţa unei duzini de coloane ce nu sprijineau nimic.

— Rămâne pe seara asta, draga mea. Vom discuta mai departe despre problemele tale groaznice şi despre cum aş putea să te ajut.

Se înclină asupra mâinii ei, oprindu-se chiar înainte să o sărute, iar Morgase făcu o mică reverenţă, murmurând politeţurile de rigoare, după care el plecă, urmat de hoarda de servitori care nu se dezlipea de el nicăieri.

După ce plecă, Morgase putu să îşi facă vânt energic cu evantaiul – omul susţinea că abia simte căldura, cu şiroaie de sudoare pe faţă – şi se îndreptă către camerele ei. Ale ei din milostivenie, la fel ca şi rochia albastru-pal primită în dar. Insistase asupra gulerului înalt, căci avea păreri ferme despre decolteuri.

Un servitor singuratic o urma la mică distanţă. Şi Tallanvor, desigur, lângă ea, purtând cu încăpăţânare pelerina verde şi scorţoasă cu care venise, cu sabia la şold, de parcă s-ar fi aşteptat la un atac în Palatul Seranda, la nici două mile de Amador. Încercă să-l ignore pe tânărul înalt, dar, ca de obicei, acesta nu putea fi ignorat.

— Ar fi trebuit să mergem în Ghealdan, Morgase. La Jehannah.

Iertase prea multe lucruri, prea mult timp. Rochia se învârti când se întoarse să-l înfrunte, cu ochii sticlind de mânie.

— În călătoria noastră o anumită discreţie era necesară, dar cei din jurul nostru ştiu cine sunt. O să-ţi aduci şi tu aminte şi o să-i arăţi respectul cuvenit reginei tale. În genunchi!

Spre surprinderea ei, nu se mişcă.

— Chiar eşti regina mea, Morgase?

Măcar îşi coborâse vocea, ca servitorul să nu audă şi să nu ducă vorba mai departe, dar ochii lui... Aproape făcu un pas înapoi citind dorinţa aprinsă. Şi furia.

— Nu o să te abandonez în infern, Morgase, dar tu ai părăsit multe când ai abandonat Andorul lui Gaebril. Când o să regăseşti ce ai pierdut, o să îngenunchez la picioarele tale şi o să poţi să-mi tai capul, dacă pofteşti, dar până atunci... Ar fi trebuit să mergem la Ghealdan.

Tinerelul fără minte fusese gata să moară luptând cu uzurpatorul, chiar şi după ce ea descoperise că nicio Casă din Andor nu o mai sprijinea şi, după ce decisese să caute ajutor în afara regatului, zi după zi, săptămână după săptămână, devenise mai obraznic şi mai neascultător. Ar fi putut să-i ceară lui Ailron capul lui şi l-ar fi primit fără întrebări. Dar, doar fiindcă întrebările nu erau puse, nu însemna că nu erau şi gândite. Ea era o cerşetoare acolo şi nu putea cere mai mult decât strictul necesar.

Şi, până la urmă, fără Tallanvor, ea nu ar fi fost aici. Ar fi fost prizoniera – mai rău decât prizoniera – Seniorului Gaebril. Erau singurele motive pentru care Tallanvor îşi păstra capul.

Uşile bogat ornamentate de la apartamentele lui Morgase erau păzite de armata sa. Basel Gill era un bărbat roşu în obraji, cu părul cărunt pieptănat cu vanitate peste partea unde chelise. Vestonul de piele, cusut cu discuri de oţel, stătea să-i plesnească la cingătoare şi purta o sabie pe care nu o atinsese timp de douăzeci de ani, până în ziua când şi-o pusese să o însoţească pe ea. Lamgwin era mătăhălos şi vânos, iar ochii cu pleoape căzute îl făceau să pară pe jumătate adormit. Şi el purta o sabie, dar cicatricile de pe faţă şi nasul rupt de mai multe ori stăteau mărturie că era mai degrabă obişnuit să împartă pumni şi să scoată pumnalul. Un cârciumar şi un bătăuş de stradă; cu excepţia lui Tallanvor, asta era armata pe care o avea la dispoziţie să cucerească Andorul şi să-şi ia înapoi tronul de la Gaebril.

Cei doi făcură plecăciuni stângace, dar ea pluti pe lângă ei, trântindu-i lui Tallanvor uşa în nas.

— Lumea, enunţă cu un mârâit, ar fi un loc mult mai bun fără bărbaţi.

— Unul mai gol, cu siguranţă, spuse bătrâna doică a lui Morgase din scaunul de lângă fereastra cu draperii de catifea a anticamerei. Cu capul aplecat asupra gherghefului, părul cărunt strâns într-un coc părea că tremură uşor. Femeia slabă ca o trestie nu era nici pe departe atât de fragilă cum părea.

— Să înţeleg că Ailron nu a fost nici azi mai deschis? Sau Tallanvor e de vină? Nu trebuie să-i laşi pe bărbaţi să te scoată din minţi, că îţi apar bube pe faţă.

Lini nu părea să admită că Morgase nu mai era o copiliţă, deşi îi fusese doică şi fiicei acesteia.

— Ailron a fost încântător, spuse cu grijă Morgase. A treia femeie din cameră, care stătea în genunchi scoţând cearşafuri dintr-un cufăr, pufni zgomotos, iar Morgase făcu un efort să nu o fixeze cu privirea. Breane era… însoţitoarea lui Lamgwin. Femeia scundă şi bronzată care îl urma pe bărbat era din Cairhien, iar Morgase nu îi era regină, după cum devenise limpede.

— Încă o zi sau două, continuă Morgase, şi cred că pot scoate o promisiune de la el. Astăzi a recunoscut în final că am nevoie de soldaţi din afara regatului pentru a recuceri Caemlynul. De îndată ce îl scot pe Gaebril din Caemlyn, nobilii o să se înghesuie din nou să fie de partea mea.

Spera că aşa vor face; era în Amadicia, pentru că îl lăsase pe Gaebril să o orbească şi să îşi rănească şi cei mai vechi prieteni la porunca lui.

— Un cal domol nu ajunge întotdeauna la capătul călătoriei, cită Lini, încă aplecată peste gherghef.

Îi plăceau foarte mult zicătorile vechi, dar Morgase avea o bănuială că unele dintre ele erau inventate pe loc.

— Ăsta o să ajungă, insistă Morgase. Tallanvor greşea cu Ghealdan; potrivit lui Ailron, ţara era aproape de anarhie din cauza Profetului despre care şuşoteau toţi servitorii, omul care predica Renaşterea Dragonului.

— Aş dori nişte punci, Breane, iar femeia se uită lung la ea până nu adăugă… dacă eşti aşa amiabilă.

Şi chiar şi aşa îi turnă în pocal cu o îmbufnare ţeapănă.

Amestecul de vin şi sucuri de fructe era pus la gheaţă, răcoros pentru caniculă; Morgase îşi lipi cu plăcere pocalul de argint de frunte. Ailron aducea zăpadă şi gheaţă din Munţii de Negură, deşi era nevoie de un şir lung de căruţe ca să aprovizioneze un palat.

— Despre Tallanvor… începu Lini după ce îşi luă şi ea un pocal, sorbind o înghiţitură.

— Las-o baltă, Lini, izbucni Morgase.

— Deci, e mai tânăr decât tine, spuse Breane. Femeia îşi turnă singură. Ce obrăznicie pe capul ei! Era o servitoare, indiferent ce o fi fost în Cairhien.

— Dacă îl vrei, ia-l. Lamwin spune că el ţi-a jurat credinţă şi am văzut eu cum se uită la tine. Nu o să refuze, râse răguşit.

Cairhienii erau dezgustători, dar măcar cei mai mulţi dintre ei îşi ţineau ascunse aventurile sordide. Morgase se pregătea să o dea afară când se auzi o bătaie în uşă. Fără să mai aştepte permisiunea, în încăpere intră un bărbat cu părul alb, bine făcut. Mantia albă avea blazonul soarelui auriu. Sperase să evite Mantiile Albe până când Ailron îşi punea pecetea pe o înţelegere fermă. Brusc răcoarea vinului i se scurse direct în vene. Unde erau Tallanvor şi ceilalţi, de intrase aşa?

Făcu o plecăciune scurtă, cu ochii negri pironiţi pe ea. Cu chipul îmbătrânit şi pielea întinsă, bărbatul părea să aibă forţa unui ciocan.

— Morgase din Andor? întrebă cu o voce profundă şi fermă. Sunt Pedro Niall.

Deci, nu orice Mantie Albă, ci însuşi Seniorul Căpitan Comandant al Copiilor Luminii.

— Nu vă fie teamă, nu am venit să vă arestez.

Morgase îşi îndreptă spatele.

— Să mă arestezi? Sub ce acuzaţie? Nu pot conduce Puterea.

De cum îi ieşiră cuvintele din gură, aproape că pufni de enervare. Nu ar fi trebuit să menţioneze condusul Puterii; intrase în defensivă şi asta trăda cât de tulburată era. Era adevărat ce spusese, într-un fel. Trebuia să încerce de cincizeci de ori ca să simtă Adevăratul Izvor şi, când reuşea asta, încerca de douăzeci de ori să se deschidă către ***saidar*** ca să prindă o singură dată un grăunte. O soră Brună, pe nume Verin, îi spusese că nu era nevoie ca Turnul să o oprească acolo până învăţa să-şi controleze în siguranţă mărunta sa abilitate. Desigur, Turnul făcuse asta, oricum. Chiar şi aşa, în Amadicia până şi o abilitate atât de mică era scoasă în afara legii şi pedepsită cu moartea. Inelul cu Marele Şarpe de la mână, care îl fascinase atât de mult pe Ailron, părea să fi devenit brusc într-atât de fierbinte încât să strălucească.

— Antrenată de Turn, murmură Niall. Şi asta este interzis. Dar, cum am spus, nu am venit să vă arestez, ci să va ajut. Trimiteţi-vă femeile de-aici, ca să putem vorbi. Se făcu comod, luându-şi un scaun înalt, tapiţat şi îşi puse mantia peste spătar. O să beau nişte punci, înainte să plec.

Spre nemulţumirea lui Morgase, Breane îi aduse imediat un pocal, cu ochii în pământ şi la fel de lipsită de expresie ca o scândură.

Morgase făcu un efort să-şi recapete controlul.

— Ele rămân, Maestre Niall. Nu o să-i dea satisfacţia unui titlu. Dar bărbatul nu păru deconcertat. Ce s-a întâmplat cu oamenii mei de afară? O să v-o iau în nume de rău dacă au fost răniţi. Şi de ce credeţi că am nevoie de ajutorai dumneavoastră?

— Oamenii Domniei Voastre sunt neatinşi, spuse scurt pe deasupra pocalului. Credeţi că Ailron o să vă dea ce vă trebuie?

Sunteţi o femeie frumoasă, Morgase, iar Ailron le preţuieşte pe femeile cu păr auriu ca soarele. În fiecare zi se va apropia de înţelegerea pe care o doriţi, fără să o încheie niciodată, până când veţi decide că un mic… sacrificiu îl va face să capituleze. Dar nu va fi niciodată de acord, indiferent cât îi veţi da. Gloatele aşa-zisului Profet fac ravagii la miazănoapte, în Amadicia. La apus, Tarabonul este sfâşiat de un război civil în care sunt zeci de părţi combatante, bandiţi care i-au jurat credinţă aşa-zisului Dragon Renăscut, zvonuri despre Aes Sedai şi falsul Dragon, toate îl sperie pe Ailron. Să vă dea soldaţi? Şi-ar vinde sufletul să găsească încă zece oameni pentru fiecare soldat pe care îl are sub arme sau măcar doi. Dar eu pot trimite cinci mii de Copii ai Luminii călărind în Caemlyn cu dumneata în frunte, numai să spuneţi.

Morgase rămase mută de uimire. Străbătu camera cu o ţinută demnă şi se aşeză pe scaunul din faţa lui înainte să i se taie genunchii.

— De ce ai vrea să mă ajuţi să îl alung pe Gaebril? întrebă ea. Evident, ştia totul; fără îndoială că avea spioni în rândul slujitorilor lui Ailron. Nu am dat niciodată mână liberă în Andor Mantiilor Albe, aşa cum ar fi vrut.

De data asta, bărbatul se încruntă. Mantiilor Albe nu le plăcea să fie numite aşa.

— Gaebril? Iubitul vostru este mort, Morgase. Falsul Dragon Rand al'Thor şi-a adăugat Caemlynul pe lista de cuceriri.

Lini scoase un sunet de parcă s-ar fi înţepat cu acul, dar el continuă să o privească pe Morgase.

Cât despre Morgase, aceasta trebui să îşi încleşteze mâna pe braţul scaunului pentru a nu-şi duce mâna la piept. Şi dacă nu ar fi pus pocalul pe celălalt braţ, ar fi vărsat tot vinul pe jos. Gaebril mort? O dusese de nas, o transformase în cârpa lui, îi uzurpase autoritatea, terorizase regatul în numele ei şi, în final, se proclamase Rege al Andorului, deşi Andorul nu avusese niciodată un rege. Şi, după toate astea, încă mai putea simţi o

umbră de regret că nu o să-i mai simtă niciodată mâinile? Era o nebunie; dacă nu ar fi ştiut că era imposibil, ar fi zis că folosise pe ea Puterea Supremă.

Iar al'Thor avea acum Caemlynul? Asta ar putea schimba totul. Îl întâlnise odată, un băiat speriat de la ţară, care încerca să arate respectul cuvenit reginei sale. Dar un băiat care purta o sabie de maestru, incrustată cu semnul bâtlanului. Iar Elaida fusese foarte prudentă cu el.

— De ce îl numeşti un fals Dragon, Niall? Dacă el îi vorbea fără titlul cuvenit, atunci se putea lipsi şi de „maestru". Piatra din Tear a căzut, aşa cum spunea Profeţia Dragonului. Înalţii Seniori din Tear l-au aclamat ca Dragonul Renăscut.

Niall zâmbi batjocoritor.

— Oriunde şi-a făcut apariţia, era cu Aes Sedai. Ele conduc în locul lui, ascultaţi-mă pe mine. E doar o marionetă a Turnului. Am prieteni în multe locuri – voia să spună spioni – şi ei îmi spun că sunt dovezi că şi ultimul fals Dragon, Logain, era înscenat tot de Turn. Poate a poftit la mai mult decât trebuia şi atunci l-au terminat.

— Nu există nicio dovadă, spuse Morgase mulţumită că reuşise să-şi menţină vocea egală.

Auzise zvonurile despre Logain în drum spre Amador, dar erau numai zvonuri. Bărbatul dădu din umeri.

— Credeţi ce vă place, dar eu prefer adevărul fanteziilor prosteşti. Ar face aşa ceva adevăratul Dragon Renăscut? înalţii Seniori îl aclamă, spuneţi? Pe câţi dintre ei i-a spânzurat, înainte să i se închine toţi? A permis Aielilor să jefuiască Stânca şi tot Cairhienul. Susţine că regatul Cairhienului va avea un nou conducător, dar singura putere reală acolo este el. Sunteţi moartă, ştiaţi asta? Au apărut zvonuri despre Doamna Dyelin, cred. El a stat pe Tronul Leului, l-a folosit pentru audienţe, dar cred că era prea mic, fiind făcut pentru o femeie. L-a expus ca trofeu al cuceririi şi l-a înlocuit cu un altul, adus de el, în Sala Tronului din Palatul vostru Regal. Sigur, nu a mers totul strună

pentru el. Unele Case sunt convinse că v-a ucis; există compasiune pentru Domnia Ta, acum că aţi murit. Cât stăpâneşte din Andor, stăpâneşte cu o mână de fier, cu o hoardă de Aieli şi o armată de bandiţi din Ţinutul de Hotar recrutată de Turn pentru el. Dacă vă imaginaţi că o să vă primească cu braţele deschise în Caemlyn şi o să vă dea tronul înapoi…

Lăsă cuvintele să se stingă, dar torentul lor o lovise pe Morgase ca o grindină. Dyelin era următoarea moştenitoare a tronului doar dacă Elayne murise. Oh, Lumină, Elayne! Mai era în siguranţă în Turn? Ciudat să se gândească acum cât de antipatice îi fuseseră femeile Aes Sedai pentru că o pierduseră un timp pe Elayne, că ceruse Turnului întoarcerea ei când nimeni, niciodată nu ***cerea*** nimic Turnului, iar acum tot ce dorea era ca ele să îi ţină fata în siguranţă. Îşi aminti de o scrisoare de la Elayne, după ce se întorsese la Tar Valon. Mai fuseseră şi altele? Atât de multe lucruri erau vagi şi neclare din perioada când Gaebril o ţinuse în ghearele lui. Elayne trebuie să fie în siguranţă. Ar trebui să se îngrijoreze şi pentru Gawyn şi Galad – Lumina ştie unde erau –, dar Elayne era moştenitoarea ei. Pacea în Andor depindea de o succesiune fără probleme.

Trebuia să cugete cu atenţie. Totul se lega, dar, pe de altă parte, aşa se întâmpla şi cu minciunile atent ticluite, iar omul din faţa ei era un maestru al acestui meşteşug. Avea nevoie de informaţii sigure. Nu era o surpriză că Andorul o credea moartă; se furişase din propriul regat ca să îl evite pe Gaebril, pe cei care ar fi putut să o predea lui sau care ar fi vrut să se răzbune pe ea pentru ticăloşiile lui Gaebril. Dacă era compasiune pentru ea, o s-o folosească atunci când va renaşte din morţi.

— Îmi trebuie timp să mă gândesc, îi spuse.

— Desigur, răspunse Niall ridicându-se cu uşurinţă; s-ar fi ridicat şi ea, ca el să nu o privească de sus, dar nu era sigură că o ţin picioarele.

— Mă voi întoarce peste o zi sau două. Între timp, vreau să fiu sigur că sunteţi în siguranţă. Ailron e atât de prins cu propriile griji, că nu se ştie cine se poate strecura cu gânduri necurate. Mi-am luat libertatea de a lăsa aici câţiva Copii. Cu voia lui Ailron.

Morgase auzise mereu că Mantiile Albe deţin adevărata putere în Amadicia şi fu sigură că tocmai primise confirmarea.

Niall plecă cu ceva mai mult respect decât venise, făcând o plecăciune care ar fi putut fi pentru cineva egal în rang. Într-un fel sau altul îi sugera că nu are de ales.

Imediat cum plecă, Morgase se ridică în picioare, dar Breane deja ţâşnise către uşă. Înainte să facă trei paşi, uşa fu dată de perete, iar Tallanvor şi ceilalţi doi se năpustiră înăuntru.

— Morgase, respiră greu Tallanvor, sorbind-o din priviri. Mi-a fost teamă…

— Teamă? îi răspunse cu dispreţ. Era prea mult; nu voia să înţeleagă. Aşa mă protejezi tu pe mine? Un băiat ar fi putut face la fel de mult. Dar, nu-i aşa, un băiat a făcut asta deja.

Privirea ucigătoare îi rămase pe chip câteva clipe, apoi se întoarse şi plecă făcându-şi loc printre Basel şi Lamgwin.

Cârciumarul îşi frângea mâinile:

— Au fost cel puţin treizeci, Măria Ta. Tallanvor a luptat, a încercat să strige, să vă avertizeze, dar l-au lovit cu mânerul sabiei. Cel bătrân spunea că nu vor să vă facă rău şi că nu le trebuie decât Domnia Ta şi, dacă e nevoie, ne ucid… îşi duse privirea către Lini şi Breane, care îl măsura din cap până-n picioare pe Lamgwin, să fie sigură că nu e rănit. Bărbatul părea la fel de îngrijorat pentru ea.

— Maiestate, dacă aş fi crezut că se poate face ceva… îmi pare rău, v-am dezamăgit.

— Medicamentul bun are mereu gustul amar, murmură încet Lini. Mai ales pentru copiliţele care au crize de supărare.

Măcar o spusese suficient de încet să nu audă toată lumea.

Avea dreptate, Morgase ştia asta. Mai puţin cu crizele, desigur. Basel arăta de parcă ar fi preferat să fie decapitat.

— Nu m-ai dezamăgit, jupâne Gill. Într-o bună zi am să-ţi cer poate să mori pentru mine, dar numai dacă din asta va veni un bine mai mare. Niall a vrut doar să vorbim.

Basel îşi ridică fruntea pe loc, dar Morgase simţea cum Lini o priveşte ţintă. Foarte amar.

— Spuneţi-i lui Tallanvor să vină la mine. Vreau... vreau să îmi cer scuze pentru vorbele mele grăbite.

— Cel mai bun mod să îţi ceri scuze de la un bărbat, spuse Breane, e să-l încolţeşti într-un colţ pustiu al grădinii.

Ceva se rupse în Morgase. Înainte să ştie ce face, aruncă pocalul către femeie, împrăştiind vinul pe covor.

— Afară! ţipă. Toată lumea afară! Şi poţi să-i duci scuzele lui Tallanvor, jupâne Gill.

Breane îşi trecu calmă mâinile peste rochia pătată de punci, apoi ieşi încet cu Lamgwin, după ce-şi trecuse braţul printr-al lui. Basel aproape ţopăia în spatele lor încercând să-i scoată afară.

Spre surpriza lui Morgase, Lini plecă şi ea. Nu era felul ei de a fi; de obicei ar fi rămas să-i ţină unul dintre vechile ei discursuri, de parcă ar fi fost încă un copil de zece ani. Morgase nu ştia de ce o suporta. Cu toate astea, aproape mereu îi spunea să rămână. Dar apoi ieşiră cu toţii, uşa se închise – şi trebuia să se gândească la lucruri mult mai importante decât dacă sentimentele ei fuseseră rănite.

Încercă să gândească, mergând cu paşi mari pe covor. Ailron va cere concesii economice – şi poate „sacrificiul“ despre care vorbise Nial – pentru a o ajuta. Era gata să i le acorde, dar îi era teamă că Niall avea dreptate cu numărul de soldaţi pe care i l-ar fi cedat Ailron. Cererile lui Niall erau mai uşor de acceptat, într-un fel. Probabil, accesul liber în Andor a oricât de multe Mantii Albe. Şi să-i lase să scoată de prin mansarde câte Iscoade ale Celui întunecat găseau, să ridice mulţimi furioase împotriva unor femei singure pe care să le acuze că sunt Aes Sedai sau să

ucidă femei care într-adevăr erau Aes Sedai. Niall ar putea cere chiar o lege împotriva condusului Puterii Supreme şi a femeilor care se duceau la Turnul Alb.

Ar fi fost posibil – dificil, dar sângeros – să scoată afară Mantiile Albe odată ce prindeau rădăcini acolo, dar era oare necesar să-i lase să intre? Rand al'Thor era Dragonul Renăscut, indiferent de ce spunea Niall; era aproape sigură, dar a conduce naţiuni nu era scris în Profeţia Dragonului, din câte ştia. Dragon Renăscut sau fals Dragon, el nu putea păstra Andorul. Dar cum putea şti?

O bătaie timidă în uşă o aduse cu picioarele pe pământ.

— Intră, spuse tăios.

Uşa se deschise încet, lăsând să intre un băiat zâmbăreţ, într-o livrea cu auriu şi roşu, purtând în mână o tavă cu o carafă cu vin proaspăt, argintul deja îmbrobonat de răcoare. Se aşteptase să fie poate Tallanvor. Lamgwin era singur de pază pe coridor, din câte putea să vadă. Sau mai degrabă sprijinea un perete, ca într-o tavernă. Îi făcu semn tânărului să pună tava jos.

Îşi continuă mersul cu furie – Tallanvor ar fi trebuit să vină; ar fi trebuit să vină! Basel şi Lamgwin ar fi putut auzi zvonuri în cel mai apropiat sat, dar ar fi fost doar zvonuri, sădite poate de Niall. Iar acest lucru era valabil şi pentru servitorii palatului.

— Maiestate. Pot vorbi, Regina mea?

Morgase se întoarse uimită. Erau accentele graiului din Andor. Era în genunchi, rânjetul trecând de la nesiguranţă la încredere şi-napoi. Ar fi putut fi chipeş dacă nasul rupt s-ar fi vindecat cum trebuie. Pe Lamgwin îl făcea să pară dur, chiar dacă de joasă speţă; băiatul ăsta arăta de parcă s-ar fi împiedicat şi ar fi căzut în nas.

— Cine eşti? Cum ai ajuns aici?

— Sunt Paitr Conel, Maiestate. Din Piaţa Sheran. În Andor? adaugă, de parcă ea nu şi-ar fi dat seama. Nerăbdătoare, îi făcu semn să continue. Am venit în Amador cu unchiul meu, Jen. E negustor din Ţinutul celor Patru regi şi credea că poate găsi

nişte vopseluri taraboneze. Sunt scumpe, cu necazurile din Tarabon, dar credea că sunt mai ieftine… gura ei se strânse şi băiatul se grăbi să continue. Am auzit despre Domnia Ta că eşti la palat şi, cu legea de aici, fiind antrenată de Turn şi aşa mai departe, am crezut că vă putem ajuta… – înghiţi greu şi termină cu voce înceată – … să evadaţi.

— Sunteţi pregătiţi să mă ajutaţi să… evadez?

Nu era cel mai bun plan, dar puteau călări la miazănoapte, spre Ghealdan. Ce o să se mai împăuneze Tallanvor. Ba nu, nu va face asta, şi va fi şi mai rău.

Dar Paitr clătină din cap cu o expresie jalnică:

— Unchiul Jen a avut un plan, dar acum mişună Mantiile Albe peste tot. Nu am ştiut ce să mai fac şi am venit la Domnia Voastră, cum mi-a zis unchiul. O să se gândească la ceva, Maiestate. E deştept.

— Sunt sigur că e, murmură. Din nou se dusese de râpă planul cu Ghealdan.

— De cât timp aţi plecat din Andor, o lună, două? Băiatul aprobă cu o mişcare a capului. Deci, nu ştiţi ce se întâmplă în Caemlyn, oftă.

Băiatul îşi linse buzele.

— Eu… noi stăm împreună cu un om din Amador, care are porumbei. E neguţător. Primeşte mesaje de peste tot. Şi din Caemlyn. Dar sunt numai veşti proaste, Maiestate. Poate mai durează o zi, două şi unchiul meu va găsi altă cale. Voiam doar să vă spunem că aveţi un ajutor pe aproape.

Mda, poate că aşa era. O cursă între Pedro Niall şi unchiul Jen al băiatului ăstuia. Îşi dori să nu fie aşa de sigură de cum să parieze.

— Între timp, îmi poţi spune cât de rău stau lucrurile în Caemlyn.

— Regina mea, eu trebuia doar să îţi spun de ajutor. Unchiul meu se va mânia dacă mai stau…

— ***Sunt*** regina ta, Paitr, spuse Morgase ferm, şi a unchiului tău, Jen. Nu o să se supere dacă îmi răspunzi la întrebări.

Paitr arăta de parcă ar fi vrut să fugă pe uşă, dar ea se aşeză într-un scaun şi începu să sape în linişte după adevăr.

Pedro Niall se simţea chiar bine când descălecă în curtea cea mare a Fortăreţei Luminii, aruncând hăţurile unui grăjdar. O avea pe Morgase la mână şi nu trebuise să mintă nici măcar o dată. Nu îi plăcea să mintă. Adevărat, spusese mai mult cum vedea el lucrurile, dar era sigur de ele. Rand al'Thor era un Dragon fals şi o unealtă a Turnului. Lumea era plină de proşti care nu gândeau. Bătălia Finală nu va fi o încleştare titanică între Cel întunecat şi un Dragon Renăscut, un biet om. Creatorul abandonase de mult timp omenirea propriilor nevolnicii. Nu, când va veni Tarmon Gai'don va fi ca în vremea Războaielor Troloce de acum două mii de ani şi ceva, când hoarde de troloci şi alte creaturi ale întunericului se revărsaseră din Mana Pustiitoare, sfâşiind Ţinuturile de la Hotar şi înecând omenirea într-un ocean de sânge. Nu avea de gând să lase neamul omenesc să se confrunte cu aşa ceva divizat şi nepregătit.

O pădure de arcuri purtate de Copii îl urmară pe coridoarele de piatră ale Fortăreţei până ajunse la camera unde primea audienţele personale. În anticameră, secretarul său cu faţa ciupită, Balwer, sări în picioare recitând ceremonios lista de hârtii care aşteptau semnătura Seniorului Căpitan, dar atenţia acestuia fu atrasă de bărbatul înalt care se ridică cu uşurinţă dintr-unul din scaunele de lângă perete, purtând pe mantie un baston purpuriu de cioban în spatele unui soare auriu şi, ceva mai jos, trei bumbi aurii care îi arătau rangul.

Jaichim Carridin, Inchizitor al Mâinii Luminii, arăta la fel de dur cum era în realitate, dar cu mai mult păr cărunt în jurul tâmplelor decât atunci când Niall îl văzuse ultima oară. Ochii adânci şi negri purtau umbra unei uşoare îngrijorări, şi nu era de mirare. Ultimele două misiuni pe care le primise se terminaseră

dezastruos; de rău-augur pentru cine aspira să ajungă într-o zi Marele Inchizitor sau chiar Senior Căpitan Comandant.

Aruncându-şi mantia lui Balwer, Niall îi făcu un semn lui Carridin să-l urmeze în camera de audienţe, unde steagurile de luptă capturate şi stindardele vechilor inamici erau expuse ca trofee pe peretele îmbrăcat într-un lambriu închis la culoare, iar un uriaş răsărit de soare fixat în podea avea în el suficient aur încât să îi lase pe cei mai mulţi cu gura căscată. În afară de asta, era o cameră simplă, de soldat, o reflecţie a lui Niall însuşi. Niall se aşeză într-un scaun cu spătar înalt, bine făcut, dar fără decoraţii. Două şemineuri lungi, de fiecare parte a camerei, erau reci şi curate, într-un timp în care ar fi trebuit să ardă cu furie. Suficientă dovadă că Ultima Bătălie se apropia. Carridin se înclină adânc şi îngenunche pe răsăritul de soare, lustruit temeinic de secole întregi de tălpi şi genunchi.

— Ai idee de ce am trimis după tine, Carridin?

După Câmpiile Almoth şi Falme şi Tanchico nu-i puteai reproşa omului că se aştepta să fie arestat. Dar, dacă avea o astfel de bănuială, vocea nu îl trăda. Ca de obicei, nu se putu abţine să nu arate că ştie mai mult decât oricine altcineva. Mai mult decât ar fi trebuit, în orice caz.

— Femeile Aes Sedai din Altara, Seniore Căpitan Comandant. O şansă să stârpim jumătate din vrăjitoarele Tar Valonului, la doi paşi de noi.

O exagerare, poate o treime erau în Salidar, dar nu mai mult.

— Şi ai discutat asta cu prietenii tăi?

Niall se îndoia că bărbatul ar fi avut vreunul, dar mai erau cei cu care bea. Şi, de curând, cu care se îmbăta. Dar avea câteva abilităţi, totuşi; abilităţi utile.

— Nu, Seniore Căpitan Comandant. Am suficientă minte să nu fac aşa ceva.

— Bine, spuse Niall. Pentru că nici nu o să te apropii de acest Salidar, nici tu şi nici ceilalţi Copii.

Nu era sigur dacă pe faţa lui Carridin trecu o umbră de uşurare. Dacă da, nu i se potrivea, căci nu arătase niciodată lipsă de curaj. Iar uşurarea nu se potrivea cu răspunsul.

— Dar aşteaptă să fie luate ca din oală. E dovada că zvonurile sunt adevărate, Turnul este divizat. Putem să distrugem grupul ăsta fără ca toate celelalte să ridice un deget. Turnul poate fi slăbit suficient de mult să cadă.

— Aşa crezi? spuse Niall sec. Îşi plimbă degetele peste talie, păstrându-şi vocea cumpătată. Inchizitorii – ei urau acest nume, dar chiar şi ei îl foloseau –, Inchizitorii nu vedeau decât până în lungul nasului.

— Nici chiar Turnul nu prea poate să-l sprijine pe faţă pe acest fals Dragon al'Thor. Dacă se răzgândeşte, cum a făcut Logain? Dar un grup rebel? îl pot sprijini şi, indiferent ce se întâmplă, fustele Turnului Alb rămân curate.

Era sigur că aşa stăteau lucrurile. Dacă nu, se puteau găsi mijloace care să adâncească o scindare reală pentru a slăbi şi mai mult Turnul, dar credea că are dreptate.

— În orice caz, contează şi ce vede lumea. Nu o să-i las să fie martori la o încăierare între Copii şi Turn. Nu până când lumea nu va vedea ce este de fapt Turnul, o colcăială de Iscoade ale Celui întunecat, jucându-se cu forţe pe care oamenii nu ar trebui să le atingă, forţele care duseseră la Frângerea Lumii.

— Lupta este întreaga lume împotriva falsului Dragon al'Thor.

— Dacă nu merg la Altara, Seniore Căpitan Comandant, care sunt ordinele mele?

Niall îşi lăsă capul pe spate cu un oftat. Se simţea brusc obosit. Îşi simţea acum toţi anii şi poate şi mai mult de-atât.

— Oh, dar ai să mergi în Altara, Carridin.

Cunoştea numele şi chipul lui Rand al'Thor după aşa-zisa invazie de dincolo de mare, la Falme, un complot al Aes Sedai care costase Copii o mie de oameni şi fusese începutul revărsării celor juraţi Dragonului şi al haosului peste Tarabon şi Arad Doman. Ştiuse ce era al'Thor şi operase că îl poate folosi

ca momeală ca să forţeze naţiunile să se unească. Odată unite, sub conducerea sa, ar fi putut să-l înlăture pe al'Thor şi să se pregătească să înfrunte hoardele trolocilor. Trimisese solii fiecărui conducător de ţinut arătându-le primejdia. Dar al'Thor se mişca mai repede decât putea crede, chiar şi acum. Vrusese să lase un leu turbat să bântuie pe străzi până se speria toată lumea, dar leul devenise un gigant care se mişca iute ca fulgerul.

Dar, cu toate astea, nu era totul pierdut; trebuia să-şi tot repete asta. Cu mai mult de o mie de ani în urmă, Guaire Amalasan se intitulase singur Dragonul Renăscut, un fals Dragon care putea conduce Puterea. Amalasan cucerise mai mult teritoriu decât avea acum al'Thor, înainte ca un tânăr rege numit Artur Paendrag Tanreall să-l înfrunte pe câmpul de luptă şi să înceapă apoi să urce propriul drum către putere. Niall nu se considera un nou Artur Aripă-de-Şoim, dar era tot ce avea lumea mai bun. Nu va renunţa câte zile va avea.

Începuse deja să se opună puterii în creştere a lui al'Thor. În afară de solii către conducători, trimisese oameni în Tarabon şi Arad Doman. Câţiva bărbaţi care să găsească urechile potrivite, în care să murmure că toate necazurile lor pot fi puse pe seama celor juraţi Dragonului, acele Iscoade nebune ale Celui întunecat care îl sprijineau pe al'Thor. Şi pe seama Turnului. Deja veneau o mulţime de zvonuri din Tarabon despre femei Aes Sedai care luptaseră, zvonuri care să pregătească drumul spre adevăr. Acum era momentul să înceapă următoarea etapă a noului plan, să le arate celor care stăteau pe margine de ce parte să treacă. Timp. Avea atât de puţin timp! Cu toate astea, nu se putu opri să nu zâmbească. Fuseseră unii, morţi acum, care spuneau: „Când Niall zâmbeşte, se pregăteşte să dea lovitura de graţie".

— Altara şi Murandy, îi spuse lui Carridin, vor fi răvăşite de ciuma celor juraţi Dragonului.

Camera părea să fie o încăpere dintr-un palat – tavan boltit, cu tencuiala frumos lucrată, covoare fin ţesute pe podeaua acoperită cu dale albe, lambriuri sculptate somptuos pe pereţi –, deşi era departe de orice palat. Era departe de orice loc, după înţelegerea unei fiinţe omeneşti. Rochia roşiatică a Mesaanei foşnea în timp ce aceasta se mişca în jurul unei măsuţe încrustate cu o culoare azurie, amuzându-se să aranjeze piese de domino din fildeş într-un turn complicat, cu fiecare nivel mai mare decât cel de dedesubt. Se mândrea că putea face turnul doar cunoscând tensiunile şi mecanismul pârghiei, nu prin ţeserea Puterii. Turnul ajunsese la nouă niveluri.

Adevărul este că făcea mai mult decât să se amuze, evita conversaţia cu cealaltă femeie. Semirhage broda într-un scaun cu spătar înalt, acoperit cu o ţesătură roşie, degetele lungi şi înguste făcând cu dibăcie cusături minuscule în forma unui labirint de flori micuţe. Întotdeauna o uimise că femeii îi plăcea o activitate atât de... obişnuită. Rochia neagră contrasta puternic cu scaunul. Nici măcar Demandred nu îndrăznea să îi spună în faţă că purta atât de des negru, pentru că Lanfear se îmbrăca în alb.

Mesaana încercă să-şi dea seama, pentru a mia oară, de ce se simţea atât de puţin confortabil în preajma ei. Mesaana îşi ştia punctele slabe şi cele tari, fie cu Puterea Supremă, fie cu altceva. Era la înălţimea abilităţilor lui Semirhage în cele mai multe lucruri şi, acolo unde nu era, avea alte calităţi care îi contrabalansau slăbiciunile. Nu era asta. Cruzimea o desfăta pe Semirhage, avea o plăcere nebună să chinuiască, dar, în mod cert, nu asta era problema. Mesaana putea fi crudă când trebuia şi nu îi păsa ce le făcea Semirhage altora. Sigur exista un motiv, dar nu îl putea afla.

Puse nervoasă încă o piesă de domino, şi turnul se prăbuşi cu zgomot, împrăştiind pe podea piesele albe de fildeş. Cu un plescăit al limbii, se întoarse nervoasă, împreunându-şi braţele sub sâni.

— Unde e Demandred? Şaptesprezece zile au trecut de când a fost la Shayol Ghul, dar a aşteptat până acum să ne spună de mesaj, şi acum nu apare.

Ea fusese de două ori la Puţul Osândei în timpul ăsta, mergând pe sub colţii de stâncă şi distrugându-i nervii. Ca să nu găsească nimic, cu excepţia unui Myrddraal ciudat de înalt, care nu vorbea. Puţul era acolo cu siguranţă, dar Marele Senior nu îi răspunsese. Nu rămăsese mult acolo, în niciuna din dăţi. Crezuse că nu o afecta teama, cel puţin nu teama adusă de căutătura unui Pierit, dar de două ori privirea tăcută şi fără ochi a Myrddraalului o făcuse să grăbească pasul şi doar stăpânirea de sine o împiedicase să nu alerge. Dacă a conduce Puterea acolo nu ar fi fost o cale sigură de a muri, l-ar fi ucis pe Pierit sau ar fi Călătorit direct din Puţ.

— Unde e?

Semirhage îşi înălţă ochii negri de la broderie, fără să clipească, apoi îşi puse gherghetul deoparte ridicându-se cu graţie.

— O să vină când o să vină, spuse calm; era mereu calmă şi graţioasă. Dacă nu doreşti să îl aştepţi, du-te.

Fără să vrea, Mesaana se ridică puţin pe vârfuri, dar tot trebuia să se uite în sus. Semirhage era mai înaltă decât mulţi bărbaţi, dar era atât de frumos proporţionată, că nu îţi dădeai seama de asta până nu era în faţa ta, uitându-se de sus la tine.

— Să plec? Voi pleca. Şi el poate să…

Nu fusese niciun semn. Niciodată nu era, când un bărbat conducea. O linie strălucitoare, verticală apăru în aer, apoi se lărgi când poarta se deschise într-o parte, suficient de mult ca Demandred să păşească prin ea, făcând o mică plecăciune amândurora. In ziua aceea purta veşminte de un cenuşiu-închis, cu un mic guler dantelat. Se adapta repede la moda şi ţesăturile acestei Vârste.

Profilul său, cu un nas vulturesc, era destul de atrăgător, deşi nu chiar de genul celui care ar fi făcut inima oricărei femei să

bată mai repede. Într-un fel, ***aproape*** şi ***nu chiar*** erau povestea vieţii lui. Avusese ghinionul să se nască o zi mai târziu decât Lews Therin Telamón, care devenise apoi Dragonul, în timp ce Barid Bel Medar, cum era cunoscut atunci, petrecuse ani întregi ***aproape*** egalând faptele lui Lews Therin, dar nereuşind chiar să-i egaleze faima. Dacă nu ar fi fost Lews Therin, ar fi fost cel mai cunoscut om al Vârstei. Dacă ar fi fost ales să conducă, nu cel pe care îl considera inferior intelectual, un prostănac prudent care prea des reuşea să aibă noroc, ar mai fi stat astăzi aici? Toate astea ***erau*** presupuneri fără rost, deşi ea le mai făcuse şi până atunci. Nu, important era că Demandred dispreţuia Dragonul şi, acum că Dragonul Renăscuse, întreg dispreţul lui era mai viu ca niciodată.

— De ce?

Demandred ridică o mână:

— Hai să aşteptăm până suntem cu toţii aici, Mesaana, să nu fiu nevoit să mă repet.

Simţi prezenţa ***saidarului*** o clipă înainte ca o linie strălucitoare să apară şi să se transforme în poartă. Graendal păşi înăuntru, fără să mai fie însoţită de această dată de mulţimea de servitori, şi lăsă intrarea să se stingă la fel de rapid ca Demandred. Era o femeie trupeşă, cu părul roşu-auriu elaborat ondulat. Făcuse rost cumva de streith pentru rochia cu guler înalt. Reflectându-i starea de spirit, ţesătura era o negură transparentă. Câteodată Mesaana se întreba dacă Graendal mai ţinea seama şi de altceva în afară de plăcerile ei senzuale.

— Mă întrebam dacă o să fiţi aici, spuse delicat femeia care tocmai intrase. Voi trei aţi fost atât de secretoşi!

Scoase un râset vesel, oarecum prostesc. Nu, ar fi o mare greşeală să o subestimeze pe Graendal. Mulţi dintre cei care o luaseră de proastă erau morţi de mult, victime ale femeii pe care o priviseră de sus.

— Vine şi Sammael? întrebă el.

Graendal flutură o mână plină de inele:

— Oh, nu are încredere în tine. Nu mai are încredere nici în el însuşi, cred; ţesătura streith se întunecă – o ceaţă ce ascundea totul. Îşi mută armatele prin Illian, văicărindu-se că nu are lănci de şoc cu care să-i înarmeze. Şi, când nu face asta, caută ***angrealuri*** sau ***sa'angrealuri*** utilizabile. Ceva suficient de puternic, desigur.

Mesaana respiră adânc când toţi ochii se îndreptară către ea. Oricare dintre ei ar fi dat aproape orice pentru ***angrealul*** sau ***sa'angrealul*** potrivit. Fiecare dintre ei era mai puternic decât copiliţele pe jumătate antrenate care îşi luaseră acum numele de Aes Sedai, dar suficiente copiliţe legate împreună i-ar fi putut strivi pe toţi. Atâta doar că nu mai ştiau cum şi nici nu mai aveau mijloacele necesare. Trebuiau mai mult de treisprezece bărbaţi pentru o legătură, cu unul mai mult pentru a trece de douăzeci şi şapte. Fetele acelea – cea mai bătrână îi părea o fetiţă; ea trăise peste trei sute de ani, nemaisocotind timpul cât zăcuse închisă în Puţ, şi abia se putea considera în floarea vârstei –, fetele acelea nu erau cu adevărat primejdioase, dar asta nu diminua cu nimic dorinţa celor prezenţi de a avea un ***angreal*** sau, şi mai bine, un ***sa'angreal.*** Cu acele artefacte ale Vârstei lor ar fi putut conduce uluitoare cantităţi de Putere care altfel i-ar fi făcut scrum. Oricare dintre ei ar fi riscat mult pentru un astfel de premiu. Dar nu totul. Nu dacă nu era cu adevărat nevoie, dar asta nu le astâmpăra dorinţa de a-l avea.

Mesaana începu să vorbească de parcă ţinea o prelegere:

— Turnul Alb are acum gărzi ***şi*** urzeli în camerele de depozitare, şi pe afară, şi pe dinăuntru; în plus, numără ***totul*** de patru ori pe zi. Marea Vistierie din Stânca din Tear este iarăşi păzită cu o ţesătură, o chestie urâtă care m-ar fi prins dacă încercam să trec sau să o desfac. Nu cred că poate fi desfăcută decât de cel care a ţesut-o, dar, până atunci, e o cursă pentru toate femeile care pot conduce.

— O adunătură prăfuită de gunoaie fără rost, din câte am auzit, spuse Demandred dispreţuitor. Cei din Tear adună orice lucru despre care aud zvonuri că ar avea legături cu Puterea.

Mesaana bănuia că se baza pe mai mult decât zvonuri. Mai bănuia că în Marea Vistierie se afla şi o capcană ţesută pentru bărbaţi, altfel Demandred ar fi luat demult ***sa'angrealul*** şi s-ar fi dus după al'Thor.

— Cu siguranţă mai sunt câteva în Cairhien şi Rhuidean, dar, dacă nu ai norocul să nimereşti direct peste al'Thor, ambele locuri mişună de femei care pot conduce.

— Feţişoare ignorante, pufni Graendal.

— Dacă o bucătăreasă îţi înfige un cuţit în spate, spuse rece Semirhage, eşti mai puţin moartă decât dacă pierzi un duel sha'je la Qal?

Mesaana clătină din cap.

— Mai rămân deci cele îngropate prin ruine antice sau uitate prin poduri. Dacă vreţi să vă bazaţi căutarea pe noroc, bine. Eu nu voi face aşa. Asta doar dacă nu ştie cineva unde se găseşte o cutie ***stasis?*** Ultima întrebare o puse pe un ton sec.

Cutiile stasis ar fi trebuit să supravieţuiască Frângerii Lumii, dar frământarea pământului le aruncase probabil pe fundul oceanelor sau sub munţi. Puţin rămăsese din lumea pe care o cunoscuseră ei, câteva nume şi câteva legende.

— Întotdeauna am spus că ar trebui să fii profesoară. Oh, scuze! Am uitat, spuse Graendal numai zâmbete.

Mesaana se întunecă la faţă. Drumul ei către Marele Senior începuse când i se refuzase un loc în Collam Daan, cu atât de multă vreme în urmă. Nu era potrivită pentru cercetare, îi spuseseră, dar putea preda. Până învăţase cum să le predea chiar lor!

— Încă aştept să aud ce a spus Marele Senior, murmură Semirhage.

— Da. Îl ucidem pe al'Thor? Mesaana realiză că îşi strângea fusta cu ambele mâini şi îi dădu drumul. Ciudat. Nu lăsa pe

nimeni, niciodată să o descumpănească. Dacă totul merge bine, în două, trei luni el va fi acolo unde îl voi putea lovi în siguranţă şi va fi total lipsit de puteri.

— Unde îl vei putea lovi în siguranţă? Graendal ridică întrebător o sprânceană. Unde ţi-ai făcut bârlogul? Nu contează. Chiar dacă nu ştiu niciun detaliu, e un plan la fel de bun ca oricare altul auzit de mine în ultima vreme.

Demandred rămase tăcut, stând în picioare şi studiindu-i. Nu, nu Graendal. Semirhage şi ea. Şi, când vorbi, era parcă jumătate pentru el însuşi, jumătate pentru ei:

— Când mă gândesc unde v-aţi aşezat voi două, mă mir. Cât de multe ştia Marele Lord şi de când? Nu primi niciun răspuns şi într-un final continuă:

— Vreţi să ştiţi ce mi-a spus Marele Senior? Foarte bine. Dar rămâne aici, doar între noi. Dacă Sammael a decis să stea deoparte, nu va afla nimic. Nici ceilalţi, vii sau morţi. Prima parte a mesajului Marelui Senior e simplă. Lăsaţi Seniorul Haosului să domnească. Exact vorbele lui.

Colţurile gurii i se ridicară, mai aproape de zâmbet decât îl văzuse vreodată Mesaana. Apoi le spuse şi restul.

Mesaana tremura şi nu ştia dacă de nerăbdare sau de teamă. Ar putea funcţiona; ar putea câştiga totul. Dar era nevoie de noroc şi ei nu îi plăceau pariurile. Demandred era pariorul. Avusese însă dreptate cu un lucru; Lews Therin îşi făcuse singur norocul, aşa cum o monetărie face monede. În opinia ei, al'Thor făcea acelaşi lucru.

Doar dacă... doar dacă nu cumva Marele Senior mai avea un plan ascuns, dincolo de ce aflaseră. Şi asta o înspăimânta cel mai mult.

Oglinda cu margini aurite reflecta încăperea, mozaicurile în forme stranii de pe pereţi, mobilele aurite şi covoarele de preţ, celelalte oglinzi şi tapiserii. O încăpere de palat fără ferestre şi fără uşi. Oglinda reflecta o femeie, mergând cu paşi mari înainte şi înapoi, într-o rochie de culoarea sângelui întunecat, cu chipul

frumos marcat de furie şi uimire. În continuare era uluit. Îi reflecta şi propriul chip, şi asta îl interesa mult mai mult decât femeia. Nu putu rezista să nu-şi atingă nasul şi gura, şi obrajii pentru a suta oară, să se convingă că sunt reali. Nu erau trăsăturile unui tânăr, dar era mai puţin bătrân decât atunci când se trezise prima oară din lungul vis, cu coşmarurile lui interminabile. O faţă banală, iar el urâse mereu să fie comun. Recunoscu sunetul care îi urca din gât ca un început de râs, de chicot şi-l înăbuşi. Nu era nebun. În pofida a orice, nu era.

Un nume îi fusese dat în timpul celui de-al doilea şi mai groaznic somn, înainte de a se trezi cu chipul şi trupul ăsta. Osan'gar. Un nume dat de o voce pe care o ştia şi nu îndrăznea să nu i se supună. Vechiul său nume, dat în batjocură şi purtat cu mândrie, dispăruse pentru totdeauna. Vocea stăpânului său se auzise şi făcuse ca lucrurile să fie ceea ce sunt. Femeia era Aran'gar; ceea ce fusese nu mai era.

Interesante numele. ***Osan'gar*** şi ***aran'gar*** erau pumnalele, stâng şi drept, folosite într-o formă de duel care fusese un timp populară, de la începutul perioadei marcate de începerea construirii Puţului până la începutul Războiului Puterii. Amintirile îi erau fragmentate – prea mult pierduse în somnul cel lung –, dar asta îşi amintea. Popularitatea fusese de scurtă durată, căci ambii duelişti mureau. Lamele pumnalelor erau unse cu o otravă ce acţiona lent.

Ceva întunecă oglinda şi se întoarse încet. Trebuia să-şi aducă aminte cine era şi să se asigure că toţi ceilalţi îşi aminteau. In continuare nu apăruse nicio uşă, dar acum un Myrddraal era în încăpere. Nici una, nici alta nu erau ciudate într-un astfel de loc, dar Myrddraalul era mai înalt decât toţi pe care îi văzuse Osan'gar până atunci.

Lăsă Pieritul să aştepte, apoi, înainte ca acesta să poată deschide gura, aproape că scuipă cuvintele, terminând într-un ţipăt:

— De ce mi s-a făcut aşa ceva? De ce am fost pus în trupul ăsta? De ce?

Osan’gar avu senzaţia că buzele lipsite de sânge ale Myrddraalului se strâmbară într-un zâmbet, doar că nu era posibil, nici aici, nici în altă parte. Chiar şi trolocii aveau un simţ al umorului, ticălos şi violent, dar nu Myrddraalii.

— Aţi primit amândoi ce s-a găsit mai bun în Ţinuturile de Hotar. Avea o voce de năpârcă scuturându-şi clopoţeii prin iarba uscată. E un trup bun, puternic şi sănătos. Şi mai bun decât alternativa.

Ambele lucruri erau adevărate. Era un trup bun şi pentru un dansator ***daien*** din zilele de demult, subţire, dar musculos, cu o faţă ca de fildeş, ovală cu ochi verzi, încadrată de păr negru şi lucios. Şi orice era mai bun decât alternativa.

Poate că Aran’gar nu vedea lucrurile aşa. Furia îi schimonosea chipul drăguţ. O să facă ceva necugetat. Osan’gar ştia asta; mereu avusese o problemă. Lanfear părea chiar prudentă, comparată cu ea. Căută ***saidinul.*** Să conducă aici putea fi periculos, dar mai puţin periculos decât să o lase să facă ceva cu adevărat stupid. Căută ***saidinul*** şi nu găsi nimic. Nu i se pusese un scut între el şi Izvor; ar fi simţit şi ar fi lucrat pe lângă scut, până se elibera, dacă nu era prea puternic. Era ca şi cum ar fi fost ***liniştit.*** Şocul îl transformă în stană de piatră.

Nu şi Aran’gar. Poate că descoperise acelaşi lucru, dar reacţiona altfel. Cu un ţipăt de pisică se repezi la Myrddraal, cu ghearele scoase.

Un atac fără rost, desigur. Myrddraalul nici nu îşi schimă poziţia. O luă liniştit de gât ridicând-o până când picioarele nu mai atinseră podeaua. Ţipătul se transformă în gâlgâit şi se prinse cu ambele mâini de încheietura Pieritului. Cu ea bălăngănindu-se în strânsoare, îşi întoarse privirea oarbă către Osan’gar:

— Nu ai fost ***liniştit,*** dar nu vei conduce până nu ţi se va spune că ai voie. Iar tu nu mă vei mai lovi niciodată. Sunt Shaidar Haran.

Osan'gar încercă să înghită, dar îşi simţea gura plină de praf. Creatura nu putea fi răspunzătoare de ce i se făcuse lui. Myrddraalii avea unele puteri, dar nu de felul ăsta. Cu toate astea ştia. Nu îi plăcuseră niciodată Pieriţii. Ajutase la crearea trolocilor, amestecând părţi umane şi animale – era mândru de asta, de abilitatea necesară, de dificultate –, dar aceste creaturi născute din morţi îl făceau să se simtă neliniştit.

Shaidar Haran îşi îndreptă atenţia la Femeia care i se zbătea în pumn. Faţa începuse să-i devină purpurie, iar picioarele abia se mai mişcau.

— Te vei adapta. Trupul se adaptează sufletului, dar mintea se adaptează trupului. Deja te adaptezi. În curând va fi ca şi cum nu ai fi avut niciodată alt trup. Sau poţi refuza. Altcineva îţi va lua locul şi vei fi dată pe mâna… fraţilor mei, aşa cum eşti, fără să ai acces la Putere. Se plictisesc în Ţinutul de Hotar, spuse, iar buzele avură din nou acel rictus.

— Nu poate vorbi, o omori, spuse Osan'gar. O omori, nu ştii cine suntem? Las-o jos, Pieritule! Ascultă porunca mea! Chestia aia trebuia să asculte de unul dintre Numiţi.

Dar Myrddraalul studie impasibil chipul care se înnegrea, pentru câteva clipe lungi, înainte de a o pune jos, slăbindu-şi strânsoarea.

— Ascult porunca Marelui Senior. A nimănui altcuiva.

Femeia încerca să se ţină în picioare, clătinându-se, tuşind şi încercând să ia guri mari de aer. Dacă Pieritul şi-ar fi retras mâna, ar fi căzut.

— Te vei supune voinţei Marelui Senior? Nu era o cerere, ci o întrebare formală, cu o voce ca un scrâşnet.

— Mă… mă voi supune, reuşi să spună cu o voce răguşită, iar Shaidar Haran îi dădu drumul.

Ea se clătină, masându-şi gâtul, iar Osan'gar se apropie să o ajute, dar îl ameninţă cu privirea şi pumnul. Dădu înapoi cu mâinile ridicate. Era o duşmănie de care nu avea nevoie. Dar era un corp bun şi o glumă bună. Se mândrise mereu cu simţul umorului, dar asta era chiar bună.

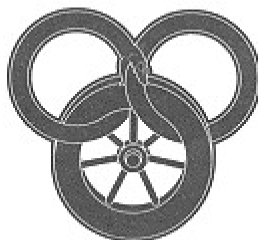
— Nu simţiţi recunoştinţă? întrebă Myrddraalul. Aţi fost morţi şi acum sunteţi vii. Gândiţi-vă la Rahvin, al cărui suflet nu poate fi salvat, dincolo de timp. Aveţi o şansă să îl slujiţi iarăşi pe Marele Senior şi să vă reparaţi greşelile.

Osan'gar se repezi să-i dea asigurări că e recunoscător, că nu vrea nimic mai mult decât să slujească şi să capete iertarea. Rahvin mort? Ce se întâmplase? Nu mai conta; un Numit mai puţin însemna o şansă în plus să aibă puterea adevărată când Marele Senior va fi liber. Se făcu mic, umilindu-se în faţa a ceea ce era şi creaţia lui, în aceeaşi măsură ca trolocii, dar îşi amintea bine moartea. S-ar fi târât în genunchi şi în faţa unui vierme, numai să nu mai treacă niciodată prin aşa ceva. Observă că şi Aran'gar făcea acelaşi lucru, cu toată mânia din ochi. În mod cert, îşi amintea şi ea.

— Atunci a venit vremea să păşiţi iarăşi prin lume în slujba Marelui Senior, spuse Shaidar Haran. Nimeni nu ştie că trăiţi, în afară de mine şi de Marele Senior. Dacă veţi reuşi, veţi trăi veşnic şi veţi fi ridicaţi deasupra celorlalţi. Dacă veţi da greş… dar nu veţi da greş, nu-i aşa?

De data asta Pieritul chiar zâmbi. Era ca şi cum ar fi văzut moartea zâmbind.

CAPITOLUL 1

Leul pe deal

ROATA TIMPULUI SE ÎNVÂRTE MEREU, IAR VÂRSTELE VIN ŞI TREC, lăsând în urmă amintiri care devin legendă. Legendele pălesc şi se transformă în mituri, şi până şi miturile sunt uitate atunci când Vârsta care le-a dat viaţă se întoarce. Într-o Vârstă, căreia unii îi spuneau cea de-a treia, una ce încă urmează să vină, dar e de mult apusă, o pală de vânt se ridică pe dealurile acoperite de tufişuri uscate ale Cairhienului. Vântul nu era începutul, căci mişcările Roţii Timpului nu cunosc începuturi şi sfârşituri. Era doar un început printre atâtea altele.

Către apus bătea vântul, pe deasupra fermelor şi satelor abandonate, multe – doar grămezi întunecate de lemn ars. Războiul distrusese Cairhienul, războiul şi războiul civil, invazia şi haosul şi, chiar şi acum când se terminase, în măsura în care le ***terminase*** într-adevăr, doar o mână de oameni se scurgea înapoi către casele părăsite. Vântul era uscat şi soarele încerca să pârjolească puţinele lucruri rămase în ţinut. Acolo unde micul

oraş Maerone stătea faţă în faţă cu mai-marele Aringill, având la mijloc râul Erinin, acolo vântul trecea în Andor. Ambele oraşe se sufocau în fierbinţeală şi, chiar dacă mai multe rugi pentru ploaie se înălţau în Aringill, unde refugiaţi din Cairhien se înghesuiau ca peştii într-un coş, în jurul Maeronului chiar şi soldaţii îşi ofereau rugile Creatorului, uneori ameţiţi de băutură, alteori cu înflăcărare. Iarna ar fi trebuit să îşi trimită urgiile, dar vremea primei ninsori trecuse de mult, iar cei care asudau nădușiţi se temeau că nu va mai veni, deşi puţini dădeau glas fricii.

Către apus bătea vântul, răscolind frunzele încreţite de secetă ale copacilor, măturând pe deasupra pâraielor aproape secate în albiile lor de noroi uscat. Andorul nu era presărat cu ruine arse, dar sătenii priveau speriaţi la soarele umflat, iar fermierii îşi fereau privirea de la câmpurile care nu rodiseră în acea toamnă. Către apus, până ce vântul trecea de Caemlyn, fluturând două flamuri deasupra Palatului regal, în inima Oraşului Interior ridicat de Ogieri. Unul dintre stindarde, stacojiu ca sângele, avea desenat pe el un disc străbătut de o linie şerpuită, jumătate alb strălucitor, jumătate negru. Celălalt flutura alb ca zăpada pe cer. Purta pe el ceva ce aducea cu un ciudat şarpe auriu cu patru picioare, cu ochii aprinşi ca soarele, solzii purpurii şi aurii, şi părea că zboară odată cu vântul. Greu de spus care din cele două flamuri stârnea mai multă frică. Câteodată, acelaşi lucru poate naşte şi teamă, şi speranţă. Speranţa salvării şi teama de distrugere, venind din acelaşi loc.

Mulţi spuneau că oraşul Caemlyn era al doilea ca frumuseţe în lume şi nu doar cei din Andor, care îl considerau adesea cel dintâi, punându-l chiar deasupra Tar Valonului. Turnuri rotunde de piatră se ridicau lângă marele zid exterior făcut din piatră cu vinişoare argintii şi albe, iar din interior se ridicau turnuri chiar mai înalte şi cupole albe şi aurii care străluceau în soarele necruţător. Oraşul urca peste dealuri, către vechiul Oraş Interior, înconjurat de propriul zid de un alb strălucitor, cu

propriile turnuri şi cupole, purpură şi alb şi auriu şi plăcuţe strălucitoare de mozaic, care privea Noul Oraş de la înălţimea celor două mii de ani ai săi.

Aşa cum Oraşul Interior era inima Caemlynului, fiind mai mult decât un simplu centru, Palatul Regal era inima Oraşului Interior, întruchipare din poveştile unui menestrel, cu spirale albe şi cupole aurite şi cu piatră lucrată ca o dantelă. O inimă pulsând la umbra celor două stindarde.

Dezgolit până la brâu şi balansându-se cu uşurinţă, Rand nu părea să îşi dea seama nici că se află în curtea cu dale albe a Palatului, nici de cei care îl priveau de după coloanele de marmură. Sudoarea îi lipea părul de cap, prelingându-i-se pe piept. Cicatricea rotundă, pe jumătate vindecată, îl durea groaznic, dar nu o băga în seamă. Pe braţe i se răsuceau desene ca acelea de pe stindardul care flutura deasupra, cu sclipiri metalice, roşu-aurii. Dragoni, îi numeau Aielii, iar ceilalţi preluaseră numele. Era vag conştient de bâtlanii pecetluiţi în palme, dar numai pentru că putea să îi simtă lipiţi de mânerul lung al sabiei de antrenament.

Era una cu sabia, plutind dintr-o postură într-alta fără o clipă de gândire, abia atingând dalele palide cu cizmele. Leul pe Deal deveni Secera Lunii, transformându-se în Turnul Dimineţii. Fără gânduri. Era înconjurat de cinci bărbaţi asudaţi, cu pieptul gol, călcând cu grijă când treceau de la o postură la alta, răsucindu-şi săbiile de antrenament. Era singurul lucru pe care îl vedea. Cu feţe dure şi încrezători în sine, erau cei mai buni pe care îi găsise. Cei mai buni de când plecase Lan. Fără gânduri, cum îl învăţase Lan. Era una cu sabia, una cu cei cinci oameni.

Se mişcă brusc înainte, iar cercul spadasinilor îl urmă, pentru a-l face să rămână în centru. Chiar în clipa când balanţa părea că se va rupe, când cel puţin doi din ei începură să se mişte, se întoarse fulgerător şi alergă în cealaltă direcţie. Încercară să reacţioneze, dar era prea târziu. Se auzi un pocnet când opri o lovitură cu sabia sa din tije metalice unite; în aceeaşi clipă îl lovi

cu piciorul în burtă pe bărbatul cărunt de lângă el. Gemând, omul se încovoie de mijloc. Cu sabia încleştată de cea a adversarului cu nasul rupt, Rand îl forţă să îşi schimbe poziţia, lovindu-l din nou pe bărbatul încovoiat în timp ce se roteau, iar acesta căzu la pământ fără aer. Adversarul făcu un pas înapoi pentru a-şi elibera sabia, dar asta îi dădu lui Rand spaţiul necesar să facă un cerc cu a sa, Lujerul de Viţă-de-Vie, lovindu-l în obraz, suficient de tare să îl dărâme.

Trecu o clipă, trecură două, iar ceilalţi trei erau din nou aproape. Primul, rapid şi îndesat, sări cu un strigăt, în pofida staturii, peste cel cu nasul rupt, care se prăbuşi. Sabia de antrenament a lui Rand îl lovi peste picioare, răsturnându-l în aer şi apoi din nou în spate, aruncându-l pe caldarâm.

Mai rămâneau doar doi, dar erau cei mai buni, un om mlădios şi înalt ca o prăjină, care-şi mişca sabia ca o limbă de şarpe, şi un ins masiv, cu capul ras, care nu făcea niciodată nicio greşeală. Se despărţiră imediat, pentru a veni către Rand din două părţi, dar acesta nu-i aşteptă. Se apropie repede de cel slab; avea doar câteva clipe până când celălalt îi ocolea pe cei căzuţi.

Cel slab era şi priceput, şi rapid; Rand oferea aur celor mai buni, iar ei veneau. Era înalt pentru cineva din Andor, dar cu o palmă mai scund decât Rand. Înălţimea conta totuşi prea puţin în lupta cu sabia, dar uneori puterea fizică îşi spunea cuvântul. Rand se dezlănţui; chipul celuilalt se crispă în timp ce dădea înapoi. Mistreţul Care Aleargă Pe Munte zbură prin Spintecarea Mătăsii, rupând Fulgerul celor Trei Piscuri, iar mănunchiul de tije de metal lovi puternic în lateral gâtul bărbatului. Acesta se prăbuşi cu un sunet sugrumat.

Rand se aruncă imediat în jos şi către dreapta, rostogolindu-se până ajunse cu genunchii pe caldarâm, sabia mişcându-se în Râul ce Taie Malul. Omul cu căpăţâna rasă nu era rapid, dar anticipase cumva mişcarea. În timp ce sabia lui Rand îi trecea peste mijlocul gros, acesta îl lovi peste cap cu sabia.

Rand se clătină o clipă, cu privirea împăienjenită. Îşi scutură capul încercând să-şi revină şi se ridică sprijinindu-se de sabie. Respirând greu, cel ras în cap îl privea cu prudenţă.

— Plăteşte-l, spuse Rand, şi chipul omului se lumină. Îngrijorare fără rost, de parcă Rand nu ar fi promis solda pe o zi celui care izbutea să-l lovească. Triplu pentru cel care l-ar fi înfrânt singur într-un duel. Era un mod de a se asigura că nimeni nu luptă slab pentru a-l măguli. Nu îi întreba niciodată cum îi cheamă şi, dacă asta îi deranja, cu atât mai bine dacă îi făcea să se străduiască şi mai mult. Voia adversari cu care să-şi încerce puterile, nu cu care să devină prieten. Prietenii lui vor blestema într-o bună zi ceasul în care l-au cunoscut, dacă nu o făceau deja. Ceilalţi se mişcau şi ei; un „mort“ trebuia să stea la pământ până se termina totul, fiind un obstacol la fel de real ca un cadavru adevărat. Bărbatul îndesat îl ajută pe cărunt să se ridice, deşi el însuşi abia mai putea sta în picioare. Cel deşirat privi înjur cu o tresărire de durere. Nu mai făcea niciun antrenament în ziua aceea.

— Plăteşte-i pe toţi.

Un ropot de aplauze şi laude izbucni printre cei care priveau de după coloane, seniori şi doamne în mătăsuri colorate, încărcate de broderii şi împletituri. Rand făcu o grimasă şi-şi aruncă sabia. Grupul ăla făcuse temenele seniorului Gaebril pe vremea când Morgase, regina ***lor,*** era doar o prizonieră în palat. Propriul palat. Dar Rand avea nevoie de ei. Pentru moment. „Strânge trandafirul în mână şi o să te înţepi“, se gândi el. Cel puţin spera să fie gândul lui.

Sulin, conducătoarea cu păr sârmos şi alb a escortei lui Rand de Fecioare ale Lăncii, conducătoarea tuturor Fecioarelor de această parte a Osiei Lumii, scoase din punga de la brâu un ban de aur marcat cu flacăra Tar Valonului şi-l azvârli cu un rânjet care-i scotea în evidenţă cicatricea urâtă de pe obraz. Fecioarelor nu le plăcea ca Rand să folosească o sabie, nici

măcar una de antrenament. Nu le plăcea ideea de sabie. Niciunuia din neamul Aiel.

Spânul prinse moneda şi răspunse privirii ochilor albaştri cu o înclinare studiată. Toată lumea se purta cu prudenţă în preajma Fecioarelor care umblau în pantaloni şi haine bărbăteşti şi încălţări moi cu şnururi, în nuanţe de maro şi gri părând să se piardă în culorile întunecate ale Pustiului. Unele începuseră să poarte şi verdele mai potrivit Ţinuturilor Umede, cum le numeau, în ciuda secetei. În comparaţie cu Pustiul Aiel, încă puteau fi socotite umede; înainte de a pleca din Pustiu, puţini Aieli văzuseră o apă peste care nu ar fi putut să păşească. Lupte crâncene se duseseră pentru nişte băltoace late de doi, trei paşi.

Ca toţi ceilalţi luptători Aiel, ca toate celelalte douăzeci de Fecioare cu ochi albaştri din curtea palatului, Sulin îşi purta părul tuns scurt, cu excepţia unei cozi lăsate la ceafă. Ducea în mâna stângă trei suliţe scurte şi un scut rotund acoperit cu piele de bou, iar la brâu un cuţit mare şi greu, cu vârful ascuţit. Ca orice luptător Aiel, începând cu cei de vârsta lui Jalani, de şaisprezece ani şi cu puful copilăriei încă pe obraji, Sulin ştia să mânuiască bine armele şi nu ar fi ezitat să le folosească la cea mai mică provocare, cel puţin aşa vedeau lucrurile oamenii de această parte a Zidului Dragonului. Cu excepţia ei, Fecioarele priveau scrutător fiecare om, fiecare fereastră cu obloane, fiecare balcon de piatră, fiecare umbră. Unele aveau arcuri scurte şi curbate de os, cu o săgeată deja pregătită, purtând tolbe pline de săgeţi la brâu. ***Far Dareis Mai,*** Fecioarele Lăncii, purtau cu ele onoarea ***car'a'carnului*** vestit de profeţii şi, chiar dacă uneori făceau asta în felul lor ciudat, niciuna nu ar fi ezitat să moară pentru Rand. Gândul ăsta îi puse un ghem în stomac.

Sulin continuă să arunce aurul rânjind – Rand era mulţumit să-şi plătească datoriile cu banii Tar Valonului –, încă una pentru spân şi câte una pentru restul.

Neamul Aiel îi aprecia pe cei din Ţinuturile Umede aproape la fel de mult ca pe săbii, şi asta era valabil pentru toţi cei nenăscuţi şi crescuţi printre ei. Pentru cei mai mulţi asta l-ar fi inclus şi pe Rand, în ciuda sângelui său Aiel, dar mai erau şi dragonii de pe braţe. Unul însemna căpetenie de clan, obţinut riscându-şi viaţa cu tăria voinţei; doi erau semnul ***car'a'carnului,*** căpetenia căpeteniilor, Cel-Care-Vine-cu-Zorile. Şi Fecioarele aveau şi alte motive să-l susţină.

Strângându-şi săbiile de antrenament, cămăşile şi hainele, bărbaţii făcură o plecăciune în faţa lui Rand, înainte de a pleca.

— Mâine, strigă Rand după ei. Devreme. Plecăciuni şi mai adânci arătară că au auzit ordinul.

Înainte ca bărbaţii cu pieptul gol să fi apucat să iasă din curte, nobilii andorani ieşiră de sub colonade, un curcubeu de mătăsuri înghesuindu-se în jurul lui Rand, ştergându-şi feţele asudate cu batiste dantelate. Rand simţea gustul fierii pe buze. „Foloseşte ce trebuie să foloseşti sau lasă pământul să fie acoperit de Umbră." Moiraine îi spusese asta. Aproape că prefera opoziţia onestă a celor din Cairhien şi Tear decât adunătura asta. Îi venea să râdă auzind ce numeau ei „cinste".

— Ai fost minunat, spuse dintr-o suflare Arymilla, punându-şi uşor mâna pe a lui. Atât de rapid şi atât de puternic!

Ochii ei căprui şi mari păreau că se topesc şi mai mult decât de obicei. Se pare că era suficient de proastă să creadă că ar putea avea o şansă: rochia verde, cu vinişoare argintii, avea o croială joasă pentru obiceiul celor din Andor, ceea ce însemna prezenţa unui mic decolteu. Era drăguţă, dar suficient de bătrână să-i fie mamă. Niciuna nu era mai tânără, iar câteva chiar mai în vârstă, şi cu toate astea se întreceau să-i lingă cizmele.

— Aţi fost magnific, Seniore Dragon! Elenia aproape o dădu la o parte cu cotul pe Arymilla. Zâmbetul arăta ciudat pe faţa ca de vulpe a femeii; avea o reputaţie de zgripţuroaică. Nu în preajma lui Rand, desigur.

— Nu a mai fost niciodată un spadasin ca Domnia Ta în toată istoria Andorului. Chiar şi Souran Maravaile – cel mai mare general al lui Artur Aripă-de-Şoim şi soţ al Isharei, primul care s-a aşezat pe Tronul Leului –, chiar şi el a murit când s-a luptat doar cu patru spadasini. Asasini, în cel de-al douăzeci şi treilea an al Războiului de O Sută de Ani. Deşi i-a omorât pe toţi patru.

Elenia rata foarte rar şansa de a-şi scoate în evidenţă cunoştinţele ei despre istoria Andorului, mai ales în ariile despre care nu se mai ştia mare lucru, ca de pildă războiul ce distrusese imperiul lui Aripă-de-Şoim, imediat după moartea sa. Măcar astăzi nu adăugase şi alte argumente pentru revendicările ei asupra Tronului Leului.

— Doar un pic de ghinion la final, adăugă jovial soţul Eleniei, Jarid.

Era un om îndesat şi cam negricios pentru un andoran. Manşetele şi gulerul înalt al hainei roşii erau brodate cu pergamente şi mistreţi aurii, efigiile Casei sale, iar rochia roşie a Eleniei, cu guler înalt şi mâneci lungi, era împodobită cu Leii Albi al Andorului. Rand se întrebă dacă ea credea că el nu o să-şi dea seama ce reprezentau de fapt leii. Jarid era Primul înscăunat al Casei sale, dar toată energia şi ambiţia veneau de la ea.

— Minunat lucrat, Seniore Dragon, spuse Rărind scurt. Purta o rochie gri strălucitoare, cu o croială la fel de severă precum chipul ei, grea de argint împletit pe mâneci şi la tivuri, care se potrivea cu şuviţele din părul negru. Sunteţi cu siguranţă cel mai bun duelist al lumii. În ciuda cuvintelor, privirea plată a femeii părea să lovească precum un ciocan. Dacă ar fi avut şi minte pe măsura răutăţii, ar fi fost periculoasă.

Naean era o femeie slabă şi palidă, cu ochi albaştri, mari şi un păr negru, bogat, dar rânjetul aruncat spre bărbaţii care se îndepărtau părea să-i fie o obişnuinţă.

— Suspectez că au plănuit dinainte ca unul să reuşească să vă lovească. O să-şi împartă bănuţul în plus.

Spre deosebire de Elenia, femeia îmbrăcată în albastru, cu cele Trei Chei ale Casei Arawn brodate pe mânecile lungi, nu amintise niciodată de pretenţiile ei la Tron, cel puţin nu în locurile unde ar fi putut s-o audă Rand. Se declara mulţumită ca Primă înscăunată a unei Case străvechi, o leoaică pretinzând că e fericită să fie pisică de casă.

— Pot spera ca duşmanii mei să nu lucreze mereu împreună? întrebă încet.

Buzele lui Naean schiţară o grimasă de surpriză; nu era deloc proastă, dar cu toate acestea părea să creadă că toţi cei care i se opun ar trebui să cadă pe spate de îndată ce îi înfrunta şi o lua ca pe un afront personal când nu făceau asta.

Una dintre Fecioare, Enaila, îi ignoră pe nobili şi-i dădu lui Rand un prosop lung şi alb să-şi şteargă sudoarea de pe trup. Cu părul roşcat-aprins, era scundă pentru un Aiel şi o călca pe nervi că unele femei din ţinuturile umede erau mai înalte decât ea. Majoritatea Fecioarelor erau la fel de înalte ca bărbaţii. Andoranii făcură tot posibilul să o ignore la rândul lor, dar privirile aţintite aiurea transformară încercarea în eşec. Enaila se îndepărtă de parcă ar fi fost invizibili. Tăcerea dură câteva clipe.

— Seniorul Dragon este înţelept, spuse Seniorul Lir cu o mică plecăciune, încruntându-se uşor. Primul înscăunat al Casei Baryn era slab ca o lamă de sabie, dar la fel de puternic ca una, îmbrăcat cu o haină galbenă cusută cu fire de aur, dar prea mieros şi prea alunecos. Nimic nu-i tulbura trăsăturile, cu excepţia acelor încruntări ocazionale, care îi umbreau chipul de parcă nu ar fi fost conştient de ele. Dar nu era singurul care îl privea ciudat pe Rand. Toţi se uitau câteodată la Dragonul Renăscut din mijlocul lor, de parcă nu le-ar fi venit să creadă că e aievea.

— Duşmanii sfârşesc de obicei prin a complota, mai devreme sau mai târziu. Trebuie identificaţi înainte să facă asta, continuă Lir.

Şi mai multe laude despre înţelepciunea lui Rand aduse Seniorul Henren, cel masiv, chel şi dur, de Doamna Carlys cea cu păr ondulat şi cărunt, cu chip sincer şi minte înşelătoare, de dolofana şi vesela Daerilla, de Elegar cel emotiv şi cu buzele subţiri şi de încă o duzină de alţi nobili care-şi ţineau gura ferecată când cei mai puternici ca ei vorbeau.

De îndată ce Elenia deschise gura, nobilii de rang mai mic tăcură:

— Întotdeauna e greu să-ţi afli duşmanii înainte ca ei să ţi se dezvăluie. Apoi, adesea, e prea târziu.

Soţul ei dădu din cap cu înţelepciune.

— Eu întotdeauna am spus, anunţă Naean, că cine nu mă sprijină mi se opune. E o regulă bună. Poate că cei care stau retraşi aşteaptă să te întorci cu spatele, să-ţi vâre un pumnal între coaste.

Nu era prima dată când încercau să-şi asigure poziţiile aruncând suspiciuni asupra celor care nu erau cu ei, dar Rand ar fi vrut să-i facă să se oprească, fără să le spună asta direct. Încercările lor în Jocul Caselor erau timide şi palide comparate cu manevrele abile ale cairhienilor şi chiar cu ale tairenilor, iar în plus erau enervanţi, dar nu voia ca ei să aibă deja anumite gânduri. În mod surprinzător, ajutorul veni din partea bătrânului senior Nasin, Primul înscăunat al Casei Caeren.

— Un alt Jearom, spuse cu un zâmbet slugarnic, nelalocul lui pe faţa slabă şi îngustă. Îşi atrase priviri exasperate, chiar şi din partea nobililor mărunţi, înainte ca aceştia să-şi controleze expresiile. Nasin o luase puţin razna de când cu evenimentele care îl aduseseră pe Rand la Caemlyn. În loc de Steaua şi Sabia Casei sale, purta pe reverele albastre flori, inimioare şi fundiţe de îndrăgostiţi, iar câteodată îşi punea o floare în păr, ca un june de la ţară plecat la drăguţa lui. Cu toate astea, Casa Caeren era prea puternică pentru a fi dată la o parte, chiar şi de Jarid sau Naean. Capul lui Nasin se bălăbănea pe un gât subţirel.

— Măiestria sabiei voastre este spectaculoasă, Seniore Dragon. Sunteţi un alt Jearom.

— De ce?

Cuvintele fură ca un tăiş, acrind feţele andoranilor.

Davram Bashere nu era din Andor, în mod cert, cu ochii săi oblici, aproape negri, nasul încovoiat, vulturesc şi o mustaţă mare şi bogată, conturându-i gura mare. Era zvelt, puţin mai înalt decât Enaila, într-un surtuc gri, brodat cu fir de argint pe rever şi manşete, cu pantaloni largi îndesaţi în cizmele lungi până la genunchi. În timp ce andoranii stătuseră în picioare privind lupta, Căpitanul General din Saldaea pusese să i se aducă un scaun aurit şi se lăfăia în el, cu un picior pus peste braţul lui, cu teaca sabiei încreţită de inele ţinută răsucit, pentru a avea la îndemână mânerul. Sudoarea îi aluneca pe faţă, dar o băga de seamă la fel de puţin ca pe andorani.

— Ce vrei să spui? întrebă Rand.

— Tot antrenamentul ăsta cu săbii, răspunse Bashere nonşalant. Şi cu cinci oameni? Nimeni nu se antrenează cu cinci.

E prostesc. Mai devreme sau mai târziu o să te trezeşti cu creierii împrăştiaţi pe caldarâm într-o luptă ca asta, chiar şi cu săbii de antrenament, şi fără niciun rost.

— Jearom a învins odată zece, spuse Rand cu fălcile încleştate.

Bashere râse, mişcându-se în scaun.

— Şi crezi că o să trăieşti suficient de mult ca să-l egalezi pe cel mai mare spadasin din istorie?

Un murmur mânios veni dinspre nobili – furie simulată, Rand era sigur –, dar Bashere nu-l luă în seamă.

— Eşti ceea ce eşti, până la urmă.

Brusc, se mişcă precum un arc destins; pumnalul, scos atunci când se mişcase, zbură către inima lui Rand.

Rand nu clinti niciun muşchi. În schimb, se deschise către ***saidin,*** partea bărbătească a Adevăratului Izvor; o făcu la fel de uşor cum ar fi respirat. ***Saidinul*** îl inundă, ducând cu el mana

Celui întunecat, o avalanşă de gheaţă murdară, un torent de metal topit dezgustător. Încerca să-l zdrobească, să-l sfâşie, iar Rand îl stăpânea ca un om în echilibru pe un munte care se prăbuşeşte. Conduse, o simplă ţesătură de Aer, care învălui pumnalul şi-l opri la un braţ distanţă de pieptul său. Golul îl înconjura; plutea în mijlocul lui, al Hăului, departe de gânduri şi emoţii.

— Mori! ţipă Jarid scoţându-şi sabia în timp ce se năpustea către Bashere.

Lir şi Henren şi Elegar şi toţi ceilalţi seniori andorani îşi scoseseră săbiile, chiar şi Nasin, deşi acesta părea că o s-o scape din mână. Fecioarele îşi înfășurară ***shoufa*** în jurul capului, văluri negre acoperindu-le faţa până la ochii verzi sau albaştri, şi ridicară suliţele; Aiel îşi puneau mereu vălul înainte de a ucide.

— Stop! strigă Rand şi toată lumea îngheţă, andoranii clipind surprinşi, Fecioarele oprindu-se pe vârfuri.

Bashere nu se mişcase decât ca să se sprijine iarăşi comod de spătar, cu un picior pus peste braţul scaunului.

Smulgând pumnalul cu mâner de os din aer, Rand se eliberă de Putere. Chiar cu mana răvăşindu-i stomacul, mană care sfârşea prin a-i distrage pe bărbaţii care conduceau, era greu să îi dea drumul. Cu ***saidin*** în el vedea mai clar, auzea mai ascuţit. Era un paradox pe care nu-l înţelegea, dar când plutea în acel Hău fără sfârşit, cumva ferit de emoţii şi senzaţii trupeşti, avea fiecare simţ amplificat; fără el se simţea viu doar pe jumătate. Şi o parte din mană părea că rămâne în el, dar nu şi minunatul ***saidin.*** Splendoarea mortală care l-ar fi ucis într-o clipă de neatenţie.

Răsucind pumnalul în mâini, merse încet către Bashere.

— Dacă aş fi fost mai lent doar şi cu o clipă, spuse încet, aş fi fost mort. Aş putea să te ucid pe loc şi nicio lege din Andor sau de altundeva nu ar spune că am greşit.

Îşi dădu seama că era gata să o facă. O furie rece înlocuise ***saidinul.*** Doar fiindcă se cunoşteau de câteva săptămâni nu era să-l ierte.

Ochii oblici ai saldaeanului păreau calmi de parcă ar fi lenevit la el acasă.

— Soţiei mele nu i-ar plăcea asta. Nici ţie, dacă stăm să ne gândim. Deira ar prelua conducerea şi s-ar apuca să-l vâneze iar pe Taim. Nu e de acord că am hotărât să te urmez.

Rand îşi clătină capul uşor, cu furia parcă un pic potolită de atitudinea bărbatului. Şi de vorbele sale. Fusese o surpriză să afle că, printre cei nouă mii de călăreţi din Saldaea, toţi nobilii îşi aduseseră nevestele, şi chiar şi cei mai mulţi dintre ofiţeri. Rand nu înţelegea cum un bărbat îşi poate aduce soţia în calea pericolului, dar era o tradiţie în Saldaea, cu excepţia expediţiilor în Mana Pustiitoare.

Evită să se uite la Fecioare. Erau luptătoare până în vârful degetelor, dar erau şi femei. Şi promisese să nu le apere de primejdii sau chiar de moarte. Însă nu promisese să o facă fără să clipească, şi îl sfâşia pe dinăuntru, dar îşi ţinea promisiunile. Făcea ceea ce trebuia să facă, chiar dacă se ura pentru asta. Cu un oftat, aruncă pumnalul deoparte.

— Întrebarea ta, spuse politicos, de ce?

— Pentru că eşti ceea ce eşti, spuse Bashere simplu. Pentru că tu şi ceilalţi bărbaţi pe care îi aduni sunteţi ceea ce sunteţi.

Rand auzi picioare mişcându-se în spatele lui; indiferent cât de mult încercau, andoranii nu-şi puteau ascunde groaza de amnistia dată de el.

— Poţi să faci acelaşi lucru cu pumnalul de fiecare dată, continuă Bashere coborându-şi piciorul de pe braţul scaunului şi aplecându-se în faţă, dar ca un asasin să ajungă la tine trebuie să treacă de Aielii tăi. Şi de călăreţii mei. Pfui! Dacă ceva ajunge în preajma ta, nu o să fie uman. Desfăcându-şi braţele, se rezemă iarăşi de spătar: Bine, dacă vrei să te antrenezi cu sabia, fă-o.

Un bărbat are nevoie şi de exerciţii, şi de relaxare. Dar nu riscând să îţi crăpi capul. Prea multe depind de tine şi nu văd nicio Aes Sedai prin preajmă să te Tămăduiască. În plus, dacă mori, nu cred că prietenii noştri andorani o să ne prelungească primirea călduroasă mie şi oamenilor mei, mai spuse cu un rânjet aproape ascuns de mustaţă.

Andoranii îşi puseseră săbiile înapoi în teacă, dar îl priveau în continuare ostil pe Bashere. N-avea nimic de-a face cu faptul că fusese aproape de a-l ucide pe Rand. De obicei, în preajma lui, îşi păstrau o atitudine normală, pentru un general străin cu o armată străină pe pământul Andorului. Dragonul Renăscut îl voia pe Bashere acolo şi adunătura de nobili ar fi zâmbit la un Myrddraal dacă Dragonul Renăscut voia. Dar, dacă Rand s-ar întoarce împotriva lui... Nu mai era nevoie să ascundă nimic. Erau vulturi care fuseseră gata să smulgă bucăţi din Morgase înainte de a muri şi, dacă li se dădea şansa, ar fi făcut acelaşi lucru cu Bashere. Şi cu Rand. De-abia aştepta să scape de ei.

„Singura cale de a trăi este să mori.“ Gândul îi venise brusc în minte. Îi fusese spus odată, într-un fel care îl făcuse să-l creadă, dar nu era gândul lui. „Trebuie să mor. Merit doar moartea.“ Se îndepărtă de Bashere, luându-şi capul în mâini.

Bashere sări din scaun într-o clipă, strângându-i umărul ce-i venea la nivelul capului:

— Ce s-a întâmplat? Lovitura aia chiar ţi-a spart capul?

— Sunt bine, spuse Rand lăsându-şi mâinile jos; nu îl durea nimic când se întâmpla asta, era doar şocul gândurilor altui om răsunându-i în minte. Bashere nu era singurul care îl privea. Cele mai multe Fecioare se uitau la el cu aceeaşi atenţie cu care scrutau curtea palatului, mai ales Enaila şi blonda Samara, cea mai înaltă dintre ele. Cele două îi vor aduce probabil un ceai de ierburi, de îndată ce îşi vor termina treburile şi îl vor păzi până îl bea pe tot. Enaila, Naean şi restul andoranilor respirau greu, cu mâinile încleştate pe haine şi rochii, studiindu-l cu ochii mari, de frică să nu fie primele semne de nebunie.

— Sunt bine, spuse către curte.

Doar Fecioarele se destinseră, chiar şi Enaila şi Somara.

Neamului Aiel nu-i păsa de Dragonul Renăscut; pentru ei era ***car'a'carn,*** cel profeţit să-i unească şi să-i distrugă. Luau şi asta în calcul, îngrijorându-se şi ei, şi luau în calcul şi condusul puterii şi tot ce însemna asta. Ceilalţi – din ţinuturile umede, se gândi el sec – îl numeau Dragonul Renăscut, dar nu se gândeau niciodată la ce însemna numele lui. Credeau ca e Lews Therin Telamon renăscut, omul care închisese temniţa Celui întunecat şi pusese capăt Războiului Umbrelor, cu trei mii şi ceva de ani în urmă. Pusese capăt şi Vârstei Legendelor, când ultima lovitură a Celui întunecat murdărise ***saidinul*** de mană şi fiecare bărbat care putea conduce înnebunise, începând cu Lews Therin însuşi şi cu cei O Sută de Tovarăşi. Îl numeau pe Rand Dragonul Renăscut fără să presupună că o parte a lui Lews Therin Telamon putea fi în mintea lui, la fel de nebun ca în ziua în care începuse Vremea Nebuniei şi Frângerea Lumii, la fel de nebun ca bărbaţii Aes Sedai care schimbaseră faţa lumii într-atât încât nu mai putea fi recunoscută. Abilitatea îi venise încet, dar, cu cât Rand învăţa mai multe despre Puterea Supremă, cu atât devenea mai puternic cu ***saidinul*** şi cu atât mai puternică devenea vocea lui Lews Therin, iar Rand trebuia să lupte din ce în ce mai greu ca un mort să nu-i pună stăpânire pe gânduri. Era unul dintre motivele pentru care îi plăcea antrenamentul cu sabia; absenţa gândurilor era o barieră care îl făcea să rămână el însuşi.

— Trebuie să găsim o Aes Sedai, murmură Bashere, dacă zvonurile sunt adevărate… Arză-m-ar Lumina! Nu ar fi trebuit s-o lăsăm niciodată pe aia să plece.

Puhoi de oameni fugise din Caemlyn după ce Rand şi luptătorii Aiel cuceriseră oraşul; chiar şi palatul aproape că se golise peste noapte. Erau oameni pe care Rand ar fi vrut să-i găsească, oameni care-l ajutaseră, dar dispăruseră cu toţii. Unii încă plecau pe furiş. Printre cei care fugiseră în primele zile

fusese o Aes Sedai, îndeajuns de tânără să nu poarte chipul acela fără vârstă. Oamenii lui Bashere trimiseseră vorbă după ce o găsiseră la un han, dar când aflase cine e Rand, fugise ţipând. Ţipând de-adevăratelea. Nici nu apucase să îi afle numele sau Ajah de care aparţinea. Erau zvonuri că încă mai era undeva prin oraş, dar în zilele acelea circulau sute de zvonuri în Caemlyn, o mie de zvonuri, fiecare mai puţin probabil decât celălalt. Greu de crezut ca unul dintre ele să îl ducă la o Aes Sedai. Patrulele Aiel zăriseră oameni trecând în grabă pe lângă Caemlyn, cu intenţia vădită de a nu intra în oraşul ocupat de Dragonul Renăscut.

— Pot să mă încred în orice Aes Sedai? întrebă Rand. E doar o durere de cap. Nu am ţeasta atât de tare încât să nu mă doară când e lovită puţin.

Bashere pufni suficient de tare ca să-şi agite mustaţa cea groasă:

— Cât ţi-o fi ţeasta de tare, mai devreme sau mai târziu trebuie să ai încredere în Aes Sedai. Fără ele nu o să reuşeşti niciodată să uneşti toate seminţiile lumii, dacă nu le cucereşti. Oamenii ţin cont de lucruri din astea. Poţi să împlineşti nu ştiu câte profeţii, tot vor vrea să ai aprobarea Aes Sedai.

— Nu o să ocolesc nicio luptă şi tu ştii asta, spuse Rand. Nu cred că Mantiile Albe mă vor primi în Amadicia, chiar dacă ar vrea Ailron, iar Sammael în mod sigur nu o să renunţe la Illian fără luptă. „Sammael şi Rahvin şi Moghedien şi…“ Alungă cu asprime gândul. Nu era uşor. Gândurile apăreau fără niciun avertisment şi niciodată nu era uşor.

O bufnitură îl făcu să privească peste umăr. Arymilla zăcea grămadă pe caldarâm, iar Karid îngenunchease să-i tragă fustele peste glezne şi să-i frece mâinile. Elegar se roti de parcă era gata să cadă şi el, iar Nasin şi Elenia arătau la fel de rău. Cei mai mulţi din ei păreau gata să verse. Să auzi numele unui Rătăcit putea să îţi dea starea asta, mai ales că Rand le spusese că Seniorul Gaebril fusese de fapt Rahvin. Nu era sigur dacă îl

crezuseră cu adevărat, dar celor mai mulţi li se înmuiau genunchii doar gândindu-se la posibilitatea asta. Şocul lor fusese că încă mai erau în viaţă. Dacă ar fi crezut că îl slujiseră ştiind cine era... „Nu, gândi. Şi dacă ar fi ştiut, dacă ar fi toţi Iscoade ale Celui întunecat, tot m-aş folosi de ei.“ Câteodată era atât de sătul de el însuşi că se simţea gata să moară.

Cel puţin spusese adevărul. Femeile Aes Sedai încercau să ţină secret faptul că toţi Rătăciţii erau liberi; se temeau că ar fi fost şi mai mult haos şi mai multă panică dacă s-ar fi ştiut. Rand încercă să facă adevărul cunoscut. Poate că oamenii ar fi fost cuprinşi de panică, dar aveau timp să-şi revină. Aes Sedai credeau că nu mai e timp să-şi revină din panică. În plus, oamenii aveau dreptul să ştie cu ce se confruntă.

— Illian nu o să reziste mult, spuse Bashere. Rand se întoarse brusc către el, dar Bashere era prea experimentat să vorbească de lucruri de care nu ar fi trebuit, când putea fi auzit de alţii.

Îndepărta discuţia de Rătăciţi. Fie gândul la ei, fie altceva îl neliniştea pe Bashere, ceea ce Rand nu mai văzuse. Illian o să crape ca o nucă lovită de ciocan.

— Tu şi Mat aţi pus la cale un plan bun.

Ideea de plecare fusese a lui Rand, dar Mat şi Bashere veniseră cu o mie de detalii care putea face planul să meargă, Mat mai mult ca Bashere.

— Un tânăr foarte interesant, Mat Cauthon, căzu Bashere pe gânduri. De-abia aştept să mai vorbesc cu el. Nu mi-a spus cine i-a fost profesor. Agelmar Jagad? Am auzit că amândoi aţi fost în Shienar.

Rand nu spuse nimic; secretele lui Mat erau doar ale lui şi nici Rand nu era sigur că ştia care erau. Bashere îşi plecă fruntea, scărpinându-şi mustaţa cu un deget.

— E prea tânăr să fi studiat cu cineva. La fel de tânăr ca tine. A găsit vreo bibliotecă pe undeva? Aş vrea să văd cărţile pe care le-a citit.

— Va trebui să-l întrebi pe el, spuse Rand. Nu ştiu.

Se gândea că era posibil ca Mat să fi citit vreo carte, cândva, dar pe Mat nu-l interesau cărţile.

Bashere dădu din cap. Când Rand nu voia să vorbească despre ceva, de obicei Bashere îl lăsa în pace. De obicei.

— Data viitoare când tragi o fugă la Cairhien, de ce nu o aduci pe sora Verde de acolo? Egwene Sedai? Am auzit Aielii vorbind de ea; în plus, zic că e din acelaşi sat cu tine. Poţi avea încredere în ea, nu?

— Egwene are alte îndatoriri, râse Rand.

O soră Verde. Dacă ar fi ştiut Bashere…

Somara apăru lângă Rand, aducându-i cămaşa de in şi haina, dintr-o lână roşie, croită elegant după moda andorană, cu dragoni pe gulerul înalt şi lauri pe manşete, urcând până pe mâneci. Era înaltă chiar şi pentru o femeie Aiel, aproape cu o palmă mai scundă decât el. Ca şi celelalte Fecioare îşi lăsase voalul, iar ***shoufa*** maro-cenuşie îi lăsa doar chipul vizibil.

— Car'a'carnul o să răcească, murmură.

Se îndoia. Poate că un Aiel considera căldura aia ceva normal, dar pe el curgeau râuri de sudoare, la fel ca atunci când se antrenase. Îşi trase totuşi cămaşa peste cap, băgând-o în pantaloni, dar lăsând şnururile desfăcute, apoi se chinui să-şi pună haina.

Nu credea că Somara ar fi încercat să-l îmbrace, nu în faţa celorlalţi, dar în felul ăsta evita să înghită odată cu ceaiul de ierburi şi o predică de la ea şi Enaila, şi poate şi de la altele.

Pentru cei mai mulţi Aieli, el era ***car'a'carn,*** la fel şi pentru Fecioare. În public. Lucrurile deveneau complicate cu femeile acelea care respinseseră măritişul şi glasul inimii pentru a purta suliţa. Credea că ar fi putut pune piciorul în prag – poate –, dar simţea că e dator să nu o facă. Unele deja muriseră pentru el şi multe altele vor mai muri – promisese, arză-l-ar Lumina! – şi dacă le putea lăsa să moară, le putea lăsa să facă şi restul. Sudoarea trecu imediat prin pânză, începând să lase urme întunecate pe haină.

— Ai nevoie de Aes Sedai, al'Thor. Rand spera ca Bashere să fie la fel de încăpăţânat şi pe câmpul de luptă; asta era reputaţia lui, dar el nu avea decât reputaţia şi cele câteva săptămâni de când îl cunoştea.

— Nu îţi poţi permite să le ai vrăjmaşe şi, dacă o să creadă că nu au măcar câteva iţe legate de tine, ţi-ar putea deveni duşmance. Aes Sedai sunt greu de ghicit; niciun om nu poate spune ce vor face şi de ce.

— Şi dacă ţi-aş spune că sunt câteva sute de Aes Sedai gata să mă sprijine?

Rand era conştient că andoranii îl ascultau; trebuia să fie atent să nu spună prea multe. Nu că ar fi ştiut prea multe. Ceea ce ştia erau mai degrabă exagerări şi speranţe. În mod cert nu credea în „sute“, indiferent de ce aluzii făcea Egwene. Bashere îşi miji ochii:

— Dacă ar fi fost vreo solie de la Turn, aş fi ştiut, deci... vocea îi deveni aproape o şoaptă. Ruperea? Turnul chiar s-a ***rupt?*** Părea că nu-i venea să creadă ce spunea. Toată lumea ştia că Siuan Sanchez fusese detronată din Tronul Amyrlin şi ferecată – erau zvonuri că şi executată –, dar pentru mulţi o scindare a Turnului era o chestiune de moment, şi puţini erau cei care chiar credeau asta. Turnul Alb era întreg, un monolit care se ridica deasupra tronurilor, de peste trei mii de ani. Însă saldaeanul era un om care cântărea toate posibilităţile. Făcu un pas mai aproape şi rosti în şoaptă, să nu fie auzit de andorani:

— Probabil că rebelele sunt gata să te ajute. Poţi face o înţelegere mai bună cu ele – au tot atâta nevoie de tine cum ai tu de ele, poate mai mult –, dar nişte rebele, fie ele şi Aes Sedai, nu au tot atât de multă greutate ca Turnul Alb, în mod sigur nu în faţa vreunui cap încoronat. Oamenii de rând poate nu vor face diferenţa, dar regii şi reginele da.

— Sunt totuşi Aes Sedai, spuse Rand la fel de încet, indiferent cine sunt. „Şi unde sunt, se gândi sec. Aes Sedai... Servitoarele Tuturor... Consiliul Servitoarelor e rupt... rupt pentru

totdeauna… rupt… Ilyena, dragostea mea…“ Zdrobi fără milă gândurile lui Lews Therin. Câteodată îi fuseseră de ajutor, dându-i informaţii de care avea nevoie, dar deveneau prea puternice. Dacă ar fi avut acolo o Aes Sedai, o Galbenă, căci ele ştiau cel mai mult despre Tămăduire, poate că ea… Existase o Aes Sedai în care avusese încredere, Moiraine, iar ea îi dăduse un sfat despre Aes Sedai, despre toate celelalte femei care purtau şalul şi inelul.

— Nu o să am niciodată încredere într-o Aes Sedai, spuse încet. O să mă folosesc de ele, pentru că am nevoie de ele, dar, rebele sau din Turn, ştiu că vor încerca să mă folosească, pentru că asta fac ele. Nu o să am niciodată încredere în ele, Bashere!

— Atunci foloseşte-le, dacă poţi, spuse saldaeanul aprobând dintr-o mişcare a capului. Dar să ţii minte. Nimeni nu rezistă mult dacă o apucă pe drumul dorit de Aes Sedai.

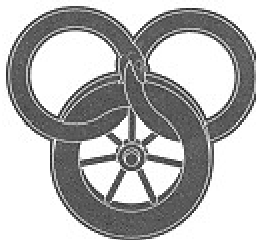
Brusc, începu să râdă:

— Artur Aripă-de-Şoim a fost ultimul, din câte ştiu. Arză-m-ar Lumina! Poate tu o să fii următorul.

Un zgomot de cizme anunţa că cineva intrase în curtea palatului, unul dintre oamenii lui Bashere, un ins tânăr, cu umeri laţi şi nas vulturesc, cu o barbă stufoasă, neagră şi o mustaţă groasă, mai înalt cu un cap decât comandantul său. Păşea ca unul obişnuit mai degrabă să se ţină în şa decât pe propriile picioare. Făcu o plecăciune, mai mult către Bashere decât către Rand, mişcându-şi cu siguranţă sabia de la şold. Poate că Bashere îl urma pe Dragonul Renăscut, dar Tumad – Rand credea că îi ştie numele; Tumad Ahzkan – îl urma pe Bashere. Enaila şi alte trei Fecioare îl pironiră cu privirea pe nou-venit; nu aveau încredere ca cineva din ţinuturile umede să se apropie prea mult de ***car'a'carn.***

— E un om la porţi, spuse Tumad neliniştit. Spune că e… E Mazrim Taim, Seniore Bashere.

CAPITOLUL 2

Un nou-sosit

MAZRIM TAIM. Înaintea lui Rand, de-a lungul veacurilor, şi alţi bărbaţi pretinseseră că ar fi Dragonul Renăscut. Câţiva ani înainte de Rand, fusese o adevărată epidemie de Dragoni, unii dintre ei putând chiar conduce Puterea. Mazrim Taim fusese unul dintre ei, adunând o armată şi răvăşind Saldaea înainte de a fi prins. Chipul lui Bashere nu se schimbă, dar strânse tare mânerul sabiei în timp ce Tumad se uita la el, aşteptând ordinele. Faptul că Taim scăpase pe drumul spre Tar Valon, unde era dus pentru a fi domolit, era chiar motivul pentru care Bashere venise la început în Andor. Atât de mult se temea de el şi îl ura Saldaea; Regina Tenobia îl trimisese pe Bashere cu o armată întreagă să-l urmărească, oricât ar fi durat şi oriunde s-ar fi dus, să se asigure că Taim nu va mai face niciodată necazuri în Saldaea.

Fecioarele rămaseră calme, dar numele izbucni de pe buzele andoranilor ca o torţă aruncată pe o pajişte uscată. Arymilla

tocmai era ajutată să se ridice, dar îşi dădu iar ochii peste cap şi s-ar fi făcut grămadă dacă Karind nu ar fi aşezat-o încet pe caldarâm. Elegar se împletici până la coloane şi vărsă cu zgomot. Ceilalţi icneau panicaţi, ducându-şi batistele la gură şi strângându-şi mânerele săbiilor. Chiar şi nepăsătoarea Karind îşi lingea buzele neliniştită.

— Amnistia, spuse Rand scoţându-şi mâna din buzunar pe când cei doi saldaeani îi aruncară o privire lungă şi inexpresivă.

— Şi dacă nu a venit aici pentru amnistie? spuse Bashere după o clipă. Dacă încă pretinde că e Dragonul Renăscut?

Andoranii se agitară; nu-şi dorea nimeni să fie mai aproape de câteva mile de locul unde Puterea Supremă ar fi putut fi folosită într-un duel.

— Dacă tot mai crede aşa ceva, spuse Rand hotărât, o să-l lămuresc eu.

Avea în buzunar un ***angreal*** dintre cele mai rare, unul făcut pentru bărbaţi, o statuetă reprezentând un bărbat grăsuţ cu sabie. Cât de puternic ar fi fost Taim, tot nu ar fi avut nicio şansă.

— Dar, dacă a venit pentru amnistie, va fi iertat, ca toţi ceilalţi.

Indiferent ce făcuse Taim în Saldaea, nu-şi putea permite să respingă un om care putea conduce, un om care nu trebuia învăţat totul, de la primii paşi. Avea nevoie de un astfel de om. Nu va refuza pe nimeni dacă nu va fi nevoit, cu excepţia unui Rătăcit. „Demandred şi Sammael, Semirhage şi Mesaana, Asmodean şi…“ Rand îl forţă pe Lews Therin să tacă; nu îşi permitea să fie distras tocmai acum.

Bashere făcu din nou o pauză înainte de a continua, dar până la urmă dădu din cap, luând mâna de pe sabie:

— Amnistia ta e valabilă, desigur. Dar ascultă-mă pe mine, al’Thor. Dacă Taim mai calcă prin Saldaea, nu mai apucă să plece viu. Sunt prea multe amintiri. Nicio comandă de-a mea sau de-a Tenobiei nu o să oprească moartea lui.

— O să-l ţin departe de Saldaea. Lasă-l să intre.

Fie Taim venise să i se supună, fie trebuia să-l omoare. Fără să-şi dea seama, Rand duse mâna la buzunar pipăind statueta.

Tumad se uită la Bashere, iar acesta încuviinţă cu o mişcare a capului atât de fermă, încât păru că Tumad ascultă de o comandă rostită. Iritarea fulgeră în Rand, dar nu spuse nimic, iar Tumad se grăbi să plece cu mersul lui legănat. Bashere îşi împreună mâinile peste piept, picior peste picior – întruchiparea unui om relaxat. Ochii negri, oblici, care priveau ţintă în direcţia în care dispăruse Tumad, păreau ochii cuiva pregătit să ucidă.

Andoranii începură să se foiască din nou, când jumătate de pas în spate, când jumătate de pas înainte. Respirau greu, de parcă tocmai ar fi alergat câteva mile.

— Puteţi pleca, li se adresă Rand.

— Eu, unul, voi fi lângă Domnia Voastră, începu Lir în timp ce Naean spuse ascuţit:

— Nu voi pleca din faţa…

— Plecaţi! le tăie vorba Rand.

Voiau să-i arate că nu se tem, deşi erau gata să leşine; voiau să fugă aruncând şi ultima fărâmă de demnitate, pe care încă nu o puseseră la picioarele lui Rand. Era o alegere simplă. El era Dragonul Renăscut, iar, dacă voiau să se linguşească pe lângă el, însemna să-i dea ascultare, dar în acest caz însemna să facă ceea ce-şi doreau cu adevărat. Urmă o avalanşă de plecăciuni pompoase şi reverenţe adânci, murmure grăbite de „Cu voia Domniei Voastre“ şi „Din porunca Excelenţei Voastre“ şi apoi plecară… nu chiar îngrămădindu-se, dar mergând cât de repede puteau fără a da impresia că se grăbesc. În direcţia opusă celei în care plecase Tumad; fără îndoială, nu doreau să rişte să dea nas în nas cu Mazrim Taim.

Aşteptarea dura parcă mai mult în căldura sufocantă – lua ceva vreme să conduci un om prin labirintul de coridoare care pornea de la porţile palatului –, dar odată andoranii plecaţi, nimeni nu se mişcă. Bashere îşi ţinea privirea fixată în locul de

unde urma să apară Taim. Fecioarele cercetau totul, ca de obicei, şi păreau gata în orice clipă să îşi pună vălul. Dacă nu le-ar fi trădat ochii ai fi zis că erau nişte statui.

Într-un final, în curte se auzi zgomot de cizme. Rand aproape că se deschise către ***saidin,*** apoi se opri. Bărbatul şi-ar fi dat seama dacă ţinea ***saidin***-ul în el în clipa în care intra în curte şi nu-şi permitea să lase impresia că i-ar fi frică.

Tumad apăru primul în lumina soarelui, apoi un bărbat brunet, mai înalt decât majoritatea, a cărui faţă negricioasă şi ochi oblici, nas acvilin şi pometţi înalţi îl trădau a fi din Saldaea, deşi era proaspăt bărbierit şi îmbrăcat ca un negustor scăpătat. Haina închisă la culoare, dintr-o lână fină, tivită cu catifea neagră, fusese purtată prea mult şi manşetele erau ponosite, pantalonii prea largi la genunchi, iar pe ghetele crăpate se aşternuse praful. Cu toate astea, păşea mândru, de parcă nu ar fi avut lângă el patru dintre oamenii lui Bashere, cu săbiile lor ascuţite, uşor curbate, la doar câteva degete de coaste. Părea să nu-l atingă căldura. Ochii Fecioarelor îl urmăreau cu atenţie.

Rand îl studie pe Taim în timp ce acesta traversa curtea escortat. Era cu cel puţin cincisprezece ani mai în vârstă decât el; avea treizeci şi cinci sau poate un pic mai mult. Se ştiau puţine lucruri despre bărbaţii care puteau conduce şi încă şi mai puţine erau scrise – era un subiect ocolit de cei mai mulţi oameni decenţi dar Rand învăţase ce putuse. Puţini oameni cercetau subiectul şi asta era una dintre problemele lui Rand. De la Frângerea Lumii, cei mai mulţi bărbaţi care puteau conduce se născuseră cu această abilitate, iar aceasta se manifesta când deveneau maturi. Unii reuşeau să-şi stăpânească nebunia ani buni, înainte ca Aes Sedai să-i găsească şi să-i domolească; alţii erau deja complet nebuni, după doar câţiva ani. Iar în faţa sa era un bărbat care reuşea să-şi păstreze minţile de zece sau cincisprezece ani. Doar atât, şi tot era ceva.

La un semn făcut de Tumad, se opriră la câţiva paşi de ei, dar înainte să poată deschide gura, Lews Therin începu frenetic: „Sammael şi Demandred mă urau, indiferent cât îi cinsteam. Cu cât le aduceam mai multe onoruri, cu atât mă urau mai tare, până când şi-au vândut sufletele şi au trecut de partea cealaltă. Mai ales Demandred. Ar fi trebuit să-l omor! Ar fi trebuit să-i omor pe toţi! Să pârjolesc pământul şi să-i ucid pe toţi! Să pârjolesc pământul!“

Cu chipul împietrit, Rand se lupta cu propria minte. „Eu sunt Rand al'Thor. Rand al'Thor! Nu l-am cunoscut niciodată pe Sammael sau pe Demandred sau pe oricare altul dintre ei! Arză-m-ar Lumina! Sunt Rand al'Thor!“ Ca un ecou slab, încă un gând veni de departe **„Arză-m-ar** Lumina.“ Părea o rugă. Apoi Lews Therin dispăru, alungat în tenebre.

Bashere profită de tăcere:

— Spui că eşti Mazrim Taim? Părea că se îndoieşte, iar Rand îl privi mirat. Era sau nu Taim? Doar un nebun ar fi pretins că se numea aşa, dacă nu era chiar el.

Gura prizonierului se strâmbă într-un soi de început de zâmbet, răspunzând în batjocură:

— M-am bărbierit, Bashere. E cald atât de departe la miazăzi, nu ai băgat de seamă? Mai cald decât ar trebui, chiar şi aici. Vrei dovezi? Să conduc pentru tine?

Ochii săi negri străluciră privind către Rand şi înapoi către Bashere, a cărui faţă se întuneca de la o clipă la alta.

— Poate că nu chiar acum, continuă Taim. Te ţin minte. Aproape că pierduseşi în lupta de la Irinjavar, până când au apărut viziunile acelea pe cer. Dar toată lumea ştie asta. E ceva ce nu ştii decât tu şi Mazrim Taim? Concentrat pe Bashere, nici nu observa gărzile care-şi ţineau săbiile lângă coastele sale.

— Am auzit că ai ascuns adevărul despre Musar şi Hachari şi soţiile lor; batjocura din glas îi dispăruse, acum doar povestea. Nu ar fi trebuit să încerce să mă ucidă sub pavăza soliei de pace. Sper că le-ai găsit locuri bune ca servitori? Tot ce vor

acum e să asculte şi să servească; nu vor fi fericiţi altfel. Aş fi putut să-i ucid. Toţi patru scoseseră pumnalele.

— Taim, mârâi Bashere, ducând mâna la sabie, tu…!

Rand păşi în faţa sa, oprindu-i mâna ce scosese deja jumătate de sabie din teacă. Săbiile gărzilor, dar şi cea a lui Tumad îl atingeau acum pe Taim, probabil împungând în carne, după cum erau împinse în haină, dar acesta nici nu clipi.

— Ai venit să mă vezi pe mine, întrebă Rand, sau să îl tachinezi pe Bashere? Dacă mai faci asta, îl las să te ucidă. Amnistia mea acordă iertare pentru crimele săvârşite, dar nu-ţi îngădui să te împăunezi cu ele.

Taim îl studie pe Rand înainte de a vorbi. În ciuda căldurii, insul abia transpira.

— Să te văd pe tine. Tu eşti cel din viziunile de pe cer. Se spune că te-ai luptat chiar cu Cel întunecat.

— Nu cu Cel întunecat, spuse Rand. Putea simţi tensiunea din braţul lui Bashere, deşi acesta nu încerca să se lupte cu el. Dacă îl lăsa, sabia ar fi ţâşnit străpungând într-o clipă inima lui Taim. Asta dacă nu folosea Puterea. El sau Taim. Trebuia să evite aşa ceva, dacă se putea. Continuă să-şi încleşteze mâna pe încheietura lui Bashere.

— Îşi spunea Ba’alzamon, dar cred că era Ishamael. L-am ucis mai târziu, în Stânca din Tear.

— Am auzit că ai ucis câţiva Rătăciţi. Să te numesc Seniorul meu Dragon? I-am auzit pe ăştia folosind acest titlu. Ai de gând să ucizi toţi Rătăciţii?

— Ştii şi alt fel de a trata cu ei? întrebă Rand. Ori mor ei, ori se sfârşeşte întreaga lume. Asta dacă nu crezi că pot fi convinşi cu frumosul să abandoneze Umbra, aşa cum au abandonat Lumina.

Devenea ridicol. Purta o conversaţie cu un om împuns de cinci săbii, strângând de mână pe un altul care voia să-l străpungă. Cel puţin oamenii lui Bashere erau suficient de disciplinaţi să nu facă nimic fără ordinul generalului. Cel puţin Bashere îşi ţinea

gura închisă. Admirând sângele-rece al lui Taim, Rand continuă cât de repede putea fără să lase impresia că se grăbeşte.

— Indiferent ce crime ai săvârşit, Taim, ele pălesc în faţa celor făptuite de Rătăciţi. Ai torturat vreodată un întreg oraş, ai făcut mii de oameni să te ajute să-i frângi, să te ajute să-i zdrobeşti pe cei dragi lor? Semirhage a făcut asta, doar fiindcă putea, doar ca să arate că poate, pentru plăcerea ei. Ai omorât copii? Graendal a făcut asta. Spunea că e din bunătate, ca micuţii să nu sufere când le lua părinţii în sclavie.

Spera că şi ceilalţi saldaeani ascultau măcar pe jumătate din cât de atent era Taim; omul se aplecase uşor în faţă. Spera să nu-l întrebe nimeni de unde aflase toate acele lucruri.

— Ai hrănit trolocii cu oameni? Toţi Rătăciţii făceau asta – prizonierii care nu cedau erau daţi trolocilor, dacă nu erau ucişi pe loc –, iar Demandred a capturat două oraşe doar fiindcă i s-a părut că oamenii de acolo îl dispreţuiseră, înainte ca el să fi trecut de partea Umbrei, şi toţi bărbaţii, femeile şi copiii au sfârşit în burţile trolocilor. Pe pământurile controlate de ea, Mesaana a întemeiat şcoli unde copii şi tinerii învăţau despre ***gloria*** Celui întunecat şi erau puşi să-şi ucidă prietenii care nu învăţau suficient de bine sau de repede. Aş putea continua. Aş putea să iau toată lista de treisprezece şi să vorbesc despre toţi, iar la fiecare să numesc o sută de crime. Indiferent ce ai făcut tu, nu se compară cu faptele săvârşite de ei. Iar acum ai venit să îmi accepţi iertarea, să păşeşti în Lumină şi să mi te închini, să te lupţi cu Cel întunecat mai înverşunat decât te-ai bătut vreodată. Rătăciţii se clatină; o să-i vânez şi o să-i şterg de pe faţa pământului. Şi tu o să mă ajuţi. Pentru asta îţi câştigi iertarea. Îţi grăiesc adevărul, de o sută de ori îţi vei câştiga iertarea înainte ca Ultima Bătălie să se fi sfârşit.

În final, simţi cum braţul lui Bashere se destinde, iar sabia alunecă în teacă. Rand abia se stăpâni să nu răsufle uşurat.

— Nu sunt motive să-l păziţi atât de strâns acum. Puneţi-vă săbiile deoparte.

Încet, Tumad şi ceilalţi începură să-şi bage săbiile în teci. Încet, dar o făceau. Apoi Taim vorbi:

— Să mă închin? Eu mă gândisem mai mult la un pact între noi.

Saldaeanii se încordară; Bashere era în continuare în spatele lui, dar Rand ***simţea*** cum devine ţeapăn. Fecioarele nu se clintiră, mai puţin Jalani, a cărei mână tresări către văl. Taim îşi înclină capul, fără să bage de seamă:

— Eu aş fi partenerul mai neînsemnat, desigur, dar am avut mulţi ani să studiez Puterea. Te pot învăţa multe.

Furia începu să crească în Rand, până văzu negru în faţa ochilor. Vorbise de lucruri pe care nu ar fi avut de unde să le ştie, probabil dând naştere la o duzină de zvonuri despre el şi Rătăciţi, doar ca să facă să pară crimele acelui om mai puţin cumplite, şi el avea îndrăzneala să vorbească despre un ***pact?*** Lews Therin începu să aiureze în mintea sa: „Ucide-l! Ucide-l acum! Ucide-l!“ De data asta nu se obosi să-l reducă la tăcere.

— Niciun pact! şuieră. Eu sunt Dragonul Renăscut, Taim! Eu! Dacă ştii lucruri pe care le pot folosi, am să o fac, dar tu o să mergi unde zic eu, o să faci cum zic eu, când zic eu!

Taim se lăsă imediat în genunchi:

— Mă închin Dragonului Renăscut. Voi asculta şi voi sluji.

Colţurile gurii desenară iarăşi acel rictus, de parcă ar fi zâmbit. Tumad făcu ochii mari.

— Aşa de repede? murmură Rand. Furia nu îi trecuse, clocotea în el. Dacă îşi pierdea controlul, nu ştia ce ar fi putut face. Lews Therin bombănea în continuare în mintea sa: „Ucide-l! Trebuie să-l ucizi!“ Rand îl îndepărtă, până nu se mai auzi decât un murmur. Poate că nu ar fi trebuit să fie surprins. Se întâmplau lucruri ciudate în jurul ***ta'veren,*** mai ales al unuia atât de puternic ca el. Că un om se putea răzgândi, deşi până atunci fusese neclintit ca o stâncă, nu trebuia să-l uimească. Dar încă era furios şi suspicios.

— Te-ai numit singur Dragonul Renăscut, ai purtat bătălii în toată Saldaea şi ai fost prins doar fiindcă îţi pierduseşi cunoştinţa, şi acum renunţi atât de repede? De ce?

— Ce alegere am? spuse Taim ridicând din umeri. Să umblu prin lume singur, fără prieteni, fugărit, în timp ce tu te înalţi pe culmile gloriei? Asta presupunând că Bashere sau femeile tale Aiel nu mă omoară înainte să reuşesc să plec din oraş. Şi chiar dacă ei nu o fac, Aes Sedai o să mă încolţească până la urmă; mă îndoiesc că Turnul are de gând să uite de Mazrim Taim. Sau aş putea să te urmez, şi o parte a gloriei să fie şi a mea.

Pentru prima dată se uită înjur, la gărzi, la Fecioare şi clătină din cap de parcă nu-i venea să creadă.

— Aş fi putut fi cel ales. De unde să ştiu? Pot să conduc; sunt puternic. De unde să ştiu că nu sunt Dragonul Renăscut? Tot ce aveam de făcut era să împlinesc una dintre profeţii.

— Ca de pildă să te naşti pe Muntele Dragonului? spuse Rand rece. Asta era prima profeţie de îndeplinit.

Taim avu iar o grimasă. Nu era un surâs adevărat, ochii nu îi zâmbeau.

— Învingătorii scriu istoria. Dacă aş fi cucerit Stânca din Tear, istoria ar fi arătat că m-am născut pe Muntele Dragonului, dintr-o femeie neatinsă de un bărbat, iar cerurile s-au deschis să-mi anunţe venirea. Genul de lucruri care se spun acum despre tine. Dar tu ai cucerit Stânca cu Aielii şi lumea te aclamă ca Dragonul Renăscut. Am suficientă minte să nu mă pun împotriva ta; tu eşti cel ales. Şi, fiindcă nu voi avea pâinea întreagă, mă voi mulţumi cu ce firimituri cad de la tine.

— Poate că vei cunoaşte gloria, Taim, sau poate nu. Dacă asta te frământă, adu-ţi aminte ce s-a întâmplat cu ceilalţi care au făcut ce ai făcut tu. Logain, prins şi liniştit; zvonurile spun că a murit în Turn. Un ins fără nume, decapitat de taireni în Haddon Mirk. Altul ars de murandieni. Ars de viu, Taim. Şi asta i-au făcut şi cei din Illian lui Gorin Rogad acum patru ani.

— Nu e o soartă pe care mi-aş dori-o, spuse plat Taim.

— Atunci uită de glorii şi aminteşte-ţi de Ultima Bătălie. Tot ce fac eu este pentru Tarmon Gai'don. Tot ce îţi voi spune să faci va fi tot pentru asta. Asta vei ţinti şi tu!

— Desigur, spuse Taim desfăcându-şi braţele. Tu eşti Dragonul Renăscut. Nu mă îndoiesc de asta, o recunosc public. Mergem către Tarmon Gai'don. Iar profeţiile spun că vei câştiga. Iar istoricii vor spune că Mazrim Taim a stat la dreapta ta.

— Poate, spuse Rand scurt. Trăise prea multe profeţii ca să creadă că fiecare înseamnă exact ceea ce spune. Sau chiar că aduc o garanţie. Părerea lui era că profeţiile nu fac decât să pregătească o cale potrivită, dar asta nu însemna că se ***vor*** împlini, ci doar că ***ar fi putut*** să se împlinească. Unele dintre Profeţiile Dragonului sugerau că el trebuie să moară ca să existe o şansă de victorie. Gândul la asta nu-l ajuta prea mult să se calmeze.

— Facă Lumina să nu vină prea curând. Acum. Ce cunoştinţe ai care mi-ar fi de folos? îi poţi învăţa pe bărbaţi să conducă? Poţi să testezi un om, să vezi dacă poate fi învăţat?

Spre deosebire de femei, un bărbat nu simţea dacă altul avea abilitatea de a conduce. Erau multe lucruri diferite în mânuirea Puterii de către bărbaţi şi femei, la fel cum erau în general între bărbaţi şi femei; câteodată diferea doar o nuanţă cât un fir de păr, altădată era o distanţă de la cer la pământ.

— Amnistia ta? Adică au venit într-adevăr nişte prostănaci să înveţe să fie ca tine şi ca mine?

Bashere doar îl privi sfidător la Taim, cu braţele încrucişate şi cizmele depărtate, însă Tumad şi gărzile începură să se foiască nervos. Fecioarele nu. Rand nu ştia ce credeau ele despre zecile de bărbaţi care răspunseseră chemării sale; nu se trădau niciodată. Puţini saldaeani îşi puteau ascunde neliniştea, avându-l proaspăt în memorie pe Taim ca fals Dragon.

— Răspunde-mi, Taim. Dacă poţi să faci asta, zi. Dacă nu…

Vorbea furia din el. Nu putea să-l îndepărteze, nu dacă fiecare zi va însemna să se chinuie cu el. Taim părea să creadă exact pe dos.

— Pot să fac şi una, şi alta, spuse repede. Am găsit cinci de-a lungul anilor – nu că aş fi căutat în mod special –, dar unul singur a avut curajul să meargă mai departe de testare. A înnebunit după doi ani, spuse ezitând. A trebuit să îl ucid înainte să mă omoare.

Doi ani.

— Tu ai reuşit mult mai mult timp. Cum?

— Eşti îngrijorat, întrebă Taim încet, apoi ridică din umeri. Nu pot să te ajut. Nu ştiu cum, pur şi simplu am reuşit. Sunt la fel de sănătos ca... ochii îi fulgerară către Bashere, ignorându-i privirea rece... ca Seniorul Bashere.

Dar Rand se întrebă dintr-odată dacă era adevărat. Jumătate dintre Fecioare erau întoarse cu spatele, să supravegheze restul curţii; nu se concentrau doar pe o singură posibilă ţintă, ignorându-le pe celelalte. Iar posibila ţintă era Taim şi cealaltă jumătate a Fecioarelor îl priveau fix, gata să prindă orice semn de primejdie. Orice om ar fi trebuit să fie atent la ele, la ochii ce purtau moartea, la mâinile lor. Rand era atent, chiar dacă pe el voiau să-l protejeze. Iar Tumad şi gărzile aveau mâinile pe săbii, gata să le scoată din teacă. Dacă oamenii lui Bashere şi Fecioarele ar fi vrut să-l ucidă pe Taim, i-ar fi fost foarte greu să plece viu de acolo fără ajutorul lui Rand, indiferent cum ar fi condus. Şi cu toate astea Taim nu le dădea atenţie nici cât coloanelor sau pietrelor de sub cizme. Bravură, reală sau nu, sau altceva? Un fel de nebunie? După o clipă de tăcere, Taim vorbi din nou:

— Încă nu ai încredere în mine. Şi nici nu ai motive. Încă. Dar cu timpul vei avea. Ca simbol al încrederii viitoare, ţi-am adus un cadou, spuse scoţând de sub haina uzată o legătură de zdrenţe, nu mai mare decât pumnii alăturaţi ai unui bărbat.

Rand o luă, încruntându-se, şi simţi că i se taie respiraţia pipăind forma dură dinăuntru. Dădu în grabă la o parte cârpele colorate, scoţând un disc cât palma, un disc ca acela de pe stindardul purpuriu de pe palat, jumătate alb, jumătate negru, străvechiul simbol Aes Sedai, de dinainte de Frângerea Lumii. Îşi trecu degetele peste picăturile încrustate.

Doar şapte fuseseră făcute, şapte ***cuendillar.*** Peceţi ale temniţei Celui întunecat. Mai avea încă două, ascunse cu grijă. Protejate cu mare atenţie. Nimic nu putea distruge un ***cuendillar,*** nici măcar Puterea Supremă – buza unei cupe făcute din inimă de piatră putea zgâria oţelul sau diamantul –, dar trei erau deja sparte. Le văzuse: ţăndări. Şi o văzuse pe Moiraine desprinzând o aşchie din marginea uneia dintre ele. Peceţile slăbeau, Lumina ştia de ce sau cum. Discul din mâna sa avea luciul dur al unui ***cuendillar,*** ca un amestec de cel mai fin porţelan şi oţel şlefuit, dar era sigur că s-ar fi rupt dacă l-ar fi lăsat să cadă.

Trei rupte. Trei le avea el. Unde era a şaptea? Doar patru peceţi stăteau între omenire şi Cel întunecat. Patru, dacă ultima era întreagă. Doar patru mai stăteau între omenire şi Ultima Bătălie. Cât mai puteau ţine, aşa slăbite cum erau?

Vocea lui Lews Therin lovi ca un tunet: „Sparge-l sparge-le pe toate trebuie sparte trebuie trebuie trebuie sparte toate sparge şi loveşte trebuie să loveşti repede trebuie să loveşti acum sparge-l sparge-l…“

Rand tremura de efort încercând să alunge vocea, să alunge ceaţa care se lipea de el ca o pânză de păianjen. Îl dureau muşchii de parcă s-ar fi luptat cu un om în carne şi oase, cu un gigant. Încetul cu încetul reuşi să vâre negura care era Lews Therin în cele mai adânci firide, în cele mai întunecate umbre ale minţii sale.

Brusc auzi vorbele pe care le murmura răguşit: „Trebuie spart acum trebuie sparte toate sparge-l sparge-l“. Îşi dădu seama că ţinea pecetea deasupra capului, gata să o sfărâme de caldarâm.

Singurul lucru care îl oprea era Bashere, înălţat pe vârfuri, să-i prindă mâinile.

— Nu ştiu ce e asta, spuse Bashere încet, dar cred că ar trebui să aştepţi un pic până te decizi ce faci cu ea, hm?

Tumad şi ceilalţi nu se mai uitau la Taim; se holbau la Rand. Chiar şi Fecioarele îşi mutaseră ochii la el, îngrijorate. Sulin făcuse jumătate de pas către bărbaţi, iar mâna lui Jalani era întinsă către Rand, parcă inconştient.

— Nu, înghiţi greu Rand; îl durea gâtul. Nu cred că ar trebui s-o fac.

Bashere se dădu încet înapoi, iar Rand îşi coborî mâinile la fel de lent. Dacă Rand crezuse până atunci că Taim nu putea fi surprins, acum avea dovada contrarie. Bărbatul părea şocat.

— Ştii ce este asta, Taim? întrebă Rand. Da, sigur că ştii, altfel nu mi-ai fi adus-o. Unde ai găsit-o? Mai ai alta? Ştii unde se mai află alta?

— Nu, spuse Taim cu o voce nesigură. Nu cu teamă, ci mai degrabă ca un om care simţise cum i se sfărâmă o stâncă sub picioare şi, cumva, a reuşit să ajungă iar pe pământ solid.

— E singura pe care o... Am auzit o grămadă de zvonuri de când am scăpat de Aes Sedai. Monştri care apar din văzduh. Bestii ciudate. Oameni vorbind cu animale şi animalele vorbind cu ei. Aes Sedai înnebunind ca noi. Sate întregi pierzându-şi minţile, oamenii ucigându-se între ei. Unele ar putea fi adevărate. Jumătate din ce ştiu că e adevărat nu e mai puţin nebunesc. Am auzit că unele peceţi au fost rupte. Un ciocan ar putea s-o spargă pe asta.

Bashere se încruntă, uitându-se la pecetea din mâinile lui Rand, apoi îngheţă. Înţelesese.

— Unde ai găsit-o? repetă Rand. Dacă ar putea s-o găsească şi pe ultima... Apoi ce? Lews Therin se agita, dar refuza să îl asculte.

— În ultimul loc din lume unde te-ai fi aşteptat, replică Taim, care e, presupun, primul loc de căutare pentru alţii. O mică

fermă părăginită din Saldaea. M-am oprit să beau apă; fermierul mi-a dat-o. Era bătrân, fără copii sau nepoţi cărora să le-o lase moştenire, şi credea că sunt Dragonul Renăscut. Pretindea că familia lui o păzea de două mii de ani. Spunea că fuseseră regi şi regine în timpul Războaielor Troloce şi nobili în timpul lui Artur Aripă-de-Şoim. Poate că povestea lui a fost adevărată. La fel de bine puteam să o fi găsit într-un bordei la doar câteva zile de mers de hotarul Manei Pustiitoare.

Rand dădu din cap, apoi adună cârpele. Era obişnuit să se întâmple lucruri puţin probabile în jurul său; dar uneori se întâmplau şi în alte locuri. Înveli pecetea în grabă, întinzând-o lui Bashere.

— Păstreaz-o cu grijă.

„Sparge-o.“ Strigă cu putere vocea.

— Nu trebuie să i se întâmple nimic.

Bashere luă pios legătura cu ambele mâini. Rand nu era sigur dacă plecăciunea era pentru el sau pentru pecete.

— Zece ceasuri sau zece ani, va fi în siguranţă până când îţi va trebui. Rand îl studie pentru o clipă.

— Toată lumea aşteaptă să-mi pierd minţile, toată lumea se teme de asta, dar tu nu. Cred că adineauri ai crezut că am înnebunit, dar nici atunci nu ţi-a fost frică de mine.

Bashere ridică din umeri, rânjind pe sub mustaţa căruntă:

— Prima dată când am dormit în şa, Muad Cheade era General Comandant. Omul era nebun ca un iepure sălbatic primăvara, îşi căuta servitorul de otravă de două ori pe zi şi bea numai oţet şi apă, pentru că, pretindea el, neutraliza otrava pe care servitorul i-o dădea în fiecare zi, dar mânca tot ce îi gătea omul, cât l-am cunoscut eu. Odată a pus să se taie un crâng de stejari pentru că se uitau la el. Apoi a insistat să fie înmormântaţi cum se cuvine; el a ţinut cuvântarea. Ai idee cât durează să sapi morminte pentru treizeci şi trei de stejari?

— De ce nu a făcut nimeni nimic? Familia lui?

— Celor care nu erau şi mai nebuni decât el le era frică şi să-l privească urât. Tatăl Tenobiei nu ar fi lăsat pe nimeni să se atingă de el, în orice caz. Poate că era nebun de legat, dar întrecea orice general pe care l-am văzut vreodată. Nu a pierdut niciodată o bătălie. Nici măcar nu a fost aproape să piardă.

Rand râse.

— Deci, mă urmezi fiindcă ai impresia că-l pot înfrânge pe Cel întunecat?

— Te urmez pentru că eşti ceea ce eşti, spuse Bashere încet. Lumea întreagă trebuie să te urmeze, altfel cei care vor supravieţui îşi vor dori să fi murit.

Încet, Rand dădu din cap. Profeţiile spuneau că el va destrăma naţiunile, apoi le va reuni. Nu că ar fi vrut să facă ce spuneau ele, dar Profeţiile erau singurul său ghid despre cum să poarte Ultima Bătălie, despre cum să o câştige. Chiar şi fără ele, unirea naţiunilor era necesară. În Ultima Bătălie nu vor fi doar el şi Cel întunecat. Nu putea crede asta; dacă înnebunise, nu era încă atât de nebun să creadă că e mai mult decât un om. Va fi şi omenirea contra trolocilor şi Myrddraalilor şi a tuturor lighioanelor vărsate de Mana Pustiitoare, şi a Iscoadelor Celui întunecat, care îşi vor iţi capetele din ascunzători. Vor mai fi şi alte pericole pe drumul spre Tarmon Gai'don, iar dacă lumea nu va fi unită… „Fă ceea ce trebuie să faci." Nu era sigur dacă era gândul său ori al lui Lews Therin, dar era adevărul, din câte îşi putea da seama.

Mergând repede către cea mai apropiată colonadă, îi spuse lui Bashere peste umăr:

— Îl duc pe Taim la fermă. Vrei să vii şi tu?

— La fermă? întrebă Taim.

— Mulţumesc, nu, spuse sec Bashere clătinând din cap. Nu lăsa să i se vadă neliniştea, dar Rand şi Taim împreună erau probabil mai mult decât de-ajuns; în mod cert evita ferma. Oamenii mei se înmoaie patrulând străzile pentru tine. Am de gând să-i pun pe unii cum se cuvine în şa, pentru câteva

ceasuri. Trebuia să-i treci în revistă după-amiază. Te-ai răzgândit?

— Ce fermă? întrebă Taim.

— Nu, rămâne aşa, oftă Rand, simţindu-se brusc obosit. Voi fi acolo dacă voi putea.

Planul era prea important să fie schimbat, deşi doar Mat şi Bashere ştiau; nu putea lăsa pe nimeni să presupună că era mai mult decât o chestiune de rutină, o ceremonie fără rost pentru un om care devenea tot mai orgolios, Dragonul Renăscut ducându-se să se scalde în uralele soldaţilor săi. Mai avea de făcut o vizită în ziua aceea, una despre care toată lumea credea că vrea să o ţină secretă. Poate că o să fie secretă, pentru unii, dar nu se îndoia că toţi cei care voiau să afle vor afla.

Îşi luă sabia de lângă o coloană subţire de care se sprijinea, legând-o cu cureaua peste haina descheiată. Cureaua era din piele de mistreţ, fără ornamente, la fel ca şi teaca şi mânerul lung. Catarama de oţel era ornată cu gravura unui dragon aurit. Ar trebui să scape de ea şi să găsească ceva simplu. Nu reuşea însă să facă asta. Fusese un dar al Aviendhei. De aceea ar fi trebuit să scape de ea. Era un cerc vicios.

Mai era ceva ce îl aştepta acolo, o suliţă de doi paşi, cu un ciucure verde cu alb sub vârful ascuţit. O cântări în mână întorcându-se către curtea palatului. Una dintre Fecioare o sculptase cu dragoni. Deja unii o numeau Sceptrul Dragonului, mai ales Elenia şi grupul ei. Rand o păstra cu el să-i aducă aminte că are mai mulţi duşmani decât putea vedea.

— Despre ce fermă vorbeşti? întrebă Taim cu voce aspră. Unde vrei să mă duci?

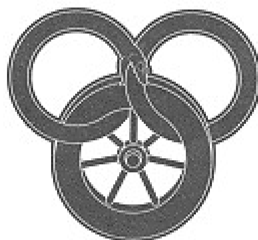
Rand îl studie pe bărbat pentru o clipă. Nu îl plăcea pe Taim. Ceva din felul de a fi al acestui om îl împiedica. Sau poate ceva din el însuşi. Atât de mult timp fusese singurul bărbat despre care se crezuse că poate conduce, fără să se uite înspăimântat în jur după Aes Sedai! Părea că trecuse atât de mult timp şi, măcar acum, Aes Sedai nu vor încerca să-l liniştească, nu acum

când ştiau cine este. Putea fi atât de simplu? Era ros de gelozie că nu mai era unic? Nu credea asta. Da, lăsând toate la o parte, va primi cu braţele deschise, în pace, orice bărbat care putea conduce. În cele din urmă, el nu va mai fi o ciudăţenie. Nu, nu va merge atât de departe, nu înainte de Tarmon Gai'don. Era unic; era Dragonul Renăscut. Indiferent de motive, nu îl plăcea pe bărbat.

„Ucide-l“, zbieră Lews Therin. „Ucide-i pe toţi!“ Rand alungă vocea. Nu trebuia să îl placă, trebuia să îl poată folosi. Şi să aibă încredere în el. Asta era partea cea mai grea.

— Te duc acolo unde mă vei sluji, spuse rece. Taim nu clipi şi nu se încruntă; privea şi aştepta, cu colţurile gurii vrând parcă să deseneze un zâmbet.

CAPITOLUL 3

Ochii unei femei

CALMÂNDU-ŞI IRITAREA ŞI MURMURELE LUI LEWS THERIN, Rand căută ***saidinul,*** aruncându-se în mijlocul hăului, luptând să supravieţuiască şi să-l controleze; îi era de-acum atât de familiar! Conducând, simţi cum mana otrăvitoare se scurge în el; cu tot golul din jur, simţea cum îi picură în oase şi poate în suflet. Nu putea descrie exact ce făcea, o îndoitură în Ţesătură, o gaură prin ea. Învăţase singur cum să facă asta, iar profesorul său nu se pricepuse să explice ce stătea în spatele lucrurilor pe care le învăţa. O linie strălucitoare, verticală apăru în aer, lărgindu-se repede într-o deschizătură de mărimea unei uşi mari. Imaginea care se zărea prin ea, un luminiş însorit înconjurat de copaci încovoiaţi de secetă, se roti la început, până rămase nemişcată.

Enaila şi alte două Fecioare îşi ridicară vălurile, sărind prin deschizătură încă înainte de a se fi oprit cu totul; jumătate de duzină de femei le urmară, unele cu arcurile de os pregătite.

Rand nu se aştepta ca dincolo să fie ceva care să-i ameninţe. Pusese celălalt capăt – dacă era vreun ***alt*** capăt; nu înţelegea, dar i se părea că e doar unul – în luminiş, deoarece o poartă care se deschide putea fi periculoasă, dar să le explici Fecioarelor sau oricărui alt Aiel că nu era nevoie să fie gata de luptă, era ca şi cum i-ai fi spus unui peşte că nu e nevoie să înoate.

— E o poartă, îi spuse lui Taim. O să-ţi arăt cum să faci una dacă nu ai apucat să vezi.

Bărbatul se uita cu ochi mari la el. Dacă ar fi privit cu atenţie, ar fi văzut ţesătura de ***saidin*** făcută de Rand; oricare bărbat în stare să conducă putea face asta.

Taim îl urmă prin deschizătură, în luminiş, urmat de Sulin şi de restul Fecioarelor. Unele aruncară o privire dispreţuitoare sabiei de la şoldul lui Rand, vorbindu-şi repede şi tăcut prin semne ale mâinii. Dezgustate, fără îndoială. Enaila şi restul avangardei se şi răspândiseră precaute printre copacii aplecaţi; hainele, pantalonii şi ***cadinsor***-ul le făceau să pară nişte umbre, fie că îşi adăugaseră şi verde, fie că nu. Cu Puterea în el, Rand putea vedea fiecare ac uscat de pin, din fiecare copac; cele mai multe erau moarte. Putea mirosi seva amară a frunzelor uscate ca o piele. Aerul însuşi mirosea a fierbinţeală, uscat şi plin de praf. Nu era nicio primejdie pentru el acolo.

— Aşteaptă, Rand al'Thor, veni grăbită vocea unei femei de cealaltă parte a porţii.

Vocea Aviendhei.

Rand eliberă în aceeaşi clipă împletitura de ***saidin,*** iar poarta dispăru fulgerător, la fel cum apăruse. Erau primejdii şi primejdii. Taim îl privi curios. Câteva dintre Fecioare, cu sau fără văl, îl gratulară cu priviri lungi, dezaprobatoare. Degetele fulgerau în vorbirea mută a Fecioarelor. Aveau totuşi înţelepciunea de a tăcea; Rand fusese destul de clar.

Ignorându-le şi curiozitatea, şi dezaprobarea, Rand o porni printre copaci, cu Taim lângă el, călcând pe frunzele şi

crenguţele uscate care trosneau sub paşii lor. Fecioarele, într-un cerc larg în jurul lui, nu făceau niciun zgomot cu încălţările lor moi, legate până la genunchi. Prudenţa le spulberase repede micul moment de dojană. Unele îl mai însoţiseră pe Rand acolo, întotdeauna fără niciun incident, dar nimic nu ar fi putut să le convingă că pădurea aceea nu era un loc bun pentru o ambuscadă. Înainte de venirea lui Rand, de trei mii de ani, viaţa în Pustiu însemnase un neîntrerupt şir de raiduri, încleştări, gâlcevi şi războaie.

Erau cu siguranţă lucruri pe care le putea învăţa de la Taim – deşi nu atât de multe pe cât credea el –, dar avea şi el ce să-l înveţe şi era timpul să înceapă.

— Mai devreme sau mai târziu te vei confrunta cu Rătăciţii, dacă mă slujeşti pe mine. Poate înainte de Ultima Bătălie. Probabil înainte. Nu pari surprins.

— Am auzit zvonuri. Trebuiau să evadeze până la urmă.

Deci, deja începea să se afle. Rand nu îşi putu înăbuşi un rânjet. Femeile Aes Sedai nu vor fi mulţumite. Toate ca toate, dar era plăcut să le scoată ochii cu asta.

— Te poţi aştepta la orice, oricând. Troloci, Myrddraali, Draghkari, Oameni cenuşii, ***gholami…***

Ezită, punându-şi palma arsă cu semnul bâtlanului pe mânerul sabiei. Nu avea nicio idee ce era un ***gholam.*** Lews Therin nu se făcu simţit, dar ştia ce însemna acel nume. Fragmente de memorie treceau câteodată prin bariera subţire care îl despărţea de voce, devenind parte a memoriei lui Rand, de obicei fără nimic care să explice amintirile. Se întâmpla din ce în ce mai des în ultima vreme. Şi nu putea lupta cu acele fragmente, aşa cum lupta cu vocea. Ezitarea lui dură doar o clipă.

— Nu doar la miazănoapte, lângă Mana Pustiitoare. Aici, oriunde. Folosesc Căile de Taină.

Asta era încă o problemă pe care trebuia să o rezolve. Cum însă? Făcute cu ***saidin,*** Căile erau întunecate acum, la fel de

pătate de mană ca şi ***saidinul.*** Creaturile Celui întunecat nu puteau ocoli toate primejdiile Căilor, unde oamenii erau ucişi sau aveau o soartă şi mai rea, dar reuşeau cumva să le folosească şi, chiar dacă nu erau la fel de rapide ca porţile şi Călătoria, puteau străbate sute de mile într-o singură zi. O problemă pentru mai târziu. Avea prea multe probleme lăsate pentru mai târziu. Lovi iritat un tufiş cu Sceptrul Dragonului şi bucăţi mari de frunze maronii îi căzură la picioare.

— Dacă ai auzit vreodată vreo legendă despre vreo creatură, pregăteşte-te să te întâlneşti cu ea. Chiar şi dulăi-strigoi, şi să fim bucuroşi că Cel întunecat nu e liber să vină în spatele lor. Sunt destul de răi, în orice caz. Pe unii îi poţi ucide, cum spun legendele, dar alţii nu mor decât de focul rău, din câte ştiu. Ştii să faci focul rău? Dacă nu ştii, nu o să te învăţ. Dacă ştii, nu-l folosi decât pe creaturile Umbrei şi nu învăţa pe nimeni. Unele dintre lucrurile pe care le-ai auzit în zvonuri vin din… nu ştiu cum să le numesc, poate doar „băşici ale răului“. Gândeşte-te la ele ca la băşicile care se ridică într-un smârc, numai că ele se ridică din Cel Întunecat pe măsură ce peceţile slăbesc şi, în loc de miros fetid, sunt pline de… rău. Alunecă de-a lungul Ţesăturii până când plesnesc, şi atunci se poate întâmpla orice. Orice. Propria imagine din oglindă poate sări la tine să te ucidă. Crede-mă!

Taim nu dădea semne că ar fi fost descumpănit de cuvintele lui Rand. Îndepărtă o creangă joasă din calea lui, ţinând-o pentru Rand:

— Am fost în Mana Pustiitoare, am mai ucis troloci şi Myrddraali. Nu am mai auzit de acest foc rău, dar, dacă mă atacă un dulău-strigoi, o să găsesc eu o cale să-l omor.

— Bine, spuse Rand gândindu-se şi la ignoranţa, dar şi la încrederea lui. Nu i-ar fi părut rău ca focul rău să dispară pentru totdeauna de pe faţa pământului. Cu un pic de noroc nu ai să te întâlneşti cu nimic de felul ăsta pe aici, dar nu poţi fi sigur.

Pădurea se sfârşi brusc, făcând loc unei ferme acoperite de stuf, cu două niveluri, cu fum ridicându-se dintr-unul din coşuri şi un hambar mare, uşor lăsat pe-o parte. Era la fel de cald ca în oraşul aflat la câteva mile, soarele pârjolind cumplit. Câteva găini scormoneau prin praf, două vaci cafenii îşi rumegau hrana într-un ţarc, o turmă de capre negre priponite se întindeau după frunzele cafenii din tufişurile la care puteau ajunge, iar o căruţă cu roţi mari era pusă la umbra hambarului. Cu toate astea, locul nu arăta ca o fermă. Nu era niciun câmp, pădurea înconjurând ferma din toate părţile, cu excepţia unui drumeag şerpuitor de pământ către miazănoapte, folosit la rarele drumuri în oraş. Şi erau prea mulţi oameni.

Patru femei, toate între două vârste, cu excepţia uneia singure, atârnau rufe pe două sârme, şi aproape o duzină de copii se jucau printre găini, niciunul mai mare de nouă sau zece ani. Erau şi bărbaţi, cei mai mulţi trebăluind. Douăzeci şi şapte de bărbaţi, deşi, în unele cazuri, era o exagerare să-i numeşti bărbaţi. Eben Hopwil, insul slăbănog care scotea o găleată de apă din fântână, pretindea că are douăzeci de ani, dar era cu siguranţă cu patru sau cinci ani mai tânăr. Urechile şi nasul păreau să fie cele mai mari părţi ale corpului său. Fedwin Morr, unul dintre cei care asudau pe acoperiş înlocuind stuful vechi, era ceva mai puternic, cu mult mai puţine coşuri pe faţă, dar în mod clar la fel de tânăr. Mai mult de jumătate din bărbaţi nu erau decât cu doi sau trei ani mai în vârstă decât cei doi. Rand aproape că-i trimisese pe unii acasă, pe Eben şi pe Fedwin cel puţin, deşi Turnul Alb primea novice de aceeaşi vârstă, câteodată şi mai tinere. Erau şi câţiva oameni cu fire cărunte, iar Damer Flinn, cel plin de riduri, stând în faţa hambarului şi arătându-le la doi dintre cei tineri cum se mânuieşte sabia folosind pentru asta nişte crengi curăţate de scoarţă, mai avea doar un smoc de păr alb şi un şchiopătat, pe care-l căpătase în slujba reginei, unde fusese gardă până când primise o lance murandiană în coapsă. Nu era spadasin, dar părea suficient de

priceput să le arate celorlalţi cum să nu-şi taie singuri picioarele. Cei mai mulţi erau din Andor, câţiva din Cairhien. Nimeni nu venise încă din Tear, deşi amnistia fusese proclamată şi acolo; le trebuia oamenilor mult timp să ajungă de aşa departe.

Damer fu primul care văzu Fecioarele aruncându-şi creanga la pământ şi făcându-i atenţi şi pe ceilalţi doi la Rand. Apoi Eben îşi aruncă găleata cu un ţipăt, udându-se de sus până jos şi toţi se înghesuiră, strigând către casă, adunându-se nerăbdători în spatele lui Damer. Încă două femei ieşiră din casă, cu şorţuri la brâu şi roşii la faţă de la focul din bucătărie, ajutându-le pe celelalte să strângă copiii în spatele bărbaţilor.

— Ăştia sunt, spuse Rand. Mai ai jumătate de zi. Câţi poţi testa? Vreau să ştiu câţi pot fi învăţaţi, cât mai repede.

— Zici că sunt adunaţi de pe... începu Taim plin de dispreţ, apoi se opri în mijlocul curţii uitându-se la Rand. Câteva găini scurmau lângă picioarele lui. Nu l-ai testat pe niciunul? Dar de ce, în numele... Nu poţi, nu-i aşa? Poţi să Topeşti în văzduh, dar nu ştii să-i testezi.

— Unii nu vor cu adevărat să conducă Puterea, spuse Rand slăbind strânsoarea sabiei; nu îi plăcea să admită în faţa lui că nu ştia anumite lucruri. Unii s-au gândit doar la şansa gloriei şi la o fărâmă de putere. Dar vreau să-l păstrez pe orice bărbat care poate învăţa, indiferent ce motive are.

Învăţăceii sau bărbaţii care urmau să deveni învăţăcei îl urmăreau din faţa hambarului destul de calmi pe el şi pe Taim. Până la urmă toţi veniseră la Caemlyn, sperând să înveţe de la Dragonul Renăscut sau cel puţin aşa crezuseră. Fecioarele, făcând un cerc în jurul fermei şi scotocind în casă şi prin curte, erau cele care le atrăgeau privirea fascinată şi temătoare. Femeile ţineau copii strânşi în jurul fustelor, cu privirile lipite de Rand şi Taim, cu toată gama de expresii zugrăvită pe faţă, de la privirea goală până la mestecatul nervos al buzelor.

— Haide, spuse Rand, e timpul să-ţi cunoşti ucenicii.

Taim ezită:

— Doar asta vrei de la mine? Să încerc să-i învăţ pe amărâţii ăştia? Dacă o fi vreunul care poate fi învăţat. Câţi crezi că o să găsesc într-o mână de oameni care s-au nimerit să vină la tine?

— Este important, Taim; aş face asta singur dacă aş putea, dacă aş avea timp.

Timpul era mereu important şi mereu îi lipsea. Şi recunoscuse, chiar dacă cu gura pungă, de parcă ar fi mâncat aguridă. Îşi dădea seama că nu îl plăcea pe Taim, dar nici nu era nevoie. Rand nu îl aşteptă, iar celălalt bărbat făcu câţiva paşi mari să-l ajungă.

— Ai vorbit de încredere. Am încredere în tine că vei face asta. „Nu avea încredere, gemu Lews Therin, iar vocea i se stinse încet. Nu avea niciodată încredere. Încrederea înseamnă moarte.“ Testează-i şi începe să-i inveţi de îndată ce ştii cine are talentul.

— Cum porunceşte Seniorul Dragon, murmură Taim ajungând la grupul care-i aştepta. Fură întâmpinaţi cu plecăciuni şi reverenţe, niciuna prea reuşită.

— El este Mazrim Taim, anunţă Rand.

Oamenii îl priviră cu gura căscată şi ochii mari. Câţiva dintre cei mai tineri îi priveau de parcă el şi Taim ar fi venit să se lupte; câţiva păreau chiar nerăbdători să asiste la bătălie.

— Prezentaţi-vă lui. De aici înainte, el vă va învăţa.

În timp ce bărbaţii se adunau încet, începând să se prezinte, Taim îi aruncă lui Rand o privire lungă.

Reacţiile bărbaţilor erau destul de diferite. Fedwin se înghesui nerăbdător în faţă, chiar lângă Damer, în timp ce Eben rămase în spate, alb ca varul. Ceilalţi erau cumva între cei doi, şovăielnici, nesiguri, dar vorbiră într-un final. Cuvintele lui Rand puneau capăt unei aşteptări de săptămâni, unor ani de visuri. Realitatea începea acum, iar realitatea însemna a conduce Puterea şi tot ce însemna asta pentru un bărbat.

Un om îndesat, cu ochi negri, cu şase sau şapte ani mai în vârstă ca Rand, îl ignoră pe Taim şi se strecură pe lângă ceilalţi.

Într-o haină aspră de fermier, Jur Grady îşi mută greutatea de pe un picior pe altul în faţa lui Rand, răsucind în mâinile aspre o bască de postav. Se uita mai mult la bască sau la pământul de sub cizmele uzate, aruncând din când în când o privire scurtă către Rand.

— Hmm… Seniore Dragon, mă gândeam… hm… tăicuţa îmi grijeşte recolta, am o bucată rodnică de pământ, dacă nu seacă izvorul… adică poate se mai face recolta dacă plouă… şi… şi… mă gândeam să mă duc acasă, mai spuse boţind basca şi apoi îndreptând-o cu grijă.

Femeile nu erau în jurul lui Taim. Cu ochii plini de teamă, strângeau copiii lângă ele. Cea mai tânără, o femeie plinuţă cu păr deschis, cu un băieţel de patru ani care se juca cu degetele ei, era Sora Grady. Femeile îşi urmaseră bărbaţii acolo, dar Rand bănuia că jumătate din discuţii erau despre plecare. Cinci bărbaţi plecaseră deja şi, deşi niciunul nu dăduse vina pe neveste, toţi cinci erau căsătoriţi. Ce femeie putea sta liniştită privindu-şi bărbatul cum aşteaptă să înveţe să conducă? Era ca şi cum ar fi aşteptat să îl vadă punându-şi singur ştreangul de gât.

Unii ar fi spus că acolo nu era loc pentru familii, dar probabil aceiaşi oameni ar fi spus că nici bărbaţii nu aveau ce căuta acolo. Rand credea că Aes Sedai făcuseră o greşeală îndepărtându-se de lume. Puţini păşeau în Turnul Alb în afară de Aes Sedai, cele care doreau să devină Aes Sedai şi cei care le slujeau; doar o mână de oameni căutând ajutor în vremuri de restrişte. Când o Aes Sedai părăsea Turnul, se ţinea deoparte, iar unele nu plecau niciodată. Pentru Aes Sedai oamenii erau piese de joc, iar lumea era decorul jocului, nu un loc unde trăiau. Pentru ele doar Turnul Alb era real. Niciun bărbat privindu-şi familia nu ar fi putut uita lumea şi oamenii obişnuiţi.

Asta trebuia să dureze doar până la Tarmon Gai’don – oare cât de mult? Un an? Doi? dar întrebarea era dacă va reuşi.

Cumva, trebuia. O să facă să dureze. Familiile le aduc aminte bărbaţilor pentru ce luptă.

Ochii Sorei erau fixaţi pe Rand.

— Du-te, dacă vrei, îi spuse lui Jur. Poţi să pleci când vrei înainte să înveţi să conduci. Odată ce ai început, eşti ca un oştean. Ştii că vom avea nevoie de orice soldat pe care îl putem găsi înainte de Ultima Bătălie. Umbra va avea noi Seniori ai Spaimei gata să conducă Puterea, poţi să fii sigur de asta. Dar e alegerea ta. Poate o să scapi cu viaţă la ferma ta. Trebuie să mai rămână şi locuri în lume care vor scăpa de distrugere. Nădăjduiesc.

Oricum, noi, restul, o să facem tot ce putem să rămână cât mai multe locuri neatinse. Dar măcar stai şi prezintă-te lui Taim. Ar fi păcat să pleci înainte de a şti dacă poţi conduce.

Rand se îndepărtă de bărbatul încurcat, evitând privirea Sorei. „Şi le mai condamni pe Aes Sedai că manipulează oamenii“, se gândi amar. Făcuse ceea ce trebuia să facă.

Taim încă asculta numele celor din grămada de bărbaţi care se tot mişcau aşteptându-şi rândul, aruncându-i lui Rand priviri abia îmblânzite. Brusc, lui Taim i se termină răbdarea:

— De-ajuns; pot să aflu şi mai târziu numele celor care o să mai fiţi mâine aici. Cine-i primul la test?

Se lăsă linişte a. Unii nici nu mai clipeau. Taim îndreptă un deget către Damer:

— Tu, măcar să te dau la o parte. Vino aici. Damer nu se clinti până Taim nu îl trase de braţ împingându-l câţiva paşi mai departe de ceilalţi. Rand se apropie privind.

— Cu cât e folosită mai multă Putere, îi spuse Taim lui Damen, cu atât e mai uşor să detectezi rezonanţa. Pe de altă parte, o rezonanţă prea mare poate fi neplăcută pentru minte, chiar să te omoare, aşa că încep uşor. Damer clipi; era limpede că nu înţelesese mai nimic, poate doar partea cu „neplăcut“ şi „omoare“. Rand ştia că explicaţia era pentru el; Taim îi proteja ignoranţa.

Brusc apăru o mică flacără, înaltă de un deget, dansând în aer, între cei trei bărbaţi. Rand putea simţi Puterea în Taim, deşi doar o cantitate mică, şi putea să vadă ţesătura de Foc pe care bărbatul o făcea. Rand se simţea uşurat văzând flacăra, uşurare, pentru că era dovada că Taim putea conduce. Probabil, primele îndoieli ale lui Bashere îi rămăseseră în minte.

— Concentrează-te pe flacără, spuse Taim. Eşti flacăra; lumea e flacăra; nu există nimic altceva decât flacăra.

— Nu simt decât că încep să mă doară ochii, mormăi Damer ştergându-şi sudoarea de pe frunte cu o mână grea şi bătătorită.

— Concentrează-te, izbucni Taim. Nu vorbi, nu gândi, nu te mişca. Concentrează-te.

Damer dădu din cap, apoi clipi, văzându-l pe Taim încruntat, şi îngheţă, privind în linişte la mica flacără.

Taim părea concentrat, dar Rand nu îşi dădea seama la ce. Părea că ascultă. Rezonanţă, spusese. Rand se concentră, simţind, ascultând… ceva.

Trecură minute întregi fără ca vreunul să se clintească. Cinci, şase, şapte minute lungi, în care Damer abia clipi. Bătrânul respira greu şi asuda atât de mult încât părea că cineva îi răsturnase o găleată cu apă în cap. Zece minute.

Brusc, Rand o simţi. Rezonanţa. Mică, un ecou abia simţit al Puterii care pulsa prin Taim, dar venind de data asta dinspre Damer. Probabil, asta dorise să spună Taim, dar Taim nu se mişcă. Poate era mai mult de-atât sau nu era ce crezuse Rand.

Trecu încă un minut sau două şi Taim dădu din cap lăsând flacăra şi ***saidinul*** să se stingă.

— Poţi să înveţi… Damer, parcă aşa te cheamă?

Părea surprins; fără îndoială că nu crezuse că va trece testul chiar primul om cu care încerca, şi încă unul aproape chel. Damer rânji uşor; părea gata să verse.

— Cred că n-ar trebui să fiu surprins nici dacă absolut toţi prostănacii ăştia trec testul, murmură bărbatul cu nas de vultur

privindu-l pe Rand. Se pare că ai suficient de mult noroc cât să ajungă pentru zece oameni.

Restul „prostănacilor“ începură să se foiască neliniştiţi. Cu siguranţă unii îşi doreau să pice testul. Nu mai puteau da înapoi acum, dar, dacă picau, se puteau întoarce la casele lor, ştiind că au încercat, dar că nu trebuie să se confrunte cu ceea ce urma trecerii testului.

Rand era şi el puţin surprins. Nu fusese decât un mic ecou, până la urmă, şi-l simţise înaintea lui Taim, care ştia exact ce căuta.

— Cu timpul vei afla cât de puternic poţi fi, spuse Taim când Damer se întoarse printre ceilalţi. Aceştia lăsară un mic spaţiu în jurul lui, fără să-l privească în ochi.

— Poate că o să ajungi la fel de puternic ca mine sau ca Seniorul Dragon, spuse, iar spaţiul din jurul lui Damer crescu puţin. Doar timpul va decide. Fii atent la testarea celorlalţi. Dacă eşti iute, începi să te prinzi până mai găsesc eu patru sau cinci.

O privire scurtă către Rand îi dădu acestuia de înţeles că cele spuse fuseseră pentru urechile lui.

— Acum, cine e următorul?

Nimeni nu se mişcă. Saldaeanul îşi frecă bărbia.

— Tu, zise întinzând un deget către un ins plinuţ, trecut de treizeci de ani, un ţesător cu păr negru numit Kely Huldin.

Intre femei, soţia lui Kely scoase un geamăt.

Încă douăzeci şi şase de testări urmau să dureze până seara, dacă nu şi mai mult. Caniculă sau nu, ziua se scurta de parcă chiar ar fi venit iarna, iar un test picat ţinea câteva minute mai mult decât unul reuşit, pentru siguranţă. Bashere aştepta, mai trebuia să se ducă la Weiramon, apoi...

— Continuă testările, îi spuse lui Taim. Vin din nou mâine să văd cum a fost. Adu-ţi aminte de încrederea pusă în tine. „Să nu ai încredere în el“, gemu Lews Therin. Vocea părea să vină de la un chip săltăreţ din umbrele minţii lui Rand. „Să nu ai încredere, încrederea e moarte. Ucide-l. Ucide-i pe toţi. Oh, să mor şi să se

termine odată, să dorm fără vise, vise despre Ilyena, iartă-mă, nu iertare, doar moarte, merit să mor… Rand se întoarse înainte de a i se putea citi pe chip lupta care se dădea înlăuntrul său.

— Mâine. Dacă pot.

Taim îl ajunse din urmă când el şi Fecioarele parcurseseră jumătatea distanţei până la copaci. Îi spuse cu voce exasperată:

— Dacă mai rămâi un pic, ai putea să înveţi testul. Dacă într-adevăr mai găsesc patru sau cinci, ceea ce nu m-ar surprinde. Zici că ai norocul Celui întunecat. Presupun că vrei să înveţi. Asta doar dacă nu vrei să laşi totul pe umerii mei. Te avertizez, va merge încet. Indiferent cât de tare o să presez, Damer ăsta mai are zile, săptămâni până va putea măcar simţi ***saidinul,*** nu mai zic să-l şi ţină. Să-l ţină, nu să conducă măcar cât să facă o scânteie.

— Deja am reţinut testul, răspunse Rand. Nu a fost dificil. Şi da, am de gând să las totul pe umerii tăi, până găseşti suficient de mulţi şi până îi înveţi suficient ca să te poată ajuta. Adu-ţi aminte ce ţi-am spus, Taim. Învaţă-i repede.

Era un lucru primejdios. Să înveţi să conduci jumătatea feminină a Izvorului era ca şi cum ai fi învăţat o îmbrăţişare – i se spusese lui Rand să înveţi să te predai ***saidarului,*** care te va asculta de îndată ce o faci. Era ca şi cum ai ghida o forţă uriaşă care nu îţi face rău atâta timp cât nu abuzezi de ea. Elayne şi Egwene credeau că e firesc; lui Rand i se părea incredibil. Să conduci jumătatea masculină era un război perpetuu pentru control şi supravieţuire. Dacă te aruncai prea departe, prea repede, erai ca un băieţel aruncat gol în mijlocul unei bătălii cu duşmani în armură. Chiar şi după ce învăţai să conduci, ***saidinul*** te putea ucide, putea să-ţi distrugă mintea sau, pur şi simplu, să-ţi mistuie capacitatea de a conduce. Preţul plătit de bărbaţii prinşi de femeile Aes Sedai că pot conduce îl puteai plăti singur într-o clipă de neatenţie când îţi lăsai garda jos. Nu că unii dintre cei aflaţi în faţa hambarului nu ar fi fost dispuşi să plătească preţul chiar în acea clipă. Soţia cu faţă rotundă a lui

Kely Huldin îl înhăţase de haină, vorbind repede. Kely dădea din cap nesigur, iar ceilalţi bărbaţi căsătoriţi îşi priveau nevestele neliniştiţi. Dar era război şi erau victime chiar şi în rândul bărbaţilor căsătoriţi. Pe Lumină, devenea suficient de călit să îngreţoşeze un ţap. Se întoarse puţin, să nu vadă ochii Sorei Grady.

— Presează-i la maxim, îi spuse lui Taim. Învaţă-i cât mai mult, cât de repede.

Taim îşi strânse buzele.

— Cât de mult pot ei, spuse plat. Dar ce? Lucruri ce pot fi folosite ca arme, bănuiesc.

— Arme, fu de acord Rand.

Toţi trebuiau să fie arme, inclusiv el însuşi. Pot armele să-şi permită o familie? Pot armele să-şi permită să iubească? De unde îi mai veniseră aceste gânduri?

— Tot ce pot să înveţe, dar asta în primul rând.

Erau atât de puţini! Douăzeci şi şapte, iar, dacă Taim mai găsea măcar unul în afară de Damer, Rand ar fi socotit că e datorită lui, fiindcă era ***ta'veren*** şi atrăgea oamenii spre el. Aes Sedai prindeau şi domoleau doar bărbaţi care efectiv conduceau Puterea, şi fuseseră foarte eficiente în ultimii trei mii de ani. Unele dintre ele credeau că aproape au reuşit, fără să vrea, să şteargă această abilitate din neamul omenesc. Turnul Alb fusese construit să adăpostească trei mii de Aes Sedai în acelaşi timp şi mult mai multe dacă era nevoie, având camere pentru sute de tinere învăţăcele, dar înainte de scindarea Turnului nu mai erau decât vreo patruzeci de novice şi mai puţin de cincizeci de Alese.

— Am nevoie de un număr mai mare, Taim. Într-un fel sau altul, găseşte mai mulţi. Învaţă-i testul înainte de orice altceva.

— Vrei deci să egalezi femeile Aes Sedai?

Taim părea imperturbabil, chiar dacă acesta era planul lui Rand. Ochii lui oblici rămaseră nemişcaţi.

— Câte Aes Sedai sunt în total? O mie?

— Nu cred că sunt aşa de multe, spuse Taim prudent.

Să domolească rasa umană. Arză-le-ar Lumina! Chiar dacă aveau un motiv.

— Oricum, o să avem suficienţi duşmani.

Un lucru de care nu ducea lipsă, duşmanii. Cel întunecat şi Rătăciţii, creaturile Umbrei şi Iscoadele Celui întunecat, Mantiile Albe şi foarte probabil şi Aes Sedai sau poate doar unele dintre ele, cele din Ajah Neagră şi cele care doreau să-l controleze. Pe ultimele le considera inamici chiar dacă ele nu se considerau aşa. Cu siguranţă, vor fi şi Seniori ai Spaimei. Cum spusese. Şi mulţi alţii. Suficienţi duşmani ca să-i spulbere toate planurile. Să spulbere totul. Îşi încleştă mâna pe Sceptrul Dragonului. Timpul îi era cel mai mare inamic, cel pe care nu putea să-l înfrângă.

— O să-i înfrâng, Taim. Pe toţi. Ei cred că pot sfâşia totul acum. Mereu sfâşie, nu construiesc niciodată. Eu o să clădesc ceva, o să las ceva în urma mea. Voi face asta, indiferent ce se întâmplă. O să-l înfrâng pe Cel întunecat. Şi voi curăţa ***saidinul,*** ca bărbaţii să nu se mai teamă că vor înnebuni dacă folosesc Puterea Supremă, iar lumea să nu se mai teamă de ei. Voi...

Ciucuraşul alb cu roşu din vârf se zbătu violent când scutură suliţa. Era imposibil. Căldura şi praful îşi băteau joc de el. Ceva din tot ce zisese trebuia făcut, dar era imposibil să le facă pe toate. Cel mai bun lucru pe care puteau să-l spere era să învingă şi să moară înainte de a înnebuni, şi nici asta nu ştia cum să facă. Putea doar să continue să încerce. Trebuia să fie o cale, totuşi. Dacă mai era dreptate pe lume, trebuia să fie o cale.

— Ca să cureţi ***saidinul,*** spuse Taim cu blândeţe, mijindu-şi ochii, cred că ţi-ar trebui mai multă putere decât îţi poţi imagina. Am auzit de nişte lucruri care se numesc ***sa'angreal.*** Ai unul cu care să poţi...

— Lasă ce am sau ce nu am, răbufni Rand. Tu învaţă-i pe toţi cei care pot învăţa. Apoi găseşte mai mulţi şi învaţă-i şi pe ei. Cel întunecat nu ne aşteaptă. Nu avem timp suficient, Taim, dar trebuie să ne descurcăm. Trebuie!

— Voi face tot ce pot. Dar să nu te aştepţi ca Damer să poată mâine să sfărâme zidurile unui oraş.

— Taim, ezită Rand, fii atent la orice bărbat care învaţă prea repede. Dă-mi de ştire imediat. Unul dintre Rătăciţi ar putea încerca să se strecoare printre ceilalţi.

— Unul dintre Rătăciţi! De ce…? vocea lui Taim fu o şoaptă.

Pentru a doua oară arăta descumpănit, chiar năucit de data asta.

— Cât de puternic eşti? îl întrerupse Rand. Umple-te cu ***saidin.*** Fă-o. Cât de mult poţi ţine.

Pentru o clipă Taim se uită la el fără nicio expresie, apoi Puterea năvăli în el. Nu era nicio strălucire, aşa cum femeile vedeau una la alta, dar simţea prezenţa forţei şi ameninţarea, o simţea clar şi putea să o cântărească. Taim ţinea suficient de mult ***saidin*** cât să devasteze ferma şi pe toţi cei de acolo în câteva clipe, suficient cât să facă totul praf cât vedea cu ochii. Nu era cu mult mai puţin decât ar fi reuşit Rand, neajutat. Dar omul ar fi putut să nu arate tot. Nu îl simţea încordat şi poate că nu dorea să-şi arate toată forţa; cum ar fi putut să ştie cum va reacţiona Rand?

Începu să scadă senzaţia ***saidinului*** care venea dinspre Taim şi Rand realiză brusc că şi el era plin de jumătatea masculină a Izvorului, un torent furios, fiecare picătură pe care putea să o atragă prin ***angrealul*** din buzunar. „Omoară-l“, murmură Lews Therin. „Omoară-l acum.“ Pentru o clipă Rand îngheţă şocat; Golul care-l înconjura se clătinase, ***saidinul*** urla năvălind şi abia apucă să elibereze Puterea înainte să fie distrus. El apucase Izvorul sau Lews Therin? „Omoară-l! Omoară-l!“ într-un acces de ură ţipă înlăuntrul minţii sale „Taci din gură!“ Spre surpriza sa, vocea dispăru.

Îşi şterse cu o mână aproape nesigură sudoarea ce îi aluneca pe faţă. El însuşi apucase Izvorul, probabil. Vocea unui om mort nu ar fi putut. In mod inconştient nu putuse avea încredere ca

Taim să ţină atât de mult ***saidin,*** când el era neajutorat. Asta era tot.

— Fii atent la cine învaţă prea repede, murmură.

Poate că îi spunea lui Taim prea mult, dar oamenii aveau dreptul să ştie cu ce riscau să se confrunte. În măsura în care aveau nevoie să ştie. Nu putea să-i permită lui Taim sau altcuiva să afle de unde ştia atât de multe. Dacă ar fi descoperit că avusese prizonier un Rătăcit şi îl lăsase să fugă... Zvonurile ar fi dat la o parte cuvântul „prizonier". Mantiile Albe pretindeau că este un fals Dragon şi probabil o Iscoadă a Celui întunecat; spuneau asta despre toţi cei care puteau atinge Puterea. Şi, dacă lumea afla de Asmodean, mulţi i-ar fi crezut. Nu conta că Rand avusese nevoie de un bărbat care să-l înveţe despre ***saidin.*** Nicio femeie nu ar fi putut, căci nici măcar nu-i puteau vedea ţesătura sau el pe a lor. Oamenii cred cu uşurinţă ce e mai rău, iar femeile cred că se ascunde ceva şi mai întunecat în spate – era o veche vorbă din Ţinutul celor Două Râuri. O să se ocupe de Asmodean el însuşi, dacă mai apărea vreodată.

— Fii atent. Cu discreţie.

— După cum comandă Seniorul Dragon.

Bărbatul se înclină uşor înainte de a se întoarce către fermă.

Rand îşi dădu seama că Fecioarele îl priveau cu ochii plini de îngrijorare, Enaila şi Somara, Sulin şi Jalani şi restul. Acceptau aproape tot ce făcea, toate lucrurile care îl făceau şi pe el să tresară, toate lucrurile la care tresărea oricine, mai puţin cei din neamul Aiel; ce punea capac erau lucrurile pe care nu le înţelegea nici el. Acceptau, dar erau îngrijorate pentru el.

— Nu trebuie să te oboseşti, îi zise încet Somara. Rand o privi, iar obrajii femeii cu părul ca un fuior se înroşiră. Nu puteau socoti că erau într-un loc public – Taim era deja prea departe ca să mai audă –, dar cuvintele merseseră prea departe.

Cu toate asta, Enaila scoase de la brâu o ***shoufa*** şi i-o întinse:

— Prea mult soare nu îţi face bine, murmură.

— Îi trebuie o nevastă ca să aibă grijă de el, spuse altă femeie.

Rand nu îşi dădu seama cine; chiar şi Somara şi Enaila nu spuneau astfel de vorbe decât pe la spatele său. Ştia despre cine era vorba. Aviendha. Cine să fie mai potrivită să se mărite cu fiul unei Fecioare decât o Fecioară care renunţase la suliţă ca să devină înţeleaptă?

Înăbuşindu-şi mânia, îşi înfăşură recunoscător ***shoufa*** în jurul capului. Soarele ardea tare, iar pânza cenuşiu-maronie respingea surprinzător de multă căldură, dar se înmuie pe loc cu sudoarea sa. Oare ştia Taim vreun truc Aes Sedai de a nu se lăsa atins de căldură sau frig? Saldaea era mult spre miazănoapte, şi cu toate astea omul părea să transpire la fel de puţin ca un Aiel. În ciuda recunoştinţei, Rand nu zise decât:

— Ceea ce nu trebuie să fac eu e să stau aici pierzând vremea.

— Pierzând vremea? întrebă tânăra Jalani cu o voce nevinovată, rearanjându-şi ***shoufa*** şi dezvăluind preţ de o clipă un păr aproape la fel de roşu ca al Enailei. Cum ar putea ***car'a'carn***-ul să piardă vremea? Ultima dată când am asudat aşa de mult ca el, alergasem de seara până dimineaţa.

Printre Fecioare izbucniră râsete şi zâmbete, roşcata Maira, cu zece ani mai în vârstă ca Rand, plesnindu-se peste coapsă, Desora, cea cu păr de aur, ascunzându-şi zâmbetele cu o mână, aşa cum făcea mereu. Kiah, cu faţa brăzdată de o cicatrice, ţopăind în sus şi în jos pe vârfuri, iar Sulin îndoindu-se de mijloc. Umorul Aiel era ciudat, în cel mai bun caz. Nimeni nu făcea glume pe seama eroilor din poveşti, nici măcar unele ciudate, şi nici pe seama regilor. Parte a problemei era că o căpetenie Aiel, fie el şi ***car'a'carn-***ul, nu era un rege; avea în multe privinţe autoritatea unuia, dar un Aiel nu doar că putea, dar s-ar fi şi dus la o căpetenie să îi zică verde-n faţă ce credea. O altă parte a problemei, şi cea mai mare, era alta.

Deşi fusese crescut în Ţinutul celor Două Râuri de către Tam al'Thor şi de soţia lui, Kari, până la cinci ani când aceasta murise, mama lui Rand fusese o Fecioară a Lăncii care murise la naştere, pe versanţii Muntelui Dragonului. Nu era Aiel, deşi tatăl ei fusese, dar totuşi o Fecioară. Acum era influenţat de obiceiuri Aiel mai tari ca legile; nu, nu influenţat, învăluit. Nicio Fecioară nu se putea mărita păstrând lancea şi, dacă nu renunţa la ea, oricare copil născut trebuia dat imediat unei alte femei de către înţeleaptă, în aşa fel încât să nu ştie niciodată unde ajunsese copilul. Se credea despre un copil născut de o Fecioară că e norocos şi că aduce noroc să îl creşti, deşi doar femeia care îl creştea şi soţul ei ştiau că nu e copilul lor. Profeţiile Aiel din Rhuidean spuneau că însuşi ***car'a'carn***-ul va fi un astfel de copil, crescut de cei din ţinuturile umede. Pentru Fecioare Rand era întruchiparea tuturor acelor copii, întorcându-se, primul fiu al unei Fecioare cunoscut de toată lumea.

Cele mai multe, unele mai bătrâne ca Sulin, altele mai tinere ca Jalani, îl primiseră ca pe un frate pierdut de mult. În public îi arătau la fel de mult respect ca oricărei alte căpetenii, în felul lor straniu de a arăta respect, dar când rămâneau singure cu el se purtau ca şi cum chiar ar fi fost fratele lor, iar dacă era frate mai mic sau mai mare nu ţinea deloc de vârsta femeii. Era bucuros că doar câteva făceau ca Enaila sau Somara; era foarte enervant să fii tratat ca un fiu de o femeie de vârsta ta.

— Atunci trebuie să mergem undeva unde să nu transpir, spuse reuşind un zâmbet.

Le-o datora. Unele deja muriseră pentru el, multe altele vor muri înainte de a se sfârşi totul. Fecioarele îşi înăbuşiră repede veselia, gata să meargă unde spunea ***car'a'carn-***ul, gata să-l apere.

Întrebarea era, unde să meargă? Bashere îl aştepta pentru vizita obişnuită, dar, dacă Aviendha ştia şi ea de asta, ar fi putut să-l aştepte împreună cu Bashere. Rand o evita cât putea de mult, şi mai ales evita să rămână singur cu ea. Şi asta pentru că

voia să fie singur cu ea. Reuşise să ascundă până atunci acest lucrul de Fecioare; dacă ajungeau măcar să suspecteze, i-ar fi făcut viaţa un coşmar. Adevărul era că ***trebuia*** să stea departe de ea. Ducea cu el moartea ca o molimă; era o ţintă, şi oamenii mureau în jurul lui. Trebuia să-şi întărească inima şi să le lase pe Fecioare să moară – Arză-l-ar Lumina pentru promisiunea aia! —, dar Aviendha renunţase la suliţă pentru a studia cu înţeleptele. Nu era sigur ce simţea pentru ea, doar că, dacă ar fi murit din cauza lui, ar fi murit şi în el ceva. Era un noroc că ea nu avea sentimente pentru el. Voia să fie aproape de el doar fiindcă înţeleptele doreau să-l supravegheze şi fiindcă ea voia să-l supravegheze pentru Elayne. Nici una, nici alta nu-i făceau lui Rand lucrurile mai uşoare, dimpotrivă.

Decizia era uşoară. Bashere trebuia să mai aştepte, ca el să o poată evita pe Aviendha, iar vizita la Weiramon, plănuită să înceapă de la palat, cu încercări stângace de a o ascunde, menite să fie desluşite, va începe acum. Un motiv neserios să ia o decizie, dar ce putea face dacă femeia nu voia să înţeleagă? Cei care trebuiau să afle vor afla până la urmă şi poate vor crede şi mai mult că a fost o taină. Poate că vizita pe care i-o va face lui Bashere şi saldaeanilor va părea şi mai firească dacă se ducea mai târziu. Da. Vicleşuguri după vicleşuguri, demne de Jocul Caselor cairhian.

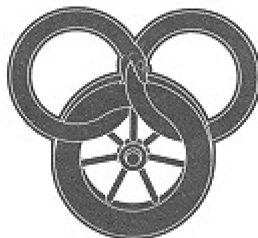
Îmbrăţişând ***saidinul,*** deschise o poartă, dunga de lumină mărindu-se până se văzu interiorul unui cort mare cu dungi verzi, gol, cu excepţia covoarelor colorate ţesute în modelele labirintice din Tear. Nicio şansă de ambuscadă acolo, chiar mai puţin decât în jurul fermei, dar Enaila şi Maira săriră înăuntru cu vălurile puse. Rand se opri să se uite înapoi.

Kely Huldin se întorcea către fermă, cu capul plecat, mânat de nevastă, alături de cei doi copii. Îl mângâia pe spate consolându-l, dar, chiar şi de acolo, Rand putea să-i vadă faţa radioasă. În mod limpede Kely eşuase. Taim era în faţa lui Jur Grady, amândoi privind fix o mică flacără ce tremura între ei.

Sora Grady, cu pruncul strâns la sân, nu-şi privea bărbatul. Avea încă ochii fixaţi pe Rand. Privirea unei femei taie mai adânc decât un pumnal, mai spune o vorbă din Ţinutul celor Două Râuri.

Trecând prin poartă, aşteptă restul Fecioarelor să îl urmeze, apoi eliberă Izvorul. Făcuse ceea ce trebuia să facă.

Capitolul 4

Simţul umorului

INTERIORUL ÎNTUNECAT AL CORTULUI ERA ATÂT DE FIERBINTE că făcea Caemlynul, la opt sute de mile spre miazănoapte, să pară răcoros şi plăcut, iar Rand clipi când dădu la o parte pânza deschizăturii. Soarele izbea ca un ciocan, făcându-l bucuros că poartă ***shoufa.***

O copie a stindardului Dragonului flutura deasupra cortului cu dungi verzi, alături de unul purpuriu brodat cu străvechile însemne Aes Sedai. Alte corturi se întindeau de-a lungul câmpiei, unde doar câteva tufe mai rezistente nu fuseseră făcute praf sub copitele cailor şi cizmele soldaţilor – corturi cu vârfuri ascuţite sau orizontale, cele mai multe albe sau mai bine zis de un alb murdar, dar multe altele colorate sau cu dungi; corturi şi stindarde colorate ale seniorilor. O armată se adunase la hotarul Tearului, la marginea Câmpiei Moredo, mii şi mii de oşteni din Tear şi Cairhien. Aielii îşi puseseră tabăra departe de cei din ţinuturile umede, câte cinci Aieli pentru fiecare soldat din

Tear şi Cairhien, şi mulţi alţii ajungeau în fiecare zi. Era o armată menită să facă să tremure Illianul, o hoardă deja suficient de puternică încât să spulbere totul în cale.

Enaila şi restul avangărzii erau deja afară, cu vălurile lăsate, lângă o duzină şi ceva de bărbaţi. Aielii făceau de gardă tot timpul lângă cort. Îmbrăcaţi şi înarmaţi precum Fecioarele, erau la fel de înalţi ca Rand, unii chiar şi mai înalţi, ca nişte lei faţă de Fecioarele-leopard, oameni bronzaţi cu chipuri aspre şi ochi reci, albaştri, verzi sau cenuşii. Astăzi stăteau de pază ***Sha'mad Conde,*** Tunătorii, conduşi de Roidan însuşi, cel care era căpetenia frăţiei de această parte a Osiei Lumii. Fecioarele apărau onoarea ***car'a'carn-***ul, dar fiecare frăţie războinică solicitase să ia parte la gardă.

Un lucru era diferit la veşmintele unor bărbaţi, faţă de cele ale Fecioarelor. Jumătate purtau o pânză purpurie înnodată în jurul tâmplelor, cu străvechiul simbol Aes Sedai al discului alb-negru deasupra frunţii. Era ceva nou, care apăruse de câteva luni. Purtătorii lor se considerau ***siswai'aman;*** în Limba Străveche însemna „Suliţele Dragonului". Deşi poate „Suliţele deţinute de Dragon" ar fi o traducere mai potrivită. Pânza purpurie şi simbolul îl făceau pe Rand să se simtă prost, dar nu putea face mare lucru când ei nici nu admiteau că le purtau. De ce nicio Fecioară nu le purta sau cel puţin el nu văzuse nici una habar n-avea. Erau la fel de reticente ca şi bărbaţii să vorbească despre asta.

— Te văd, Rand al'Thor, spuse grav Roidan. Avea multe fire albe în părul ca spicul de grâu, un fierar ar fi putut să-i folosească bărbatului lat în spate faţa drept ciocan sau nicovală, iar după cicatricile care se întindeau pe nas şi obraji, se părea că unul deja făcuse asta. Ochii albaştri, de gheaţă, făceau prin comparaţie ca vocea să-i pară blândă. Evită să se uite la sabia lui Rand.

— Să ai parte de răcoare! Nu avea de-a face nici cu soarele topit, nici cu cerul fără nori – Roidan nu părea să năduşească

niciun strop –, era doar o formulă de salut între oamenii unui ţinut unde soarele pârjolea ca focul şi copacii erau rari.

— Te văd, Roidan, răspunse Rand la fel de ceremonios. Fie să ai parte de răcoare! Se află pe-aici înaltul Senior Weiramon?

Roidan arătă cu bărbia către un cort mare, cu dungi roşii şi un acoperiş purpuriu, înconjurat de oameni cu suliţe înalte, înclinate precis, stând umăr la umăr, în armuri strălucitoare purtând blazonul auriu-negru al Apărătorilor Stâncii din Tear. Deasupra, de o parte şi de alta a steagului lui Rand, erau cele trei Semiluni ale Tearului, alb pe fond roşu şi auriu, şi Soarele Cairhienului, toate trei fluturând în bătaia unei brize care părea izvorâtă dintr-un cuptor.

— Oamenii din ţinuturile umede sunt toţi aici, spuse Roidan privindu-l pe Rand drept în ochi. Bruan nu a fost chemat în cortul lor de trei zile, Rand al’Thor.

Bruan era căpetenia clanului Nakai, clanul lui Roidan; ambii erau din septul câmpiei de sare.

— Şi nici Han, căpetenia Tomanelle, sau Dhearic, căpetenia Reyn, şi nicio altă căpetenie de clan.

— O să vorbesc cu ei, spuse Rand. Îi spui tu lui Bruan şi celorlalţi că am venit?

Roidan dădu din cap cu un aer grav.

Trăgând cu ochiul la bărbaţi, Enaila se apropie de Janali, apoi vorbi într-o şoaptă care putea fi auzită clar de la zece paşi.

— Ştii de ce li se zice Tunătorii? Pentru că, şi când stau nemişcaţi, tot îţi vine să te uiţi la cer aşteptând să vezi şi fulgerul.

Fecioarele hohotiră de râs.

Un tânăr Tunător făcu un salt înalt, aruncându-şi în aer un picior încălţat cu o cizmă moale, înaltă până la genunchi. Era frumos, cu excepţia unei cicatrici care se strecura de sub pânza neagră întinsă peste un ochi lipsă. Şi el purta legătura în jurul tâmplelor.

— Ştiţi de ce Fecioarele folosesc vorbitul prin semne? strigă când era sus în aer; ateriză cu o rânjet de beţiv, îndreptat către camarazii săi, ignorându-le pe femei. Pentru că şi atunci când nu vorbesc nu se pot opri din vorbit!

Sha'mad Conde râseră la fel de tare ca femeile.

— Doar Tunătorii pot găsi onoare păzind un cort gol, îi spuse Enaila cu tristeţe lui Jalani, clătinând din cap. Data viitoare când o să ceară vin, dacă un ***gaishain*** le aduce cupele goale, sigur o să se îmbete mai tare decât noi cu ***oosquai.***

Se părea că Tunătorii ajunseseră la concluzia că Enaila câştigase duelul. Bărbatul cu un singur ochi şi alţi câţiva îşi ridicară către ea scuturile acoperite cu piele de bou, lovindu-le cu suliţele. Ea ascultă o clipă, dădu din cap ca pentru sine, apoi se alătură celorlalţi urmându-l pe Rand.

Gândindu-se la umorul Aielilor, Rand studie tabăra întinsă cât vedeai cu ochii. Aroma mâncărurilor plutea spre el de la sutele de focuri împrăştiate peste tot, pâinea se cocea pe cărbuni, carnea se rumenea trasă în ţepuşe, supa bolborosea în ceaune agăţate de trepiede. Soldaţii mâncau întotdeauna bine şi des, atunci când puteau. De obicei în campanii erau mese sărăcăcioase.

Focurile aduceau propriile mirosuri dulcege; în Câmpia Moredo era mai mult bălegar uscat de ars decât lemn.

Ici şi colo se vedeau mergând arcaşi, arbaletrieri sau suliţaşi, îmbrăcaţi în vestoane de piele cusute cu discuri de oţel sau cu simple haine căptuşite, dar nobilii din Tear şi Cairhien dispreţuiau pedestrimea, lăudând cavaleria, aşa că peste tot erau mai mult călăreţi. Tairenii avea coifuri ascuţite, platoşe puse peste haine cu mâneci lungi, în culorile diferiţilor seniori. Cairhienii purtau haine negre, cu platoşe lovite în bătălii şi coifuri ca nişte clopote tăiate, cât să li se vadă faţa. Stindarde mici, numite ***con,*** puse pe un băţ scurt şi agăţate de spatele cuiva, marcau mica nobilime cairhiană şi câteodată simplii ofiţeri, deşi, în Cairhien, puţini oameni de rând se ridicau în

rândurile ofiţerilor. La fel şi în Tear. Cele două naţii nu se amestecau; în timp ce tairenii stăteau într-o rână în şei, aruncând un zâmbet dispreţuitor dacă trecea pe acolo vreunul din Tear, aceştia din urmă, mai scunzi, stăteau drepţi în şei, întinzându-şi gâturile să mai capete ceva înălţime, ignorându-i cu desăvârşire pe ceilalţi. Luptaseră în mai multe războaie unii contra celorlalţi, înainte ca Rand să-i adune în aceeaşi tabără.

Îmbrăcaţi prost, bărbaţi cărunţi şi câţiva copilandri umblau pe lângă corturi lovind cu beţe zdravene să gonească şobolanii şi, când speriau vreunul, se repezeau să-l omoare, atârnându-l apoi la centură, alături de celelalte capturi. Un ins cu nasul mare, într-o vestă pătată, fără cămaşă, cu un arc şi o tolbă de săgeţi, puse un şir lung de ciori şi corbi legaţi împreună la picioarele unei mese, în faţa unui cort, şi primi în loc o pungă cu bani de la un tairenian plictisit. Atât de departe la miazăzi puţini credeau că Myrddraalii foloseau şobolani şi corbi şi alte lighioane de felul lor să spioneze – pe Lumină, atât de departe la miazăzi aproape nimeni nu credea în Myrddraali sau troloci, dacă nu văzuse deja vreunul –, dar, dacă Seniorul Dragon nu voia astfel de creaturi în tabără, erau fericiţi să-l asculte, mai ales că Seniorul Dragon plătea cu argint fiecare mortăciune.

Izbucniră urale, desigur; nimeni altcineva nu ieşea la plimbare cu o escortă de Fecioare ale Lăncii, şi iată şi Sceptrul Dragonului. „Lumina să îl scalde pe Seniorul Dragon!“ şi „Harul să-l binecuvânteze pe Seniorul Dragon!“ şi alte asemenea se auzeau de peste tot. Multe urări păreau chiar sincere, deşi era dificil de spus când bărbaţii răcneau din toţi bojocii. Alţii doar se uitau nemişcaţi sau îşi întorceau caii şi plecau, nu prea repede. Nu se ştia când se va decide să lovească cu trăsnete sau să despice pământul; bărbaţii care conduceau Puterea înnebuneau şi cine ştia ce poate face un nebun şi când? Fie că ovaţionau sau nu, le priveau pe Fecioare cu prudenţă. Puţini se obişnuiseră să vadă femei purtând arme ca bărbaţii; în plus erau din neamul

Aiel, şi toţi ştiau că Aielii erau la fel de impredictibili ca şi nebunii.

Zgomotul nu era suficient de puternic ca Rand să nu audă ce vorbeau Fecioarele în spatele lui:

— Are un fin simţ al umorului. Cine e? se auzi Enaila.

— Se numeşte Leiran, răspunse Somara. Din Cosaida Chareen. Crezi că are umor fiindcă a crezut că gluma ta a fost mai bună decât a lui. Pare că are mâini puternice. Câteva Fecioare chicotiră.

— Nu crezi că Enaila e amuzantă, Rand al'Thor? întrebă Sulin mergând cu paşi mari pe lângă el. Nu ai râs. Niciodată nu râzi. Câteodată cred că nu ai simţul umorului.

Rand se opri, întorcându-se atât de repede către ele încât câteva întinseră mâna către văluri, uitându-se să vadă ce l-a speriat. Îşi drese vocea:

— Un bătrân fermier irascibil numit Hu descoperi într-o dimineaţă că cel mai bun cocoş al său se suise într-un copac înalt de lângă iazul său şi nu voia să coboare, aşa că se duse la vecinul Wil să ceară ajutor. Cei doi nu se înţeleseseră niciodată, dar, până la urmă Wil fu de acord să-l ajute, aşa că se duseră la iaz şi începură să se caţăre în copac, Hu primul. Voiau să sperie cocoşul, dar pasărea zbura din creangă în creangă tot mai sus. Apoi, chiar când Hu şi cocoşul ajunseseră în vârf, se auzi un trosnet puternic, iar creanga de sub Hu se rupse, aruncându-l în iaz, împroşcând cu apă şi noroi peste tot. Wil se dădu jos cât putu de repede, să-l ajute pe Hu, dar acesta stătea întins pe spate, scufundându-se în noroi puţin câte puţin, până ce nu i se mai văzu decât nasul. Un alt fermier văzuse ce se întâmplase şi alergă şi-l scoase pe Hu din iaz. „De ce nu ai apucat mâna lui Wil, puteai să te îneci?“ îl întrebă pe Hu. „De ce să-i apuc mâna acum? Adineauri am trecut pe lângă el, în lumina zilei, şi nu mi-a spus un cuvânt“.

Rand aşteptă.

Fecioarele schimbară priviri goale. Într-un final Somara întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu iazul? Tâlcul poveştii e desigur apa.

Ridicându-şi exasperat mâinile în aer, Rand porni iar către cortul cu dungi roşii. O auzi pe Liah din spatele lui:

— Cred că a vrut să fie o glumă.

— Şi cum putem râde dacă nu ştim ce s-a întâmplat cu apa? întrebă Maira.

— Era cocoşul, interveni Enaila. Umorul celor din ţinuturile umede este ciudat. Cred că era ceva cu cocoşul.

Făcu eforturi să nu mai audă nimic.

La apropierea sa, Apărătorii îşi îndreptară şi mai mult spatele – dacă era posibil –, iar cei doi din faţa intrării cu ciucuri aurii se dădură la o parte, deschizând cortul. Privirea le trecu peste femeile Aiel. Rand condusese odată Apărătorii Stâncii, într-o luptă disperată împotriva Myrddraalilor şi trolocilor pe coridoarele Stâncii din Tear. În noaptea aceea ar fi urmat pe oricine prelua comanda, dar se întâmplase să fie el.

— Stânca rezistă, spuse încet.

Fusese strigătul lor de luptă. Câteva zâmbete trecură pe feţele soldaţilor, înainte de a îngheţa iarăşi. În Tear, oamenii de rând nu zâmbeau la ce spunea un senior decât dacă erau absolut siguri că seniorul dorea ca ei să zâmbească.

Cele mai multe dintre Fecioare se ghemuiră afară, cu suliţele pe genunchi, o poziţie în care puteau sta ore în şir fără să mişte un singur muşchi, dar Sulin, Liah, Enaila şi Jalani intrară cu Rand. Ar fi fost la fel de circumspecte şi dacă oştenii ar fi fost prieteni din copilărie cu Rand, or cei dinăuntru nu erau câtuşi de puţin prieteni.

Covoare colorate, cu ciucuraşi, acopereau podeaua pavilionului, desenate cu labirinturi şi papirusuri, după moda din Tear, iar în mijloc trona o masă masivă, bogat sculptată, aurită şi incrustată cu fildeş şi turcoaze, care probabil avea nevoie de o întreagă căruţă pentru transport. Masa acoperită cu o hartă

separa o duzină de taireni cu feţe asudate de tot atâţia cairhieni care sufereau şi mai mult de căldură, fiecare bărbat având un pocal pe care servitori discreţi în livrea auriu-neagră aveau grijă să îl umple cu punci. Toţi nobilii erau înveşmântaţi în mătăsuri – dar cei din Cairhien erau proaspăt bărbieriţi, zvelţi şi palizi, spre deosebire de cei de pe partea cealaltă a mesei –, îmbrăcaţi în haine închise la culoare, sobre, cu excepţia unor dungi orizontale în culorile Casei lor, cu numărul lor indicând rangul Casei; cei din Tear, cu bărbile tunse îngrijit, date cu ulei, purtau haine căptuşite care păreau un buchet de roşu şi galben şi verde şi albastru, satin şi brocart, cusute cu fire de aur şi argint. Cairhienii erau solemni, severi chiar, cu chipuri slabe, fiecare cu creştetul capului ras şi pudrat, ceea ce odată fusese o modă doar printre soldaţii din Cairhien, nu printre seniori. Tairenii zâmbeau şi adulmecau batiste şi pandantive cu arome ce umpleau cortul cu miresmele lor grele. În afară de punci, păreau să mai aibă în comun privirile aparent indiferente către Fecioare şi strădania de a se face că nu le văd.

Marele Senior Weiramon, cărunt şi cu barba unsă cu ulei, se înclină adânc. Era unul dintre cei patru înalţi Seniori de acolo, în cizme lucrate elaborat cu argint, ceilalţi trei fiind Sunamon, cel mult prea rotunjor, Tolmeran, cu o barbă ascuţită şi cenuşie ca un vârf de lance a cărei coadă subţire era restul corpului, şi Torean, cu nasul ca un cartof, arătând mai fermier decât toţi fermierii; Rand îi dăduse comanda lui Weiramon. Pentru moment. Ceilalţi opt erau seniori cu rang mai mic, unii bărbieriţi, dar cu părul cărunt; erau acolo datorită jurămintelor de credinţă pe care le făcuseră unuia sau altuia din Marii Seniori, dar cu toţii aveau experienţa luptelor.

Weiramon nu era scund pentru un tairenian, însă Rand era cu un cap mai mare ca el, iar înaltul Senior îi amintea de un cocoş supărat, cu penele înfoiate, stând ţanţoş.

— Trăiască Seniorul Dragon! intonă făcând o plecăciune, în curând cuceritorul Illianului. Trăiască Seniorul Zorilor!

Ceilalţi îl urmau îndeaproape, tairenii desfăcându-şi larg braţele, iar cairhienii ducându-şi mâna la inimă.

Rand făcu o grimasă. Seniorul Zorilor fusese unul dintre titlurile lui Lews Therin sau cel puţin aşa rămăsese în câteva fragmente de anale. Multă cunoaştere se pierduse la Frângerea Lumii, multă se pierduse ca un fum şi în timpul Războaielor Troloce şi mai târziu în Războiul de o Sută de Ani, dar fragmente surprinzătoare continuau să dăinuiască. Fu surprins că titlul folosit de Weiramon nu trezise bolboroselile nebune ale lui Lews Therin. Dacă se gândea bine, nu îl mai auzise de când ţipase la el. Din câte îşi amintea, fusese prima dată când se adresase vocii. Îl trecu un fior gândindu-se la ce ar fi putut însemna asta.

— Seniore Dragon? spuse Sunamon frecându-şi mâinile cărnoase; părea că se străduia să nu vadă ***shoufa*** înfăşurată în jurul capului lui Rand. Sunteţi…? înghiţindu-şi vorbele, zâmbi mieros. Să întrebi un potenţial nebun dacă se simte bine nu era probabil cea mai bună idee. Ar dori Seniorul Dragon nişte punci? Avem din podgoria Lodanaille, amestecat cu miere.

Estevan, un nobil deşirat, cu fălci mari şi ochi duri, vasal al lui Sunamon, făcu un gest scurt, iar un servitor se repezi spre un pocal de aur de pe o măsuţă lipită de pânza cortului; un altul se grăbi să îl umple.

— Nu, răspunse Rand, apoi repetă mai tare: Nu. Făcu distrat un semn servitorului să plece.

Oare Lews Therin chiar îl ***auzise?*** Cumva, toată treaba devenea şi mai neplăcută. Nici nu voia să se gândească la asta acum; nu voia să se gândească deloc.

— De îndată ce ajung Heame şi Simaan aici, totul va fi aproape gata.

Cei doi înalţi Seniori trebuiau să ajungă curând; erau în fruntea ultimului mare contingent de soldaţi taireni care plecase din Cairhien în urmă cu aproape o lună. Desigur, mai erau şi grupuri mai mici aflate în drum spre miazăzi şi mai mulţi cairhieni. Mai mulţi Aieli; şuvoiul de Aieli va lungi mult lucrurile.

— Vreau să văd...

Brusc îşi dădu seama că în cort se aşternuse liniştea şi nu mai mişca nimeni, cu excepţia lui Toren care îşi dăduse capul pe spate să soarbă restul de punci. Îşi şterse gura cu mâna şi întinse pocalul să-i fie umplut, dar servitorii păreau că se lipesc de pânza cortului. Sulin şi celelalte trei Fecioare păreau gata să îşi pună vălul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă încet.

Weiramon ezită:

— Simaan şi Heame s-au... s-au dus la Haddon Mirk. Nu mai vin.

Torean înşfăcă o carafă lucrată cu aur de la un servitor şi-şi umplu singur pocalul, vărsând punciul pe covor.

— Şi de ce s-au dus acolo în loc să vină aici?

Rand nu îşi ridică vocea. Era sigur că ştie răspunsul. Cei doi, plus alţi cinci înalţi Seniori pe lângă ei fuseseră trimişi la Cairhien mai mult ca să li se dea şi altceva de făcut decât să comploteze împotriva lui.

Zâmbete răutăcioase răsăriră printre cei din Cairhien, cele mai multe ascunse de pocalurile ridicate în grabă. Semaradrid, cel mai înalt dintre ei, cu dungi colorate până sub talie, rânjea fără să se ascundă. Avea o faţă lungă, păr alb la tâmple şi ochi negri cu care ar fi putut sculpta piatra; rănile primite în războiul civil nu-l afectaseră, dar avea un şchiopătat căpătat luptând cu Tearul. Principalul său motiv de a coopera cu tairenii fusese că nu erau Aieli, iar principalul motiv al tairenilor era că cei din Cairhien nu erau Aiel.

Răspunse unul dintre conaţionalii lui Semaradrid, un tânăr senior numit Meneril, ce avea jumătate din dungile lui Semaradrid pe piept şi purta pe faţă o cicatrice ce îi desena tot timpul un fel de zâmbet batjocoritor:

— Trădare, Seniore Dragon. Trădare şi rebeliune!

Weiramon ezitase să spună acele cuvinte în faţa lui Rand, dar nu era gata să lase pe altcineva să vorbească pentru el.

— Da, rebeliune, spuse în grabă uitându-se la Meneril, dar reîncepu imediat în stilul lui pompos: Şi nu doar ei, Seniore Dragon. Sunt amestecaţi şi înalţii Seniori Darlin şi Teodosian, şi înalta Doamnă Estanda. Să mă ardă Lumina, toţi au semnat o scrisoare de sfidare! Se pare că mai sunt cu ei şi douăzeci sau treizeci de mici nobili, unii abia mai răsăriţi decât nişte fermieri, arză-i-ar Lumina de proşti!

Rand aproape îl admira pe Darlin. Omul i se opusese de la bun început, fugind din Stâncă încă de când aceasta căzuse şi încercând să organizeze rezistenţa printre micii nobili de ţară. Cu Tedosian şi Estanda lucrurile stăteau diferit. Ca şi Heame sau Simaan, i se închinaseră, îl numiseră „Seniorul Dragon“ şi complotaseră pe la spate. Acum toleranţa sa era răsplătită. Nu era de mirare că Torean îşi vărsa vinul pe barbă; fusese de la început amestecat cu Tedosian, cu Heame şi cu Simaan.

— Ce au scris e mai mult decât sfidare, spuse Tolmeran rece. Au scris că eşti un fals Dragon, că a fost un truc Aes Sedai faptul că ai cucerit Stânca şi ai scos Sabia Care nu Este o Sabie.

Era o umbră de întrebare în tonul său; nu fusese în Stâncă în noaptea când fusese cucerită de Rand.

— Tu ce crezi, Tolmeran?

Erau acuze uşor de crezut într-un tărâm unde a conduce fusese ilegal înainte de venirea lui Rand, unde Aes Sedai erau în cel mai fericit caz tolerate şi unde Stânca din Tear fusese invincibilă de peste trei mii de ani, înainte de a fi cucerită de Rand. Erau acuze de care mai auzise. Rand se întrebă dacă nu o să găsească şi Mantii Albe printre ei când rebelii vor fi atârnaţi în ştreang, dar probabil Pedro Niall era prea deştept pentru asta.

— Mă gândesc că aţi scos ***Callandor***-ul ***din teacă,*** spuse după o clipă. Mă gândesc că sunteţi Dragonul Renăscut…

În ambele fusese un uşor accent pe „mă gândesc“. Tolmeran avea curaj. Estevan dădu din cap; încet, dar dădu. Alt om curajos.

Nici măcar ei nu puseseră întrebarea firească, dacă Rand îi voia scoşi din ascunzătoare pe rebeli. Rand nu era surprins. În primul rând, Haddon Mirk nu era un loc de unde să scoţi pe cineva cu uşurinţă, o uriaşă zonă de păduri fără sate, drumuri sau măcar poteci. În zona muntoasă de la miazănoapte un om abia dacă putea străbate câteva mile pe zi şi armate întregi ar fi putut face manevre până rămâneau fără hrană, înainte de a se găsi una pe alta. În al doilea rând, şi poate mai important, cine punea întrebarea putea fi suspectat că vrea să conducă expediţia, iar un voluntar putea fi suspectat că vrea să se alăture lui Darlin, nu să-l spânzure de călcâie. Poate că tairenii nu jucau ***Daes Dae'mar,*** Jocul Caselor, precum cei din Cairhien – care vedeau dintr-o privire o mie de lucruri şi auzeau şi ce nu spuseseşi –, dar tot umblau cu maşinaţiuni şi se supravegheau unii pe ceilalţi, bănuind comploturi, şi credeau că toată lumea făcea la fel.

Cu toate astea, lui Rand îi convenea să-i lase deocamdată pe rebeli acolo unde erau. Toată atenţia lui trebuia îndreptată pe Illian; trebuia să fie ***văzut*** acolo. Dar nu putea lăsa să se creadă că e moale. Nu-i putea pierde, fie că venea Ultima Bătălie, fie că nu. Cele două grupuri erau ţinute laolaltă de doar două lucruri: faptul că ceilalţi nu era Aieli şi teama de mânia Dragonului Renăscut. Dacă îşi pierdeau acea teamă, ar fi început să încerce să se omoare unii pe alţii, şi pe Aieli, cât ai zice peşte.

— Vrea cineva să vorbească în numele lor? întrebă. Ştie cineva vreun motiv care să le diminueze vina?

Dacă ştia vreunul, nu vorbi nimeni; numărându-i şi pe servitori, două duzini de perechi de ochi îl urmăreau, aşteptând. Parcă servitorii erau cei mai atenţi. Sulin şi restul Fecioarelor urmăreau totul, ***cu excepţia*** lui.

— Titlurile lor de nobleţe sunt anulate, pământurile şi casele confiscate. Vor fi semnate mandate de arestare pentru toţi bărbaţii implicaţi. Şi pentru toate femeile.

Asta putea fi o problemă. În Tear, pedeapsa pentru rebeliune era moartea. Schimbase câteva legi, dar nu pe asta, iar acum era prea târziu.

— Anunţaţi că oricine va ucide pe unul dintre ei va fi absolvit de crimă şi că oricine îi va ajuta va fi acuzat de trădare. Toţi cei care se predau rămân în viaţă – şi asta putea rezolva problema cu Estanda, căci nu putea ordona execuţia unei femei –, dar cei care continuă vor fi spânzuraţi.

Nobilii – şi cei din Cairhien, şi cei din Tear – se foiră uitându-se unii la alţii. Sângele se scurse de pe chipul unora. Cu siguranţă se aşteptaseră la pedeapsa cu moartea – nu se putea mai puţin pentru rebeliune, mai ales în pragul războiului –, dar anularea titlurilor îi şoca. În ciuda tuturor legilor pe care Rand le schimbase în ambele ţări, a seniorilor mânaţi în faţa magistraţilor şi spânzuraţi pentru crimă sau amendaţi pentru lovire, ei încă mai trăiau cu credinţa că sunt diferiţi de ceilalţi până în măduva oaselor, iar o lege a naturii îi făcea lei, iar pe cei de rând, oi. Un înalt Senior trimis la spânzurătoare murea tot înalt Senior, dar Darlin şi ceilalţi vor muri ţărani, iar în ochii acelor oameni asta era o soartă mai neagră ca moartea. Servitorii continuau să aştepte să umple pocalurile. La fel de lipsiţi de expresie ca de obicei, aveau acum parcă o strălucire de veselie care înainte lipsise din ochii lor.

— Acum că am terminat cu asta, spuse Rand dându-şi jos ***shoufa*** şi mergând lângă masă, să vedem hărţile. Sammael e mai important decât o mână de nebuni care putrezesc în Haddon Mirk.

Spera să putrezească. Arde-i-ar Lumina!

Weiramon îşi strânse buzele, iar Tolmeran îşi netezi repede fruntea încruntată. Chipul lui Sunamon era la fel de opac precum o mască. Şi ceilalţi păreau la fel de neîncrezători, deşi Semaradrid o ascundea bine. Unii văzuseră Myrddraali şi troloci în timpul luptelor din Stâncă, alţii văzuseră duelul lui cu Sammael în Cairhien, dar cu toate asta credeau că era un

simptom al nebuniei să susţină că Rătăciţii scăpaseră. Auzise chiar zvonuri că el singur provocase toate distrugerile din Cairhien, lovind ca un nebun şi în prieteni, şi în duşmani. Judecând după privirile aruncate de Liah, unul dintre ei risca să fie străpuns de o suliţă de Fecioară dacă nu-şi controla expresia chipului.

Se strânseră totuşi în jurul mesei în timp ce el îşi aruncă ***shoufa*** pe jos şi începu să scormonească printre hărţi. Bashere avusese dreptate; oamenii îi urmau pe nebunii care câştigau bătălii. Atâta vreme cât câştigau. Căpeteniile Aiel intrară chiar când găsise ceea ce căuta: o hartă detaliată cu partea de răsărit a Illianului.

Primul intră Bruan, căpetenia Aielilor Nakai, urmat îndeaproape de Jheran, căpetenia Shaarad, Dhearic, căpetenia Reyn, Han, căpetenia Tomanelle, şi Erim, căpetenia Chareen, fiecare dintre ei răspunzând la înclinările de salut ale lui Sulin şi ale celorlalte Fecioare. Bruan, un bărbat masiv cu ochi cenuşii şi trişti, era cu adevărat liderul celor cinci clanuri, din cele trimise spre miazăzi de Rand. Nimeni nu cârcotise; felul lui de a fi, ciudat, calm, era dezminţit de priceperea sa în bătălii. Înveşmântaţi în ***cadin'sor,*** cu ***shoufa*** atârnând în jurul gâtului, nu erau înarmaţi, cu excepţia cuţitelor grele de la brâu, dar, pe de altă parte, dacă un Aiel avea mâini şi picioare, nu se putea spune că era dezarmat.

Cairhienii se făcură că nu îi văd, dar tairenii se străduiră să pufnească şi să-şi miroasă ostentativ batistele parfumate şi pandantivele cu arome. Tear pierduse doar Stânca în faţa Aielilor, şi asta cu ajutorul Dragonului Renăscut sau a femeilor Aes Sedai, cum credeau alţii, dar Cairhien fusese de două ori devastată de ei, de două ori înfrântă şi umilită.

Aielii, exceptându-l pe Han, îi ignorau pe toţi. Han, cu părul alb şi faţa ca o piele încreţită, îi privea ucigaş. Era un om iritabil, chiar şi când era în toane bune, şi nu-l mulţumea faptul că unii taireni erau la fel de înalţi ca el. Han era scund pentru un Aiel –

adică mai înalt decât un om mediu din ţinuturile umede – şi la fel de sensibil ca şi Enaila când venea vorba de acest subiect. Şi, desigur, Aielii îi dispreţuiau pe „ucigaşii de copaci“, cum le mai spuneau cairhienilor, mai mult decât pe oricare alţii. Îi mai numeau şi cei-ce-îşi-calcă-cuvântul.

— Oastea din Illian, spuse Rand ferm, îndreptând harta. Folosi Sceptrul Dragonului să fixeze un colţ al hărţii şi o călimară aurită pentru celălalt. Nu avea nevoie ca bărbaţii aceia să se omoare între ei. Nu credea că ar face-o, nu cât timp era prezent, în orice caz. In poveşti, aliaţii se plăceau şi ajungeau să aibă încredere unul în altul, dar se îndoia că aceştia vor face aşa ceva vreodată.

Câmpia Moredo se întindea puţin şi în Illian, făcând loc unor dealuri împădurite în apropiere de Manetherendrelle şi râului Shal care se desprindea de acolo. Cinci cruci făcute cu cerneală la zece mile distanţă una de cealaltă marcau limita răsăriteană a acelor dealuri. Dealurile Doirlon. Rand îşi puse degetul pe crucea din mijloc:

— Sunteţi siguri că Sammael nu a adăugat tabere noi?

O strâmbătură pe faţa lui Weiramon îl făcu să izbucnească nervos:

— Sau Seniorul Brend, dacă preferaţi, sau Consiliul celor Nouă, sau Mattin Stepaneos den Balgar, dacă vreţi regele însuşi. Încă mai sunt dispuse aşa?

— Cercetaşii noştri aşa spun, zise Jheran calm. Slab ca lama unei săbii, cu părul şaten înspicat de fire albe, era mereu calm acum, după ce gâlceava sângeroasă dintre Shaarad şi Goshien, veche de patru sute de ani, se încheiase odată cu venirea lui Rand.

— Şovin Nai şi ***Duadhe Mahdi'in*** îi supraveghează de aproape. Dădu uşor din cap cu satisfacţie, la fel şi Dhearic. Jheran fusese ***Şovin Nai,*** frăţia Mâinile-cuţite, înainte de a deveni căpetenie, iar Dhearic făcuse parte din ***Duadhe***

Mahdi'in, un Căutător de Apă. Cunoaştem orice mişcare în cinci zile prin alergători.

— Cercetaşii mei cred că da, spuse Weiramon, de parcă nu l-ar fi auzit pe Jheran. Trimit un nou grup în fiecare săptămână. Durează o lună întreagă până se duc şi se întorc, dar vă asigur că sunt la curent, atât cât permite distanţa.

Chipurile căpeteniilor Aiel păreau cioplite în piatră.

Rand ignoră jocul dintre ei. Mai încercase să forţeze buna înţelegere între taireni, cairhieni şi Aieli, dar, de cum le întorcea spatele, răbufneau iar. Era un efort fără rost.

Cât despre tabere… Ştia că erau doar cinci; le vizitase, într-un fel. Era un… un loc unde putea să intre, o reflecţie ciudată a lumii reale, fără oameni, şi păşise pe zidurile de lemn ale acelor forturi masive. Ştia răspunsul la aproape orice întrebare pe care urma să o pună, dar jongla cu planuri peste planuri, aşa cum un menestrel ar fi jonglat cu focul.

— Şi Sammael continuă să aducă oameni?

De data asta spusese numele apăsat. Expresia Aielilor nu se schimbă – dacă Rătăciţii scăpaseră, atunci Rătăciţii scăpaseră, lumea trebuia luată aşa cum era, nu cum voiai să fie –, dar ceilalţi îi aruncară pieziş priviri rapide şi îngrijorate. Trebuiau să se obişnuiască, mai devreme sau mai târziu. Trebuiau să creadă, mai devreme sau mai târziu.

— Orice bărbat din Illian care poate purta o suliţă fără să cadă în nas, se pare, spuse Tolmeran cu o expresie sumbră. Era la fel de nerăbdător să se lupte cu cei din Illian ca oricare tairenian – cele două neamuri se urau încă de când se ridicaseră din cenuşa imperiului lui Artur Aripă-de-Şoim; istoria lor era plină de războaie purtate sub cele mai mici pretexte –, dar părea mai puţin înclinat decât ceilalţi înalţi Seniori să creadă că orice luptă se putea câştiga cu o şarjă viguroasă de cavalerie.

— Fiecare iscoadă care se întoarce raportează că a văzut o tabără şi mai mare, cu întărituri şi mai formidabile.

— Ar trebui să ne mişcăm acum, Seniore Dragon, spuse Weiramon hotărât. Arză-m-ar Lumina! Pot să-i prind cu pantalonii în vine. S-au prins singuri. Abia dacă au câţiva cai! O să-i spulber, apoi drumul către oraş va fi liber.

În Illian, ca şi în Tear sau Cairhien, „oraşul“ era cel care dădea numele ţării.

— Arză-mi-ar ochii! O să vă pun stindardul pe Illian în două luni, Seniore Dragon. Două, cel mult. Aruncând o privire către cairhieni, continuă de parcă i-ar fi smuls cineva vorbele cu un cleşte: Semaradrid şi cu mine. Semaradrid se înclină puţin. Foarte puţin.

— Nu, spuse scurt Rand. Planul lui Weiramon era numai bun pentru un dezastru. Două sute cincizeci de mile se aşterneau între tabără şi marile forturi de pe dealuri ale lui Sammael, peste o câmpie cu iarbă, unde o ridicătură de cincizeci de picioare era considerată un deal înalt, iar un hăţiş cât două loturi de pământ, o pădure. Sammael avea şi el iscoade; orice şobolan sau corb putea fi una din ele. Două sute cincizeci de mile. Douăsprezece, treisprezece zile pentru taireni şi cairhieni, cel puţin. Aielii puteau străbate distanţa în cinci zile, dacă forţau – un cercetaş sau doi, singuratici, se mişcau mai repede decât o armată, chiar şi una Aiel –, dar ei nu făceau parte din planul lui Weiramon. Cu mult înainte ca Weiramon să ajungă pe Dealurile Doirlon, Sammael ar fi fost gata să-i zdrobească pe cei din Tear, nu invers. Un plan prostesc. Chiar mai prostesc decât cel cu care venise Rand.

— V-am spus deja ce aveţi de făcut. Aşteptaţi aici până vine Mat să preia comanda şi nici atunci nu mişcă nimeni o palmă până nu am suficienţi oameni. Sunt mai mulţi pe drum, taireni, cairhieni, Aieli. Vreau să-l zdrobesc pe Sammael, Weiramon. Să-l zdrobesc pentru totdeauna şi să aduc Illianul sub stindardul Dragonului. Măcar partea asta era adevărată, se gândi, adăugând: Aş vrea să pot rămâne cu voi, dar Andorul are nevoie de atenţia mea.

Chipul lui Weiramon deveni acru, Semaradrid se strâmbă de parcă voia să-şi transforme punciul în oţet, iar Tolmeran se uită atât de inexpresiv că dezaprobarea i se ghicea limpede. Semaradrid reacţionă cu o întârziere îngrijorătoare. Arătase de mai multe ori că în fiecare zi în care soseau oameni în tabăra lor veneau şi în forturile Illianului. Fără îndoială, planul lui Weiramon era rezultatul îndemnurilor lui, deşi probabil el ar fi făcut unul mai bun. Dubiile lui Tolmeran se învârteau în jurul lui Mat. În ciuda a ceea ce auzise de la cairhieni despre îndemânarea lui în bătălie, Tolmeran credea că nu e decât o linguşeală pentru un băiat de la ţară, care se întâmpla să fie prieten cu Dragonul Renăscut. Erau obiecţii corecte, iar ale lui Semaradrid erau chiar îndreptăţite, dacă planul împărtăşit de Rand nu ar fi fost doar o perdea de fum. Puţin probabil că Sammael se baza doar pe şobolani şi corbi să iscodească. Rand se aştepta ca în tabără să fie oameni care spionau pentru Rătăciţi şi probabil şi pentru Aes Sedai.

— Vom face aşa cum spuneţi, Seniore Dragon, rosti cu greu Weiramon.

Bărbatul era curajos pe câmpul de bătălie, dar, în rest, era un idiot orb, nefiind în stare să vadă dincolo de gloria unei şarje de cavalerie, a urii sale faţă de Illian, a dispreţului faţă de Cairhien şi faţă de Aielii „sălbatici“. Rand era sigur că Weiramon era exact omul de care avea nevoie. Tolmeran şi Semaradrid nu se vor mişca prea repede atâta vreme cât Weiramon avea comanda.

Pentru multă vreme continuară să vorbească, şi Rand să asculte, punând din când în când o întrebare. Nu mai era nicio împotrivire, nicio sugestie că lupta trebuia începută atunci, nicio discuţie despre atac. Rand îi întrebă pe Weiramon şi pe ceilalţi despre căruţe şi despre ce se afla în ele. Câmpia Moredo avea puţine sate, îndepărtate unele de altele, niciun oraş cu excepţia Far Madding spre miazănoapte, iar pământul cultivat abia ajungea pentru hrana locuitorilor. O armată uriaşă avea nevoie

de un flux constant de căruţe din Tear, care să aducă totul, de la făina pentru pâine la cuiele pentru potcoave. Cu excepţia lui Tolmeran, înalţii Seniori spuneau că armata îşi putea căra cele trebuincioase peste câmpie şi putea trăi apoi cu ce găsea în Illian; părea să fie o anumită plăcere la gândul că vor jefui pământurile unui vechi inamic ca un roi de lăcuste. Cei din Cairhien aveau o opinie diferită, mai ales Semaradrid şi Meneril. Nu doar oamenii de rând suferiseră de foame în timpul războiului civil din Cairhien şi a asediului Shaido asupra capitalei; obrajii lor scofâlciţi erau o mărturie limpede. Illian era un tărâm bogat şi chiar şi Dealurile Doirlon aveau ferme şi podgorii, dar Semaradrid şi Meneril nu voiau să rişte ca soldaţii să moară de foame, dacă se putea şi altfel. Cât despre Rand, nu dorea ca Illian să fie devastat, dacă acest lucru se putea evita.

Nu grăbi pe nimeni. Sunamon îl asigură că atunci se construiau căruţele şi îşi învăţase de mult lecţia că nu era bine să-i spună lui Rand ceva şi să facă altceva. Provizii erau adunate din tot Tearul, în ciuda grimaselor de nerăbdare ale lui Weiramon faţă de aceste pregătiri şi a mormăiturilor lui Torean despre cheltuieli. Cel mai important lucru era ca planul spus lor să meargă înainte şi să fie văzut că merge înainte.

Plecarea însemnă un nesfârşit şir de plecăciuni complicate şi vorbe pompoase pe care Rand le ascultă înfăşurându-şi ***shoufa*** în jurul capului şi luând iarăşi Sceptrul Dragonului, cu invitaţii spuse cu jumătate de gură de a rămâne la un banchet şi oferte la fel de nesincere de a-l conduce la plecare, dacă nu putea rămâne la banchet. Taireni sau cairhieni evitau compania Dragonului Renăscut pe cât puteau, fără a risca să bată la ochi, în timp ce pretindeau că nu fac aşa ceva. Cei mai mulţi doreau să fie în altă parte când el conducea Puterea. Îl conduseră desigur câţiva paşi în afara cortului, dar Sunamon oftă destul de tare când plecă, iar Rand îl auzi pe Torean chicotind de uşurare.

Căpeteniile Aiel îl urmară pe Rand în tăcere, iar Fecioarele, împreună cu Sulin şi celelalte trei făcură un cerc în jurul celor

şase bărbaţi care porniseră către cortul cu dungi verzi. De data asta se auzeau doar câteva ovaţii, iar căpeteniile nu spuseră nimic. Vorbiseră foarte puţin şi în cort. Când Rand îi întrebă, Dhearic răspunse:

— Aceşti oameni din ţinuturile umede nu vor să audă ce avem de spus. Ei aud doar vântul, spuse bărbatul cu ochii plini de dispreţ.

Era voinic, aproape la fel de înalt ca Rand, cu un nas mare şi cu şuviţe mai deschise prin părul auriu.

— Ţi-au spus de cei care s-au răzvrătit împotriva ta? întrebă Erim. Mai înalt decât Dhearic, avea fălcile proeminente şi aproape la fel de multe fire albe cât roşcate în păr.

— Mi-au spus, răspunse Rand, şi Han se încruntă.

— Dacă îi trimiţi pe tairenii ăştia după cei din neamul lor, faci o greşeală. Chiar dacă ai putea avea încredere în ei, nu cred că sunt în stare. Trimite lăncile. Un singur clan e mai mult decât de-ajuns.

Rand clătină din cap.

— Darlin şi rebelii lui pot să aştepte. Sammael e cel important.

— Atunci hai la Illian acum, spuse Jheran. Lasă-i în pace pe ăştia. Avem deja aici două sute de mii de suliţe. Putem distruge Illianul înainte ca Weiramon Saniago şi Semaradrid Maravin să ajungă la jumătatea drumului.

Rand închise ochii o clipă. Toată lumea avea de gând să îl contrazică? Ei nu erau genul de bărbaţi care să cedeze la o încruntare de-a Dragonului Renăscut. Dragonul Renăscut era doar o profeţie a ţinuturilor umede, ei îl urmau pe Cel-Care-Vine-cu-Zorile, ***car'a'carnul,*** dar, după cum se săturase să tot audă, ***car'a'carnul*** nu era un rege.

— Vreau să-mi promiteţi că veţi sta aici până vă va spune Mat. Toţi.

— Vom sta aici, Rand al'Thor, spuse Bruan cu vocea lui înşelător de blândă.

Şi vocile celorlalţi se auziră, ceva mai aspre, promiţându-i toţi acelaşi lucru.

— Dar e pierdere de timp, adăugă Han strâmbându-se. Să nu mă mai bucur de umbră, dacă nu el.

Jheran şi Erim aprobară cu o mişcare a capului.

Rand nici nu se aşteptase să cedeze atât de repede.

— Câteodată trebuie să pierzi timpul ca să-l câştigi, spuse, iar Han pufni.

Tunătorii ridicaseră cu nişte pari pânza de la intrarea cortului, lăsând să intre un curent de aer în interiorul umbros. Fierbinte şi uscat cum era, se părea că Aielii îl găsesc plăcut. Rand avea impresia că transpiră la fel de mult înăuntru ca şi în plin soare. Îşi scoase ***shoufa,*** aşezându-se pe covor, faţă în faţă cu ceilalţi. Fecioarele se amestecaseră în afara cortului cu Tunătorii şi, din când în când, se puteau auzi de afară râsete şi ironii. De data asta Leiran se descurca mai bine; se auzi de două ori cum Fecioarele îşi izbesc lăncile de scuturi. Rand nu pricepu mai nimic din ce vorbeau.

Îndesându-şi tutun în pipa scurtă, le dădu şi celorlalţi punguliţa de piele de capră ca să-şi umple pipele – găsise în Caemlyn un mic cufăr cu tutun din Ţinutul celor Două Râuri –, apoi şi-o aprinse conducând, iar pentru ceilalţi trimise un Tunător să aducă un beţişor aprins de la focuri. Când toate pipele fură aprinse, se aşternură la vorbă, pufăind mulţumiţi.

Discuţia durã aproape la fel de mult ca şi cea cu nobilii, nu fiindcă ar fi avut atât de multe de vorbit, ci fiindcă Rand vorbise singur cu străinii. Aielii erau sensibili la onoare; vieţile lor erau guvernate de ***ji'e'toh,*** onoare şi obligaţie, cu reguli la fel de complexe şi ciudate ca şi umorul lor. Vorbiră despre Aielii care încă veneau din Cairhien, despre când va ajunge Mat şi ce trebuia făcut cu Shaido, dacă trebuia făcut ceva. Vorbiră despre vânătoare şi femei, dacă era oare coniacul la fel de bun ca ***oosquai*** şi despre umor. Până şi răbdătorul Bruan îşi ridică exasperat mâinile, renunţând să-l mai facă pe Rand să le

înţeleagă glumele. Pe Lumină! Ce putea fi amuzant într-o glumă cu o nevastă care îşi înjunghie soţul din greşeală, indiferent de circumstanţe, sau despre un om care sfârşeşte căsătorit cu sora celei pe care o voia? Han fornăia şi pufnea, refuzând să creadă că Rand nu înţelegea; el răsese atât de copios la gluma cu înjunghiatul, că aproape căzuse pe spate. Singurul lucru despre care nu vorbiră fu războiul împotriva Illianului.

Înainte de a pleca, Rand rămase o clipă în picioare privind cu ochii strânşi soarele care se apleca spre apus. Han repeta povestea cu înjunghiatul, iar căpeteniile pe cale să plece râdeau din nou. Îşi scutură pipa lovind-o de mână, zdrobind cu piciorul în praf jăraticul. Mai avea timp să se întoarcă la Caemlyn şi să-l întâlnească pe Bashere, dar se aşeză în cort privind cum apune soarele. Când discul lui atinse linia orizontului, devenind roşu ca sângele, Enaila şi Somara îi aduseră o strachină de tocană de oaie – umplută cât pentru doi bărbaţi –, o pâine rotundă şi o carafa cu ceai de mentă, pus într-o găleată cu apă să se răcorească.

— Nu mănânci suficient, spuse Somara, încercând să-i netezească părul înainte ca Rand să-şi tragă capul.

Enaila îl privi fix:

— Dacă nu ai evita-o atât pe Aviendha, ar avea ea grijă să mănânci.

— Îi trezeşte interesul, apoi fuge de ea, mormăi Somara. Trebuie să o atragi din nou. De ce nu te oferi să-i speli părul?

— Nu trebuie să fie chiar aşa de îndrăzneţ, spuse ferm Enaila. Să îi ceară să o pieptene ar fi mai mult decât suficient. Nu vrea ca ea să-l creadă neobrăzat.

Somara pufni:

— Nu o să creadă că e prea îndrăzneţ când fuge de ea. Eşti prea modest, Rand al’Thor.

— Vă daţi seama că niciuna din voi nu îmi sunteţi mamă, nu?

Cele două femei înveşmântate în ***cadin’sor*** se priviră nedumerite.

— Crezi că e o altă glumă din ţinuturile umede? întrebă Enaila, iar Somară ridică din umeri.

— Nu ştiu, nu pare amuzat. Îl bătu pe Rand pe spate: Sunt sigură că e o glumă bună, dar trebuie să ne-o explici.

Rand suferea în tăcere, scrâşnind din dinţi în timp ce ele îl priveau mâncând. Urmăreau cu atenţie fiecare lingură. Iar lucrurile nu se schimbară în bine nici după ce plecară cu strachina goală, căci intră Sulin, care avea să-i dea nişte sfaturi foarte directe despre cum să îi atragă din nou interesul Aviendhei; printre Aieli, era genul de lucruri pe care sora cea mare l-ar fi făcut pentru fratele ei.

— Trebuie să fii modest în ochii ei, îi spuse Fecioara cu părul alb, dar nu atât de modest încât să te creadă plictisitor. Roag-o să te frece pe spate într-un cort cu aburi, dar ruşinos, cu privirea în pământ. Când te dezbraci să intri în pat, dansează puţin ca să arăţi că viaţa te mulţumeşte, apoi scuză-te repede când îţi dai seama că e şi ea acolo şi bagă-te direct sub aşternut. Poţi roşi?

O lungă suferinţă în tăcere. Fecioarele ştiau prea mult, dar nu suficient.

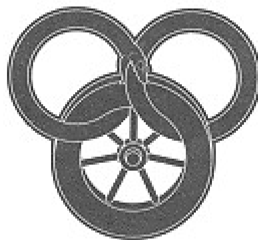
Când se întoarseră la Caemlyn, mult după apusul soarelui, Rand intră în camerele sale cu cizmele în mână, bâjbâind în întuneric prin camera din care se intra în dormitor. Chiar dacă nu ar fi ştiut că Aviendha era acolo, întinsă deja pe saltea, lângă perete, tot i-ar fi simţit prezenţa. În tăcerea nopţii o auzi cum respiră. În final reuşise să aştepte suficient de mult ca ea să adoarmă. Încercase să pună capăt situaţiei, dar Aviendha nu-l lua în serios, iar Fecioarele râdeau de „timiditatea“ şi „modestia“ lui. Lucruri bune la un bărbat singur, erau ele de acord, dar să nu le ducă prea departe.

Se urcă în pat, uşurat că Aviendha deja adormise – puţin nemulţumit că nu putea aprinde o lampă să se spele –, iar ea se întoarse pe saltea. Probabil fusese trează tot timpul.

— Să dormi bine şi să te trezeşti, îi spuse ea.

Se gândi ce idiot era să se simtă mulţumit că o femeie pe care încerca să o evite îi urase noapte bună; îşi îndesă o pernă cu puf de gâscă sub cap. Aviendha credea probabil că e cea mai grozavă glumă; să ştii să tachinezi era o artă în rândul Aielilor şi, cu cât o făceai cu mai multă cruzime, cu atât mai bine. Simţi că adoarme, iar ultimul său gând conştient fu că avea şi el o glumă a lui, una de care ştiau doar Mat şi Bashere. Sammael nu avea simţul umorului, dar uriaşa armată din Tear care stătea să lovească Illianul era cea mai mare glumă din lume. Cu puţin noroc, Sammael va fi mort înainte de a-şi da seama că trebuie să râdă.

CAPITOLUL 5

Un alt fel de dans

CERBUL AURIU SE RIDICA DE CELE MAI MULTE ORI la înălţimea numelui său. Sala mare avea mese şi bănci lustruite, cu picioare sculptate cu trandafiri. Una dintre fetele cu şort alb nu făcea altceva decât să măture toată ziua podeaua de piatră albă. Pe peretele tencuit, chiar sub bârnele înalte, era pictat un brâu cu papirusuri alb-roşii. Şemineurile erau din piatră lustruită, cu vatra decorată cu crengi verzi de brad şi un cerb sculptat deasupra fiecărui prag, ţinând în coarne pocale de vin. Un ceas înalt cu câteva ornamente aurite stătea pe una dintre poliţe. Câţiva muzicanţi cântau în spate, pe o mică platformă: doi bărbaţi transpiraţi, în cămaşă, cu fluiere, o altă pereche ciupind la o ţiteră cu nouă coarde şi o femeie cu faţa aprinsă, într-o rochie cu dungi albastre, cântând cu nişte ciocănele de lemn la un ţambal cu picioare scurte. Mai mult de o duzină de fete care serveau la mese se foiau de colo până colo, păşind grăbit în rochiile lor albastre cu şorţuri albe. Cele mai multe erau

drăguţe, deşi câteva erau de vârsta jupânesei Daelvin, o hangiţă mică şi dolofană, cu părul cărunt strâns într-un coc la spate. Genul de local care îi plăcea lui Mat; avea un aer confortabil şi mirosea a bani. Îl alesese, fiindcă era chiar în mijlocul oraşului, deşi nici celelalte nu erau rele.

Un singur han era mai bun în Maerone, dar nici acela nu era chiar perfect. Din bucătărie venea din nou miros de oaie şi napi, iar inevitabilele arome de supă de orz picantă se amestecau cu mirosul de cai şi praful care venea de afară. Mâncarea era o problemă în oraşul înţesat de refugiaţi şi soldaţi, mulţi dintre ei dormind în taberele din jurul oraşului. De afară se auzeau voci răguşite de bărbaţi cântând marşuri, sunete de cizme şi copite, oameni blestemând căldura. Sala mare era şi ea încinsă, nu se clintea niciun fir de aer; dacă ar fi deschis ferestrele, praful ar fi acoperit totul, înăuntru rămânând la fel de cald. Maerone-ul era un cuptor.

Din câte îşi dădea seama Mat, întreaga lume era cuprinsă de secetă şi nu voia să se gândească de ce. Ar fi vrut să uite căldura, să uite că era în Maerone, să uite totul. Haina lui cea bună, verde, brodată cu fir de aur pe guler şi manşete, stătea desfăcută, cămaşa de in descheiată, dar tot transpira ca un cal. Ar fi fost poate mai bine să-şi dea jos eşarfa cea neagră din jurul gâtului, dar nu făcea asta decât foarte rar dacă putea fi văzut de altcineva. Dând pe gât ultimul strop de vin, puse pe masă cupa de cositor lucios şi îşi luă pălăria cu boruri largi să îşi facă vânt cu ea. Indiferent ce lichid înghiţea, asuda imediat.

Când se decisese să stea la Cerbul Auriu, seniorii şi ofiţerii Oştii Mâinii Roşii îl urmaseră, prin urmare, toţi ceilalţi evitaseră hanul. În mod normal asta nu ar fi nemulţumit-o pe jupâneasa Daelvin. Tot hanul era plin de seniori şi senioraşi ai Oştii, şi încă de cinci ori pe-atât nu încăpuseră, şi ei plăteau bine, erau puţine scandaluri şi se terminau afară, înainte să se ajungă la vărsare de sânge. Acum însă, în miezul zilei, doar nouă sau zece bărbaţi stăteau la mese, iar ea clipea şi ofta din când în când privind la

băncile goale; nu avea să vândă mult vin până diseară. Cu toate astea, muzicanţii cântau cu tragere de inimă. O mână de seniori – oricine avea aur în buzunar merita să fie numit „senior“ din punctul lor de vedere –, mulţumiţi de muzică, puteau fi mai generoşi decât o sală plină cu soldaţi de rând.

Din păcate, pentru punga muzicanţilor, singurul care asculta era Mat, iar el tresărea la fiecare notă. Nu era vina lor, muzica părea că sună bine, dacă nu ştiai ce asculţi. Dar Mat ştia, el le-o explicase bătând ritmul cu palmele şi fredonând – nimeni nu mai auzise melodia de două mii de ani. Tot ce putea spune de bine era că nimeriseră ritmul.

Prinse cu urechea o frântură de conversaţie. Lăsându-şi pălăria jos, săltă cupa pentru a-i fi umplută şi se aplecă spre masa din faţă unde trei bărbaţi beau vin.

— Ce aud?

— Încercăm să ne dăm seama cum să facem să ne câştigăm banii înapoi de la tine, spuse Talmanes fără să zâmbească, pe deasupra cupei de vin. Nu era supărat. Cu câţiva ani peste cei douăzeci ai lui Mat, Talmanes zâmbea rar. Când îl vedea, Mat se ducea mereu cu gândul la un arc întins.

— Nimeni nu te poate bate la cărţi.

Era comandantul a jumătate din cavaleria Oştii şi senior aici în Cairhien, cu toate că avea vârful capului ras şi pudrat, iar sudoarea îi îndepărtase o bună parte din pudră. O mare parte a seniorilor tineri din Cairhien luaseră moda soldaţilor. Haina lui Talmanes era şi ea simplă, fără dungile colorate ale nobililor, deşi avea dreptul să poarte destul de multe.

— Nu-i aşa, protestă Mat. E drept, când avea noroc, era un noroc perfect, dar venea ciclic, mai ales cu lucruri mult mai ciudate decât un pachet de cărţi.

— Sânge şi cenuşă! Ai câştigat de la mine cincizeci de coroane săptămâna trecută!

Cincizeci de coroane. Cu un an şi ceva în urmă, ar fi sărit în sus de bucurie dacă ar fi câştigat una singură şi ar fi plâns dacă

ar fi pierdut-o. În urmă cu un an sau doi, nu ar fi avut o coroană pe care să o poată pierde.

— Cu tot cu astea, câte sute am pierdut până acum? întrebă sec Talmanes. Vreau o şansă să câştig o parte înapoi.

Dacă ar fi început să câştige constant în faţa lui Mat, s-ar fi îngrijorat şi el. Ca şi ceilalţi din Oastea Mâinii Roşii, considera norocul lui Mat un talisman.

— Zarurile nu sunt bune, spuse Daerid. Comandantul pedestrimii bău cu sete, ignorând strâmbătura pe jumătate ascunsă de barba dată cu ulei a lui Nalesean. Cei mai mulţi nobili pe care îi întâlnise Mat considerau zarurile pentru cei de rând, bune doar pentru ţărani.

— Nu te-am văzut niciodată terminând ziua în pierdere la zaruri. Trebuie să fie ceva la care nu ai control, ceva pe care să nu pui tu mâna.

Doar o idee mai înalt decât conaţionalul său, Talmanes, Daerid era cu cincisprezece ani mai în vârstă, cu un nas rupt de mai multe ori şi trei cicatrici albe pe faţă. Era singurul dintre cei trei care nu se născuse nobil şi îşi purta şi el vârful capului ras şi pudrat; Daerid fusese soldat toată viaţa.

— Ne-am gândit la cai, învârti prin aer Nalesean cupa de cositor. Era un ins solid, mai înalt decât cei doi cairhieni şi comanda cealaltă jumătate a cavaleriei. Mat se întreba de ce nu renunţă la barba neagră, stufoasă pe căldurile alea, dar el şi-o ajusta în fiecare dimineaţă, să aibă vârful perfect ascuţit. În timp ce Daerid şi Talmanes îşi ţineau descheiate hainele simple, Nalesean şi-o purta pe a sa – mătase verde cu acele manşete căptuşite tairene, dungate în satin auriu – închisă până la gât. Nu lua în seamă sudoarea care îi strălucea pe faţă.

— Arde-m-ar Lumina! Norocul tău ţine la bătălii şi la cărţi. Şi la zaruri, adăugă cu o altă grimasă către Daerid. Dar într-o cursă de cai, contează doar calul.

Mat zâmbi proptindu-şi coatele de masă:

— Găsiţi-vă un cal bun şi o să vedem.

Poate că norocul lui nu putea schimba o cursă de cai – în afară de cărţi şi zaruri şi altele de felul ăsta, nu putea fi niciodată sigur de ce şi când va afecta lucrurile –, dar crescuse privindu-şi tatăl cum face negoţ cu cai, aşa că avea un ochi bun.

— Vrei vinul ăsta sau nu? Nu pot să-ţi torn dacă nu ajung la cupă.

Mat aruncă o privire peste umăr. Fata care servea ţinând în mână o carafă de cositor era scundă şi subţire, cu ochi negri, o frumuseţe cu obraji palizi şi păr ondulat ce i se cuibărea pe umeri. Muzica părea că îi transformă vocea într-un clinchet. Pusese ochii pe Betse Silvin din prima zi în care călcase la Cerbul Auriu, dar acum avea prima dată ocazia să schimbe o vorbă cu ea; întotdeauna erau cinci lucruri ce trebuiau făcute imediat şi zece care trebuiau făcute de ieri. Ceilalţi bărbaţi îşi vârâseră deja nasurile în cupele de vin, lăsându-l singur cu femeia, atât cât se putea fără a ieşi din han. Aveau maniere, chiar şi nobilii. Mat se întoarse şi întinse cupa zâmbind:

— Mulţumesc, Betse, spuse, iar ea făcu o reverenţă scurtă. Când o rugă să îşi pună şi ea o cupă şi să se aşeze, aşeză carafa pe masă, împreunându-şi braţele pe piept, cu capul uşor înclinat, privindu-l de sus până jos.

— Nu prea cred că jupâniţei Daelvin i-ar plăcea aşa ceva. Oh, nu, nu cred deloc. Eşti un senior? Toţi sar să-ţi facă pe plac, dar nimeni nu te strigă „seniore“. Abia dacă fac o plecăciune; doar oamenii de rând.

Sprâncenele lui Mat se ridicară a mirare.

— Nu, răspunse mai brusc decât şi-ar fi dorit. Nu sunt senior.

Poate că Rand îi lăsa pe oameni să-i spună Seniorul Dragon şi altele, dar asta nu era pentru Matrim Cauthon. Nu, într-adevăr. Trase aer în piept, rânjind din nou. Unele femei încercau să-l prindă pe bărbat pe picior greşit, dar se pricepea la jocul ăsta.

— Poţi să-mi zici Mat, Betse. Sunt sigur că jupâneasa Daelvin nu s-ar supăra să stai la masa mea.

— Ba da, s-ar cam supăra. De ce porţi chestia asta pe aşa călduri? întrebă aplecându-se înainte şi trăgându-i eşarfa în jos cu un deget: nu fusese atent, şi aceasta alunecă puţin. Ce e asta? zise trecându-şi degetul pe dunga palidă ce îi înconjura gâtul. A încercat cineva să te spânzure? De ce? Eşti cam tânăr să fii un borfaş înrăit.

Îşi trase capul înapoi, acoperindu-şi cicatricea cu eşarfa de mătase neagră, dar Betse nu părea să fi observat. Îi băgă mâna în cămaşa descheiată, scoţând medalionul cu cap de vulpe pe care Mat îl purta agăţat de un şnur de piele.

— Au vrut să te spânzure pentru că ai furat asta? Pare că face ceva parale, e scumpă?

Mat înşfăcă medalionul, vârându-l înapoi în sân. Ziceai că nici nu respiră femeia asta, în mod cert nu suficient cât să apuce să scoată şi el o vorbuliţă. Îi auzi pe Nalesean şi Daerid chicotind în spatele lui şi se întunecă la faţă. Câteodată norocul lui la jocuri se răzbuna când era vorba de femei, iar ei găseau asta amuzant.

— Nu, nu te-ar fi lăsat să-l păstrezi dacă era de furat, nu-i aşa? zise Betse continuând fără să se oprească. Şi dacă eşti aproape senior cred că poţi să ai lucruri din astea. Poate fiindcă ştiai prea multe. Arăţi ca un tinerel care ştie multe lucruri. Sau crede că ştie, zise aruncându-i unul dintre acele zâmbete cu care femeile îi zăpăcesc pe bărbaţi. Arareori însemna că ştiau ceva, dar te puteau face să crezi că ştiu. Au încercat să te spânzure, pentru că tu credeai că ştii prea multe? Sau pentru că te dădeai senior? Eşti sigur că nu eşti senior?

Daerid şi Nalesean se zguduiau de râs şi chiar şi Talmanes râdea pe înfundate, deşi încercau să pretindă că aveau alt motiv. Daerid încerca să strecoare o snoavă despre un bărbat care cădea de pe cal, când reuşea să şi respire, dar Mat nu auzise nimic amuzat până atunci.

Îşi păstră totuşi zâmbetul. Nu avea de gând să se lase descumpănit, chiar dacă ea vorbea mai repede decât putea el

să fugă. Era foarte drăguţă, iar el îşi petrecuse ultimele săptămâni vorbind cu cei ca Daerid sau mai rău, bărbaţi transpiraţi care uitau să se bărbierească şi foarte rar aveau ocazia să se spele. Betse avea şi ea broboane de sudoare pe faţă, dar răspândea un miros suav de săpun de lavandă.

— De fapt, am căpătat zgârietura fiindcă ştiam prea puţine, spuse cu un ton uşuratic; femeilor le plăcea întotdeauna să-ţi desconsideri cicatricile, Lumina ştie că avea deja destule. Acum ştiu prea multe, dar atunci prea puţine. Poţi zice că am fost spânzurat pentru cunoaştere.

Clătinându-şi capul, Betse îşi ţuguie buzele:

— Mi se pare că vrei să spui vorbe pline de duh, Mat. Seniorii spun mereu lucruri pline de duh, dar tu zici că nu eşti senior. Cred că vorbele simple sunt cele mai bune. Şi, dacă nu eşti senior, ar trebui să vorbeşti simplu sau alţii vor crede că te dai senior. Niciunei femei nu îi place un bărbat care se preface că e altceva decât e. Poate poţi să-mi explici ce voiai să zici?

Făcea un efort să-şi păstreze zâmbetul pe buze. Schimbul de cuvinte cu ea nu mergea deloc aşa cum ar fi vrut. Nu-şi putea da seama dacă era complet nebună sau doar reuşise să-l zăpăcească. Oricum, tot drăguţă era şi tot a lavandă mirosea, nu a sudoare. Daerid şi Nalesean păreau gata să se sufoce. Talmanes fredona „O broască pe gheaţă“. Deci, se ducea de-a dura cu picioarele în sus, hmm?

Mat îşi lăsă jos cupa şi se ridică, făcând o plecăciune deasupra mâinii ei.

— Sunt ceea ce sunt, şi nimic mai mult, dar chipul tău îmi şterge gândurile din minte. Dansezi?

Betse clipi; indiferent ce ar fi zis, unei femei îi plăcea mereu să vorbeşti cu înflorituri. Fără să mai aştepte un răspuns, o conduse către un culoar liber dintre mese. Cu un pic de noroc, dansul avea să-i mai domolească limbariţa, iar el avea noroc, până la urmă. În plus, nu auzise niciodată de vreo femeie a cărei inimă să nu fie înmuiată de dans. ***Dansează cu ea şi îţi va***

ierta multe; dansează bine şi îţi va ierta totul, spunea o vorbă veche. Foarte veche.

Betse ezită, muşcându-şi buzele şi uitându-se după jupâneasa Daelvin, dar hangiţa scundă şi rotundă zâmbi şi-i făcu semn că putea dansa, încercând fără succes să-şi aranjeze şuviţele de păr ieşite din coc, apoi continuă să le zorească pe fetele care serveau, de parcă sala mare ar fi fost plină de oameni. Jupâniţa Daelvin s-ar fi repezit la orice bărbat care se purta necuviincios – în pofida aparenţei sale paşnice, ţinea un pumnal ascuns în fuste şi câteodată îl şi folosea; Nalesean încă o privea circumspect când se apropia –, dar, dacă un om deschis la pungă voia un dans, ce era rău în asta? Mat ridică ambele braţe ale fetei. Era spaţiu suficient între mese. Muzicanţii începură să cânte mai tare şi parcă şi mai bine.

— Urmează-mi paşii, îi spuse Mat, mişcările sunt simple.

Începu să danseze odată cu muzica, aplecare, pas alunecat în dreapta, piciorul stâng tras după el. Aplecare, pas, alunecare, cu braţele întinse.

Betse învăţa repede, fiind iute de picior. Când ajunseră lângă muzicanţi, el îşi ridică mâinile deasupra capului şi se învârtiră până ajunseră spate în spate. Apoi aplecare, pas lateral, întoarcere faţă în faţă, aplecare, pas lateral şi rotire, iarăşi şi iarăşi până ajunseră de unde plecaseră. Ea prinsese cu iuţeală şi mişcările astea, zâmbindu-i încântată ori de câte ori rotirile îi aduceau faţă în faţă. Era cu adevărat drăguţă.

— Un pic mai complicat acum, murmură el, întorcându-se astfel încât amândoi să fie cu faţa la muzicanţi, cu încheieturile încrucişate şi mâinile unite în faţa lor.

Genunchiul drept sus, lovitură uşoară la stânga, alunecare înainte şi la dreapta. Genunchiul stâng sus, lovitură uşoară la dreapta, alunecare înainte şi la stânga. Betse râdea când trecură iarăşi pe lângă muzicanţi. Paşii deveneau tot mai complicaţi de fiecare dată, dar era suficient să-l vadă pe el o singură dată ca să-l imite, uşoară ca un fulg în mâinile lui, la

fiecare întoarcere şi răsucire. Şi, cel mai bun lucru, nu scosese o vorbă.

Muzica, cu toate notele lipsă, îl prinse în mrejele ei, la fel şi dansul, iar, pe măsură ce pluteau, începură şi amintirile să-i vină în minte. Îşi aducea aminte de el însuşi ca fiind cu un cap mai înalt, cu mustăţi lungi şi blonde şi ochi albaştri. Purta o haină de mătase de culoarea chihlimbarului, cu un guler din cea mai fină dantelă de Barsine şi bumbi de safir galben pe piept; dansa cu o frumoasă şi bronzată solie Atha'an Miere, Oamenii Mărilor. Lanţul fin de aur care îi unea o nară de unul dintre mulţii cercei şi purta un mic medalion indicând-o drept Călăuza Vânturilor a Clanului Shodin. Nu îi păsa cât de puternică era; era treaba regelui să se gândească la asta, nu a unui nobil de rang mijlociu. Era frumoasă şi uşoară în braţele sale şi dansau sub marea cupolă de cristal a curţii din Shaemal, pe vremea când toată lumea invidia splendoarea şi puterea Coremandei. Alte amintiri se strecurau, luminând secvenţe din acel dans. Ziua de după avea să aducă veşti despre numărul tot mai mare de raiduri troloce care izvorau din Mana Pustiitoare, luna următoare despre distrugerea şi arderea oraşului Barsine şi despre revărsarea spre miazăzi a hoardelor troloce. Aşa aveau să înceapă Războaiele Troloce, deşi nimeni nu-i dăduse acest nume de la început, trei sute de ani de lupte fără preget, de sânge, foc şi ruină, înainte ca trolocii să fie împinşi înapoi, iar Seniorii Spaimei vânaţi şi ucişi. Aşa avea să înceapă căderea Coremandei, cu toată bogăţia şi puterea sa, a Esseniei, cu filosofii şi învăţaţii ei, a Manetherenului şi a Eharonului şi a tuturor celor Zece Naţii; chiar şi victorioase, fuseseră distruse, iar din rămăşiţele lor se ridicaseră alte naţii, care nu-şi mai aminteau de cele Zece decât ca de nişte mituri ale unor vremuri mai fericite. Asta urma să vină, dar Mat alungă toate amintirile, cu excepţia dansului. Astăzi dansa cu…

Clipi, surprins pentru o clipă de razele care se revărsau prin ferestre şi de chipul plăcut privindu-l plin de bucurie, scăldat în

broboane de sudoare. Se încurcă în paşii complicaţi şi aproape că se prăbuşiră înainte de a se putea redresa, paşii venindu-i instinctiv. Dansul era al lui în aceeaşi măsură ca acele amintiri, împrumutate sau furate, împletindu-se atât de strâns cu ceea ce chiar trăise, încât uneori nu le mai putea desluşi fără să stea să se gândească. Toate erau acum ale lui, umplându-i un gol din memorie; putea foarte bine să le fi trăit pe toate.

Fusese adevărat ce-i spusese despre cicatricea de la gât. Spânzurat pentru cunoaştere şi pentru lipsa ei. De două ori trecuse printr-un ***ter'angreal*** ca un zevzec, un idiot de la ţară care crezuse că avea să fie la fel de uşor ca o plimbare pe pajişte. Mă rog, aproape la fel de uşor. Ce urmase îi întărise neîncrederea în tot ce avea de-a face cu Puterea Supremă. Prima dată i se spusese că era sortit să moară şi să trăiască iarăşi, printre alte lucruri pe care nu ar fi vrut să le fi auzit. Unele dintre acele lucruri îl făcuseră să pornească pe drumul către cel de-al doilea ***ter'angreal,*** iar asta îl făcuse să se aleagă cu ştreangul de gât.

Mici paşi, fiecare făcut din nevoie sau pentru o cauză bună, fiecare părând atunci firesc şi nevinovat, dar ducând până la urmă la lucruri pe care nu şi le-ar fi imaginat niciodată. Mereu părea să se trezească în situaţia asta. Fusese mort până când Rand nu tăiase funia aducându-l la viaţă. De o sută de ori îşi promisese acelaşi lucru, să bage de seamă pe unde calcă. Gata cu aruncatul cu capul înainte.

Adevărul e că în ziua aceea se alesese cu mai mult decât o cicatrice. Câştigase capul de vulpe, cu ochiul făcut să arate ca vechiul simbol Aes Sedai. Uneori râdea atât de tare gândindu-se la medalion, că îl dureau coastele. Nu avea încredere în nicio Aes Sedai, aşa că se spăla şi dormea cu medalionul la gât. Lumea era un loc straniu, foarte straniu, de obicei.

Un alt câştig fusese cunoaşterea, chiar dacă una nedorită. Părţi din viaţa altor oameni i se înghesuiau acum în minte, cu miile, uneori fragmente de câteva ore, alteori ani întregi,

amintiri despre curţi regale şi lupte, întinzându-se pe mai bine de o mie de ani, începând cu mult înainte de Războaiele Troloce şi terminând cu bătălia ce-i adusese gloria lui Artur Aripă-de-Şoim. Toate erau acum ale lui.

Nalesean, Daerid şi Talmanes ţineau ritmul muzicii bătând din palme, la fel şi ceilalţi bărbaţi de la mese. Bărbaţi ai Oştii Mâinii Roşii, încurajându-şi comandantul. Pe Lumină, numele ăla îi punea lui Mat un nod în stomac. Aparţinuse unei cete legendare de eroi, care muriseră încercând să salveze Manetherenul. Niciun om care păşea sau călărea sub stindardul său nu credea că vor avea altă soartă decât a celor din legende. Jupâneasa Daelvin bătea şi ea din palme, iar restul fetelor se opriseră să privească.

Amintirile veneau de la acei bărbaţi şi erau motivul pentru care oamenii îl urmau pe Mat, deşi nu o ştiau. Mintea sa avea memoria a sute de bătălii şi campanii, mai mult decât şi-ar fi putut aminti o sută de bărbaţi. Fie că fusese de partea învingătorilor sau a învinşilor, îşi amintea cum acele bătălii fuseseră pierdute sau câştigate şi nu trebuia decât puţintică minte să le transforme în victorii pentru Oaste. Cel puţin până atunci. Dar asta doar dacă nu găsea vreun mijloc să evite lupta.

Nu doar o dată îşi dorise ca acele amintiri să i se şteargă din minte. Fără ele nu ar fi fost acolo unde era acum – în fruntea a şase mii de soldaţi –, iar alţii veneau în fiecare zi să se înroleze, mergând către miazăzi să preia comanda unei afurisite de invazii a unei ţări controlate de un afurisit de Rătăcit. Nu era un erou şi nici nu voia să fie unul. Eroii aveau prostul obicei să fie omorâţi. Un erou era ca un câine căruia i se arunca un os ca să se dea la o parte din drum, dacă nu cumva i se promisese eroului alt os şi era trimis să vâneze din nou. De fapt, cam la fel stăteau lucrurile şi pentru soldaţi.

Pe de altă parte, fără acele amintiri, nu ar fi avut acum şase mii de oameni în jurul lui. Ar fi fost singur, ***ta'veren*** şi legat de Dragonul Renăscut, o ţintă uşoară şi cunoscută de Rătăciţi. Unii

dintre ei părea să ştie al naibii de multe despre Mat Cauthon. Moiraine spusese că era important, că poate Rand va avea nevoie de el şi de Perrin să câştige Ultima Bătălie. Dacă avusese dreptate, o să facă ceea ce trebuia – trebuia să se obişnuiască până la urmă cu ideea –, dar nu avea de gând să devină un afurisit de erou. Dacă şi-ar fi dat seama ce să facă cu Cornul lui Valere… Rostind în gând o mică rugăciune pentru sufletul lui Moiraine, speră să se fi înşelat.

El şi Betse făcură ultima întoarcere, iar, când se opriră, ea i se prăbuşi în braţe, râzând.

— Oh, a fost minunat! Parcă eram undeva într-un palat regal. Putem să mai facem asta şi altă dată? Putem?

Jupâneasa Daelvin aplaudă pentru o clipă, apoi, realizând că fetele care serveau se strânseseră într-un colţ şi priveau, le uşui cu gesturi energice ca pe nişte găini.

— Înseamnă ceva pentru tine „Fiica celor Nouă Luni“?

Vorbele îi ieşiseră fără să se gândească. Din cauză că se gândise la acele ***ter'angrealuri.*** Unde să o găsească şi pe Fiica celor Nouă Luni – Dea Lumina să fie cât mai târziu! Se gândea des la asta –, dar indiferent unde o va găsi, nu avea să servească la mese într-un orăşel înţesat cu soldaţi şi refugiaţi. Dar pe de altă parte, cine putea spune cum avea să se împlinească o profeţie? Fusese o profeţie, într-un fel. Să moară şi să trăiască din nou. Să o ia de soţie pe Fiica celor Nouă Luni. Să dea jumătate din lumina lumii ca să salveze lumea, ce o mai fi însemnând şi asta. Şi ***murise,*** până la urmă, legănându-se în ştreang. Dacă acele lucruri se împliniseră, şi restul aveau să se realizeze. Nu avea scăpare.

— Fiica celor Nouă Luni? întrebă fără suflare Betse; faptul că abia îşi trăgea sufletul nu o împiedica să vorbească. E un han? O tavernă? Nu e aici în Maerone, ştiu asta. Poate peste râu, în Aringill? Nu am auzit niciodată…

Mat îi puse un deget peste buze.

— Nu contează. Hai să mai dansăm o dată.

Un dans de ţară, de data asta; ceva care să fie fără vârstă, fără loc, fără nicio amintire legată de el. Doar că trebuia să se gândească pentru a le deosebi.

Cineva îşi drese glasul, şi Mat se uită peste umăr. Oftă văzându-l pe Edorion stând în prag, cu mănuşile de oţel ale armurii vârâte sub cureaua care ţinea sabia şi coiful sub braţ. Tânărul senior tairenian fusese un om grăsuţ, roz în obraji când Mat jucase jocuri de noroc cu el în Stânca din Tear, dar devenise un bărbat călit şi bronzat de când venise cu ei la miazănoapte. Coiful îşi pierduse penele, iar platoşa, odinioară cu un model aurit, purta acum urmele loviturilor. Haina cu mâneci bufante, albastră cu dungi albe, avea urme de uzură.

— Mi-ai spus să-ţi aduc aminte de inspecţiile pe care le ai de făcut la ora asta, spuse Edorion tuşind în pumn, evitând ostentativ să se uite la Betse. Dar pot să vin mai târziu dacă vrei.

— Vin acum, răspunse Mat. Era important să-şi facă rondurile în fiecare zi, să inspecteze ceva nou de fiecare dată; amintirile celorlalţi îi spuneau că era important şi ajunsese să se încreadă în ele în astfel de chestiuni. Dacă tot se procopsise cu slujba asta, cel puţin să încerce să o facă bine. Iar dacă o făcea bine avea o şansă să supravieţuiască. Betse se retrăsese de lângă el, încercând să-şi şteargă transpiraţia de pe chip cu şorţul şi să-şi aranjeze părul, în acelaşi timp. Euforia începea să i se şteargă de pe chip. Nu conta, îşi va aminti. „Dansează bine cu o femeie, se gândi mulţumit, şi e pe jumătate a ta.“

— Dă-le muzicanţilor, îi spuse punându-i în mână trei monede de aur. Indiferent cât de prost cântaseră, pentru o vreme ritmul îl purtase departe de Maerone şi de viitorul apropiat. Iar femeilor le plăcea generozitatea. Mergea foarte bine. Făcu o plecăciune, aproape părând că vrea să-i sărute mâna, adăugând:

— Pe mai târziu, Betse. Vom dansa iarăşi când mă întorc.

Spre mirarea sa, fata îi agită un deget sub nas, dând mustrător din cap de parcă i-ar fi citit gândurile. Ei bine, nu pretinsese niciodată că le înţelege pe femei.

Punându-şi pălăria pe cap, îşi luă suliţa neagră de după uşă. Era un alt cadou din lumea de dincolo de ***ter'angreal,*** cu inscripţii în Limba Străveche pe mâner şi cu vârful ciudat, ca o sabie scurtă, gravat cu doi corbi.

— Azi mergem la sălile unde se bea, îi spuse lui Edorion păşind în căldura toridă a după-amiezii în nebunia din Maerone.

Era un oraş mic, fără zid de protecţie, dar de cincizeci de ori mai mare decât orice văzuse înainte de a pleca din Ţinutul Celor Două Râuri. De fapt, era un sat crescut peste măsură, puţine clădiri de cărămidă sau piatră aveau mai mult de un cat, doar hanurile având cel mult trei, cu la fel de multe acoperişuri de şindrilă şi stuf precum cele de ardezie şi ţiglă. Străzile, cele mai multe din pământ bătătorit, erau înţesate la ora aceea. Erau în oraş oameni de peste tot, cei mai mulţi din Cairhien şi Andor. Deşi era pe malul dinspre Cairhien al râului Erinin, Maerone nu mai aparţinea niciunei naţiuni acum, fiind undeva la mijloc, cu oameni dintr-o duzină de ţări locuind acolo sau doar fiind în trecere. Fuseseră chiar trei sau patru Aes Sedai de când venise Mat acolo. Chiar şi cu medalionul la gât, Mat le evitase la mare distanţă - nu era nevoie să o caute cu lumânarea –, dar ele plecaseră la fel de repede cum veniseră. Norocul ţinuse cu el în chestiunile importante. Cel puţin până atunci.

Oamenii se grăbeau la treburile lor, cei mai mulţi ignorându-i pe bărbaţii, femeile şi copiii în zdrenţe care mergeau fără ţintă, cu ochii goi. Erau toţi din Cairhien, îşi făceau drum până la râu, întorcându-se apoi în taberele de refugiaţi care înconjurau oraşul. Puţini plecau acasă. Poate că războiul civil se terminase în Cairhien, dar mai erau bandiţi şi, în plus, se temeau de Aieli. Mat credea că le era teamă să nu dea peste Dragonul Renăscut. Adevărul era că fugiseră cât de departe putuseră; niciunul nu

mai avea energie pentru altceva decât să se ducă până la râu, privind peste el, către Andor.

Soldaţii Oştii se adăugau mulţimii, umblând prin prăvălii şi taverne, mărşăluind în formaţie, arbaletrieri şi arcaşi în veste acoperite cu discuri de oţel, suliţaşi în platoşe lovite, aruncate de cei mai cu dare de mână sau jefuite de la morţi. Peste tot se vedeau călăreţi în armură, lăncieri din Tear, în coifuri de oţel, sau din Cairhien, purtând coifuri în formă de clopot, chiar şi din Andor, în coifuri conice şi viziere. Rahvin dăduse afară mulţi oameni din Gărzile Reginei, prea loiali lui Morgase, şi unii dintre ei se înrolaseră în Oaste. Neguţători ambulanţi se strecurau prin mulţime cu tăvile lor, vânzând ace şi aţă de cusut răni, alifii, care chipurile erau bune la orice rană, leacuri pentru orice, de la bătături la pântecărie şi febră, săpunuri, oale şi cupe de cositor garantate împotriva ruginii, ciorapi de lână, cuţite şi pumnale din cel mai bun oţel din Andor – pe cuvântul de onoare al neguţătorului –, orice lucruşor de care un soldat avea nevoie sau de care putea fi convins că are nevoie. Hărmălaia era atât de mare că zbieretele neguţătorilor nu se mai distingeau nici la trei paşi.

Soldaţii îl recunoşteau pe Mat imediat, mulţi ovaţionând, chiar dacă nu vedeau decât pălăria cu boruri largi sau suliţa ciudată. Acestea îl scoteau în evidenţă la fel de bine ca pecetea unui nobil. Auzise toate zvonurile legate de dispreţul său pentru armură şi coif; erau zvonuri de toate soiurile, de la bravură nebunească până la faptul că doar o armă făurită de Cel întunecat însuşi ar fi putut să-l omoare. Unii spuneau că primise pălăria de la Aes Sedai şi, cât timp o purta, ***nimic*** nu-l putea omorî. De fapt era o pălărie ca toate pălăriile şi o purta fiindcă îi ţinea un pic umbră. Şi pentru că îi aducea aminte să stea departe de locurile unde ar fi avut nevoie de coif şi armură. Iar zvonurile despre suliţă, cu inscripţia ei pe care o puteau citi doar câţiva nobili, erau şi mai extravagante. Dar niciunul nu era la înălţimea adevărului. Lama gravată cu cei doi corbi fusese

făurită de Aes Sedai în timpul Războiului Umbrei, înainte de Frângere; nu trebuia niciodată ascuţită şi se îndoia că ar fi putut să o frângă, chiar dacă încerca.

Răspunzând la strigătele de: „Lumina să-l scalde pe Seniorul Matrim!“ şi „Seniorul Matrim şi victorie!“ şi alte asemenea, se strecura prin mulţime alături de Edorion. Cel puţin nu era nevoit să îşi facă loc împingând; se dădeau la o parte de îndată ce îl vedeau. Ar fi vrut ca refugiaţii să nu se mai uite la el de parcă ar fi ţinut în buzunar cheia tuturor speranţelor lor. Nu ştia ce ar fi putut să facă, în afară de a se asigura că primesc mâncare din căruţele care veneau din Tear. Cei mai mulţi erau la fel de murdari pe cât erau de zdrenţăroşi.

— A ajuns săpunul în tabere? murmură Mat.

Edorion îl auzi în ciuda gălăgiei:

— Da. Cele mai multe bucăţi ajung înapoi la negustorii ambulanţi, în schimbul vinului ieftin. Nu vor săpun; vor fie să treacă râul, fie să-şi înece necazurile în vin.

Mat mormăi acru. Să-i treacă în Aringill era unul dintre lucrurile pe care nu le putea face.

Până când Cairhien nu fusese sfâşiat de războiul civil sau de lucruri şi mai rele, Maerone fusese o rută de trecere pentru comerţul dintre Cairhien şi Tear, ceea ce însemna că avea aproape la fel de multe hanuri ca şi case. Primele cinci în care îşi vârâse nasul erau aproape la fel, de la Vulpea şi Gâscă la Biciul Căruţaşului, clădiri de piatră cu mese înghesuite şi bătăi ocazionale, dar Mat le ignoră, deşi nu le găsise pline de beţivi.

Poarta Râului, tocmai în partea cealaltă a oraşului, fusese cel mai bun han din Maerone, dar acum scândurile groase bătute în cuie peste uşile sculptate cu simbolul soarelui serveau ca amintire tuturor hangiilor ca să nu-i îmbete pe soldaţii Oştii. Cu toate astea, şi soldaţii treji se mai luau la bătaie, cei din Tear cu cei din Cairhien sau Andor, pedestrimea contra călăreţilor, oamenii unui senior împotriva oamenilor altuia, veteranii contra recruţilor, soldaţii contra civililor. Încăierările erau potolite

înainte să degenereze, de soldaţi cu ciomege, purtând pe mâneci o pânză roşie, de la încheietură până la umăr. Prin rotaţie fiecare unitate trebuia să dea oameni pentru aceste unităţi, oameni diferiţi în fiecare zi, iar Braţele Roşii trebuiau să plătească pentru orice stricăciuni din ziua în care erau de pază. Asta îi făcea să menţină liniştea cu foarte mult zel.

La Vulpea şi Gâscă, un menestrel făcea jonglerii cu beţe aprinse, un om voinic, de vârstă medie, în timp ce altul, un ins slab şi chelios, în faţa hanului Erinin, avea harpa în mână şi declama bucăţi din „Marea Vânătoare a Cornului“. În ciuda căldurii, amândoi purtau mantiile de menestrel, acoperite de sute de petice viu colorate care fâlfâiau când se mişcau; un menestrel şi-ar fi dat mai degrabă o mână decât să piardă mantia aceea. Aveau un public destul de atent – mulţi din privitori erau din sate unde vizita unui menestrel era primită cu multă nerăbdare – oricum, erau ceva mai mulţi oameni decât la taverna Trei Turnuri, unde cânta o fată la mese. Era destul de drăguţă, cu zulufii ei negri, dar un cântec despre dragostea adevărată nu-i interesa cine ştie ce pe bărbaţii aspri care beau şi râdeau acolo. Restul localurilor nu aveau mai mult de un muzicant sau doi, dar mulţimea era şi mai zgomotoasă; la jumătate din mese se jucau zaruri, iar asta îi dădea lui Mat mâncărimi în palmă. Dar chiar câştiga aproape întotdeauna, cel puţin la zaruri, şi nu ar fi fost corect să le ia banii propriilor soldaţi. Căci majoritatea asta erau, puţini refugiaţi având bani de cheltuit în sala mare a hanurilor.

O mână de bărbaţi se amestecaseră cu soldaţii Oştii. Un kandorian slab, purtând într-una din urechi o piatră de lună cât vârful degetului său şi lănţişoare de argint peste pieptarul hainei roşii, o femeie domani cu pielea arămie, într-o rochie albastră modestă, dar cu ochi ageri şi inele cu pietre preţioase la fiecare deget, un tarabonez în melon albastru, cu o mustaţă groasă ascunsă de un voal. Taireni graşi cu haine strânse în talie sau inşi osoşi cu haine din Murandi atârnând până la genunchi;

femei cu ochi ageri, cu rochii frumos croite din lână, în culori sobre, cu gulere înalte sau lungi până la glezne. Erau cu toţii negustori, aşteptând redeschiderea negoţului între Andor şi Cairhien. În fiecare sală mare a hanurilor mai găseai doi sau trei inşi care stăteau deoparte de ceilalţi, de regulă singuri, cu priviri dure, unii îmbrăcaţi mai acătării, alţii aproape la fel de prost ca refugiaţii, dar toţi lăsând impresia că s-ar pricepe la mânuitul sabiei purtate la şold sau pe spate. Mat identificase şi două femei în grupul lor, deşi niciuna nu părea să aibă vreo armă; una din ele avea un baston lung sprijinit de masă, iar cealaltă avea probabil cuţite ascunse în veşmintele de călărie. Avea şi el câteva cuţite de aruncat, bine ascunse asupra lui. Era sigur că ştie ce vrea şi ea, şi ceilalţi, şi ar fi fost nebună să nu fie înarmată.

Ieşind împreună cu Edorion din Biciul Căruţaşului, Mat se opri să se uite cum o femeie solidă, într-o fustă maronie despicată, îşi croia drum prin mulţime. Avea o privire fixă căreia nu-i scăpa nimic, contrazicându-i aparenta moliciune a feţei rotunde, la fel ca şi cuţitul cu mânerul bătut în ţinte, cu o lamă suficient de mare pentru un Aiel. Hmm, deci a treia femeie din grup. Corniaţi, asta erau, căutând legendarul Corn al lui Valere, care i-ar fi putut chema pe eroii din morminte pentru a lupta în Ultima Bătălie. Cine îl găsea avea un loc în poveşti. „Dacă mai rămâne cineva să scrie poveştile“, se gândi Mat.

Unii credeau că legendarul Corn va apărea acolo unde erau agitaţie şi certuri. De patru sute de ani nu mai fusese organizată o Vânătoare a Cornului, iar acum oamenii se înghesuiseră să-şi spună jurămintele. Văzuse cete întregi de corniaţi pe străzile din Cairhien şi se aştepta să vadă şi mai multe când ajungea în Tear. Fără îndoială că se năpustiseră şi în Caemlyn. Îşi dorea ca unul dintre ei să-l găsească. Din câte credea el, afurisitul de Corn zăcea undeva în măruntaiele Turnului Alb şi, dacă ştia câte ceva despre Aes Sedai, doar o duzină dintre ele aveau habar de el.

Intre el şi femeia solidă mărşălui o trupă de pedestraşi conduşi de un călăreţ cu platoşa îndoită şi coif cairhian, aproape două sute de suliţaşi cu armele ca o pădure de oţel ascuţit, urmaţi de peste cincizeci de arcaşi cu tolbe albe la brâu şi arcurile puse pe umăr. Nu arcuri lungi precum cele din Două Râuri cu care Mat crescuse, dar erau suficient de bune. Trebuia să găsească mai multe arbalete, deşi arcaşii nu ar fi făcut schimbul de bunăvoie. Cântau în timp ce mărşăluiau, iar vocile lor reuşeau să străpungă vacarmul:

De ziua ta tu vei mânca
Doar boabe şi fân putred,
Şi o copită de cal rânced.
Vei asuda şi sângera,
Toată viaţa ta,
Şi singurul tău aur
Va fi doar cel din vis.
De te vei face oştean,
De te vei face oştean.

După ei se ţinea un grup de civili, un amestec de orăşeni şi refugiaţi, toţi tineri, privind şi ascultând curioşi. Chestia asta nu înceta să-l uimească pe Mat. Cu cât îi zugrăvea mai jalnic cântecul pe soldaţi – şi ăsta nu era nici pe departe cel mai rău –, cu atât era mulţimea mai numeroasă. La fel de sigur ca faptul că apa era udă, până seara unii dintre tineri vor fi vorbit cu un purtător de steag, iar cei mai mulţi vor fi semnat sau îşi vor fi pus degetul pe hârtie. Poate credeau că acel cântec era o încercare de a-i speria şi de a-i ţine departe de glorie şi pradă. Bine măcar că nu cântau „Dansând cu Jak al Umbrei“. Mat ura cântecul ăla. De cum indivizii se prindeau că „Jak al Umbrei“ era moartea, începeau să alerge după un purtător de steag.

Drăguţa ta va lua pe altul de bărbat,
De viermi vei fi mâncat,

De nimeni regretat.
Averea ta va fi mormânt de lut.
Iar ziua în care te-ai născut,
O vei blestema.
De te vei face oştean,
De te vei face oştean.

— Multă lume se întreabă, spuse Edorion cu o voce nepăsătoare în timp ce suliţaşii dădeau colţul străzii urmaţi de ceata de idioţi, când o să plecăm spre miazăzi. Sunt zvonuri, spuse aruncându-i lui Mat o privire cu coada ochiului, cântărindu-i starea de spirit. I-am observat pe fierari verificând căruţele de aprovizionare.

— O să plecăm când o să plecăm, spuse Mat. Nu e nevoie să-l anunţăm pe Sammael că venim.

Edorion îi aruncă o privire inexpresivă. Tairenianul ăsta nu era prost. Nu că Nalesean ar fi fost – era prea nerăbdător câteodată –, dar Edorion avea o minte ascuţită.

Nalesean nu i-ar fi observat niciodată pe fierari. Din păcate, Casa Aldiaya era deasupra Casei Seloma, altfel Mat l-ar fi schimbat pe Nalesean cu Edorion. Nobili nebuni şi fixaţia lor prostească cu rangurile. Nu, Edorion nu era greu de cap; ştia că, de îndată ce Oastea va începe să se mişte către miazăzi, vorba se va duce cu traficul de pe râu, şi poate şi cu porumbeii voiajori. Mat nu ar fi pariat împotriva spionilor din Maerone nici dacă ar fi simţit cum îi plesneşte capul de noroc.

— Mai e un zvon, cum că Seniorul Dragon a fost ieri în oraş, spuse Edorion cât de încet putu.

— Cel mai important lucru care s-a întâmplat ieri e că am reuşit să fac prima baie după o săptămână, spuse Mat strâmbându-se. Hai să mergem. Şi aşa mai durează cel puţin până spre seară.

Ce nu ar fi dat să afle cum se iscase zvonul ăla! Greşit doar cu jumătate de zi, şi nu văzuse nimeni. Fusese dis-de-dimineaţă

când apăruse brusc o dungă de lumină în camera sa de la Cerbul Auriu.

Se aruncase disperat peste patul acoperit cu blănuri, o cizmă pusă şi una pe jumătate, scoţându-şi cuţitul pe care îl purta între omoplaţi, înainte de a-şi da seama că era Rand, păşind prin una dintre afurisitele alea de găuri, probabil din palatul din Caemlyn, dacă era să se ia după coloanele zărite o clipă înainte ca poarta să se închidă. Era şocant să vină noaptea, fără niciun Aiel, drept în camera lui; încă i se mai ridica părul pe ceafă aducându-şi aminte. Blestemăţia aia ar fi putut să-l taie în două, dacă ar fi fost în locul nepotrivit. ***Nu*** îi plăcea Puterea Supremă. Totul fusese foarte ciudat.

„***Grăbeşte-te încet, Mat, spusese Rand plimbându-se cu paşi mari, fără să-i arunce măcar o privire. Sudoarea îi curgea pe faţă, şi avea fălcile încleştate. Trebuie să vă vadă venind. Totul depinde de asta.“***

Mat se aşeză pe pat, scuturându-şi cizma din picior până căzu pe jos, pe covoraşul dat de jupâneasa Daelvin. „Ştiu, spuse acru, oprindu-se să-şi frece glezna lovită de pat. Am ajutat la planul asta afurisit, îţi mai aduci aminte? “

„Cum ştii când eşti îndrăgostit de o femeie, Mat? “ zisese Rand de parcă ar fi avut vreo legătură cu ce spusese înainte, fără să se oprească din mers.

Mat clipi.

„De unde în numele Umbrei să ştiu eu? Asta e o cursă în care nu mi-am vârât niciodată piciorul. Ce ţi-a venit? “

Dar Rand îşi ridică umerii de parcă voia să-şi dea jos o greutate de pe ei.

„O să-l distrug pe Sammael, Mat. Am promis asta; le-o datorez celor ce au murit. Dar unde sunt ceilalţi? Trebuie să-i distrug.”

„Pe rând, unul câte unul“. Abia reuşi să nu transforme afirmaţia într-o întrebare; nu se ştia ce-i mai umbla prin cap lui Rand zilele alea.

„Sunt juraţi Dragonului în Murandi, Mat. Şi în Altara. Oameni care mi-au jurat credinţă. De îndată ce Illian e al meu,

Altara şi Murandy o să cadă ca nişte fructe coapte. Voi vorbi cu juraţii Dragonului din Tarabon – şi din Arad Doman –, iar, dacă Mantiile Albe încearcă să mă ţină departe de Amadicia, îi voi zdrobi. Am auzit că Profetul a pregătit Ghealdan, iar Amadicia e aproape gata. Ţi-l poţi imagina pe Masema ca Profet? Saldaea mă va urma, Bashere e sigur de asta. Toţi din Ţinuturile de Hotar vor veni. Trebuie! O să fac asta, Mat. Toate neamurile lumii vor fi unite înainte de Ultima Bătălie. O să fac asta! “

Vocea lui Rand căpătă accente febrile.

„Sigur, Rand, spuse Mat încet, punându-şi jos şi cealaltă cizmă. Dar pe rând, fiecare lucru la timpul său, da? “

„Niciun om nu ar trebui să audă în minte vocea altuia“, murmură Rand, iar Mat îngheţă cu ciorapii de care trăgea în mână. In mod ciudat atunci se întrebase dacă-i mai putea purta încă o zi. Rand ştia ceva din ce se întâmplase în acel ter'angreal ***la Rhuidean – ştia că avea acum cunoştinţe despre meseria de soldat –, dar nu ştia totul. Mat se gândi că nu ştia totul. Nu ştia despre amintirile celorlalţi bărbaţi. Rand nu părea că observase ceva deosebit. Îşi trecuse doar degetele prin păr, continuând: „Poate fi păcălit, Mat – Sammael gândeşte mereu în linie dreaptă –, dar a mai rămas vreo portiţă prin care se poate strecura? Dacă facem vreo greşeală, vor muri mii de oameni. Zeci de mii. Sute vor fi cu siguranţă, dar nu vreau să fie mii. “*** Mat se strâmbă atât de urât, că un neguţător care încerca să-i vândă un pumnal cu mânerul pe jumătate acoperit de „pietre preţioase“ de sticlă aproape că-l scăpă pe jos, pierzându-se imediat în mulţime. Aşa fusese Rand în ultima vreme, sărind de la invazia Illianului la Rătăciţi, la femei – pe Lumină, Rand fusese mereu cel cu trecere la femei, el şi Perrin –, la Ultima Bătălie, de la Fecioarele Lăncii la lucruri pe care Mat nu prea le înţelegea, arareori ascultând răspunsurile lui Mat, atunci când avea răbdare să le mai aştepte. Era debusolant să-l audă pe Rand vorbind despre Sammael pe parcă l-ar fi cunoscut. Ştia că Rand va înnebuni până la urmă, dar, dacă deja nebunia se furişa în mintea lui…

Ce să mai zică de ceilalţi, de prostănacii ăia pe care Rand îi aduna, care ***voiau*** să conducă Puterea, şi omul ăla, Taim, care deja putea să o facă? Rand îi spusese asta ca pe cel mai firesc lucru din lume; Mazrim Taim, afurisitul de fals Dragon, învăţându-i pe afurisiţii de învăţăcei ai lui Rand sau ce naiba or fi fost. Când toţi vor începe să înnebunească, Mat nu voia să fie nici la o mie de mile de ei.

Avea tot atâtea opţiuni ca o frunză prinsă de un vârtej. Era ***ta'veren,*** dar Rand era mai puternic. Nu se spunea nimic în Profeţiile Dragonului despre Mat Cauthon, dar era prins, ca un şoarece în cursă. Pe Lumină, cât îşi dorea să nu fi văzut Cornul lui Valere!

Cu o faţă întunecată trecu prin următoarea duzină de hanuri şi săli mari, luându-le la rând, către cele mai îndepărtate de Cerbul Auriu. Nu erau foarte diferite de primele, cu mese înghesuite pline de bărbaţi care beau, jucau zaruri sau îşi măsurau puterea braţelor, de muzicanţi care adesea nu se mai auzeau în hărmălaie, de Braţe Roşii care stingeau certurile de îndată cum începeau, de un menestrel care recita „Marea Vânătoare" – era popular chiar şi fără atât de mulţi corniaţi înjur –, de o femeie cu părul deschis, cântând un cântec fără perdea, făcut parcă şi mai neruşinat de chipul ei rotund şi inocent, cu ochi mari.

Era într-o pasă la fel de sumbră când ieşi din Cornul de Argint – ce nume idiot! –, lăsând-o în urmă pe cântăreaţa cu chip inocent. Poate de asta alerga către strigătele care izbucniseră în josul străzii, în faţa altui han. Mat îşi croi drum prin mulţime, deşi Braţele Roşii s-ar fi ocupat de scandal, dacă erau soldaţi la mijloc. Rand pierzându-şi minţile, lăsându-l să plutească în furtună. Taim şi ceilalţi idioţi gata să-l urmeze în nebunie. Sammael aşteptând în Illian, şi Lumina ştia unde erau restul Rătăciţilor, toţi aşteptând ocazia să-i zboare capul de pe umeri lui Mat Cauthon. Nici nu voia să se gândească ce i-ar face femeile Aes Sedai dacă ar pune iarăşi mâna pe el; în orice caz,

cele care ştiau prea mult. Şi toţi crezând că avea de gând să scoată pieptul la bătaie şi să fie un afurisit de erou! De obicei încerca să scape de bătaie cu vorba, dacă nu putea s-o ocolească, dar acum căuta un prilej să pocnească nasul cuiva. Găsi altceva decât se aştepta.

O mulţime de orăşeni; cairhieni scunzi, cu haine cenuşii, şi câţiva andorani, cu straie în culori vii, făceau cerc în jurul a doi bărbaţi uscăţivi cu mustăţi răsucite, haine murandiene lungi, de mătase deschisă la culoare, şi săbii cu mânere gravate şi aurite. Cel în haină roşie rânjea amuzat privindu-l pe celălalt cum îl scutură de guler pe un băiat care abia-i venea lui Mat până la talie, precum scutură câinele un şobolan.

Mat încercă să se stăpânească şi să pretindă că nu ştia ce se întâmplase.

— Mai uşor cu băiatul, spuse punând o mână pe braţul celui cu haină galbenă. Ce a făcut să merite…?

— Mi-a atins calul! izbucni omul într-un accent mindeanez, dându-i lui Mat mâna la o parte. Cei din Mindea se lăudau – se lăudau! – că aveau cel mai aprins temperament din Murandi.

— O să-i rup gâtul slăbănog de ţărănuş pentru asta! O să-i sucesc…

Fără să spună o vorbă, Mat îl lovi zdravăn cu lemnul lăncii între picioare. Murandianul deschise gura, fără să scoată un sunet, îşi dădu ochii peste cap până nu i se mai văzu decât albul ochilor. Băiatul se smulse din strânsoare în timp ce bărbatul îşi strânse picioarele, prăbuşindu-se în genunchi şi apoi cu faţa în pământ.

— Nu, nu ai să faci asta, spuse Mat.

Nu se terminase, desigur; omul în haină roşie se repezi să-şi scoată sabia. Reuşi să tragă lama un deget înainte ca Mat să-i lovească încheietura mâinii cu capătul suliţei. Gemând, lăsă mânerul sabiei şi scoase cu cealaltă mână un pumnal lung de la brâu. Mat îl pocni peste ureche, nu foarte tare, dar insul se

prăbuşi peste celălalt. Prost afurisit! Mat nu ştia dacă se gândise la bărbatul în haină roşie sau la el însuşi.

În final apărură şi Braţele Roşii, croindu-şi drum prin mulţimea de curioşi, o jumătate de duzină de călăreţi din Tear, păşind ciudat cu cizmele lor înalte până la genunchi, cu mânecile bufante negru-aurii strânse sub banderolă.

Edorion îl ţinea pe copil cu o mână, un băieţel slăbuţ şi posac de şase ani, mişcându-şi degetele prin ţărână şi, din când în când, încercând să se smulgă din strânsoarea lui Edorion. Era probabil cel mai urât copil pe care-l văzuse Mat vreodată, cu un nas borcănat, o gură prea mare şi urechi clăpăuge. Părea a fi refugiat, după găurile din haină şi pantaloni. Era mai murdar decât oricine altcineva.

— Ocupă-te de asta, Haman, spuse Mat adresându-i-se unui Braţ Roşu cu pometi proeminenţi, comandant de grup, cu un chip care purta urmele unei lungi suferinţe şi un tatuaj cu un şoim pe obrazul stâng. Moda părea să se răspândească printre soldaţii Oştii, dar cei mai mulţi şi-l făceau în părţi ale trupului acoperite de veşminte.

— Află de unde a pornit tărăşenia şi dă-i afară din oraş pe bădăranii ăştia.

Meritau măcar atât, indiferent ce îi provocase.

Un bărbat slăbănog, într-o haină murandiană de lână închisă la culoare, se strecură printre gură-cască, aruncându-se în genunchi lângă bărbaţii prăbuşiţi în ţărână. Cel în haină galbenă începuse să scoată nişte gemete sugrumate, iar celălalt îşi luase capul în mâini, mormăind înjurături. Cel nou-venit făcea mai mult zgomot decât ceilalţi doi împreună.

— Oh, Seniorii mei! Seniore Paers! Seniore Culen! Sunteţi morţi? îşi întinse mâinile tremurânde către Mat. Nu-i omorâţi, Seniore! Nu aşa neajutoraţi cum sunt! Sunt corniaţi, Seniore. Eu sunt omul lor, Padry. Sunt eroi, Seniore!

— Nu o să omor pe nimeni, îl întrerupse Mat dezgustat. Dar să-i urci pe eroii ăştia pe cai şi să dispară din oraş până apune

soarele. Nu-mi plac bărbaţii în toată firea care ameninţă să rupă gâtul unui copil. Până la apus!

— Dar, Seniore, sunt răniţi. E doar un pui de ţăran şi a agresat calul Seniorului Paers.

— Doar stăteam pe el, strigă băiatul. Nu am... ce ai zis.

Mat dădu din cap aprobator.

— Nu-l ameninţi pe un copil că-i rupi gâtul doar pentru că s-a urcat pe un cal. Nici măcar pe un pui de ţăran. Ai grijă ca ăştia doi să dispară, dacă nu, le rup eu gâtul. Făcu un semn către Haman, care înclină scurt capul către Braţele Roşii. Comandanţii de grup nu făceau nimic cu mâna lor, ca şi purtătorii de stindard. Soldaţii îi înşfăcară brutal pe Culen şi Paers, târându-i de-acolo gemând, cu Padry în urma lor, gesticulând şi protestând că stăpânii săi nu pot călări, că erau corniaţi şi eroi.

Mat îşi dădu seama că Edorion încă ţinea de braţ sursa scandalului. Braţele Roşii plecaseră, iar mulţimea de gură-cască începea să se risipească. Nimeni nu se uita atent la băiat; aveau propriii copii de crescut şi nu le era deloc uşor. Mat oftă zgomotos:

— Nu-ţi dai seama că poţi să o păţeşti dacă „doar stai" pe un cal străin, băiete? Un bărbat ca ăsta călăreşte probabil un armăsar care ar putea face praf un băieţel ca tine de nici nu şi-ar da seama cineva că a fost acolo.

— Era castrat, spuse băiatul încercând iarăşi să se smulgă din strânsoarea lui Edorion şi se îmbufnă văzând că nu poate. Era castrat, nu m-ar fi rănit. Caii mă plac. Nu sunt ***băieţel;*** am nouă ani. Şi mă cheamă Olver, nu „băiat".

— Olver, zici? Nouă ani? Ar fi putut avea nouă. Lui Mat îi venea greu să-şi dea seama, mai ales cu băieţii din Cairhien. Bine, Olver, unde sunt mama şi tatăl tău? zise uitându-se împrejur, dar refugiaţii din jur treceau la fel de grăbiţi ca orăşenii. Unde sunt, Olver? Vreau să te duc înapoi.

În loc să răspundă, Olver îşi muşcă buza. Şterse mânios o lacrimă care i se scurgea pe obraz.

— Aielii l-au omorât pe tati. Unul din… Shaido. Mami a spus să mergem în Andor. A spus că o să mergem să locuim la o fermă. Cu cai.

— Unde e acum? întrebă încet Mat.

— S-a îmbolnăvit. Am… am îngropat-o unde am găsit nişte fiori. Brusc Olver îl lovi pe Edorion, trăgându-se tare din strânsoare. Avea faţa scăldată în lacrimi. Lasă-mă! Pot să am grijă de mine. Lasă-mă să plec!

— Ai grijă de el până găsim pe cineva, îi spuse Mat lui Edorion, care se uită la el cu gura deschisă în timp ce încerca în acelaşi timp să se ferească de loviturile băiatului şi să-l ţină strâns.

— Eu? Şi ce să fac eu cu tigrişorul ăsta cât un şoarece?

— Pentru început dă-i să mănânce, zise Mat strâmbându-şi nasul; după miros s-ar fi zis că Olver petrecuse ceva timp în grajdul calului. Şi fă-i o baie. Pute.

— Vorbeşte cu mine! ţipă Olver frecându-şi ochii; lacrimile îi împrăştiaseră murdăria peste tot. Vorbeşte cu mine, nu pe deasupra mea!

Mat clipi, apoi se aplecă:

— Îmi pare rău, Olver. Şi eu uram când cei mari făceau aşa. Uite care-i treaba. Miroşi urât, aşa că Edorion o să te ducă la Cerbul Auriu, unde jupâneasa Daelvin o să te lase să faci o baie.

Bosumflarea crescu pe chipul lui Olver.

— Dacă-ţi zice ceva, îi spui că eu am zis că ai voie. Nu te poate opri.

Mat îşi înghiţi un rânjet privindu-l pe băiatul al cărui chip deveni brusc fix. Poate că lui Olver nu-i plăcea ideea de a face o baie, dar, dacă cineva încerca să-l oprească…

— Să faci ce îţi spune Edorion. Este un senior adevărat din Tear şi o să-ţi dea o masă bună şi nişte haine fără găuri în ele. Şi nişte pantofi.

Mai bine să nu adauge „şi pe cineva să aibă grijă de tine“. Jupâneasa Daelvin putea să se ocupe de el, cu puţin aur se îndulcea orice împotrivire.

— Nu-mi plac tairenii, mormăi Olver încruntându-se mai întâi la Edorion şi apoi la Mat; Edorion bombănea singur cu ochii închişi. E senior adevărat? Şi tu eşti?

Înainte ca Mat să poată răspunde, prin mulţime apăru alergând Estean, cu faţa bolovănoasă roşie şi scăldată de sudoare. Platoşa plină de izbituri mai păstra o umbră din fosta glorie aurită, iar dungile roşii de satin de pe mânecile hainei erau uzate. Nu arăta deloc a fi fiul celui mai bogat senior din Tear. Dar, pe de altă parte, nu arătase niciodată.

— Mat, pufăi trecându-şi degetele prin părul lung ce îi intra în ochi. Mat… la râu…

— Ce? spuse nervos Mat; o să înceapă să-şi brodeze hainele cu „nu sunt un afurisit de senior“. Sammael? Shaido? Gărzile Reginei? Afurisiţii de Lei Albi? Ce?

— O corabie, Mat, zise Estean pufăind şi trecându-şi degetele prin păr. O corabie mare. Cred că sunt Oamenii Mării.

Era puţin probabil; Atha’an Miere nu părăseau niciodată marea, oprindu-se doar în cele mai apropiate porturi. Cu toate astea… nu erau multe sate de-a lungul Erininului, către miazăzi, iar proviziile transportate de căruţe aveau să se împuţineze până Oastea ajungea în Tear. Tocmise deja bărci pe râu care să se ţină după armată, dar un vas atât de mare ar fi fost foarte util.

— Ai grijă de Olver, Edorion, spuse neluând în seamă grimasa bărbatului. Estean, arată-mi corabia.

Estean dădu din cap în grabă pregătindu-se să alerge iarăşi, dar Mat îl prinse de mână, încetinindu-l la pas. Estean era repezit şi învăţa greu; cu aşa o combinaţie nu era de mirare că avea cinci vânătăi de la reteveiul jupânesei Daelvin.

Numărul refugiaţilor creştea pe măsură ce Mat se apropia de râu, fie ducându-se către el, fie venind înapoi cu paşi letargici.

Jumătate de duzină de feriboturi cu grinzi late stăteau legate de docurile lungi din lemn îmbibat în gudron, dar nu se vedeau vâsle şi niciun membru al echipajului să le mânuiască. Singurele vase care arătau semne de mişcare erau o jumătate de duzină de bărci de râu, vase zdravene cu unul sau două catarge, care puteau urca sau coborî pe râu. Echipaje desculţe abia se mişcau pe vasele tocmite de Mat; aveau cala plină, iar căpitanii îl asiguraseră că pot pleca de îndată ce primeau ordin. Pe Erinin se mişcau mai multe vase, unele pântecoase, cu prora dreaptă şi cu pânzele pătrate, altele rapide şi înguste, cu pânze triunghiulare. Însă niciunul nu traversa între Maerone şi Aringilul cel înconjurat de ziduri, unde flutura stindardul Leului Alb.

Steagul fluturase şi deasupra oraşului Maerone, iar soldaţii andorani care-l păzeau nu voiseră să lase să intre Oastea Mâinii Roşii. Rand avea Caemlynul, dar comanda sa nu trecea şi asupra Gărzilor Reginei de aici sau a unităţilor strânse de Gaebril, precum Leii Albi. Aceştia erau acum undeva la răsărit – în orice caz, fugiseră în direcţia aceea şi erau probabil răspunzători pentru sumedenia de zvonuri despre tâlhari la drumul mare –, dar restul trecuseră râul după o încăierare aprigă cu Oastea. De atunci, nimic nu mai trecuse peste Erinin.

Mat nu avea ochi decât pentru corabia ancorată în mijlocul râului lat. Era cu adevărat un brăzdar-de-ape al Oamenilor Mării, mai înalt şi mai lung decât orice ambarcaţiune de acolo, dar totuşi zvelt, cu două catarge înclinate.

Se vedeau figuri întunecate urcând pe velatură, unele cu pieptul gol şi pantaloni bufanţi care păreau negri de la distanţă, altele în bluze colorate, ceea ce însemna că erau femei. Marea velatură pătrată fusese strânsă în vergi, dar atârna în funii, gata să fie desfăcută într-o clipă.

— Găseşte-mi o barcă, îi spuse lui Estean. Şi câţiva vâslaşi. Lui Estean trebuia să-i aducă aminte şi de vâslaşi. Tairenianul clipi, trecându-şi mâna prin păr. Grăbeşte-te omule!

Estean dădu grăbit din cap şi începu să alerge.

Mergând până la capătul celui mai apropiat doc, Mat îşi sprijini suliţa de umăr şi-şi scoase luneta din buzunarul hainei. Brăzdarul-de-ape păru că îi sare înainte când îşi lipi ochiul de tubul de alamă. Oamenii Mării păreau că aşteaptă ceva, dar ce? Câţiva priveau către Maerone, dar cei mai mulţi se uitau în direcţia opusă, inclusiv toţi de pe puntea de comandă; acolo se găseau probabil Stăpâna Velelor şi ceilalţi ofiţeri ai navei. Îndreptă luneta de cealaltă parte a râului, unde o barcă subţire şi lungă, cu oameni bronzaţi la vâsle, se grăbea să ajungă la corabie.

Era ceva agitaţie pe docurile lungi din Aringil, aproape identice cu cele din Maerone. Haine roşii cu gulere albe şi platoşe lustruite nu puteau însemna decât Gărzile Reginei, care întâmpinau pe cineva. Mat fluieră uşor când văzu perechea de umbrele de soare cu ciucuraşi printre cei nou-veniţi, una din ele cu două rânduri. Câteodată amintirile cele vechi îi erau de ajutor; umbrela dublă era a Călăuzei Vânturilor, cealaltă a Spadasinului ei.

— Am găsit o barcă, Mat, anunţă Estean fără suflare. Şi câţiva vâslaşi.

Mat îndreptă luneta din nou către corabie. Judecând după mişcarea de pe punte, ridicau barca pe partea cealaltă, iar câţiva bărbaţi trăgeau la cabestan ridicând ancora, în timp ce pânzele începeau să fie desfăcute.

— Se pare că nu o să-mi trebuiască, murmură.

Pe malul celălalt, trimişii Atha'an Miere dispăreau de pe doc cu o escortă de gărzi. Toată treaba nu avea niciun sens. Oamenii Mării la nouă sute de mile de ţărm. Doar Stăpâna Brăzdarului era peste Călăuza Vânturilor; doar Maestrul Spadasin era superior Spadasinului. Nu îşi putea da seama ce se întâmpla, nu din amintirile celorlalţi bărbaţi. Dar erau amintiri foarte vechi; doar despre Aieli îşi „amintea" încă şi mai puţin ca despre Atha'an Miere. Ştia mai multe despre Aieli din propria experienţă decât din amintirile celelalte, şi chiar şi aşa foarte

puţin. Poate cine îi cunoştea acum pe Oamenii Mării ar fi putut să-şi dea seama.

Pânzele erau deja umflate deasupra punţii, iar de pe ancora care era în continuare ridicată se scurgea apă. Graba lor, indiferent ce îi mâna, nu-i ducea înapoi către mare. Vasul plutea în amonte cu viteză tot mai mare, îndreptându-se către gurile mlăştinoase ale râului Alguenya.

Până la urmă, nu era treaba lui. Cu o ultimă privire plină de regrete aruncată către corabie – ar fi putut căra mai mult decât toate celelalte vase tocmite de el la un loc –, Mat se întoarse cu spatele la râu, vârându-şi luneta în buzunar. Estean era încă acolo, privindu-l cu ochi mari.

— Spune-le vâslaşilor să plece, Estean, oftă Mat, iar Estean plecă şontâcăind şi trecându-şi degetele prin păr, bombănind singur.

Acum se vedea şi mai mult noroi la malul apei, ca în urmă cu câteva zile, când mai trecuse pe-acolo. Era doar o fâşie îngustă cât o palmă de noroi lipicios, între apă şi noroiul uscat de un picior de deasupra, dovadă că şi un râu ca Erinin se stingea încetul cu încetul. Nu era treaba lui. Nu putea face nimic, până la urmă. Se întoarse şi plecă să-şi continue rondul prin taverne şi sălile mari ale hanurilor; era important ca nimic să nu pară ieşit din comun în acea zi.

Apusul soarelui îl găsi pe Mat la Cerbul Auriu, dansând cu Betse, care renunţase la şorţ, în timp ce muzicanţii cântau cât de tare puteau. Dansuri de la ţară de data asta, iar mesele fuseseră împinse în lături să facă loc la şase sau opt cupluri. Întunericul adusese puţină răcoare, dar numai în comparaţie cu amiaza. Toată lumea asuda. Băncile erau pline de bărbaţi bând voioşi, iar fetele care serveau se grăbeau să aducă la mese carne de oaie, napi şi supă de orz, având grijă să umple şi cupele cu vin.

Surprinzător, dar femeile păreau să considere dansul o pauză de la căratul tăvilor. Cel puţin fiecare din ele avea un zâmbet

nerăbdător când îi venea rândul să-şi dea jos şorţul şi să-şi şteargă sudoarea de pe faţă pentru un dans, deşi, odată ce începeau, transpirau la fel de tare. Probabil jupâneasa Daelvin le făcuse un fel de listă. Dar Betse era o excepţie. Tânăra subţirică nu aducea vin decât pentru Mat, nu dansa decât cu Mat, iar hangiţa îi privea radioasă ca o mamă în ziua nunţii fiicei ei, încât Mat începu să se simtă stânjenit. Betse dansă cu el până simţi că îl dor tălpile şi i se pun cârcei în gambe, dar ea nu încetă să zâmbească, cu ochii strălucind de plăcere. Se mai opreau să-şi tragă răsuflarea, mai mult pentru el; cu siguranţă, ea nu părea să aibă nevoie. De îndată ce i se opreau picioarele, limba o pornea la galop. Făcea acelaşi lucru ori de câte ori încerca să o sărute, întorcându-şi mereu capul mirată de un lucru sau altul, aşa că nu nimerea decât o ureche sau o şuviţă de păr. Părea mereu surprinsă. Încă nu îşi dădea seama dacă era prostuţă sau foarte isteaţă.

Era aproape două noaptea când Mat îi spuse în final că dansase suficient în seara aceea. Se îmbufnă, dezamăgirea citindu-i-se pe chip. Părea gata să dănţuiască până în zori. Nu era singura; una dintre femeile mai în vârstă se sprijinea cu mâna de un perete masându-şi un picior, dar celelalte erau la fel de zglobii şi vesele ca Betse. Cei mai mulţi bărbaţi păreau obosiţi; cei care se lăsau smulşi de la mese aveau zâmbete îngheţate, iar mulţi alţii refuzau. Mat nu înţelegea de ce. Probabil, fiindcă bărbaţii duceau greul dansului, se gândi, cu ridicările şi întoarcerile. Şi femeile erau uşoare, le trebuia mai puţin efort să ţopăie. Mat se uită lung la o femeie solidă care mai degrabă îl învârtea ea pe Estean decât invers – bărbatul putea dansa, avea talent –, apoi puse o monedă în mâna lui Betse, o coroană andorană mare, să-şi cumpere ceva frumos.

Ea studie moneda o clipă, apoi se ridică pe vârfuri să-l sărute uşor pe gură, o atingere uşoară ca o pană.

— Nu te-aş spânzura niciodată, indiferent ce-ai face. Mai dansezi mâine cu mine?

Înainte să poată răspunde, ea ţâşnise de lângă el chicotind, privindu-l peste umăr chiar în timp ce îl trăgea pe Edorion către ringul de dans. Îi interceptă jupâneasa Daelvin, aruncând un şorţ în braţele lui Betse şi arătându-i cu un deget bucătăria.

Mat şchiopăta uşor mergând către masa lipită de peretele din spate, unde se retrăseseră Talmanes, Daerid şi Nalesean. Talmanes se uita lung în cupa de vin, de parcă ar fi căutat în ea răspunsuri la probleme grave. Daerid rânjea la Nalesean care încerca să scape de o femeie grăsuţă cu ochi cenuşii şi păr şaten, fără să recunoască deloc că îl dureau picioarele. Mat îşi puse mâinile pe masă.

— Mâine, la răsăritul soarelui, Oastea porneşte. Ar fi mai bine să începeţi pregătirile. Cei trei se uitară uimiţi la el.

— Dar mai sunt doar câteva ore, protestă Talmanes în timp ce Nalesean zise:

— Atât ne ia numai să-i scoatem din cârciumi.

— Nimeni dintre noi nu mai prinde somn în noaptea asta, tresări Daerid clătinând din cap.

— Eu da, spuse Mat. Unul dintre voi să mă trezească în două ore. În zori plecăm.

Lumina cenuşie de dinainte de primele raze ale dimineţii îl găsi pe Mat călare pe Cimpoiaş, calul său solid şi maroniu, cu suliţa pusă de-a lungul şeii şi arcul lung, fără coarda pusă, băgat sub cingătoarea şeii, fără să fi apucat să doarmă suficient, privind cu ochii roşii cum Oastea pleacă din Maerone. Toţi cei şase mii. Jumătate călare, jumătate pe jos şi făcând zgomot suficient să trezească morţii. În ciuda orei, oamenii ieşiseră să-i privească, fie în stradă, fie de la ferestrele caselor.

În frunte era stindardul pătrat cu margini roşii al Oştii, o mână roşie desenată pe alb, cu mottoul purpuriu brodat dedesubt: ***Dovie'andi se tovya sagain,*** „E timpul ca zarurile să fie aruncate". Nalesean, Daerid şi Talmanes călăreau lângă steag, alături de ei zece călăreţi loveau în tobe de aramă îmbrăcate în pânză stacojie, iar tot atâtea trompete cântau. În spate veneau

călăreţii lui Nalesean, o amestecătură de soldaţi din Tear şi de Apărători ai Stâncii, de fii de seniori cairhieni cu un ***con*** pe spate şi urmaţi de servitori, câţiva andorani, fiecare escadron şi grup cu propriul stindard al Mâinii Roşii, o sabie şi un număr. Mat îi făcuse să tragă la sorţi ce numere primeau fiecare.

Amestecătura provocase câteva nemulţumiri; un pic mai multe, dacă e să spunem adevărul. La început toţi călăreţii din Cairhien îl urmaseră pe Talmanes, iar cei din Tear, pe Nalesean. Pedestrimea fusese de la început un talmeş-balmeş. Bombăniseră şi când unităţile fuseseră făcute egale, şi la fel şi stindardele. Seniorii şi căpitanii adunau câţi oameni doreau să vină, şi erau cunoscuţi ca oamenii lui Edorion, ai lui Meresin sau ai lui Alhandrin. Încă mai făceau asta – spre exemplu, cei cinci sute ai lui Edorion îşi puseseră numele de Ciocanele lui Edorion, nu Primul Escadron, dar Mat le băgase în cap că fiecare om aparţinea Oştii, şi nu ţinuturilor în care se nimerise să se nască, iar cui nu-i plăcea asta putea să plece. În mod remarcabil, nimeni nu plecase.

Era greu de înţeles de ce rămâneau. Sigur, câştigau bătăliile pe care le purtau, cu toate astea unii mureau. Nu-i era uşor să-i hrănească şi să-i plătească la timp, şi puteau să uite de bogăţiile pe care visau să le jefuiască. Nimeni nu văzuse un bănuţ până atunci şi nu credea ca vreunul să vadă unul vreodată. Era o nebunie.

Primul escadron ovaţionă, repede urmat de al patrulea şi al cincilea. Îşi ziceau Leoparzii lui Carlomin şi Vulturii lui Reimon. „Seniorul Matrim şi Victoria! Seniorul Matrim şi Victoria."

Dacă Mat ar fi avut o piatră la îndemână, ar fi aruncat-o în ei.

Urma pedestrimea, ca un şarpe lung, fiecare companie mărşăluind în cadenţa tobelor, în spatele unui stindard înalt, care avea desenată pe el o suliţă în loc de sabie, douăzeci de rânduri de lănci, urmate de alte cinci de arcaşi sau arbaletrieri. Fiecare companie avea unul sau două fluiere, cântând pe muzică.

Bem noaptea toată şi ziua dansăm,
Bănuţi pe fete-i spânzurăm,
Când terminăm, plecăm
La dans cu Jak al Umbrei.

Mat aşteptă ascultând cântecul până apărură primii cavaleri ai lui Talmanes, apoi îşi înfipse călcâiele în coastele lui Cimpoiaş. Nu avea rost să aştepte căruţele cu provizii de la sfârşit sau caii de schimb. Unii cai puteau ologi pe drumul spre Tear sau puteau muri de boli pe care fierarii nu le puteau vindeca, iar un călăreţ fără cal nu valora mare lucru. Pe râu, şapte ambarcaţiuni alunecau sub pânzele triunghiulare, ceva mai repede decât curentul. Fiecare avea un mic steag alb cu Mâna Roşie. Alte vase ridicau ancora către miazăzi, unele dintre ele cu toate pânzele sus.

Ajunse în fruntea coloanei când soarele apărea la orizont, aruncând primele raze peste cuşmele dealurilor şi tufişurile rare. Îşi trase borurile pălăriei în jos în faţa discului de argint strălucitor al soarelui. Nalesean îşi înăbuşi un căscat cu pumnul îmbrăcat în armură, în timp ce Daerid se lăsase moale în şa, cu pleoapele grele, gata parcă să adoarmă. Doar Talmanes era atent, cu ochii larg deschişi şi spatele drept. Mat îl înţelegea mai degrabă pe Daerid. Chiar şi aşa, ridică vocea să acopere tobele şi trompetele:

— Trimite-ţi iscoadele de îndată ce nu se mai vede oraşul.

Departe, către miazăzi, erau şi păduri, şi câmpii străbătute de un drum umblat; cel mai mare trafic era pe apă, dar trecuseră suficiente căruţe şi oameni de-a lungul anilor ca să bătătorească un drum.

— Şi opriţi afurisitul ăsta de zgomot.

— Iscoadele? se întrebă Nalesean. Arză-m-ar focul! Nu e nici măcar o suliţă mai aproape de zece mile de noi, asta dacă nu crezi că Leii Albi s-au oprit din fugit şi, chiar dacă s-au oprit, nu stau ei nici la cincizeci de mile de noi dacă află ca suntem pe aici.

Mat îl ignoră.

— Vreau să parcurgem treizeci şi cinci de mile astăzi. Când putem face în fiecare zi treizeci şi cinci de mile, o să vedem cât de departe putem să ajungem.

Se uitară la el cu gura căscată. Caii nu puteau ţine pasul mult timp şi oricine, cu excepţia Aielilor, ar fi considerat douăzeci şi cinci de mile o zi excelentă de marş. Dar trebuia să-şi joace cărţile aşa cum îi veniseră.

— Comadrin a scris: „Atacă acolo unde inamicul nu crede că o vei face, dintr-o direcţie neaşteptată, atunci când nu se aşteaptă. Apără-te acolo unde inamicul nu crede că te vei apăra şi atunci când crede că vei fugi. Surpriza este cheia victoriei, iar iuţeala este cheia surprizei. Pentru soldat iuţeala este viaţa".

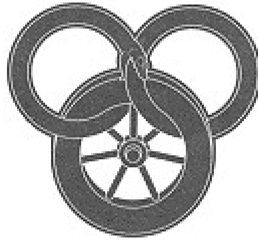
— Cine e Comadrin? întrebă Talmanes după o clipă, iar Mat trebui să se adune ca să poată răspunde.

— Un general. Mort de multă vreme. I-am citit cartea odată, îşi amintea că a citit-o, şi nu doar o dată; nu credea că mai există vreo copie pe lume. Îşi aducea aminte când s-a întâlnit cu Comadrin, după ce pierduse o bătălie în faţa lui, cu şase sute de ani înainte de Artur Aripă-de-Şoim. Amintirile acelea i se strecuraseră în minte. Bine măcar că nu şi-a ţinut discursul în Limba Străveche; de-acum reuşea să evite lucrurile astea.

Mat se relaxă văzând iscoadele călare cum se pierd ca într-un evantai în faţa coloanei. Partea lui începuse, aşa cum prevedea planul. O plecare rapidă, anunţată în ultima clipă, de parcă ar fi încercat să se strecoare către miazăzi, suficient de lentă pentru a fi sigur că e remarcată. Combinaţia avea să-l facă să pară un prost, şi asta era bine. Era o idee bună să înveţe Oastea să se mişte repede – dacă reuşeai să te mişti repede puteai să te fereşti de lupte –, dar înaintarea lor rapidă avea să fie observată, cel puţin de pe râu, dacă nu şi de prin altă parte. Scrută cerul: nu erau corbi sau ciori, dar asta nu însemna mare lucru. Nu se vedeau nici porumbei, dar era gata să-şi mănânce şaua dacă nu plecase niciunul în acea dimineaţă din Maerone.

În cel mult câteva zile, Sammael avea să afle de sosirea grăbită a Oştii, iar cuvintele strecurate de Rand în Tear aveau să facă limpede faptul că venirea lui Mat semnala invazia iminentă a Illianului. Indiferent cât de tare încerca, Oastea era la mai mult de o lună de Tear. Cu puţin noroc, Sammael avea să fie strivit ca un păduche între două pietre, înainte ca Mat să se apropie la mai puţin de o sută de mile. Sammael putea vedea tot ce venea către el – sau aproape tot –, dar avea să fie un dans diferit de cel pe care îl aştepta. Diferit de cel aşteptat de toţi, mai puţin de Rand, Mat şi Bashere. Acesta era planul adevărat. Mat se trezi fluierând binedispus. În final, totul avea să meargă aşa cum îşi dorea.

CAPITOLUL 6

Fire ţesute din Umbră

SAMMAEL PĂŞI PRUDENT PE COVOARELE DE MĂTASE desenate cu flori, lăsând poarta deschisă, în caz că avea nevoie să se retragă, ţinând în el cât de mult ***saidin*** putea. De obicei, refuza întâlnirile care nu erau pe teren neutru sau pe teren propriu, dar acum era a doua oară când venea aici. Chestiune de necesitate. Nu era un om care-şi acorda uşor încrederea şi devenise şi mai neîncrezător după ce auzise frânturi din ce se întâmplase între Demandred şi cele trei femei, iar Graendal nu-i spusese decât atât cât trebuia ca el să-i sprijine interesele. Înţelegea; avea şi el planurile lui, despre care ceilalţi Numiţi nu ştiau nimic. Va exista un singur Nae'blis, şi era un premiu la fel de mare ca nemurirea însăşi.

Stătea pe o platformă înaltă, cu o balustradă de marmură la un capăt, unde fuseseră aranjate mese şi scaune împodobite cu aur şi fildeş sculptat, aranjate pentru a oferi o privire asupra restului sălii, plină de coloane, aflată la zece paşi mai jos. Nicio

scară nu ducea acolo; era un uriaş şi extravagant puţ în care să fie prezentat un spectacol. Razele soarelui străluceau prin ferestrele înalte, unde sticla colorată se îmbina în modele complicate. Înăuntru nu pătrundea nimic din căldura năucitoare a soarelui; aerul era răcoros, deşi abia îl simţea. Graendal nu avea nevoie de un astfel de efort, după cum nici el nu avea, dar desigur că ea ar fi făcut asta. De mirare că nu întinsese plasa peste întregul palat.

Era ceva diferit în partea de jos a camerei, dar nu îşi dădea seama ce. Trei stâlpi lungi se ridicau în mijlocul sălii, fiecare susţinând o fântână – forme curgătoare, mişcare îngheţată în piatră – care arunca apa aproape până la tavanul cu nervuri de marmură. Bărbaţi şi femei se bălăceau în fântâni, purtând doar nişte bucăţi de mătase sau chiar mai puţin, în timp ce alţii, îmbrăcaţi la fel de sumar, dădeau reprezentaţii pe margine, acrobaţi şi jongleri, dansatori în stiluri diverse, muzicanţi la flaut sau la corn, la tobe şi la tot soiul de alte instrumente. De toate mărimile, nuanţele pielii, ale părului şi ochilor, fiecare era mai desăvârşit fizic decât celălalt. Totul era făcut să îi amuze pe cei care stăteau pe platformă. O tâmpenie. O risipă de timp şi energie. Tipic pentru Graendal.

Platforma fusese goală când păşise pe ea, dar, plin de ***saidin,*** putea simţi acum parfumul dulce al lui Graendal şi îi auzi papucii atingând uşor covoarele, mult înainte de a o auzi vorbind.

— Nu sunt minunate animăluţele mele?

Îl însoţi lângă balustradă, zâmbind la spectacolul de dedesubt. Rochia ei subţire domani, albastră era lipită de corp, oferind mai mult decât o aluzie. Ca de obicei, avea pe fiecare deget inele cu pietre diferite, patru sau cinci brăţări încrustate cu pietre preţioase la fiecare mână şi un uriaş colier de safire la gâtul acoperit de un guler înalt. Nu se pricepea la astfel de lucruri, dar bănuia că petrecuse ore întregi aranjându-şi buclele aurii pe umeri şi punând toate acele pietre de lună între ele; ceva din neglijenţa ei sugera precizia.

Câteodată Sammael îşi punea întrebări despre ea. Nu o întâlnise niciodată până când nu se decisese să abandoneze o cauză pierdută şi să se alăture Marelui Senior, dar toată lumea auzise de ea, vestită şi apreciată, o ascetă dedicată tratării celor cu mintea prea rătăcită pentru a fi Tămăduiţi. La prima întâlnire, când jurase credinţă Marelui Senior, dispăruse orice umbră din binefăcătoarea cumpătată, de parcă ar fi devenit exact opusul a ceea ce fusese înainte. Obsesia pentru propriile plăceri masca dorinţa de a distruge pe oricine avea o fărâmă de putere. Iar asta masca propria sete de putere, foarte rar dată în vileag. Graendal se pricepuse întotdeauna să mascheze un lucru chiar sub nasul tău. Se gândea că o cunoaşte mai bine decât oricare alt Numit – îl însoţise la Shayol Ghul să-şi depună jurămintele dar nici măcar el nu-i cunoştea toate feţele. Avea mai multe ascunzişuri decât un ***jegal*** solzi şi trecea de la unul la altul cu o rapiditate fulgerătoare. Atunci ea fusese maestrul, iar el învăţăcelul, cu toate realizările lui. Situaţia se schimbase.

Niciunul dintre artişti sau dintre cei care se bălăceau nu privea în sus, dar, odată cu venirea ei, deveniseră mai energici, mai graţioşi, dacă era posibil, încercând să-şi arate cele mai bune calităţi; existau doar pentru a o mulţumi. Graendal se asigurase de asta.

Făcu un gest către patru acrobaţi, un bărbat brunet care ţinea trei femei subţiri, cu pielea arămie strălucind de uleiuri.

— Sunt favoriţii mei, cred. Ramsid este fratele regelui din Domani. Femeia de pe umerii lui e soţia sa; celelalte două sunt fiica cea mai mică şi sora mai tânără a regelui. Nu crezi că e remarcabil ce poate învăţa un om dacă e încurajat cum trebuie? Câte talente nu se pierd!

Era una dintre ideile ei favorite. Un loc pentru fiecare şi fiecare la locul lui, un loc ales pentru ei în funcţie de talente şi de nevoile societăţii. Care păreau mereu concentrate în jurul dorinţelor ei. Toată povestea asta îl plictisea pe Sammael; dacă normele ei i s-ar fi aplicat şi lui, ar fi ajuns şi el tot acolo.

Acrobatul se întoarse încet, ca ei să vadă mai bine; ţinea câte o femeie pe fiecare parte, agăţată de el cu câte o mână. Graendal deja se uita în altă parte, la un bărbat cu pielea foarte închisă şi o femeie cu păr cârlionţat, ambii foarte frumoşi. Perechea cânta la harpe alungite, cu nişte clopoţei care scoteau clinchete atunci când coardele erau atinse.

— Ultima mea achiziţie, din ţinuturile de dincolo de Pustiul Aiel. Ar trebui să-mi fie recunoscători că i-am salvat. Chiape era Sh'boan, un fel de împărătească, proaspăt rămasă văduvă, iar Shaofan urma să se căsătorească cu ea şi să devină Sh'botay. Ea ar fi avut puterea absolută timp de şapte ani, apoi ar fi murit. După care el ar fi ales o nouă Sh'boan şi ar fi condus timp de şapte ani, până murea. Acest ciclu ţine de peste trei mii de ani, fără întrerupere, spuse râzând uşor şi clătinându-şi mirată capul. Shaofan şi Chiape insistă că morţile sunt naturale. Voinţa Pânzei, spun ei. Pentru ei orice este Voinţa Pânzei.

Sammael îi privea în continuare pe oamenii de dedesubt. Graendal pălăvrăgea ca o prostănacă, dar numai un nebun ar fi considerat că era astfel. Ce lăsa să-i scape era la fel de atent înfipt ca un ac ***conje.*** Cheia era să înţeleagă de ce şi ce avea de câştigat. De ce brusc trebuia să-şi răpească „animăluţele" de atât de departe? Arareori se complica. Încerca să-i atragă atenţia către ţinuturile de dincolo de Pustiu, să creadă că ea are un interes acolo? Câmpul de luptă era acolo. După ce se va elibera Marele Senior, acolo va lovi. Restul lumii va fi atins de rămăşiţele furtunilor, răvăşit de ele, dar furtunile acolo vor începe.

— Din moment ce atât de mulţi membri ai familiei regale Domani ţi-au fost pe plac, spuse sec, sunt surprins că nu ţi-au plăcut şi alţii.

Dacă ea voia să-i distragă atenţia, va găsi o ocazie să-i strecoare din nou o aluzie. Ea credea că nimeni, niciodată, nu era în stare să vadă dincolo de trucurile ei.

O femeie micuţă, cu păr negru, nu tânără, dar cu acel soi de frumuseţe şi eleganţă care durează o viaţă întreagă apăru lângă el, ţinând în ambele mâini o cupă de cristal plină cu un punci de vin negru. Îl luă, deşi nu avea intenţia să bea; începătorii se uitau cu ochii cât cepele după marea bătălie, lăsând să se strecoare în spatele lor un asasin singuratic. Or fi fost bune alianţele, chiar şi temporare, dar, cu cât rămâneau mai puţini Numiţi în Ziua Reîntoarcerii, cu atât era mai mare şansa supravieţuitorilor de a fi numiţi Nae'blis. Marele Senior încurajase întotdeauna această... competiţie; doar cei mai înzestraţi erau demni să-l slujească. Sammael credea adeseori că cel ales să conducă lumea pentru vecie va fi ultimul Numit rămas în viaţă.

Femeia se întoarse către un tânăr atletic care ţinea în mâini o tavă de aur cu o altă cupă şi o carafă. Ambii purtau mantii albe, diafane şi niciunul nu aruncase nici măcar o privire către poarta rămasă deschisă în apartamentele sale din Illian. Când o servi pe Graendal, chipul femeii era un portret al adoraţiei. Niciodată nu fusese o problemă să vorbească în faţa servitorilor şi a „animăluţelor1, deşi printre ei nu exista nici măcar o singură Iscoadă a Celui întunecat. Nu avea încredere în Iscoade, pretinzând că erau prea uşor de influenţat, dar nivelul Forţării era atât de mare, încât cei care o slujeau nu mai puteau simţi decât adoraţie faţă de ea.

— Mă aşteptam să-l văd aici pe însuşi regele servind vin, continuă el.

— Ştii că îi aleg doar pe cei excepţionali. Alsalam nu se ridică la standardele mele. Graendal luă cupa cu vin fără s-o privească pe femeie, iar Sammael se întrebă din nou dacă servitorii nu erau o altă perdea de fum, ca şi pălăvrăgeala. Poate o mică aţâţare avea să scoată ceva la lumină.

— Mai devreme sau mai târziu ai să faci o greşeală, Graendal. Unul dintre vizitatorii tăi îl va recunoaşte până la urmă pe unul din cei care îi serveşte vinul sau îi face patul şi va avea suficient

de multă minte să-şi ţină gura până pleacă. Ce vei face dacă vine cineva la palat cu o armată întreagă să-şi salveze soţul sau sora? Poate că o săgeată nu e o lance de şoc, dar tot te poate ucide.

Ea îşi lăsă capul pe spate râzând, un tril vesel, evident prea prostesc ca să-şi fi dat seama de insultă. Evident, dacă nu o cunoşteai.

— Oh, Sammael, de ce i-aş lăsa să vadă şi altceva decât ce vreau eu? Evident că nu îmi trimit „animăluţele“ să-i slujească. Şi cei care-l sprijină pe Alsalam, şi cei care i se opun, chiar şi cei juraţi Dragonului pleacă de aici convinşi că îi ajut doar pe ei. Şi nu vor să deranjeze o invalidă.

Simţi furnicături pe piele când ea începu să conducă, iar chipul lui Graendal se schimbă o clipă. Pielea îi deveni arămie, dar palidă, ochii şi părul negre, dar lipsite de strălucire; părea slabă şi fragilă, o femeie domani odată frumoasă, pierzând lupta cu boala. Abia se abţinu să nu facă o grimasă. O singură atingere, şi ar fi dispărut iluzia acelor trăsături ascuţite – doar cea mai iscusită Iluzie putea trece un astfel de test –, dar Graendal avea un stil flamboaiant.

Nu înceta să-l surprindă faptul că ea alegea să rămână aici, în acest palat cunoscut peste tot în Arad Domani, înconjurată de război civil şi anarhie. Sigur, nu credea că mai lăsase un alt Numit să ştie unde îşi făcuse sălaşul. Faptul că îi spusese lui îl neliniştea. Ii plăcea confortul şi nu voia niciodată să depună mult efort să-l aibă, dar palatul era aproape de Munţii de Negură şi trebuia depusă o grămadă de muncă pentru a ţine agitaţia la distanţă şi pentru ca nimeni să nu se întrebe unde dispăruse fostul proprietar, cu familia şi servitorii săi. Sammael nu ar fi fost surprins ca fiecare om care o vizita să plece convins că pământurile aparţinuseră familiei lui Graendal încă de la Frângerea Lumii. Utiliza Forţarea la fel de des ca pe un ciocan, încât puteai să uiţi că era în stare să ţească cu atâta delicateţe,

răsucind mintea cuiva atât de subtil că nimeni nu ar fi găsit vreodată vreo urmă. Probabil nimeni, niciodată, nu o egalase.

Lăsă poarta să dispară, dar păstră ***saidinul;*** trucurile ei nu ar fi funcţionat pe un bărbat învăluit în Izvor. Îi plăcea şi lupta pentru supravieţuire, deşi acum era cam inconştientă; doar cei mai înzestraţi meritau să supravieţuiască, iar el îşi dovedea asta sieşi în fiecare zi. Ea nu avea cum să ştie că el încă ţinea ***saidinul,*** dar zâmbi scurt în cupă, de parcă ar fi ştiut. Îi plăcea la fel de puţin ca oamenii să pretindă că ştiu lucruri pe cât îi displăcea ca ei să ştie lucruri de care el nu avea habar.

— Ce voiai să-mi spui? întrebă mai brutal decât voise.

— Despre Lews Therin? Nu mai pari interesat şi de altceva. O să fie „animăluţ“. O să-l fac piesa centrală a fiecărei expoziţii. Nu că ar fi suficient de frumos, dar compensează cu faptul că este cine este, spuse, zâmbind din nou în cupă, şi adăugă atât de încet încât n-ar fi auzit-o fără ***saidin:*** Şi îmi plac cei înalţi.

Făcu un efort să nu-şi îndrepte spatele. Nu era scund, dar îl deranja că statura nu îi egala abilităţile. Lews Therin fusese cu un cap mai înalt ca el; şi al’Thor era. Şi parcă mereu se presupunea că cel mai înalt era şi mai bun. Făcu un alt efort să nu-şi atingă cicatricea care îi străbătea chipul, de la rădăcina firelor de păr până la barba tunsă pătrat. O avea de la Lews Therin; o păstra ca aducere-aminte. Bănui că ea doar se făcuse că nu-i înţelegea întrebarea, să-l atragă în cursă.

— Lews Therin e mort de mult, spuse aspru. Rand al’Thor e un ţărănoi, un purtător de ***choss*** peste care a dat norocul.

Graendal clipi surprinsă.

— Chiar crezi asta? Cu siguranţă e vorba despre mai mult decât despre noroc. Norocul nu l-ar fi putut duce atât de repede şi atât de departe.

Sammael nu venise să vorbească despre al’Thor, dar simţi fiori de gheaţă pe şira spinării. Gânduri pe care încercase să le alunge i se strecurau iarăşi în minte. Al’Thor nu era Lews Therin, dar al’Thor era sufletul renăscut al lui Lews Therin. Sammael nu

era nici filosof, nici teolog, dar Ishamael fusese şi una, şi alta şi pretinsese că descoperise secrete divine. E adevărat că Ishamael murise nebun, dar, încă de pe vremea când mai era încă în toate minţile şi părea sigur că o să-l înfrângă pe Lews Therin Telamon, pretindea că această luptă se duce din momentul Creaţiei, un război fără sfârşit între Marele Senior şi Creatorul care se folosea de surogate umane. Mai mult, mărturisea că Marele Senior ar fi vrut să-l atragă de partea Umbrei pe Lews Therin. Poate că Ishamael începuse deja să înnebunească, dar se făcuseră eforturi de a-l converti pe Lews Therin. Iar Ishamael spusese că se mai întâmplase în trecut, campionul Luminii devenind o creatură a Umbrei, ridicată la rang de campion al Umbrei.

Erau implicaţii neliniştitoare, ramificaţii pe care Sammael nu voia să le ia în calcul, dar ceea ce îl şoca cel mai mult era posibilitatea ca Marele Senior să-şi dorească într-adevăr să-l facă Nae'blis pe al'Thor. Nu se putea întâmpla pur şi simplu. Al'Thor avea nevoie de ajutor. Ajutor care ar fi explicat şi aşa-zisul său noroc de până acum.

— Ai aflat unde îl ţine al'Thor pe Asmodean? Pe unde e Lanfear? Sau Moghedien?

Desigur, Moghedien se ascundea ca întotdeauna, Păienjeniţa apărând mereu când credeai că, în sfârşit, e moartă.

— Ştii la fel de multe ca şi mine, spuse Graendal sorbind fără griji din cupă. Eu cred însă ca Lews Therin i-a omorât. Oh, nu te strâmba la mine. Al'Thor, dacă preferi.

Gândul nu părea să o neliniştească, dar ea ar fi avut grijă să nu ajungă niciodată într-o luptă deschisă cu al'Thor. Nu ar fi stat în firea ei să facă altfel. Dacă al'Thor ar fi găsit-o, ar fi abandonat totul şi s-ar fi instalat în altă parte sau s-ar fi predat înainte ca el să o lovească şi ar fi început să-l convingă că îi este indispensabilă.

— În Cairhien circulă zvonuri că Lews Therin ar fi ucis-o cu mâna lui pe Lanfear, în aceeaşi zi în care l-a omorât pe Rahvin.

— Zvonuri! Lanfear l-a ajutat de la început pe al'Thor, asta e părerea mea. I-aş fi luat capul în Stânca din Tear dacă cineva nu ar fi trimis Myrddraali şi troloci să-l salveze! Lanfear a fost, sunt sigur! Am terminat cu ea. Data viitoare când o văd, o ucid! Şi de ce l-ar fi ucis pe Asmodean? Eu l-aş omorî, dacă l-aş găsi, dar acum e de partea lui al'Thor. Îl învaţă!

— Întotdeauna găseşti scuze pentru eşecurile tale, şopti sorbind punci, atât de încet încât nu ar fi auzit fără ***saidin,*** apoi spuse cu voce tare:

— Poţi să crezi ce vrei. Poate că ai chiar dreptate. Tot ce ştiu e că Lews Therin ne scoate din joc unul câte unul.

Mâna lui Sammael tremura de furie, aproape vărsând din vin înainte de a se controla. Rand al'Thor ***nu*** era Lews Therin. El însuşi îi supravieţuise marelui Lews Therin Telamon, lăudându-i pe alţii pentru o victorie pe care el însuşi nu o putuse obţine şi aşteptându-se să fie crezut. Singurul său regret era că omul nu avea un mormânt să poată scuipa pe el.

Bătând darabana cu degetele în ritmul muzicii, Graendal vorbi distrată, de parcă ar fi fost atentă doar la ritm:

— Atât de mulţi dintre noi au murit luptându-se cu el! Aginor şi Balthamel, Ishamael, Be'lal şi Rahvin. Şi Lanfear, şi Asmodean, indiferent ce crezi tu. Poate şi Moghedien sau poate că se furişează prin umbre aşteptând ca noi toţi să fim morţi – e suficient de nechibzuită pentru a face asta. Sper doar că ţi-ai pregătit un loc unde să poţi fugi. Nu pare să fie niciun dubiu că tu eşti următorul după care va veni. Curând, aş zice. Eu nu mă confrunt cu nicio armată aici, dar Lews Therin strânge una uriaşă pe care să o arunce asupra ta. E preţul pe care trebuie să-l plăteşti dacă vrei să fii şi ***văzut*** că deţii puterea, nu doar să o ai.

Avea pregătit un plan de retragere – aşa era prudent –, dar îl înfurie să o audă atât de sigură pe sine că va avea nevoie să se retragă.

— Şi, dacă îl distrug pe al’Thor, atunci nu voi încălca porunca Marelui Senior.

Nu înţelegea, dar nu era necesar să-l înţeleagă pe Marele Senior, doar să se supună.

— Din câte mi-ai spus. Dacă nu mi-ai spus totul…

Ochii lui Graendal deveniră reci ca gheaţa. Poate că evita confruntările, dar nu-i plăceau ameninţările. În clipa următoare era toată numai zâmbete. Schimbătoare ca vremea în M’jinn.

— Ţi-am spus tot ce a povestit Demandred că i-a spus Marele Senior. Fiecare cuvânt. Mă îndoiesc că ar minţi în numele Marelui Senior, chiar şi el.

— Dar mi-ai spus puţine din ce are de gând să facă, zise încet Sammael, şi el, şi Semirhage sau Mesaana. Practic nimic.

— Ţi-am spus ceea ce ştiam, zise iritată; poate că spunea adevărul, părea să regrete că nu ştie nici ea; poate.

— Cât despre restul… gândeşte-te la trecut, Sammael. Obişnuiam să complotăm unul împotriva celuilalt aproape la fel de mult ca împotriva lui Lews Therin, dar câştigam, înainte ca el să ne prindă pe toţi adunaţi la Shayol Ghul.

O trecu un fior şi pentru o clipă păru obosită. Nici Sammael nu voia să-şi amintească acea zi şi ce a urmat apoi, un somn fără vise în timpul căruia totul s-a schimbat atât de mult încât nu mai putea fi recunoscut şi tot ce clădise se spulberase.

— Acum ne-am trezit într-o lume în care ar trebui să fim atât de sus deasupra celorlalţi, încât să fim o altă specie – şi murim. Uită o clipă cine va fi Nae’blis. Al’Thor – dacă ţii să-i spui pe numele ăsta – era neajutorat ca un bebeluş când ne-am trezit noi.

— Ishamael nu ar fi spus asta, zise el – desigur, Ishamael fusese nebun deja –, dar ea continuă de parcă nu l-ar fi auzit.

— Ne comportăm ca şi cum asta ar fi lumea pe care o ştiam, când de fapt nimic nu mai e aşa. Murim unul câte unul, iar al’Thor devine mai puternic. Oameni şi ţinuturi întregi îl

urmează. Iar noi murim. Nemurirea este a mea. Nu vreau să mor.

— Dacă te înspăimântă, ucide-l.

Înainte să termine de vorbit, îşi dădu seama ce spusese şi şi-ar fi înghiţit cuvintele dacă ar fi putut. Graendal se uită la el uimită şi plină de dispreţ.

— Îl slujesc pe Marele Senior şi mă supun lui, Sammael.

— Cum fac şi eu. Cum facem toţi.

— Ce drăguţ din partea ta că binevoieşti să îngenunchezi în faţa Stăpânului nostru, spuse cu o voce la fel de îngheţată ca zâmbetul ei, în timp ce faţa i se întuneca. Tot ce spun e că Lews Therin e la fel de periculos ca în vremurile noastre. Înspăimântată? Da, sunt înspăimântată. Am de gând să trăiesc veşnic, nu să am soarta lui Rahvin.

— Tsag!

Obscenitatea o făcu să clipească şi să se uite la el cu atenţie.

— Al'Thor – al'thor, Graendal! Un băieţaş ignorant, indiferent ce reuşeşte să-l înveţe Asmodean. Un mocofan primitiv care crede că sunt imposibile nouă zecimi din ceea ce nouă ni se pare firesc. Al'Thor îi face pe câţiva seniori să-şi plece spinarea şi crede că a cucerit o naţiune. Nu are voinţa să strângă pumnul şi să-i cucerească cu adevărat. Doar Aieli ***-Bajad drovja!*** Cine ar fi crezut că se pot schimba aşa? Trebuia să se stăpânească; el nu înjura niciodată aşa, era o slăbiciune… Doar ei îl urmează cu adevărat, şi nu toţi. Atârnă de un fir, şi va cădea, într-un fel sau altul.

— Va cădea? Şi dacă e…?

Graendal se opri, ridicându-şi atât de repede cupa la gură încât îşi vărsă punci pe încheietură. Sorbi cu înghiţituri mari până aproape termină cupa. Slujnica elegantă veni în grabă cu o nouă carafă de cristal. Graendal întinse cupa să-i fie umplută şi continuă fără să-şi tragă răsuflarea:

— Câţi dintre noi vor muri înainte să se termine? Trebuie să fim mai uniţi ca niciodată.

Nu asta începuse să spună. El ignoră din nou fiorii de gheaţă care i se strecurară pe şira spinării. Al'Thor nu va fi ales Nae'blis. Nu va fi! Deci, ea voia ca ei doi să lupte împreună, nu-i aşa?

— Atunci leagă-te cu mine! Noi doi împreună am fi mai mult decât îndeajuns pentru al'Thor. Să fie acesta începutul unei noi legături.

Cicatricea îl strânse când zâmbi la paloarea bruscă apărută pe chipul ei. Legătura trebuia să plece de la ea, dar, cum nu erau decât ei doi, ea ar fi trebuit să-i cedeze tot controlul şi să aibă încredere ca el să întrerupă legătura.

— Deci, se pare că o să continuăm ca şi până acum; nu fusese nicio umbră de întrebare, încrederea nu era o trăsătură a niciunuia din ei. Ce mai ai să-mi spui?

Acesta era motivul pentru care venise acolo, nu să o asculte trăncănind despre al'Thor. Ea se uită lung la el, încercând să se adune, cu ochii sclipind de ură. Spuse într-un final:

— Destul de puţin.

Nu avea să uite că el o văzuse pierzându-şi controlul. Mânia nu i se strecurase în voce, vorbea calm, chiar dacă puţin repezit.

— Semirhage nu a fost la ultima întâlnire, nu ştiu de ce şi nu cred că ştiu nici Mesaana sau Demandred. Mesaana era supărată, deşi încerca să ascundă asta. Crede că Lews Therin va cădea curând în mâinile noastre, dar aşa a crezut mereu. Era sigură că Be'lal îl va ucide sau captura în Tear; era foarte mândră de cursa aceea. Demandred te avertizează să fii prudent.

— Deci, Demandred ştie că noi doi ne întâlnim, spuse cu o voce inexpresivă. Oare de ce se aşteptase să primească mai mult decât firimituri de la ea?

— Sigur că ştie. Nu cât de multe îţi spun, ci că îţi spun câte ceva. Încerc să strâng rândurile, Sammael, înainte de a fi prea…

Sammael o întrerupse scurt:

— Trimite-i un mesaj lui Demandred. Spune-i că ştiu ce pune la cale.

Evenimentele de la miazăzi miroseau a Demandred, întotdeauna îi plăcuse să se folosească de interpuşi.

— Spune-i ***lui*** să fie atent. Nu o să-i permit lui sau prietenilor lui să-şi bage nasul în planurile mele.

Poate că reuşea să-i abată atenţia lui al'Thor acolo; asta l-ar fi răpus. Dacă altceva nu mergea.

— Câtă vreme lacheii lui stau departe de mine, pot să facă ce vor, dar vor sta departe de mine sau îmi va da socoteală. Să-i spui asta!

Fusese o lungă luptă după ce Puţul fusese deschis în temniţa Marelui Senior, cu mulţi ani înainte ca suficientă energie să fie strânsă pentru a fi deschis de tot. De data asta, când ultima pecete avea să zacă sfărâmată, o să pună la picioarele Marelui Senior naţii gata să-l urmeze. Şi, dacă nu ştiau pe cine slujesc, ce conta? El nu avea să dea greş, ca Be'lal şi Rahvin. Marele Senior va vedea cine îl slujeşte mai bine.

— Dacă vrei, spuse ea cu o grimasă neîncrezătoare; o clipă mai târziu i se întoarse zâmbetul leneş; schimbătoare. Toate ameninţările astea mă obosesc. Ascultă muzica şi calmează-te.

Vru să-i spună că nu îl interesa muzica, şi ştia bine asta, dar ea se întoarse către balustrada de marmură.

— Iată-i! Ascultă.

Bărbatul şi femeia cu piele întunecată se apropiară de baza platformei cu harpele lor ciudate. Sammael presupuse că acei clopoţei adăugau ceva muzicii; ce, nu ar fi putut spune. Chipurile le străluciră cu adorare când văzură că ea îi privea. În ciuda propriului sfat de a asculta, Graendal continuă să vorbească:

— Vin dintr-un loc foarte ciudat. Femeile care pot conduce trebuie să se mărite cu fiii unor femei care pot conduce, iar toţi din linia lor sunt marcaţi pe faţă cu tatuaje încă de la naştere. Niciunul cu tatuaje nu e lăsat să se căsătorească cu cineva care

nu are tatuaje; orice copil dintr-o astfel de legătură e omorât. Bărbaţii tatuaţi sunt ucişi la douăzeci şi unu de ani şi izolaţi înainte de asta, neştiind nici măcar să citească.

Deci, se întorsese la subiectul acela până la urmă. Chiar credea că el era atât de credul? Se decise să arunce propria momeală.

— Se leagă între ei ca nişte criminali?

O expresie uimită i se aşternu pe chip lui Graendal înainte de a fi ştearsă în grabă. În mod clar nu-şi dăduse seama; nici nu ar fi avut cum. Puţini oameni în vremea lor săvârşiseră vreun act violent, nemaivorbind de mai multe. Înainte de Puţ, cel puţin. Femeia nu-şi recunoscu ignoranţa, desigur. Erau momente când era mai bine să ascunzi că nu ştiai ceva, dar Graendal mergea prea departe. De asta i-o spusese: ştia că o s-o roadă, şi aşa-i trebuia pentru şirul de palavre pe care i le aruncase.

— Nu, spuse de parcă ar fi înţeles. Neamul Ayyad, cum îşi spun singuri, trăieşte în oraşe micuţe, evitându-i pe toţi străinii, şi se spune că nu conduce niciodată dacă nu are permisiunea sau nu primeşte ordine de la Sh'botay sau Sh'boan. El este adevărata putere şi acesta este motivul pentru care nu rămâne la putere decât şapte ani.

Se zgudui de râs. Ea credea mai degrabă în a fi puterea din spatele puterii.

— Da, un tărâm fascinant. Desigur, e prea departe ca să fie de folos mulţi ani de-aici încolo, spuse fluturându-şi degetele încărcate de inele de parcă ar fi alungat ceva. După Ziua Reîntoarcerii o să fie suficient timp să vedem ce se poate face acolo.

În mod clar voia să-l facă să creadă că are un interes acolo. Dacă ar fi avut cu adevărat, nu ar fi vorbit deloc despre el. Îşi puse cupa neatinsă pe tava adusă lângă el de bărbatul atletic înainte de a-şi fi terminat mişcarea. Graendal îşi educa bine servitorii.

— Sunt sigur că muzica e minunată, „dacă te interesează aşa ceva“, gândi el, dar trebuie să mă întorc la pregătirile mele.

Graendal îşi puse mâna pe braţul lui.

— Pregătiri făcute cu grijă, sper? Marele Senior nu va fi mulţumit dacă îi strici planurile.

Sammael se încordă.

— Am făcut tot ce se putea ca să-l conving pe al’Thor că nu sunt o ameninţare pentru el, mai puţin să mă predau, dar pare obsedat de mine.

— Ai putea abandona Illian, să o iei de la început în altă parte.

— Nu!

Nu fugise de Lews Therin şi nu avea să fugă nici de măscăriciul ăsta de la ţară. Marele Senior nu putea dori să pună unul ca el deasupra Numiţilor. Deasupra lui!

— Mi-ai transmis toate ordinele Marelui Senior?

— Nu-mi place să mă repet, Sammael, spuse cu o voce aproape exasperată, cu o fărâmă de mânie în ochi. Dacă nu m-ai crezut de prima dată, nu ai să mă crezi nici acum.

Se uită lung la ea, apoi încuviinţă cu o mişcare scurtă a capului. Probabil spusese adevărul, orice minciună despre Marele Senior s-ar fi putut întoarce împotriva ei cu o forţă cumplită.

— Nu mai e niciun motiv să ne întâlnim până nu ai şi altceva să-mi spui dacă Semirhage a apărut sau nu.

Se încruntă spre cei doi cântăreţi la harpă, suficient cât să o convingă că a fost păcălit, apoi întoarse o privire dezaprobatoare către oamenii care se bălăceau în fântâni, acrobaţi şi muzicanţi, astfel încât să nu fie ostentativ. Toată această paradă a cărnii cerea mult efort şi chiar îl dezgusta.

— Data viitoare poţi să vii tu la Illian.

Ea ridică din umeri ca şi cum nu ar fi contat, dar buzele i se mişcară imperceptibil; simţurile sale ascuţite de ***saidin*** reuşiră să desluşească „dacă vei mai fi acolo“. Rece, Sammael deschise o poartă către Illian. Bărbatul atletic nu avu timp să se dea din

calea ei suficient de repede; nici nu apucă să ţipe când fu tăiat în două, şi el, şi tava pe care se afla carafa de cristal. Marginile unei porţi erau mai ascuţite decât briciul. Graendal îşi ţuguie buzele, enervată de pierderea unui „animăluţ“.

— Dacă vrei să ne ajuţi să rămânem în viaţă, îi spuse Sammael, află cum au de gând Demandred şi ceilalţi să ducă la îndeplinire ordinele Marelui Senior.

Păşi prin poartă fără să-şi desprindă privirea de la ea. Graendal îşi păstră o expresie vexată până când poarta se închise, apoi începu să bată încet cu degetele pe balustrada de marmură. Cu părul său auriu, Sammael ar fi fost suficient de frumos să stea printre „animăluţele“ ei, dacă ar fi lăsat-o pe Semirhage să-i vindece cicatricea arsă care-i brăzda faţa; doar ea mai ştia să facă un lucru care altădată ar fi fost atât de simplu. Dar era doar un gând trecător. Adevărata întrebare era dacă toată strădania ei avusese vreun rost.

Shaofan şi Chiape îşi cântau strania muzică fără tonuri, încărcată de armonii complexe şi de disonanţe stranii; era frumos. Chipurile lor străluceau de bucuria că i-ar fi putut fi ei pe plac. Erau mult mai fericiţi acum decât dacă i-ar fi lăsat de capul lor. Depusese un efort atât de mare să facă rost de ei, doar pentru aceste câteva minute cu Sammael. Evident, ar fi putut să se complice mai puţin – ar fi fost suficient oricine din acele ţinuturi –, dar avea standardele ei, chiar şi când pregătea doar un mic subterfugiu. Cu mult timp în urmă, se hotărâse să caute plăcerea şi să nu-şi refuze nimic din ce nu i-ar fi dăunat poziţiei în faţa Marelui Senior.

Privirea îi alunecă spre măruntaiele care îi pătau covorul şi strâmbă din nas nervoasă. Ţesătura putea fi salvată, dar o irita că trebuie să scoată singură sângele din ea. Dădu câteva ordine scurte, iar Osana alergă să aducă servitori să îndepărteze covorul şi resturile lui Rashan.

Sammael era un prost prin care vedea limpede. Nu, nu un prost. Era mortal într-o luptă directă, când putea vedea totul

clar, dar când venea vorba de subtilităţi, era complet orb. Crezuse fără îndoială că vicleşugul ei masca ce făcea ea sau ceilalţi. Nu s-ar fi gândit niciodată că îi cunoştea fiecare părticică a minţii, fiecare gând. Până la urmă ea îşi petrecuse patru sute de ani studiind minţi mult mai avansate ca a lui. Da, putea vedea prin el. Indiferent cât de mult dorea să o ascundă, era disperat. Era prins în propria cursă, o cursă pe care mai degrabă ar fi apărat-o până la moarte decât să renunţe la ea, o cursă în care probabil va muri.

Sorbi din vin cu fruntea uşor încreţită. Probabil îşi atinsese deja scopurile cu el, deşi se aşteptase la patru sau cinci vizite. Trebuia să găsească un pretext să-i facă o vizită în Illian. Era mai sigur să-şi supravegheze pacientul, chiar dacă părea pe drumul cel bun.

Indiferent dacă băiatul ăla era doar un tânăr de la ţară sau Lews Therin chiar se întorsese – nu-şi putea da seama – se dovedise mult prea periculos. Îl slujea pe marele Senior al întunericului, dar nu avea de gând să moară, nici măcar pentru el. Va trăi veşnic. Desigur, dacă nu îţi doreai să petreci o eternitate murind şi apoi încă una într-o agonie şi mai cumplită, atunci nu trebuia nici măcar să visezi să te împotriveşti celei mai mici dorinţe a Marelui Senior. Cu toate astea, Rand al’Thor trebuia eliminat, dar Sammael va purta vina. Ar fi fost foarte surprinsă dacă el şi-ar fi dat seama că fusese pus pe urmele lui Rand al’Thor ca un ***domat*** plecat la vânătoare. Nu, nu era un om care să priceapă subtilităţile.

Nu era deloc prost, totuşi. Ar fi fost interesant de ştiut cum de aflase de legare. Nici ea nu ar fi aflat, dacă Mesaana nu ar fi făcut una dintre rarele ei gafe, nervoasă pe absenţa lui Semirhage; fusese suficient de furioasă să nu-şi dea seama cât de mult spune. Oare de cât timp stătea Mesaana ascunsă în Turnul Alb? Simplul fapt că era acolo deschidea căi nebănuite de acţiune. Dacă ar fi putut să-şi dea seama unde îşi făcuseră bârlogul Demandred şi Semirhage, poate că ar fi putut intui ce

aveau de gând să facă. Nu avuseseră încredere să-i spună asta. Oh, nu! Cei trei plănuiau încă de dinainte de Războiul Puterii. Cel puţin în aparenţă. Era sigură că toţi complotau şi unul împotriva altuia, cu aceeaşi sârguinţă ca şi ceilalţi Numiţi, dar, dacă Mesaana îşi băga nasul în treburile lui Semirhage sau Semirhage în ale lui Demandred, nu găsise niciodată nici măcar o fisură între ei, în care să poată băga zâzanie.

Un zgomot de cizme anunţă venirea cuiva, dar nu erau bărbaţii care trebuiau să vină după covor şi resturile lui Rashan. Ebram era un tânăr domani bine făcut, în pantaloni roşii, strâmţi şi o cămaşă albă; ar fi putut intra în colecţia ei dacă părinţii lui nu ar fi fost decât nişte negustori. Îngenunche, privind-o, negru şi strălucitor.

— Marele Senior Ituralde a venit, Mare Stăpână.

Graendal îşi puse cupa pe o masă gravată cu dansatori de fildeş.

— Atunci va vorbi cu Doamna Basene.

Ebram se ridică graţios, oferind un braţ fragilei femei domani care era lângă el. Ştia cine se află în spatele ţesăturii Iluziei, dar adoraţia de pe chip scăzu; o adora pe Graendal, nu pe Basene. Nu-i păsa în acel moment. Sammael era asmuţit pe Rand al'Thor şi poate deja îşi începuse cursa. Cât despre Demandred, Semirhage şi Mesaana… Nimeni nu mai ştia că ea însăşi fusese la Shayol Ghul şi la lacul de foc. Doar ea ştia că Marele Senior aproape promisese să o facă Nae'blis, o promisiune care avea să se împlinească, odată ce al'Thor era eliminat. Va fi cea mai umilă dintre servitorii Marelui Senior. Va semăna haos până când plămânii lui Demandred vor exploda.

Semirhage lăsă uşa grea de fier să se închidă în urma sa. Un glob de lumină, găsit numai Marele Senior ştie pe unde, strălucea cu intermitenţe, dar dădea totuşi o lumină mai bună decât lumânările şi lămpile pe care trebuia să le folosească în timpurile astea. Cu excepţia luminii, locul părea o închisoare,

ziduri de piatră neşlefuită, o podea goală şi o masă butucănoasă de lemn într-un colţ. Nu era pe placul ei; ar fi comandat să fie acoperit de ***cueran*** alb, impecabil şi strălucitor, lucios şi steril, dar locul ăsta fusese pregătit înainte de a şti că va avea nevoie de el. O femeie blondă, îmbrăcată în mătase, era atârnată cu membrele desfăcute în mijlocul încăperii, plutind neatinsă de nimic. O privea sfidător. O Aes Sedai. Semirhage le ura pe femeile Aes Sedai.

— Cine eşti? întrebă femeia. O Iscoadă a Celui întunecat? O soră Neagră?

Ignorând gălăgia, Semirhage verifică iute scutul dintre femeie şi ***saidar.*** Dacă ar fi căzut, îl putea repara repede – dacă femeia nu ar fi fost atât de slabă, nu şi-ar fi permis să lase scutul nesupravegheat –, dar aşa era firea ei, să aibă grijă să facă fiecare pas la momentul potrivit. Acum, veşmintele femeii. Cineva îmbrăcat se simţea mai în siguranţă decât cineva gol. Ţesu cu delicateţe Foc şi Vânt, făcându-i ferfeniţă toate hainele, de la cap până la călcâie. Strânse totul într-un ghem în faţa femeii, apoi conduse Foc şi Pământ transformând ghemul într-o pulbere fină împrăştiată pe podea.

Ochii femeii se măriră. Semirhage se îndoia că ar fi putut repeta ce făcuse, chiar dacă era atât de simplu.

— Cine eşti?

De data asta simţi o nuanţă în vocea femeii. Teamă poate. Era întotdeauna bine când începeau repede să se teamă.

Semirhage localiză cu precizie centrii durerii din creierul femeii şi începu metodic să îi stimuleze cu Spirit şi Foc. Doar un pic la început, apoi din ce în ce mai mult. Prea multă durere odată ar fi putut ucide pe loc, dar era uimitor cât de departe putea merge dacă mărea doza în rate infime. Era dificil să lucrezi pe ceva ce nu poţi vedea, dar ştia tot atât de multe despre corpul uman, cât ştiuse vreodată cineva.

Pacienta răstignită în aer îşi scutură capul de parcă ar fi putut alunga durerea, apoi realiză că nu poate şi îşi fixă privirea pe

Semirhage. Aceasta doar o privea, menţinând ţesătura. Îşi putea permite puţină răbdare, chiar şi într-un lucru atât de grabnic ca ăsta.

Cât de mult le ura pe cele ce îşi spuneau Aes Sedai! Fusese şi ea una, o Aes Sedai adevărată, nu o proastă ignorantă ca femeia din faţa ei. Fusese cunoscută, celebră, dusă în toate colţurile lumii pentru că putea Tămădui orice rană, putea smulge pe oricine din ghearele morţii când toţi ceilalţi ziceau că nu se mai poate face nimic. Iar o delegaţie a Consiliului Servitorilor îi oferise o alegere din care nu avea ce să aleagă: să fie obligată să renunţe pentru totdeauna la plăcerile ei sau să fie ferecată şi aruncată din rândul Aes Sedai. Se aşteptaseră să accepte prima variantă; era alegerea potrivită şi raţională, iar ei erau femei şi bărbaţi raţionali şi la locul lor. Nu se aşteptaseră să fugă. Fuseseră printre primii care se duseseră la Shayol Ghul.

Broboane de sudoare apărură pe faţa palidă a pacientei. Gura îi tremura, iar nările i se lărgeau când trăgea aer în piept. Scotea din când în când gemete surde. Răbdare. În curând.

Fusese invidia, invidia celor care nu puteau face ce reuşea ea. Oare spusese vreunul smuls din îmbrăţişarea morţii că ar fi preferat să moară în loc să îndure micul preţ luat de ea? Dar ceilalţi, cei care meritau să sufere? Ce conta că ei îi făcea plăcere să le administreze pedeapsa meritată? Consiliul şi văicărelile lui ipocrite despre drepturi şi legalitate. Merita să aibă dreptul să facă asta; îşi câştigase dreptul. Ea era mult mai preţioasă pentru lume decât toţi cei care o distraseră cu urletele lor puşi la un loc! Iar din invidie şi ciudă Consiliul încercase să o lovească!

Ei, unii dintre ei căzuseră în mâinile ei în timpul războiului. Dacă avea timp suficient, putea distruge cel mai puternic bărbat, cea mai mândră femeie, putea să-i modeleze exact aşa cum dorea. Era poate un proces ceva mai lent decât Forţarea, dar era infinit mai plăcut şi nici măcar Graendal nu mai putea repara ceva făcut de ea. Forţarea putea fi destrămată, pe când

pacienţii ei... în genunchi o rugaseră să le dea sufletele Umbrei şi slujiseră umili până la moarte. Demandred se împăunase de fiecare dată când un membru al Consiliului făcea public jurăminte Marelui Senior, dar pentru ea cea mai frumoasă parte era când vedea cum pălesc când o văd, uneori după ani de zile, şi se repezeau să o asigure că rămăseseră credincioşi lucrurilor dorite de ea.

Femeia îşi înăbuşi primul ţipăt. Semirhage aştepta impasibilă. Trebuia lucrat cu grabă, dar prea multă grabă putea strica totul. Copleşită de durere, femeia izbucni într-o cascadă de gemete, din ce în ce mai puternice, până când deveniră un urlet. Semirhage aşteptă. Femeia strălucea sub valul de sudoare. Capul i se bălăbănea într-o parte şi în alta, cu părul răvăşit, tresăltând neputincioasă ca o cârpă agăţată de funii nevăzute. Ţipetele guturale ce păreau să poată rupe timpanul durau până nu mai avea aer în plămâni, apoi începeau din nou. Ochii albaştri bulbucaţi nu mai vedeau nimic. Acum începea.

Semirhage tăie brusc firele de ***saidin,*** dar trecură minute întregi până când urletele se liniştiră într-o respiraţie anevoioasă.

— Cum te cheamă? întrebă blând. Întrebarea nu avea nicio importanţă atâta vreme cât femeia răspundea. Ar fi putut fi. Încă mă mai sfidezi?“ – era plăcut să continue aşa până când se rugau să îi lase să demonstreze că nu –, dar trebuia ca fiecare întrebare să fie bine chibzuită de data asta. Un tremur spasmodic trecu prin corpul femeii atârnate. Aruncându-i lui Semirhage o privire piezişă, temătoare, murmură răguşit:

— Cabriana Mecandes.

Semirhage zâmbi.

— E bine să-mi spui adevărul.

Creierul avea şi centri de durere, dar şi de plăcere. Stimulă unul din aceştia din urmă, doar câteva clipe, dar puternic, şi se apropie de ea. Şocul o făcu pe Cabriana să deschidă ochii cât de mult putea; trase aer în piept tremurând. Cu o batistă scoasă de

pe mânecă, Semirhage ridică delicat faţa femeii, ştergând-o de sudoare.

— Ştiu că îţi e foarte greu, Cabriana, zâmbi cald, trebuie să încerci să nu faci lucrurile şi mai dificile; cu o atingere delicată îi îndepărtă firele de păr de pe chip. Vrei ceva de băut?

Fără să mai aştepte răspunsul, conduse; o carafă de tablă se ridică de pe masa din colţ, plutind până în mâna ei. Femeia Aes Sedai bău cu sete, neluându-şi ochii de la Semirhage. După câteva înghiţituri, duse din nou carafa pe masă.

— E mai bine acum, nu? Ţine minte, încearcă să nu-ţi înrăutăţeşti situaţia.

Când se întoarse, femeia vorbi din nou, cu o voce dură:

— Scuip pe laptele mamei tale, Iscoadă a Celui întunecat! Mă auzi? Eu…

Semirhage nu mai asculta. În altă situaţie ar fi fost cuprinsă de extaz că pacientul nu fusese încă zdrobit. Simţea cea mai pură exaltare să zdrobească bucăţică cu bucăţică demnitatea şi rezistenţa pacientului şi să-l vadă cum se agaţă zadarnic de puţinul ce-i rămăsese. Nu avea timp pentru asta acum. Puse din nou cu grijă ţesătura în jurul centrilor durerii Cabrianei şi o înnodă, îi plăcea să aibă controlul, dar trebuia să se grăbească. Activă ţesătura, apoi conduse ca să stingă luminile şi ieşi închizând uşa în spatele ei. Întunericul va contribui şi el. Singură, în întuneric, cu durerea.

Se trezi că scoate un sunet iritat. Nu era nicio fineţe în asta. Nu-i plăcea să se grăbească. Şi să fie chemată înapoi când avea de lucru; fata era plină de voinţă şi încăpăţânată; una peste alta, erau circumstanţe dificile.

Coridorul era aproape la fel de întunecat ca încăperea din care ieşise, un puţ larg de piatră, cu drumuri întretăiate pe care nu avea niciun chef să le exploreze, aproape pierdută în beznă. Se vedeau doar două uşi, iar una din ele ducea la încăperile ei. Erau destul de confortabile, dacă tot trebuia să stea aici, dar nu se îndreptă către ele. Shaidar Haran stătea în faţa acelei uşi,

negru, înveşmântat cu neguri ca fumul; fu un şoc să-l audă vorbind, parcă măcinând oase.

— Ce ai aflat?

Chemările la Shayol Ghul aduseseră cu sine avertismentul Marelui Senior. CÂND ÎL ASCULŢI PE SHAIDAR HARAN, MĂ ASCULŢI PE MINE. CÂND NU ÎL ASCULŢI PE SHAIDAR HARAN… Indiferent cât de mult o supărase, nu era nevoie de mai mult.

— Numele ei. Cabriana Mecandes. Nu am putut afla mai multe atât de repede.

Plutea deasupra coridorului în mod straniu, cu mantia ca de abanos atârnând nemişcată. Era aidoma unei statui, la zece paşi distanţă, iar într-o clipită era deasupra ei, obligând-o fie să dea înapoi, fie să-şi sucească gâtul uitându-se în sus la acea faţă fără ochi, albă, ca de mort. Nu putea să facă un pas înapoi.

— Trebuie să scoţi totul de la ea, Semirhage. Absolut totul, fără întârziere, şi să-mi spui fiecare cuvânt.

— I-am promis Marelui Senior că voi face asta, spuse ea rece.

Buzele lipsite de sânge se răsuciră într-un zâmbet. Era singurul lui răspuns. Se întoarse scurt, păşind prin petice de umbră, şi dispăru brusc.

Semirhage îşi dori să ştie cum făceau Myrddraalii asta. Nu foloseau Puterea, ci marginile umbrelor, unde lumina devenea întuneric, un Myrddraal putea trece brusc în altă parte, într-o altă umbră, departe. Cu mult timp în urmă, Aginor testase o sută de Pieriţi, până îi distrusese, încercând fără rost să afle cum reuşeau. Nici Myrddraalii înşişi nu ştiau; ea singură dovedise asta.

Îşi dădu seama brusc că îşi ţinea mâinile apăsate pe abdomenul care părea o minge de gheaţă. Trecuseră mulţi ani de când nu mai simţise frică şi altundeva decât în faţa Marelui Senior, în Puţul Osândei. Îndreptându-se către cealaltă uşă, simţi cum nodul de gheaţă începe să se topească. Avea să-şi analizeze mai târziu emoţiile; Shaidar Haran era diferit de toţi ceilalţi Myrddraali, dar era totuşi doar un Myrddraal.

Al doilea pacient, agăţat ca şi primul în aer, era un bărbat solid, cu trăsături drepte, înveşmântat într-o mantie verde şi cu pantaloni care l-ar fi făcut greu de văzut într-o pădure. Jumătate din globurile de lumină abia mai clipeau, gata să se oprească de tot – era un miracol că supravieţuiseră atât –, dar Străjerul Cabrianei nu era important. Informaţiile dorite, cine ştie pentru ce, se aflau în mintea femeii Aes Sedai; Myrddraalului i se spusese să captureze o Aes Sedai, iar în mintea lor Aes Sedai şi Străjerii erau inseparabili. Aşa şi era, de fapt. Până atunci nu avusese ocazia să zdrobească unul dintre aceşti luptători legendari.

Ochii lui negri păreau că încearcă să-i sape găuri în cap în timp ce îi distrugea hainele şi încălţările, cum făcuse şi cu Cabriana. Era o masă de muşchi şi cicatrici acoperite de păr. Nu clipi. Nu spuse nimic. O înfrunta altfel decât o făcuse femeia. Ea fusese îndrăzneaţă, aruncându-i în faţă dispreţul, el o înfrunta în tăcere. Poate că o să fie mai greu de frânt ca stăpâna lui.

Semirhage se opri să îl studieze. Era ceva… o încordare în jurul gurii şi a ochilor. De parcă deja lupta cu durerea. Desigur.

Legătura stranie dintre Aes Sedai şi Străjerii lor. Ciudat că primitivii ăştia fuseseră în stare să descopere ceva ce niciun Numit nu înţelegea, dar reuşiseră. Din puţinul pe care îl ştia, probabil că individul simţea deja o parte din durerea celuilalt pacient. Altă dată acest lucru ar fi deschis posibilităţi interesante. Acum însemna doar că omul avea impresia că ştie la ce să se aştepte.

— Proprietara ta nu prea are grijă de tine, spuse ea, dacă ar fi fost mai mult decât o sălbatică, nu ai fi căpătat atâtea cicatrici. Expresia lui se schimbă puţin. Uşor dispreţuitoare. Aşa deci…

De data asta înconjură centrii plăcerii cu plasa sa, crescând încetişor stimularea. Era inteligent. Se încruntă, scuturându-şi capul, apoi îşi micşoră ochii aruncându-i săgeţi de gheaţă din priviri. Ştia că nu ar fi trebuit să simtă crescând acea plăcere şi, deşi nu putea vedea plasa, ştia că este opera ei şi începu să

lupte cu ea. Semirhage aproape zâmbi. Fără îndoială, credea că îi va fi mai uşor să lupte cu plăcerea decât cu durerea. În câteva rare ocazii zdrobise pacienţi doar cu atât. Nu îi oferea nicio satisfacţie, iar după aceea nu puteau gândi limpede, vrând doar mai mult din extazul ce le cuprinsese mintea. Era prea repede, şi apoi nu ar fi făcut orice pentru a căpăta mai mult. Lipsa de coerenţă era motivul pentru care nu folosise metoda asta pe celălalt pacient; avea nevoie de răspunsuri de la ea. Insul ăsta va învăţa repede diferenţa.

Diferenţa. Îşi duse gânditoare un deget la buze. De ce era Shaidar Haran diferit de toţi ceilalţi Myrddraali? Nu îi plăcea să descopere ciudăţenii, chiar când totul părea că merge în favoarea ei, iar un Myrddraal aşezat deasupra unui Numit, chiar şi ocazional, era mai mult decât o simplă ciudăţenie. Al'Thor era orbit, concentrat doar pe Sammael, iar Graendal îi spunea lui Sammael atât doar cât să nu-i distrugă cu totul mândria. Desigur, Graendal şi Sammael complotau să capete vreun avantaj, fie singuri, fie împreună. Sammael era un ***sofar*** înfierbântat şi nici Graendal nu era uşor de ghicit. Nu înţeleseseră niciodată că puterea venea doar de la Marele Senior, care o dădea cui dorea el, din motive hotărâte de el. La capriciile lui; putea spune asta doar în siguranţa gândurilor ei.

Mai îngrijorător era faptul că unii Numiţi dispăruseră. Demandred insista că erau probabil morţi, dar nici ea, nici Mesaana nu erau convinse. Lanfear. Dacă mai era dreptate pe lume, Lanfear avea să-i cadă în mâini. Femeia aia apărea când te aşteptai mai puţin şi se comporta de parcă avea dreptul să-şi bage nasul în oalele altora, dând mereu bir cu fugiţii atunci când prostiile ei duceau la dezastru. Moghedien. Mereu se vâra prin ascunzişuri, dar nu dispăruse niciodată atât de mult timp fără să dea vreun semn, măcar ca să le reamintească tuturor că şi ea făcea parte din rândurile Numiţilor. Asmodean. Un trădător, condamnat, dar chiar dispăruse, iar prezenţa lui Shaidar Haran

şi a ei înseşi aici dovedea că Marele Senior avea căile lui de a-şi atinge scopurile.

Numiţii erau doar piese pe o tablă de şah; poate că erau Consilieri, dar tot simple piese. Dacă Marele Senior o mutase pe ea în taină aici, nu ar fi putut să facă acelaşi lucru cu Moghedien sau Lanfear sau chiar Asmodean? Shaidar Haran nu ar fi putut fi trimis să îi dea comenzi lui Sammael sau lui Graendal? Sau lui Demandred şi Mesaanei? Alianţa lor fragilă – dacă putea fi numită alianţă – durase mult timp, dar niciunul nu i-ar fi spus dacă primise ordine secrete de la Marele Senior, aşa cum nici ea nu le-ar fi divulgat ordinele care o aduseseră acolo sau cele care o trimiseseră pe ea, pe Myrddraali şi pe troloci la Stânca din Tear să se lupte cu cei trimişi de Sammael.

Dacă Marele Senior voia să-l facă pe al'Thor Nae'blis, ea avea să îngenuncheze la picioarele lui, aşteptând o greşeală care să-l arunce în ghearele ei. Nemurirea însemna că putea aştepta la infinit. Găsea ea pacienţi care să o amuze între timp. Ce o nelinişte a era Shaidar Haran. Ea fusese întotdeauna un jucător indiferent de ***tchera,*** dar Shaidar Haran era o piesă nouă în joc, una cu puteri şi scopuri necunoscute. Un mod de a captura înaltul Consilier al partenerului de joc era să-ţi sacrifici propriile piese într-un fals atac. Va îngenunchea, dacă va trebui, cât timp va trebui, dar nu se va lăsa sacrificată.

Fu smulsă din gânduri de o senzaţie ciudată în urzeala întinsă de ea. Aruncă o privire către pacient şi plescăi exasperată. Capul acestuia atârna într-o parte, bărbia era pătată cu sânge întunecat de la limba pe care şi-o muşcase, iar ochii erau ficşi şi deja ceţoşi. Nu fusese atentă şi dusese stimularea prea departe, prea repede. Se opri din condus cu o iritare care nu i se citea pe faţă. Nu avea rost să încerce să stimuleze creierul unui mort.

Brusc, îi veni un gând. Dacă Străjerul putea simţi ce simţea Aes Sedai, era adevărat şi invers? Uitându-se la cicatricile care-i brăzdau corpul, fu convinsă că era imposibil; chiar şi prostănacii

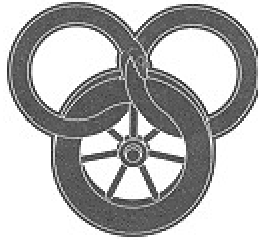
ăştia ar fi modificat legătura, dacă însemna să simtă ***aşa ceva.*** Abandonă cadavrul şi păşi grăbită pe coridor.

Se linişti auzind ţipetele, înainte să deschidă uşa grea de fier. Dacă ar fi ucis-o înainte de a stoarce de la ea tot ce ştia, ar fi însemnat să rămână acolo până când era prinsă o altă Aes Sedai. Cel puţin.

Printre urletele sfâşietoare, cuvinte abia inteligibile, ce păreau a avea toată forţa sufletului pacientei. „Te roooooog. Pe Lumină, Te ROOOOOOG!“

Semirhage zâmbi uşor. Era totuşi şi ceva distractiv în povestea asta.

CAPITOLUL 7

Ceva de gândit

AŞEZATĂ PE SALTEA, ELAYNE TERMINĂ CEA DE-A O SUTA PERIERE cu mâna stângă, apoi puse peria de păr în valijoara de călătorie din piele şi o împinse la loc sub patul îngust. O durere surdă i se cuibărise în spatele ochilor după o zi întreagă în care condusese Puterea, făcând un ***ter'angreal.*** Adesea ***încercând*** să facă un ***ter'angreal.*** Nynaeve, cocoţată în vârful scaunului ei cu picioare şubrede, terminase de mult cu periatul şi îşi reîmpletea cosiţa mai largă pentru somn. Chipul îi strălucea de transpiraţie.

Camera micuţă era înăbuşitoare, chiar şi cu fereastra deschisă. Luna uriaşă atârna pe un cer spuzit de stele. Aveau doar puţină lumină de la un muc de lumânare. Lămpile cu ulei şi lumânările nu se prea găseau în Salidar; nimeni nu primea noaptea mai mult de o fărâmă de lumină, dacă nu trebuia să lucreze cu peniţa şi cerneala. Camera era înghesuită, abia având loc de întors între cele două paturi mici. Aproape tot ce aveau era pus în două cufere vechi îmbrăcate în aramă. Rochiile

de Alese şi mantiile de care nu aveau nevoie acum erau agăţate de cârlige înfipte în pereţi, lăsând să se vadă prin găurile din tencuială gălbuie şipcile de dedesubt. Înghesuită între paturi era o măsuţă înclinată, iar într-un colţ un lavoar şubred ţinea o carafă albă şi un lighean, ciobite amândouă. Alesele nu erau răsfăţate şi nici mângâiate încurajator pe cap la tot pasul.

O mână de flori de câmp ude, albe şi albastre – păcălite de vreme să înflorească târziu şi nu foarte frumos – îşi iţeau capetele dintr-o vază cu gâtul rupt, pusă pe masă între două căni de lut. O pasăre cântătoare cu dungi verzi, într-o colivie de răchită, aducea altă pată de culoare în cameră. Elayne îi îngrijea o aripă ruptă, îşi încercase puterile de Tămăduire pe altă pasăre, dar micuţele păsări cântătoare erau prea mici pentru a supravieţui şocului.

„Nu te plânge“, îşi spuse fermă. Aes Sedai aveau condiţii ceva mai bune, novicele şi servitoarele ceva mai rele, iar soldaţii lui Gareth Bryne dormeau adesea pe jos. „Ce nu poate fi schimbat trebuie îndurat.“ Lini obişnuia să spună asta tot timpul. Ei bine, în Salidar puteai găsi foarte puţin confort şi nici urmă de lux. Şi nici de răcoare. Trăgându-şi cămaşa, îşi suflă aer răcoros în sân.

— Trebuie să fii acolo înaintea lor, Nynaeve. Ştii cum fac dacă trebuie să aştepte.

Nu se clintea niciun fir de aer, iar fierbinţeala părea să smulgă sudoare din fiecare por. Trebuia să se poată face ceva în privinţa vremii. Deşi, dacă s-ar fi putut, Călăuzele Vânturilor ale Oamenilor Mării ar fi făcut-o de mult, dar poate i-ar fi venit ei vreo idee, dacă Aes Sedai i-ar fi lăsat timp şi pentru altceva decât acele ***ter'angrealuri.*** Ca Aleasă, se presupunea că putea studia ce voia, dar… „dacă ar crede că pot să şi mănânc şi să le şi arăt cum se face un ***ter'angreal*** în acelaşi timp, nu aş mai avea nicio clipă liberă“. Cel puţin a doua zi urma să facă altceva.

Aşezându-se pe pat, Nynaeve se încruntă jucându-se cu brăţara ***a'dam*** de la încheietură. Insistase mereu ca una din ele să o poarte chiar şi când dormea, deşi le aducea vise ciudate şi

neplăcute. Nu prea era nevoie; ***a'damul*** o ţinea pe Moghedien la fel de sigur ca agăţată într-un cârlig şi, în plus, împărţea o cameră foarte mică cu Birgitte. Nu se putea găsi un paznic mai bun ca Birgitte, iar Moghedien aproape că izbucnea în plâns când aceasta începea să se încrunte. Avea cele mai puţine motive să o dorească în viaţă şi cele mai multe să-i dorească moartea, iar femeia ştia asta foarte bine. În seara aceea, brăţara avea să le fie de mai puţin folos ca de obicei.

— Nynaeve, ***o să aştepte.***

Nynaeve pufni zgomotos – nu-i plăcea să fie la ordinele cuiva –, dar luă de pe masă unul din cele două inele cu piatră turtită. Ambele erau prea mari pentru a fi purtate pe deget, unul cu dungi albastre şi maronii, celălalt albastru şi roşu, cu o singură faţetă. Desfăcându-şi legătura de piele de la gât, Nynaeve îl puse pe cel cu albastru şi maro alături de alt inel, greu, de aur. Sigiliul lui Lan. Atinse cu tandreţe suprafaţa groasă de aur, apoi le ascunse pe amândouă cu grijă sub veşminte.

Elayne luă inelul cu albastru şi roşu, încruntându-se la el.

Inelele erau ***ter'angrealuri,*** făcute de ea, copiindu-l pe cel pe care îl avea acum Siuan, şi, în pofida aspectului simplu, erau de o complexitate incredibilă. Dacă dormeai cu unul din ele lipit de piele, ajungeai în ***Tel'aran'rhiod,*** Lumea Viselor, o reflexie a lumii reale. Poate a tuturor lumilor; unele Aes Sedai spuneau că sunt multe lumi, că toate variaţiile Pânzei trebuiau să existe, iar toate acele lumi împreună alcătuiau o Pânză şi mai mare. Important era că ***Tel'aran'rhiod*** reflecta această lume şi avea câteva însuşiri care-l făceau foarte folositor. Mai ales că Turnul, din câte aflase, habar nu avea cum să pătrundă în el.

Niciunul din cele două inele nu funcţiona la fel de bine ca originalul, dar funcţionau. Elayne devenise ceva mai pricepută; din patru încercări de a face o copie, doar una fusese ratată. O medie mult mai bună decât cu cele pe care încerca să le inventeze ea. Dar dacă una dintre erorile ei făcea şi altceva, nu doar să nu funcţioneze sau să nu funcţioneze foarte bine? Femei

Aes Sedai fuseseră ferecate studiind ***ter'angrealuri.*** Mistuite, cum se spunea când era doar o greşeală, dar, accident sau nu, ferecarea rămânea la fel de definitivă. Nynaeve nu credea că e pentru totdeauna, desigur, dar Nynaeve nu s-ar fi declarat mulţumită decât după ce Tămăduia pe cineva mort de trei zile.

Elayne învârti inelul în mână. Ce făcea era simplu de înţeles, dar încă nu înţelegea „cum". „Cum" şi „de ce" erau cheia. Era convinsă că felul în care erau distribuite culorile era la fel de important ca forma inelelor – orice altceva decât forma răsucită nu avea niciun efect –, iar cel care ieşise perfect albastru îţi dădea doar coşmaruri înfiorătoare –, dar încă nu ştia cum să reproducă roşul, albastrul şi maroniul originalului. Cu toate astea, structura copiilor era identică, până la cele mai mici elemente, prea mici pentru a fi văzute sau percepute fără Puterea Supremă. De ce contau ***culorile?*** Părea să fie un singur fir comun în acele structuri minuscule ale ***ter'angrealurilor*** care funcţionau când se conducea, şi un altul pentru cele care foloseau singure Puterea – faptul că aflase întâmplător asta îi permisese să încerce să le copieze –, dar erau multe lucruri pe care nu le ştia şi multe pe care doar le ghicea.

— Ai de gând să stai acolo toată noaptea? întrebă Nynaeve sec, iar Elayne tresări. Lăsând una dintre cănile de lut pe masă, Nynaeve se aşeză pe pat, aşteptând cu mâinile în poală. Tu spuneai că nu trebuie lăsate să aştepte. Cât despre mine, nu am de gând să le dau cusurgioaicelor ălora o scuză să mă toace.

Elayne îşi puse în grabă inelul pătat – nu mai era doar o piatră, deşi aşa fusese la început – pe o bentiţă de piele pe care şi-o legă în jurul gâtului. Cea de-a doua cupă avea şi ea o tinctură de ierburi pregătită de Nynaeve, uşor îndulcită cu miere ca să mai îmblânzească amăreala. Bău jumătate, căci ştia din experienţă că era îndeajuns ca s-o ajute să adoarmă, chiar şi cu o durere de cap. Era una dintre acele nopţi în care nu-şi putea permite să piardă vremea.

Întinzându-se pe patul strâmt, Elayne conduse scurt pentru a stinge lumânarea, apoi îşi agită cămaşa pentru puţină răcoare. Măcar mai mişca un pic aerul.

— Aş vrea ca Egwene să se facă bine. Mi s-a acrit de puţinul pe care ni-l aruncă Sheriam şi celelalte. Vreau să ştiu ce se întâmplă!

Îşi dădu seama că atinsese un subiect sensibil. Egwene fusese rănită în urmă cu o lună şi jumătate în Cairhien, în ziua în care Moiraine şi Lanfear muriseră. În ziua în care dispăruse Lan.

— Înţeleptele spun că e mai bine, murmură Nynaeve somnoroasă. Se părea că de data asta nu o să aducă vorba de Lan. Asta spun Sheriam şi acolitele ei, şi nu au niciun motiv să mintă, chiar dacă ar putea.

— Ei, aş vrea ca mâine-seară să pot trage cu ochiul la Sheriam.

— La fel de bine poţi - Nynaeve se opri să caşte –, la fel de bine poţi să-ţi doreşti să te aleagă Suprema înscăunată Amyrlin. Şi ai avea mai multe şanse. Până când vor alege ele pe cineva, o să fim amândouă îndeajuns de cărunte pentru a fi chiar noi alese.

Elayne deschise gura să răspundă, dar începu şi ea să caşte. Nynaeve începuse să sforăie, nu tare, dar cu o persistenţă încăpăţânată. Elayne îşi lăsă pleoapele să se închidă, dar gândurile îi rămâneau concentrate, în pofida dorinţei ei.

Divanul era lent, fără îndoială, conducătoarele de Ajah întâlnindu-se mai puţin de un ceas pe zi, uneori deloc. Dacă vorbeai cu una din ele, aveai senzaţia că nu e nicio grabă, cu toate astea niciuna dintre cele şase – nu era bineînţeles nimeni din Ajah Roşie în Salidar – nu ar fi povestit altor Aes Sedai ce vorbiseră, cu atât mai puţin unei Alese. Dar motive de grabă aveau şi, chiar dacă intenţiile le rămâneau secrete, de adunări aflase toată lumea. Elaida şi Turnul nu aveau să le ignore veşnic. În plus, Mantiile Albe erau la doar câteva mile depărtare, în Amadicia, şi apăruseră şi zvonuri că se aflau juraţi ai

Dragonului chiar acolo, în Altara. Lumina ştie ce plănuiau juraţii Dragonului, dacă Rand nu avea niciun control asupra lor. Profetul era un bun exemplu sau mai degrabă unul oribil. Revolte, ferme şi pământuri incendiate, oameni ucişi pentru că nu-l sprijiniseră pe Dragonul Renăscut cu suficientă ardoare.

Sforăiturile lui Nynaeve începură să sune ca o pânză ruptă, dar erau parcă tot mai îndepărtate. Elayne căscă iarăşi; se întoarse pe-o parte, îngropându-şi chipul în pernă. Motive de grabă. Sammael era în Illian, şi erau doar câteva sute de mile până la hotar, mult prea puţine când venea vorba de un Rătăcit. Lumina ştia unde erau ceilalţi şi ce mai complotau. Şi Rand; erau griji şi cu el. Nu era un pericol, desigur, nu ar fi putut fi niciodată. Dar el era cheia tuturor lucrurilor; lumea chiar se întorcea după el acum. O să-l lege de ea, cumva. Min. Ea şi solia ajunseseră probabil la jumătatea drumului către Caemlyn. Nu erau zăpezi care să-i încetinească. Le mai trebuia o lună să ajungă. Nu că ar fi fost îngrijorată că Min se duce la Rand. La ce se gândea Divanul? Somnul se strecură în ea, iar ea se strecură în ***Tel'aran'rhiod…***

…şi ajunse pe uliţa cea mare din Salidarul înveşmântat în noapte, cu luna cocoşată deasupra. Putea vedea limpede, mai limpede decât ar fi îngăduit lumina astrului nopţii. Întotdeauna în ***Tel'aran'rhiod*** era o senzaţie de lumină, venind de peste tot şi de nicăieri, de parcă însuşi întunericul ar fi avut o strălucire întunecată. Dar aşa erau mereu visele, iar acesta era un vis, chiar dacă nu unul obişnuit.

Satul de aici era o reflexie a adevăratului Salidar, dar o copie stranie, mai tăcută decât ar fi putut fi originalul în cea mai adâncă noapte. Fiecare fereastră era întunecată şi un aer pustiu plutea greu, de parcă nu ar fi fost nimeni în nicio clădire. Desigur, nici nu era. Ţipătul ascuţit al unei păsări de noapte fu urmat de un altul, apoi de un al treilea, iar ceva scoase un foşnet îndepărtându-se în acea ciudată penumbră, dar grajdurile erau goale, la fel ca şi sârmele întinse pe ţăruşii de la marginea

satului, la fel ca şi ţarcurile unde fuseseră adunate oile şi vitele. Erau multe creaturi acolo, dar niciuna domesticită. Detaliile se schimbau cum îţi roteai privirea; clădirile acoperite cu stuf rămâneau acolo, dar un butoi cu apă era pus într-o poziţie uşor diferită sau nu mai era deloc, o uşă înainte deschisă era acum închisă. Cu cât un element din lumea reală era mai efemer, cu cât îşi putea schimba mai uşor poziţia, cu atât mai schimbătoare îi era reflexia.

Din când în când se zărea mişcare pe uliţa întunecată, cineva apărând sau dispărând după câţiva paşi, sau chiar plutind deasupra pământului. Visele multor oameni puteau atinge ***Tel'aran'rhiod,*** dar numai pentru puţin timp. Norocul lor. O altă însuşire a Lumii Viselor era că tot ce ţi se întâmpla acolo era real şi când te trezeai. Dacă mureai acolo, nu te mai trezeai. O reflexie ciudată. Doar căldura era la fel.

Nynaeve stătea nerăbdătoare între Siuan şi Leane, în rochia albă cu dungi a unei Alese. Purta şi brăţara de argint, deşi nu funcţiona de acolo în lumea reală; o ţinea prizonieră pe Moghedien, dar Nynaeve, ieşită din trup, nu putea simţi nimic prin ea. Leane era suplă ca în poveşti, deşi în opinia lui Elayne rochia sa domani aproape transparentă abătea atenţia de la eleganţă. Culorile se schimbau şi ele; genul ăsta de lucruri se întâmplau aici până învăţai ce să faci. Siuan se pricepea mai bine. Purta o rochie simplă, de mătase albastră, cu un decolteu suficient de adânc pentru ca inelul răsucit să se poată vedea, prins de un colier. Pe de altă parte, apăreau bucăţi de dantelă pe rochie, iar colierul se schimba dintr-un lanţ simplu de argint într-o piesă elaborată, cu rubine sau smaralde bătute în aur, cu cercei pe măsură, transformându-se apoi iarăşi într-un lanţ de argint.

La gâtul lui Siuan se afla inelul original; ea părea la fel de solidă ca una din clădirile din jur. Elayne ştia că, deşi avea impresia că şi ea părea la fel de solidă, celorlalte le apărea ca prin ceaţă, asemenea lui Nynaeve şi Leane. Aveai impresia că

poţi vedea prin ele lumina lunii. Asta se întâmpla când foloseai o copie. Putea simţi Adevăratul Izvor, dar îi părea slab; dacă ar fi încercat să conducă, abia ar fi reuşit. Cu inelul lui Siuan nu ar fi fost aşa, dar acesta era preţul când nu voiai să dai în vileag secretele altora. Siuan avea mai multă încredere în original decât în copiile ei, aşa că îl purta ea – câteodată Leane – în timp de Elaine şi Nynaeve, care puteau folosi ***saidarul,*** trebuiau să se descurce cum puteau.

— Unde sunt? întrebă Siuan. Gulerul i se mişca în sus şi în jos. Rochia era verde acum, iar colierul, un şir de pietre de lună mari. Parcă nu ar fi suficient că vor să facă ce doresc din munca mea, acum mă mai fac să şi aştept.

— Nu ştiu de ce te deranjează că vin şi ele, îi spuse Leane. Îţi place să le vezi făcând greşeli. Nu ştiu nici jumătate din ce cred ele că ştiu.

Pentru o clipă decolteul îi deveni aproape transparent şi un şirag de perle mari, răsucite îi apăru în jurul gâtului, dispărând apoi cu repeziciune. Nici nu băgă de seamă. Avea şi mai puţină experienţă decât Siuan.

— Am nevoie de somn adevărat, murmură Siuan. Bryne vrea să scoată untul din mine. Şi eu sunt nevoită să aştept să binevoiască să apară nişte femei care trebuie să-şi amintească jumătate de noapte cum se păşeşte. Ca să nu mai vorbesc că trebuie să le suport şi pe astea două, spuse încruntându-se la Elayne şi Nynaeve, apoi se uită către cer.

Nynaeve îşi apucă strâns cosiţa, semn că începea să se enerveze. De data asta Elayne era de acord cu ea din toată inima. Era greu să fii cu eleve care credeau că ştiu totul mai bine decât tine şi care puteau să te pună la punct mult mai uşor decât ai fi putut tu să o faci. Desigur, era şi mai rău cu celelalte decât cu Siuan şi Leane. Unde erau celelalte?

Pe uliţă se mişca ceva. Erau cele şase femei, înconjurate de strălucirea ***saidarului,*** care nu dispăruse. Ca de obicei, Sheriam şi celelalte se visaseră în propriile camere şi plecaseră de acolo.

Elayne nu era sigură cât de multe înţelegeau ele din atributele ***Tel’aran’rhiod.*** În orice caz, adesea insistau să facă aşa cum vor ele, când se putea şi mai bine. Dar cine să ştie mai bine decât o Aes Sedai?

Cele şase Aes Sedai erau cu adevărat începătoare în ***Tel’aran’rhiod,*** iar rochiile lor se schimbau de fiecare dată când Elayne se uita la ele. Când una purta şalul brodat Aes Sedai, în culorile propriei Ajah, cu Flacăra albă a Tar Valonului pe spate, apoi încă patru purtau acelaşi lucru, apoi niciuna. Câteodată apărea o pelerină uşoară de călătorie, ca pentru a nu se murdări de praf, cu Flacăra pe spate şi pe piept. Chipurile lor fără vârstă nu arătau semne că ar fi suferit de cald – Aes Sedai niciodată nu arătau asta – şi nici că şi-ar fi dat seama că veşmintele li se schimbă.

Păreau a fi în ceaţă, ca şi Nynaeve şi Leane. Sheriam şi celelalte aveau mai multă încredere în ***ter’angrealurile*** care funcţionau când conduceai decât în inele. Nu păreau să creadă că ***Tel’aran’rhiod*** nu avea nimic de-a face cu Puterea Supremă. Cel puţin Elayne nu îşi dădea seama care dintre ele foloseşte copiile ei. Trei dintre ele foloseau un mic disc, odată din fier, gravat pe fiecare parte cu o spirală, care funcţiona când asupra lui se acţiona cu Spirit, singura dintre cele cinci Puteri care se putea conduce în vis. Cel puţin în felul ăsta de vis. Celelalte trei aveau mici plachete, odinioară din chihlimbar, cu o femeie adormită gravată pe fiecare parte. Chiar dacă ar fi avut toate cele şase ***ter’angrealuri*** în faţa ei, Elayne nu ar fi putut spune care erau făcute de ea; copiile ieşiseră foarte bine. Dar, până la urmă, nu reuşise decât să copieze.

În timp ce femeile Aes Sedai se apropiau pe uliţă, auzi ultima parte a discuţiei, însă fără să îşi dea seama despre ce vorbesc:

— … îşi vor bate joc de alegerea noastră, spunea Sheriam înflăcărată, dar îşi vor bate joc de orice alegere am face. Putem la fel de bine să ne susţinem decizia. Nu e nevoie să înşir din nou motivele.

Morvin, o soră Brună, cu păr cărunt, pufni:

— După cât ne-am chinuit în Divan, o să ne fie greu să le schimbăm opinia.

— De ce ne-ar păsa câtă vreme niciun conducător nu o să ne ia în derâdere? întrebă Myrelle aprinsă. Era cea mai tânără dintre cele şase, şi era Aes Sedai de puţini ani; părea foarte enervată.

— Ce conducător ar îndrăzni? întrebă Anaya ca şi cum ar fi întrebat ce copil ar îndrăzni să intre cu noroi pe covoare. În orice caz, niciun rege sau regină nu ştie îndeajuns de multe despre ce se întâmplă în rândurile Aes Sedai ca să înţeleagă. Doar părerea surorilor trebuie să ne îngrijoreze, nu a lor.

— Ce mă îngrijorează pe mine, spuse rece Carlinya, e că, dacă se lasă uşor influenţată de noi, poate fi uşor influenţată şi de alţii. Sora Albă părea mereu palidă şi rece, de gheaţă ar fi spus unii.

Indiferent despre ce vorbeau, era limpede că nu doreau să continue în faţa lui Elayne sau a celorlalte; tăcură înainte să ajungă la ele.

Siuan şi Leane se întoarseră cu spatele una la alta, de parcă le-ar fi fost întreruptă o conversaţie. Elayne îşi verifică repede rochia; era albul cu dungi al unei Alese. Nu ştia ce să creadă, îi apăruse rochia care trebuia, fără să se gândească. Ar fi putut pune pariu că Nynaeve ar fi trebuit să-şi schimbe rochia după ce apăruse. Dar Nynaeve era mult mai îndrăzneaţă, luptând cu regulile pe care le aproba doar pe jumătate. Cum va putea vreodată să conducă Andorul? Dacă mama sa era moartă. Dacă.

Sheriam, uşor plinuţă, cu pometii înalţi, îşi îndreptă ochii verzi şi alungiţi către Siuan şi Leane. În acel moment purta un şal albastru cu ciucuraşi.

— Dacă voi două nu vă puteţi înţelege, jur să vă trimit la Tiana, spuse cu un ton neconvingător.

— Aţi lucrat împreună mult timp. Puteţi şi trebuie să lucraţi din nou amândouă, spuse Beonin cu un accent puternic din Tarabon.

O Cenuşie drăguţă, cu păr de culoarea mierii prins într-o mulţime de codiţe, avea ochi albaştri-cenuşii care păreau mereu surprinşi. Cu toate astea nimic nu o surprindea pe Beonin. Nu ar fi crezut că soarele răsare dimineaţa, dacă nu vedea asta cu ochii ei, iar, dacă într-o dimineaţă soarele nu ar fi apărut, puţin probabil să fie mirată. Ar fi confirmat doar că avusese dreptate înainte să ceară o dovadă.

Beonin părea că spusese acele cuvinte atât de des, că nici nu se mai gândea la ele. Toate Aes Sedai se obişnuiseră de mult cu Siuan şi Leane. Începuseră să le trateze ca pe două fetişcane care se ciondănesc toată ziulica. Aes Sedai aveau tendinţa să trateze pe toată lumea care nu purta Şalul ca pe nişte copii. Chiar şi pe acestea două care fuseseră surori.

— Le trimiţi la Tiana sau nu, izbucni Myrelle, dar nu mai vorbi despre asta!

Elayne nu credea că frumoasa brunetă era mânioasă pe Siuan sau Leane. Sau pe ceva anume. Avea un temperament vulcanic, ieşit din comun chiar şi printre Verzi. Rochiei de mătase galbenă îi apăru un guler înalt, dar şi un decolteu adânc care nu-i ascundea pieptul; purta un colier neobişnuit, un lanţ de argint cu trei mici pumnale, ale căror mânere i se odihneau în decolteu. Un al patrulea pumnal apăru şi dispăru atât de repede, încât părea a fi fost imaginat. Se uita la Nynaeve de jos în sus, de parcă i-ar fi căutat nod în papură.

— Mergem la Turn sau nu? Dacă tot facem asta, măcar să facem şi ceva util.

Elayne îşi dădu seama de ce era furioasă Myrelle. Înainte ca ea şi Nynaeve să ajungă în Salidar, se întâlneau cu Egwene în ***Tel'aran'rhiod*** la fiecare şapte zile, împărtăşindu-şi ce învăţaseră. Nu fusese întotdeauna uşor, deoarece Egwene era mereu însoţită de una dintre Vestitoarele-n vise Aiel de la care

învăţa. Fusese destul de greu să se întâlnească fără o înţeleaptă sau două. Dar totul se terminase după ce ajunseseră în Salidar. Cele şase Aes Sedai din grupul lui Sheriam preluaseră conducerea întâlnirilor, deşi aveau doar trei ***ter'angrealuri*** originale şi nu ştiau mai nimic despre ***Tel'aran'rhiod,*** cu excepţia modalităţii de a intra în el. Asta fusese în perioada când Egwene se rănise, iar Aes Sedai rămăseseră să se confrunte cu înţeleptele, două grupuri de femei hotărâte, fiecare suspicioasă, şi niciuna dintre ele nu era dispusă să cedeze un deget sau să-şi încline capul cât un fir de păr.

Desigur, Elayne nu ştia ce vorbeau la acele întâlniri, dar bănuia, după propriile experienţe şi după ce lăsau să le mai scape Sheriam şi celelalte.

Aes Sedai erau convinse că puteau învăţa totul imediat, odată ce aflau că era ceva de învăţat, cereau să fie respectate ca nişte regine şi voiau să li se spună pe loc şi fără zăbavă totul. Se pare că vruseseră să afle totul despre orice, de la ce plănuia Rand la când Egwene se va simţi suficient de bine încât să intre în ***Tel'aran'rhiod,*** dacă era posibil să spionezi visele cuiva în ***Tel'aran'rhiod*** sau să intri fizic în Lumea Viselor sau să aduci pe cineva acolo împotriva dorinţei lui. Întrebaseră de mai multe ori dacă lumea reală se putea schimba prin ceea ce făceai în vis, o imposibilitate de care se îndoiau. Morvrin citise puţin despre ***Tel'aran'rhiod,*** suficient de mult însă pentru a veni cu o mulţime de întrebări, multe dintre ele pornind de la Siuan, bănuia Elayne. Se gândea că probabil Siuan voia să participe şi ea la întâlniri, dar Aes Sedai considerau că-i făcuseră deja suficiente concesii permiţându-i să folosească inelul pentru munca ei cu ochii-şi-urechile. Pe ea o deranja faptul că ele îşi băgau nasul în treburile ei.

Cât despre Aiel... înţeleptele sau cel puţin Vestitoarele-n vise, din experienţa lui Elayne, nu doar ştiau cam tot ce se poate şti despre Lumea Viselor, dar o priveau ca pe domeniul lor privat. Nu le plăcea să intre cineva ignorant acolo şi le era destul de

greu să se comporte normal în faţa a ceea ce ele considerau că e prostesc. În plus, le spuneau foarte puţine lucruri, îi erau credincioase lui Rand până în pânzele albe, nedorind să spună despre el mai mult decât că e în viaţă, că Egwene se va întoarce în ***Tel'aran'rhiod*** atunci când se va face bine şi, în general, nu răspundeau la nicio întrebare pe care o socoteau nepotrivită. Ceea ce însemna fie că nu credeau că cea care întrebase ştia suficient pentru a înţelege răspunsul, fie că întrebarea sau răspunsul viola cumva strania filosofie a onoarei şi obligaţiei. Elayne ştia puţine despre ***ji'e'toh,*** doar că exista şi că genera cumva comportamente foarte ciudate şi iritabile.

Una peste alta, lui Elayne i se părea că era o reţetă pentru dezastru, care se repeta la fiecare şapte zile, cel puţin din punctul de vedere al femeilor Aes Sedai.

Sheriam şi celelalte cinci avuseseră nevoie de lecţii în fiecare noapte, la început, dar acum mai făceau asta de două ori. În noaptea de dinainte de a se întâlni cu înţeleptele, ca şi cum s-ar fi antrenat înainte de un concurs. Şi apoi în noaptea de după, de obicei fără chef de vorbă, ca şi cum ar fi vrut să-şi dea seama ce nu mersese bine şi cum puteau schimba asta pe viitor. Myrelle se gândea probabil la dezastrul de la întâlnirea următoare. Cu siguranţă urma să fie vreunul.

Morvrin se întoarse către Myrelle să spună ceva, dar brusc apăru o altă femeie printre ele. Lui Elayne îi trebui o clipă să o recunoască pe Gera, una dintre bucătărese, cu trăsăturile celor lipsite de vârstă. Purtând un şal verde cu ciucuraşi şi cu Flacăra Tar Valonului pe spate, cu talia jumătate din cea reală, Gera ridică un deget mustrător către Aes Sedai şi dispăru.

— Deci, la asta visează? întrebă Carlinya rece, în timp ce rochiei albe îi creşteau mâneci prea lungi, care-i atârnau peste mâini, şi un guler înalt şi strâmt. Cineva ar trebui să vorbească cu ea.

— Las-o în pace, Carlinya, râse Anaiya. Gera e o bucătăreasă bună. Lasă-i visele în pace. Eu o pot înţelege.

Brusc, deveni mai slabă şi mai înaltă. Trăsăturile nu i se schimbară, având acelaşi chip limpede, matern. Se transformă la loc cu un râset.

— Nu poţi să vezi şi partea amuzantă măcar o dată, Carlinya?

— Sigur ne-a văzut, spuse Morvrin, dar o să-şi amintească?

Ochii ei negri deveniră gânditori. Rochia, simplă şi neagră, era cele mai puţin schimbătoare dintre cele şase. Se mai schimbau detalii, dar atât de subtil că Elayne nu putea spune exact ce era diferit.

— Sigur că o să-şi amintească, spuse Nynaeve cu asprime. Le mai explicase asta o dată. Cele şase Aes Sedai se uitară mirate la ea, cu sprâncenele ridicate, iar Nynaeve continuă pe un ton ceva mai domol, doar o idee mai domol. Şi ea ura să frece oale.

— Dacă îşi aminteşte visul, o să-şi amintească. Însă doar ca un vis.

Morvrin se încruntă. Aproape o egala pe Beonin când venea vorba despre neîncredere. Expresia de lungă suferinţă a lui Nynaeve avea să o bage în bucluc, indiferent de ton. Înainte ca Elayne să poată spune ceva ca să le abată atenţia de la Nynaeve, Leane spuse cu un zâmbet aproape prostesc:

— Nu credeţi că ar trebui să mergem?

Siuan pufni cu dispreţ la adresa tonului timid, iar Leane îi răspunse cu o privire tăioasă.

— Da, o să vreţi să aveţi cât mai mult timp în Turn, spuse Siuan sfioasă şi fu rândul lui Leane să pufnească.

Le reuşea foarte bine. Sheriam şi celelalte nu bănuiseră nicio clipă că Siuan şi Leane nu erau doar două femei ferecate, agăţându-se de amintirile a ceea ce fuseseră odată. Două femei care se comportau copilăreşte, sărind toată ziua una la gâtul celeilalte. Aes Sedai ar fi trebuit să-şi aducă aminte de reputaţia lui Siuan de a avea o voinţă puternică şi de a fi o manipulatoare vicleană; nici Leane nu era departe. Dacă ar fi făcut front comun sau ar fi arătat cu adevărat cine erau, cele şase şi-ar fi adus aminte şi ar fi cercetat cu mare atenţie tot ce ziceau. Dar aşa,

divizate, aruncându-şi răutăţi una alteia, mai să facă temenele femeilor Aes Sedai şi nici măcar nedându-şi seama ce făceau… Când una era forţată să admită că avea dreptate cealaltă, cuvântul lor căpăta greutate. Când una obiecta la motivaţiile absolut frivole ale celeilalte, iarăşi se întâmpla acelaşi lucru. Elayne ştia că făceau acest lucru pentru a le influenţa pe Sheriam şi celelalte să îl sprijine pe Rand. Şi-ar fi dorit să ştie la ce altceva îşi mai foloseau şiretlicurile.

— Au dreptate, spuse Nynaeve aruncându-le lui Siuan şi lui Leane o privire dezgustată. Jocul lor o irita la culme pe Nynaeve; ea nu s-ar fi umilit niciodată. Ar trebui să ştiţi până acum că, cu cât petreceţi mai mult timp aici, cu atât o să fiţi mai obosite. Să fii în ***Tel'aran'rhiod*** nu este la fel de odihnitor ca un somn obişnuit. Acum aduceţi-vă aminte că trebuie să aveţi grijă dacă vedeţi ceva neobişnuit.

Ura din suflet să se tot repete – se vedea clar din tonul vocii dar Elayne trebuia să admită că era necesar cu femeile astea. Ar fi vrut însă ca Nynaeve să nu pară că vorbeşte cu un copil slab de minte.

— Când cineva se visează în ***Tel'aran'rhiod*** şi are un coşmar, se întâmplă uneori ca acel coşmar să supravieţuiască, şi e foarte periculos. Evitaţi orice arată neobişnuit. Şi încercaţi să vă controlaţi gândurile de data asta. Ce vă imaginaţi aici poate deveni real. Myrddraalul care a apărut data trecută ar fi putut fi restul unui coşmar, dar eu cred că una dintre voi şi-a lăsat mintea să umble aiurea. Vorbeaţi despre Ajah Neagră, dacă vă amintiţi, şi vă întrebaţi dacă lăsau Creaturile Umbrei să intre în Turn. Şi, de parcă nu ar fi fost suficient de rău, adăugă: Nu o să faceţi o impresie bună înţeleptelor mâine-noapte dacă aduceţi un Myrddraal în mijlocul întâlnirii.

Elayne tresări.

— Copilă, spuse cu blândeţe Anaiya, aranjându-şi şalul albastru ce-i apăruse deodată peste umeri, faci o treabă foarte bună, dar asta nu scuză felul ăsta de a vorbi.

— Ţi s-au acordat o serie de privilegii, adăugă Myrelle aspru, dar se pare că uiţi că sunt ***privilegii.***

Fruntea sa încruntată ar fi trebuit să o facă pe Nynaeve să se cutremure. Myrelle fusese din ce în ce mai dură cu Nynaeve în ultimele săptămâni. În plus, purta şi ea şalul. Toate îl purtau, un semn rău. Morvrin pufni fără menajamente:

— Când am fost eu Aleasă, orice fată care vorbea aşa cu o Aes Sedai ar fi petrecut următoarele şase luni spălând podelele, chiar dacă ar fi fost stabilit să fie făcută Aes Sedai a doua zi.

Elayne vorbi în grabă, sperând să poată amâna dezastrul care le păştea. Nynaeve îşi luase o expresie pe care probabil o considera împăciuitoare, dar arăta bosumflată şi încăpăţânată.

— Sunt sigură că nu a făcut-o cu intenţie, Aes Sedai. Am lucrat foarte mult. Vă rog să ne iertaţi.

Putea să fie de ajutor să se numească şi pe ea, pentru că nu făcuse nimic. Sau se puteau trezi amândouă la spălat podele. Cel puţin o făcuse pe Nynaeve să se uite la ea. Şi să se gândească, se pare, căci acum îşi îmblânzise trăsăturile, făcu o reverenţă şi se uită abătută în pământ. Poate chiar era. Poate. Elayne se repezi înainte de parcă Nynaeve îşi ceruse scuze cum se cuvine şi acestea fuseseră şi acceptate.

— Ştiu că toate vă doriţi să petreceţi cât mai mult timp în Turn, poate ar trebui să nu mai zăbovim? Puteţi să vă zugrăviţi în minte studioul de lucru al Elaidei, aşa cum l-am văzut ultima dată? Toată lumea să-l aibă în minte şi vom ajunge acolo împreună.

Elaida nu era niciodată numită „Amyrlin“ în Salidar şi nici biroul Supremei înscăunate nu mai purta acest nume.

Anaiya aprobă prima printr-o mişcare a capului şi chiar şi Carlinya şi Beonin se lăsară înduplecate.

Nu era limpede dacă cele zece femei se deplasau prin ***Tel'aran'rhiod*** sau acesta se mişca în jurul lor. Poate amândouă, din puţinul pe care îl pricepea Elayne; Lumea Viselor era infinit de maleabilă. Acum erau în uliţa Salidarului, iar în

clipa următoare, într-o cameră mare şi bogat decorată. Aes Sedai dădură mulţumite din cap, încă suficient de neexperimentate ca să fie mulţumite de orice lucru care funcţiona aşa cum speraseră.

Aşa cum ***Tel'aran'rhiod*** reflecta lumea reală, camera aceea reflecta puterea femeilor care o ocupaseră în ultimii trei mii de ani. Lămpile aurite nu erau aprinse, dar era totuşi lumină, în felul ciudat al ***Tel'aran'rhiod-ului*** şi al viselor. Şemineul înalt era din marmură de Kandor, podeaua, din piatră roşie lustruită din Munţii de Negură. Zidurile fuseseră acoperite cu lambriuri de ceva mai puţin timp – doar vreo mie de ani – din lemn deschis la culoare, sculptat cu animale şi păsări minunate, de care Elayne era sigură că veneau direct din imaginaţia sculptorului. Ferestrele înalte şi arcuite erau înconjurate de piatră strălucitoare, ducând în balcoanele ce se ridicau deasupra grădinii private a Supremei înscăunate; piatra fusese recuperată dintr-un oraş fără nume scufundat în Marea Furtunilor în timpul Frângerii Lumii şi nimeni nu mai găsise nicăieri ceva asemănător.

Fiecare femeie care folosise camera îşi pusese amprenta asupra ei, chiar dacă pentru puţin timp, iar Elaida nu făcea excepţie. Un scaun masiv ca un tron, cu Flacăra Tar Valonului sculptată în fildeş pe spătarul înalt, stătea în spatele unei mese de scris masive, ornamentate cu inele triple care se întrepătrundeau. Masa era goală, cu excepţia a trei cutii lăcuite în stil altarian, fiecare pusă la o distanţă precisă faţă de celelalte. O vază albă stătea aşezată pe o poliţă albă şi simplă, lipită de perete. Erau trandafiri în ea, culoarea şi numărul lor schimbându-se la fiecare privire, dar de fiecare dată aceştia rămâneau rigid aranjaţi. Trandafiri, în perioada asta a anului, cu vremea aceea! Puterea Supremă fusese risipită pentru a-i face să crească. Elaida făcuse la fel pe vremea când era consiliera mamei lui Elayne.

Deasupra şemineului atârna o pictură într-un stil mai nou, pe pânză întinsă, reprezentând doi bărbaţi luptându-se printre nori, aruncându-şi fulgere. Unul din ei avea faţa de foc, celălalt era Rand. Elayne fusese la Falme; pictura nu era departe de adevăr. Pe faţa lui Rand pânza fusese ruptă, ca şi cum cineva aruncase cu un obiect greu în ea, şi fusese reparată apoi aproape perfect. În mod clar Elaida simţea nevoia să-şi aducă aminte tot timpul de Dragonul Renăscut, şi la fel de clar era şi că nu-i făcea plăcere să-l privească.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse Leane după ce femeile terminară cu zâmbetele mulţumite, trebuie să văd dacă oamenii mei mi-au primit mesajele.

Fiecare Ajah, cu excepţia celei Albe, avea propria reţea de ochi-şi-urechi întinsă asupra neamurilor lumii, la fel şi multe Aes Sedai singure, dar Leane era un exemplu rar, poate unic, de Păstrătoare a Cronicilor care crease o reţea în interiorul Tar Valonului. Dispăru de îndată ce termină de vorbit.

— Nu ar trebui să se plimbe singură pe aici, spuse Sheriam cu o voce exasperată. Nynaeve, du-te cu ea. Stai cu ea.

Nynaeve se trase de cosiţă:

— Nu cred că…

— Foarte des nu crezi tu, i-o tăie brusc Myrelle. Măcar o dată fa ce ţi se spune, atunci când ţi se spune, Aleasă!

Nynaeve avu un schimb de priviri furişe cu Elayne, apoi dădu din cap, oprindu-şi un oftat, şi dispăru. Elayne nu o compătimea. Dacă Nynaeve nu şi-ar fi arătat iritarea în Salidar, acum ar fi putut să le explice că Leane putea fi oriunde în oraş, că era imposibil să o găsească şi că se aventura de săptămâni singură în ***Tel'aran'rhiod.***

— Să vedem ce putem afla, spuse Morvrin, dar, înainte să apuce să facă ceva, Elaida apăru în spatele mesei de scris, cu un chip sever.

Femeie cu chip aspru, mai degrabă atrăgătoare decât frumoasă, cu păr şi ochi negri, Elaida purta o rochie roşie ca sângele, cu etola în dungi a Tronului Amyrlin trecut peste umeri.

— Cum am prezis, intonă, Turnul Alb se va reîntregi sub conducerea mea! A ***mea!*** Arătă cu asprime către podea: îngenunchează şi cere-ţi iertare pentru păcate!

Dispăru. Elayne oftă lung şi se bucură să vadă că nu era singura.

— O profeţie? întrebă Beonin încreţindu-şi fruntea.

Nu părea îngrijorată, dar ar fi putut fi. Elaida putea face profeţii, chiar dacă rar. Când profeţia poseda o femeie, ea afla viitorul, iar lucrurile se întâmplau întocmai.

— Un vis, spuse Elayne cu o voce atât de sigură încât se miră singură. Doarme şi visează. Nu e de mirare că visează lucruri plăcute pentru ea „Te rog, Lumină, fă să fie doar atât!“

— Aţi văzut etola? întrebă Anaiya fără o ţintă clară. Nu avea dunga albastră.

Etola Supremei înscăunate Amyrlin trebuia să aibă o dungă de culoare pentru fiecare dintre cele şapte Ajah.

— Un vis, spuse Sheriam cu o intonaţie plată.

Nu părea să-i fie teamă, dar purta iarăşi şalul albastru, strângându-şi-l pe umeri. La fel şi Anaiya.

— Vis sau nu, spuse Morvrin placid, am putea face lucrurile pentru care am venit. Nu o puteau speria multe pe Morvrin.

Toată lumea începu să se mişte atât de brusc la cuvintele sorei Brune, că deveni limpede cât de nemişcate fuseseră înainte. Ea, Carlinya şi Anaiya se strecurară iute în anticameră, unde era masa de lucru a Păstrătoarei Cronicilor. Alviarin Freidhen ocupa funcţia sub Elaida; o soră Albă, în mod ciudat, deşi întotdeauna o Păstrătoare a Cronicilor, venea din aceeaşi Ajah ca Suprema înscăunată.

Siuan se uită după ele morocănoasă. Deseori spusese că se pot afla mai multe din hârtiile lui Alviarin decât din ale Elaidei, căci câteodată Alviarin părea să ştie mai multe chiar decât

femeia pe care o slujea, şi de două ori Siuan găsise dovezi că Alviarin contramandase ordinele Elaidei, aparent fără repercusiuni. Nu le spusese lui Elayne sau lui Nynaeve ce ordine. Avea şi ea o limită când era vorba să împărtăşească secrete.

Sheriam, Beonin şi Myrelle se adunară la masa Elaidei şi deschiseră una dintre cutiile lăcuite, începând să cotrobăie prin hârtiile dinăuntru. Elaida îşi ţinea acolo rapoartele şi corespondenţa recentă. Cutia, lucrată cu şoimi aurii luptându-se printre nori albi, se închidea brusc ori de câte ori una dintre ele uita să ţină capacul deschis, iar hârtiile se schimbau chiar în timp ce erau citite. Hârtia era cu adevărat efemeră. Aes Sedai continuară, printre plescăituri vexate şi oftaturi nervoase.

— Uite un raport de la Danelle, spuse Myrelle citind în grabă pagina. Siuan încercă să se uite şi ea – Danelle, o tânără Brună, făcuse parte din conspiraţia care o dăduse jos –, dar Beonin, încruntându-se la ea o trimise într-un colţ, să bombăne singură. Beonin îşi îndreptă atenţia din nou către cutie şi documentele din ea, înainte ca Siuan să apuce să facă trei paşi; celelalte femei nici nu observară. Myrelle continuă să vorbească:

— Spune aici că Mattin Stepaneos acceptă cu toată inima, Roedran încearcă să fie cu ambele părţi, iar Alliandre şi Tylin vor mai mult timp să se gândească. Este şi o notă cu scrisul Elaidei. „Presează-i!“

Plescăi din limbă când hârtia se evaporă în aer.

— Nu scria despre ce e vorba, dar pot fi doar două posibilităţi în ce-i priveşte pe cei patru.

Mattin Stepaneos era rege în Illian, iar Roedran, în Murandy, în timp ce Alliandre era regina Ghealdanului, iar Tylin a Altarei. Nu putea fi vorba decât despre Rand sau despre femeile Aes Sedai care i se opuneau Elaidei.

— Măcar ştim că solia noastră are o şansă la fel de bună precum cea a Elaidei, spuse Sheriam. Desigur, ea nu trimisese pe nimeni la Mattin Stepaneos; Seniorul Brend din Consiliul celor

Nouă, Sammael, era adevărata putere în Illian. Ce nu ar fi dat Elayne să afle ce-i promisese Elaida lui Sammael de acesta era gata să o sprijine sau, în fine, ce-i permisese lui Mattin Stepaneos să sprijine. Era sigură că şi cele trei Aes Sedai care continuau să caute prin hârtii simţeau la fel.

— Mandatul de arestare pentru Moiraine e încă în vigoare, spuse Beonin clătinând din cap, în timp ce pagina din mâna sa se transformă într-un mănunchi de foi. Nu ştie că Moiraine a murit.

Strâmbându-se la pagini, le lăsă să cadă; se împrăştiară ca nişte frunze înainte de a dispărea.

— Elaida încă vrea să-şi construiască un palat.

— Ar fi în stare, spuse Sheriam sec. Mâna îi tresări când luă o hârtie mică. Shemerin a fugit. ***Aleasa*** Shemerin.

Toate trei se uitară lung la Elayne înainte de a se întoarce către cutie, care se închisese din nou. Nimeni nu spuse nimic. Elayne aproape scrâşni din dinţi. Ea şi Nynaeve le spuseseră că Elaida voia să o decadă pe Shemerin, o soră Galbenă, la statutul de Aleasă, dar nu le crezuse nimeni. O Aes Sedai putea fi pusă să facă penitenţă, putea fi proscrisă, dar nu putea fi decăzută din titlu decât dacă era ferecată. Se pare însă că Elaida chiar asta făcea, în pofida legii Turnului. Sau poate că rescria legile.

Mai multe lucruri pe care le spuseseră acestor femei nu fuseseră crezute. Aşa fete tinere, nişte Alese doar, nu cunoşteau ele lumea, să-şi dea seama ce poate sau ce nu poate fi. Fetele tinere erau credule, uşor de păcălit; puteau să vadă şi să creadă în fantasme. Trebuia să facă un efort să nu bată din picior. O Aleasă primea ce voia o Aes Sedai să-i dea şi nu cerea ce o Aes Sedai nu se hotărâse deja să dea. Ca de pildă scuze. Clocotind pe dinăuntru, reuşi să-şi păstreze chipul senin.

Siuan nu considera că are astfel de restrângeri. De cele mai multe ori, adică. De cele mai multe ori se uita urât la Aes Sedai, dacă ele nu erau atente la ea. Desigur, cum una dintre cele trei arunca o privire în direcţia ei, cum devenea într-o clipită

imaginea supuşeniei. Avea multă experienţă la asta. Un leu supravieţuieşte comportându-se ca un leu, îi spusese odată lui Elayne, iar un şoarece comportându-se ca un şoarece. Chiar şi aşa, Siuan nu era un şoarece foarte convingător.

Elayne avu senzaţia că citeşte îngrijorare în ochii lui Siuan. Fusese sarcina ei, încă de când Siuan dovedise că putea folosi inelul în siguranţă – după lecţii secrete date de Elayne şi Nynaeve ei şi lui Leane – şi era o sursă vitală de informaţii. Cerea timp să restabileşti legătura cu agenţii răspândiţi în toate colţurile lumii şi să redirecţionezi rapoartele de la Turn la Salidar. Dacă Sheriam şi celelalte voiau să preia această sarcină, ea ar fi fost mai puţin utilă. În toată istoria Turnului, reţelele de agenţi nu fuseseră conduse decât de Aes Sedai, asta până când Siuan ajunsese în Salidar, cunoscând reţelele de ochi-şi-urechi şi ale Tronului Amyrlin şi ale Ajah Albastre, a cărei conducătoare fusese înainte de a fi numită Suprema înscăunată. Beonin şi Carlinya îşi arătau deschis nemulţumirea de a depinde de o femeie care nu mai era de-a lor, iar celelalte nu erau nici ele departe. Dacă e să spunem adevărul, niciuna nu se simţea bine să fie lângă o femeie care fusese ferecată.

Nici Elayne nu avea ce să facă. Poate că femeile Aes Sedai acceptau că era o lecţie pentru ele, poate chiar credeau asta, dar ştia din experienţă că, dacă încerca să „predea“ fără să i se spună, avea să fie pusă imediat în banca ei. Era acolo doar ca să răspundă dacă femeile aveau ceva de întrebat, şi nimic mai mult. Se gândi la un scaun fără spătar – iar acesta apăru, cu picioare sculptate cu viţă-de-vie – şi se aşeză aşteptând. Unul cu spătar ar fi fost mai confortabil, dar putea da naştere la comentarii. O Aleasă care stătea prea comod era adesea o Aleasă care nu avea suficiente lucruri de făcut. După o clipă, Siuan îşi făcu şi ea unul identic. Îi zâmbi lui Elayne şi se strâmbă la femeile Aes Sedai întoarse cu spatele.

Prima dată când Elayne vizitase această cameră în ***Tel’aran’rhiod,*** găsise un semicerc format din aceste scaune

fără spătar, mai mult de o duzină, aşezate în faţa mesei sculptate. La fiecare vizită fuseseră mai puţine, şi acum niciunul. Era sigură că asta însemna ceva, deşi nu ştia ce. Se gândea că probabil şi Siuan observase acelaşi lucru şi poate găsise şi un răspuns, dar, dacă se întâmplase aşa, nu le spusese nimic lui Elayne sau lui Nynaeve.

— Se potolesc luptele în Shienar şi Arafel, murmură Sheriam mai mult pentru sine, dar nu scrie nimic aici despre cum au început. Doar încăierări, dar cei din Ţinuturile de Hotar nu se bat unii cu alţii. Au pentru asta Mana Pustiitoare. Ea era din Saldaea, unul dintre Ţinuturile de Hotar.

— Bine măcar că Mana Pustiitoare e încă liniştită, spuse Myrelle. Cam prea liniştită. Nu o să dureze. E un lucru bun că Elaida are o grămadă de agenţi în Ţinuturile de Hotar.

Siuan reuşi să tresară uitându-se apoi lung la Aes Sedai. Elayne nu credea că reuşise încă să ia legătura cu niciunul dintre agenţii ei din Ţinuturile de Hotar; erau foarte departe de Salidar.

— M-aş simţi mai bine dacă s-ar putea spune acelaşi lucru despre Tarabon. Pagina din mâinile lui Beonin se lungi şi se lăţi; pufni uitându-se la ea, apoi o aruncă. Ochii-şi-urechile din Tarabon tac în continuare. Toţi. Singurele veşti de acolo sunt că din Amadicia vin zvonuri că Aes Sedai ar fi implicate în război, spuse clătinându-şi capul la absurditatea de a pune pe hârtie asemenea prostii. Aes Sedai nu se amestecau în războaie civile. Nu îndeajuns de deschis încât să fie depistate, în orice caz. Şi din Arad Doman sunt doar o mână de rapoarte confuze.

— O să aflăm despre Tarabon noi înşine destul de curând, spuse liniştitor Sheriam. În doar câteva săptămâni.

Căutarea dură ore întregi. Nu duceau lipsă de documente; cutia lăcuită nu se golea niciodată. Vraful de hârtii creştea de îndată ce una era scoasă. Desigur, doar cele mai scurte puteau fi citite în întregime înainte de a dispărea, dar din când în când reapărea câte o scrisoare sau un raport care mai fusese scos.

Treceau intervale lungi de timp fără să scoată cineva un sunet, dar unele documente stârneau comentarii; puţine erau însă discutate de Aes Sedai. Siuan începu să se joace cu o aţă, fără să mai fie atentă. Elayne îşi dori să poată face la fel sau, şi mai bine, să poată citi – o carte apăru la picioarele ei, ***Călătoriile lui Jain Pas Mare,*** apoi o făcu să dispară –, căci femeilor care se antrenau să fie Aes Sedai li se arăta mai puţină indulgenţă. Află totuşi câteva lucruri ascultând.

Pe masa Elaidei nu ajunsese doar zvonul legat de amestecul Aes Sedai în Tarabon. Despre Mantiile Albe ale lui Pedro Niall se spunea că vor să pună mâna pe tronul Amadiciei – lucru de care Niall nu avea nevoie –, că vor să zdrobească războaiele din Tarabon şi Arad Doman, ba chiar că vor să-l sprijine pe Rand. Elayne ar fi crezut aşa ceva când avea să vadă soarele răsărind de la apus. Erau rapoarte despre lucruri stranii care se întâmplaseră în Illian şi Cairhien – poate mai erau şi altele, dar doar pe acelea le văzuseră –, despre sate cuprinse de nebunie, despre coşmaruri care umblau pe pământ în lumina zilei, despre viţei cu două capete care vorbesc, Creaturi ale Umbrei care răsăreau din văzduh. Sheriam şi celelalte două nu le luară în serios; astfel de poveşti ajungeau în Salidar şi din Altara şi Murandi, dar şi de peste râu, din Amadicia. Aes Sedai considerau că zvonurile se năşteau din isteria oamenilor când aflau de Dragonul Renăscut. Elayne nu era atât de sigură. Ea văzuse lucruri de care celelalte nu aveau habar, cu toată experienţa şi vârsta lor. Despre mama sa se zvonea că adună o armată în partea de apus a Andorului – sub vechea flamură a Manetherenului, ca să vezi! dar şi că era prizoniera lui Rand sau că fugise în toate ţinuturile posibile, inclusiv în Ţinuturile de Hotar sau Amadicia, ultima fiind chiar de neimaginat. Se pare că Turnul nu credea nimic din toate astea. Elayne şi-ar fi dorit să ştie ce să creadă.

Încetă să se mai gândească unde ar putea fi mama sa după ce o auzi pe Sheriam rostindu-i numele. Nu vorbea cu ea, citea

dintr-o foaie pătrată, care deveni repede un pergament lung, cu trei sigilii la capăt. Elayne Trakand trebuia găsită şi adusă la Turnul Alb cu orice preţ. Cei care vor da greş „o vor invidia pe femeia aia, Macura“. Elayne simţi fiori pe şira spinării; pe drumul către Salidar o femeie numită Ronde Macura fusese cât pe-aci să reuşească să le trimită pe ea şi pe Nynaeve la Turn, ca pe un balot de rufe murdare. Casa conducătoare din Andor, citi Sheriam, era „cheia“, ceea ce nu prea avea sens. Cheia la ce?

Niciuna dintre Aes Sedai nu se uită în direcţia ei. Schimbară doar o privire furişă, continuând cu ceea ce făceau. Poate că uitaseră de ea sau poate că nu. Aes Sedai făceau ce pofteau. Era decizia Aes Sedai dacă o protejau de Elaida sau dacă o predau legată fedeleş. Îşi aduse aminte de vorba Linei: „Ştiuca nu cere voie broaştei să cineze.“

Reacţia Elaidei la amnistia lui Rand se vedea din starea hârtiei. Elayne şi-o imagină mototolind raportul, apoi netezindu-l cu răceală pentru a-l pune în cutie. Crizele ei erau mereu reci. Nu scrisese nimic pe acel document, dar pe altele erau mâzgălite cuvinte muşcătoare, erau enumerate şi femeile Aes Sedai din Turn, fiind limpede că era aproape să le declare public trădătoare pe cele care nu se supuneau ordinului ei de a se întoarce la Turn. Sheriam şi celelalte două discutau calm despre posibilitatea asta. Indiferent cât de multe surori aveau de gând să se supună, multe aveau cale lungă de bătut; unele poate nici nu primiseră convocările. În orice caz, un astfel de decret ar fi confirmat lumii întregi zvonurile despre ruperea Turnului. Elaida trebuie să fi fost cuprinsă de panică numai gândindu-se la aşa ceva: sau nebună de legat.

Un fior i se strecură lui Elayne pe şira spinării, şi nu avea nimic de-a face cu faptul că Elaida era furioasă sau temătoare. Două sute nouăzeci şi patru de surori în Turn, care o sprijineau pe Elaida. Aproape o treime din toate femeile Aes Sedai, aproape la fel de multe ca acelea adunate în Salidar. Cel mai bun lucru la care se puteau aştepta de la restul era să se

împartă egal. Mai mult de-atât nu se putea spera. După ce la început veniseră o mulţime, numărul celor care ajungeau se împuţinase simţitor. Poate că şi spre Turn se duceau puţine. Trebuia să spere.

Un timp căutară în linişte, apoi Beonin exclamă:

— Elaida şi-a trimis emisari la Rand al'Thor.

Elayne sări în picioare, abţinându-se cu greu să nu spună ceva când Siuan o prinse cu mâna de veşmânt, înainte de a apuca să facă aţa să dispară.

Sheriam întinse mâna către foaia de hârtie care deveni trei înainte să o atingă.

— Unde i-a trimis? întrebă în acelaşi timp cu Myrelle care spuse: Când au plecat din Tar Valon? abia reuşind să-şi ţină firea.

— La Cairhien, răspunse Beonin, şi nu văd când, dacă scrie cumva. Dar sigur o să se ducă la Caemlyn când o să afle unde este.

Chiar şi aşa, era bine; călătoria de la Cairhien la Caemlyn putea dura o lună sau două. În mod sigur solia din Salidar avea să ajungă prima la el. Elayne avea dosită sub saltea, în Salidar, o hartă ponosită pe care marca în fiecare zi cât de departe credea că ajunseseră spre Caemlyn. Sora Cenuşie nu terminase.

— Se pare că Elaida vrea să-i ofere sprijinul. Şi o escortă la Turn.

Sprâncenele lui Sheriam se ridicară.

— E de neconceput, se întunecă Myrelle. Elaida a fost o Roşie.

Suprema înscăunată Amyrlin aparţinea tuturor Ajah şi niciuneia, dar nimeni nu abandona pur şi simplu credinţele Ajah din care venea.

— Femeia asta e în stare de orice, spuse Sheriam. El ar putea să se bucure de sprijinul Turnului Alb.

— Am putea să-i trimitem un mesaj lui Egwene prin femeile Aiel? întrebă Myrelle cu un ton neîncrezător.

Siuan tuşi tare şi fals, dar Elayne nu mai suporta. Trebuia neapărat să o anunţe pe Egwene, desigur – oamenii Elaidei o vor târî cu siguranţă înapoi în Turn dacă o găseau în Cairhien, şi nu aveau să o întâmpine cu flori dar în rest!...

— Cum puteţi crede că Rand şi-ar apleca urechea la ce îi spune Elaida? Credeţi că nu ştie că a fost Roşie şi ce înseamnă asta? Nu sprijin o să-i ofere, şi ştiţi asta! Trebuie să-l avertizăm!

Era o contradicţie în ce zicea, dar îngrijorarea pusese stăpânire pe ea. Ar fi murit dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Rand.

— Şi cum propui să facem asta, Aleaso? întrebă rece Sheriam.

Elayne rămase cu gura deschisă, ca un peşte. Habar nu avea ce să răspundă. Salvarea îi veni de la un ţipăt îndepărtat, urmat de alte ţipete din anticameră. Alergă împreună cu celelalte în camera alăturată.

Încăperea era goală, cu excepţia mesei de scris a Păstrătoarei Cronicilor, încărcată de un vraf de documente, hârtii şi suluri de pergamente frumos aranjate şi cu un rând de scaune lipite de perete unde stăteau Aes Sedai care aşteptau să vorbească cu Elaida. Anaiya, Morvrin şi Carlinya dispăruseră, dar una dintre uşile înalte către coridor era încă deschisă. Se auzeau ţipetele disperate ale unei femei. Sheriam, Myrelle şi Beonin aproape că o dărâmară pe Elayne în graba de a ajunge pe hol. Poate că păreau ca prin ceaţă, dar erau destul de solide.

— Aveţi grijă! strigă Elayne, dar tot ce putu să facă fu să-şi ridice fustele şi să le urmeze cât de repede putea, împreună cu Siuan.

Păşiră într-o scenă de coşmar. La propriu.

La treizeci de paşi în dreapta lor, coridorul decorat cu tapiserii se deschidea într-o grotă de piatră ce părea că se întinde la infinit, luminată din loc în loc de focuri roşietice şi jăratic. Erau troloci pese tot, mari, cu forme ca de oameni, cu feţe umane pocite cumplit de boturi, râturi şi ciocuri bestiale, de coarne, colţi şi creste cu pene. Cei din depărtare apăreau inform, pe jumătate conturaţi, pe când cei mai apropiaţi erau giganţi, de

două ori mai înalţi decât un om, mai mari decât orice troloc real, cu armuri negre cu ţepi, urlând şi ţopăind în jurul ceaunelor, focurilor şi al unor poliţe şi forme ciudate acoperite cu ţepuşe metalice.

Era un coşmar, dar unul mai mare decât orice auzise Elayne de la Egwene sau de la înţelepte. Odată eliberate de mintea care le imaginase, creaturile alunecau prin Lumea Viselor şi câteodată se strângeau într-un loc anume. Vestitoarele-n vise Aiel le distrugeau pe loc ori de câte ori le întâlneau, dar îi spuseseră, şi Egwene la fel, că era mai bine să le evite. Din păcate, Carlinya nu ascultase când ea şi Egwene îi spuseseră despre ele.

Sora Albă era legată de glezne cu un lanţ care dispărea în întunericul de deasupra. Elayne o vedea înconjurată de strălucirea ***saidarului,*** dar cu toate astea se zbătea frenetic, ţipând, în timp ce era coborâtă încet către un ceaun uriaş plin de ulei clocotitor.

Anaiya şi Morvrin se opriseră chiar la marginea coridorului, unde începea grota. Doar pentru o clipă, căci imediat formele lor ceţoase începură să fie absorbite înăuntru, precum fumul tras de un horn. De îndată ce atinseră marginea coridorului, fură înăuntru, Morvrin ţipând în timp ce doi troloci învârteau nişte roţi gigantice de fier cu care îi întindeau membrele, iar Anaiya atârna agăţată de încheieturile mâinilor pe când trolocii dansau în jurul ei, lovind-o sălbatic cu bice cu vârfuri de metal ce îi rupeau bucăţi mari din veşminte.

— Trebuie să ne legăm, spuse Sheriam, iar strălucirea din jurul ei se uni cu cea a lui Myrelle şi Beonin.

Chiar şi aşa, nici măcar nu strălucea cât o singură femeie în lumea reală, şi nu într-un vis înceţoşat.

— Nu! ţipă Elayne, nu trebuie să vă gândiţi că e real. Trebuie să-l…

O apucă pe Sheriam de braţ, dar ţesătura de Foc pe care cele trei abia reuşiseră să o facă atinse linia dintre vis şi coşmar.

Ţesătura dispăru ca absorbită de coşmar şi în acea clipă cele trei Aes Sedai fură trase înăuntru ca o negură în bătaia vântului. Abia apucară să ţipe după ce atinseră graniţa coşmarului şi dispărură. Sheriam apăru înăuntru, cu capul ieşind dintr-un obiect ciudat în formă de clopot. În jurul lui, trolocii învârteau şi trăgeau de mânere, iar Sheriam urla din ce în ce mai tare, cu părul roşcat agitându-se sălbatic. Elayne nu le vedea pe celelalte două, dar putea auzi alte ţipete în depărtare, cineva strigând: „Nu!“, iarăşi şi iarăşi, în timp ce altă voce striga după ajutor.

— Îţi aminteşti ce ţi-am spus despre cum să distrugi un coşmar? întrebă Elayne.

Siuan dădu din cap cu ochii ţintă la scena din faţa lor.

— Refuză să crezi că e real. Încearcă să-ţi imaginezi cum ar fi totul fără el.

Asta fusese greşeala lui Sheriam, a tuturor probabil. Încercând să conducă împotriva coşmarului, acceptaseră că e real, iar acest lucru le trăsese înăuntru la fel de uşor ca şi cum ar fi păşit singure în el, lăsându-le neajutorate până când îşi vor fi amintit ce uitaseră. Dar nu dădeau niciun semn că aveau de gând să-şi amintească. Ţipetele din ce în ce mai puternice îi sfredeleau timpanul.

— Coridorul, murmură, încercând să şi-l imagineze cum îl văzuse ultima oară. Gândeşte-te la coridor aşa cum ţi-l aminteşti.

— Încerc, fetiţă, gemu Siuan. Nu merge.

Elayne oftă. Nici măcar o singură parte a scenei nu se clintea. Capul lui Sheriam aproape vibra deasupra formei de metal care-i ascundea restul trupului. Urletele lui Morvrin veneau în valuri; Elayne aproape avea impresia că aude cum îi ies oasele din încheieturi. Părul Carlinyei, atârnată cu capul în jos, aproape atingea suprafaţa clocotitoare a uleiului. Două femei nu erau de-ajuns. Coşmarul era prea mare.

— Avem nevoie de celelalte, spuse.

— Leane şi Nynaeve? Fetiţă, chiar dacă am şti unde să le găsim, Sheriam şi celelalte o să fie moarte până când… se opri, uitându-se la Elayne. Nu vrei să zici Leane şi Nynaeve, nu? Vrei să zici Sheriam şi… Elayne dădu din cap; era prea speriată ca să poată vorbi. Nu cred că ne pot auzi sau vedea de aici. Trolocii nici măcar nu s-au uitat către noi. Asta înseamnă că trebuie să încercăm din interior.

Elayne dădu iar din cap.

— Fetiţă, spuse Siuan cu o voce plată, ai curaj de leu şi minte de găină. Dar nici eu nu văd altă cale, spuse oftând greu.

Elayne era de acord cu toate, mai puţin că are curaj. Dacă nu ar fi avut genunchii înţepeniţi, s-ar fi prăbuşit pe dalele vopsite în culorile tuturor Ajah. Îşi dădu seama că ţinea în mână o sabie, cu o lamă lungă de oţel, absolut inutilă, chiar dacă ar fi ştiut să o mânuiască. O lăsă să cadă şi dispăru înainte să atingă podeaua.

— Dacă aşteptăm, nu ajutăm pe nimeni, murmură.

Încă un pic şi dispărea şi puţinul curaj pe care reuşise să şi-l adune.

Păşi împreună cu Siuan spre marginea coşmarului. Piciorul lui Elayne atinse linia despărţitoare şi se simţi brusc trasă înăuntru, înghiţită ca de un vârtej.

O clipă mai devreme, stătuse în hol, privind ororile; acum era întinsă pe burtă pe piatra cenuşie şi aspră, cu mâinile şi picioarele legate la spate, înconjurată de coşmar. Grota se întindea fără margini, în toate direcţiile; coridorul Turnului nu părea să mai existe. Ţipetele umpleau aerul, răsfrângându-se de ziduri nevăzute şi de bolta din care se prelingeau stalactite. La câţiva paşi de ea, un ceaun gigantic scotea aburi deasupra unui foc violent. Un troloc cu bot de mistreţ şi colţi lungi arunca înăuntru rădăcini necunoscute. Era un ceaun de gătit. Trolocii mâncau orice. Inclusiv oameni. Se gândi că are mâinile şi picioarele libere, dar legăturile continuau să-i muşte din carne. Dispăruse până şi lumina palidă a ***solidarului;*** Adevăratul Izvor

nu mai exista pentru ea, nu aici. Un coşmar adevărat, iar ea era prinsă în el.

Vocea lui Siuan acoperi ţipetele într-un geamăt de durere.

— Sheriam, ascultă-mă! E doar un vis. Aah… aaaaaah! Gân… gândeşte-te cum ar trebui să fie!

Lumina ştia ce îi făceau; Elayne nu le putea vedea pe niciuna, doar le auzea glasul. Elayne continuă de unde se oprise Siuan:

— Sheriam, Anaiya, toată lumea, ascultaţi-mă! Trebuie să vă gândiţi la coridor aşa cum era! Aşa cum e de fapt! Coşmarul e real doar cât timp credeţi că el.

Îşi fixă ferm imaginea coridorului, cu dalele colorate în şiruri ordonate, lămpile aurite şi tapiseriile ţesute în culori vii. Nimic nu se schimbă. Ţipetele continuau să se audă de peste tot.

— Trebuie să vă gândiţi la coridor. Păstraţi-l în minte şi va fi real! Puteţi învinge coşmarul dacă încercaţi!

Trolocul se uită la ea. Acum avea în mână un cuţit mare cu vârf ascuţit.

— Sheriam, Anaiya, trebuie să vă concentraţi! Myrelle, Beonin, concentraţi-vă la coridor!

Trolocul o aşeză pe-o parte. Încercă să se zbată, dar un genunchi uriaş o pironi pe loc fără efort, în timp ce bestia îi tăia hainele precum un vânător o căprioară. Se agăţă disperată de imaginea coridorului.

— Carlinya, Morvrin, în numele Luminii, concentraţi-vă! Gândiţi-vă la coridor! La coridor! Toate! Concentraţi-vă tare!

Mormăind ceva în limba aspră ce nu fusese sortită glasului uman, trolocul o aşeză iar cu faţa în jos, zdrobindu-i mâinile cu genunchii uriaşi.

— Coridorul! ţipă. Îi dădu capul pe spate trăgând-o de păr cu degetele lui mari. Coridorul! Gândiţi-vă la coridor!

Cuţitul trolocului îi atinse pielea întinsă a gâtului, sub urechea stângă. Lama începu să alunece.

Brusc se trezi întinsă pe dalele coridorului. Îşi duse mâinile la gât, mirându-se că sunt libere, şi simţi ceva ud. Le duse în faţa

ochilor. Sânge, însă doar un fir icel. Se simţi cuprinsă de un frison. Dacă trolocul ăla ar fi reuşit să-i taie gâtul... nicio Tămăduire nu ar fi putut să o mai salveze. Tremurând, se ridică cu greu. Era pe coridorul din faţa camerei Supremei înscăunate şi nu se vedea nici urmă de troloci sau de cavernă.

Siuan era şi ea acolo, o masă de vânătăi într-o rochie sfâşiată, la fel şi femeile Aes Sedai, contururi neguroase de corpuri zdrobite. Carlinya părea în cea mai bună formă dintre toate şi stătea tremurând, cu ochii larg deschişi, pipăindu-şi părul negru care acum se termina brusc, ars la doar o mână de pielea scalpului. Sheriam şi Anaiya păreau un morman înlăcrimat de zdrenţe însângerate. Myrelle se făcuse ghem, palidă, goală, acoperită de sus până jos cu zgârieturi roşii şi cu urme de lovituri de curea. Morvrin gemea mişcându-se straniu, de parcă încheieturile nu i-ar mai fi funcţionat cum trebuie. Rochia lui Beonin fusese sfâşiată în bucăţi de gheare, iar ea stătea în genunchi respirând greu, cu ochii mai mari ca niciodată, sprijinindu-se cu o mână de zid ca să nu se prăbuşească.

Brusc Elayne realiză că rochia şi cămaşa îi atârnau de umeri, despicate precis de sus în jos. Ca de un vânător care jupoaie un leş. Tremura atât de tare că mai avea puţin şi cădea. Să-şi repare veşmintele era simplu, doar un gând, dar nu era sigură cât o să treacă să poată uita.

— Trebuie să ne întoarcem, spuse Morvrin, îngenuncheată straniu între Sheriam şi Anaiya. Trebuie să ne Tămăduim, iar aici nimeni nu poate face asta în starea în care ne aflăm. In pofida gemetelor şi a rigidităţii, părea la fel de lipsită de interes ca de obicei.

— Da, răspunse Carlinya cu o voce nesigură, dar la fel de rece ca întotdeauna, atingându-şi iarăşi părul. Da, e mai bine dacă ne întoarcem în Salidar.

— Aş mai rămâne, dacă nu aveţi nimic împotrivă, le spuse Siuan. Sau mai degrabă le sugeră, cu acea voce umilă care nu i se potrivea deloc. Avea iarăşi rochia întreagă, dar vânătăile erau

tot acolo. Poate mai pot afla ceva util. Am doar câteva vânătăi, am căzut mai rău într-o barcă.

— Arăţi de parcă ar fi aruncat cineva o barcă peste tine, îi răspunse Morvrin, dar alegerea e a ta.

— Rămân şi eu, spuse Elayne. Pot să o ajut pe Siuan, şi nu am fost rănită deloc.

Îşi simţea tăietura de la gât ori de câte ori înghiţea.

— Nu am nevoie de niciun ajutor, vorbi Siuan, în acelaşi timp cu Morvrin:

— Ţi-ai păstrat cumpătul foarte bine în noaptea asta, copilă. Nu strica totul acum. Te întorci cu noi.

Elayne aprobă morocănoasă. Nu ar fi servit la nimic să încerce să le convingă, poate doar să se bage singură în bucluc. Ai fi zis că sora Brună era profesoară acolo, iar Elayne învăţăcelul. Probabil, credeau că ea ajunsese în coşmar la fel ca ele.

— Aduceţi-vă aminte, puteţi ieşi din vis direct în propriul corp. Nu e nevoie să vă duceţi în Salidar mai întâi.

Nu-şi putea da seama dacă o auziseră sau nu. Morvrin se întorsese deja cu spatele.

— Ia-o uşor, Sheriam, spuse cu blândeţe femeia solidă. O să fim în câteva clipe înapoi în Salidar. Stai liniştită, Anaiya. Sheriam se opri din plâns, deşi continua să geamă de durere. Carlinya, o ajuţi pe Myrelle? Eşti gata, Beonin? Beonin?

Sora Cenuşie îşi ridică bărbia şi o privi lung înainte de a da din cap aprobator.

Cele şase Aes Sedai dispărură.

Rămasă o clipă în urmă, Elayne plecă după ce îi aruncă lui Siuan o ultimă privire, dar nu se duse în Salidar. Probabil cineva va veni să-i Tămăduiască tăietura de pe gât, dacă o remarcaseră, dar un timp vor fi ocupate cu cele şase Aes Sedai care se vor trezi arătând de parcă ar fi fost aruncate într-o maşinărie monstruoasă. Elayne avea câteva minute şi o altă destinaţie în minte.

Sala Tronului din palatul mamei sale din Caemlyn nu apăru cu uşurinţă. Simţise o rezistenţă înainte de a se găsi pe podeaua roşu cu alb, sub un uriaş acoperiş arcuit, între şiruri masive de coloane. Din nou lumina părea să vină de peste tot şi de nicăieri. Marile ferestre de deasupra, cu Leul Alb din Andor, primele regine şi scene din marile victorii andorane se topeau în noapte.

Îi sări în ochi imediat lucrul care făcuse dificilă venirea ei aici. Pe platforma de la capătul sălii, unde ar fi trebuit să fie Tronul Leului, se găsea acum o monstruozitate grandioasă făcută din dragoni strălucitori din aur şi email, cu ochi de opal. Tronul mamei ei nu fusese scos din încăpere, ci era pus în spate, ceva mai sus de monstruozitate.

Elayne păşi încet, urcând treptele de marmură care duceau către tronul reginelor Andorului. Leul Alb din Andor, bătut în pietre de lună, pe fondul roşu al rubinelor, ar fi trebuit să se găsească deasupra capului mamei sale.

— Ce faci, Rand al'Thor? şopti cu asprime. Ce crezi că faci?

Îi era teamă că, fără ajutorul ei, va strica lucrurile. Adevărat, se descurcase bine cu tairenii şi se pare că şi cu cairhienii, dar oamenii ei erau altfel, dintr-o bucată, nu le plăcea să fie manevraţi sau terorizaţi. Ce mersese în Tear sau Cairhien aici putea să-i bufnească în faţă ca un foc de artificii.

Dacă ar putea fi cu el! Dacă ar fi putut să-l avertizeze de solia Turnului! Sigur Elaida pregătise o capcană, gata să-l lovească pe neaşteptate. Oare o să aibă suficientă minte să-şi dea seama? Ea nu ştia nici ce ordine purta solia din Salidar. În ciuda eforturilor lui Siuan, cele mai multe Aes Sedai aveau inima împărţită despre Rand al'Thor; era Dragonul Renăscut, cel profeţit să salveze umanitatea, dar era şi un bărbat care putea conduce Puterea, destinat nebuniei, morţii şi distrugerii.

‚ Ai grijă de el, Min, se gândi. Să ajungi repede şi să ai grijă de el."

Simţi împunsătura geloziei că Min avea să fie acolo şi va putea face ce doreşte. Poate va trebui să-l împartă, dar ***va avea*** o bucată din el pentru sine. O să-l lege de ea ca Străjer, indiferent de preţul pe care trebuia să-l plătească.

— Aşa va fi. Întinse o mână către Tronul Leului, să jure aşa cum o făcuseră reginele, de când exista Andorul. Piedestalul era prea înalt, dar intenţia trebuia să conteze.

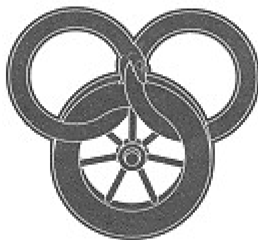
— Aşa va fi.

Nu mai avea timp. Femeile Aes Sedai trebuiau să ajungă în Salidar, să o trezească şi să-i Tămăduiască zgârietura jalnică de pe gât. Oftă şi păşi afară din vis.

Demandred ieşi din spatele coloanelor, privind cele două tronuri din dreptul cărora dispăruse tânăra femeie. Fusese Elayne Trakand, dacă nu se înşela prea tare, folosind un mic ***ter'angreal,*** după aspectul ei neclar, probabil unul făcut pentru antrenarea învăţăceilor. Ce nu ar fi dat să ştie ce era în mintea ei; cuvintele şi chipul ei fuseseră destul de clare. Nu îi plăcea ce făcea al'Thor acolo, câtuşi de puţin, şi avea de gând să facă ceva în privinţa lui. O tânără foarte hotărâtă, bănuia. Un alt fir apăruse în ţesătură, chiar dacă nu putea şti cât de puternic era.

— Lasă Seniorul Haosului să domnească, spuse către tronuri – deşi şi-ar fi dorit să ştie de ce –, apoi deschise o poartă pentru a ieşi din ***Tel'aran'rhiod.***

CAPITOLUL 8

Se adună nori de furtună

NYNAEVE SE TREZI ÎN ZORI PROST DISPUSĂ. Simţea că vine vreme rea, dar pe fereastră nu se vedea niciun nor. Ziua deja începea să se transforme în cuptor. Cămaşa îi era udă şi mototolită de la cât se sucise în pat. Fusese un timp când putea să Asculte Vântul, dar, de când părăsise Ţinutul celor Două Râuri, nu mai putea avea încredere în ce simţea, atunci când mai simţea ceva.

Nu deveni mai binedispusă nici după ce trebui să aştepte să folosească ligheanul cu apă, nici după ce o ascultă pe Elayne povestind ororile nopţii trecute. Ea îşi pierduse vremea căutând fără rost pe străzile pustii ale Tar Valonului, găsind doar porumbei, şobolani şi munţi de gunoaie. Asta fusese o surpriză. Tar Valon fusese mereu impecabil; Elaida neglija foarte tare oraşul dacă apăreau gunoaie în ***Tel'aran'rhiod.*** O văzuse o clipă pe Leane prin fereastra unei taverne din Portul de Miazăzi, dar, când se grăbise înăuntru, găsise sala mare goală, cu excepţia meselor şi a scaunelor proaspăt vopsite în albastru. Ar

fi trebuit să renunţe, dar Myrelle o sâcâise atât de tare în ultima vreme, că voia să aibă conştiinţa curată când urma să îi spună că a încercat. Myrelle putea dibui o eschivă mai repede decât oricine altcineva. Ca să termine, ieşise din ***Tel'aran'rhiod*** găsind-o pe Elayne deja adormită, cu inelul pus pe masă. Dacă ar fi existat un premiu pentru strădanii fără rost, l-ar fi câştigat fără probleme.

Ca să afle acum că Sheriam şi celelalte aproape reuşiseră să se lase omorâte... Nici ciripiturile vrabiei din colivia de răchită nu reuşeau să-i şteargă acreala de pe faţă.

— Femeile astea cred că ştiu totul, murmură Nynaeve. Le-am spus de coşmaruri. Le-am avertizat, şi noaptea trecută nu a fost prima dată.

Nu conta că cele şase fuseseră Tămăduite îndată ce se întorseseră din ***Tel'aran'rhiod.*** Totul ar fi putut să se termine mult mai rău, pentru că aveau impresia că ele le ştiau pe toate. Se trase iritată de cosiţă – ar trebui să fie suficient să nu mai trebuiască să o împletească iarăşi. Brăţara ***a'dam*** i se prindea din când în când în păr, dar nu avea de gând să o dea jos. Era rândul lui Elayne să o poarte, dar, la cum era în acea zi, risca să o lase agăţată într-un cui pe perete. Prin brăţară simţea frica şi grija cu care se obişnuise, dar şi altceva. Frustrare. Desigur, „Marigan" ajuta deja la micul dejun; faptul că trebuia să muncească o rodea mai tare decât faptul că era prizonieră.

— Te-ai gândit foarte bine, Elayne. Nu ai zis cum ai ajuns şi tu acolo, după ce ai încercat să le avertizezi.

Curăţându-se cu un prosop, Elayne se înfioră.

— Nu era aşa de greu să te gândeşti cum să scapi. Ca să distrugi un coşmar atât de mare, trebuia să fim toate. Poate au învăţat puţină umilinţă. Poate că întâlnirea din seara asta cu înţeleptele nu o să fie aşa de rea.

Nynaeve dădu din cap pentru ea însăşi. Exact cum crezuse. Nu despre Sheriam şi celelalte; Aes Sedai aveau să înveţe umilinţa când o să zboare caprele, iar înţeleptele o zi mai

târziu… despre Elayne. Probabil că se lăsase intenţionat prinsă în coşmar, deşi nu ar fi recunoscut niciodată. Nu-şi dădea seama dacă Elayne ar fi crezut că se laudă dacă recunoştea sau chiar nu îşi dădea seama ce curaj avusese. In orice caz, Nynaeve îi admira curajul, dar ar fi vrut ca Elayne să recunoască măcar o dată ce făcuse.

— Cred că l-am văzut pe Rand.

Prosopul fu pus jos.

— Era acolo în carne şi oase? L-ai avertizat doar.

Asta era foarte periculos, spuneau înţeleptele; riscai să pierzi o parte din ceea ce te făcea om.

— Şi de când ascultă el de raţiune? L-am văzut doar o clipă. Poate că a atins ***Tel'aran'rhiod*** doar în vis.

Puţin probabil. Se pare că îşi păzea visele cu ţesături atât de puternice, că nu ar fi putut atinge Lumea Viselor decât în carne şi oase, chiar dacă ar fi fost Vestitor în vise şi ar fi avut ***şi*** unul din inele.

— Poate era cineva care semăna cu el. Ţi-am spus, l-am văzut doar câteva clipe, în piaţa din faţa Turnului.

— Ar trebui să fiu acolo cu el, murmură Elayne. Golind ligheanul în oala de noapte, se dădu la o parte, să-i facă loc lui Nynaeve. Are ***nevoie*** de mine.

— El are nevoie de ce a avut nevoie întotdeauna, spuse Nynaeve încruntându-se pe când turna apă din carafă. Ura să se spele cu apă care lâncezise toată noaptea. Bine măcar că nu era rece; nici nu mai exista apă rece.

— De cineva care să-i lungească o dată pe săptămână urechile ca să-i aducă aminte de lucrurile de bun-simţ şi să-l ţină pe drumul cel drept.

— Nu-i drept, răspunse Elayne ştergându-şi faţa cu o cârpă curată, iar pe chip i se citea mai degrabă îngrijorare decât indignare, indiferent de tonul vocii. Mă gândesc cu îngrijorare la el tot timpul. Sunt îngrijorată chiar şi când visez! Crezi că el îşi

petrece tot timpul frângându-şi mâinile şi gândindu-se la mine? Eu nu cred.

Nynaeve dădu din cap, deşi o parte din ea nu credea că e acelaşi lucru. Lui Rand i se spusese că Elayne era în siguranţă printre Aes Sedai, deşi nu ştia unde. Cum ar putea Rand să fie în siguranţă? Se aplecă peste lighean, iar inelul lui Lan căzu, legănându-se în cureluşa de piele. Nu, Elayne avea dreptate. Indiferent ce făcea Lan, indiferent unde era, se îndoia că se gândea la ea măcar jumătate cât se gândea ea la el. „Lumină, fă să fie în viaţă, chiar dacă nu se gândeşte deloc la mine.“ Dacă nu ar fi avut mâinile pline de săpun, ar fi fost suficient de supărată ca să-şi smulgă cosiţa din rădăcini.

— Nu poţi să stai îngrijorată tot timpul, cu gândul la un bărbat, spuse cu amărăciune, chiar dacă vrei să fii o Verde. Ce au aflat aseară?

Povestea era lungă şi încâlcită, iar după un timp Nynaeve se aşeză pe patul lui Elayne să asculte şi să pună întrebări. Nici răspunsurile nu îi spuneau mare lucru. Nu era acelaşi lucru să vezi documentele cu ochii tăi. Deci, Elaida ştia de amnistia lui Rand, dar ce avea de gând să facă? Dovada că Turnul trimisese solii la conducători putea fi o veste bună; poate punea Divanul pe jăratic. Ceva trebuia să facă şi asta. Era îngrijorător că Elaida trimisese o solie la Rand, dar nu putea fi atât de prostănac încât să asculte pe cineva venit din partea Elaidei. Sau ar putea fi? Din ce auzise, Elayne nu îşi putea da seama de prea multe lucruri. Şi de ce pusese Rand Tronul Leului pe un piedestal? Ce făcea el cu un tron? O fi el Dragonul Renăscut şi car-nu-ştiu-cum, dar nu putea uita că îl îngrijise când era mic şi-i înroşise fundul când trebuise.

Elayne termină să se îmbrace înainte de a-şi sfârşi povestea.

— Îţi spun restul mai târziu, zise în grabă şi o zbughi pe uşă.

Nynaeve mormăi şi continuă să se îmbrace în linişte. Elayne preda în acea zi prima dată unei grupe de novice, lucru care ei

nu i se permisese încă. Dar, dacă nu avea treabă cu novicele, mai rămânea Moghedien. Avea să-şi termine în curând treburile.

Problema era că, atunci când o găsi pe femeie, era până la coate în apă cu săpun, iar colierul de argint, ***a'damul,*** arăta total nelalocul lui. Nu era singură; o duzină de alte femei frecau rufe într-o curte înconjurată de un gard de lemn, printre vase aburinde cu apă fiartă. Alte femei puneau rufe pe sârme lungi întinse pe nişte pari, dar grămezi de cearşafuri şi lenjerie şi tot felul de lucruri aşteptau lângă scândurile de spălat rufe. Moghedien îi aruncă lui Nynaeve o privire ucigaşă. Ură, ruşine şi revoltă se simţeau prin ***a'dam,*** aproape cât să înece frica ei mereu prezentă.

Femeia care era răspunzătoare de ele, Nildra, căruntă şi slabă ca un băţ, sosi zorită, purtând ca pe un sceptru o lopată de amestecat în ceaune, cu fusta de lână neagră legată deasupra genunchilor, să nu şi-o murdărească de noroiul ce apăruse de la apa vărsată pe jos.

— Bună dimineaţa, Aleaso! Cred că o vrei pe Marigan, eh? spuse cu un ton sec în care respectul se îmbina cu faptul că ştia că pe lista ei de muncitoare se putea adăuga oricând o Aleasă, să robotească o zi sau o lună, la fel de greu ca toate celelalte femei, încă nu pot să-i dau drumul, am prea puţine mâini de lucru. Una dintre fetele mele se mărită azi, alta a fugit, alte două au treburi uşoare, pentru că sunt însărcinate. Myrelle Sedai mi-a spus că pot s-o iau. Poate pot să-i dau drumul peste câteva ore. O să văd.

Moghedien îşi îndreptă spinarea şi deschise gura să spună ceva, dar Nynaeve o reduse la tăcere cu o privire fermă şi cu o atingere discretă pe brăţara ***a'dam,*** iar femeia se întoarse la lucru. Tot ce trebuia ca să apuce drumul ferecării şi al eşafodului erau câteva cuvinte nelalocul lor din partea lui Moghedien, o plângere care nu ar fi venit niciodată din gura unei femei de la ţară; nici Nynaeve sau Elayne nu ar fi avut o soartă de invidiat. Nynaeve respiră uşurată văzând-o că se întoarce la scândura de

spălat rufe, bombănind în tăcere. Simţi cum prin ***a'dam*** năvăleşte o uriaşă furie şi o imensă ruşine.

Nynaeve reuşi să zâmbească spre Nildra şi să-i spună ceva, deşi nu-şi dădu seama exact ce, apoi se îndreptă către una dintre bucătării ca să ia micul dejun. Din nou, Myrelle. Se întrebă dacă sora Verde avea ceva personal cu ea. Sau dacă o să se aleagă cu un stomac deranjat tot timpul de la Moghedien. De când îi pusese ***a'damul*** femeii, mânca menta-gâştei ca pe bomboane.

Găsi repede o cană de lut plină cu ceai îndulcit cu miere şi o pâinişoară caldă şi continuă să meargă mestecând. Avea chipul acoperit de broboane de sudoare. Deşi era devreme, canicula începea deja să se facă simţită, iar aerul să fie mai uscat. Deasupra pădurii, soarele urcând pe cer arăta ca o cupolă de aur topit.

Uliţele de pământ erau pline, ca de obicei, încă de la primele raze de lumină. Aes Sedai alunecau senine încolo şi-ncoace, ignorând praful şi căldura, chipuri misterioase cu drumuri misterioase, adesea cu Străjeri lângă ele, lupi cu ochi reci prefăcându-se domesticiţi. Peste tot erau soldaţi care mergeau în grupuri, călare sau pe jos, deşi Nynaeve nu înţelegea de ce erau lăsaţi să aglomereze uliţele, dacă aveau tabăra în pădure. În jurul lor se învârteau copii, maimuţărindu-se cu beţe pe post de săbii şi lănci. Prin mulţime se strecurau novice îmbrăcate în alb, grăbindu-se la treburile lor. Servitorii se mişcau mai încet, femei cu braţele pline de cearşafuri pentru paturile Aes Sedai sau de coşuri cu pâine de la bucătării, bărbaţi cu care trase de boi, pline de lemn de foc sau cărând cufere ori purtând pe umeri carcase de oi pentru bucătării. Salidarul nu fusese construit pentru atât de mulţi şi părea gata să plesnească pe la cusături.

Nynaeve continuă să meargă. Se presupunea că o Aleasă putea să facă ce voia cu timpul ei dacă nu preda unei clase de novice, să înveţe ce dorea, singură sau cu o Aes Sedai, dar o Aleasă care părea să nu aibă treabă risca să fie înhăţată de

orice Aes Sedai. Nu avea de gând să-şi petreacă ziua ajutând o soră Brună să catalogheze cărţi sau să copieze notiţele uneia Cenuşii. Ura să copieze şi să audă plescăituri nemulţumite când făcea o pată sau oftaturi că nu are scrisul la fel de frumos ca al unui copist. Aşa că se strecura prin mulţime, uitându-se după Siuan sau Leane. Era îndeajuns de furioasă să poată conduce şi fără Moghedien.

Când simţea inelul greu de aur cuibărit între sâni, se gândea: „Trebuie să fie în viaţă. Chiar dacă m-a uitat. Lumină, fă să fie în viaţă.“ Ceea ce o făcea şi mai furioasă. Dacă al'Lan Mandragoran îndrăznea să o uite, avea să îl înveţe ea minte. Trebuia să fie în viaţă. Străjerii mureau adesea răzbunându-şi femeia Aes Sedai – era sigur ca soarele de pe cer că niciun Străjer nu ar fi renunţat la răzbunare –, dar Lan nu mai putea să o răzbune pe Moiraine, aşa cum nu ar fi putut dacă femeia ar fi căzut de pe cal rupându-şi gâtul. Ea şi Lanfear se uciseseră una pe alta. ***Trebuia*** să fie în viaţă. Şi de ce s-ar simţi ea vinovată de moartea lui Moiraine? E adevărat, acum Lan era liber pentru ea, dar nu avusese nimic de-a face cu această poveste. Cu toate astea, primul ei gând când aflase de moartea lui Moiraine fusese bucuria că Lan era liber, nu durerea pentru Moiraine. Nu se putea scutura de ruşine, şi asta o supăra şi mai mult.

Brusc o văzu pe Myrelle, mergând cu paşi mari în direcţia ei, însoţită de Croi Makin, unul dintre cei trei Străjeri ai ei, un bărbat blond, subţire ca o aşchie, dar dur ca o piatră. Cu o expresie hotărâtă pe chip, nu purta nicio urmă a nopţii trecute. Nu părea că Myrelle o caută, dar chiar şi aşa se strecură iute într-o clădire mare de piatră, unul dintre cele trei foste hanuri ale Salidarului.

Sala Mare a hanului fusese eliberată şi mobilată ca o cameră de primire; zidurile tencuite şi tavanul înalt fuseseră peticite, fuseseră atârnate câteva tapiserii luminoase, iar câteva covoare în culori vii erau împrăştiate pe podeaua care, deşi nu mai avea

aşchii, se încăpăţâna să nu poarte lustru. Interiorul umbrit părea răcoros faţă de afară. Mai răcoros, adică. Şi era folosit.

Privirea scrutătoare a lui Lelaine Akashi, al cărei şal albastru arăta că e o întrunire formală, se fixase pe Logain, care stătea sfidător în faţa unui şemineu mare, cu cozile hainei date pe spate brodate cu aur. Femeia subţirică, a cărei rigiditate era întreruptă câteodată de căldura unui zâmbet, era una dintre cele trei conducătoare ale Ajah Albastre în Divanul Turnului din Salidar. În acea zi, ceea ce ieşea în evidenţă era privirea cu care îl cerceta cu atenţie pe Logain. În încăpere mai erau doi bărbaţi şi o femeie, înveşmântaţi în mătăsuri brodate şi gătiţi cu podoabe de aur, cărunţi, unul din ei purtând o barbă dreaptă care avea pesemne menirea să-i compenseze chelia. Nobili altarieni de vază sosiseră cu o zi în urmă însoţiţi de escorte puternice, suspicioşi şi unul pe altul, dar şi pe armata pe care Aes Sedai o strângeau în Altara. Altarienii jurau credinţă unui senior, unei doamne sau unui oraş, puţini plăteau taxe sau ascultau de regina din Ebou Dar, însă ştiau să respecte o armată aflată în mijlocul lor. Lumina ştia ce efect avuseseră asupra lor zvonurile despre juraţii Dragonului. Pentru moment însă, uitaseră să se mai privească aroganţi unul pe altul sau sfidători la Lelaine. Se zgâiau la Logain ca la o năpârcă uriaşă colorată.

Grupul era completat de Burin Shaeren, un bărbat cu pielea arămie care părea cioplit dintr-o rădăcină de copac; capabil să se mişte fulgerător şi violent, îi supraveghea şi pe vizitatori, şi pe Logain. Străjerul lui Lelaine era acolo nu doar să-l păzească pe Logain – se presupunea totuşi că fusese alegerea lui să vină în Salidar dar mai ales să-l protejeze de vizitatori şi de vreun cuţit înfipt în inimă.

Cât despre Logain, părea să exulte sub toate acele priviri. Bărbat înalt, cu păr negru şi ondulat, care-i atingea umerii laţi, cu un chip frumos, deşi dur, arăta mândru şi încrezător ca un vultur. Promisiunea răzbunării îi aprindea ochii. Şi, dacă nu le-o

putea plăti tuturor celor care meritau, măcar unora să reuşească.

— Şase surori Roşii m-au găsit în Cosamelle cu un an înainte să mă proclam, spunea el chiar când intră Nynaeve. Javndhra o chema pe conducătoarea lor, deşi cea numită Barasine vorbea foarte mult. Şi am mai auzit şi numele Elaida, menţionat de parcă ar fi ştiut ce făceau ele acolo. M-au găsit dormind şi, când mi-au pus un scut între mine şi Izvorul Adevărat, am crezut că s-a terminat totul.

— Aes Sedai, îl întrerupse brusc femeia; îndesată şi cu ochi aspri, avea o cicatrice subţire pe obraz, lucru pe care Nynaeve îl găsi nelalocul lui pentru o femeie. Femeile altariene aveau reputaţia, desigur exagerată, de a fi războinice neînfricate. Aes Sedai, cum poate fi adevărat ce spune?

— Nu ştiu cum, Doamnă Serena, spuse calm Lelaine, dar mi-a confirmat una din cele ce nu pot minţi. Spune adevărul.

Expresia de pe chipul Serenei nu se schimbă, dar îşi încleşta pumnii la spate. Unul dintre însoţitorii săi, un bărbat cu chip subţire şi osos, cu părul cărunt, avea degetele băgate sub cureaua sabiei, încercând să pară relaxat, doar că degetele i se albiseră de la strânsoare.

— Cum spuneam, continuă Logain cu un zâmbet calm, m-au găsit şi m-au pus să aleg între a muri pe loc şi a accepta oferta lor. O ofertă ciudată, nu mă aşteptam deloc la aşa ceva, dar nu a fost nevoie să mă gândesc mult timp. Nu mi-au spus că mai făcuseră aşa ceva, dar părea că au un soi de rutină. Nu mi-au spus de ce, dar acum, privind în urmă, e destul de limpede. Să prinzi un bărbat care poate conduce nu îţi aduce mare glorie; să dai jos un fals Dragon…

Nynaeve se încruntă. Vorbea atât de firesc, ca un bărbat care povesteşte cum a fost în acea zi la vânătoare, dar cu toate astea era vorba de căderea sa, iar fiecare cuvânt spus era un cui bătut în sicriul Elaidei. Poate în sicriul întregii Ajah Roşii. Dacă îl împinseseră pe Logain să se proclame Dragonul

Renăscut, oare nu făcuseră acelaşi lucru cu Gorin Rogad sau cu Mazrim Taim? Poate cu toţi falşii Dragoni din istorie? Vedea parcă gândurile altarienilor învârtindu-se ca roţile unei mori, greu la început, apoi din ce în ce mai repede.

— Un an întreg m-au ajutat să evit alte Aes Sedai, îmi trimiteau mesaje când erau pe-aproape, deşi se întâmpla rar. După ce m-am proclamat Dragon şi am început să strâng o armată, îmi trimiteau veşti despre locul unde erau armatele regelui şi ce trupe aveau. Cum credeţi că am ştiut mereu unde să lovesc?

Cei care îl ascultau se foiră de pe un picior pe altul, speriaţi de zâmbetul fioros şi cuvintele spuse. Bărbatul le ura pe Aes Sedai. Nynaeve era sigură de asta după ce îl studiase de câteva ori. Nu-l mai studiase de când plecase Min, dar nici înainte nu aflase nimic. Odată crezuse că, analizându-l pe el, reuşea să privească problema dintr-un unghi diferit – însă bărbaţii erau din punctul ăsta de vedere la fel de diferiţi de femei ca şi modul lor de a folosi Puterea –, dar fusese mai rău decât dacă s-ar fi uitat într-o prăpastie neagră; nu era nimic acolo, nici măcar marginea prăpastiei. Una peste alta, o neliniştea să fie în preajma lui Logain. Acesta obişnuia să-i urmărească fiecare mişcare cu o intensitate care îi dădea fiori, deşi ştia că-l putea învălui cu Puterea dacă mişca greşit şi un deget doar. Nu era genul de fervoare cu care uneori bărbaţii privesc femeile, ci un dispreţ pur, care nu i se citea şi pe faţă, ceea ce făcea ca totul să fie şi mai înspăimântător. Aes Sedai îl rupseseră pentru totdeauna de Adevăratul Izvor: Nynaeve îşi imagină cum s-ar fi simţit ea dacă i s-ar fi făcut aşa ceva. Nu se putea răzbuna totuşi pe toate Aes Sedai. Ce putea face însă era să distrugă Ajah Roşie, şi începuse destul de bine.

Era prima dată când veneau trei deodată, dar în fiecare săptămână veneau alţi seniori şi doamne să-i asculte povestea, şi de fiecare dată erau şocaţi de ce auzeau de la Logain. Nu era de mirare; singurul lucru ce ar fi şocat şi mai mult ar fi fost ca

Aes Sedai să recunoască existenţa Ajah Neagră. Ei bine, nu aveau să facă asta, nu în public în orice caz, din aceleaşi motive pentru care nu împrăştiau peste tot noutăţile lui Logain. O fi fost Ajah Roşie de vină, dar erau totuşi Aes Sedai şi nu mulţi oameni puteau deosebi o Ajah de alta. Doar puţini erau aduşi să-l asculte pe Logain, toţi aleşi pe sprânceană pentru puterea Casei pe care o conduceau. Case care acum sprijineau Salidarul, chiar dacă nu întotdeauna deschis, sau, în cel mai rău caz, nu mai acordau sprijin Elaidei.

— Javindhra îmi trimitea vorbă când veneau alte Aes Sedai, cele care mă vânau, şi unde vor fi, ca să le pot lua prin surprindere.

Trăsăturile senine, fără vârstă ale lui Lelaine se înăspriră o clipă, iar mâna lui Burin alunecă spre mânerul sabiei. Înainte ca Logain să fie capturat muriseră surori. Logain părea să nu le observe reacţiile.

— Ajah Roşie nu m-a înşelat niciodată.

Bărbatul cu barbă se uită la Logain atât de fix că era limpede că se străduia să o facă.

— Aes Sedai, ce s-a întâmplat cu cei care l-au urmat? Poate că el a fost în siguranţă în Turn, dar a fost capturat multe mile mai aproape de locul în care suntem.

— Nu au fost toţi ucişi sau capturaţi, continuă seniorul cu chip osos. Cei mai mulţi au scăpat, s-au topit. Ştiu istorie, Aes Sedai. Cei care l-au urmat pe Raolin Darksbane au îndrăznit chiar să atace Turnul Alb după ce el a fost prins; la fel s-a întâmplat şi cu Guaire Amalasan. Ne amintim prea bine cum mărşăluia armata lui Logain pe pământurile noastre ca să dorim să o vedem iarăşi venind să-l salveze.

— Nu trebuie să vă fie teamă de asta, se uită Lelaine la Logain cu un zâmbet scurt, ca o femeie care se uită la un câine fioros pe care-l ştia îmblânzit sau pus în lanţ. Nu îşi mai doreşte gloria, ci să mai repare din răul pe care l-a făcut. În plus, mă

îndoiesc că ar veni mulţi dacă i-ar chema, după ce a fost cărat la Tar Valon într-o cuşcă şi domolit.

Râsetul ei ascuţit fu însoţit de cel al altarienilor, dar abia după o clipă, şi slab. Chipul lui Logain era o mască.

Brusc Lelaine o observă pe Nynaeve stând în pragul uşii şi îşi ridică sprâncenele întrebător. Schimbase de multe ori amabilităţi cu Nynaeve şi o lăudase şi ea pentru aşa-zisele ei descoperiri, dar putea pune la punct o Aleasă la fel de repede ca pe celelalte Aes Sedai.

Nynaeve făcu o reverenţă, agitând cana de lut, acum goală.

— Vă rog să mă iertaţi, Lelaine Sedai. Trebuie să duc asta înapoi la bucătărie.

O zbughi în uliţa copleşită de căldură înainte ca Aes Sedai să poată spune ceva.

Din fericire, Myrelle nu se vedea nicăieri. Nynaeve nu avea niciun chef să asculte o nouă predică despre responsabilitate sau despre cum trebuia să-şi ţină firea în frâu, sau despre o duzină de alte prostii. Avea noroc, Siuan era la treizeci de paşi, faţă în faţă cu Gareth Bryne în mijlocul străzii, iar mulţimea de oameni se despărţea în faţa lor ca o apă, ocolindu-i. Ca şi Myrelle, Siuan nu arăta semnele loviturilor de noaptea trecută despre care povestise Elayne; poate ar avea mai mult respect pentru ***Tel'aran'rhiod*** dacă nu ar putea păşi pur şi simplu afară din el să-şi Tămăduiască gafele. Nynaeve se apropie.

— Ce e cu tine, femeie? se răsti Bryne la Siuan. Capul cărunt era înclinat către ea; picioarele depărtate, încălţate în cizme şi pumnii în şold îl făceau să arate ca un munte de om. Nici nu ziceai că sudoarea care-i curgea pe faţă era a lui, după cât de tare părea deranjat de ea.

— Îţi fac complimente despre cât de moi sunt cămăşile mele, şi tu sari să-mi smulgi capul de pe umeri. Îţi spun că arăţi veselă şi nu credeam că poate fi motiv de scandal. Era un compliment, femeie, chiar dacă nu unul cu trandafiri în el.

— Complimente? mârâi Siuan cu ochii albaştri aruncând flăcări. N-am nevoie de complimentele tale! Eşti doar mulţumit că eu trebuie să-ţi calc cămăşile. Eşti un om mai mărunt decât aş fi crezut, Gareth Bryne! Te aştepţi să mă ţin după tine ca o ţiitoare, sperând să-ţi aud ***complimentele?*** Şi ***nu-***mi vorbeşti tu mie aşa, cu „femeie“! Parcă ai zice: „Aici, câine!“

Lui Bryne îi pulsa o venă la tâmplă.

— Sunt mulţumit că îţi ţii promisiunea, ***Siuan.*** Şi dacă armata se mai porneşte vreodată din loc, mă aştept să continui să ţi-o ţii. Nu ţi-am cerut niciodată jurământul ăla. A fost alegerea ta, să încerci să scapi de responsabilitatea faptelor tale. Nu ai crezut niciodată că o să-ţi cer să-l respecţi, nu-i aşa? Că veni vorba de plecarea armatei, ce ai mai auzit gudurându-te şi pupându-le picioarele femeilor Aes Sedai?

Într-o clipită, Siuan trecu de la furie la un calm de gheaţă.

— Asta nu face parte din jurământul meu.

Ai fi zis că e o tânără Aes Sedai, stând acolo dreaptă, cu acea aroganţă rece şi cu un chip care nu avusese vreme să capete trăsăturile lipsite de vârstă.

— Nu o să spionez pentru tine. Slujeşti Divanul Turnului, Gareth Bryne, ai jurat asta. Armata ta va pleca când decide Divanul. Ascultă şi supune-te.

Expresia lui Bryne se schimbă fulgerător.

— Ai fi un duşman demn de duel, râse cu admiraţie. Ai fi mult mai bună ca…

Râsul i se schimbă repede în încruntare.

— Divanul, ha? Pfui! Să-i zici lui Sheriam să nu mă mai ocolească. Ce putea fi făcut aici a fost făcut. Să-i zici că un câine de vânătoare ţinut în cuşcă e la fel de util ca un porc atunci când vin lupii. N-am strâns oamenii ăştia ca să-i vând la piaţă.

Cu un salut scurt din cap, se îndepărtă cu paşi mari prin mulţime. Siuan rămase uitându-se încruntată după el.

— Ce-a fost asta? întrebă Nynaeve, iar Siuan tresări.

— Nu-i treaba ta, izbucni, aranjându-şi rochia. Ai fi zis că Nynaeve se strecurase intenţionat să tragă cu urechea. Femeia aia lua totul personal.

— Las-o baltă, spuse Nynaeve împăciuitoare; nu avea de gând să se lase purtată de discuţie aiurea. Însă treaba mea e să te studiez.

Va face ceva util în ziua aia, de-ar fi să moară. Siuan deschise gura, uitându-se înjur.

— Nu, nu o am pe Marigan şi nici nu am nevoie de ea acum. M-ai lăsat în preajma ta de două ori – de două ori! – de când am descoperit ceva ce poate fi Tămăduit. Am de gând să te studiez astăzi şi, dacă nu reuşesc, o să-i spun lui Sheriam că nu asculţi ordinele ei de a te face disponibilă. Jur că îi spun!

Pentru o clipă crezu că femeia o s-o provoace să facă ce zisese, dar Siuan spuse mormăind:

— După-amiază. Dimineaţă sunt ocupată. Sau poate crezi că ce vrei tu e mai important decât să-l ajut pe prietenul tău din Două Râuri?

Nynaeve se apropie. Nimeni nu se uita la ele, abia dacă le arunca cineva o privire în grabă, dar îşi coborî vocea:

— Ce au de gând cu el? Tot zici că nu s-au hotărât ce să facă, dar sigur au ajuns la vreo concluzie până acum.

Dacă era adevărat, Siuan trebuia să ştie, fie că se presupunea că ştie, fie că nu. Brusc Leane apăru acolo şi parcă Nynaeve nici nu vorbise. Siuan şi Leane se măsurară una pe alta, băţoase ca două pisici închise într-o cameră mică.

— Ei bine? spuse Siuan printre dinţi.

Leane pufni, aruncându-şi capul pe spate. Un rânjet îi apăru pe buze, dar cuvintele nu se potriveau nici cu expresia, nici cu tonul.

— Am încercat să le conving să renunţe, spuse încet, cu dinţii încleştaţi. Nu te-au ascultat suficient încât să ia seama. Nu te întâlneşti în seara asta cu înţeleptele.

— Maţe de peşte! mârâi Siuan întorcându-se pe călcâie şi plecând cu paşi mari, la fel de repede ca Leane, care o luă în direcţia opusă.

Nynaeve aproape că îşi puse mâinile în cap de frustrare. Vorbiseră de parcă nici nu era acolo, de parcă nici nu ar fi ştiut despre ce vorbesc. Ignorând-o. Siuan ar face mai bine să apară după-amiază, altfel avea să găsească o cale să o scuture bine şi să-i pună pielea la uscat. Tresări când o femeie vorbi în spatele ei:

— Cele două ar trebui trimise la Tiana pentru o corecţie straşnică. Lelaine păşi lângă Nynaeve uitându-se după Siuan şi apoi după Leane. Ia uite cum se strecoară în spatele oamenilor!

Nu era nici urmă de Logain sau de Burin, sau de nobilii altarieni. Sora Albastră îşi aranjă şalul pe umeri.

— Nu mai sunt ce erau, desigur, dar ai crede că pot păstra nişte aparenţe. Nu o să iasă bine dacă vor ajunge să se păruiască în plină stradă.

— Unii oameni ajung să se calce pe bătături, spuse Nynaeve.

Siuan şi Leane se străduiau atât de mult să menţină aparenţa unor neînţelegeri, că nu avea ce face altceva decât să le sprijine. Cât de mult ura ca oamenii să se furişeze în spatele ei! Nynaeve o surprinse pe Lelaine uitându-se la mâna cu care se trăgea de cosiţă şi-i dădu drumul. Prea mulţi ştiau de obiceiul ei; un obicei de care încerca din răsputeri să scape.

— Nu şi când impietează asupra demnităţii de Aes Sedai, copilă. Femeile care le slujesc pe Aes Sedai trebuie să fie rezervate în public, indiferent cât de prosteşte se comportă când nu le vede nimeni. Nu mai avea ce replică să dea; nimic care să nu o bage în bucluc, adică. De ce ai venit adineauri, când îl arătam pe Logain?

— Crezusem că încăperea e goală, Aes Sedai, spuse Nynaeve în grabă. Îmi pare rău. Sper că nu v-am deranjat.

Nu era un răspuns grozav – nu ar fi putut totuşi să-i spună că se ascundea de Myrelle –, dar femeia subţire se uită în ochii ei.

— Ce crezi că va face Rand al'Thor, copilă?

— Aes Sedai, nu l-am văzut de jumătate de an, răspunse Nynaeve clipind confuză. Tot ce ştiu e ce-am auzit aici. Divanul…? Aes Sedai, ce a decis Divanul în privinţa lui?

Cercetându-i chipul, Lelaine îşi ţuguie buzele. Erau destul de neliniştitori ochii aceia negri, ce păreau că pătrund în suflet.

— O coincidenţă remarcabilă. Vii din acelaşi sat ca Dragonul Renăscut, la fel şi cealaltă fată, Egwene al'Vere. Se aşteptau lucruri mari de la ea când a devenit novice. Ai idee unde este? spuse continuând fără să aştepte răspunsul. Şi ceilalţi doi bărbaţi, Perrin Aybara şi Mat Cauthon. Ambii ***ta'veren,*** şi ei, din câte am înţeles. Cu adevărat remarcabil. Şi apoi tu, făcând descoperiri incredibile, în ciuda limitărilor pe care le ai. Indiferent unde e Egwene, şi ea se aventurează acolo unde nu a mai călcat nimeni dintre noi? Toate aţi provocat o mulţime de discuţii între surori, după cum îţi imaginezi.

— Sper să fie lucruri de bine, spuse încet Nynaeve. Îi fuseseră puse multe întrebări despre Rand de când venise în Salidar, mai ales de când solia plecase către Caemlyn – unele Aes Sedai păreau incapabile să vorbească cu ea şi despre altceva dar acum părea cumva diferit. Ăsta era necazul când vorbeai cu Aes Sedai. Jumătate din timp nu puteai fi sigur ce vor să spună şi ce doreau să facă.

— Mai ai speranţe să le Tămăduieşti pe Siuan şi Leane, fetiţă? întrebă Lelaine dând din cap de parcă Nynaeve ar fi răspuns. Câteodată cred că Myrelle are dreptate. Prea îţi cântăm în strună. Indiferent de descoperirile tale, ar trebui să te dăm în grija lui Theodrin până când se va sparge blocajul de a conduce în voie. Având în vedere ce ai făcut în aceste două luni, gândeşte-te ce ai putea să faci după aceea.

Nynaeve încercă să răspundă, căutând un protest bine gândit, trăgându-se fără să vrea de cosiţă, dar Lelaine o ignoră. Probabil era mai bine aşa.

— Nu le faci lui Siuan şi lui Leane o favoare, fetiţă. Lasă-le să uite cine şi ce au fost şi să fie mulţumite cu ce sunt acum. Din felul în care se poartă, singurul lucru care le împiedică să uite de tot eşti tu şi încercările tale fără rost de a Tămădui ce nu poate fi Tămăduit. Nu mai sunt Aes Sedai. De ce să le creezi false speranţe?

Avea o umbră de compasiune în voce, dar şi un gram de dispreţ. Până la urmă cele care nu erau Aes Sedai erau mai prejos, iar certurile lui Siuan cu Leane le încadraseră în această categorie. În plus, nu puţine femei din Salidar dădeau vina pe Siuan şi pe comploturile ei ca Amyrlin pentru necazurile Turnului. Probabil credeau că meritase tot ce i se întâmplase cu vârf şi îndesat.

Dar ce îi fusese făcut complica mult lucrurile. Ferecarea era un lucru rar. Înainte de Siuan şi Leane, nimeni nu fusese judecat şi ferecat de mai bine de o sută patruzeci de ani, şi trecuseră zeci de ani de când vreo femeie îşi „mistuise“ harul din greşeală. De obicei, o femeie ferecată încerca să fugă cât mai departe putea de Aes Sedai. Fără îndoială că, dacă Lelaine ar fi fost ferecată, ar fi vrut să uite că fusese Aes Sedai, dacă ar fi putut. Fără îndoială că ar fi vrut să uite şi că Siuan şi Leane fuseseră, şi că apoi li se luase totul. Multe Aes Sedai ar fi fost mai fericite dacă cele două nu ar fi putut niciodată conduce, dacă nu ar fi fost niciodată Aes Sedai.

— Sheriam Sedai mi-a acordat permisiunea să încerc, spuse Nynaeve cât de ferm îndrăznea cu o soră deplină.

Lelaine o privi în ochi până îşi coborî privirea. Încheieturile degetelor i se albiseră în jurul cozii, înainte de a-i putea da drumul, dar îşi păstră chipul senin. Un concurs de privit ţintă în ochi era o idee a naibii de proastă pentru o Aleasă.

— Toate facem prostii câteodată, copilă, dar o femeie înţeleaptă învaţă să facă din ce în ce mai puţine. Dacă tot ţi-ai terminat micul dejun, sugerez să duci cana undeva şi să-ţi

găseşti de lucru, înainte de a da de necaz. Nu te-ai gândit niciodată să te tunzi scurt? Nu contează. Eşti liberă.

Nynaeve făcu o reverenţă, dar Aes Sedai deja plecase. Departe de ochii lui Lelaine, se încruntă către ea. Să îşi ***tundă părul?*** îşi ridică uşor cosiţa şi o flutură către femeia care se îndepărta. Se enervă şi mai tare că aşteptase să facă acest gest până să fie în siguranţă, dar, dacă nu ar fi făcut aşa, acum ar fi fost în drum spre spălătorie să muncească alături de Moghedien, cu o mică oprire la Tiana. Stătea de luni bune în Salidar nefăcând nimic – asta, indiferent ce reuşiseră ea şi Elayne să scoată de la Moghedien – printre Aes Sedai care nu făceau altceva decât să vorbească toată ziua în timp ce lumea se prăbuşea în jurul lor, iar femeia voia ca ea să-şi taie părul! Fusese urmărită şi prinsă de Ajah Neagră, evadase, îl prinsese pe unul dintre Rătăciţi – mă rog, niciuna dintre ele nu ştia asta –, ajutase Panarchul din Tarabon să-şi recapete tronul, chiar dacă pentru o scurtă perioadă, şi tot ce putea face era să stea degeaba şi să primească laude pentru ce smulsese de la Moghedien. Să-şi taie părul? Mai bine se tundea chilug, tot aia era!

O văzu pe Dagdara Finchey înaintând grăbită prin mulţime, cu un spate la fel de lat ca al unui bărbat, dar mai înaltă decât mulţi, iar sora Galbenă cu faţă rotundă o irita şi ea. Unul dintre motivele pentru care rămăsese în Salidar fusese să înveţe cu Galbenele, căci ştiau mai multe despre Tămăduire decât oricine altcineva; toată lumea spunea asta. Dar, dacă vreuna dintre ele ştia mai multe decât ea, nu voia să-i arate şi unei amărâte de Alese. Galbenele ar fi trebuit să se bucure cel mai mult de dorinţa ei de a Tămădui pe toată lumea de orice, chiar şi de ferecare, dar nu erau. Dacă nu intervenea Sheriam, Dagdara ar fi pus-o să spele podelele de dimineaţă până seara ca să renunţe la „ideile prosteşti şi pierderea de timp“, iar Nisao Dachen, o Galbenă micuţă cu ochii ca nişte ciocane, refuza să

vorbească cu ea atâta vreme cât încerca să „schimbe felul în care fusese ţesută Pânza“.

Colac peste pupăză, simţea că vine o furtună, tot mai aproape, în timp ce soarele dogoritor şi cerul senin îşi băteau joc de ea.

Bombănind singură, puse cana de lut în spatele unei căruţe care trecea pe lângă ea, strecurându-se prin mulţime. Nu avea ce să facă până când Moghedien nu era liberă, şi Lumina ştie când avea să se întâmple asta. O întreagă dimineaţă irosită, alături de şirul lung al zilelor pierdute.

Multe Aes Sedai îşi înclinau capul zâmbind la ea, iar ea le zâmbea înapoi, grăbindu-şi mersul câţiva paşi de parcă ar fi întârziat undeva, evitând să se oprească şi să răspundă la inevitabilele întrebări despre ce lucruri noi mai descoperea. La cum se simţea, ar fi fost în stare să le răspundă exact ce gândea, ceea ce ar fi fost o prostie. Nu făcea nimic. Să o întrebe pe ***ea*** ce avea de gând Rand. Să-i spună să-şi taie părul. Pfui!

Desigur, nu erau toate numai un zâmbet. Nu numai că Nisao se uitase prin ea ca prin sticlă, dar trebuise să se dea iute la o parte, înainte ca femeia să calce de-a dreptul peste ea. Iar o Aes Sedai trufaşă, cu părul deschis la culoare şi o bărbie proeminentă, călare pe un cal murg, se încruntă la ea privind-o ţintă cu ochii albaştri în timp ce trecea pe lângă ea. Femeia arăta îngrijit în rochia de călărie de mătase cenuşiu-deschis, dar mantia subţire de bumbac împăturită în faţa şeii ducea cu gândul la călătorie, fiind probabil o nou-sosită. Străjerul deşirat, înveşmântat în verde de sus până jos, pe un cal înalt de război, părea neliniştit, ceea ce îi întărea ideea că tocmai veniseră acolo. Străjerii nu arătau ***niciodată*** neliniştiţi, dar Nynaeve presupuse că puteau fi excepţii atunci când te alăturai unei rebeliuni împotriva Turnului. Pe Lumină! Chiar şi nou-venitele păreau dornice să o pună la punct!

Şi mai era şi Uno, cu faţa plină de cicatrici, cu capul ras, exceptând un moţ în vârf, cu un ochi lipsă acoperit de un petic

desenat cu un ochi roşu hidos. Îi aruncă lui Nynaeve un rânjet călduros, oprindu-se o clipă din a-l face cu ou şi cu oţet pe un tânăr abătut, îmbrăcat în armură, care ţinea frâiele unui cal cu o suliţă prinsă de şa. Strâmbătura lui Nynaeve îl făcu să clipească şi se întoarse să-l certe pe soldat.

Nu Uno şi peticul său îi puseseră un nod în stomac. Nu chiar. Le însoţise pe ea şi pe Elayne în Salidar şi promisese odată să fure cai – „să-i împrumute“ cum zicea el – dacă voiau să plece. Acum nu se mai putea. Uno purta acum la manşeta hainei negre, uzate o bandă aurie împletită; era ofiţer şi antrena cavaleria grea pentru Gareth Bryne, fiind mult prea ocupat ca să aibă timp de Nynaeve. Nu, nu era adevărat. Dacă i-ar fi spus că voia să plece, ar fi făcut rost de cai în câteva ceasuri şi ar fi plecat însoţită de o escortă de shienarieni toţi unul şi unul; îi juraseră credinţă lui Rand şi erau în Salidar doar pentru că ea şi Elayne îi aduseseră acolo. Dar ar fi trebuit să admită că se înşelase când hotărâse să rămână acolo, că minţise când îi spusese că era fericită. Era peste puterile ei să recunoască aşa ceva. Motivul principal pentru care Uno rămăsese era că se gândea că trebuia să le protejeze, pe ea şi pe Elayne. Nu avea să audă nicio confesiune de la ea!

Ideea de a părăsi Salidarul era nouă, iscată de Uno, şi o făcu să se gândească intens. Numai dacă Thom şi Juilin nu ar fi umblat creanga prin Amadicia. Nu că s-ar fi dus să se plimbe. Cu ceva timp în urmă, când se părea că Aes Sedai aveau de gând să facă ceva, se oferiseră voluntari să iscodească ce se întâmpla peste râu. Erau plecaţi deja de o lună, vrând să ajungă până în Amador, şi nu se puteau întoarce decât peste câteva zile, în cel mai bun caz. Nu erau singurele iscoade, desigur; fuseseră trimise chiar şi Aes Sedai şi Străjeri, dar cei mai mulţi cercetau şi mai departe către apus, în Tarabon. Asta, ca să dea impresia că fac ceva, şi era o bună scuză să aştepte până se întorceau. Nynaeve îşi dorea să nu-i fi lăsat să plece pe cei doi bărbaţi. Niciunul nu s-ar fi dus dacă ea s-ar fi opus.

Thom era un bătrân menestrel, deşi odată fusese mult mai mult decât atât, iar Juilin – un prinzător de hoţi din Tear, ambii bărbaţi chibzuiţi, care ştiau să se comporte în locuri ciudate, putând fi utili în multe feluri. Şi ei le însoţiseră, pe ea şi pe Elayne, la Salidar şi niciunul nu ar fi pus întrebări dacă dorea să plece. Fără îndoială că ar fi avut multe de spus pe la spatele ei, dar nu în faţă, cum ar fi făcut Uno.

O irita să admită că avea cu adevărat nevoie de ei, dar nu era sigură că ştia cum să fure un cal. În orice caz, o Aleasă ar fi fost imediat luată la ochi dacă îşi făcea de lucru pe lângă cai, la grajduri sau afară, pe lângă ţăruşii unde se priponeau caii, iar, dacă îşi schimba rochia, ar fi fost văzută şi pârâtă cu mult înainte de a ajunge lângă un cal. Chiar dacă reuşea, ar fi fost urmărită.

Alesele care fugeau, ca şi novicele, erau mereu aduse înapoi şi li se administra o pedeapsă care să le scoată din cap ideea de a mai fugi a doua oară. Când te antrenai să devii Aes Sedai, Aes Sedai terminau cu tine atunci când voiau ***ele.***

Nu teama de pedeapsă o reţinea, desigur. Ce erau un bici, două pe spate când riscai să fii omorât de Ajah Neagră sau să dai peste un Rătăcit? Voia cu adevărat să plece? Unde s-ar fi putut duce? La Rand, în Caemlyn? La Egwene, în Cairhien? Ar veni şi Elayne? Dacă mergea la Caemlyn, cu siguranţă. Era dorinţa de a face ceva sau teama că Moghedien va fi descoperită? Pedeapsa pentru fugă nu se putea compara cu asta! Nu ajunsese la nicio concluzie când, dând un colţ, se trezi în faţa elevelor lui Elayne, adunate sub cerul liber, între două case cu acoperiş de paie, într-un loc curăţat de ruinele unei case prăbuşite.

Mai mult de douăzeci de femei îmbrăcate în alb erau aşezate pe scăunele într-un semicerc, privind-o pe Elayne cum le îndruma pe două din ele într-un exerciţiu. Strălucirea ***saidarului*** le înconjura pe toate cele trei femei. Tabiya, o fetişcană pistruiată cu ochi verzi, de şaisprezece ani, şi Nicola, o femeie

subţirică cu părul negru, de vârsta lui Nynaeve, îşi treceau nesigure una alteia o mică flacără. Aceasta tremura şi dispărea uneori pentru o clipă, când una din ele nu o prindea la timp. Cu starea de spirit pe care o avea, Nynaeve putea să vadă clar cum împleteau firele ţesăturii.

Optsprezece novice fuseseră luate când Sheriam şi restul fugiseră – Tabiya era una dintre ele –, dar cele mai multe din grup erau ca Nicola, recrutate de când erau în Salidar. Nicola nu era singura femeie neobişnuit de în vârstă pentru o novice; mai mult de jumătate erau aşa. Pe vremea când Nynaeve şi Elayne ajunseseră la Turn, Aes Sedai arareori testau femei mai în vârstă decât Tabiya – Nynaeve fusese remarcată şi pentru vârsta sa, dar şi pentru că era o sălbăticiune dar femeile Aes Sedai de aici, probabil în disperare de cauză, extinseseră testarea şi la cele cu un an sau doi peste vârsta lui Nynaeve. Rezultatul fusese că acum erau în Salidar mai multe novice decât avusese Turnul de ani buni. Succesul le făcuse pe Aes Sedai să trimită surori de-a lungul şi de-a latul Altarei, să ia la căutat sat cu sat.

— Ai vrea să predai grupului ăstuia?

Nynaeve simţi că i se face rău de la stomac auzind vocea de lângă umărul ei. De două ori într-o singură dimineaţă. Îşi dori să mai aibă frunze de menta-gâştei în punguliţa de la brâu. Dacă o să continue să se lase luată prin surprindere, o să sfârşească prin a sorta hârtii pentru o soră Brună.

Desigur, femeia domani cu obrajii ca nişte mere nu era Aes Sedai. Theodrin ar fi primit deja şalul dacă ar mai fi fost în Turn, dar aşa fusese ridicată peste rangul de Aleasă, dar sub cel de soră deplină. Purta inelul cu Marele Şarpe pe mâna dreaptă, nu pe cea stângă, şi o rochie verde care se potrivea cu tenul ei bronzat, dar nu putea să-şi aleagă o Ajah sau să poarte şalul.

— Am lucruri mai bune de făcut decât să predau unor novice grele de cap.

Theodrin zâmbi la acreala din vocea lui Nynaeve. Era o femeie drăguţă.

— O Aleasă grea de cap să predea unor novice grele de cap? Mă rog, de obicei era drăguţă. De îndată ce o să fii în stare că conduci fără să le dai cap în cap, o să predai şi tu novicelor. Şi nu aş fi surprinsă să fii ridicată la rangul de Aes Sedai curând după aceea, cu toate lucrurile pe care le-ai descoperit. Ştii, nu mi-ai spus niciodată trucul tău.

Sălbăticiunile aveau mereu câte un truc pe care îl descopereau când învăţau să conducă. Celălalt lucru pe care ele îl aveau în comun era un blocaj, adesea construit să-şi ascundă abilitatea de a conduce faţă de ceilalţi sau chiar faţă de ele însele.

Nynaeve făcu un efort să-şi păstreze expresia liniştită. Să fie în stare să conducă atunci când dorea. Să fie ridicată la rangul de Aes Sedai. Niciunul dintre lucrurile astea nu ar rezolva problema cu Moghedien, dar ar fi putut să meargă unde dorea, să studieze ce dorea, fără ca nimeni să îi spună ce poate şi ce nu poate fi Tămăduit.

— Oamenii se vindecau când nu ar fi trebuit. Mă înfuriam atât de tare când cineva murea, când îmi dădeam seama că nu era suficient tot ce ştiam despre ierburi… că se făceau bine, spuse ridicând din umeri.

— Mult mai bun decât trucul meu, oftă femeia subţirică. Puteam să fac un băiat să vrea să mă sărute sau să nu vrea. Blocajul meu erau bărbaţii, nu furia.

Nynaeve se uită la ea nevenindu-i să creadă, iar Theodrin râse.

— Ei bine, erau şi emoţiile. Dacă era un bărbat prezent şi îl plăceam foarte mult sau îl antipatizam foarte tare, puteam conduce.

Dacă nu simţeam nici una, nici alta sau nu era niciun bărbat acolo, eram la fel de capabilă să conduc ***saidarul*** ca pe un copac.

— Şi cum ai trecut de asta? întrebă Nynaeve curioasă. Elayne le pusese pe novice două câte două, iar acestea încercau stângace să-şi treacă una alteia mici flăcări.

Zâmbetul lui Theodrin se lăţi, iar obrajii i se aprinseră.

— Un tânăr numit Charel, un rândaş de la grajdurile Turnului, începuse să-mi facă ochi dulci. Eu aveam cincisprezece ani, iar el avea cel mai minunat zâmbet. Aes Sedai îl lăsau să participe la lecţiile mele, într-un colţ, ca să fiu în stare să conduc. Ce nu ştiam era că Sheriam aranjase încă de la început să mă întâlnesc cu el. Obrajii i se aprinseră şi mai tare. Nu ştiam nici că are o soră geamănă şi că, după câteva zile, în locul lui stătea Marel. Când şi-a dat jos haina şi cămaşa într-una din zile, în mijlocul lecţiei, am fost atât de şocată că am leşinat. Dar, după povestea asta, am putut conduce în voie ori de câte ori am vrut.

Nynaeve izbucni în râs – nu se putea abţine –, iar Theodrin râse şi ea, în pofida obrajilor ca focul.

— Aş vrea să fie la fel de uşor pentru mine, Theodrin.

— Fie că va fi sau nu, spuse Theodrin râzând din ce în ce mai încet, o să-ţi dărâmăm blocajul. În după-amiaza asta…

— O studiez pe Siuan după-amiază, se repezi Nynaeve, iar Theodrin îşi strânse buzele.

— Mă eviţi, Nynaeve. În ultima lună ai reuşit să te eschivezi de la toate întâlnirile, mai puţin trei. Pot să accept să încerci şi să eşuezi, dar nu pot să accept să-ţi fie teamă să încerci.

— Nu îmi e, începu Nynaeve indignată, dar se întreba dacă nu încerca să ascundă adevărul de ea însăşi.

Era atât de descurajator să încerci şi să încerci şi să încerci… şi să eşuezi.

Theodrin nu o lăsă să continue.

— Luând în considerare faptul că astăzi ai deja un program, spuse calm, ne vedem mâine şi poimâine sau voi fi nevoită să iau alte măsuri. Nu vreau să fac asta şi nici tu nu vrei, dar doresc să-ţi spulber blocajul. Myrelle mi-a cerut să fac eforturi speciale şi am jurat să o fac.

Nynaeve rămase cu gura căscată auzind aproape aceleaşi vorbe pe care i le spusese lui Siuan. Era prima dată când cealaltă femeie se folosea de autoritatea ei. La ce noroc avea astăzi, nu ar fi fost de mirare să se trezească aşteptând-o pe Tiana, cot la cot cu Siuan.

Theodrin nu aşteptă să răspundă. Dădu din cap, de parcă ar fi primit un răspuns afirmativ, şi plecă. Nynaeve parcă îi vedea şalul cu ciucuraşi pe umeri. Dimineaţa asta nu îi mergea bine deloc. Iarăşi Myrelle! îi venea să ţipe.

Elayne îi aruncă un zâmbet mândru din mijlocul novicelor; terminase, dar Nynaeve clătină din cap şi plecă. Se întorcea în camera ei. Colac peste pupăză, la jumătatea drumului, Dagdara Finchey se izbi de ea alergând şi o trânti. Alergând! O Aes Sedai! Femeia masivă nu se opri, nici măcar nu strigă o scuză peste umăr, continuând să alege prin mulţime.

Nynaeve se ridică în picioare, se scutură de praf, şontâcăi până în camera sa şi trânti uşa după ce intră. Aerul era fierbinte şi închis, paturile nefăcute, cel puţin până avea timp Moghedien să le facă, şi, mai rău decât toate, simţurile îi spuneau că deasupra Salidarului se dezlănţuia chiar atunci o furtună cu grindină. Ei bine, nu o să se lase surprinsă acolo şi nici nu o s-o calce nimeni în picioare.

Aruncându-se pe cearşafurile mototolite, se întinse atingând brăţara, lăsându-şi mintea să hoinărească, gândindu-se ce o să mai scoată de la Moghedien în acea zi, dacă Siuan va veni în acea după-amiază, la Lan, la blocajul ei sau dacă va rămâne în Salidar. Nu ar fi cu adevărat o fugă; s-ar duce probabil la Rand, în Caemlyn – avea nevoie de cineva ca să nu-şi ia nasul la purtare, iar lui Elayne i-ar plăcea. Şi-ar fi dorit ca ideea de a pleca să nu fi devenit atât de atractivă după ce Theodrin îşi anunţase intenţiile.

Se aştepta să simtă prin brăţară vreun semn că Moghedien îşi terminase treaba, să se poată duce după ea – adesea se

ascundea când era bosumflată –, dar ruşinea şi furia nu scăzuseră. Uşa se izbi de perete.

— Aici eşti, mârâi Moghedien arătându-şi mâinile. Uite! Distruse!

Lui Nynaeve nu i se păru că arată altfel decât alte mâini care spălaseră rufe; albe şi încreţite, adevărat, dar trecea repede.

— Nu e suficient că trebuie să trăiesc în mizerie, muncind ca o servitoare, acum am ajuns să muncesc şi ca o sălbatică!

Nynaeve o reduse la tăcere printr-un lucru simplu. Se gândi la o lovitură scurtă de bici, apoi îşi mută gândul în acea parte a minţii de unde Moghedien putea primi emoţii. Femeia deschise larg ochii săi negri, închizându-şi gura plescăind, cu buzele strânse. Nu o lovise tare, doar cât să-i aducă aminte.

— Închide uşa şi stai jos, îi spuse Nynaeve. Poţi să faci paturile mai târziu. O să facem o lecţie.

— Sunt obişnuită cu o viaţă mai bună, mormăi Moghedien închizând uşa. Un muncitor de noapte din Tojar e obişnuit cu mai bine.

— Dacă nu mă înşel, spuse aspru Nynaeve, un muncitor de noapte de-nu-ştiu-unde nu are deasupra capului o condamnare la moarte. Când simţi nevoia, poţi să-i spui lui Sheriam exact cine eşti. Era pură cacealma – simţea un uriaş ghem în stomac la gândul că s-ar putea întâmpla aşa ceva –, dar simţi valul de frică al femeii. Nynaeve admiră cât de nepăsătoare îi rămăsese expresia; dacă s-ar fi simţit aşa, s-ar fi tăvălit pe podea.

— Ce vrei să-ţi arăt? întrebă Moghedien cu o voce stăpânită.

Întotdeauna trebuiau să-i spună ce vor. Nu le arăta nimic din proprie iniţiativă, decât dacă o presau atât de tare că nu mai rămânea decât să o tortureze.

— O să încercăm ceva ce nu ai reuşit până acum să mă înveţi. Cum să detectezi un bărbat care conduce. Până acum, era singurul lucru pe care ea şi Elayne nu îl prinseseră din zbor. Putea fi folositor dacă se hotăra să plece la Caemlyn.

— Nu e uşor, mai ales fără un om pe care să exersezi. Păcat că nu ai putut să-l Tămăduieşti pe Logain, zise fără urmă de ironie în glas, dar continuă grăbită după ce aruncă o privire către chipul ei: Totuşi, putem încerca să facem iarăşi urzelile.

Lecţia nu era deloc uşoară. Nu era niciodată, chiar şi cu lucruri pe care Nynaeve le putea învăţa imediat ce ţesătura devenea clară. Moghedien nu putea conduce dacă Nynaeve nu îi permitea, dacă nu o îndruma chiar, dar într-o lecţie nouă Moghedien trebuia să fie prima care să-i arate cum se formau firele. Era complicat şi cauza principală pentru care nu reuşeau să înveţe o mulţime de lucruri noi în fiecare zi de la ea. În cazul acesta, Nynaeve avea o vagă idee cum erau ţesute firele, dar era o dantelărie complexă, cu toate cele cinci Puteri, care făcea şi Tămăduirea să pară simplă, iar modelul se schimba cu o iuţeală fulgerătoare. Moghedien spunea că dificultatea lui era motivul pentru care era folosit rar. Îţi mai dădea şi o straşnică durere de cap în cazul în care continuai prea mult timp.

Nynaeve, întinsă pe pat, lucra cât de concentrat putea. Dacă se ducea la Rand, avea nevoie de asta, şi nu putea spune cât de curând. Conduse firele singură; din când în când se gândea la Theodrin sau Lan pentru a strânge suficientă furie. Mai devreme sau mai târziu, Moghedien va fi trasă la răspundere pentru crimele ei, şi atunci ce va face ea, obişnuită să folosească puterea celeilalte femei? Trebuia să trăiască şi să muncească cu limitările ei. Ar putea Theodrin să găsească o cale de a-i distruge blocajul? Lan trebuia să fie în viaţă ca să-l poată găsi. Durerea începu să-i sfredelească tâmplele. În ochii lui Moghedien începu a se citi încordarea; îşi freca tâmplele din când în când, dar sub frica permanentă transmisă de brăţară se mai simţea şi altceva acum, ceva ce părea a fi mulţumire. Nynaeve se gândi că, chiar şi atunci când nu vrei să înveţi pe cineva, trebuie să ai oarece satisfacţie. Nu era sigură că îi plăcea să o vadă pe Moghedien având sentimente umane.

Nu îşi putea da seama de când începuse lecţia, cu Moghedien murmurând „aproape“ şi „nu chiar“, dar, când uşa fu izbită din nou de perete, sări de pe saltea. Frica ascuţită care năvăli prin brăţară ar fi fost însoţită de un ţipăt la oricine altcineva decât la Moghedien.

— Ai auzit, Nynaeve? întrebă Elayne împingând uşa. A venit o solie de la Turn, de la Elaida.

Cu gâtlejul strâns de spaimă, Nynaeve uită să mai ţipe la ea. Uită şi de durerea de cap.

— O solie? Eşti sigură?

— Normal că sunt sigură, Nynaeve. Crezi că aş fi venit în fugă pentru un ***zvon?*** Tot satul e agitat.

— Nu ştiu de ce, spuse acru Nynaeve.

Durerea de cap se întorsese. Şi toată menta-gâştei din cufărul cu ierburi de sub pat nu ar fi putut să-i liniştească stomacul. N-avea de gând să înveţe niciodată să bată la uşă? Moghedien arăta de parcă ar fi avut şi ea nevoie de menta-gâştei, cu ambele mâini lipite de stomac.

— Le-am spus că Elaida ştie de Salidar.

— Poate ne-au crezut, spuse Elayne aşezându-se la marginea patului lui Nynaeve, sau poate nu, dar acum s-au convins.

Elaida ştie unde suntem şi probabil şi ce avem de gând. Orice servitor poate fi iscoada ei. Poate chiar şi unele surori. Am văzut-o în treacăt pe femeia care poartă solia, Nynaeve. Păr deschis şi ochi albaştri care ar putea îngheţa soarele. O Roşie pe nume Tama Feir, zice Faolin. Unul din Străjerii care erau de pază a însoţit-o înăuntru. Se uită la tine de parcă ai fi o piatră.

Nynaeve se uită la Moghedien:

— Am terminat cu lecţia deocamdată. Vino peste un ceas să faci paturile, spuse aşteptând ca Moghedien să iasă, cu buzele strânse şi ţinându-şi fustele în pumni.

— Ce… ce mesaj a adus?

— Închipuie-ţi că nu mi-au spus, Nynaeve. Fiecare Aes Sedai pe lângă care am trecut se întreba acelaşi lucru. Am auzit că

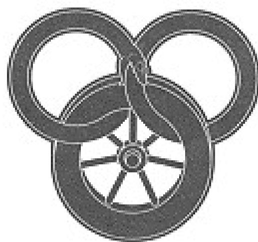
Tama a râs când i s-a spus că va fi primită de Divanul Turnului. Şi nu era amuzată. Crezi că… crezi că ar putea decide să… spuse Elayne muşcându-şi buza.

— Să se întoarcă? îi răspunse Nynaeve nevenindu-i să creadă. Elaida o să vrea ca ele să facă ultimele zece mile în genunchi, şi ultima milă târându-se pe burtă! Şi chiar dacă nu ar vrea asta, iar Roşia ar spune: „Veniţi acasă. Totul e iertat, vă aşteptăm cu cina pe masă“, crezi că ar putea trece atât de uşor peste povestea cu Logain?

— Nynaeve, Aes Sedai ar putea trece peste orice să reîntregească Turnul. Peste orice. Nu le înţelegi cum le înţeleg eu; la palatul mamei au fost mereu Aes Sedai, din ziua în care m-am născut, întrebarea e: ce spune Tama Divanului? Ce îi răspund ele?

Nynaeve îşi frecă braţele iritată. Nu avea răspunsuri, doar speranţe. Iar simţul vremii îi spunea că, acum, furtuna care nu era lovea cu sălbăticie acoperişurile Salidarului. Avea să simtă acelaşi lucru zile întregi.

CAPITOLUL 9

Planuri

— TU I-AI ADUS PE ACEŞTI ARTIFICIERI ÎN AMADOR?

Mulţi ar fi tresărit dacă Pedro Niall le-ar fi vorbit atât de rece, dar nu şi bărbatul care stătea pe soarele desenat în podea, în faţa scaunului înalt al lui Niall. Degaja încredere şi pricepere. Niall continuă:

— Există un motiv pentru care am pus două mii de Copii să păzească hotarul cu Tarabon, Omema. Tarabon este în carantină. Nimeni nu are voie să treacă hotarul. Nici vrăbiile nu ar trece, dacă ar fi după voia mea.

Omema întruchipa idealul ofiţerului din corpul Copiilor Luminii, înalt şi impunător, cu un chip îndrăzneţ şi neînfricat, o bărbie puternică şi păr alb la tâmple. Ochii săi negri păreau în stare să înfrunte neînduplecaţi cel mai cumplit câmp de bătălie, şi chiar aşa şi făcuseră. In acea clipă părea adâncit în gânduri. Mantaua albă-aurie a Seniorului Căpitan, Uns al Luminii, îi stătea bine.

— Seniore Căpitan Comandat, vor să înfiinţeze aici o Casă a Breslei, spuse cu o voce adâncă şi armonioasă, care i se potrivea înfăţişării. Artificierii călătoresc peste tot. Pot fi introduşi cu uşurinţă agenţi printre ei. Agenţi bine-veniţi în orice oraş, în orice conac nobiliar, în orice palat regal. Gândiţi-vă la asta!

Despre Abdel Omema se credea că e un membru oarecare al Consiliului Unşilor. De fapt, era şeful spionilor Copiilor Luminii.

Niall gândea însă că breasla artificierilor era, până la ultimul bărbat şi femeie, taraboneză, iar Tarabon era infectat cu haosul şi nebunia pe care el nu le dorea în Amadicia. Dacă nu putea cauteriza infecţia, putea măcar să o izoleze.

— Vor fi trataţi ca oricine altcineva care se strecoară înăuntru, Omema. Sub gardă, nu vor avea voie să vorbească cu nimeni şi vor fi escortaţi fără zăbavă afară din Amadicia.

— Dacă îmi permiteţi să insist, Senior Căpitan Comandant, utilitatea lor depăşeşte micile bârfe pe care le-ar putea răspândi. Sunt retraşi. Şi, pe lângă folosul lor pentru agenţii mei, mai e şi imensul prestigiu de a avea în Amador o Casă a Breslei lor. Ar fi singura, acum. Cea din Cairhien a fost abandonată şi cu siguranţă şi cea din Tanchico.

Prestigiu! Niall îşi frecă ochiul stâng care i se zbătea fără voia lui. Nu avea rost să se mânie pe Omema, dar trebuia să facă un efort să se stăpânească. Căldura dimineţii îi fierbea nervii la foc mic.

— Într-adevăr, sunt retraşi, Omema. Trăiesc cu ai lor, călătoresc cu ai lor şi abia schimbă o vorbă cu alţii. Ai de gând să-ţi însori agenţii cu ei? Foarte rar se însoară cu cineva din afara breslei, şi nu poţi deveni artificier decât dacă te naşti din părinţi artificieri.

— A, da. Ei bine, sunt sigur că se poate găsi o soluţie. Nimic nu părea să ştirbească masca de încredere şi pricepere.

— O să fie cum spun eu, Omema. Bărbatul deschise gura din nou, dar Niall îl opri iritat.

— Cum spun eu, Omema! Nu vreau să mai aud nimic! Acum ce informaţii ai astăzi? Ce informaţii ***utile?*** Ăsta e rostul tău. Nu să procuri artificii pentru Ailron.

Omema ezită, dorind să mai facă o pledoarie pentru preţioşii lui artificieri, dar în final spuse plin de importanţă:

— Se pare că rapoartele despre juraţii Dragonului în Altara sunt mai mult decât un zvon. La fel şi în Murandi. Infestarea e mică, dar va creşte. O lovitură puternică acum i-ar distruge şi pe ei, şi pe Aes Sedai din Salidar într-o singură…

— Acum hotărăşti şi strategia Copiilor? Adună informaţii şi lasă restul pe seama mea! Ce altceva mai ai pentru mine?

Omul răspunse cu o înclinare calmă de încuviinţare. Omema era foarte bun la a rămâne calm; poate asta făcea cel mai bine.

— Am veşti bune. Mattin Stepaneos e gata să vi se alăture. Se codeşte să anunţe public, dar oamenii mei din Illian au raportat că va face asta în curând. Mi s-a raportat că e nerăbdător.

— Asta ar fi foarte bine, spuse sec Niall.

Remarcabil, cu siguranţă. Printre stindardele şi fanioanele care decorau camera, cei trei Leoparzi ai lui Mattin Stepaneos, argintii pe fond negru, atârnau alături de simbolul regal din Illian, nouă albine ţesute cu fie de aur pe mătase verde. Regele din Illian reuşise să învingă până la urmă, cel puţin fiindcă impusese un tratat care spunea că hotarul dintre Amadicia şi Altara rămânea neschimbat, dar Niall se îndoia că omul o să uite vreodată că la Soremine avusese şi avantajul terenului, şi al numărului de soldaţi şi tot fusese învins şi capturat. Dacă oştenii lui nu ar fi reuşit să asigure retragerea restului armatei illianeze din cursa lui Niall, Altara ar fi fost acum fieful Copiilor, poate chiar şi Murandi şi Illian. Mai rău, Mattin Stepaneos ţinea drept consilieră o vrăjitoare din Tar Valon, deşi ascundea şi acest lucru, şi o ascundea şi pe ea. Niall trimisese solii, pentru că nu îndrăznise să lase ceva neîncercat, dar ca Mattin Stepaneos să i se alăture ar fi fost cu adevărat remarcabil.

— Continuă. Şi fii concis. Am o zi grea astăzi şi pot să-ţi citesc rapoartele scrise mai târziu.

În pofida ordinului, relatarea lui Omema fu lungă, recitată cu o voce sonoră şi sigură pe ea. Al'Thor nu reuşise să-şi extindă prea mult controlul în Andor, dincolo de zidurile Caemlynului. În final înaintarea lui fulgerătoare se oprise, iar Omema îi aduse aminte cu grijă că prevestise acest lucru. Nu prea erau şanse ca Ţinuturile de Hotar să se alăture Copiilor împotriva falsului Dragon prea curând; seniorii din Shienar, Arafel şi Kandor profitau de linişte Manei Pustiitoare ca să se răzvrătească, iar regina din Saldaea se retrăsese la ţară, de teama lor. Agenţii ei lucrau însă şi, de îndată ce aceste mici rebeliuni aveau să fie zdrobite, conducătorii Ţinuturilor vor fi făcuţi să-şi plece capul. Pe de altă parte, conducătorii din Murandi, Altara şi Ghealdan erau gata să se liniştească, deşi mai spuneau şi lucruri care să liniştească vrăjitoarele din Tar Valon. Alliandre din Ghealdan ştia că i se clatină tronul şi că avea nevoie de Copii dacă nu dorea să se prăbuşească la fel de abrupt precum cei dinaintea ei, iar Tylin din Altara şi Roedran din Murandy sperau ca influenţa Copiilor să îi facă ceva mai mult decât nişte marionete pentru regi. În mod limpede, omul considera toate acele ţări ca fiind deja în buzunarul lui Niall.

După părerea lui Omema, în Amadicia lucrurile stăteau şi mai bine. Recruţii se înghesuiau sub stindardele Copiilor, mai mulţi ca niciodată. De fapt, asta nu îl privea pe Omema, dar obişnuia să-şi împăneze rapoartele cu cât mai multe veşti bune putea. Profetul nu avea să mai creeze necazuri mult timp; gloata lui se certa pe ce sate şi conace să jefuiască la miazănoapte, iar la următorul atac al soldaţilor lui Ailron aveau să se împrăştie înapoi în Ghealdan. Nu mai erau locuri în închisori, pentru că Iscoadele celui întunecat şi spionii Tar Valonului erau arestaţi mai repede decât puteau fi spânzuraţi. Vânătoarea de vrăjitoare din Tar Valon le adusese până acum doar două, dar peste o sută de femei fuseseră interogate până acum, dovadă a vigilenţei

patrulelor. Mai fuseseră prinşi doar câţiva refugiaţi din Tarabon, deci carantina devenea mai eficientă; cei prinşi erau aruncaţi înapoi în Tarabon cât de repede se putea. Trecu rapid peste ultima parte, ceea ce nu era de mirare având în vedere prostia lui cu artificierii.

Niall asculta suficient de atent doar ca să ştie când să dea din cap aprobator. Omema fusese un comandant capabil pe câmpul de bătălie, atâta vreme cât cineva îi spunea ce să facă, dar, în funcţia actuală, stupiditatea lui credulă îi punea răbdarea la încercare. Raportase că Morgase era moartă, cadavrul găsit şi recunoscut fără niciun dubiu, până în ziua în care îl pusese faţă în faţă cu ea. Ridiculizase „zvonurile“ că Stânca din Tear ar fi căzut şi încă mai nega că cea mai puternică fortăreaţă din lume ar fi putut fi luată cu forţa, din exterior; insista că la mijloc fusese trădarea, un înalt Senior care dăduse Stânca pe mâna lui al’Thor şi a Tar Valonului. Susţinea că dezastrul de la Falme şi necazurile din Tarabon şi Arad Doman erau lucrătura armatelor lui Artur Aripă-de-Şoim venite de peste oceanul Aryth. Era convins că Siuan Sanche era în funcţie, că al’Thor era nebun şi pe moarte, că Tar Valon îl ucisese pe regele Galldrian special ca să provoace război civil în Cairhien, iar aceste trei „adevăruri“ erau cumva legate de acele zvonuri ridicole, întotdeauna venite de undeva foarte convenabil de departe, de oameni care izbucneau în flăcări sau coşmaruri care apăreau din văzduh să măcelărească sate întregi. Nu prea ştia exact cum, dar lucra la o mare teorie pe care promisese să i-o prezinte într-o bună zi, care urma să dezvăluie toate comploturile vrăjitoarelor şi să pună Tar Valonul în mâinile lui Niall.

Aşa era Omema: ori inventa motive ciudate pentru lucrurile care se întâmplau, ori auzea o bârfa în stradă şi o înghiţea cu totul. Îşi petrecea o bună parte din timp ascultând bârfe, în conace ***şi*** în stradă. Nu numai că fusese văzut bând cot la cot cu nişte corniaţi, dar nu mai era un secret că dăduse sume fabuloase pentru nu mai puţin de trei Cornuri ale lui Valere. De

fiecare dată se dusese cu ele la ţară şi suflase în ele zile întregi, până trebuise şi el să admită că niciun erou din legende nu avea să se scoale din morţi. Chiar şi aşa, eşecurile nu aveau să-l oprească să le mai cumpere, prin alei întunecate sau în camere dosite de prin taverne. Spus simplu, lucrurile stăteau aşa: un şef al spionilor ar fi trebuit să se îndoiască şi de propriul chip din oglindă, dar Omema credea totul. Într-un final, omul termină de vorbit.

— Voi cântări cu atenţie rapoartele tale, Omema. Te-ai descurcat bine.

Cum se mai fălea insul, aranjându-şi mantia.

— Lasă-mă acum. Când ieşi, trimite-l pe Balwer înăuntru. Am nişte scrisori de dictat.

— Desigur, Senior Căpitan Comandant. Ah, asta a venit azi dimineaţă printr-un porumbel.

În timp ce se înclina, Omema se încruntă şi căută ceva prin buzunarul hainei, scoţând un mic cilindru de os. Trei dungi roşii erau desenate de-a lungul lui, semn că trebuia să-i fie adus lui Niall cu sigiliul de ceară neatins. Şi individul aproape uitase de el.

Omema aşteptă să afle ce conţine cilindrul, dar Niall îi făcu semn către uşă.

— Nu uita de Balwer. Dacă Mattin Stepaneos se gândeşte să treacă de partea mea, trebuie să-i scriu să văd dacă nu pot înclina balanţa, să-l fac să ia decizia corectă.

Omema făcu iarăşi o plecăciune şi ieşi.

După ce uşa se închise în spatele lui Omema, Niall atinse gânditor cu degetele cilindrul. Acele mesaje speciale arareori aduceau veşti bune. Ridicându-se încet – în ultima vreme începuse să-şi simtă vârsta în oase – umplu cu punci un pocal simplu de argint, dar îl puse pe masă, deschizând un rulou de piele acoperit cu pânză. Conţinea o singură foaie grea de hârtie, boţită şi un pic ruptă, desenul în cretă colorată al unui artist de

stradă, înfăţişând doi bărbaţi care se luptau printre nori, unul cu chipul de foc, celălalt cu păr întunecat, roşiatic. Al'Thor.

Se duseseră de râpă toate planurile sale de a-i pune beţe în roate falsului Dragon, toate speranţele de a-i încetini valul de cuceriri, de a-l distrage. Oare aşteptase prea mult, iar al'Thor ajunsese prea puternic? Dacă da, mai era doar o singură cale de a rezolva repede cu el, un cuţit în noapte, o săgeată trasă de pe un acoperiş. Cât de mult timp avea curaj să aştepte? Putea să rişte să nu aibă răbdare? Prea multă grabă putea aduce un dezastru la fel de mare ca prea multă răbdare.

— Seniorul a trimis după mine?

Niall se uită la bărbatul care intrase atât de tăcut. Dacă te luai după chip, te-ai fi aşteptat să auzi un foşnet uscat atunci când se mişca Balwer. Totul la el era îngust şi subţire; haina lungă atârna de umerii osoşi, iar picioarele lungi păreau gata să se rupă sub greutatea corpului uscat. Se mişca aidoma unei păsări care ţopăie.

— Crezi că acel Corn al lui Valere va chema din mormânt eroi să ne salveze?

— Poate că da, stăpâne, spuse Balwer împreunându-şi mâinile. Poate că nu. Eu unul nu aş conta pe asta.

Niall dădu din cap.

— Şi crezi că Mattin Stepaneos o să mi se alăture?

— Iarăşi, poate. Nu o să vrea să sfârşească o marionetă sau mort. Cea mai mare grijă a lui e să se agaţe de Coroana cu Lauri, iar armata care se adună în Tear îl face probabil să fie destul de îngrijorat.

Buzele lui Balwer zâmbiră subţire.

— A vorbit în public că vrea să accepte propunerea voastră, dar, pe de altă parte, tocmai am aflat că schimbă mesaje cu Turnul Alb. Se pare că a fost de acord cu ceva, deşi încă nu ştiu cu ce.

Lumea ştia că Abdel Omema era şeful spionilor Copiilor. O astfel de funcţie ar fi trebuit să fie secretă, dar îl arătau în

stradă cu degetul până şi rândaşii de la grajduri şi cerşetorii, cu grijă însă, să nu cumva să-i vadă cel mai puternic om din Amadicia. Adevărul era că prostul de Omema era doar o momeală, un decor în spatele căruia se ascundea adevăratul şef al spionilor din Fortăreaţa Luminii. Sebban Balwer, uscăţivul secretar al lui Niall, cu chipul său dezaprobator. Un om pe care nu l-ar fi bănuit nimeni; nu ar fi crezut nici dacă le spunea cineva.

Dacă Omema credea totul, Balwer nu credea nimic, poate nici măcar în Iscoadele celui întunecat sau în Cel întunecat însuşi. Dacă Balwer credea totuşi în ceva, era să se uite peste umărul oamenilor, să le asculte şoaptele, să le afle secretele. Desigur, ar fi servit pe oricare alt stăpân la fel de bine ca şi pe Niall, dar ăsta nu era un lucru rău. Ce afla Balwer nu era distorsionat de ce ştia că ar trebui să fie adevărat sau de ce şi-ar fi dorit. Necrezând în nimic, era mereu capabil să scoată adevărul la iveală.

— Nu mă aşteptam la altceva din partea Illianului, dar chiar şi el poate fi dat pe brazdă.

Trebuia să fie. Nu putea fi prea târziu.

— Veşti noi din Ţinuturile de la Hotar?

— Încă nu, stăpâne. Dar Davram Bashere este în Caemlyn. Cu treizeci de mii de oameni din cavaleria uşoară, spun informatorii mei, dar eu nu cred că sunt nici jumătate. Nu ar slăbi Saldaea atât de mult, indiferent cât de linişte ar fi în Mană, chiar dacă i-ar porunci Tenobia.

Niall mormăi, cu un colţ al ochiului tremurând. Atinse desenul pus în ruloul de piele; se presupunea că seamănă pe departe cu al'Thor. Bashere în Caemlyn; un bun motiv ca Tenobia să fugă la ţară de solia sa.

Nu erau veşti bune din Ţinuturile de la Hotar, indiferent ce credea Omema. „Micile rebeliuni“ raportate de Omema erau mici, dar nu erau de felul celor care credea el. De-a lungul Hotarului oamenii se certau dacă al'Thor era un alt fals Dragon

sau Dragonul Renăscut. Oamenii fiind cum erau, certurile degenerau în mici bătălii. Luptele începuseră în Shienar cam în acelaşi timp în care căzuse Stânca din Tear, dovedind cu prisosinţă că vrăjitoarele îşi vârâseră nasul. Încă nu se ştia cum o să se termine, spunea Balwer.

Faptul că al’Thor rămânea în Caemlyn era unul dintre puţinele lucruri asupra căruia Omema nu se înşelase. Dar de ce, cu Bashere acolo, cu Aielii, cu vrăjitoarele? Nici măcar Balwer nu fusese în stare să răspundă la această întrebare. Indiferent de motiv, Lumina fie lăudată că se întâmpla aşa! Gloatele Profetului jefuiau la miazănoapte în Amadicia, era adevărat, dar îşi consolidau poziţiile, ucigând sau alungând pe oricine refuza să sprijine Profetul Dragonului. Soldaţii lui Ailron se opriseră din retragere doar fiindcă afurisitul de Profet se oprise din înaintare. Alliandre şi ceilalţi despre care Omema era sigur că i se vor alătura erau de fapt ezitanţi, amăgindu-i soliile cu scuze şi amânări. Bănuia că nici măcar ei nu ştiau ce vor face.

În aparenţă, totul părea să meargă în favoarea lui al’Thor, cu excepţia a ceea ce îl reţinea în Caemlyn, dar Niall nu era niciodată mai periculos decât atunci când era încolţit şi depăşit numeric.

Dacă se putea încrede în zvonuri, Carridin se descurca bine în Altara şi Murandy, deşi nu suficient de repede pe cât ar fi vrut Nial. Timpul era un inamic la fel de puternic ca al’Thor sau Turnul. Dar, dacă zvonurile despre Carridin erau bune, atunci poate că era suficient. Poate că era timpul să extindă Juraţii Dragonului“ în Andor. Poate şi în Illian, deşi, dacă armata care se aduna în Tear nu era suficientă să-i arate lui Mattin Stepaneos drumul cel bun, atunci ce ar fi putut realiza cu câteva ferme şi sate prădate? Mărimea armatei îl îngrozea pe Niall; dacă ar fi fost jumătate din cât raportase Balwer, un sfert, şi tot ar fi fost îngrozit. Niciodată nu se mai strânsese aşa ceva, de pe vremea lui Artur Aripă-de-Şoim. În loc să-i înspăimânte pe oameni ca să i se alăture lui Niall, o asemenea armată putea să-

i intimideze să se alăture flamurii Dragonului. Dacă ar fi avut un an, jumătate de an, ar fi deţinut suficiente trupe să se poată lupta cu armata de proşti, bandiţi şi sălbatici Aiel a lui al’Thor.

Nu era totul pierdut, desigur. Niciodată nu e totul pierdut atâta vreme cât eşti viu. Tarabon şi Arad Doman îi erau la fel de inutile şi lui dar şi lui al’Thor, două cuiburi de năpârci; numai un nebun şi-ar fi pus mâna acolo înainte ca una dintre năpârci să fi ucis măcar jumătate din restul. Dacă Saldaea era pierdută – lucru pe care nu putea să-l creadă – Shienar, Arafel şi Kandor încă erau în balanţă, iar balanţele se puteau înclina. Dacă Mattin Stepaneos dorea să călărească doi cai deodată – întotdeauna încercase asta –, încă putea fi forţat să aleagă cum trebuie. Altara şi Murandy ar putea fi împinse unde trebuie, iar Andorul se va repezi la picioarele lui, fie că va decide că e nevoie de biciul lui Carridin, fie că nu.

În Tear, agenţii lui Balwer îi convinseseră pe Tedosian şi Estanda să se alăture lui Darlin, transformând o sfidare într-o adevărată rebeliune, iar omul părea convins că putea face acelaşi lucru în Cairhien şi în Andor. Încă o lună, maximum două, şi Eamon Valda se va întoarce de la Tar Valon; Niall s-ar fi lipsit de Valda, dar atunci forţa Copiilor ar fi fost aproape toată în acelaşi loc, gata să fie folosită acolo unde putea aduce cel mai mult bine.

Da, mai avea multe lucruri de partea sa. Nimic nu se limpezise, dar lucrurile se coagulau. Avea nevoie doar de timp.

Dându-şi seama că încă ţinea în mână cilindrul de os, sparse sigiliul de ceară şi scoase cu grijă din interior un rulou subţire de hârtie.

Balwer nu spuse nimic, strângându-şi iar buzele, dar de data asta nu mai era un zâmbet. Pe Omema îl tolera, ştiind că omul era un prostănac, dar nu îi plăcea ca Niall să primească rapoarte care treceau pe lângă el, de la oameni pe care nu îi cunoştea.

Un scris mic şi împăienjenit acoperea bucăţica de hârtie, într-un cifru pe care foarte puţini îl ştiau, şi nimeni în Amador. Niall îl

putea citi la fel de uşor ca pe propriul scris. Semnul de la final îl făcu să clipească, la fel ca şi conţinutul. Varadin era sau fusese unul dintre cei mai buni agenţi ai lui, un vânzător de covoare care îi adusese servicii în timpul tulburărilor, în timp ce îşi vindea mărfurile prin Altara, Murandy şi Illian. Cu ce câştigase astfel devenise un negustor înstărit în Tanchico, aprovizionând regulat cu vinuri şi covoare palatele regelui şi ale panarchului, precum şi pe ale celor mai mulţi nobili de la curte, mereu plecând de la ei doldora de informaţii. Niall îl crezuse de multă vreme mort în nebunia de acolo; era primul mesaj după un an de zile. Şi, din câte îi scria Varadin, mai bine ar fi fost mort. Cu mâna tremurată, a unui om aflat în pragul nebuniei, scria despre oameni călărind bestii ciudate şi creaturi zburătoare, despre Aes Sedai puse în zgardă şi despre ***Hailene.*** Asta însemna „Strămoşi“ în Limba Străveche, dar nici măcar nu încerca să explice de ce era înspăimântat de ei şi cine erau. Era clar că omul avea febră la cap, văzând cum ţara i se duce de râpă. Enervat, Niall mototoli hârtia şi o aruncă.

— Mai întâi trebuie să ascult idioţeniile lui Omema, şi acum asta. Ce altceva mai ai pentru mine, Balwer?

Bashere. Lucrurile puteau lua o întorsătură urâtă dacă Bashere conducea armatele lui al’Thor. Omul îşi câştigase o reputaţie. Un cuţit în umbră pentru el?

Balwer nici măcar nu clipise, privindu-l fix pe Niall, dar acesta ştia că, dacă nu o arde, bucăţica de hârtie mototolită va sfârşi în mâinile lui.

— Patru lucruri ar putea fi de interes, stăpâne. Încep cu ce e mai puţin interesant. Zvonurile despre întâlnirile steddingurilor Ogier sunt adevărate. Pentru nişte Ogieri, se mişcă în grabă.

Desigur, nu putea spune despre ce vorbeau. Să introducă un om într-un grup Ogier era la fel de imposibil ca a face un Ogier să spioneze. Mai uşor i-ar fi fost să facă soarele să răsară noaptea.

— Este şi un număr neobişnuit de mare de Oameni ai Mării în porturile de la miazăzi. Nici nu iau marfă, nici nu navighează.

— Ce aşteaptă?

— Nu ştiu încă, stăpâne. Pentru o clipă gura i se închise de parcă ar fi tras cineva de nişte sfori. Nu îi plăcea să admită că există secrete omeneşti pe care nu le putea dibui. Să încerce să afle ce se întâmpla în rândul Atha'an Miere era ca şi cum ar fi încercat să afle cum îşi fac artificierii artificiile. Absolut inutil. Cel puţin, într-un final, Ogierii ar fi putut să-şi facă publică decizia.

— Continuă.

— Veştile de interes mediu sunt... ciudate, stăpâne. Al'Thor a fost văzut în aceeaşi zi de oameni de încredere în Caemlyn, Tear şi Cairhien.

— Oameni de încredere? Nebuni de încredere. Probabil vrăjitoarele au doi sau trei bărbaţi care arată ca al'Thor suficient de bine ca să păcălească pe oricine care nu-l cunoaşte. Asta ar explica o grămadă de lucruri.

— Poate, stăpâne. Informatorii mei ***sunt*** de încredere.

Niall trânti ruloul de piele, ascunzând chipul lui al'Thor.

— Şi veştile de mare interes?

— Ştiu de la două surse din Altara – surse de încredere, stăpâne – că vrăjitoarele din Salidar pretind că Ajah Roşie l-a încurajat pe Logain să devină un fals Dragon. Că ele au făcut totul. Îl au pe Logain în Salidar – sau un bărbat despre care spun că e Logain – şi-l arată nobililor pe care îi aduc acolo. Nu am nicio dovadă, dar cred că spun aceeaşi poveste tuturor regilor la care pot ajunge.

Încruntându-se, Niall se uită la flamurile de deasupra sa. Reprezentau inamici din aproape fiecare ţinut; puţini îl înfrânseseră o dată, niciunul de două ori. Flamurile păliseră cu vremea. Ca şi el. Dar nu se ofilise atât de tare ca să nu mai poată continua ce începuse. Fiecare stindard fusese obţinut într-o luptă sângeroasă, unde nu-ţi puteai da seama ce se întâmplă dincolo de ce vedeai, unde victoria sau înfrângerea puteau fi la

fel de efemere. Cea mai cumplită bătălie în care luptase, cu armate izbindu-se pe bâjbâite noaptea, lângă Moisen, părea să fi fost limpede ca lumina zilei faţă de cea pe care o ducea acum.

Oare se înşelase? Ar fi putut fi Turnul cu adevărat divizat? Un fel de luptă între Ajah? Pentru ce? Pentru al'Thor? Dacă vrăjitoarele chiar se luptau între ele, vor fi mulţi care să susţină soluţia lui Carridin, să lovească Salidarul şi să ucidă cât mai multe vrăjitoare. Unii credeau că dacă te gândeşti la ziua de mâine înseamnă că te gândeşti la viitor, fără să pună la socoteală săptămâna sau luna următoare, ce să mai vorbim de anul următor. Valda, de pildă; poate că era mai bine că încă nu ajunsese în Amador. Sau Rhadam Asunawa, Marele Inchizitor. Valda voia să folosească toporul chiar când pumnalul era mai potrivit. Asunawa voia s-o spânzure pe orice femeie care dormise o noapte în Turn, de ieri dacă se putea, să ardă fiecare carte în care erau menţionate Aes Sedai sau Puterea Supremă şi să interzică şi cuvintele însele. Asunawa nu se gândea la nimic altceva şi nu-i păsa nici de preţ. Niall muncise prea mult, riscase prea mult ca să permită ca totul să devină în ochii lumii o luptă între Copii şi Turn.

De fapt, nu conta dacă se înşelase. Dacă o făcuse, era în avantajul lui. Poate chiar mai mult decât dacă avusese dreptate. Cu un grăunte de noroc, putea sfărâma Turnul pentru totdeauna şi le putea despărţi pe vrăjitoare în grupuleţe uşor de făcut pulbere. Al'Thor se va poticni atunci, rămânând o ameninţare suficient de mare ca să-l poată folosi drept momeală. Şi se putea ţine aproape de adevăr. Destul de aproape. Spuse, fără să-şi ia ochii de la stindarde:

— Divizarea Turnului este reală. Ajah Neagră s-a ridicat, cele victorioase au păstrat Turnul, iar înfrântele au fost alungate să-şi lingă rănile în Salidar.

Se uită la Balwer şi aproape zâmbi. Un Copil oarecare ar fi protestat că nu există Ajah Neagră sau că toate vrăjitoarele sunt Iscoadele Celui întunecat; cel mai nou recrut ar fi făcut asta cu

siguranţă. Balwer se uita doar la el, de parcă nici nu ar fi adus o blasfemie împotriva credinţei Copiilor.

— Trebuie să ne dăm seama dacă Ajah Neagră a învins sau a pierdut. Eu cred că a câştigat. Cei mai mulţi cred că cele care deţin Turnul sunt adevăratele Aes Sedai. Să-i lăsăm să asocieze adevărate Aes Sedai cu Ajah Neagră. Al'Thor este o creatură a Turnului, un vasal al Ajah Neagră. Poate o potrivesc cu motivul pentru care nu am pornit încă împotriva Salidarului.

Ridică pocalul de pe masă şi luă o înghiţitură de vin; nu ajuta la căldură. Prin solii lăsase să se înţeleagă că motivul pentru care nu atacase încă Salidarul era teama de al'Thor; prefera să le lase pe vrăjitoare să se adune la poarta Amadiciei decât să fie distras de la pericolul falsului Dragon.

— Femeile de acolo, îngrozite de cât de convingătoare este Ajah Neagră, dezgustate de răul în care... Imaginaţia i se termină – toate era slujitoarele Celui întunecat; ce rău putea să le dezguste?... dar Balwer continuă:

— Poate că au decis să se arunce la picioarele Voastre, cerşind îndurare, cerând chiar protecţia. Au pierdut într-o rebeliune, mai slabe decât inamicele lor, temându-se să nu fie zdrobite; un om care cade de pe o stâncă întinde mâna chiar şi celui mai mare duşman al său. Poate... spuse atingându-şi gânditor buzele cu un deget osos... poate sunt gata să se căiască pentru păcatele lor şi să renunţe să mai fie Aes Sedai?

Niall se uită fix la el. Bănuia că Balwer nu credea deloc în păcatele vrăjitoarelor Tar Valonului.

— Este absurd, spuse plat. E genul de lucruri la care mă pot aştepta de la Omema.

Chipul secretarului rămase la fel de politicos, dar începu să-şi frece mâinile, aşa cum făcea când se simţea insultat.

— E ceea ce stăpânul meu se poate aştepta să audă de la el, dar astfel de lucruri sunt crezute şi repetate pe unde îşi face el veacul, în stradă şi la agapele nobililor. Nimeni nu râde acolo de

absurdităţi, ci le ascultă. Ceea ce e prea absurd să fie adevărat este crezut, căci e prea absurd să fie o minciună.

— Şi cum ai vrea să împrăştii asta? Nu o să stârnesc un zvon că avem de-a face cu vrăjitoarele.

— Ar fi doar un zvon, stăpâne.

Ochii lui Niall deveniră duri, iar Balwer îşi ridică mâinile.

— Cum doreşte stăpânul meu. La fiecare nouă relatare se adaugă tot felul de zorzoane, aşa că o poveste simplă are cele mai bune şanse să se răspândească. Propun patru zvonuri, stăpâne, nu unul. Primul, că scindarea turnului a fost provocată de rebeliunea Ajah Neagră. Al doilea, că Ajah Neagră a câştigat şi deţine acum controlul Turnului. Al treilea, că Aes Sedai din Salidar, dezgustate şi îngrozite, renunţă să mai fie Aes Sedai. Al patrulea, că au venit la Domnia Voastră căutând îndurare şi protecţie. Pentru cei mai mulţi fiecare zvon va fi o confirmare a celorlalte.

Trăgându-se de rever, Balwer arboră un zâmbet subţire şi satisfăcut.

— Foarte bine, Balwer. Aşa rămâne.

Niall luă o înghiţitură mare de vin. Căldura îl făcea să-şi simtă vârsta. Îşi simţea oasele fragile. Dar va rezista suficient de mult să vadă înfrânt falsul Dragon, iar lumea unită în faţa Tarmon Gai'don? Lumina o să-i îngăduie măcar atât, chiar dacă nu va apuca să trăiască să conducă Ultima Bătălie.

— Şi vreau ca Elayne Trakand şi fratele ei, Gawyn, să fie găsiţi şi aduşi în Amador. Ocupă-te de asta. Poţi să pleci acum.

În loc să plece, Balwer ezită.

— Stăpânul meu ştie că nu propun niciodată nicio acţiune.

— Şi vrei să propui acum? Ce?

— Presaţi-o pe Morgase, stăpâne. A trecut mai mult de o lună şi încă ***se gândeşte*** la propunerea stăpânului meu. Ea…

— Suficient, Balwer, oftă Niall. Câteodată şi-ar fi dorit ca Balwer să nu fie din Amadicia, ci un cairhian care să fi supt Jocul Caselor odată cu laptele mamei.

— Indiferent de ce crede, Morgase e tot mai aproape de mine, cu fiecare zi. Mi-ar fi plăcut mai mult să fi acceptat pe loc – aş fi făcut Andorul să se răscoale astăzi împotriva lui al’Thor, cu sprijinul consistent al Copiilor –, dar, în fiecare zi în care rămâne, musafira mea se leagă tot mai strâns de mine. Într-un final îşi va da seama că e aliata mea, fiindcă lumea crede că este deja, atât de strâns legată, că nu mai poate scăpa. Şi nimeni nu va putea spune vreodată că am constrâns-o, Balwer. Asta e important.

Întotdeauna e mai greu să ieşi dintr-o alianţă în care ai intrat singur decât dintr-una din care poţi dovedi că ai fost forţat. Graba fără minte duce la ruină, Balwer.

— Cum spune stăpânul meu.

Niall făcu un gest către uşă, iar Balwer se înclină în drum spre ieşire. Balwer nu înţelegea, Morgase era un adversar redutabil. Dacă ar presa-o prea tare, s-ar întoarce împotriva lui şi ar lupta, indiferent de ce şanse avea. Dar, dacă ar presa-o atât cât trebuie, va lupta cu inamicul pe care crede că îl vede, oarbă la cursa întinsă în jurul ei, până ar fi prea târziu. Timpul îl apăsa neîndurător, cu toţi anii pe care îi trăise, cu toate lunile de care avea nevoie cu disperare, dar nu trebuia să lase graba să-i strice planurile.

Şoimul izbi din picaj raţa, într-o explozie de pene, iar cele două păsări se despărţiră, raţa prăbuşindu-se la pământ. Întorcându-se brusc pe cerul albastru, şoimul se repezi iarăşi asupra prăzii, prinzând-o în gheare. Îl stânjenea greutatea raţei, dar se chinuia să zboare spre oamenii care îl aşteptau jos.

Morgase se întrebă dacă nu era şi ea ca şoimul, prea mândră să-şi dea seama că şi-a înfipt ghearele într-o pradă prea mare pentru aripile lui. Încercă să slăbească frâul. Pălăria albă cu boruri largi şi pene lungi, albe îi oferea puţin adăpost împotriva soarelui neiertător, dar pe faţă tot avea broboane de sudoare. Nu arăta ca o prizonieră, în rochia de călărie de mătase verde, brodată cu fir de aur.

Pe pajiştea acoperită de iarbă uscată, maronie se vedea o mulţime de oameni, călare sau pe jos, dar nu era totuşi aglomerat. Un grup de muzicieni înveşmântaţi în tunici albe, brodate cu albastru, cu flaute, ţitere şi tamburine cânta o melodie domoală, potrivită după vinul rece de după-amiază. O duzină de şoimari cu veste lungi de piele, lucrate elaborat, şi cămăşi albe mângâiau şoimii cu capetele acoperite, care stăteau pe mâinile înmănuşate, sau pufăiau fum albastru din pipe scurte către păsări. Servitorii, de două ori mai mulţi, în livrele colorate cărau fructe sau vin în pocale aurite pe tăvi de aur, iar un grup de bărbaţi în armuri strălucitoare înconjurau pajiştea, pe lângă copacii desfrunziţi. Totul pentru ca Morgase şi cortegiul său să poată vâna în siguranţă.

În fine, acesta fusese motivul invocat, deşi oamenii Profetului erau la două sute de mile miazănoapte, iar bandiţii nu se apropiau atât de mult de Amador. În ciuda femeilor adunate în jurul său, călare pe cai, în rochii de călărie strălucitoare, de mătase, cu pălării cu boruri largi şi pene colorate, cu părul făcut cârlionţi cum era acum moda la curtea din Amadicia, suita lui Morgase consta de fapt în Basel Gill, care călărea stângaci într-o parte, cu pieptarul lui acoperit de discuri metalice, strâns cu cureaua şi pus pe deasupra hainei de mătase roşie, pe care i-o luase ca să nu fie mai prost îmbrăcat ca servitorii, şi Paitr Conel, care arăta şi mai stângaci în haina de paj, roşie cu alb, la fel de neliniştit ca în prima zi în care îl adăugase grupului ei. Femeile erau nobile de la curtea lui Ailron, „voluntare“ să fie doamnele lui Morgase. Sărmanul jupân Gill îşi atingea mânerul sabiei cu degetele, privind neconsolat gărzile Mantiilor Albe. Asta erau, până la urmă, în ciuda faptului că nu îşi purtau mantiile albe atunci când ieşeau din Fortăreaţa Luminii. Şi erau paznici. Dacă încerca să călărească prea departe sau rămânea prea mult în urmă, comandantul lor, un bărbat cu ochi aspri numit Norowhin, care ura să pretindă că nu este o Mantie Albă, îi „sugera“ să se întoarcă la Amador, deoarece era prea cald sau din pricina unor

zvonuri care apăreau tocmai atunci, că ar fi bandiţi în zonă. Nu puteai să te cerţi cu cincizeci de bărbaţi în armură, nu şi dacă ţineai la demnitatea ta. Prima dată Norowhin aproape că îi luase hăţurile din mână. De aceea nu îl lăsa niciodată pe Tallanvor să o însoţească în aceste ieşiri. Nechibzuitul tânăr ar fi insistat asupra onoarei şi a drepturilor ei, chiar dacă avea o sută de oameni împotriva lui. Îşi petrecea timpul liber antrenându-se cu sabia, de parcă s-ar fi aşteptat să îi croiască cu ea drumul spre libertate.

O briză blândă îi mângâie chipul şi îşi dădu seama că Laurain se aplecase în şa să-i facă vânt cu un evantai alb de dantelă. Era o tânără subţirică, cu ochi negri, un pic prea apropiaţi unul de altul, mereu cu un zâmbet prostesc desenat pe faţă.

— Trebuie să fie extrem de mulţumitor pentru Maiestatea Voastră să afle că propriul fiu s-a alăturat Copiilor Luminii. Şi că a devenit ofiţer atât de repede.

— Nu este o surpriză, spuse Altalin răcorindu-şi cu evantaiul faţa plinuţă. Fireşte că fiul Maiestăţii Sale s-a ridicat foarte repede în grad, aşa cum face şi soarele în măreţia lui.

Se scăldă în murmurele de admiraţie ale celorlalte pentru jocul ei de cuvinte deplorabil. Morgase îşi păstră cu greu chipul senin. Veştile aduse de Niall seara trecută, într-una dintre vizitele lui surpriză, fuseseră un şoc. Galad o Mantie Albă! Bine măcar că era în siguranţă, dacă Niall spunea adevărul. Nu putea să o viziteze; datoria de Copil al Luminii îl ţinea departe. Dar cu siguranţă avea să facă parte din escortă, când ea se va întoarce în Andor în fruntea armatei de Copii.

Nu, Galad nu era mai în siguranţă decât Elayne sau Gawyn. Poate chiar mai puţin. Facă Lumina ca Elayne să fie în siguranţă în Turnul Alb! Facă Lumina ca Gawyn să fie în viaţă!; Niall pretindea că nu ştia unde este, doar că nu mai era în Tar Valon. Galad era ca un cuţit pus la gâtul ei. Niall nu ar fi niciodată atât de necioplit să-i sugereze că putea face aşa ceva, dar un simplu ordin l-ar trimite pe Galad la moarte sigură. Singura lui protecţie

era că Niall ar fi putut să creadă că ea nu ţinea la el la fel de mult ca la Elayne sau la Gawyn.

— Sunt mulţumită pentru el, dacă asta este ceea ce vrea, le spuse cu o voce indiferentă. Dar el este fiul lui Taringail, nu al meu. Căsătoria cu Taringail a fost o afacere de stat, înţelegeţi. A murit de atât de mult timp, că abia îmi mai pot aminti chipul lui. Galad e liber să facă ce vrea. Gawin va fi întâiul Prinţ Săbier atunci când Elayne mă va urma pe tron.

Îl alungă printr-un gest pe un servitor cu un pocal de vin.

— Niall ar fi putut să ne ofere un vin decent.

Se auzi un val de şoapte neliniştite. Avusese ceva succes în a le atrage de partea ei, dar niciuna nu putea trece uşor peste o jignire adusă lui Pedron Niall, dacă putea ajunge la urechile lui. Morgase profita cu fiecare ocazie să facă asta, atunci când era auzită de ele. Le convingea astfel de curajul ei, lucru important dacă voia să le câştige devotamentul, chiar şi unul parţial. Dar cel mai important pentru ea însăşi era că reuşea astfel să menţină iluzia că nu ar fi prizoniera lui Niall.

— Am auzit că Rand al'Thor arată Tronul Leului ca pe un trofeu de vânătoare.

Era Marande, o femeie drăguţă, cu o faţă în formă de inimă, ceva mai în vârstă faţă de celelalte. Sora înalt înscăunatului Casei Algoran avea suficientă putere ea însăşi, poate chiar suficientă, ca să-i reziste lui Ailron, dar nu şi lui Niall. Celelalte îşi traseră caii deoparte, să o lase să-şi apropie calul de Morgase. Nici nu putea fi vorba să-i câştige lui Marande devotamentul sau prietenia.

— Am auzit şi eu asta, spuse Morgase amuzată. E periculos să vânezi un leu, dar e şi mai periculos să vânezi Tronul Leului. Mai ales pentru un bărbat. Îi ucide mereu pe bărbaţii care vor să se urce pe el.

Marande zâmbi.

— Am auzit şi că oferă funcţii înalte bărbaţilor care pot conduce Puterea.

Femeile schimbară priviri şi şoapte speriate. Una dintre femeile tinere, Marewin, o copilă slabă, se clătină în şaua înaltă, gata să leşine. Veştile despre amnistia lui al'Thor dăduseră naştere unor poveşti înspăimântătoare; Morgase spera că erau doar zvonuri. Facă Lumina să fie doar zvonuri, bărbaţi care pot conduce adunându-se în Caemlyn, chefuind în Palatul Regal, terorizând oraşul.

— Auzi foarte multe lucruri, spuse Morgase. Îţi petreci toată ziua ascultând pe la uşi?

Zâmbetul lui Marande se lărgi. Nu fusese în stare să reziste presiunii de a deveni una dintre însoţitoarele lui Morgase, dar era suficient de puternică să-şi arate nemulţumirea fără teamă. Era ca un spin adânc înfipt în talpă, imposibil de scos, care te înţepa ascuţit la fiecare pas.

— Plăcerea de a o servi pe Maiestatea Voastră nu îmi lasă timp să ascult pe nicăieri, dar încerc să prind din zbor veşti din Andor. Pentru a putea conversa cu Maiestatea Voastră. Am auzit că falsul Dragon se însoţeşte zilnic cu nobili andorani. Doamna Arymilla şi Doamna Nean, Seniorul Jarin şi Seniorul Lir. Şi cu alţi prieteni de-ai lor.

Unul dintre şoimari ridică spre Morgase o pasăre zveltă şi cenuşie, cu aripi negre. Clopoţeii de argint prinşi la piedica de la picioarele şoimului sunară când pasărea se mişcă pe mănuşa şoimarului.

— Mulţumesc, dar am vânat suficient cu şoimii astăzi, îi spuse Morgase, apoi ridică vocea. Jupâne Gill, adună escorta. Mă întorc în oraş.

Gill tresări. Ştia foarte bine că era acolo doar pentru a călări lângă ea, dar începu să facă semne şi să strige comenzi la Mantiile Albe, de parcă ar fi crezut că o să fie ascultat. Morgase îşi întoarse calul negru imediat, dar îşi conduse animalul la pas. Norowhin ar fi venit ca fulgerul dacă avea senzaţia că vrea să scape.

Chiar şi aşa, nici nu apucase să facă zece paşi, că Mantiile Albe galopau să se aşeze în formaţie. Norowhin fu lângă ea înainte de a ajunge la marginea pajiştii, cu o duzină de soldaţi înainte şi restul imediat după. Servitorii, muzicanţii şi şoimarii fură lăsaţi să vină singuri, cât de repede puteau.

În spatele ei călăreau Gill şi Paitr, apoi veneau doamnele de companie. Marande îşi purta zâmbetul ca pe un trofeu, deşi unele femei erau încruntate dezaprobator. Nu chiar în faţa ei – chiar dacă trebuise să îngenuncheze în faţa lui Niall, femeia era o forţă de temut în Amadicia –, dar cele mai multe din ele încercau să se achite bine de sarcina nedorită. Ar fi însoţit-o pe Morgase de bunăvoie; ceea ce nu le plăcea era că trebuiau să stea în interiorul Fortăreţei Luminii.

Morgase ar fi zâmbit ea însăşi dacă ar fi fost sigură că Marande nu o vede. Singurul motiv pentru care nu insistase de mult ca femeia să plece era că aceasta avea gura spartă. Lui Marande îi făcea plăcere să o înţepe că scăpase Andorul din mână, dar numele alese de ea erau ca un balsam pentru Morgase. Toţi erau bărbaţi şi femei care se opuseseră ei în timpul Succesiunii, toţi lingăii lui Gaebril. Din partea lor nu se aştepta la altceva. Lucrurile ar fi stat diferit dacă Marande ar fi spus alte nume. Senior Pelivar, Abelle sau Luan, Doamna Arathelle, Ellorien sau Aemlyn. Ceilalţi. Nu fuseseră niciodată numiţi în înţepăturile lui Marande, iar asta însemna că niciun zvon nu venise din Andor despre ei. Cât timp Marande nu îi numea, păstra speranţa că nu îngenuncheaseră în faţa lui al'Thor. O sprijiniseră când revendicase tronul şi poate o vor face din nou, dacă voia Lumina.

Pădurea desfrunzită lăsă loc unui drum de pământ bătătorit şi apucară către miazăzi, către Amador. Bucăţi de pădure alternau cu arboret tânăr, apoi urmară ferme cu garduri de piatră, case şi hambare acoperite cu paie, construite departe de drum. Erau mulţi oameni pe drum, stârnind atât de mult praf, încât Morgase îşi legă o batistă de mătase peste faţă. Oamenii se dădeau la o

parte de cum vedeau atât de mulţi soldaţi în armuri. Unii fugeau chiar în pădure sau săreau gardurile fermelor luând-o de-a dreptul peste câmpuri. Mantiile Albe nu-i luară în seamă şi nici fermieri nu apărură să ţipe la ei. Unele ferme păreau părăsite şi nu se vedeau găini sau alte animale pe lângă ele.

Printre cei de pe drum mai vedeai câte un car tras de boi, câte un bărbat cu o mână de oi sau o fetişcană mânând din spate un cârd de gâşte; erau localnici, cu siguranţă. Alţii purtau pe umeri câte o desagă sau o legătură, dar cei mai mulţi mergeau cu mâna goală, pierduţi şi fără ţintă. Parcă Morgase vedea tot mai mulţi de fiecare dată când i se permitea să iasă din Amador, indiferent în ce direcţie mergea.

Aranjându-şi batista pe faţă, Morgase îl privi pe Norowhin cu coada ochiului. Era cam de vârsta şi înălţimea lui Tallanvor, dar în rest nu semănau. Nu fusese niciodată chipeş, cu faţa aceea roşie şi jupuită de soare sub coiful conic. Era deşirat şi cu un nas ridicat în sus ce o făcea să se gândească la un târnăcop. De fiecare dată când părăseau Fortăreaţa Luminii, el conducea „escorta“, iar ea încerca să intre în vorbă cu el. Mantie Albă sau nu, era o victorie dacă reuşea să-l facă măcar puţin să uite că e temnicerul ei.

— Oamenii aceştia se refugiază din calea Profetului, Norowhin?

Nu putea fi vorba de toţi; la fel de mulţi se îndreptau şi spre miazănoapte, şi spre miazăzi.

— Nu, răspunse scurt, fără să o privească.

Cerceta atât de atent marginea drumului că ai fi zis că aşteaptă ca cineva să o salveze pe femeie în orice moment. Din păcate, ăsta era genul de răspuns pe care-l primise până acum, dar persevera.

— Atunci cine sunt? Nu sunt tarabonezi, cu siguranţă. Te descurci foarte bine să-i dai la o parte.

Văzuse un grup de tarabonezi, înjur de cincizeci de bărbaţi, femei şi copii, murdari şi clătinându-se de oboseală, mânaţi

către apus ca nişte oi de Mantii Albe călare. Doar gândul amar că nu poate face nimic o convinsese să tacă.

— Amadicia e o ţară bogată. Nici chiar seceta asta nu putea alunga atât de mulţi de la fermele lor în doar câteva luni.

— Nu, spuse într-un final Norowhin. Sunt refugiaţi din cauza falsului Dragon.

— Cum aşa? E la sute de mile de Amadicia.

Pe chipul ars de soare se dădea o luptă, între a vorbi sau a tăcea.

— Ei cred că este adevăratul Dragon Renăscut, spuse dezgustat într-un final. Ei spun că a rupt toate peceţile, aşa cum spun profeţiile. Bărbaţii îşi părăsesc Seniorii, calfele îşi părăsesc meşterii.

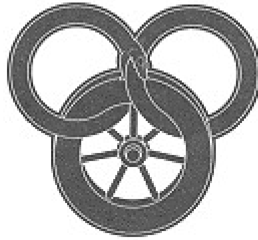
Soţii îşi abandonează familiile, iar soţiile bărbaţii. E ca o molimă purtată de vânt, o furtună care vine de la falsul Dragon.

Privirea lui Morgase căzu pe doi tineri, bărbat şi femeie, care se ţineau în braţe uitându-se la ei cum trec. Sudoarea curgea prin praful de pe faţa lor, iar colbul le acoperise veşmintele simple. Păreau flămânzi, cu obrajii scofâlciţi şi ochii prea mari. Oare s-ar fi putut întâmpla asta şi în Andor? Oare al'Thor făcuse asta şi în Andorul ei? ***Dacă da, va plăti.*** Problema era să fie sigură că doctoria nu e mai rea decât boala. Să dea Andorul pe mâna Mantiilor Albe, fie şi ca să-l scape de aşa o soartă...

Încercă să continue conversaţia, dar, după ce spusese mai multe cuvinte ca niciodată, Norowhin se retrase mormăind monosilabic. Nu conta; dacă reuşise să-i înfrângă rezistenţa o dată, va reuşi din nou.

Se răsuci în şa, încercând să-i privească pe cei doi tineri, dar acum nu se mai vedeau de soldaţi. Nici ei nu contau. Chipurile acelea aveau să-i rămână în memorie, alături de promisiunea pe care şi-o făcuse.

Capitolul 10

O vorbă din Ţinuturile de Hotar

Preţ de o clipă Rand regretă vremea când putea să se plimbe singur pe coridoarele palatului. În dimineaţa aceea era însoţit de Sulin cu douăzeci de Fecioare, de Bael, căpetenia clanului Goshien Aiel, cu jumătate de duzină de ***Şovin Nai,*** Mâinile-cuţite, din Jhirad Goshien, în onoarea lui Bael, şi de Bashere cu tot atât de mulţi soldaţi saldaeani cu nasurile vultureşti. Împânzeau holul lat, plin de tapiserii, ***Far'dareis Mai*** şi ***Şovin Nai*** cu ***cadin'sor***-urile lor, privind printre servitorii care se grăbeau să se dea din calea lor cu plecăciuni şi reverenţe, în timp ce tinerii saldaeani mergeau mândri în hainele lor scurte, cu pantalonii bufanţi băgaţi în cizme. Era fierbinte chiar şi aici, în holul umbrit, iar praful dansa în aer. Unii dintre servitori mai purtau livrelele alb-roşii din vremea lui Morgase, dar cei mai mulţi erau noi, purtând ce avuseseră pe ei când veniseră la palat, o colecţie pestriţă de veşminte de ţărani sau negustori,

majoritatea negre şi simple, dar şi colorate, ba chiar ici şi colo puteai vedea broderii sau dantele.

Rand se gândi că trebuie să-şi amintească să-i spună jupâniţei Harfor, Prima Slujnică, să găsească suficiente livrele pentru ca noii servitori să nu se simtă obligaţi să lucreze în cele mai bune straie pe care le aveau. Livrelele palatului erau mult mai fine decât tot ce şi-ar fi permis oamenii simpli, exceptând poate ce purtau în zilele de sărbătoare. Erau mai puţin servitori ca pe vremea lui Morgase, iar mulţi dintre cei care purtau livreaua albă-roşie erau bărbaţi şi femei bătrâni şi gârboviţi, luaţi din aripa pensionarilor. În loc să fugă, ca atâţia alţii, renunţaseră la odihnă numai să nu vadă palatul căzând în ruină. Încă ceva de ţinut minte. Jupâniţa Harfor – Prima Slujnică era un titlu neatrăgător, dar Reene Harfor se ocupa de palat în fiecare zi – să găsească suficienţi servitori pentru ca bătrânii să se poate bucura de linişte şi odihnă. Oare mai erau plătiţi, dacă Morgase murise? Ar fi trebuit să se fi gândit la asta până atunci; Halwin Norry, conţopistul-şef, ar fi trebuit să ştie. Era ca şi cum ar fi fost bătut groaznic cu pene. Totul îi aducea aminte de ceva care trebuia făcut. Căile de Taină; nu era dejoacă cu ele. Pusese sub pază o Poartă aici în Caemlyn, dar şi pe cele din Tear şi Cairhien, dar nu putea fi sigur câte mai erau.

Da, ar fi renunţat bucuros la toate plecăciunile şi reverenţele, la gărzile de onoare, la toate întrebările şi toate grijile, la toate nevoile oamenilor de care trebuia să aibă grijă, pentru zilele când singura lui preocupare era să aibă o haină pe el. Desigur, în acele vremuri nu i s-ar fi permis să umble pe astfel de coridoare, nu fără un alt fel de gardă, care să se asigure că nu o să şterpelească vreun potir de aur şi argint din nişa lui din zid sau o sculptură de fildeş incrustată în vreo măsuţă.

Cel puţin în dimineaţa aceea nu mai auzea mormăiturile lui Lews Therin. Şi parcă trucul mental pe care i-l explicase Taim începea să funcţioneze; sudoarea picura de pe faţa lui Bashere, dar abia îl atingea pe Rand. Purta haina cenuşie de mătase,

brodată cu fir de argint, închisă până la gât, dar abia simţea puţină căldură şi nu transpirase nicio picătură. Taim îl asigurase că, în timp, nu va mai simţi nici măcar frigul sau căldura care ar fi putut ucide pe altcineva. Era o chestiune de a se distanţa de el însuşi, de a se concentra în interior, de parcă s-ar fi pregătit să îmbrăţişeze ***saidinul.*** Ciudat, era aproape de Putere, dar nu avea nimic de-a face cu ea. Oare Aes Sedai făceau la fel? Nu văzuse niciuna asudând niciodată. Sau văzuse?

Începu brusc să râdă. Să se întrebe dacă Aes Sedai asudau vreodată! Poate că nu era încă nebun, dar putea fi considerat cu uşurinţă un mare zevzec.

— Am spus ceva amuzant? întrebă sec Bashere presându-şi mustăţile.

Câteva Fecioare se uitară întrebător la el; făceau un efort să înţeleagă umorul neamurilor din ţinuturile umede.

Rand nu îşi dădea seama cum îşi păstra calmul Bashere. În acea dimineaţă ajunsese la palat un zvon despre lupte în Ţinuturile de Hotar, între oamenii de acolo. Poveştile călătorilor creşteau ca buruienile după ploaie, dar zvonul venea de la miazănoapte, adus de negustori care fuseseră cel puţin până la Tar Valon. Nu se ştia exact cine şi ce. Era posibil ca luptele să fie chiar în Saldaea sau oriunde altundeva, iar Bashere nu mai ştia nimic de acasă, de luni de zile de când plecase, dar, după cum se comporta, ai fi zis că auzise că a crescut preţul napilor.

Nici Rand nu ştia ce se întâmplă în Ţinutul celor Două Râuri – dacă nu cumva zvonurile vagi despre o răscoală la apus aveau vreo legătură cu casa; în acele vremuri putea însemna totul sau nimic –, dar în cazul lui era altceva la mijloc. Abandonase Ţinutul celor Două Râuri. Aes Sedai aveau iscoade peste tot şi nu ar fi pariat nicio para chioară că Rătăciţii nu făceau la fel. Dragonul Renăscut nu avea niciun interes pentru cătunul amărât în care crescuse Rand al'Thor; nu însemna nimic pentru el. Dacă nu ar fi fost aşa, Emond's Field ar fi putut fi ţinut ostatic împotriva lui. În

fine, nu avea rost să despice firul în patru cu sine însuşi. Abandonul era abandon.

„Dacă aş găsi o cale de a scăpa de destinul meu, aş merita oare?“ Era propriul gând, nu al lui Lews Therin.

Rotindu-şi umeri cuprinşi de o durere difuză, vorbi cu glas sprinten:

— Să-mi fie cu iertare, Bashere. Tocmai mi-a venit în minte ceva ciudat, dar te ascultam. Spuneai că oraşul se umple. Pentru fiecare om care a fugit, întrucât îi era frică de falsul Dragon, alţi doi au venit, pentru că sunt convinşi că sunt Dragonul Renăscut. Vezi?

Bashere mormăi, ceea ce ar fi putut însemna orice.

— Oare câţi au venit din alte motive, al’Thor? întrebă Bael. Era cel mai înalt bărbat pe care îl văzuse Rand vreodată, cu mai bine de o palmă mai înalt decât el însuşi. Făcea un contrast ciudat cu Bashere, care era mai scund decât orice Fecioară, mai puţin Enaila. O mulţime de fire argintii i se strecurau în părul roşcat-închis. Chipul îi era uscăţiv şi dur, iar ochii albaştri priveau ascuţit.

— Ai suficienţi duşmani pentru o sută de oameni. Ia aminte la ce spun, o să încerce să te lovească din nou. Ar putea fi chiar creaturi ale Umbrei printre ei.

— Chiar şi fără Iscoade ale Celui întunecat, interveni Bashere, necazurile fierb în oraş ca un ceaun uitat pe foc. Un număr de oameni au fost bătuţi sălbatic, pentru că se îndoiau că eşti Dragonul Renăscut, iar un amărât a fost luat pe sus dintr-o tavernă şi spânzurat de grinda unui hambar, pentru că a râs de miracolele tale.

— Miracolele mele? întrebă uimit Rand.

Tocmai atunci un bătrân servitor plin de riduri, într-o livrea prea largă, ducând o vază mare în mâini, se împiedică şi căzu pe spate, încercând să se încline şi să se dea la o parte în acelaşi timp. Vaza de un verde pal, din porţelan făcut de Oamenii Mării, subţire ca foaia de hârtie, îi zbură pe deasupra capului, peste

plăcile roşii ale podelei, răsucindu-se şi izbindu-se de ele, până se opri dreaptă, treizeci de paşi mai încolo. Bătrânul se ridică în grabă în picioare, cu o sprinteneală uimitoare, şi alergă să ia vaza în mâini, trecându-şi degetele peste ea cu murmure de mirare şi uşurare că nu avea nici măcar o crăpătură. Ceilalţi servitori se opriră o clipă la fel de uimiţi, apoi plecară în grabă la treburile lor. Se străduiau atât de mult să nu se uite la Rand, încât unii uitară chiar şi să se încline.

Bashere şi Bael se uitară cu înţeles unul la celălalt, apoi Bashere pufni în mustaţa groasă.

— Întâmplări ciudate, să le spunem. În fiecare zi se aude o nouă poveste, un copil care cade în cap pe pavaj de la o fereastră de la patruzeci de picioare înălţime, fără să aibă măcar o vânătaie. Sau o bunicuţă care se nimereşte în calea a douăzeci de cai galopând speriaţi şi nici măcar nu e lovită, darămite să fie dărâmată şi călcată în picioare. Un ins a dat la zar de douăzeci şi două de ori cinci, ieri, şi a pus asta pe seama ta. Norocul lui.

— Se spune, adăugă Bael, că ieri a căzut un coş plin cu ţigle de pe un acoperiş şi toate au căzut nevătămate în forma vechiului simbol Aes Sedai. Nu mă îndoiesc că aşa a fost, spuse uitându-se la bătrânul servitor uluit care ţinea vaza la piept, în timp ce treceau pe lângă el.

Rand oftă uşor. Nu vorbeau de celălalt soi de întâmplări, desigur. De bărbatul care se împiedicase de un prag, spânzurându-se cu o eşarfa prinsă în mânerul uşii. De ţigla desprinsă de pe un acoperiş, purtată de vânt printr-o fereastră, care ucisese o femeie aşezată la masă cu familia. Astfel de lucruri se întâmplau, deşi destul de rar. Dar nu erau rare şi în jurul lui. În bine sau în rău, adesea în măsură egală, şansa, întâmplarea erau distorsionate de el şi la câteva mile. Ar fi rămas marcat, chiar dacă i-ar fi dispărut dragonii de pe braţe şi bâtlanii din palme. Era o vorbă în Ţinuturile de Hotar: „Datoria e mai grea decât un munte, moartea mai uşoară ca un fulg.“

Odată ce ai muntele pus bine pe umeri, nu mai poţi să-l laşi jos. Nici nu avea cine să-l ducă, aşa că nu avea niciun rost să se văicărească. Spuse cu o voce tăioasă:

— I-aţi găsit pe cei cu spânzurătoarea? Bashere clătină din cap. Atunci găsiţi-i şi arestaţi-i pentru crimă. Vreau să fie oprite lucrurile astea. Acum. Nu e o crimă să te îndoieşti de mine.

Zvonurile spuneau că Profetul decisese să fie o crimă, dar în privinţa asta nu putea face nimic deocamdată. Nici măcar nu ştia unde era Masema, undeva prin Ghealdan sau Amadicia. Dacă nu plecase pe altundeva între timp. Alt lucru pe care trebuia să şi-l amintească: trebuia să-l găsească şi să-l stăpânească într-un fel.

— Indiferent de cât de departe merg? spuse Bashere. Se zvoneşte că ai fi un fals Dragon care a ucis-o pe Morgase cu ajutorul femeilor Aes Sedai. Se spune că oamenii ar trebui să se răscoale împotriva ta şi să-şi răzbune regina. Poate chiar mai mult de una. Nu e limpede.

Chipul lui Rand se înăspri. Prima parte putea să o tolereze – trebuia; erau prea multe versiuni pe tema ei să o poată elimina, indiferent de câte ori ar fi negat –, dar nu avea de gând să tolereze aţâţările la răzvrătire. Andor era ţara pe care nu avea să o sfâşie în război. O să-i dea lui Elayne ţara aşa cum a găsit-o. Dacă o va găsi vreodată.

— Află cine le-a răspândit şi aruncă-i în închisoare. Dacă îţi cer iertare, să o ceară lui Elayne.

Pe Lumină, cum să afle cine a stârnit un zvon? O tânără servitoare într-o rochie aspră maronie, curăţând de praf un vas albastru, îi zări chipul, iar vasul căzu făcându-se ţăndări din mâinile ei tremurânde. Nu întotdeauna schimba norocul.

— Aveţi şi veşti bune? Mi-ar prinde bine câteva.

Tânăra se aplecă nesigură să strângă cioburile, dar sări înapoi cu ochi mari, lipindu-se de o tapiserie ce înfăţişă vânătoarea unui leopard, după ce Sulin îi aruncă o privire. Doar o privire. Rand nu înţelegea de ce, dar unele femei se speriau mai tare de

Fecioare decât de bărbaţii Aiel. Tânăra se uita la Bael de parcă i-ar fi cerut protecţia. El nu păru să o vadă deloc.

— Depinde ce înţelegi prin veşti bune, ridică din umeri Bashere. Am aflat că Ellorien din Casa Traemane şi Pelivar din Casa Coelan au intrat în oraş acum trei zile. S-au furişat, dacă e să vorbim drept, şi niciunul nu s-a apropiat de atunci de Oraşul Interior. În stradă se vorbeşte că Dyelin din Casa Taravin e undeva pe-aproape, la ţară. Niciunul din ei nu a răspuns invitaţiilor tale. Nu am auzit nimic care să-i lege de zvonuri.

Se uită la Bael, care dădu uşor din cap.

— Auzim mai puţin ca tine, Davram Bashere. Oamenii ăştia au gura mai slobodă în preajma celor ca ei.

Erau veşti bune totuşi. Rand avea nevoie de ei. Dacă îl credeau un fals Dragon, putea găsi o cale să se înţeleagă cu ei. Dar, dacă credeau că a ucis-o pe Morgase... Ei, până la urmă foarte bine dacă rămâneau loiali memoriei şi sângelui ei.

— Trimite-le noi invitaţii să mă viziteze. Pune şi numele lui Dyelin, poate ei ştiu unde este.

— Dacă trimit astfel de invitaţii, spuse Bashere cu îndoială, nu fac decât să le aduc aminte că în Andor este o armată din Saldaea.

Rand ezită, apoi aprobă cu o mişcare a capului, zâmbind larg.

— Spune-i Doamnei Arymilla să o ducă. Nu mă îndoiesc că o să fie foarte bucuroasă de şansa de a le arăta cât de apropiată este de mine. Dar scrie tu invitaţia.

Îi prindeau bine acum lecţiile lui Moiraine despre Jocul Caselor.

— Nu ştiu dacă e o veste bună sau nu, spuse Bael, dar Scuturile Roşii mi-au spus că două Aes Sedai şi-au luat odăi la un han din Oraşul Nou. Auzim mai puţin, Davram Bashere, dar câteodată vedem mai mult, spuse rânjind la necazul de pe chipul lui Bashere.

Scuturile Roşii îl ajutaseră la început pe Bashere să facă ordine în oraş, dar acum se ocupau singure de asta.

— Una din ele e prietena noastră cu drag de pisici? întrebă Rand.

În oraş persistau poveştile cu Aes Sedai; uneori erau două sau trei, alteori un grup întreg. Bashere şi Bael nu aflaseră decât nişte istorii cu o Aes Sedai care Tămăduia pisici şi câini, dar întotdeauna pe strada cealaltă, povestit de cineva care auzise de la altcineva care auzise povestea într-o tavernă sau la piaţă. Bael clătină din cap.

— Nu cred. Scuturile Roşii mi-au spus că au venit în toiul nopţii.

Bashere părea interesat – nu rata nicio ocazie să-i aducă aminte lui Rand că are nevoie de Aes Sedai –, dar Bael se încruntă puţin, atât de discret că doar un Aiel ar fi putut sesiza. Neamul Aiel trata cu grijă afacerile cu Aes Sedai; erau chiar circumspecţi.

Aceste vorbe îi dădeau multe de gândit lui Rand. Dar, cum o întorcea, tot la el ajungea. Două Aes Sedai trebuiau să aibă un motiv serios să vină la Caemlyn, când toate evitau oraşul de când venise el. Şi cel mai probabil motiv era el. Pe deasupra, oamenii călătoreau noaptea foarte rar chiar şi în timpurile bune, iar acum numai bune nu erau. Poate că încercau să nu atragă atenţia sosind în mijlocul nopţii, şi cu siguranţă atenţia lui nu voiau să o atragă. Pe de altă parte, poate erau doar grăbite să ajungă undeva. Asta ar fi putut însemna o misiune dată de Turn. Şi nu-şi putea imagina nimic mai important pentru Turn în acele vremuri decât el însuşi. Sau poate că se duceau să se alăture celorlalte Aes Sedai, despre care Elayne susţinea că o să-l sprijine.

Indiferent ce treabă aveau, voia să ştie. Doar Lumina ştia ce puneau la cale Aes Sedai – Turnul sau grupul ascuns al lui Elayne –, dar trebuia să afle. Erau prea multe şi ar fi putut fi prea periculoase ca să-şi permită să nu ştie. Cum va reacţiona Turnul când Elaida va afla de amnistia lui? Cum vor reacţiona restul femeilor Aes Sedai? Oare au aflat deja?

Apropiindu-se de uşile de la capătul coridorului, Rand deschise gura să-i spună lui Bael să o invite pe una dintre Aes Sedai la Palat. Ar fi putut să se descurce cu două, dacă nu avea încotro – dacă nu-l luau prin surprindere –, dar nu avea rost să rişte până nu ştia cine sunt şi ce vor.

„Sunt plin de mândrie. Mi-e scârbă de mândria care m-a distrus!“

Rand mai că se împiedică. Era prima dată în ziua aceea când auzea glasul lui Lews Therin – iar comentariul se potrivea prea mult cu gândurile sale pentru a nu fi stânjenit –, dar nu asta îl făcu să se oprească brusc, înghiţindu-şi vorbele.

Din pricina căldurii, uşile care dădeau către grădinile palatului erau deschise. Florile dispăruseră, iar tufişurile de trandafiri şi brumărele erau ofilite, deşi mai rămăseseră câteva frunze în copacii din jurul fântânii de marmură albă care arunca jeturi de apă în inima grădinii. Lângă fântână şedea o femeie îmbrăcată cu o fustă din lână groasă, cafenie şi bluză albă ***algode,*** cu un şal gri peste umeri, uitându-se cu uimire la apă, aşa cum făcea întotdeauna la apa al cărei singur scop era să fie privită. Ochii lui Rand se scăldară în chipul Aviendhei, în valurile de păr roşcat care-i coborau în cascadă pe umeri, plecând de la eşarfa înnodată în jurul tâmplelor. Cât de frumoasă era, pe Lumină! Nu îl văzuse încă, aşa cum stătea uitându-se la jerbele de apă.

O iubea oare? Nu ştia. Era prinsă în iţele minţii sale alături de Elayne şi Min. Ştia doar că era periculos; tot ce putea oferi unei femei era durere.

„Ilyena, plânse Lews Therin. Am ucis-o! Arză-m-ar focul veşnic!“

— Faptul că două Aes Sedai au apărut aşa ar putea fi un lucru important, spuse Rand încet. Cred că ar trebui să vizitez hanul şi să văd de ce au venit.

Aproape toată lumea se oprise odată cu el, dar Enaila şi Jalani schimbară priviri furişe, continuând să meargă spre grădină. Ridică puţin vocea şi spuse cu asprime:

— Fecioarele care sunt aici vor veni cu mine. Cine vrea să-şi pună o fustă şi să bârfească despre peţit poate să rămână în urmă.

Enaila şi Jalani se întoarseră băţoase către el, săgetându-l cu privirea. Bine că nu era şi Somara de gardă în acea zi; probabil că ar fi continuat să meargă înainte. Degetele lui Sulin se mişcară repede în limbajul semnelor, domolind indignarea şi înroşind obrajii celor două Fecioare. Aielii aveau tot felul de semne cu degetele pentru când se impunea tăcerea. Fiecare clan avea propriul set de semne, numai al lor, la fel şi fiecare frăţie, şi mai erau apoi semnele pe care le înţelegeau toţi Aielii, însă numai Fecioarele îşi dezvoltaseră un întreg limbaj.

Rand nu aşteptă ca Sulin să termine înainte de a se întoarce. Aes Sedai ar fi putut părăsi Caemlynul la fel de repede cum sosiseră. Se uită peste umăr. Aviendha încă privea apa; nu-l văzuse. Grăbi pasul.

— Bashere, trimiţi tu pe cineva să ne pregătească nişte cai? La grajdul de la Poarta de Miazăzi.

Porţile principale ale palatului se deschideau în Piaţa Reginei, plină, pesemne, de lumea care spera să-l zărească. I-ar fi trebuit jumătate de ceas să treacă de ei, dacă avea noroc. Bashere făcu un semn unui tânăr saldaean care plecă repede înainte, cu mersul legănat al oamenilor obişnuiţi mai mult să călărească.

— Un bărbat trebuie să ştie când să se retragă din faţa unei femei, spuse Bashere fără să-l privească pe Rand, dar un bărbat înţelept ştie că uneori trebuie să stea şi să vorbească cu ea.

— Tinerii, spuse Bael indulgent. Un tânăr aleargă după umbre şi fuge de lumina lunii, iar în final se străpunge singur cu propria suliţă.

Câţiva Aieli râseră, Fecioare şi Mâini-cuţite. Însă doar cei mai în vârstă.

Rand se uită iritat peste umăr.

— Niciunuia din voi nu i-ar sta bine în fustă.

Surprinzător, şi Fecioarele, şi Mâinile-cuţite râseră din nou, mai tare. Poate că începea să prindă umorul Aiel.

Totul era aşa cum se aştepta după ce ieşi prin Poarta de la Miazăzi, pe străduţele întortocheate ale Oraşului Interior. Copitele lui Jeade'en răsunau pe caldarâm în ritmul alert al armăsarului bălţat; nu mai apuca să iasă prea des din grajd în ultima vreme. Erau mulţi oameni în stradă, dar nici pe departe la câţi s-ar fi putut aştepta dacă ar fi ieşit pe cealaltă parte, şi toţi îşi vedeau de treburile lor. Dar, chiar şi aşa, unii tot îl arătau cu degetul, aplecându-se să şuşotească. Probabil, îl recunoscuseră pe Bashere – spre deosebire de Rand, acesta ieşea des în oraş –, dar oricine ieşea din palat, mai ales însoţit de o escortă de Aieli alergând pe lângă el, trebuia să fie cineva de vază. Degetele întinse şi murmurele îi urmară pe străzi.

În pofida privirilor lungi, Rand încerca să se bucure de frumuseţea Oraşului Interior construit de Ogieri. Erau rare ocaziile în care avea timp să se bucure de ceva. Străzile care porneau din strălucitorul Palat Regal se curbau, curgând pe formele dealurilor de parcă ar fi făcut parte din ele. Peste tot puteai zări turnuri zvelte acoperite cu plăci colorate, bolţi aurii, purpurii sau albe, strălucind în soare. Din loc în loc fusese lăsat loc liber privirii să se odihnească peste parcul plin de arbori sau să treacă în zbor peste zidul alb, cu vinişoare argintii, care înconjura Caemlynul, către câmpii şi păduri. Oraşul Interior fusese construit să delecteze şi să liniştească privirea. Potrivit Ogierilor, doar Tar Valonul însuşi şi legendarul Manetheren l-ar fi putut depăşi în frumuseţe; mulţi oameni, majoritatea andorani, credeau că le egalează pe amândouă.

Zidurile de un alb pur ale Oraşului Interior făceau loc Oraşului Nou, cu propriile bolţi şi turnuri ascuţite, unele încercând să le egaleze pe cele din Oraşul Interior. Străzile erau mai înguste şi înţesate de oameni şi chiar şi largile bulevarde, despărţite pe mijloc de copaci, gemeau de lume, care cu boi, cai înhămaţi la

căruţe, oameni călare, în trăsuri sau în lectici. Aerul vibra de murmur, ca de la un uriaş stup de albine.

Înaintarea devenise anevoioasă acolo, deşi mulţimea le făcea loc. Nu ştiau cine era, la fel ca cei din Oraşul Interior, dar nimeni nu voia să stea în calea Aielilor care înaintau cu paşi mari. Înaintau greu cu atât de mulţi oameni înjur. Şi erau de tot soiul. Fermieri în veşminte aspre de lână şi negustori cu haine ceva mai fine. Meşteşugari grăbindu-se la treburile lor şi negustori ambulanţi lăudându-şi în gura mare marfa împinsă cu teleguţa, vânzând orice, de la ace cu gămălie şi fundiţe până la fructe şi artificii, ultimele două la fel de scumpe în acele vremuri. În faţa atelierului unui cuţitar, un menestrel cu mantia acoperită de petice se înghesuia lângă trei Aieli, cercetând cuţitele puse pe mese. Doi inşi subţiri cu părul negru prins în coadă şi sabie la şold – corniaţi, bănui Rand – stăteau de vorbă cu câţiva saldaeani, ascultând-o pe o femeie care cânta la flaut şi pe un bărbat la tambur, în colţul străzii. Cairhienii, mai scunzi şi mai palizi, ieşeau în evidenţă printre andorani, la fel ca şi tairenii cu pielea mai închisă, iar Rand văzu şi murandieni cu haine lungi, altarieni cu veste meşteşugit lucrate, kandorani cu bărbi despicate, chiar şi doi bărbaţi din Arad Doman, cu cercei şi mustăţi subţiri.

Mai era şi alt gen de oameni care îţi săreau în ochi: cei care mergeau fără ţintă în straie ponosite şi fuste boţite, adesea prăfuiţi, clipind şi privind cu ochi mari, fără nicio idee unde să se ducă sau ce să facă. Genul de oameni care ar fi mers până la capătul lumii pentru a găsi ceea ce căutau. Pe el. Pe Dragonul Renăscut. Nu ştia ce avea să facă cu ei, dar, până la urmă, erau responsabilitatea lui. Nu mai conta că nu le ceruse să-şi abandoneze căminele, că nu le ceruse să lase totul. Ei o făcuseră. Din pricina lui. Şi, dacă ar fi aflat cine e, ar fi copleşit garda Aiel şi l-ar fi rupt în bucăţele, doar fiindcă doreau să-l atingă.

Pipăi statueta ***angreal*** din buzunar. Bine i-ar mai fi stat să ajungă să folosească Puterea pentru a se apăra de cei care renunţaseră la tot pentru el. De aceea se aventura atât de rar în oraş. Unul dintre motive, în orice caz. Avea prea multe de făcut ca să se plimbe fără rost.

Hanul la care îl dusese Bael, către capătul de la apus al oraşului, se numea Ogarul lui Culian şi avea trei niveluri de piatră şi un acoperiş roşu de ţiglă.

Pe strada lăturalnică mulţimea se îngrămădea în ambele direcţii, înghesuind grupul lui Rand. Îşi atinse iarăşi ***angrealul –*** două Aes Sedai; ar trebui să le poată face faţă fără să recurgă la el – până să descalece şi să intre înăuntru. Înaintea lui intrară trei Fecioare şi doi bărbaţi din frăţia Mâinilor-cuţite, păşind cu grijă, cu vălurile puse. Lăsând doi saldaeani cu caii, Bashere şi ceilalţi intrară odată cu Rand şi Bael şi restul Aielilor, cu excepţia celor care se postaseră de pază. Rand fu surprins de ce găsiră.

Sala mare era la fel ca alte o sută în Caemlyn, cu mari butoaie de bere şi vin puse lângă peretele tencuit, având deasupra butoiaşe de brandy, o pisică tărcată cocoţată în vârf, o pereche de şemineuri de piatră curăţate şi trei sau patru femei care serveau printre mesele şi băncile împrăştiate deasupra unei podele de lemn, sub un acoperiş de bârne. Hangiul, un bărbat cu faţa rotundă şi o guşă cât pentru trei, cu un şorţ alb în jurul mijlocului, se agita frecându-şi mâinile şi uitându-se uşor neliniştit la Aieli. Caemlynul învăţase că Aielii nu jefuiau şi incendiau tot ce le ieşea în cale – fusese destul de greu să-i convingă că Andorul nu era o ţară cucerită şi că nu pot lua a cincea parte din tot ce găseau –, dar asta nu însemna că hangiii erau obişnuiţi ca două duzini să năvălească toţi odată în sala mare.

Hangiul îşi mută atenţia către Rand şi Bashere. Mai ales către Bashere. După veşminte, ambii erau oameni de vază, dar

Bashere era cu mulţi ani mai în vârstă şi deci probabil mai important.

— Bine aţi venit, Seniore! Seniorilor. Cu ce vă pot servi? Am vinuri din Murandy, din Andor, brandy din…

Rand îl ignoră. Ceea ce nu era ca în alte o sută de hanuri erau muşterii. La ora aceea ar fi trebuit să fie un bărbat sau doi. Nu era niciunul. In schimb, mesele erau pline de tinere în veşminte simple, cele mai mult doar fetişcane, care se întoarseră să se uite la nou-veniţi, ţinând cănile în mână. Câteva se uitau uimite la Bael. Dar nu toate se uitau la Aieli, aproape o duzină se holbau la el; făcu ochii mari de uimire. Le cunoştea. Nu pe toate, dar le cunoştea. Mai ales pe una dintre ele.

— Bode? întrebă Rand surprins. Fata cu ochi mari care se uita la el – când crescuse aşa mare să-şi împletească părul într-o coadă? – era Bodewhin Cauthon, sora lui Mat. Iar Hilde Barran cea plinuţă stătea lângă subţirica Jerilin al’Caar, Marisa Ahan cea frumuşică îşi lipise palmele de obraji, ca de fiecare dată când era uimită, Emry Lewin şi Elise Marwin şi Darea Candwin şi… Toate erau din Emond’s Field sau din apropiere. Aruncând o privire către alte mese, îşi dădu seama că şi celelalte erau probabil din Ţinutul celor Două Râuri. Cele mai multe, în orice caz – văzu un chip domani şi încă unul sau două ce ar fi putut fi din altă parte –, dar toate purtau aceleaşi veşminte pe care le puteai vedea pe pajiştea din Emond’s Field.

— Pe Lumină, ce faceţi aici?

— Suntem în drum spre Tar Valon, reuşi să spună Bode în ciuda uimirii. Singurul lucru care îi aducea aminte de Mat era o privire pusă pe şotii. Uimirea de a-l vedea dispăru repede, topită într-un zâmbet de plăcere şi mirare. Să devenim Aes Sedai, ca Nynaeve şi Egwene.

— Am putea să te întrebăm acelaşi lucru, spuse Larine Ayellin, cea subţire ca o trestie, aranjându-şi coada peste umeri cu o degajare studiată. Era cea mai în vârstă dintre fetele din Emond’s Field, cu trei ani mai mică decât el, dar singura în afară

de Bode care avea părul prins în coadă – avusese mereu o părere bună despre ea însăşi. Era destul de drăguţă ca toţi băieţii să o soarbă din priviri.

— Seniorul Perrin ne-a spus doar câteva vorbe despre tine, doar că trăieşti tot soiul de aventuri. Şi că porţi veşminte frumoase, ceea ce văd că este adevărat.

— Mat e bine? întrebă Bode neliniştită. Este cu tine? Mama e foarte îngrijorată de el. Ar fi în stare să uite şi să-şi pună o pereche de şosete curate dacă nu i-ar aduce aminte cineva.

— Nu, spuse Rand încet, nu e aici. Dar e bine.

— Nu ne aşteptam să te găsim în Caemlyn, spuse Jancy Torfinn cu o voce ascuţită; avea cel mult paisprezece ani şi era cea mai tânără. Verin Sedai şi Alanna Sedai vor fi mulţumite, sunt sigură. Mereu ne întreabă ce ştim despre tine.

Deci, astea erau cele două Aes Sedai. O ştia pe Verin destul de bine, o soră Brună. Dar nu ştia însă ce să creadă despre faptul că era acolo. Însă nu ăsta era cel mai important lucru. Fetele erau de ***acasă.***

— Deci, totul e bine în Ţinut? Şi în Emond’s Field? Deci, Perrin a ajuns cu bine acolo. Ia stai! Seniorul Perrin?

Întrebarea lui deschise parcă un stăvilar. Restul fetelor erau mai interesate să-i studieze pe Aieli cu priviri lungi, piezişe, şi mai ales pe Bael şi pe saldaeani, însă cu ceva mai puţin interes, însă fetele din Emond’s Field se adunară în jurul lui, vorbind toate odată, încercând să-i povestească totul într-o clipită, încurcându-se, sărind de la cap la coadă, întrerupându-se să-l întrebe despre el sau Mat, despre Egwene sau Nynaeve, şi la fiecare întrebare ar fi avut nevoie de un ceas să răspundă.

Trolocii invadaseră Ţinutul celor Două Râuri, dar Seniorul Perrin îi alungase. Toate vorbeau în acelaşi timp despre marea bătălie, încât era greu să-ţi dai seama ce se întâmplase, afară doar de faptul că fusese o bătălie. Desigur, toată lumea luptase, dar Seniorul Perrin fusese acela care îi salvase pe toţi. Spuneau de fiecare dată „Seniorul“ Perrin; de fiecare dată când el spunea

doar Perrin, îl corectau şcolăreşte, de parcă ar fi spus „cal“ în loc de „cal de plug“.

Chiar dacă aflase că trolocii fuseseră învinşi, Rand simţi o greutate în piept. Îi abandonase unei astfel de sorţi. Dacă s-ar fi întors acasă, nu ar fi murit atât de mulţi oameni, iar pe unii dintre ei îi cunoştea bine. Dar, dacă s-ar fi dus, nu ar mai fi avut acum o escortă Aiel. Cairhien nu ar mai fi fost al lui, în măsura în care putea socoti că este al lui, iar Rahvin ar fi trimis împotriva lui şi a Ţinutului celor Două Râuri un Andor unit. Fiecare hotărâre luată de el avea preţul ei. Plătea un preţ pentru cine era. Şi alţi oameni plăteau. Trebuia să-şi aducă aminte că preţul ar fi fost mult mai mare fără el. Chiar şi aşa, nu se simţea cu mult mai bine.

Crezând că expresia de pe chipul lui la auzul atâtor morţi în Două Râuri era de spaimă, fetele trecură la lucruri mai vesele.

Se părea că Perrin se însurase cu Faile. Rand le ură fericire, dar se întrebă cât de mult va putea dura fericirea lor. Fetele credeau că era romantic şi minunat şi păreau să regrete că nu fusese timp pentru petrecerile obişnuite. O aprobau pe Faile, destul de admirativ, dar erau şi un pic geloase, chiar şi Larine.

Fuseseră în Ţinut şi Mantii Albe, însoţite de Padan Fain, bătrânul neguţător care venea în fiecare primăvară în Emond’s Field. Fetele nu păreau să ştie dacă Mantiile Albe le fuseseră prieteni sau inamici, dar pentru Rand prezenţa lui Fain limpezea lucrurile. Fain era o Iscoadă a Celui întunecat, poate chiar mai rău decât atât, care ar fi făcut orice să-l rănească pe el sau pe Mat, sau pe Perrin. Dar mai ales pe Rand. Poate că vestea cea mai rea era că nimeni nu ştia dacă Fain murise sau nu. În orice caz, nu mai erau nici Mantiile Albe, nici trolocii, iar de peste Munţii de Negură veneau refugiaţi, aducând tot felul de noutăţi, de la obiceiuri la meşteşuguri, plante, seminţe sau veşminte. Una dintre fete era domani, mai erau două din Tarabon şi trei din Câmpiile Almoth.

— Larine a cumpărat o rochie domani, râse micuţa Jancy, strângând pleoapele, dar mama ei a pus-o să o ducă înapoi la croitoreasă.

Larine ridică mâna, apoi se răzgândi şi îşi aranjă cosiţa pufnind. Jancy chicotea.

— Cui îi pasă de rochii?! exclamă Susa al'Seen. Lui Rand nu-i pasă de rochii. Subţirică şi agitată, Susa era mereu nerăbdătoare, iar acum era gata să explodeze. Alanna Sedai şi Verin Sedai au testat pe toată lumea. Adică aproape pe toată lumea…

— Cilia Cole voia şi ea să fie testată, strecură Maree Eldin, o fată îndesată. Rand nu îşi mai amintea multe de ea, doar că stătea mereu cu nasul în cărţi, chiar şi când mergea pe stradă. A insistat. A trecut, dar i-au spus că e prea bătrână să fie o novice.

Susa continuă peste Maree:

— … Şi am trecut toate…

— Din Whitebridge am mers zi şi noapte, interveni Bode. E bine să stai un pic într-un sigur loc.

— Rand, ai văzut Whitebridge? spuse Jancy peste Bode. Şi Podul Alb?

— … şi mergem în Tar Valon să devenim Aes Sedai, termină Susa privindu-le pe Bode, Maree şi Jancy. În Tar Valon!

— Nu mergem încă în Tar Valon!

Vocea care venea dinspre uşa de la stradă le distrase fetelor atenţia de la Rand, venirea cele două Aes Sedai punând capăt întrebărilor. Cele două aveau ochi doar pentru Rand. Nu semănau una cu cealaltă, în ciuda faptului că aveau trăsături comune. Nu puteai ghici vârsta nici uneia, dar Verin era scundă şi plinuţă, cu faţa pătrată şi câteva fire de păr cărunt, pe când cealaltă, Alanna, era înaltă şi subţire, o femeie frumoasă cu trăsături vulpeşti şi un păr negru care cădea în cascade şi o licărire în ochi ce-i trăda firea iute. Avea o uşoară roşeaţă, de parcă ar fi plâns, deşi Rand nu îşi putea imagina o Aes Sedai plângând. Rochia de călărie din mătase cenuşie cu verde era

impecabilă, în timp ce a Verinei era uşor mototolită. Dar, dacă Verin nu dădea mare atenţie veşmintelor, avea o pereche de ochi scrutători ce se lipiseră de Rand ca o scoică de stâncă.

Le urmau doi bărbaţi în haine verzi, simple, unul scund şi îndesat, celălalt slab ca un băţ, fiecare purtând o sabie la şold, iar după mişcările curgătoare ţi-ai fi putut da seama că sunt Străjeri, chiar fără Aes Sedai în preajmă. Nici nu se uitară la Rand, privind nemişcaţi Aielii şi saldaeanii, gata de luptă. Aielii nu se mişcară, dar şi Fecioarele şi Mâinile-cuţite aveau aerul că sunt gata de luptă, în timp ce mâinile saldaeanilor coborâră pe mânerele săbiilor. Doar Bael şi Bashere păreau în largul lor. Fetele nu observară nimic, cu excepţia femeilor Aes Sedai, dar hangiul îşi freca mâinile închipuindu-şi deja distrusă sala mare şi poate tot hanul.

— Nu vor fi probleme, spuse Rand tare şi calm, să-l audă hangiul şi Aielii; toată lumea, spera. Nicio problemă, dacă nu începi tu, Verin.

Câteva fete îl priviră stupefiate auzind cum vorbeşte cu o Aes Sedai, iar Larine pufni sonor. Verin îl studie cu ochi de pasăre.

— Cine suntem noi să stârnim necazuri în preajma ta? Ai ajuns departe de când te-am văzut ultima oară.

Nu voia să vorbească despre asta.

— Dacă v-aţi decis să nu mai mergeţi la Tar Valon înseamnă că aţi aflat că Turnul este divizat.

Fetele începură să zumzăie uluite; clar nu auziseră vestea până atunci. Aes Sedai nu avură nicio reacţie.

— Ştiţi unde sunt cele ce se opun Elaidei?

— Acestea sunt lucruri pe care ar trebui să le vorbim doar noi, spuse calm Alanna. Jupâne Dilham, avem nevoie de camera privată. Hangiul se grăbi să o asigure că este la dispoziţia ei.

Verin porni către uşă.

— Pe aici, Rand.

Alanna se uită la el, ridicând întrebător o sprânceană. Rand îşi stăpâni un rânjet. Nici nu intraseră bine şi puseseră stăpânire pe

situaţie, dar se pare că era ceva la fel de firesc pentru Aes Sedai ca respiraţia. Fetele din Ţinutul celor Două Râuri se uitau la el cu diferite expresii de milă. Fără îndoială, se aşteptau ca cele două Aes Sedai să-l jupoaie de viu pentru că nu stătuse drept şi nu vorbise frumos. Poate şi Verin şi Alanna credeau acelaşi lucru. Cu o înclinare scurtă, îi făcu semn Alannei să meargă înainte. Deci, a ajuns departe, hm? Nici nu aveau idee cât de departe.

Alanna încuviinţă cu o mişcare a capului, îşi strânse fusta şi porni după Verin, dar imediat începură problemele. Cei doi Străjeri făcură o mişcare de parcă ar fi vrut să se ţină după Aes Sedai, dar, înainte să pună primul pas, o pereche de Şovin Nai cu ochii reci le tăiară calea, blocându-i, în timp ce degetele lui Sulin se mişcară fulgerător trimiţând-o pe Enaila şi pe Dagendra, o Fecioară solidă, către uşa de care se apropiau Aes Sedai. Saldaeanii se uitară la Bashere, care le făcu semn să stea locului, dar apoi îl privi întrebător pe Rand.

Alanna scoase un sunet enervată.

— Vom vorbi cu el singure, Ihvon.

Străjerul zvelt se încruntă, apoi dădu din cap încet. Verin se uită înapoi, părând puţin uimită, parcă smulsă din gânduri.

— Ce? A, da, desigur. Tomas, stai aici, te rog!

Străjerul cărunt părea nehotărât şi îi aruncă lui Rand o privire ameninţătoare înainte de a se sprijini de zid, în dreptul uşii de la stradă. A spune despre el că se sprijinea, era ca şi cum ai fi spus asta despre sârma unei curse. Abia atunci se relaxară şi Mâinile-cuţite, în măsura în care Aielii se puteau relaxa.

— Vreau să vorbesc cu ele singur, spuse Rand uitându-se drept la Sulin.

O clipă crezu că o să se certe cu el. Avea fălcile strânse; în cele din urmă schimbă semne cu Enaila şi Dagendra şi se retraseră, uitându-se la el dezaprobator. Sulin îşi mişcă degetele din nou, iar Fecioarele râseră. Îşi dori să găsească o cale de a învăţa şi el limbajul mâinilor; Sulin fusese scandalizată când o rugase.

Fetele din Două Râuri schimbară priviri nedumerite, în timp ce Rand le urma pe Aes Sedai, închizând uşa în spatele său pe când murmurele creşteau în sală. Era o cameră mică, dar avea scaune lustruite în loc de bănci şi câte un sfeşnic de cositor pe masa şi pe şemineul sculptat cu motivul viţei-de-vie. Cele două ferestre erau închise şi nimeni nu făcu niciun gest să le deschidă. Se întrebă dacă cele două Aes Sedai observau că era la fel de puţin afectat de căldură ca şi ele.

— Le duceţi la rebele? întrebă imediat.

— Ştii mult mai multe decât ştim noi, spuse Verin aranjându-şi încruntată fusta.

— Până la Whitebridge nu am auzit de evenimentele din Turn, zise Alanna rece, privindu-l intens. Ce ştii despre... rebele?

Spusese acel cuvânt plină de dezgust. Deci, auziseră zvonurile în Whitebridge şi se grăbiseră aici, ţinând totul ascuns de fete. Iar din reacţia lui Bode şi a celorlalte decizia de a nu mai merge la Tar Valon era nouă. Prin urmare, avuseseră confirmarea în acea dimineaţă.

— Nu cred că o să-mi spuneţi cine e iscoada voastră în Caemlyn.

Se uitară la el fără să răspundă, Verin înclinându-şi capul ca să-l studieze. Ce ciudat cum privirea unei Aes Sedai i se păruse odată atât de neliniştitoare, atât de calmă, atât de indiferentă la ce se întâmpla înjur, atât de cunoscătoare! Acum nu mai simţea un nod în stomac când o Aes Sedai sau chiar două se uitau la el. „Mândrie", râse nebun Lews Therin, iar Rand îşi suprimă o grimasă.

— Mi s-a spus că rebelele există. Nu aţi negat că ştiţi unde sunt. Nu le vreau răul, câtuşi de puţin. Am motive să cred că mă susţin.

Nu le spuse adevăratul motiv pentru care voia să ştie. Poate Bashere avea dreptate, poate avea nevoie de sprijinul Aes Sedai, dar în primul rând voia să ştie, pentru că i se spusese că Elayne era cu ele. Avea nevoie de ea pentru a câştiga Andorul în

pace. Ăsta era singurul motiv pentru care o căuta. Singurul. Altminteri, el era la fel de periculos pentru ea ca şi pentru Aviendha.

— Pe Lumină, dacă ştiţi, spuneţi-mi!

— Dacă am şti, replică Alanna, nu am avea dreptul să spunem nimănui. Dacă se decid să te sprijine, te vor căuta ele cu siguranţă.

— Când doresc ele, nu tu, spuse Verin.

Zâmbi aspru. Ar fi trebuit să se aştepte la asta. Avea în minte sfatul lui Moiraine. Să nu ai încredere în nicio femeie care poartă şalul, spusese în ziua morţii ei.

— Mat e cu tine? întrebă Alanna ca din întâmplare.

— Dacă aş şti unde este, de ce v-aş spune?

Nu părură amuzate.

— E prostesc să ne tratezi ca pe nişte duşmance, murmură Alanna apropiindu-se de el. Arăţi obosit. Te odihneşti suficient?

Se dădu în spate din faţa mâinii ei întinse.

— Ca şi tine, Rand, nu am intenţii rele. Nimic de ce îţi voi face nu îţi va pricinui vreun rău.

Fiindcă spusese aceste cuvinte direct, trebuia să fie adevărul. Dădu din cap, iar ea ridică mâna către capul său. Simţi furnicături pe piele când ea îmbrăţişă ***saidarul*** şi un val familiar de căldură trecu prin el, senzaţie pe care o avea mereu când cineva îi verifica sănătatea.

Alanna dădu din cap satisfăcută. Brusc însă căldura se transformă în fierbinţeală, un val clocotit, de parcă ar fi stat o clipită în mijlocul unui uriaş furnal. Chiar după ce trecu se simţi ciudat, conştient de el însuşi aşa cum nu mai fusese niciodată, şi de Alanna. Se clătină, ameţit, cu muşchii slăbiţi. Dinspre Lews Therin veneau nedumerire şi nelinişte.

— Ce ai făcut? întrebă. Se deschise cu furie spre ***saidin.*** Tăria lui îl ajută să stea în picioare. Ce ai făcut?

Ceva încerca să se strecoare între el şi Adevăratul Izvor. Încercau să-l despartă de Putere! Ţesând propriile scuturi, le izbi

în locul unde trebuiau puse. Într-adevăr, ajunsese departe şi învăţase multe, de când Verin îl văzuse ultima oară. Verin se clătină, sprijinindu-se de masă, iar Alanna gemu de parcă ar fi lovit-o cu pumnul.

— Ce ai făcut? repetă cu o voce aspră, din mijlocul Hăului lipsit de emoţii. Spune-mi! Nu am promis să nu vă fac rău. Dacă nu îmi spui...

— Te-a legat, spuse Verin repede, iar seninătatea i se întoarse într-o clipă. Te-a legat ca pe unul dintre Străjerii ei. Asta e tot.

Alanna îşi recăpătase stăpânirea de sine şi mai repede. Despărţită de Izvor, îl înfruntă calmă, cu braţele încrucişate, cu o fărâmă de mulţumire în ochi. Mulţumire!

— Ţi-am spus că nu o să te rănesc şi am făcut exact opusul unei răniri.

Respirând adânc, Rand încercă să se liniştească. Intrase în cursă ca un căţeluş. Furia se strecura la marginea hăului. Calm. Trebuia să fie calm. Unul dintre Străjerii ei. Prin urmare, era o Verde, nu că ar mai conta. Ştia puţine despre Străjeri, în orice caz nu suficient de multe ca să rupă legătura, dacă mai putea fi ruptă. Rand îl simţea pe Lews Therin şocat. Nu era prima dată când îşi dorea ca Lan să nu-şi fi luat tălpăşiţa după moartea lui Moiraine.

— Spuneaţi că nu mergeţi la Tar Valon. În cazul ăsta, fiindcă spuneţi că nu aveţi habar unde sunt rebelele, o să rămâneţi aici, în Caemlyn.

Alanna deschise gura să spună ceva, dar el continuă:

— Fiţi mulţumite că nu decid să leg ţesătura scuturilor şi să vă las aşa!

Asta le captă atenţia. Verin îşi ţuguie buzele, iar ochii Alannei păreau furnalul pe care îl simţise el mai devreme.

— O să staţi aici, departe de mine. Amândouă. Şi, dacă nu vă chem eu, Oraşul Interior vă este interzis. Dacă încălcaţi ce vă spun, o să vă las despărţite de ***saidar,*** într-o celulă de deasupra. Ne-am înţeles?

— Perfect, răspunse Alanna rece ca gheaţa, în pofida ochilor aprinşi.

Verin aprobă din cap.

Rand se opri în pragul uşii, după ce o dădu de perete. Uitase de fetele din Două Râuri. Unele vorbeau cu Fecioarele, altele şuşoteau peste cănile de ceai, studiindu-le. Bode şi o mână de fete din Emond's Field îi puneau întrebări lui Bashere, ce avea o cană de cositor în mână şi un picior pus pe o bancă. Păreau pe jumătate amuzate, pe jumătate îngrozite. Uşa care se izbi de perete întoarse capetele tuturor.

— Rand, strigă Bode, omul ăsta spune lucruri groaznice despre tine.

— Spune că eşti Dragonul Renăscut, izbucni Larine.

Se pare că restul fetelor nu auziseră până atunci; rămaseră cu gura deschisă.

— Sunt, spuse Rand obosit.

Larine pufni încrucişându-şi braţele.

— De cum te-am văzut cu haina aia am ştiut că ţi-ai luat nasul la purtare, după cum ai fugit cu o Aes Sedai. Am ştiut chiar înainte să vorbeşti fără niciun respect cu Alanna Sedai şi Verin Sedai. Dar nu ştiam că ai devenit prost ca noaptea.

Bode râse, mai mult îngrozită decât amuzată.

— Nu ar trebui să spui astfel de lucruri nici în glumă, Rand. Tam ţi-a dat o educaţie bună, ar trebui să ştii mai bine. Eşti Rand al'Thor. Termină acum cu prostiile!

Rand al'Thor. Acesta era numele său, dar nu mai ştia sigur cine este. Fusese crescut de Tam al'Thor, dar tatăl său fusese o căpetenie Aiel, moartă de multă vreme. Mama sa fusese o Fecioară, deşi nu fusese din neamul Aiel. Doar atât mai ştia despre el.

Încă avea ***saidinul*** înlăuntrul său. Le înconjură cu grijă pe Bode şi pe Larine cu o ţesătură de Aer, ridicându-le la un picior deasupra podelei.

— Sunt Dragonul Renăscut. Nu o să schimb lucrurile dacă neg realitatea sau îmi doresc să fie altfel. Nu sunt omul pe care l-aţi cunoscut în Emond's Field. Înţelegeţi acum? înţelegeţi?

Îşi dădu seama că ţipă şi tăcu. Avea plumb în stomac şi tremura. De ce făcuse Alanna ce făcuse? Ce ticăloşie Aes Sedai clocea sub chipul ăla drăguţ? „Să nu ai încredere în niciuna", îi spusese Moiraine.

Întoarse capul brusc când simţi o mână atingându-l pe umăr.

— Te rog, lasă-le jos, spuse Alanna. Te rog, sunt speriate.

Erau mai mult decât speriate. Chipul lui Larine se golise de sânge şi avea gura larg deschisă de parcă ar fi vrut să urle, dar uitase cum. Bode plângea cu sughiţuri atât de tare că tremura. Nu erau singurele. Cele mai multe fete se îndepărtaseră cât de mult puteau, iar majoritatea plângeau. Fetele care serveau la mese se strânseseră una într-alta plângând la fel de tare. Hangiul se prăbuşise în genunchi, cu ochii mari în orbite, murmurând fără cuvinte.

Rand lăsă fetele jos şi se eliberă iute de ***saidin.***

— Îmi pare rău, nu am vrut să vă sperii.

De îndată ce se putură mişca, Bode şi Larine fugiră lângă celelalte fete, care se înghesuiau una într-alta.

— Bode? Larine? îmi pare rău. Nu o să vă fac rău, vă promit.

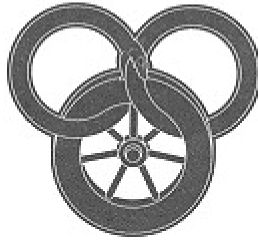
Nu se uitau la el. Niciuna din ele. Sulin îl privea însă cu dezaprobare, ca şi restul Fecioarelor, cu chipul lipsit de expresie.

— Ce s-a întâmplat, s-a întâmplat, spuse Bashere punându-şi jos cana. Cine ştie? Poate e mai bine aşa.

Rand dădu încet din cap. Probabil, era mai bine aşa. Mai bine să vrea să stea departe de el. Mai bine pentru ele. Îşi dorea să fi apucat să vorbească ceva mai mult despre casă. Să fie Rand al'Thor ceva mai mult timp. Avea încă genunchii nesiguri de la legarea de Alanna, dar, de îndată ce începu să meargă, nu se opri decât în şaua lui Jeade'en. Mai bine să le fie frică de el. Mai bine să uite de Ţinutul celor Două Râuri. Se întrebă dacă

muntele devine mai uşor câteodată sau numai din ce în ce mai greu.

CAPITOLUL 11

Învăţători şi învăţăminte

DE ÎNDATĂ CE RAND IEŞI PE UŞĂ, Verin îşi aduse aminte să respire din nou. Le spusese odată lui Siuan şi lui Moiraine cât de periculos este. Nu ascultase nici una, şi acum, după abia un an, Siuan era ferecată şi probabil moartă, iar Moiraine... Pe străzi puteai auzi numai zvonuri despre Dragonul Renăscut în Palatul Regal, cele mai multe cu neputinţă de crezut, dar în schimb nu auzeai mai nimic despre vreo femeie Aes Sedai. Poate că Moiraine decisese să-l lase să creadă că îşi alege singur drumul, dar nu l-ar fi lăsat să se îndepărteze de ea, mai ales acum, când căpătase atâta putere. Nu acum, când era atât de primejdios. Oare Rand se întorsese împotriva ei, mai violent decât tocmai o făcuse împotriva lor? Era mai în vârstă decât atunci când îl văzuse ultima oară; chipul îi purta umbrele luptei. Lumina ştie că avea suficiente motive, dar putea fi vorba oare şi de lupta pentru limpezimea minţii?

Deci, Moiraine moartă, Siuan moartă, Turnul Alb divizat şi Rand poate în pragul nebuniei. Plesni iritată din limbă. Când îţi asumi riscuri, ai de plătit când te aştepţi mai puţin, în felul în care te aştepţi mai puţin. Aproape şaptezeci de ani de muncă făcută de ea cu delicateţe şi grijă, şi totul se putea duce de râpă din cauza unui singur tânăr. Chiar şi aşa, trăise prea mult, trecuse prin prea multe ca să-şi permită să fie descurajată. „începe cu începutul: ai mai întâi grijă de ce poţi face acum înainte de a te îngrijora în legătură cu ceea ce s-ar putea să nu fie niciodată.“ învăţase dur lecţia, dar acum o purta aproape de inimă.

Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să le liniştească pe fete. Încă erau strânse una în alta ca o turmă de oi, plângând, ţinându-se una de alta şi ascunzându-şi chipurile. Le înţelegea; deşi mai fusese în faţa unui bărbat în stare să conducă Puterea, şi a lui Rand, avea stomacul întors pe dos ca o corabie în largul mării. Începu să le spună vorbe de alin cu o voce maternă, atingând câte un umăr, mângâind câte un creştet. După ce reuşi să le convingă că al'Thor plecase – ceea ce în multe cazuri însemnase să le convingă să deschidă ochii –, se mai liniştiră. Cel puţin nu se mai auzeau sughiţuri de plâns. Jancy continua însă să ceară cu o voce ascuţită ca cineva să-i spună că Rand minţise, că totul fusese o farsă, în timp ce Bodewhin dorea la fel de agitată ca fratele său să fie găsit şi salvat – ce nu ar fi dat Verin să ştie unde este Mat –, iar Larine bolborosea că trebuie să plece din Caemlyn imediat, chiar în clipa aceea.

Verin trase deoparte o fată care servea la mese. Femeia cu chip deschis, cu douăzeci de ani mai în vârstă decât fetele din Două Râuri, încă tremura uimită, ştergându-şi lacrimile cu şorţul. După ce o întrebă cum o cheamă, Verin îi spuse:

— Adu-le tuturor un ceai bun, Azril, fierbinte, cu multă miere şi pune şi puţin brandy în el. După ce se gândi o clipă la tinere, adăugă: Pune ceva mai mult, o porţie generoasă la fiecare. Faceţi şi pentru voi, servitoarele, câte o cană.

Ceaiul cu brandy ar fi trebuit să le ajute să se mai calmeze. Azril îşi suflă nasul, clipi şi-şi şterse faţa, apoi făcu o plecăciune; faptul că fusese trimisă la treburile obişnuite părea să o ajute să-şi liniştească lacrimile şi frica.

— Să-l aduci în camere, spuse Alanna, iar Verin aprobă cu o mişcare a capului.

Puţin somn va face minuni. Abia se treziseră de câteva ore, dar brandy-ul şi călătoria grea ar trebui să le adoarmă.

Cuvintele Alannei stârniră agitaţie.

— Nu ne putem ascunde aici! reuşi să spună Larine printre smiorcăieli şi sughiţuri. Trebuie să plecăm! Acum! O să ne omoare!

Obrajii lui Bodewhin străluceau de lacrimi, dar hotărârea i se citea pe chip. Încăpăţânarea celor din Ţinut o să le facă probleme fetelor.

— Trebuie să-l găsim pe Mat. Nu putem să-l lăsam cu… cu un bărbat care poate con… Nu putem! Chiar dacă e Rand, pur şi simplu nu putem!

— Vreau să văd Caemlynul, chiţăi Jancy, încă tremurând.

Celelalte tinere îşi adăugară vocile peste ele, câteva susţinând-o pe Jancy, însă majoritatea cerând hotărâte să plece. Una dintre fetele din Dealul Străjii, o tânără drăguţă numită Elle, cu păr mai deschis la culoare decât celelalte, începu iarăşi să bocească.

Verin se abţinu să nu le plesnească. Cele mai mici aveau o scuză, dar Larine, Elle şi celelalte cu părul prins în cosiţă se presupunea că sunt femei. Cele mai multe nu fuseseră atinse, iar primejdia trecuse. Pe de altă parte, toate erau obosite, vizita lui Rand fusese un şoc, şi probabil vor mai avea suficiente şocuri în curând, aşa că îşi ţinu în frâu exasperarea.

Nu şi Alanna. Chiar şi printre Verzi era cunoscută pentru temperamentul ei iute, iar în ultima vreme era şi mai rău.

— Vă duceţi în camerele voastre acum! spuse rece, dar vocea era singurul lucru stăpânit la ea. Verin oftă când o văzu ţesând o

Iluzie, cu fire de Aer şi Foc. Fetele erau deja cu ochii mari şi gura căscată. Nu era cu adevărat nevoie de aşa ceva, dar obiceiul cerea să nu se amestece în public peste o soră, iar adevărul era că se simţea uşurată să nu mai audă hohotele lui Elle. Nici ea nu era în cea mai bună stare. Tinerele neantrenate nu puteau vedea ţesătura, desigur; ele o vedeau pe Alanna crescând mai înaltă cu fiecare cuvânt. Vocea crescu şi ea, la fel de puternică ca înălţimea înşelătoare.

— Veţi fi novice şi prima lecţie pentru o novice este să asculte de Aes Sedai. Imediat. Fără comentarii şi eschivări.

Alanna stătea neschimbată în mijlocul încăperii – neschimbată pentru Verin –, dar Iluzia atinsese deja bârnele tavanului.

— Fugiţi acum! Cine nu e în camera ei până număr la cinci va regreta până în mormânt. Unu. Doi…

Înainte de a ajunge la trei, fetele se învălmăşiră ţipând pe scările din spatele sălii; doar printr-o minune niciuna nu fu călcată în picioare.

Alanna nu se obosi să treacă de patru. Când ultima dintre fetele din Ţinutul celor Două Râuri dispăru pe scări, se eliberă de ***saidar,*** Iluzia dispăru, iar ea dădu din cap mulţumită. Verin bănuia că fetele nici măcar nu o să mai arunce o privire prin uşă, după aşa ceva. Dar, la cum stăteau lucrurile, nu voia ca vreuna dintre ele să se furişeze din cameră să se zgâiască prin Caemlyn şi apoi să fie nevoite să o caute.

Desigur, Alanna nu le înspăimântase doar pe fete. Femeile care serveau trebuiră înduplecate să iasă de sub mesele unde se ascunseseră, iar cea care leşinase încercând să se strecoare în bucătărie trebui ajutată să se ţină pe picioare. Nu făceau niciun zgomot, tremurând doar ca frunzele în vânt. Verin trebui să le îndemne pe fiecare să se mişte şi trebui să repete de trei ori comanda de a aduce ceaiul cu brandy până când Azril încetă să se mai uite la ea de parcă i-ar mai fi crescut încă un cap. Hangiului îi căzuse falca în piept, iar ochii păreau gata să-i iasă

din orbite. Verin se uită la Tomas şi i-l indică pe bărbatul care se clătina pe picioare.

Tomas îi aruncă o privire piezişă – mereu făcea asta când îi spunea să facă ceva lipsit de importanţă, dar foarte rar îi comenta ordinele –, apoi îşi puse un braţ peste umerii jupânului Dilham, întrebându-l vesel dacă ei doi nu ar putea bea câteva cupe din cel mai bun vin al hanului. Un om bun, Tomas, şi surprinzător de priceput la tot felul de lucruri. Ihvon se aşezase cu picioarele pe masă, sprijinit de zid. Putea astfel vedea şi uşa de la stradă, şi pe Alanna. Se uita cu grijă la ea. Era mai atent la ea de când Owein, celălalt Străjer, murise în Ţinutul celor Două Râuri şi era destul de înţelept să fie prudent cu nervii ei, deşi de obicei reuşea să şi-i stăpânească ceva mai bine decât o făcuse în acea zi. Alanna nu părea interesată să ajute la debandada pe care o făcuse. Stătea în mijlocul sălii mari, cu braţele încrucişate, uitându-se în gol. Pentru oricine altcineva părea încarnarea liniştii. Pentru Verin, era gata să explodeze.

Verin o atinse pe umăr.

— Trebuie să vorbim.

Alanna se uită la ea cu o privire de nepătruns, apoi o urmă fără vorbă în camera privată. În spatele său, Verin îl auzi pe jupânul Dilham spunând cu voce nesigură:

— Credeţi că aş putea spune că Dragonul Renăscut îmi patronează hanul? Doar a intrat înăuntru.

Zâmbi pentru o clipă. Hangiul îşi va reveni. Zâmbetul îi pieri de pe buze după ce închise uşa în spatele său. Alanna mergea cu paşi mari dintr-o parte în alta a încăperii micuţe, iar mătasea fustei de călărie foşnea precum săbiile scoase din teacă. Nu mai avea nici urmă de calm pe faţă.

— Ce neobrăzare pe omul ăsta! Ce neobrăzare neruşinată! Să ne reţină! Să ne interzică nouă!

Verin o privi câteva clipe înainte de a vorbi. Îi trebuiseră zece ani să treacă peste moartea lui Balinor şi să-l lege pe Tomas. De când murise Owen, emoţiile Alannei fuseseră nestăpânite, iar ea

şi le interiorizase prea mult timp. Reprizele ocazionale de plâns, pe care şi le îngăduise câteodată, de când plecaseră din Ţinutul celor Două Râuri, nu erau suficiente pentru a se linişti.

— Presupun că ne poate ţine departe de Oraşul Interior, cu gărzile de la porţi, dar nu ne poate opri să ne mişcăm în voie prin Caemlyn.

Alanna se uită la ea cu o privire tristă. Puteau pleca cu uşurinţă – indiferent cât de mult învăţase singur Rand, nu avea mari şanse să descopere urzelile menite să le apere –, dar ar fi însemnat să renunţe la fete. Nicio Aes Sedai nu mai găsise o comoară precum cea din Ţinutul celor Două Râuri de... Verin nu îşi putea aduce aminte de când. Poate de la Războaiele Troloce. Chiar şi tinerelor de optsprezece ani – limita pe care o fixaseră – le venea greu să accepte stricteţea noviciatului, dar, dacă ar fi mărit limita cu doar cinci ani, ea şi Alanna ar fi putut aduce de două ori pe-atâtea, dacă nu şi mai mult. Cinci dintre fetele astea – cinci! – se născuseră cu scânteia înăuntru, inclusiv sora lui Mat, Elle şi micuţa Jancy; ar fi reuşit până la urmă să conducă, chiar dacă le învăţa cineva sau nu, şi să fie foarte puternice. Ea şi Alanna. Mai lăsaseră în urmă încă două, să fie luate peste un an sau doi, când vor fi suficient de mari să plece de acasă. Era destul de sigur aşa; o fată născută cu abilitatea de a conduce foarte rar şi-o descoperea singură înainte de cincisprezece ani, dacă nu o învăţa nimeni. Şi celelalte promiteau foarte mult; toate. Ţinutul celor Două Râuri era aur curat.

Acum că femeia cealaltă era atentă la ea, Verin schimbă subiectul. În mod cert nu avea intenţia să le abandoneze pe tinere. Sau să se îndepărteze de Rand mai mult decât era nevoie.

— Crezi că are dreptate în privinţa rebelelor?

Degetele Alannei se încleştară pe fustă.

— Posibilitatea mă dezgustă! Oare chiar am ajuns să...? vocea i se pierdu, umerii i se lăsară.

Părea gata să izbucnească în plâns.

Verin avea câteva întrebări pentru ea, după ce i se mai domolea furia.

— Crezi că e posibil ca măcelăreasa ta să îţi poată spune mai multe despre ce s-a întâmplat în Tar Valon, dacă o descoşi?

Nu era cu adevărat a Alannei, era o agentă a Ajah Verde, descoperită întâmplător fiindcă lăsase un semnal de alarmă pe faţada prăvăliei. Nu că Alanna i-ar fi spus care era semnalul, desigur. Nici Verin nu ar fi divulgat niciodată un semnal al Ajah Verde.

— Nu, nu ştie decât mesajul pe care mi l-a transmis şi ăla îi uscase într-atât gura că abia mai putea vorbi. „Toate Aes Sedai loiale să se întoarcă la Turn. Totul este iertat."

Cam asta era esenţa lui, în orice caz. O licărire de furie se aprinse în ochii Alannei, doar pentru o clipă.

— Dacă nu erau toate zvonurile astea, nu te-aş fi lăsat niciodată să ştii cine este.

Asta şi emoţiile scăpate de sub control. Măcar se oprise din a măsura camera cu paşii.

— Ştiu, spuse Verin aşezându-se la masă, şi voi respecta încrederea pe care mi-ai arătat-o. Acum. Trebuie să recunoşti că mesajul confirmă zvonurile. Turnul este divizat. Şi, după toate probabilităţile, există rebele undeva. Întrebarea este ce facem?

Alanna se uită la ea ca la o nebună. Nu era de mirare. Siuan fusese probabil detronată de Divanul Turnului, potrivit legii Turnului. Chiar şi sugestia de a nu respecta legea Turnului era de neconceput. Dar şi un Turn divizat era la fel de neconceput.

— Dacă nu ai niciun răspuns acum, gândeşte-te la unul. Şi gândeşte-te la asta. Siuan Sanche a luat parte de la început la eforturile de a-l găsi pe tânărul al'Thor.

Alanna deschise gura – fără îndoială să o întrebe de unde ştie sau dacă luase şi ea parte –, dar Verin nu-i dădu şansa să spună ceva.

— Doar un prostănac ar putea crede că implicarea ei nu a avut de-a face cu ce i s-a întâmplat. Nu există coincidenţe atât

de mari. Deci, gândeşte-te cam ce crede Elaida despre Rand. A fost o Roşie, adu-ţi aminte. Şi, cât te gândeşti la asta, ia spune-mi, ce-a fost în capul tău să-l legi ca pe un Străjer?

Întrebarea nu ar fi trebuit să o surprindă pe Alanna, dar totuşi era surprinsă. Ezită, aşezându-se pe un scaun şi aranjându-şi fusta, înainte de a răspunde.

— Era logic să fac asta, cu el stând în faţa noastră. Trebuia legat de mult timp. Tu nu puteai sau nu voiai.

Ca şi celelalte Verzi, Alanna era amuzată de insistenţa celorlalte Ajah de a avea un singur Străjer. Mai bine să nu spunem ce credea despre Roşii.

— Toţi ar fi trebuit să fie legaţi ca Străjeri, la prima ocazie. Sunt prea importanţi să zburde liberi, mai ales el.

Alanna se înroşi toată; avea să mai treacă ceva timp până îşi va putea stăpâni emoţiile. Verin ştia ce o făcuse să se îmbujoreze, căci Alanna lăsase să-i scape prea mult. Îl avuseseră sub ochi pe Perrin săptămâni de zile, în care le testaseră pe fetele din Două Râuri, dar Alanna renunţase brusc la legarea lui. Motivul era destul de simplu, o promisiune înfierbântată a Failei – spusă departe de urechile lui Perrin – că, dacă Alanna face aşa ceva, nu mai părăseşte vie Ţinutul celor Două Râuri. Ameninţarea nu ar fi funcţionat dacă Faile ar fi ştiut mai multe lucruri despre legătura dintre Aes Sedai şi Gaidin, dar ignoranţa sa forţase mâna Alannei. Probabil, frustrarea şi starea proastă a nervilor o determinase să-i facă aşa ceva lui Rand. Nu doar să-l lege, dar să-l lege fără permisiunea lui. Aşa ceva nu mai fusese făcut de sute de ani. „Ei bine, gândi Verin, am încălcat şi eu ceva obiceiuri la viaţa mea."

— Logic? spuse zâmbind, ca să mai micşoreze din înţepătura vorbelor. Vorbeşti ca o Albă. Ei bine, acum că îl ai, ce ai de gând să faci cu el? Gândeşte-te ce lecţie ne-a dat. Îmi aduc aminte o poveste pe care am auzit-o la gura sobei când eram mică, despre o femeie care pune şaua pe un leu. Călătoreşte minunat,

până îşi dă seama că nu poate coborî şi nu poate dormi niciodată.

Tremurând, Alanna îşi frecă braţele.

— Nu pot să cred că e atât de puternic. Dacă ne-am fi unit mai devreme. Şi am încercat… am eşuat… E atât de puternic!

Verin aproape tremura şi ea. Nu ar fi putut să se unească mai devreme, decât dacă Alanna voia să spună că ar fi trebuit să se fi unit înainte de a-l lega. Nu era sigură ce s-ar fi întâmplat atunci.

În orice caz, fusese o înlănţuire de momente foarte proaste, începând cu descoperirea că nu-l pot separa de Adevăratul Izvor, continuând cu uşurinţa uluitoare cu care le separase de ***saidar,*** tăindu-le legăturile ca pe nişte fire. Pe amândouă odată. Remarcabil. Oare câte Aes Sedai ar fi fost necesare să-l separe de Izvor? Treisprezece? Era doar o tradiţie, dar cu el ar fi fost necesar. Dar erau gânduri pentru altă dată.

— Şi mai e şi problema amnistiei lui.

Ochii Alannei se măriră.

— Doar nu crezi aşa ceva. Cu fiecare fals Dragon au fost zvonuri la fel de false că adună oameni care pot conduce. Voiau puterea doar pentru ei, nu să o împartă cu alţii.

— El nu e un fals Dragon, spuse Verin încet, şi asta schimbă totul. Dacă un zvon se adevereşte, la fel se poate întâmpla şi cu altul, iar despre amnistie am auzit peste tot, de la Whitebridge încoace.

— Chiar dacă e adevărat, poate că nu a venit nimeni. Niciun om sănătos la cap nu îşi doreşte să conducă Puterea. Dacă ar fi vrut mai mulţi, ar fi avut în fiecare săptămână câte un fals Dragon.

— Este ***ta'veren,*** Alanna. Atrage către el lucrurile de care are nevoie.

Degetele strânse ale Alannei se albiseră strânse în pumnii puşi pe masă. Îi dispăruse orice urmă de calm Aes Sedai, tremurând vizibil.

— Nu putem permite... Bărbaţi care conduc, liberi pe lume? Dacă e adevărat, trebuie să-i oprim. Trebuie! spuse cu ochii aprinşi.

— Înainte să decidem ce facem cu ei, spuse Verin calmă, trebuie să aflăm unde îi ţine. Palatul Regal e un loc bun, dar o să ne fie mai greu dacă nu putem intra în Oraşul Interior. Iată ce propun...

Alanna se aplecă înainte ca să asculte.

Trebuiau să îşi dea seama de o mulţime de lucruri, dar de multe ceva mai târziu. O mulţime de întrebări aveau să-şi găsească răspunsul mai târziu. Era Moiraine moartă şi, dacă da, cum murise? Unde erau rebelele şi care ar fi trebuit să fie poziţia lor faţă de ele? Oare să încerce să-l captureze pe Rand şi să-l predea Elaidei sau rebelelor? Unde erau? Era o întrebare importantă, indiferent ce decideau. Cum putea folosi atât de fragila lesă pe care i-o pusese Alanna lui Rand? Să încerce una din ele sau amândouă să ia locul lui Moiraine? Pentru prima dată de când Alanna lăsase să iasă la suprafaţă emoţiile pentru Owein, Verin se bucură că fuseseră lăsate să dospească până deveniseră instabile. In starea ei, Alanna era mult mai uşor de ghidat, iar Verin ştia exact cum trebuia răspuns la unele din acele întrebări. Nu credea că Alannei aveau să-i placă unele răspunsuri. Dar mai bine să nu afle până când nu va fi prea târziu să mai schimbe ceva.

Rand se întoarse la palat în galop, depăşindu-i şi pe Aielii care alergau, ignorându-le strigătele aşa cum ignora pumnii ameninţători ridicaţi către el de cei forţaţi să sară din calea copitelor lui Jeade’en sau grămada de lectici răsturnate şi de trăsuri cu roţile blocate una în alta. Bashere şi saldaeanii abia se puteau ţine după el pe caii lor micuţi. Nici el nu ştia de ce se grăbeşte aşa – veştile pe care le ducea nu erau într-atât de urgente –, dar, pe măsură ce braţele şi picioarele îşi reveneau din slăbiciune, îşi dădea seama din ce în ce mai mult că era conştient de Alanna. Putea să o ***simtă.*** De parcă i s-ar fi

strecurat şi cuibărit în cap. Şi, dacă el o putea simţi pe ea, putea ea să-l simtă la fel? Ce altceva mai putea să facă? Ce? Trebuia să se îndepărteze de ea.

„Mândrie“, croncăni Lews Therin, iar Rand nu mai încercă să-l reducă la tăcere.

Nu palatul era destinaţia lui, dar Topirea-n-văzduh cerea să cunoşti locul din care plecai chiar mai bine decât pe cel unde voiai să ajungi. La grajduri aruncă frâul unui rândaş cu vestă de piele şi alergă, luând-o înaintea saldaeanilor, pe coridoarele unde servitorii se uitau uimiţi la el, înclinându-se în grabă. În sala tronului se deschise ***saidinului,*** tăie o poartă prin aer şi ţâşni în luminişul de lângă fermă, eliberându-se de ***saidin.***

Respiră adânc, cu genunchii îngropaţi în covorul de frunze moarte. Fu izbit de căldura de sub crengile desfrunzite; îşi pierduse concentrarea necesară cu ceva timp în urmă. Încă o mai putea simţi, dar mai slab acolo – dacă putea numi „mai slabă“ certitudinea că ea se afla în direcţia ***aceea.*** Ar fi putut să o arate cu ochii închişi.

Se deschise din nou ***saidinului,*** râu de foc turbat şi gheaţă şi nămol amar. Ţinea în mână o sabie de foc, făcută din Foc, cu un bâtlan incrustat pe lama uşor curbată, deşi nu-şi amintea să se fi gândit la ea. Foc, dar mânerul lung era rece şi dur în palmele sale. Hăul nu schimba nimic, Puterea nu schimba nimic. Alanna era acolo, ghemuită într-un colţ al minţii lui, urmărindu-l.

Eliberă din nou Puterea cu un râs amar, îngenunchind. Fusese atât de sigur pe el! Doar două Aes Sedai. Sigur că le putea face faţă, doar se descurcase cu Elayne şi Nynaeve amândouă deodată. Ce puteau să-i facă? îşi dădu seama că încă râdea. Părea că nu se poate opri. Da, era amuzant. Mândria lui prostească. Siguranţa de sine. Îl mai băgaseră în bucluc, şi nu doar pe el. Fusese sigur că el şi Cei o Sută de Tovarăşi puteau închide Puţul…

Se ridică cu greu în picioare, frângând frunzele uscate.

— Nu am fost eu, spuse răguşit. Plecaţi din capul meu! Toţi, afară din capul meu!

Lews Therin murmură ceva în depărtare. Alanna aştepta în tăcere, într-un colţ al minţii. Vocea lui Lews Therin părea să se teamă de ea.

Rand îşi scutură frunzele de pe pantaloni. Nu o să se predea. Să nu ai încredere în nicio Aes Sedai; îşi va aminti de-acum încolo. „Un om care nu are încredere în nimeni e deja mort“, chicoti Lews Therin. Nu avea să se predea.

Nimic nu se schimbase la fermă. Nimic şi totul. Casa şi hambarul erau la fel, găinile şi caprele şi vacile aşijderea. Sora Grady îl urmărea de la o fereastră, cu chipul inexpresiv. Era singura femeie acum; toate celelalte plecaseră cu bărbaţii care nu trecuseră testul lui Taim.

Taim era cu învăţăceii săi în spatele hambarului, pe un petic de pământ roşu, bătătorit, presărat cu o mână de buruieni uscate. Toţi cei şapte. În afară de Jur, bărbatul Sorei, mai rămăseseră dintre cei vechi doar Damer Finn, Eben Hopwil şi Fedwin Morr. Ceilalţi erau noi şi păreau la fel de tineri ca Fedwin şi Eben.

În afară de bătrânul Damer, ceilalţi stăteau aliniaţi cu spatele la Rand. Damer stătea în faţa lor, încruntându-se la o piatră mare cât un cap de om, la treizeci de picioare depărtare.

— Acum, spuse Taim, şi Rand simţi cum Damer se deschide ***saidinului*** şi ţese stângaci Foc şi Pământ.

Piatra explodă, iar Damer şi ceilalţi învăţăcei se aruncară la pământ ca să scape de ploaia de sfărâmături. Nu şi Taim; bucăţile de piatră ricoşară de scutul de Aer pe care-l ţesuse în ultima clipă. Ridicându-şi prudent capul, Damer îşi şterse sângele ce-i curgea de sub ochiul stâng, dintr-o rană superficială. Rand se încruntă; doar norocul făcuse să nu fie lovit de una dintre sfărâmăturile zburătoare. Se uită înapoi către fermă. Sora era încă acolo, nevătămată. Uitându-se la el. Găinile abia se opriseră o clipă din scurmat; păreau obişnuite cu asta.

— Poate data viitoare o să vă aduceţi aminte ce vă spun, zise Taim calm, lăsându-şi scutul să dispară.

— Apăraţi-vă cu un scut sau riscaţi să vă omorâţi singuri. Continuaţi. Aruncă o privire către Rand, de parcă ar fi ştiut tot timpul că era acolo, apoi merse către el. Nasul lui vulturesc avea o umbră de cruzime.

Pe când Damer se aşeza în rând cu ceilalţi, Eben se ridică, plin de coşuri, trăgându-se nervos de o ureche mare în timp ce folosea Aer să ridice o nouă piatră dintr-o grămadă pusă deoparte. Ţesătura era nesigură, şi o scăpă o dată înainte de a reuşi să o pună la locul ei.

— E prudent să-i laşi singuri aşa? întrebă Rand când Taim ajunse lângă el.

A doua piatră explodă la fel ca prima, dar de data asta toţi învăţăceii îşi ţesuseră scuturi. La fel făcuse şi Taim, făcând un scut pentru el şi Rand. Fără o vorbă, Rand se deschise ***saidinului*** şi îşi făcu propriul scut, îndepărtându-l pe al lui Taim. Gura acestuia se strâmbă într-un fel de zâmbet.

— Aţi spus să-i grăbesc, Seniore Dragon, şi asta fac. Îi pun să facă totul cu Puterea, treburile de la fermă, totul. Cel mai nou a mâncat prima masă caldă aseară. Dacă nu-şi pot încălzi mâncarea singuri, mănâncă rece. De cele mai multe ori durează de două ori mai mult decât dacă ar face-o cu mâinile, dar învaţă să lucreze cu Puterea cât de repede pot ei, credeţi-mă. Nu sunt încă prea mulţi, din păcate.

Rand se uită înjur, ignorând întrebarea implicit.

— Unde e Haslin? Iar e beat? Ţi-am spus, să i se dea vin doar seara.

Henre Haslin fusese Maestru al Săbiei pentru Gărzile Reginei, răspunzător cu antrenarea recruţilor, până când Rahvin refăcuse gărzile, alungându-i pe cei credincioşi lui Morgase sau trimiţându-i să lupte în Cairhien. Prea bătrân pentru campanii, lui Haslin i se dăduse o pungă cu bani arătându-i-se uşa, iar după ce se răspândiseră zvonurile despre moartea lui Morgase,

se refugiase în băutură. Dar credea că pe Morgase o omorâse Rahvin – Gaebril, nu Rand, şi-i putea învăţa pe alţii să lupte cu sabia. Când era treaz.

— I-am spus să plece, răspunse Taim, la ce bun săbiile? Eu abia reuşesc să nu mă tai singur şi nu am simţit niciodată nevoia să învăţ. Acum au Puterea.

Altă piatră explodă. „Ucide-l! Ucide-l acum!“ Vocea lui Lews Therin răsuna ca un ecou prin Hău. Suprimă ecoul, dar nu putea suprima şi furia care se strângea ca o cochilie în jurul Golului. Golul îl făcu să poată vorbi cu o voce lipsită de emoţii:

— Găseşte-l, Taim, şi adu-l înapoi. Spune-i că te-ai răzgândit. Spune-le şi elevilor tăi la fel. Spune-le ce vrei, dar îl vreau aici, să dea lecţii în fiecare zi. Ei trebuie să facă parte din lume, nu să fie în afara ei. Ce o să facă dacă nu pot conduce? Când Aes Sedai te ţineau departe de Putere, ai fi putut să scapi dacă ştiai cum să foloseşti o sabie, cum să lupţi cu mâinile.

— Am scăpat. Sunt aici.

— Te-au scăpat câţiva dintre oamenii tăi, din câte am auzit, altfel ai fi sfârşit ca şi Logain, domolit în Tar Valon. Oamenii ăştia nu vor avea prozeliţi. Găseşte-l pe Haslin.

Bărbatul se înclină.

— Cum doreşte Seniorul meu Dragon. De asta a venit Seniorul Dragon aici? Pentru Haslin şi săbii? Avu o umbră de dispreţ în voce, dar Rand nu o luă în seamă.

— În Caemlyn au sosit Aes Sedai. Călătoriile în oraş trebuie să înceteze, şi ale tale, şi ale învăţăceilor. Lumina ştie ce se poate întâmpla dacă unul dintre ei dă peste o Aes Sedai şi ea îşi dă seama ce este.

Sau când unul dintre ei recunoaşte o Aes Sedai. Probabil, ar fugi sau ar lovi panicat şi atunci ar fi descoperit. Ambele situaţii l-ar condamna Din câte văzuse Rand, Verin sau Alanna ar fi putut să-i prindă cu uşurinţă pe oricare dintre ei. Taim ridică din umeri.

— Chiar şi acum ar putea face acelaşi lucru cu ţeasta unei Aes Sedai. Ţesătura diferă foarte puţin. Concentrează-te, Adley! Concentrează-te! spuse cu voce ridicată, privind peste umăr. Un ins deşirat, stând în faţa celorlalţi, numai piele şi os, tresări pierzând ***saidinul,*** apoi reuşi să-l apuce iarăşi. O altă piatră explodă când Taim se întoarse către Rand.

— În privinţa asta, pot să le... elimin... eu însumi, dacă nu vreţi să faceţi asta.

— Dacă le voiam moarte, le-aş fi ucis deja. Se gândi că ar fi putut să o facă dacă ar fi încercat să îl omoare sau să-l domolească. Spera că ar fi putut. Dar ar fi încercat ele aşa ceva după ce-l legaseră? Era un lucru pe care nu avea de gând să-l lase pe Taim să-l afle; chiar şi fără murmurele lui Lews Therin nu avea suficientă încredere în el ca să-şi dezvăluie o slăbiciune pe care o putea ascunde. „Lumină, ce fel de control are Alanna asupra mea?“

— Dacă va veni vremea să ucidem Aes Sedai, o să-ţi spun. Până atunci nimeni nici măcar să nu ridice vocea la una dintre ele, dacă nu încearcă să-i ia capul de pe umeri. O să staţi cât de departe puteţi de Aes Sedai. Nu vreau incidente, nimic care să le facă să fie împotriva mea.

— Şi credeţi că nu sunt deja? murmură Taim.

Rand îl ignoră iarăşi, neştiind ce să răspundă.

— Nu vreau pe nimeni mort sau domolit pentru că i s-au urcat fumurile la cap. Asigură-te că ştiu şi ei asta. Eşti răspunzător de soarta lor.

— Cum doriţi, ridică Taim din umeri. Unii vor muri mai devreme sau mai târziu dacă nu intenţionaţi să-i ţineţi ascunşi aici pentru totdeauna. Şi, chiar dacă vor rămâne aici, unii vor muri. E inevitabil, dacă nu încetinesc lecţiile. Nu ar trebui cocoloşiţi, dacă m-aţi lăsa să caut alţii.

Iar începea. Rand se uită la învăţăcei. Un tânăr asudat, cu părul deschis, se chinuia să mute o piatră. Tot pierdea ***saidinul,*** iar piatra se mişca în mici salturi. Peste câteva ceasuri avea să

ajungă căruţa de la palat cu cei care veniseră de ieri după-amiază. Patru bărbaţi, de data asta. In unele zile erau doar trei sau doi, dar în general veneau din ce în ce mai mulţi. De când îl adusese pe Taim acolo, cu şapte zile în urmă, veniseră optsprezece, dintre care trei puteau învăţa să conducă. Taim insista că era absolut remarcabil, având în vedere că veniseră la întâmplare în Caemlyn, căutând o şansă. Mai spunea că în acest ritm aveau să egaleze Turnul în şase ani. Dar Rand nu avea şase ani. Şi nu avea timp să-i lase să se antreneze mai încet.

— Şi cum vrei să faci asta?

— Folosind porţi.

Taim prinsese imediat cum să le facă; învăţa cu rapiditate tot ce-i arăta Rand.

— Pot vizita două sau trei sate în fiecare zi. La început o să fie mai uşor în sate decât în oraşe, chiar şi în cele mici. O să-l las pe Finn să urmărească lecţiile – în ciuda a ceea ce aţi văzut, el este cel mai avansat – şi l-aş lua pe Grady sau pe Hopwil, sau pe Morr. Trebuie să ne daţi nişte cai buni. Mârţoagele de cotigă nu sunt suficiente.

— Şi ce ***intenţionezi*** să faci? Dai buzna în sat şi anunţi că eşti în căutare de bărbaţi care pot conduce? O să fii norocos dacă nu încearcă să te spânzure.

— Intenţionez să fiu ceva mai prudent decât atât, spuse Taim sec. Voi spune că recrutez oameni care să-l urmeze pe Dragonul Renăscut.

Ceva mai prudent? Nu cu mult.

— Vor fi suficient de speriaţi cât să mă lase în pace destul de mult timp ca să se strângă cei care vor să vină. Aşa îi elimin imediat pe cei care nu vă sprijină. Presupun că nu vreţi să antrenez oameni care să se întoarcă împotriva noastră cu prima ocazie? Ridică întrebător o sprânceană, dar nu mai aşteptă răspunsul.

— Odată ce ajungem suficient de departe de sat, îi aduc aici printr-o poartă. Unii se vor speria, dar nu va fi greu să îi ţin în

frâu. Odată ce au fost de acord să sprijine un om care poate conduce, nu văd de ce ar face scandal dacă vreau să-i testez. Pe cei care pică îi trimit la Caemlyn. E timpul să începeţi să vă strângeţi propria armată, în loc să depindeţi de alţii. Bashere ar putea să se răzgândească şi, dacă îi spune Regina Tenobia, se va răzgândi. Şi cine poate spune ce vor face Aielii aceia?

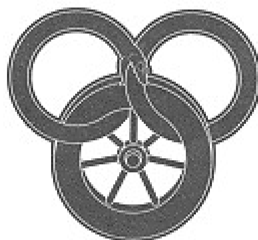
De data asta tăcu, iar Rand îşi ţinu limba în frâu. Se gândise şi el cam la fel, deşi nu şi în privinţa Aielilor, dar nu era nevoie să-i spună asta lui Taim. După o clipă bărbatul continuă, de parcă nu ar fi spus nimic înainte.

— Facem o prinsoare. Seniorul spune pe cât. În prima zi în care recrutez o să găsesc mai mulţi bărbaţi care pot învăţa decât vin la Caemlyn într-o lună. Odată ce Flinn şi alţi câţiva sunt gata să continue fără mine… voi egala Turnul în mai puţin de un an. Şi fiecare din ei va fi o armă.

Rand ezită. Era riscant să-l lase pe Taim să plece. Era prea agresiv. Ce avea să se întâmple dacă dădea peste Aes Sedai într-una dintre călătorii? Poate că avea să se ţină de cuvânt şi să le cruţe viaţa, dar dacă ele îşi dădeau seama cine este? Daca îl despărţeau de Izvor şi-l capturau? Era o pierdere pe care nu şi-o putea permite. Dar nu putea să antreneze oameni şi să facă şi toate celelalte lucruri care trebuiau făcute. Şase ani ca să egaleze Turnul. Dacă Aes Sedai nu descopereau acest loc între timp şi-l distrugeau, înainte ca elevii să fi avut timp să înveţe suficient să se apere. Sau mai puţin de un an. În cele din urmă dădu din cap. Vocea lui Lews Therin era un bâzâit turbat în depărtare.

— O să primeşti caii.

CAPITOLUL 12

Întrebări şi răspunsuri

— EI BINE? întrebă Nynaeve cu cea mai răbdătoare voce de care era în stare. Făcea un efort să stea liniştită pe pat, cu mâinile în poală. Îşi înghiţi un căscat. Era foarte devreme şi nu mai dormise bine de trei nopţi. Colivia de răchită era goală, vrabia fusese eliberată. Îşi dori să fie şi ea la fel de liberă.

— Ei bine?

Elayne era îngenuncheată pe patul său, cu umerii şi capul scoase pe fereastră, în uliţa micuţă din spatele casei. De acolo putea zări foarte puţin din spatele Turnului Mic unde cele mai multe conducătoare de Ajah primeau în acea dimineaţă solia Turnului. Era suficient cât să zărească urzeala împotriva trasului cu urechea care înconjura hanul. Era menită să oprească pe oricine încerca să asculte folosind Puterea. Plăteai un preţ când împărtăşeai lucrurile pe care le ştiai.

După o clipă Elayne se aşeză pe genunchi, frustrată.

— Nimic. Spuneai că firele acelea se pot strecura înăuntru neobservate. Nu cred că a băgat cineva de seamă, dar nu am auzit absolut nimic.

Ultima remarcă era adresată lui Moghedien, care stătea într-un colţ pe scaunul lor şubred. Pe Nynaeve o enerva la culme că femeia nu transpira niciun pic. Pretindea că trebuie să lucrezi cu Puterea mult timp pentru a putea să te detaşezi de căldură sau frig, ceea ce era cam acelaşi lucru ca şi promisiunile vagi ale femeilor Aes Sedai, că vor deprinde cum să facă asta „până la urmă“. Nynaeve şi Elayne erau lac de sudoare, iar lui Moghedien părea să-i fie la fel de bine ca într-o zi răcoroasă de primăvară. Pe Lumină, era enervant!

— Am spus că ar trebui. Ochii lui Moghedien se mişcară speriaţi, deşi se uita mai ales către Elayne; întotdeauna se concentra pe cine purta brăţara ***a’dam.***

— Ar trebui. Sunt mii de feluri de a ţese o urzeală de acest fel. Poate dura zile întregi să ţeşi o gaură printr-una.

Nynaeve abia reuşi să se abţină să nu spună ceva. Încercau de zile întregi. Era a treia zi de când venise Tama Feir şi Divanul încă ţinea secret mesajul Turnului. Sheriam, Myrelle şi restul ştiau – Nynaeve nu ar fi fost surprinsă să fi ştiut înaintea Divanului –, dar chiar şi Siuan şi Leane fuseseră îndepărtate de la acele întruniri zilnice. Sau cel puţin aşa pretindeau.

Nynaeve îşi dădu seama că se trăgea de fustă şi îşi potoli mâinile. Trebuiau să afle cumva ce voia Elaida, dar, şi mai important, care era răspunsul Divanului. Trebuia. Cumva.

— Trebuie să plec, oftă Elayne. Trebuie să mai arăt unor surori cum se face un ***ter’angreal.***

Foarte puţine Aes Sedai în Salidar erau în stare să înveţe, dar toate voiau să ştie, iar cele mai multe păreau să creadă că vor reuşi dacă o puneau pe Elayne să repete de nenumărate ori.

— Poţi să iei asta, zise dându-şi jos brăţara. Vreau să încerc ceva nou după ce surorile termină cu mine, apoi trebuie să predau unei clase de novice. Nu părea foarte fericită vorbind

despre predare, nu aşa cum fusese la început. După fiecare lecţie, venea atât de iritată, de ziceai că-i o pisică zbârlită. Cele mai mici erau prea nerăbdătoare, luând-o înainte cu lucruri despre care nu aveau habar cum să le stăpânească, adesea fără măcar să întrebe înainte, iar cele mai în vârstă, deşi mai prudente, o contraziceau uneori sau pur şi simplu nu respectau ordinele unei femei cu cinci sau şase ani mai mică decât ele. Elayne începuse să bombăne „novice prostănace“ sau „idioate grele de cap“ ca şi cum ar fi fost Aleasă de zece ani.

— Ai timp să îi pui întrebări. Poate o să ai mai mult noroc ca mine să detectezi un bărbat care conduce. Nynaeve clătină din cap.

— Trebuie să le ajut pe Janya şi pe Delana în dimineaţa asta cu notiţele lor.

Nu se putu abţine să nu facă o strâmbătură. Delana era conducătoare pentru Ajah Verde, iar Janya pentru cea Brună, dar Nynaeve nu avea să scoată nimic de la ele.

— Şi apoi am altă lecţie cu Theodrin.

Altă pierdere de vreme. Toată lumea pierdea vremea în Salidar.

— Pune-ţi-o la mână, îi spuse lui Elayne care tocmai agăţa brăţara de un cui alături de hainele lor.

Femeia cu păr auriu oftă, dar îşi puse iarăşi brăţara. Nynaeve credea că Elayne avea o încredere prea mare în ***a’dam.*** Era adevărat, atâta vreme cât colierul rămânea la gâtul lui Moghedien, orice femeie în stare să conducă o putea găsi şi controla cu ajutorul brăţării. Dacă nimeni nu purta brăţara, ea nu s-ar fi putut mişca mai mult de o duzină de paşi fără să se prăbuşească vomând, şi la fel se întâmpla dacă încerca să mişte brăţara de unde fusese lăsată sau să-şi desfacă ea însăşi colierul. Poate că asta o legase de mâini şi de picioare, dar poate unul dintre Rătăciţi ar găsi o cale de a se elibera, dacă avea suficiente ocazii. În Tanchico, Nynaeve o lăsase doar câteva clipe pe Moghedien legată cu Puterea şi despărţită de

Izvor cu un scut, şi reuşise să scape. Primul lucru pe care îl făcuse după ce o prinseseră din nou fusese să întrebe cum reuşise să scape, dar ca să scoată un răspuns de la ea aproape trebuise să-i sucească gâtul. Un scut legat era vulnerabil dacă femeia avea puţin timp şi răbdare. Elayne insista că nu ar merge împotriva ***a'damului,*** deoarece nu exista niciun nod care să poată fi desfăcut, iar cu colierul pus în jurul gâtului, Moghedien nici nu putea să încerce să atingă ***saidarul*** fără a primi încuviinţare, dar Nynaeve prefera să nu rişte.

— Să copiezi încet, spuse Elayne. Am copiat şi eu pentru Delana. ***Urăşte*** petele şi greşelile. O să te facă să scrii de cincizeci de ori o pagină până obţine una curată.

Nynaeve se strâmbă. Poate că nu avea mâinile la fel de curate şi fine ca ale lui Elayne, dar nu era o loază care abia învăţa care capăt al peniţei trebuie băgat în cerneală. Cealaltă nu observă, ieşind graţios din cameră cu un zâmbet. Poate voise să-i fie de ajutor. Dacă Aes Sedai ar fi aflat vreodată cât de mult ura să copieze, ar fi început să îi dea ca pedepse pagini de copiat.

— Poate ar trebui să vă duceţi la Rand, spuse brusc Moghedien. Stătea pe scaun altfel, mai dreaptă, uitându-se fix la Nynaeve. De ce?

— Ce vrei să spui? întrebă Nynaeve.

— Tu şi Elayne ar trebui să mergeţi la Caemlyn, la Rand. Ea ar putea fi regină, iar tu… Avu un zâmbet neplăcut. Mai devreme sau mai târziu te vor pune într-un colţ şi te vor lua la întrebări despre cum reuşeşti să faci toate aceste minunate descoperiri, dacă te pun ele să conduci, chiţăi ca o şcolăriţă prinsă la borcanul cu dulceaţă.

— Eu nu…!

Nu avea de gând să se explice, nu ei. De ce era Moghedien brusc atât de deschisă?

— Ţine minte, indiferent ce se întâmplă cu mine dacă se descoperă adevărul, capul tău va fi pe butucul călăului înainte de a trece o săptămână.

— În schimb, tu vei avea mult mai mult de suferit. Semirhage a făcut odată un om să urle cinci ani. Ba chiar l-a păstrat sănătos la minte, deşi, într-un final, nu i-a mai putut face inima să bată. Mă îndoiesc că una dintre copilele astea are măcar a zecea parte din abilităţile lui Semirhage, dar e posibil să afli pe pielea ta cât de pricepute sunt.

Cum putea să spună aşa ceva? Se lepădase de frică precum năpârca de piele. De parcă ar fi fost două femei egale, vorbind despre ceva lipsit de importanţă. Ba nu, mai rău. Moghedien avea atitudinea cuiva care vorbeşte despre ceva lipsit de importanţă pentru ea, dar capital pentru Nynaeve. Îşi dori să aibă brăţara. S-ar fi simţit mai bine. Moghedien nu putea fi atât de rece şi de calmă pe cât părea.

Lui Nynaeve i se opri respiraţia. Brăţara. Asta era. Brăţara nu era în cameră. Un ghem de gheaţă îi crescu în stomac şi avu impresia că asudă mult mai tare. În mod normal nu ar fi trebuit să conteze că brăţara nu era acolo. O avea Elayne – „Lumină, fă să nu şi-o fi dat-o jos“ –, iar cealaltă jumătate a ***a’damului*** era în jurul gâtului lui Moghedien. Doar că logica nu avea nimic de-a face cu ceea ce simţea. Nynaeve nu rămăsese niciodată singură cu ea fără brăţară. Sau, mai bine zis, când rămăsese, fusese aproape de un dezastru total. Moghedien nu purta atunci ***a’damul,*** dar nici asta nu conta. Era una dintre Rătăciţi, erau singure şi nu avea niciun mijloc să o controleze. Îşi strânse fusta ca să nu înşface pumnalul.

Zâmbetul lui Moghedien se lărgi, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— În chestiunea asta poţi fi sigură că-ţi vreau doar binele. Chestia asta, spuse ducându-şi mâna aproape de colier, atentă să nu-l atingă, mă poate ţine prizonieră şi în Caemlyn, la fel de bine ca şi aici. Sclavia acolo e mai bună decât moartea aici. Nu

pierde prea mult timp să iei o decizie. Dacă aşa-zisele Aes Sedai se decid să se întoarcă la Turn, ce cadou mai frumos pot face Supremei înscăunate decât pe tine, o femeie apropiată de al'Thor. Şi pe Elayne. Dacă şi el simte pentru ea măcar jumătate din ce simte Elayne, captura ei o să-i pună o lesă lui al'Thor de care nu va putea scăpa niciodată.

Nynaeve se ridică, forţându-şi genunchii să stea drepţi.

— Poţi să faci acum paturile şi să deretici prin cameră. Mă aştept să o găsesc impecabilă când mă întorc.

— Cât timp mai ai? spuse Moghedien înainte ca Nynaeve să ajungă la uşă. Cu acelaşi ton cu care ar fi întrebat dacă apa pentru ceai e suficient de fierbinte. Câteva zile până îşi trimit răspunsul la Tar Valon? Câteva ore? Cum o să pună în balanţă pe Rand al'Thor şi presupusele crime ale Elaidei cu şansa de a-şi reîntregi preţiosul Turn?

— Să dai atenţie oalelor de noapte, spuse fără să se întoarcă. Le vreau curate de data asta.

Ieşi înainte ca Moghedien să mai poată spune ceva, trântind uşa în urma ei. Se sprijini cu spatele de şipcile de lemn aspre, respirând cu greu în holul strâmt şi fără ferestre. Scoase din punguliţa de la brâu două frunze de menta-gâştei şi începu să le mestece. Menta-gâştei avea nevoie de timp pentru a linişti un stomac agitat, dar ea mestecă şi înghiţi de parcă graba ar fi putut să o liniştească mai repede. Primise o lovitură după alta după ce Moghedien îi dărâmase toate lucrurile de care fusese ***convinsă.*** Cu toată neîncrederea ei, crezuse că femeia era îngenuncheată. Fals. Oh, pe Lumină, fals! Crezuse că Moghedien ştia despre Rand şi Elayne tot atât de puţin ca femeile Aes Sedai. Fals. Şi ca ea să sugereze să se ducă la el... Vorbiseră prea mult în faţa ei. Ce altceva le mai scăpase şi ce putea face Moghedien?

O altă Aleasă intră pe holul întunecat din camera din faţă a casei, iar Nynaeve îşi îndreptă spinarea, ascunzând frunzele de menta-gâştei şi aranjându-şi rochia. Fiecare cameră, cu excepţia

celei din faţă, fusese transformată în dormitor, şi erau pline de Alese şi servitoare, trei sau patru într-o cameră nu mai mare decât a ei, iar câteodată şi două într-un pat. Cealaltă Aleasă era o femeie subţirică, slabă ca un băţ, cu ochi cenuşii şi un rânjet subţire. Emara era din Illian şi nu le suporta pe Siuan şi Leana, lucru uşor de înţeles pentru Nynaeve; credea că ar trebui trimise de acolo – cu decenţă – aşa cum fuseseră trimise întotdeauna toate femeile ferecate, dar cu excepţia acestui lucru era o persoană plăcută, care nici măcar nu era invidioasă pe „spaţiul suplimentar" avut de Elayne şi Nynaeve sau pe faptul că „Marigan" le făcea treburile.

— Am auzit că o să copiezi pentru Janya şi Delana, spuse cu o voce ascuţită, trecând pe lângă ea către camera ei. Ascultă sfatul meu, scrie cât de repede poţi. Janyei îi pasă mai mult să treci totul pe hârtie decât de câteva pete.

Nynaeve se uită lung după ea. Scrie încet pentru Delana. Scrie repede pentru Janya. Minunate sfaturi. Dar oricum nu se putea îngrijora acum pentru o pată de cerneală. Sau de Moghedien, cel puţin până nu vorbea cu Elayne.

Clătină din cap, mormăind în bărbie, şi ieşi. Poate că luase lucrurile prea uşor şi le lăsase să-i scape din mână, dar era timpul să se trezească. Ştia pe cine trebuia să caute.

În ultimele zile peste Salidar se aşternuse tăcerea, deşi străzile rămâneau la fel de aglomerate. Fierăriile de la marginea oraşului erau tăcute. Li se spusese tuturor să îşi ţină gura cât timp Tama era acolo, şi despre solia care era în drum spre Caemlyn, şi despre Logain, care era ascuns în siguranţă într-una dintre taberele soldaţilor, chiar şi despre soldaţi şi motivul prezenţei lor. Cei mai mulţi nu mai îndrăzneau să vorbească decât în şoaptă. Era o anume nelinişte în murmurul străzii.

Toată lumea fusese afectată. Servitorii care, de obicei alergau, acum se mişcau ezitant, aruncând priviri temătoare peste umăr. Chiar şi Aes Sedai păreau circumspecte sub chipurile calme, studiindu-se prudent una pe alta. Erau puţini

soldaţi pe străzi, de parcă Tama nu ar fi văzut suficient ca să tragă concluzii încă din prima zi. Un răspuns greşit al Divanului i-ar fi dus pe toţi la ştreang; chiar şi regii şi nobilii care voiau să stea deoparte de gâlcevile Turnului i-ar fi spânzurat pe toţi soldaţii pe care puteau pune mâna, doar ca să oprească răspândirea rebeliunii. Puţinii care mai erau pe uliţe păşeau încruntaţi şi cu chipurile golite de expresie, simţind nesiguranţa. Excepţie făcea Gareth Bryne, care aştepta răbdător în faţa Turnului Mic. Stătea acolo în fiecare zi, venind înainte de conducătoarele de Ajah şi plecând după ele. Se gândi că bărbatul voia să se asigure că îşi aduceau aminte de el şi de ce făcea pentru ele. Singura dată când le văzuse pe conducătoare ieşind remarcase că nu păreau deloc mulţumite să-l vadă acolo.

Singurii care păreau neafectaţi de venirea surorii Roşii erau Străjerii. Străjerii şi copiii. Nynaeve tresări când trei fetiţe ţâşniră prin faţa ei ca nişte potârnichi, alergând, râzând, cu panglici în păr, asudate şi pline de praf. Copiii nu ştiau ce aşteaptă Salidarul, iar, dacă ar fi aflat, nu ar fi înţeles. Fiecare Străjer şi-ar fi urmat femeia Aes Sedai fără să clipească, indiferent ce ar fi decis şi unde ar fi mers.

Cele mai multe discuţii şoptite erau despre vreme şi despre întâmplări stranii petrecute în alte locuri, viţei vorbitori cu două capete, oameni ucişi de roiuri de muşte, dispariţia tuturor copiilor dintr-un sat în puterea nopţii şi oameni ucişi de ceva nevăzut care lovise în plină zi. Toată lumea cu mintea limpede îşi dădea seama că seceta şi căldura sufocantă veneau de la atingerea Celui întunecat asupra lumii, dar până şi Aes Sedai se îndoiau de Nynaeve şi Elayne când le spuneau că toate zvonurile sunt reale, că bule ale răului se ridicau din temniţa Celui întunecat pe măsură ce peceţile slăbeau, alunecând de-a lungul Pânzei până plesneau. Cei mai mulţi nu aveau mintea limpede. Unii dădeau vina pe Rand. Alţii spuneau că însuşi Creatorul era nemulţumit că lumea nu se strânsese sub flamura Dragonului Renăscut sau că era nemulţumit că Aes Sedai nu-l

capturaseră să-l liniştească, sau că era nemulţumit că Aes Sedai se opuneau Supremei înscăunate Amyrlin. Nynaeve auzise chiar oameni spunând că vremea se va îndrepta de îndată ce Turnul va fi reîntregit. Îşi făcu loc prin mulţime.

— … Jur că e adevărat, murmură o bucătăreasă, plină de făină până la coate. De cealaltă parte a Eldarului este o armată de Mantii Albe care aşteaptă doar semnalul Elaidei să atace.

În afară de vreme şi de viţeii cu două capete, poveştile despre Mantiile Albe erau cele mai multe, dar ***Mantii Albe*** care să aştepte ordinele ***Elaidei?*** Căldura îi topise femeii creierii!

— Lumina îmi e martor, e adevărat! spuse un căruţaş cărunt unei femei încruntate care părea servitoarea unei Aes Sedai, după rochia bine croită. Elaida e moartă. Roşia a venit să o cheme pe Sheriam să fie noua Amyrlin.

Femeia dădu din cap, crezând fiecare cuvânt.

— Eu zic că Elaida e o Supremă înscăunată bună, spuse un bărbat îmbrăcat cu straie jerpelite, aranjându-şi mai bine o legătură de vreascuri pe umeri. La fel de bună ca oricare alta.

Nu vorbise în şoaptă, ci cu voce tare, străduindu-se să nu se uite înjur să vadă cine l-ar fi putut auzi.

Gura lui Nynaeve se strâmbă într-un zâmbet amar. Voise să fie auzit. Cum descoperise Elaida atât de repede Salidarul? Tama plecase probabil din Tar Valon curând după ce Aes Sedai începuseră să se adune în sat. Siuan arătase întunecată că multe surori Albastre lipseau – mesajul iniţial de a se strânge în Salidar fusese adresat Ajah Albastre –, iar Alviarin se pricepea foarte bine să pună întrebări. Era un gând care îţi dădea fiori, dar nu la fel de rău ca explicaţia cea mai simplă: iscoadele Elaidei erau aici în Salidar. Toată lumea se uita pe furiş la toată lumea, iar strângătorul de lemne nu era singurul pe care Nynaeve îl auzise vorbind astfel. Poate că Aes Sedai nu vorbeau, dar Nynaeve bănuia că unele dintre ele ar fi vrut asta. Salidarul devenise un roi, şi nu unul de albine. Dar asta însemna că avea dreptate în ce voia să facă.

Cerea timp să găsească pe cine voia. Avea nevoie de grupuri de copii jucându-se, şi nu erau mulţi în Salidar. Aşa cum se aştepta, o găsi pe Birgitte uitându-se la cinci băieţi care se jucau în stradă, aruncând cu o punguliţă plină de pietricele unul în altul şi râzând când unul dintre ei era lovit, inclusiv cel atins. Avea la fel de puţin sens ca şi celelalte jocuri ale băieţilor. Sau ale bărbaţilor.

Birgitte nu era singură, desigur. Arareori era, şi asta doar dacă făcea un efort deosebit. Areina stătea lângă ea, ştergându-şi sudoarea de pe frunte, încercând să nu pară plictisită de copii. Cu un an sau doi mai mică decât Nynaeve, Areina îşi purta părul într-o coadă copiată după Birgitte, deşi pletele abia îi treceau de umeri; părul lui Birgitte atârna aşa cum se cuvine, până în talie. Şi în veşminte o copia pe Birgitte – o haină gri-deschis lungă până în talie, cu pantaloni mari de culoarea bronzului, adunaţi la gleznă, deasupra căreia purta ghete scurte cu un călcâi înalt – şi mai purta şi arc şi tolbă. Nynaeve nu credea că mai ţinuse un arc în mână înainte de a o întâlni pe Birgitte. Se hotărî să o ignore total.

— Trebuie să vorbesc cu tine, îi spuse lui Birgitte. Singure.

Areina se uită la ea, cu ochi dispreţuitori.

— Credeam că o să porţi şalul în această zi frumoasă, Nynaeve. O, vai, dar se pare că transpiri ca un cal. De ce oare?

Chipul lui Nynaeve se înăspri. Fusese prietenă cu ea înainte să se împrietenească cu Birgitte, dar prietenia se topise de îndată ce ajunseseră în Salidar. Fusese mai mult decât dezamăgită să afle că Nynaeve nu era încă Aes Sedai. Doar rugămintea lui Birgitte o oprise să nu se ducă să informeze surorile că se dăduse drept Aes Sedai. In plus, Areina făcuse jurămintele de corniată, iar Birgitte era un model mult mai bun decât Nynaeve. Când te gândeşti că îi plânsese de milă pentru vânătăi!

— După chipul tău, spuse Birgitte cu un rânjet, ori eşti gata să strângi pe cineva de gât – probabil pe Areina –, ori ţi-a căzut

rochia în mijlocul unui grup de soldaţi şi nu purtai nimic pe dedesubt.

Areina necheză şocată. De ce şocată, Nynaeve nu ştia, doar avusese suficient timp să se obişnuiască cu aşa-zisul simţ al umorului al lui Birgitte, adesea mai potrivit pentru un beţiv nebărbierit, cu burta plină de bere şi nasul prăbuşit într-o stacană.

Nynaeve privi un timp la jocul băieţilor, încercând să se calmeze. Nu se putea lăsa cuprinsă de furie când venise să ceară o favoare.

Seve şi Jaril erau printre băieţii care se distrau ferindu-se şi aruncând punguliţa cu pietre. Galbenele avuseseră dreptate, timpul era tot ce le trebuia. După două luni în Salidar cu ceilalţi copii, fără nimic care să-i înspăimânte, râdeau şi ţipau la fel de tare precum ceilalţi.

Brusc o lovi un gând. „Marigan“ încă avea grijă de ei, chiar dacă nu îi convenea, avea grijă să fie spălaţi şi hrăniţi, iar acum, că începuseră iarăşi să vorbească, puteau spune în orice clipă că nu era mama lor. Poate spuseseră deja. Poate că nu îşi va pune nimeni întrebări, dar, la fel de bine, poate că îşi va pune cineva, iar întrebările puteau dărâma într-o clipită căsuţa de surcele construită de ele. Iar simţea bulgărele de gheaţă în stomac. De ce nu se gândise la asta până atunci? Tresări când Birgitte îi atinse braţul.

— Ce s-a întâmplat, Nynaeve? Arăţi de parcă ţi-ar fi murit cea mai bună prietenă, blestemându-te în ceasul morţii.

Areina se îndepărtă băţoasă, aruncând o privire peste umăr. Femeia nici nu clipea văzând-o pe Birgitte cum bea şi cum face ochi dulci bărbaţilor, ba chiar încerca să o imite, dar se înfoia imediat cum Birgitte voia să rămână singură cu Elayne sau Nynaeve. Bărbaţii nu erau o primejdie; doar femeile puteau fi prietene între ele, după părerea Areinei, iar ea trebuia să fie singura prietenă a lui Birgitte. Gata. Se gândise suficient la ea.

— Poţi să ne faci rost de cai? Cât timp ţi-ar lua?

Nynaeve încercă să-şi liniştească vocea. Nu pentru asta venise, dar acum, după ce-i văzuse pe Seve şi Jaril, părea o întrebare excelentă.

Birgitte o trase din stradă, la intrarea unei alei înguste dintre două case, şi se uită înjur cu prudenţă înainte de a răspunde.

— O zi sau două. Uno tocmai îmi spunea…

— Nu Uno! Îl lăsăm deoparte de data asta. Doar tu, eu, Elayne şi Marigan. Asta dacă Thom şi Juilin nu se întorc la timp. Şi Areina, dacă ţii neapărat.

— Areina se poate comporta prosteşte câteodată, spuse Birgitte încet, dar viaţa o s-o lepede de asta sau ea o să se lepede de viaţă. Ştii că nu aş insista niciodată, dacă tu sau Elayne nu aţi vrea să vină.

Nynaeve nu spuse nimic. Femeia se comporta de parcă ***ea*** ar fi fost geloasă! Nu era treaba ei dacă Birgitte voia să suporte pe cineva atât de capricios ca Areina. Birgitte se încruntă, trecându-şi un deget peste buze.

— Tom şi Juilin sunt oameni buni, dar cea mai bună cale să eviţi necazurile este să te asiguri că nimeni nu vrea să te necăjească. O duzină sau două de soldaţi shienarieni ar rezolva treaba asta. Nu înţeleg care e problema dintre tine şi Uno. E dur şi te-ar urma pe tine şi pe Elayne până în Puţul Osândei. În plus, e un tip bine făcut.

Un rânjet îi înflorise pe faţă.

— Nu avem nevoie de nimeni să ne ţină de mână, răspunse înţepată Nynaeve. Bine făcut? Prin faţa ochilor îi trecură cicatricile şi peticul desenat cu roşu. Femeia asta avea cele mai ciudate gusturi la bărbaţi.

— Putem să ne descurcăm cu orice ne-ar ieşi în cale. Cred că deja am dovedit asta, dacă mai trebuia dovedit.

— Ştiu că putem, Nynaeve, dar o să tragă necazurile la noi ca muştele la bălegar. Altara fierbe mocnit. In fiecare zi auzi altă poveste despre juraţi ai Dragonului şi pariez pe cea mai bună rochie de mătase pe care o am contra unei cămăşi vechi de

noapte de-a ta că jumătate din ei nu sunt decât nişte bandiţi care vor vedea în noi o pradă uşoară. În fiecare zi va trebui să dovedim că nu suntem. Murandi e şi mai rău, colcăie de juraţi ai Dragonului, de bandiţi şi de refugiaţi din Cairhien, înspăimântaţi că Dragonul Renăscut o să-i atace cât de curând. Presupun că nu vrei să treci în Amadicia. Presupun că e vorba de Caemlyn.

Coada complicat împletită i se clătină uşor când Birgitte se aplecă să o întrebe, cu o sprânceană ridicată:

— Elayne e de acord cu tine în privinţa lui Uno?

— O să fie, murmură Nynaeve.

— Înţeleg. Bine, când o să fie, o să fac rost de câţi cai o să avem nevoie. Dar vreau să aud de la ea de ce nu ar trebui să-l luăm pe Uno.

Nynaeve se înroşi mânioasă auzind tonul lui Birgitte. Dacă ar ruga-o cât de frumos putea pe Elayne să îi spună lui Birgitte că Uno trebuia să rămână acolo, l-ar găsi aşteptându-le în mijlocul drumului, iar Birgitte ar fi toată uimită de unde aflase el că pleacă şi pe ce drum o iau. O fi fost femeia Străjerul lui Elayne, dar Nynaeve se întreba câteodată cine conducea de fapt. Când o să-l găsească pe Lan – când, nu dacă! —, o să-l pună să facă jurăminte că o să se supună deciziilor ei, suficient de cumplite să-i facă pielea ca de găină.

Respiră adânc. Nu avea niciun rost să te cerţi cu un zid de piatră. Mai bine se întorcea la motivul pentru care o căutase.

Făcu un pas nonşalant pe aleea îngustă, obligând-o pe cealaltă femeie să o urmeze. Sub tălpi se simţeau tulpinile ce fuseseră retezate ca să cureţe locul. Se uită cu atenţie la trecători, încercând să pară neinteresată. Nimeni nu le arunca mai mult de-o privire întâmplătoare. Îşi coborî totuşi vocea:

— Trebuie să aflăm ce-i spune Tama Divanului şi ce răspunde acesta. Eu şi Elayne am încercat să aflăm, dar hanul e păzit cu o urzeală împotriva ascultatului. Dar doar împotriva Puterii. Sunt atât de preocupate că cineva ar putea trage cu urechea folosind

Puterea, că au uitat că o ureche se poate lipi de uşă. Dacă cineva ar…

— Nu, i-o reteză Birgitte cu o voce plată.

— Măcar gândeşte-te. Pentru mine şi Elayne e de zece ori mai riscant.

Se gândi să adauge că pe Elayne o ducea capul, dar cealaltă femeie pufni.

— Am spus nu! Am fost multe lucruri de când te-am cunoscut, Nynaeve, dar niciodată proastă. Pe Lumină! O să anunţe public într-o zi sau două.

— Trebuie să ştim acum, şuieră Nynaeve înghiţindu-şi „creier sec de bărbat". Proastă? Sigur că nu fusese proastă! Trebuia să se calmeze. Dacă o putea convinge pe Elayne să meargă, poate că nici nu aveau să mai fie aici într-o zi sau două. Mai bine să nu deschidă iar sacul cu şerpi.

Birgitte se sprijini în arc, înfiorându-se – un pic cam prea ostentativ, se gândi Nynaeve.

— Am fost prinsă odată spionând femei Aes Sedai. Au terminat cu mine trei zile mai târziu şi am fugit din Shaemal de îndată ce am pus mâna pe un cal. Nu o să trec iarăşi prin aşa ceva doar ca să-ţi câştig ţie o zi de care nu ai nevoie.

Nynaeve rămase calmă. Făcea eforturi să-şi păstreze chipul netulburat, să nu scrâşnească din dinţi, să nu se tragă de cosiţă. Era calmă.

— N-am auzit nicio poveste cu tine spionând Aes Sedai.

Îşi dădu seama ce spusese de îndată ce termină de vorbit. Marele secret al lui Birgitte era că era chiar acea Birgitte din legende. Nimic care să facă legătura între ea şi legendă nu trebuia spus vreodată.

Chipul lui Birgitte împietri pentru o clipă, dându-i fiori lui Nynaeve; cealaltă femeie ascundea multă durere în secretul ei. Piatra deveni iar carne, iar Birgitte oftă.

— Timpul schimbă lucrurile. Abia mai recunosc jumătate din poveşti, iar pe cealaltă jumătate, deloc. Nu o să mai vorbim despre asta.

Evident, nu era o sugestie. Nynaeve deschise gura fără să ştie exact ce va spune – propria datorie faţă de ea însemna că nu-i putea răscoli durerea, dar să se răţoiască aşa la ea pentru două cereri simple! Din capătul aleii se auzi brusc vocea unei femei.

— Nynaeve, Janya şi Delana spun că trebuie să te duci imediat la ele.

Nynaeve simţi că îi iese inima din piept. În capătul aleii, Nicola, îmbrăcată în veşmintele de novice, tresări. La fel şi Birgitte; apoi se uită cu atenţie la arc, amuzată. Nynaeve trebui să înghită de două ori înainte de a putea vorbi. Cât de multe auzise?

— Nicola, dacă tu crezi că aşa se vorbeşte cu o Aleasă, ar trebui să te corectezi repede, înainte să o facă alţii.

Era un lucru pe care l-ar fi putut spune o Aes Sedai, dar cealaltă femeie o cântărea şi o măsura din priviri pe Nynaeve.

— Îmi pare rău, Aleasă, spuse făcând o reverenţă. Voi încerca să am mai multă grijă.

Reverenţa era suficient de adâncă pentru o Aleasă, exact atât cât trebuia, iar, dacă tonul era rece, nu era suficient de rece pentru a o pedepsi. Areina nu fusese singura tovarăşă de drum dezamăgită să afle adevărul despre Elayne şi Nynaeve, dar Nicola fusese de acord să păstreze secretul, mirată chiar că i-au spus să o facă. Apoi, după ce testele arătaseră că poate învăţa să conducă, începuse să o măsoare şi să o cântărească din priviri.

Nynaeve înţelegea foarte bine. Nicolei îi lipsea abilitatea înnăscută – fără să fie învăţată nu ar fi atins ***saidarul*** niciodată –, dar deja se vorbea de talentul ei şi de cât de puternică va ajunge dacă se străduia. Cu doi ani în urmă, ar fi provocat entuziasm, având mai mult potenţial decât oricare altă novice din ultimele secole. Dar asta fusese înainte de Elayne, Egwene

şi Nynaeve. Nicola nu spunea niciodată nimic, dar Nynaeve era sigură că voia să le egaleze, pe ea şi pe Elayne, sau chiar să le depăşească. Nu trecea de limita bunului-simţ, dar adesea era chiar la limita lui.

Nynaeve îi făcu un semn scurt din cap. Faptul că înţelegea nu o împiedica să-şi dorească să-i trateze prostia cu o doză triplă de rădăcină de limba-oii.

— Aşa să faci. Du-te şi spune-le că vin imediat.

Nicola făcu o reverenţă şi se întoarse să plece.

— Aşteaptă.

Femeia se opri imediat. Lui Nynaeve i se păru că vede în ochii ei o străfulgerare de satisfacţie.

— Mi-ai spus totul?

— Am fost trimisă să îţi spun să vii, Aleasă, şi am venit.

Stătută ca apa care rămâne o săptămână într-o carafă.

— Ce au spus? Exact cuvintele lor.

— Exact, Aleasă? Nu ştiu dacă îmi pot aminti cuvintele lor exact, dar o să încerc. Adu-ţi aminte că ele au spus asta, eu doar repet. Janya Sedai a spus ceva de genul: „Dacă fata aia nebună nu apare curând, jur că nu o să poată sta jos confortabil până nu e suficient de bătrână să fie bunică“, iar Delana Sedai a spus că „Va fi bunică înainte să binevoiască să-şi facă apariţia. Dacă nu e aici într-un sfert de ceas, o să-i pun pielea pe băţ“.

Ochii ei erau inocenţa întruchipată. Dar prudenţi în acelaşi timp.

— Asta a fost acum douăzeci de minute, Aleasă. Poate un pic mai mult.

Nynaeve se abţinu să nu înghită în sec. Doar fiindcă Aes Sedai nu puteau minţi, nu însemna că o ameninţare trebuia luată adlitteram, dar câteodată era greu de făcut diferenţa. În faţa oricui altcuiva decât Nicola ar fi ţipat „Oh, Lumină!“ şi ar fi rupt-o la fugă. Nu însă sub ochii aceia. Nu în faţa unei femei care părea că-i face lista slăbiciunilor.

— În cazul acesta, presupun că nu e nevoie să te duci înaintea mea. Poţi să te duci la treburile tale. Întorcându-se cu spatele la reverenţa Nicolei, continuă de parcă nu ar fi avut nicio grijă pe lume:

— O să vorbesc cu tine mai târziu. Cred că nu ar trebui să faci nimic până atunci.

Cu noroc, poate va sta departe de Uno. Cu mult noroc.

— O să mă gândesc la sugestia ta, spuse grav Brigitte, dar amestecul de amuzament şi simpatie nu avea nimic grav în el. Femeia cunoştea tipul Aes Sedai. Într-un fel, cunoştea mai mult despre Aes Sedai decât orice Aes Sedai. Nu mai avea ce să facă decât să aştepte şi să spere. Nicola apăru lângă ea.

— Ţi-am spus să te duci la treburile tale.

— Mi-au spus să mă întorc după ce te găsesc, Aleasă. Alea sunt ierburile tale? De ce foloseşti ierburi? Pentru că nu poţi să…? Iartă-mă, Aleasă, nu ar fi trebuit să aduc vorba de asta.

Nynaeve clipi la săculeţul cu menta-gâştei din mâinile sale – nu-şi aducea aminte când îl scosese –, apoi îl băgă înapoi. Ar fi vrut să le mestece pe toate. Ignora şi vorbele ei, şi scuzele; primele erau spuse intenţionat şi celelalte false.

— Folosesc ierburi, deoarece nu întotdeauna Tămăduirea e necesară.

Oare Galbenele ar dezaproba dacă ar afla? Dispreţuiau ierburile şi păreau interesate numai de bolile care necesitau Tămăduire. De ce s-ar îngrijora că femeia ar putea să le zică? Până la urmă era doar o novice, indiferent cum se uita la ea şi la Elayne. Nu conta cum se uita ea la ele.

— Taci din gură acum, spuse iritată. Vreau să gândesc.

Nicola mergea în tăcere alături de ea pe străzile aglomerate, dar lui Nynaeve i se părea că femeia abia îşi târăşte paşii. Poate era doar imaginaţia ei, dar parcă genunchii începuseră să o doară de la efortul de a nu o depăşi. Sub nicio formă nu ar fi lăsat-o să vadă că se grăbeşte.

Ardea mocnit pe dinăuntru. Dintre toţi oamenii din lume, era greu să-şi imagineze pe cineva mai prost ales ca să fie trimis după ea decât Nicola şi ochii ei cercetători. Probabil Birgitte alerga chiar atunci să-l găsească pe Uno. Conducătoarele de Ajah îi spuneau poate Tamei că sunt gata să îngenuncheze şi să sărute inelul Elaidei. Iar Seve şi Jaril îi spuneau probabil lui Sheriam că habar nu au cine e „Marigan“ şi că nu ar putea-o deosebi de o gâscă sălbatică. Era una din acele zile, iar soarele abia urcase un sfert pe bolta senină.

Janya şi Delana aşteptau în camera din faţă a căsuţei pe care o împărţeau cu alte trei Aes Sedai. Fiecare cu dormitorul ei, desigur. Fiecare Ajah avea o casă pentru întâlniri, dar surorile erau împrăştiate prin sat în funcţie de cum ajunseseră. Uitându-se încruntată la podea, cu buzele ţuguiate, Janya nu părea să îşi dea seama că au venit. Delana, cu părul deschis la culoare – nu puteai să îţi dai seama dacă avea sau nu păr alb –, îşi pironi privirea albastră spre ele de cum intrară pe uşă. Nicola tresări, iar Nynaeve îşi dori să nu fi făcut şi ea la fel. De obicei ochii surorii Cenuşii nu se deosebeau de ai altor Aes Sedai, dar, când se fixa asupra ta, parcă nimic altceva nu mai exista pe lume. Unii spuneau că Delana era un mediator bun, deoarece ambele părţi preferau să ajungă la o înţelegere, numai ca să scape de privirea ei. Începeai să te gândeşti la ce făcuseşi greşit, chiar dacă nu făcuseşi nimic. Iar lista care îi răsări lui Nynaeve în minte o făcu să execute o reverenţă la fel de adâncă precum a Nicolei, fără măcar să îşi dea seama.

— Ah, spuse Janya clipind de parcă cele două s-ar fi ivit din podea, iată-vă.

— Iertaţi-mă că am întârziat, spuse Nynaeve în grabă; putea Nicola să audă ce poftea, Delana se holba la ea, nu Nicola. Am pierdut noţiunea timpului şi…

— Nu contează, spuse Delana cu o voce groasă pentru o femeie, cu acelaşi accent shienarian ca al lui Uno; era ciudat de melodios pentru aşa o femeie rotundă, dar Delana era straniu

de graţioasă pentru o femeie atât de bine clădită. Nicola, poţi să pleci. Până la următoarea lecţie o să faci ce treburi are să îţi dea Faolin.

Nicola nu mai pierdu vremea şi ţâşni pe uşă. Poate ar fi vrut să vadă ce aveau să-i facă pentru că a întârziat, dar nimeni nu întrecea măsura cu Aes Sedai.

Lui Nynaeve nu i-ar fi păsat nici dacă Nicolei i-ar fi crescut aripi. Abia atunci îşi dădu seama că nu era nicio sticluţă cu cerneală pe masa unde Aes Sedai mâncau de obicei, nici nisip, nici peniţă, nici hârtie. Nimic din ce i-ar fi trebuit. Trebuia să le fi adus ea? Delana continua să o fixeze cu privirea. Femeia nu se uita ***niciodată*** la cineva atât de mult. Nu se uita aşa deloc, decât dacă avea vreun motiv.

— Vrei un ceai de mentă rece? spuse Janya şi fu rândul lui Nynaeve să clipească. Cred că ceaiul este liniştitor. Găsesc că ajută conversaţia.

Fără să mai aştepte un răspuns, sora Brună cu alură de pasăre începu să umple ceşti diferite dintr-un ceainic cu dungi albastre, luat de pe bufetul care avea o piatră în locului piciorului lipsă. Poate că Aes Sedai aveau mai mult spaţiu, dar mobila era la fel de dărăpănată.

— Delana şi cu mine am decis că notiţele noastre pot să mai aştepte. Doar o să stăm de vorbă. Miere? Eu una prefer fără. Toată dulceaţa strică aroma. Tinerele mereu vor miere. Ce lucruri minunate aţi făcut, tu şi Elayne!

Delana îşi drese glasul zgomotos, iar Janya se uită lung la ea.

— Ah, da.

Delana trăsese un scaun de la masă în mijlocul camerei. Un scaun cu blatul de stuf. Din clipa în care Janya spusese că o să stea „de vorbă“, Nynaeve ştiuse că exact asta nu avea să se întâmple. Delana îi făcu un gest către scaun, iar Nynaeve se aşeză pe marginea lui, luând o ceşcuţă ciobită cu un: „Mulţumesc, Aes Sedai“. Nu avu mult de aşteptat.

— Vorbeşte-ne despre Rand al’Thor, zise Janya.

Păru gata să spună mai mult, dar Delana iar îşi drese glasul; Janya clipi şi tăcu, luând o înghiţitură de ceai. Stăteau de o parte şi de alta a scaunului lui Nynaeve. Delana o privi, apoi oftă şi-şi aduse conducând a treia ceaşcă pentru ea, plutind prin cameră. Delana îşi fixă din nou privirea asupra ei, de parcă ar fi vrut să-i sfredelească ţeasta cu privirea, iar Janya părea pierdută în gânduri, poate nici nu o vedea.

— V-am spus tot ce ştiam, oftă Nynaeve. Adică am spus Aes Sedai.

Trebuise să le spună. Nimic din ceea ce ştia nu putea să-i facă rău – nu mai mult decât a şti cine este, în orice caz – şi ar fi putut ajuta dacă surorile îl vedeau ca pe un bărbat. Nu ca pe un bărbat care poate conduce Puterea, ci doar ca pe un bărbat. Nu era o sarcină uşoară pentru Dragonul Renăscut.

— Nu ştiu mai mult de-atât.

— Nu sta botoasă, izbucni Delana. Şi nu te mai fâţâi!

Nynaeve aşeză ceşcuţa în farfurioară şi îşi şterse încheietura mâinii pe rochie.

— Copilă, spuse Janya plină de compasiune, ştiu că tu crezi că ne-ai spus totul, dar Delana… Eu nu pot crede că ne-ai ascunde ceva intenţionat…

— Şi de ce n-ar face-o? mârâi Delana. E născută în acelaşi sat. L-a văzut crescând. Poate că îi e mai loială lui decât Turnului Alb; privirea ca o lamă de cuţit coborî iar pe Nynaeve. Spune-ne ceva ce nu ne-ai mai spus înainte. Am auzit toate poveştile, aşa că o să ştiu.

— Încearcă, copilă. Sunt sigură că nu vrei ca Delana să fie supărată pe tine. De ce…

Janya se opri brusc la un nou dres al vocii.

Nynaeve spera ca ele să creadă că ceşcuţa tremurândă însemna că tremură şi ea, târâtă aici înspăimântată – nu, nu înspăimântată, dar cel puţin îngrijorată – de cât de furioase ar putea fi pe ea, şi acum asta. În preajma Aes Sedai învăţai să asculţi cu atenţie. Poate că nu prindeai tot ce voiau să spună,

dar aveai totuşi mai multe şanse să înţelegi decât dacă ai fi ascultat doar cu o singură ureche, ca majoritatea oamenilor. Niciuna nu spusese că ar crede că ascundea ceva. Voiau doar să o sperie în speranţa că poate mai scăpa câte ceva. Nu îi era frică de ele. Nu prea mult, în orice caz. Era furioasă.

— Când era băiat, spuse cu grijă, obişnuia să-şi primească pedeapsa fără niciun comentariu, dacă el credea că o merită, dar, dacă nu credea, se lupta fiecare clipă. Delana pufni.

— Ai spus asta tuturor celor dispuşi să te ascute. Altceva. Repede!

— Îl poţi conduce sau convinge, dar nu o să se lase împins. Se încăpăţânează dacă...

— Şi asta.

Cu mâinile în şoldurile mari, Delana se apropie până ajunse cu capul la acelaşi nivel cu al lui Nynaeve. Nynaeve ar fi preferat să aibă din nou privirea Nicolei asupra sa.

— Ceva ce nu ai spus tuturor bucătăreselor şi spălătoreselor din Salidar.

— Încearcă, copilă, spuse Janya.

Continuară interogatoriul, Delana săpând fără milă, Janya intervenind plină de compasiune, iar Nynaeve încercând să-şi aducă aminte tot ce putea. Nu câştigă niciun răgaz, căci fiecare lucru mai fusese spus de nenumărate ori, încât începuse să-şi ştie vorbele pe de rost. Cum Delana îi arătase cu delicateţe. De fapt, fără multă delicateţe. Până reuşi Nynaeve să mai soarbă o gură de ceai, acesta se răcise şi era atât de dulce că-i încreţea limba. Deci, Janya chiar credea că tinerele vor foarte multă miere. Dimineaţa trecu greu. Foarte greu.

— Nu ajungem nicăieri, spuse Delana aruncându-i lui Nynaeve o privire plină de reproş.

— Pot să plec atunci? întrebă Nynaeve obosită.

O storseseră şi de ultima picătură de sudoare. Se simţea moale ca o cârpă. Ar fi vrut să le plesnească pe amândouă.

Delana şi Janya schimbară o privire. Sora Cenuşie ridică din umeri şi se duse la bufet să-şi mai pună ceai.

— Sigur că poţi, răspunse Janya. Ştiu că a fost greu pentru tine, dar, înainte să decidem ceva, trebuie să-l cunoaştem pe al'Thor mai bine decât se cunoaşte el însuşi. Altfel totul se poate transforma într-o catastrofă. Oh, da. Te-ai descurcat foarte bine, copilă. Dar nici nu mă aşteptam la mai puţin de la tine. Oricine poate face descoperirile pe care le-ai făcut, cu handicapul tău… nu pot decât să mă aştept la lucruri extraordinare din partea ta. Şi când te gândeşti că…

Mai dură ceva timp până când termină, lăsând-o pe Nynaeve să iasă clătinându-se în uliţă. Se simţea nesigură pe picioare. Toată lumea vorbea despre ea. Sigur că vorbeau. Ar fi trebuit să o asculte pe Elayne şi să lase în seama ei toate acele aşa-zise descoperiri. Moghedien avea dreptate. Mai devreme sau mai târziu aveau să înceapă să se întrebe cum o făcuse. Deci, trebuiau să decidă ce era mai bine, ca să evite o catastrofă. Niciun indiciu despre ce intenţii aveau cu Rand.

O privire scurtă aruncată soarelui care ajunsese aproape deasupra capului îi spuse că deja întârziase la întâlnirea cu Theodrin. Bine că măcar avea o scuză bună de data asta.

Casa lui Theodrin – a ei şi a încă două duzini de femei – se afla în spatele Turnului Mic. Nynaeve păşi mai încet în dreptul lui. Mulţimea de Străjeri din faţă şi Gareth Bryne erau dovada că întâlnirea continua. Puţina furie pe care o mai simţea o făcea să vadă urzeala, o cupolă turtită făcută cu Foc, Aer şi puţină Apă, sclipind deasupra întregii clădiri, prinsă cu un nod aţâţător. Dacă l-ar fi atins însă, ar fi fost vai de pielea ei; erau suficient de multe Aes Sedai pe uliţa aglomerată. Din când în când, câte un Străjer trecea prin ţesătură, invizibilă pentru el, când un grup se despărţea şi altul se forma. Aceeaşi ţesătură pe care Elayne nu reuşise să o străpungă. Un scut împotriva trasului cu urechea cu ajutorul Puterii.

Casa lui Theodrin era la o sută de paşi mai încolo, dar Nynaeve intră în curtea dintre două case acoperite cu stuf, lângă fostul han. Un gard şubred de lemn înconjura grădina mică, plină de ierburi uscate, dar mai avea încă o poartă ce abia se ţinea de o balama ruginită. Scârţâi cumplit când deschise poarta. Se uită în jur cu grabă – nu era nimeni la ferestre; nimeni nu o putea vedea din uliţă –, îşi strânse fustele şi alergă pe aleea strâmtă care trecea prin dreptul ferestrei camerei pe care o împărţea cu Elayne.

Ezită pentru o clipă, ştergându-şi palmele ude de fustă, aducându-şi aminte de ce spusese Birgitte. Ştia că în adâncul inimii era laşă, indiferent cât de mult ura acest lucru. Fusese o vreme când se crezuse curajoasă. Nu o eroină, ca Birgitte, dar suficient de curajoasă. Viaţa o învăţase altceva. Doar gândindu-se la ce i-ar face surorile dacă ar prinde-o, îi venea să se întoarcă şi să fugă la Theodrin. Avea şanse mici să găsească exact fereastra camerei unde erau conducătoarele de Ajah. Extrem de mici.

Încercă să-şi umezească gura – cum putea avea o gură atât de uscată când în rest era acoperită de sudoare? – şi se strecură mai aproape. I-ar fi plăcut să afle într-o zi cum ar fi fost să aibă curaj, ca Birgitte sau Elayne, în loc să fie o laşă.

Nu simţi nicio furnicătură când trecu prin urzeală. Nu simţi nimic. Ştiuse că nu o să simtă. Nu-ţi provoca niciun rău atingerea ei, dar se lipi cu spatele de zidul de piatră tăiată grosolan. Simţi pe faţă atingerea unor plante agăţătoare, atârnând din crăpăturile zidului.

Se strecură încet către primul toc de fereastră şi aproape se întoarse să plece. Era închis bine, iar sticla fusese înlocuită cu pânză dată cu ulei, care lăsa ceva lumină să intre, însă ei nu îi permitea să vadă nimic. Sau să audă ceva; sau dacă era cineva acolo, nu se auzea niciun zgomot. Respiră adânc şi se furişă către următoarea fereastră. Geamul fusese scos şi de acolo, dar prin ramă se vedea o măsuţă şubredă acoperită cu hârtii şi

sticluţe de cerneală şi câteva scaune, aceasta fiind toată mobila camerei.

Mormăind o înjurătură auzită de la Elayne – avea o rezervă surprinzătoare pusă deoparte – merse către următoarea fereastră, cu mâinile lipite de piatra aspră. A treia fereastră era larg deschisă. Se apropie, apoi se trase repede în spate. Nu crezuse cu adevărat că va găsi ceva, dar Tama era acolo. Nu cu conducătoarele de Ajah, ci cu Sheriam, Myrelle şi restul grupului. Dacă inima nu i-ar fi bătut atât de tare, ar fi auzit vocile înainte de a se uita.

Îngenunche şi se apropie cât de mult putu de tocul ferestrei, fără să poată fi văzută de femeile dinăuntru. Partea de jos a ferestrei îi atingea capul.

— … sigure că acesta este mesajul pe care vreţi să-l duc înapoi? se auzi vocea de fier a Tamei. Cereţi mai mult timp să vă gândiţi? La ce să vă gândiţi?

— Divanul, începu Sheriam.

— Divanul, spuse în batjocură solia Turnului. Credeţi că sunt oarbă şi nu văd cine are puterea? Aşa-zisul Divan gândeşte ce îi spuneţi voi să gândească.

— Divanul a cerut mai mult timp de gândire, spuse ferm Beonin. Cine poate şti la ce decizie vor ajunge?

— Elaida va trebui să aştepte să afle decizia, spuse Morvrin imitând destul de bine tonul de gheaţă al Tamei. Nu poate aştepta puţin să vadă din nou Turnul Reîntregit?

Răspunsul Tamei fu şi mai rece:

— O să duc mesajul… ***Divanului…*** Supremei înscăunate. O să vedem noi ce crede despre el.

O uşă se deschise şi se închise trântindu-se. Lui Nynaeve îi venea să ţipe de frustrare. Acum ştia răspunsul, dar nu aflase întrebarea. Dacă Janya şi Delana i-ar fi dat drumul ceva mai devreme! Era totuşi mai bine decât nimic. Mai bine decât „Ne întoarcem şi ne supunem Elaidei“. Nu mai avea rost să stea

acolo, să rişte ca cineva să se uite afară şi să o descopere. Începu să se îndepărteze când auzi vocea lui Myrelle.

— Poate ar trebui să trimitem un mesaj. Poate ar trebui să o chemăm pur şi simplu.

Nynaeve se încruntă, rămânând pe loc. Despre cine vorbeau?

— Protocolul trebuie urmat, spuse aspru Morvrin. Ceremoniile trebuie îndeplinite.

— Trebuie să facem totul ca la carte, spuse Beonin pe un ton ferm şi ascuţit. Cea mai mică scăpare va fi folosită împotriva noastră.

— Şi dacă am făcut o greşeală? zise Carlinya înfierbântată pentru prima dată în viaţă. Cât timp să aşteptăm? Cât timp îndrăznim să aşteptăm?

— Cât de mult va fi nevoie, spuse Morvrin.

— Cât timp va trebui, adăugă Beonin. Nu am aşteptat atât de mult copilul dorit ca să ne abandonăm acum toate planurile.

Se aşternu tăcerea, deşi Nynaeve mai auzi o dată „dorit“ de parcă cineva cerceta cuvântul. Ce copil? O novice? O Aleasă? Nu avea niciun sens. Surorile nu aşteptau ***niciodată*** după novice sau Alese.

— Carlinya, am mers prea departe ca să ne întoarcem din drum, spuse într-un final Sheriam. Fie o aducem aici şi ne asigurăm că face ceea ce trebuie, fie lăsăm totul în seama Divanului şi ne rugăm să nu ajungem la un dezastru.

Din tonul ei, părea că ultima posibilitate era o speranţă deşartă.

— O singură greşeală, zise Carlinya mai rece ca niciodată, şi o să sfârşim toate cu capetele înfipte în ţepuşe.

— Şi cine o să le pună acolo? întrebă Anaiya gânditoare. Elaida, Divanul sau al'Thor?

Se aşternu iarăşi tăcerea, întreruptă doar de foşnetul rochiilor şi de uşa care se deschise din nou.

Nynaeve riscă să arunce o privire înăuntru. Camera era goală. Scoase un sunet vexat. Că aveau de gând să aştepte nu era o

consolare prea mare; răspunsul final putea fi oricare. Comentariul Anaiyei arăta că încă se temeau la fel de mult de Rand ca de Elaida. Poate mai mult. Elaida nu strângea bărbaţi care puteau conduce Puterea. Şi cine era „copilul dorit“? Nu, nu era important. Femeile puteau avea ţesute cincizeci de intrigi de care ea nu ştia nimic.

Nynaeve tresări când urzeala se stinse. Ar fi trebuit să fi plecat de mult. Ridicându-se în picioare, începu să se scuture cu putere pe genunchi îndepărtându-se de zid. Făcu un singur pas. Apoi se opri îngheţată, cu mâinile deasupra petelor de praf de pe rochie, uitându-se la Theodrin.

Femeia domani cu obraji rumeni se uita în ochii ei, fără să spună nimic.

Nynaeve respinse în grabă prima idee care-i trecuse prin cap, să spună că ar fi căutat ceva pe jos. Se îndreptă şi păşi agale pe lângă ea, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Theodrin o urmă, cu mâinile împreunate. Nynaeve se gândea ce ar putea face. Să o lovească în cap şi să fugă. Sau să se arunce în genunchi şi să se roage de ea. Ambele idei erau prea străine de ea şi nu putea găsi nimic altceva între cele două.

— Ţi-ai păstrat calmul? întrebă Theodrin uitându-se drept în faţă. Nynaeve tresări. Acestea fuseseră instrucţiunile primite cu o zi în urmă, după încercarea de a-i sparge blocajul. Rămâi calmă, foarte calmă; doar gânduri liniştite.

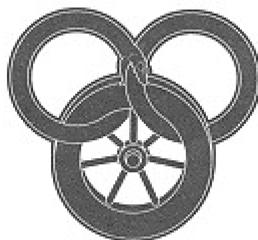
— Sigur, râse încetişor. Ce ar putea să mă supere aici?

— Asta e bine, spuse senin Theodrin. Astăzi voi încerca ceva un pic mai… direct.

Nynaeve se uită întrebătoare la ea. Fără întrebări? Fără acuzaţii? După cum se derulase până atunci ziua aceea nu-i venea să creadă că scapă atât de ieftin.

Nu se uită înapoi către clădirea de piatră, astfel că nu o văzu pe femeia care le privea de la o fereastră de la etajul doi.

CAPITOLUL 13

Acoperit de praf

ÎNTREBÂNDU-SE DACĂ SĂ-ŞI DESFACĂ SAU NU COSIŢA, Nynaeve se uita încruntată de sub un prosop uzat cu dungi roşii la rochia şi furoul agăţate pe spătarul scaunului, din care picura apă pe podeaua curată. Un alt prosop deşirat, verde cu dungi albe, mult mai mare ca primul, îi servea ca veşmânt.

— Acum ştim că şocul nu merge, mârâi la Theodrin şi avu un fior. O durea falca, iar obrazul încă o înţepa. Theodrin avea reflexe rapide şi o mână grea.

— Pot conduce acum, dar, pentru o clipă, ***saidarul*** a fost ultimul lucru la care m-am gândit. Fusese momentul în care îşi căutase udă răsuflarea, când gândurile dispăruseră, iar instinctul preluase controlul.

— Usucă-ţi lucrurile cu Puterea, murmură Theodrin.

Parcă pe Nynaeve o durea falca mai puţin, uitându-se cum Theodrin îşi pipăia ochiul privindu-se într-o oglindă spartă. Începuse să se umfle deja, iar Nynaeve bănuia că, lăsată în

pace, vânătaia ar fi devenit spectaculoasă. Nici ea nu avea braţul prea uşor. Iar Theodrin merita cel puţin o vânătaie! Poate că femeia domani gândea la fel, căci oftă şi spuse:

— Nu o să mai încerc aşa ceva. Dar, într-un fel sau altul, am să te învăţ să îmbrăţişezi ***saidarul*** fără să fii atât de furioasă încât să îl muşti.

Nynaeve stătu o clipă în cumpănă, uitându-se încruntată la veşmintele ude. Nu mai făcuse aşa ceva până atunci. Era strict interzis să facă treburile de zi cu zi cu Puterea şi din motive bine întemeiate. ***Saidarul*** seducea. Cu cât conduceai mai mult, cu atât voiai mai mult să conduci. Cu cât voiai să conduci mai mult, cu atât creştea riscul ca într-un final să tragi prea mult şi să te mistui sau să te omori singură. Dulceaţa Izvorului Adevărat o umplea cu uşurinţă acum. Găleata de apă a lui Theodrin avusese grijă de asta, dacă restul zilei nu ar fi fost suficient. O ţesătură simplă de Apă scoase toată umezeala din veşminte, aruncând-o pe podea, alături de ce mai căzuse din găleată.

— Nu sunt foarte pricepută la îmbrăţişări, spuse.

Mai avea vreun rost să lupte? Doar un prost se împotriveşte lucrurilor pe care nu le poate schimba. Nu putea respira sub apă, nu putea zbura dând din mâini şi nu putea conduce decât furioasă.

Theodrin îşi puse mâinile în şoldurile subţiri, mutându-şi privirea încruntată de la balta de pe podea la Nynaeve.

— Ştiu asta foarte bine, spuse cu o voce liniştită, dar, din câte am învăţat eu, nici măcar nu ar trebui să fii în stare să conduci. Am fost învăţată că trebuie să fii calmă, liniştită şi senină, deschisă şi absolut supusă.

O înconjura strălucirea ***saidarului,*** iar firele de Apă strânseră apa de pe podea într-o minge care arăta ciudat.

— Trebuie să te predai înainte de a putea conduce. Dar tu, Nynaeve, indiferent cât încerci să te predai – te-am văzut încercând – te agăţi cu unghiile, dacă nu eşti suficient de furioasă să uiţi.

Fire de Aer ridicară mingea tremurătoare. O clipă Nynaeve crezu că cealaltă femeie vrea să o arunce în ea, dar sfera de apă pluti prin cameră şi ieşi pe fereastră. Se auzi plescăitura apei şi o pisică mieună furioasă. Poate că interdicţia nu se mai aplica când ajungeai la nivelul lui Theodrin.

— Atunci de ce să n-o lăsam aşa? Nynaeve încercă să pară voioasă, fără a reuşi. ***Voia*** să conducă ori de câte ori avea chef. Dar, cum spunea o vorbă din bătrâni, „dacă dorinţele ar fi aripi, porcii ar zbura". Nu are rost să risipim…

— Nu face asta, spuse Theodrin după ce Nynaeve începu să-şi usuce părul cu fire de Apă. Dă drumul ***saidarului*** şi lasă-l să se usuce singur. Şi îmbracă-te.

Nynaeve se uită la ea micşorându-şi ochii.

— Nu mai ai pregătite şi alte surprize, nu?

— Nu. Acum pregăteşte-ţi mintea. Eşti un boboc de floare care simte căldura Izvorului, gata să se deschidă. ***Saidarul*** este râul, tu eşti malul. Râul este mai puternic decât malul, dar malul îl constrânge şi îl ghidează. Eliberează-ţi mintea de orice, cu excepţia bobocului. Nimic nu mai e în gândurile tale, doar bobocul. Tu eşti bobocul…

Trăgându-şi veşmintele peste cap, Nynaeve oftă în timp ce Theodrin vorbea în continuare cu glas hipnotic. Exerciţii pentru novice. Dacă ar fi funcţionat şi pentru ea, de mult ar fi fost în stare să conducă după pofta inimii. Ar trebui să stopeze chestia asta şi să vadă ce poate face util, ca de pildă să o convingă pe Elayne să plece la Caemlyn. Dar ar fi vrut ca Theodrin să reuşească, chiar dacă i-ar fi trebuit zece găleţi de apă. Alesele nu aveau voie să renunţe, Alesele nu aveau voie să sfideze. Ura să i se spună ce nu are voie să facă mai mult decât ce trebuie să facă.

Ceasurile trecură, cu cele două femei stând faţă în faţă, având între ele o măsuţă care părea pescuită dintr-un depozit de vechituri, ceasuri întregi de exerciţii pe care novicele le făceau probabil şi ele chiar atunci. Bobocul de floare şi malul râului.

Briza văratică şi pârâul clipocitor. Nynaeve încercă să fie o sământă plutitoare de păpădie, purtată de vânt, pământul însetat absorbind ploaia de primăvară, o rădăcină care îşi croieşte drum prin ţărână. Fără niciun rezultat sau cel puţin fără rezultatul dorit de Theodrin. Sugeră chiar să se imagineze în braţele iubitului, ceea ce fu un dezastru, deoarece se gândi la Lan şi cum ***îndrăznise*** să dispară aşa! De fiecare dată când frustrarea îi aprindea mânia ca un cărbune aprins iarba uscată, ***saidarul*** îi era la îndemână, dar Theodrin o punea să se elibereze de el şi să o ia de la început, calmă. O scotea din minţi felul în care femeia rămânea fixată pe ce îşi propusese. Nynaeve se gândi că ar fi putut învăţa catârii cum să fie încăpăţânaţi. Nu era niciodată frustrată; făcuse o artă din a rămâne senină. Nynaeve şi-ar fi dorit să-i verse o găleată de apă în cap, să vadă dacă ***ei*** îi plăcea. Dar poate nu era o idee chiar aşa de bună, dacă lua în calcul şi durerea din falcă.

Theodrin îi Tămădui durerea înainte să plece, ceea ce constituia cam maximumul din ce putea face cu această înzestrare. După o clipă, Nynaeve o Tămădui şi ea. Ochiul lui Theodrin devenise de un vineţiu violent şi îi păru rău că nu poate să o lase aşa, să fie mai atentă la ce face pe viitor. Aşa era cinstit, să-i întoarcă Tămăduirea, iar firele de Spirit, Aer şi Apă o făcură pe Theodrin să icnească, recompensă pentru găleata vărsată în cap. Avu şi ea un tremurat, de la propria Tămăduire, dar ce să-i faci, nu puteai avea totul.

Afară soarele începuse să lunece către apus. Pe uliţa mare un val de reverenţe şi plecăciuni se mişca prin mulţime, însoţind-o pe Tama Feir, care plutea prin marea de oameni ca o regină printr-o cocină de porci, cu şalul roşu trecut peste umeri ca un stindard. Atitudinea ei era limpede, chiar şi de la cincizeci de paşi, din felul în care îşi ţinea capul, cum îşi ferea fusta de praf, cum ignora şi cele mai adânci reverenţe. In ziua venirii avusese parte de mult mai puţine reverenţe şi mult mai multe priviri încărcate de ură, dar o Aes Sedai era o Aes Sedai, cel puţin

pentru surorile din Salidar. Iar la final două Alese, cinci novice şi o duzină de servitori îşi petreceau ceea ce ar fi trebuit să fie timpul lor liber cărând gunoi şi îngropând în pădure conţinutul oalelor ei de noapte.

Pe când Nynaeve se strecura pentru a nu fi văzută de Tama, stomacul ei scoase un asemenea zgomot că un ins cărând un coş de napi se întoarse către ea uimit. Timpul pentru micul dejun îl pierduse cu încercarea lui Elayne de a străpunge ţesătura din jurul Turnului Mic, iar cel pentru prânz se dusese cu exerciţiile lui Theodrin. Şi femeia încă nu terminase cu ea. Instrucţiunile ei fuseseră să nu mai doarmă deloc în noaptea aceea, în speranţa că epuizarea va merge acolo unde şocul eşuase. „Orice blocaj poate fi învins, spusese Theodrin cu o încredere nezdruncinată, şi eu o să-l distrug pe al tău. Trebuie să reuşim o singură dată. O singură dată dacă reuşeşti să conduci când nu eşti furioasă, şi ***saidarul*** va fi al tău."

În acel moment tot ce îşi dorea era ceva de mâncare. Cei care spălau vasele deja se apucaseră de strâns, mai mult ca sigur, şi aproape terminaseră, dar mirosul de tocăniţă de berbec şi friptură de porc plutea ademenitor dinspre bucătării, făcând-o să adulmece. Trebuia să se mulţumească doar cu două mere amărâte, puţină brânză de capră şi o coajă de pâine. Ziua nu devenea mai bună.

O găsi în cameră pe Elayne întinsă pe pat. Tânăra femeie se uită la ea fără să ridice capul, apoi îşi fixă privirea în crăpăturile tavanului.

— Am avut cea mai ***mizerabilă*** zi cu putinţă, Nynaeve, oftă ea. Escaralde a insistat să înveţe să facă un ***ter'angreal,*** deşi nu e suficient de puternică, iar Varilin a făcut ***ceva*** – nu ştiu ce –, iar piatra la care lucra s-a transformat într-un bulgăre de... ceva, nu erau chiar flăcări... drept în mâinile ei. Dacă nu era Dagdara, cred că murea; nimeni de acolo nu ar fi putut s-o Tămăduiască şi nu cred că aveam timp să aducem pe cineva care ar fi putut. Apoi m-am gândit la Marigan – dacă nu putem

învăţa să detectăm un bărbat care conduce puterea, poate putem să detectăm ce a făcut; îmi aduc aminte că Moiraine a sugerat că ar fi posibil. Cred că îmi amintesc –, în fine, mă gândeam la ea şi cineva m-a atins pe umăr şi am ţipat de parcă m-ar fi străpuns cu un ac. Era un amărât de căruţaş care voia să mă întrebe dacă o prostie de zvon e adevărat, dar l-am speriat atât de tare că aproape a fugit.

Îşi trase suflarea într-un final, iar Nynaeve renunţă la gândul de a arunca în ea cu ultimul cotor de măr, şi reuşi să strecoare:

— Unde e Marigan?

— După ce a terminat de făcut curat – şi ştiu că nu s-a grăbit –, am trimis-o în camera ei. Încă port brăţara. Vezi? spuse scuturându-şi mâna prin aer înainte de a o lăsa să cadă pe pat; torentul de cuvinte nu încetini. O ţinea întruna cu văicăreala aia prostească cu fugitul la Caemlyn şi ***n-am*** mai putut să o suport nicio clipită, nu după toate alea. Clasa cu novicele a fost un dezastru. Femeia aia oribilă, Keatlin – cea cu nasul? —, tot bombănea că la ea acasă nu ar fi lăsat niciodată o ***fată*** să-i dea ordine, iar Faolin a venit cu obrăznicie să mă ia la întrebări de ce e Nicola în clasa mea – de unde era să ştiu că Nicola trebuia să-i facă nu-ştiu-ce treburi? —, apoi ***Ibrella*** s-a decis să vadă cât de mare putea face o flacără şi aproape a dat foc la toată lumea, iar Faolin m-a făcut cu ou şi cu oţet în faţa tuturor că nu-mi controlez clasa, iar Nicola a spus că…

Nynaeve renunţă să încerce să mai strecoare un cuvânt – poate că ar fi trebuit să arunce totuşi în ea cu cotorul de măr – şi ţipă:

— Cred că Moghedien are dreptate!

Numele o făcu să tacă şi să se ridice în capul oaselor. Nynaeve se uită înjur. Să vadă dacă auzise cineva, deşi erau singure în cameră.

— Asta a fost o prostie, Nynaeve.

Nynaeve nu ştia dacă se referise la sugestie sau la faptul că spusese cu voce tare numele lui Moghedien, şi nu avea de gând să întrebe. Se aşeză pe patul ei aranjându-şi fusta.

— Nu, nu este. De acuma Jaril şi Seva ar putea spune oricând cuiva că Marigan nu este mama lor, dacă nu cumva au spus deja. Eşti gata pentru interogatoriul care va urma? Eu nu. Oricând o Aes Sedai poate să înceapă să scormonească despre cum pot eu face descoperiri dacă nu sunt furioasă de dimineaţă până seara. Una din două Aes Sedai cu care vorbesc aminteşte de lucrul ăsta, iar Dagdara se uită ciudat la mine de la un timp. În plus, tot ce vor face ele aici e să stea degeaba. Dacă nu cumva se decid să se întoarcă la Turn. M-am furişat şi am ascultat când Tama vorbea cu Sheriam…

— Ai ***făcut ce?***

— M-am furişat şi am ascultat, continuă Nynaeve pe un ton firesc. Mesajul pe care îl trimit Elaidei este că au nevoie de mai mult timp de gândire. Asta înseamnă că iau în calcul să uite de Ajah Roşie şi Logain. Cum, nu ştiu, dar ce poate însemna altceva? Dacă mai stăm mult aici, o să sfârşim făcute cadou Elaidei. Cel puţin dacă plecăm acum îi putem spune lui Rand să nu se bazeze că îl sprijină vreo Aes Sedai. Putem să-i spunem să nu se încreadă în niciuna dintre ele.

Elayne îşi îndoi picioarele sub ea, încruntându-se.

— Dacă încă se gândesc înseamnă că nu au decis. Cred că ar trebui să rămânem. Poate le putem ajuta să ia decizia bună. În plus, dacă nu ai de gând să o convingi pe Theodrin să vină cu noi, nu o să scapi niciodată de blocajul tău.

Nynaeve nu răspunse. Mare brânză făcuse Theodrin. Găleţi de apă. Fără somn în acea noapte. Femeia avea de gând să se ţină de cuvânt şi să încerce tot ce se putea până găsea ceva care să meargă. Şi acest „tot ce se putea“ însemna prea mult pentru Nynaeve.

— Să le ajutăm să decidă? Nu ne vor asculta pe noi. Abia dacă ne ascultă Sheriam şi, dacă ea ne are la degetul mic, măcar avem şi noi un deget din ea.

— Tot cred că ar trebui să rămânem. Cel puţin până ***decide*** Divanul. Şi, dacă lucrurile iau o întorsătură urâtă, cel puţin îi putem spune lui Rand un adevăr cert, şi nu un „poate“.

— Şi cum o să aflăm? Nu ne putem baza că o să nimeresc de două ori fereastra care trebuie. Dacă aşteptăm până anunţă, ne putem trezi că suntem deja sub pază. Eu, cel puţin. Nu e nicio Aes Sedai care să nu ştie că eu şi Rand venim amândoi din Emond's Field.

— Siuan o să ne spună înainte de a se anunţa ceva, zise calm Elayne. Doar nu crezi că ea şi Leane se vor târî înapoi la Elaida?

Asta aşa era. Elaida le-ar fi luat capul înainte să apuce să facă o reverenţă.

— Dar cu Jaril şi Seve cum rămâne?

— O să ne gândim la ceva. În orice caz, nu ar fi primii orfani refugiaţi de care are grijă cineva care nu e rudă cu ei.

Probabil, Elayne credea că zâmbetul ei cu gropiţe o liniştea.

— Trebuie doar să ne punem mintea la contribuţie. Cel puţin ar trebui să-l aşteptăm pe Thom să se întoarcă din Amadicia. Nu pot să-l las de izbelişte.

Nynaeve îşi ridică mâinile. Dacă felul în care arată cineva i-ar reflecta caracterul, atunci Elayne ar trebui să fie un catâr cioplit în piatră. Fata îl transformase pe Thom Merrilin în tatăl care murise când era mică. Iar câteodată părea convinsă că omul nu ar fi fost în stare nici să ajungă la masă dacă nu îl ţinea ea de mână.

Singurul avertisment pe care îl avu Nynaeve fu senzaţia că în apropiere cineva îmbrăţişează ***saidarul,*** apoi uşa fu deschisă cu o ţesătură de Aer, iar Tama Feir păşi înăuntru. Nynaeve şi Elayne se ridicară în picioare. O Aes Sedai era o Aes Sedai, iar o parte din acel gunoi îngropat era pentru că aşa dorise Tama.

Sora Roşie cu părul ca spicul le cercetă cu atenţie, cu un chip arogant de marmură îngheţată.

— Aşa deci. Regina din Andor şi sălbăticiunea infirmă.

— Nu încă, Aes Sedai, replică Elayne cu o politeţe rece. Nu până nu sunt încoronată în Sala Tronului. Şi doar dacă mama e moartă.

Zâmbetul Tamei ar fi putut îngheţa o furtună de zăpadă.

— Desigur. Au încercat să te ascundă, dar zvonurile circulă. Se uită la paturile înguste şi la scaunul şubred, la hainele agăţate pe perete şi la tencuiala crăpată.

— Aş fi crezut că v-au dat o cameră mai bună, după lucrurile miraculoase pe care le-aţi făcut. Dacă aţi fi fost în Turnul Alb, unde vă e locul, nu aş fi fost surprinsă să fi fost testate amândouă pentru şal până acum.

— Mulţumesc, spuse Nynaeve ca să arate că şi ea poate fi politicoasă. Tama se uită la ea, iar ochii ei albaştri făceau ca restul feţei să pară călduros. Aes Sedai, adăugă în grabă.

Tama se întoarse către Elayne.

— Suprema înscăunată Amyrlin are un loc special în inima ei pentru tine şi pentru Andor. Nici n-ai putea crede cât de mult te-a căutat. Ştiu că ar fi foarte mulţumită dacă te-ai întoarce cu mine în Tar Valon.

— Locul meu este aici, Aes Sedai, spuse Elayne cu o voce încă plăcută, dar îşi ridicase bărbia pe măsura aroganţei Tamei. Mă voi întoarce la Turn atunci când o vor face şi celelalte.

— Înţeleg, răspunse femeia cu un ton egal. Foarte bine. Lasă-ne singure acum. Vreau să vorbesc singură cu sălbăticiunea.

Nynaeve şi Elayne schimbară o privire, dar tot ce putea Elayne să facă era o reverenţă şi să iasă din cameră.

După ce se închise uşa, Tama suferi o schimbare uimitoare. Se aşeză pe patul lui Elayne, strângându-şi picioarele sub ea, cu gleznele încrucişate, sprijinindu-se de tăblia patului, cu mâinile împreunate pe stomac. Expresia îngheţată i se topi şi chiar zâmbi.

— Pari neliniştită. Nu fi. Nu te muşc.

Poate Nynaeve ar fi crezut-o dacă i s-ar fi schimbat şi ochii. Nu erau atinşi de zâmbet; prin contrast, păreau de zece ori mai duri, de o sută de ori mai reci. Combinaţia îi făcu pielea ca de găină.

— Nu sunt neliniştită, spuse băţos, înfigându-şi bine picioarele în podea ca să nu îi tremure.

— Oh, ofensată, nu? De ce? Pentru că te-am numit „sălbăticiune“? Şi eu sunt o sălbăticiune. Galina Casban m-a bătut ea însăşi până mi-a dispărut blocajul. Ştia ce Ajah voi alege cu mult înaintea mea şi a vegheat asupra mea. Întotdeauna face asta cu cele care crede că vor alege Ajah Roşie.

Scutură din cap râzând, cu ochii ca două pumnale de gheaţă.

— Câte ceasuri am petrecut urlând şi plângând înainte să pot îmbrăţişa ***saidarul*** cu ochii închişi; nu poţi ţese dacă nu poţi vedea firele. Am înţeles că Theodrin foloseşte metode mai blânde cu tine.

Nynaeve îşi mişcă picioarele fără să vrea. Doar nu o să încerce Theodrin şi aşa ceva! Sigur că nu. Încordarea picioarelor nu-i ajuta stomacul agitat. Nu ar trebui să se simtă jignită, nu? Trebuia să treacă până la urmă cu vederea şi peste „infirmă“?

— Despre ce doreaţi să-mi vorbiţi, Aes Sedai?

— Suprema Amyrlin vrea ca Elayne să fie în siguranţă, dar tu eşti la fel de importantă, din multe puncte de vedere. Poate chiar mai importantă decât ea. Ce ai tu în cap despre Rand al’Thor poate fi nepreţuit. Şi ce are Egwene al’Vere în al ei. Ştii unde este?

Nynaeve dorea să-şi şteargă sudoarea de pe faţă, dar rămase cu mâinile pe lângă corp.

— Nu am mai văzut-o de foarte mult timp, Aes Sedai!

De luni de zile, de la ultima întâlnire în ***Tel’aran’rhiod.***

— Pot să întreb ce intenţionează... Suprema înscăunată în legătură cu Rand? Nimeni nu-i spunea aşa în Salidar, dar trebuia să fie respectuoasă cu femeia.

— Ce intenţionează, copilă? El este Dragonul Renăscut. Suprema înscăunată ştie asta şi intenţionează să-i acorde toate onorurile care i se cuvin. Gândeşte, copilă, spuse cu o voce pătimaşă, grupul acesta se va întoarce la matcă odată ce îşi vor da seama ce au făcut, dar fiecare zi poate fi vitală. De trei mii de ani Turnul Alb călăuzeşte regii şi reginele; fără Turn ar fi fost multe războaie sau şi mai rău. Lumea poate sfârşi în dezastru dacă al'Thor nu este călăuzit. Dar nu poţi călăuzi ceea ce nu cunoşti, la fel cum eu nu pot ţese cu ochii închişi. Cel mai bun lucru pentru el ar fi ca tu să te întorci cu mine şi să-i spui Supremei înscăunate tot ce ştii despre el, în loc să aştepţi săptămâni sau luni. Şi ar fi cel mai bine şi pentru tine. Sceptrul Legămintelor este în Turn. Testarea se poate face doar în Turn.

Sudoarea îi picura lui Nynaeve în ochi, dar refuză să clipească. Femeia chiar credea că putea fi mituită?

— Adevărul este că nu am petrecut mult timp în preajma lui. Eu am locuit în sat, iar el într-o fermă îndepărtată în Pădurea de la Apus. Cam tot ce îmi amintesc este un băiat care nu asculta de vorbă bună. Trebuia pedepsit sau forţat cumva ca să facă ce trebuie. Sigur, asta a fost când era copil. Poate că s-a schimbat, nu pot şti. Cei mai mulţi bărbaţi sunt doar băieţi înalţi, dar poate s-o fi schimbat.

Pentru o clipă Tama se uită la ea fără să spună nimic. O clipă foarte lungă, sub privirea aceea stearpă.

— Bine, spuse într-un final şi se ridică atât de repede că Nynaeve vru să se dea înapoi, deşi nu avea unde; femeia îşi păstră zâmbetul neliniştitor. Un grup foarte ciudat s-a strâns aici. Nu le-am văzut, dar am auzit că Siuan Sanche şi Leane Sharif fericesc Salidarul cu prezenţa lor. O femeie înţeleaptă nu s-ar amesteca sub nici o formă cu cele de soiul lor. Poate sunt şi alte personaje ciudate, nu-i aşa? Ar fi mult mai bine să vii cu

mine. Plec în zori. Dă-mi de ştire în noaptea asta dacă trebuie să te aştept dimineaţă pe drum.

— Mi-e teamă că nu…

— Gândeşte-te, copilă. Ar putea fi cea mai importantă decizie din viaţa ta. Gândeşte-te foarte bine.

Masca prietenească dispăru, iar Tama ieşi din cameră.

Nynaeve se lăsă pe pat, cu genunchii moi. Femeia reuşise să-i stârnească asemenea emoţii, că nu mai ştia ce să facă. Neliniştea şi mânia se amestecau cu voioşia. Îşi dori ca Rand să fi avut vreun mijloc să comunice cu Aes Sedai care îl căutau. Oh, dacă ar putea să se prefacă într-o muscă şi să asculte cum încercau să folosească descrierea ei. Să încerce să o mituiască. Să o înspăimânte. Dar asta reuşise destul de bine! Tama era sigură că Aes Sedai vor îngenunchia în faţa Elaidei; era o concluzie certă, nesigur fiind doar când avea să se întâmple asta. Şi făcuse o aluzie la Logain? Nynaeve bănuia că Tama ştia mult mai multe despre Salidar decât bănuia Divanul sau Sheriam. Poate Elaida chiar avea susţinătoare acolo.

Nynaeve aşteptă jumătate de ceas ca Elayne să se întoarcă, apoi plecă să o caute, umblând mai întâi pleoştită pe străzile acoperite de praf, apoi aproape alergând, oprindu-se din când în când să se urce pe oiştea unei căruţe, pe vreun butoi răsturnat sau pe o verandă de piatră, pentru a privi peste capetele oamenilor. Soarele coborâse aproape de linia împădurită a orizontului, când se întoarse cu paşi mari în cameră, bombănind singură. Şi o găsi pe Elayne, care părea că tocmai venise.

— Unde ai fost? Credeam că te-a legat Tama pe undeva!

— Am luat astea de la Siuan, spuse Elayne deschizându-şi mâna; două din inelele răsucite de piatră se aflau în palma ei.

— E vreunul cel adevărat? Bine că le-ai luat, dar ar fi trebuit să încerci să-l iei pe cel adevărat.

— Nu m-am răzgândit, Nynaeve. Cred că trebuie să rămânem.

— Tama…

— Nu a făcut decât să mă convingă. Dacă plecăm, Sheriam şi Divanul nu-l vor alege pe Rand, vor reîntregi Turnul. Ştiu asta. Îşi puse mâinile pe umerii lui Nynaeve, iar aceasta se lăsă aşezată pe pat. Elayne se aşeză în faţa ei, aplecându-se înainte.

— Îţi mai aduci aminte când mi-ai spus că pot folosi nevoia pentru a găsi ceva în ***Tel'aran'rhiod?*** Lucrul de care avem noi nevoie acum este să găsim o cale să convingem Divanul să nu mergem la Elaida.

— Cum? Ce? Dacă Logain nu este suficient…

— O să ştim când o să găsim o cale, spuse hotărâtă Elayne.

Nynaeve îşi atinse absentă cosiţa groasă cât încheietura mâinii.

— O să fii de acord să plecăm dacă nu găsim nimic? Nu-mi place gândul să stăm aici până se decid să ne pună sub pază.

— Sunt de acord să mergem dacă şi tu eşti de acord să stăm în cazul în care găsim ceva util. Nynaeve, indiferent cât aş vrea să-l văd, aici putem face lucruri mai bune.

Nynaeve ezită înainte de a spune un „de acord“ mormăit. Părea un plan sigur. Fără nicio idee despre ce căutau, nu-şi putea imagina cum ar putea găsi ceva.

Şi, dacă până atunci timpul trecuse greu, după aceea începu să se târască de-a binelea. Se aşezară la coadă la una dintre bucătării pentru o farfurie cu şuncă feliată, napi şi mazăre. Părea că soarele stă de ceasuri întregi deasupra copacilor. Cei mai mulţi din Salidar se duceau la culcare odată cu soarele, dar începură să apară lumini în câteva clădiri, mai ales în cele mari. Divanul oferea în acea seară un festin în cinstea Tamei. Din când în când, dinspre fostul han ajungea la ele muzică de harpă; Aes Sedai găsiseră printre soldaţi un fel de muzicant la harpă, puseseră să fie bărbierit, dându-i să îmbrace ceva care părea o livrea. Oamenii care treceau prin dreptul hanului aruncau priviri furişe, înainte de a se grăbi mai departe, sau făceau eforturi să-l ignore. Din nou, Gareth Bryne era excepţia. Îşi lua masa stând pe o cutie de lemn, în mijlocul uliţei; oricine se uita pe geam

trebuia să-l vadă. Încet, chinuitor de încet, soarele alunecă în spatele copacilor. Întunericul veni brusc, fără niciun crepuscul care să-l îmblânzească, iar străzile se goliră. Muzica harpei se auzi din nou. Gareth Bryne stătea încă pe cutia sa, la marginea pânzei de lumină care venea de la banchetul Divanului. Nynaeve clătină din cap; nu ştia dacă ce făcea era de admirat sau prostesc. Probabil amândouă.

Îşi aminti de instrucţiunile lui Theodrin abia când fu în pat, cu lumânarea stinsă şi cu piatra ***ter'angreal*** agăţată de un şnur în jurul gâtului, împreună cu inelul greu de aur al lui Lan. Ei bine, era prea târziu acum. Oricum Theodrin nu avea cum să ştie dacă dormise sau nu. Unde ***era*** Lan?

Respiraţia lui Elayne încetini, Nynaeve se aşeză comod cu capul pe pernă şi…

Şi stătea în picioare în faţa patului ei, uitându-se la o Elayne neguroasă, în lumina stranie a ***Tel'aran'rhiod-ului.*** Nimeni nu le vedea acolo. Poate că intraseră şi Sheriam, şi grupul ei, sau Siuan şi Leane. E adevărat, amândouă aveau dreptul să viziteze Lumea Viselor, dar în acea noapte niciuna dintre ele nu voia să răspundă la întrebări. Elayne o vedea ca pe o vânătoare; conştientă sau nu, se înveşmântase ca Birgitte, într-o haină verde cu pantaloni albi. Se uită mirată la arcul argintiu din mâna sa, şi acesta dispăru odată cu tolba.

Nynaeve îşi verifică hainele şi oftă. O rochie albastră de bal, din mătase, brodată cu flori aurii în jurul decolteului generos şi de-a lungul întregii rochii. Putea simţi în picioare încălţările de dans din catifea. Nu conta ce purtai în ***Tel'aran'rhiod,*** dar ce îi venise să aleagă aşa ceva?

— Îţi dai seama că s-ar putea să nu meargă, spuse, schimbându-se cu veşmintele simple de lână din Ţinutul celor Două Râuri; Elayne nu avea niciun drept să zâmbească aşa. Un arc de argint. Ha!

— Ar trebui să avem măcar o idee ce căutăm, ceva, orice, despre lucrul ăla.

— Trebuie să ne descurcăm, Nynaeve! înţeleptele zic că nevoia este cheia şi cu cât e mai mare, cu atât mai bine şi cu siguranţă avem nevoie de ceva, altfel ajutorul promis lui Rand se va evapora, cu excepţia a ce va dori Elaida să dea. Nu voi lăsa să se întâmple aşa ceva. Niciodată.

— Linişteşte-te. Nici eu, dacă putem face ceva. Hai să facem asta.

Nynaeve îi luă mâna lui Elayne, închizând ochii. Nevoie. Spera ca o parte din ea să ştie ce căutau. Poate nu se va întâmpla nimic. Nevoie. Brusc, totul păru să se mişte în jurul ei; simţi cum ***Tel'aran'rhiod***-ul se înclină şi se prăbuşeşte.

Deschise ochii imediat. Fiecare pas făcut folosind nevoia era un pas în necunoscut şi, deşi te aducea tot mai aproape de ţintă, te puteai trezi într-un cuib de vipere sau că dai nas în nas cu un leu furios, că fusese deranjat de la masă, gata să te înghită.

Nu erau lei, dar locul unde ajunseseră o tulbura. Era mijlocul zilei, dar asta nu conta; timpul curgea altfel aici. Ea şi Elayne se ţineau de mână în mijlocul unei străzi pavate, înconjurate de clădiri de cărămidă şi piatră. Casele şi prăvăliile erau decorate cu frize şi cornişe elaborate. Acoperişurile acoperite de ţigle aveau cupole ornate, iar poduri de piatră şi lemn se arcuiau peste stradă, sus, la al treilea sau al patrulea nivel. Colţurile străzilor erau acoperite cu grămezi de gunoaie, haine vechi şi mobilă ruptă, iar turme de şobolani scormoneau peste tot, oprindu-se din când în când să chiţăie la ele. Apăreau şi dispăreau oameni care atingeau ***Tel'aran'rhiod***-ul în vis. Un bărbat căzu urlând de pe unul din poduri şi dispăru înainte de a atinge pavajul. O femeie ţipând, în veşminte sfâşiate, alergă câţiva paşi către ele, apoi dispăru. Frânturi de urlete şi ţipete îşi răsfrângeau ecoul pe stradă şi câteodată râsete guturale de oameni aflaţi în pragul nebuniei.

— Nu îmi place asta, spuse Elayne îngrijorată.

În depărtare, o coloană verticală, albă ca un os, se avânta deasupra oraşului, depăşind cu mult celelalte turnuri, multe dintre ele unite cu poduri mult mai înalte decât cele de lângă ele. Erau în Tar Valon, în locul unde Nynaeve o zărise ultima dată pe Leane. Leane nu dorise să le spună ce făcuse acolo; răspunsese cu un zâmbet că le făcuse pe misterioasele Aes Sedai să fie mai venerate şi că sporise legendele despre ele.

— Nu contează, răspunse Nynaeve cu dârzenie. Nimeni în Tar Valon nu are habar de Lumea Viselor. Nu o să ne lovim de nimeni. Simţi cum i se întoarce stomacul pe dos când apăru brusc un om cu faţa însângerată, clătinându-se către ele. Nu avea mâini, doar nişte cioturi din care ţâşnea sânge.

— Nu la asta m-am gândit, murmură Elayne.

— Hai să continuăm. Nynaeve închise ochii. Nevoie.

Schimbare.

Erau în Turn, într-unul dintre holurile acoperite de tapiserii. O novice dolofană apăru la trei paşi de ele, uitându-se cu ochi mari la ele când le văzu.

— Vă rog, scânci, vă rog? spuse, apoi dispăru.

Elayne tresări brusc.

— Egwene!

Nynaeve se întoarse, dar holul era gol.

— Am văzut-o, insistă Elayne, ştiu că am văzut-o.

— Probabil poate atinge ***Tel'aran'rhiod-ul*** într-un vis obişnuit, ea toată lumea, îi spuse Nynaeve. Să mergem mai departe.

Începea să se simtă mai mult decât neliniştită. Se luară iarăşi de mâini. Nevoie.

Schimbare.

Nu era o magazie obişnuită. Rafturile acopereau pereţii, pe două şiruri frumos aranjate cu diverse cufere, de tot felul de mărimi şi forme, unele din lemn simplu, altele sculptate sau date cu lac, având lucruri învelite în pânză, statuete şi figurine sau forme ciudate din metal sau sticlă, cristal, piatră sau

porţelan. Nynaeve nu avu nevoie de mai mult pentru a-şi da seama că erau obiecte legate de Puterea Supremă, ***ter'angrealuri*** cel mai probabil, sau poate chiar ***angrealuri*** sau ***sa'angrealuri.*** Nu avea ce altceva să fie în Turn, o colecţie cu lucruri atât de diferite, atât de îngrijit depozitate.

— Nu cred că are rost să mai continuăm aici, exclamă dezamăgită Elayne. Nu ştiu cum am putea scoate vreodată ceva de aici.

Nynaeve se trase scurt de cosiţă. Dacă acolo era ceva ce le-ar fi putut fi de folos – cert era, dacă nu minţiseră înţeleptele – trebuia să fie o cale de a ajunge la el şi în lumea reală. ***Angrealurile*** şi celelalte asemenea lor nu erau bine păzite; când fusese ea în Turn, doar de un lacăt şi o novice. Uşa din scânduri groase avea o încuietoare grea şi neagră de fier. Fără îndoială era închisă, dar se gândi că nu este şi împinse.

Uşa se deschise în camera gărzilor. Paturi înguste erau puse unul peste altul de-a lungul unui perete, iar de-a lungul celuilalt erau aranjate halebarde în rastele. Dincolo de o masă veche şi grea, înconjurată de scaune, se afla o altă uşă, îmbrăcată în fier, cu o mică vizetă. Când se întoarse către Elayne, îşi dădu seama că uşa se închisese.

— Dacă nu putem găsi aici lucrul de care avem nevoie, poate reuşim în altă parte. Adică, poate merge şi altceva. Cel puţin acum avem un indiciu. Cred că este un ***ter'angreal*** despre care nimeni nu a aflat cum funcţionează. Este singurul motiv pentru care sunt păzite aşa. Poate fi periculos să conduci aproape de ele.

Elayne îi aruncă o privire îngrijorată.

— Dacă încercăm din nou, nu o să ne aducă iarăşi aici? Asta dacă nu… dacă înţeleptele nu ţi-au spus cum să elimini din căutare un anumit loc.

Nu, nu-i spuseseră – şi nu fuseseră prea dornice să-i spună nimic –, dar orice putea fi posibil într-un loc în care puteai deschide un zăvor doar gândindu-te la asta.

— Exact asta o să facem. Ne gândim că ceea ce căutăm nu se află în Tar Valon, spuse încruntându-se la rafturi. Şi pun rămăşag că este un ***ter'angreal*** pe care nimeni nu ştie să-l folosească.

Însă nu-şi putea imagina cum ar putea convinge Divanul să-l sprijine pe Rand.

— Avem nevoie de un ***ter'angreal*** care nu se găseşte în Tar Valon, spuse Elayne pentru a se convinge singură. Foarte bine. Continuăm.

Îşi întinse mâinile şi, o clipă mai târziu, Nynaeve le luă într-ale sale. Nynaeve nu îşi dădea seama cum ajunsese ea să fie cea care insista să continue. Voia să plece din Salidar, nu să găsească un motiv să rămână. Dar, dacă asta însemna că Aes Sedai îl vor sprijini pe Rand…

Nevoie. ***Ter'angreal.*** Nu în Tar Valon. Nevoie.

Schimbare.

Nu ştia unde ajunseseră, dar oraşul scăldat în lumina lăptoasă a dimineţii nu era în mod cert Tar Valon. La nici douăzeci de paşi, strada largă, pavată făcea loc unui pod alb de piatră, cu statui la ambele capete, arcuit deasupra unui canal mărginit de borduri de piatră. Cincizeci de paşi mai încolo se întindea altul. Peste tot se vedeau turnuri înconjurate de balcoane, ca nişte suliţe străpungând bucăţi rotunde de ornament. Toate clădirile erau albe, cu uşile şi ferestrele arcuite, uneori cu arcuri duble sau triple. Clădirile mai mari aveau balcoane lungi de fier forjat vopsit cu alb, cu paravane complex lucrate, ce îi ascundeau pe ocupanţii lor, urcate deasupra străzilor şi canalelor, iar cupole albe cu dungi roşu-închis sau auriu se ridicau la fel de ascuţite ca turnurile.

Nevoie. ***Schimbare.***

Parcă era alt oraş. Strada îngustă, cu pavajul plin de dâmburi, era mărginită de clădiri înalte, cu cinci sau şase niveluri, cu tencuiala albă scorojită până la cărămidă. Nu erau balcoane.

Muştele bâzâiau peste tot şi era greu să spui dacă mai era încă dimineaţă, din cauza umbrelor care se întindeau pe stradă.

Se uitară una la alta. Părea greu de crezut că vor găsi un ***ter'angreal*** acolo, dar ajunseseră prea departe ca să se oprească acum. Nevoie.

Schimbare.

Nynaeve strănută o dată înainte să deschidă ochii şi încă o dată după ce-i deschise. Fiecare mişcare a picioarelor ridica nori de praf. Magazia nu semăna deloc cu cea din Turn. Cufere, lăzi şi butoaie se înghesuiau în camera mică, cocoţate unul peste altul cum se nimerise, abia lăsând loc de trecere, şi toate erau acoperite cu un strat gros de praf.

Nynaeve strănută atât de tare, că avu senzaţia că o să-i zboare încălţările din picioare, iar praful dispăru. Tot praful. Elayne avea un mic zâmbet de satisfacţie pe chip. Nynaeve nu spuse nimic, dar îşi imagină încăperea ***fără*** praf. Ar fi trebuit să se fi gândit la asta.

Oftă uitându-se la acel talmeş-balmeş. Camera nu era mai mare decât cea unde dormeau în Salidar, dar să cauţi prin toate…

— O să ne ia săptămâni.

— Putem încerca din nou. Poate ne arată prin ce lucruri trebuie să căutăm, spuse Elayne cu o voce plină de îndoială. Oricum, nu avea o idee mai bună. Nynaeve închise ochii şi ***schimbarea*** veni iarăşi.

Când îşi deschise ochii, era la capătul camerei, în faţa unui cufăr dreptunghiular de lemn, înalt până la talia ei. Benzile de fier cu care era înconjurat păreau ruginite, iar cufărul însuşi părea să fi fost bătut cu ciocanul în ultimii douăzeci de ani. Greu de crezut că putea fi ceva util în el, cu atât mai puţin un ***ter'angreal.*** Dar Elayne era lângă ea, uitându-se la acelaşi cufăr. Nynaeve puse o mână pe capac – balamalele ***se vor deschide*** uşor – şi îl deschise. Nu se auzi niciun scârţâit. Înăuntru erau două săbii ruginite şi o platoşă la fel de maronie,

cu o gaură în ea, deasupra unui maldăr de pachete învelite în pânză, ce păreau gunoaiele vechi din bucătăria cuiva.

Elayne atinse cu un deget un ceainic micuţ cu ciupul spart.

— Nu săptămâni, dar restul nopţii tot mai durează.

— Mai încercăm o dată? sugeră Nynaeve. Nu avem ce pierde. Elayne ridică din umeri. Ochii închişi. Nevoie.

Mâna întinsă a lui Nynaeve se lovi de ceva tare şi rotund, acoperit cu pânză putredă. Când deschise ochii, mâna lui Elayne era lângă a sa. Zâmbea cu gura până la urechi.

Nu era uşor să-l scoată de acolo. Nu era mic şi trebuiau să scormonească prin haine vechi, vase ciobite şi pachete care se fărâmau, scoţând la iveală figurine şi animale sculptate şi tot felul de prostii. Odată scos, îl ţinură între ele, un disc mare, turtit, învelit în pânză putrezită. După ce dădură pânza la o parte, se dovedi a fi un vas gros de cristal, puţin adânc, cu diametrul de aproape două picioare, gravat adânc în interior cu ceea ce păreau a fi nori prinşi în vârtejuri.

— Nynaeve, spuse Elayne încet, cred că este un…

Nynaeve tresări şi aproape scăpau vasul din mână când acesta îşi schimbă deodată culoarea într-un albastru pal, iar norii gravaţi începură să se mişte încet. O bătaie de inimă mai târziu, cristalul era iarăşi limpede, iar norii nemişcaţi. Dar era sigură că acum nu mai erau ca înainte.

— Într-adevăr, exclamă Elayne. Este un ***ter’angreal.*** Şi pun rămăşag că are ceva de-a face cu vremea. Dar nu sunt suficient de puternică să-l fac singură să meargă.

Trăgând aer în plămâni, Nynaeve încercă să-şi liniştească inima care bătea să-i iasă din piept.

— Nu face asta! Nu-ţi dai seama că te poţi mistui singură umblând cu un ***ter’angreal*** care nu ştii ce face?

Prostănaca îndrăzni să-i arunce o privire surprinsă.

— Pentru asta am venit, Nynaeve. Crezi că există cineva care ştie mai multe ca mine despre un ***ter’angreal?***

Nynaeve pufni. Doar pentru că avea dreptate nu însemna că nu trebuia avertizată.

— Nu zic că nu e minunat dacă chestia asta poate schimba vremea – este –, dar nu văd cum ar putea fi ceea ce căutăm. Nu o să schimbe părerea Divanului despre Rand, într-un fel sau altul.

— „Lucrul de care ai nevoie nu este întotdeauna şi lucrul pe care ţi-l doreşti", cită Elayne. Lini îmi spunea mereu asta ori de câte ori nu mă lăsa să călăresc sau să mă urc în copaci, dar poate că e valabil şi aici.

Nynaeve pufni iarăşi. Poate că era, dar în acel moment ea voia altceva. Cerea chiar atât de mult?

Vasul pieri din mâinile lor şi fu rândul lui Elayne să tresară, bombănind că nu se va obişnui niciodată cu asta. Cufărul se închisese şi el.

— Nynaeve, când am condus Puterea în vas, am simţit… Nynaeve, nu este doar un ***ter'angreal*** în camera asta. Sunt şi ***angrealuri,*** poate şi ***sa'angrealuri.***

— Aici? întrebă uimită Nynaeve uitându-se prin camera mică şi aglomerată. Dar, dacă era unul, de ce nu ar fi fost două? Sau zece, sau o sută?

— Pe Lumină, nu condu din nou! Dacă faci din greşeală ca unul din ele să facă ceva? Ai putea să…

— Ştiu ce fac, Nynaeve. Chiar ştiu. Următorul lucru pe care îl avem de făcut este să aflăm exact unde este această cameră.

Se dovedi a nu fi un lucru uşor. Deşi balamalele se dovediră a fi complet ruginite, uşa nu fu o piedică, nu în ***Tel'aran'rhiod.*** Problemele începură după aceea. Coridorul întunecat avea doar o ferestruică la un capăt, de unde se vedea doar tencuiala scorojită a zidului de peste drum. Nu fu mai limpede nici după ce ajunseră în stradă, coborând scările înguste de piatră. Strada ar fi putut fi la fel de bine prima pe care o văzuseră în acea parte de oraş, indiferent unde o fi fost, fiecare clădire aproape identică cu celelalte. Micile prăvălii nu purtau semne la intrare,

şi singurul lucru după care putea recunoaşte hanurile erau uşile vopsite în albastru. Cele roşii păreau să indice tavernele.

Nynaeve se îndepărtă cu paşi mari, încercând să găsească un punct de interes, ceva care să le spună unde sunt. Fiecare stradă părea să fie la fel ca toate celelalte, dar găsi repede un pod simplu de piatră, diferit de celelalte văzute, fără statui. Din mijlocul lui văzură doar canalul care se întretăia cu altele, în ambele direcţii, alte poduri şi alte clădiri cu tencuiala scorojită. Brusc îşi dădu seama că rămăsese singură.

— Elayne.

Tăcere, doar ecoul glasul ei.

— Elayne? Elayne!

Femeia cu păr auriu apăru de după un colţ, la piciorul podului.

— Aici erai, spuse Elayne. Locul ăsta e mai prost plănuit ca o vizuină de iepure. Am întors capul o clipă şi nu mai erai. Ai găsit ceva?

— Nu, spuse Nynaeve uitându-se încă o dată la canal înainte de a cobori lângă Elayne. Nimic folositor.

— Cel puţin putem fi sigure unde suntem. Ebou Dar. Cu siguranţă.

Haina scurtă a lui Elayne şi pantalonii bufanţi se transformară într-o rochie verde cu mâneci de dantelă despicată şi guler înalt, brodat bogat şi cu un decolteu adânc.

— Nu îmi vine în minte niciun alt oraş cu atât de multe canale, poate doar Illian, şi ăsta sigur nu este Illian.

— Sper că nu e, zise pierită Nynaeve.

Nici nu se gândise până atunci că putea ajunge în bârlogul lui Sammael. Realiză că şi rochia sa se schimbase, într-una de un albastru-închis, mai potrivită pentru călătorii, şi avea acum şi o pelerină de praf din olandă. Făcu să dispară pelerina, dar păstră restul.

— Ţi-ar plăcea Ebou Dar, Nynaeve. Meşteresele de aici ştiu mai multe despre ierburi decât oricine altcineva. Pot vindeca orice. Şi trebuie să o facă, pentru că localnicii stârnesc dueluri şi

de la un strănut, nobili şi oameni de rând, bărbaţi şi femei, râse Elayne. Thom spune că aici trăiau odată leoparzi, dar au plecat, pentru că oamenii erau prea periculoşi.

— Treaba lor, răspunse Nynaeve, nu au decât să se spintece unul pe altul. Elayne, puteam foarte bine să punem deoparte inelele şi să dormim. Nu aş fi în stare să ajung înapoi în camera aceea nici dacă mi-ar da şalul dacă reuşesc. Dacă am putea face o hartă…

Se strâmbă. Putea la fel de bine să-şi dorească aripi în lumea reală; dacă ar putea scoate o hartă din ***Tel'aran'rhiod,*** ar putea scoate şi vasul.

— Atunci nu ne mai rămâne de făcut decât să mergem la Ebou Dar şi să căutăm, spuse hotărâtă Elayne. În lumea reală. Măcar ştim în ce parte din oraş să scormonim.

Nynaeve se lumină la faţă. Ebou Dar era la doar câteva sute de mile de Salidar, pe cursul Eldarului, în jos.

— E o idee foarte bună. Şi putem să plecăm înainte să ne cadă cerul în cap.

— Serios, Nynaeve? Chiar e cel mai important lucru pentru tine? spuse clătinând din cap. Să ne întoarcem atunci. Mi-ar plăcea să dorm un pic în noaptea asta.

Nu îşi puteau da seama cât timp se scursese în lumea reală; câteodată, un ceas însemna în ***Tel'aran'rhiod*** tot atât, dar uneori putea ţine o zi sau mai mult. Din fericire, nu se întâmpla şi invers, căci ai fi murit de foame dormind.

Nynaeve păşi afară din vis…

…deschizând ochii mari, cu ochii în perna la fel de udă ca şi ea. Prin fereastra deschisă nu venea niciun fir de aer. Tăcerea se aşternuse peste Salidar, doar undeva departe se auzeau strigătele bâtlanilor. Se ridică, desfăcându-şi şnurul din jurul gâtului, scoase inelul răsucit, oprindu-se o clipă să atingă inelul lui Lan. Elayne se mişcă, apoi se ridică în capul oaselor căscând şi aprinse conducând un muc de lumânare.

— Crezi că e bun de ceva? întrebă încet Nynaeve.

— Nu ştiu. Elayne îşi înăbuşi un căscat cu mâna. Cum reuşea oare să fie drăguţă căscând, cu părul vâlvoi şi cu o dungă roşie pe obraz de la cutele pernei? Era un secret demn de atenţia Aes Sedai.

— Ceea ce ştiu e că vasul ar putea face ceva în legătură cu vremea. Şi mai ştiu că o comoară de ***ter'angrealuri*** şi ***angrealuri*** trebuie să ajungă în mâinile potrivite. E datoria noastră să le predăm Divanului. Sau cel puţin lui Sheriam. Şi, dacă asta nu o să le facă să-l ajute pe Rand, o să continui să caut până găsesc ceva. Şi mai ştiu că vreau să dorm. Putem vorbi dimineaţă.

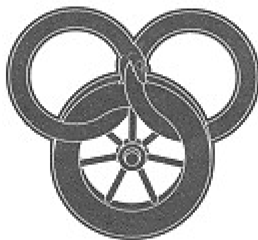
Fără să mai aştepte vreun răspuns, stinse lumânarea, se ghemui din nou în pat, alunecând în somn cu fiecare respiraţie adâncă.

Nynaeve îşi întinse oasele, uitându-se la tavan prin întuneric. Cel puţin puteau fi în curând spre Ebou Dar. Poate chiar a doua zi. O zi sau două să se pregătească şi să tocmească o barcă. Cel puţin…

Brusc îşi aduse aminte de Theodrin. Dacă plecau în două zile, Theodrin o să vrea să facă două lecţii, la fel de sigur cum are raţa pene. Şi se aştepta să nu doarmă în noaptea aceea. Nu ar fi putut şti, dar…

Se dădu jos din pat, oftând. Nu avea mult loc de mers, dar îl folosi cum putu, din ce în ce mai furioasă. Voia doar să plece. Spusese că nu e bună la „îmbrăţişări“, dar poate devenise pricepută la fugă. Ar fi atât de minunat să poată conduce când voia! Nici măcar nu observă lacrimile care-i curgeau pe obraz.

CAPITOLUL 14

Vise şi coşmaruri

CÂND LE VĂZU PE NYNAEVE ŞI ELAYNE, Egwene nu păşi afară din vis; sări. Nu înapoi la trupul ce dormea în Cairhien – noaptea era abia la început –, ci într-un întuneric vast, plin de mici sclipiri de lumină, mult mai multe ca stelele de pe un cer limpede, fiecare ascuţită şi clară, întinzându-se cât vedea cu ochii. Asta dacă ar fi avut ochi acolo. Fără formă, plutea în infinitul dintre ***Tel'aran'rhiod*** şi lumea trează, în falia îngustă dintre vis şi realitate.

Dacă ar fi avut o inimă acolo, i-ar fi bătut să-i iasă din piept. Nu credea să fi fost văzută, dar, pe Lumină, ce căutau ***acolo,*** în acea parte din Turn în care nu era nimic important? în ieşirile ei nocturne evita cu grijă biroul Amyrlin, camerele novicelor şi chiar şi pe cele ale Aleselor. Se părea că Nynaeve sau Elayne, sau amândouă veneau mereu acolo, iar dacă nu erau ele, era oricum altcineva. Desigur, ar fi putut să le spună, lui Nynaeve sau lui Elayne – ştiau să ţină un secret dar ceva îi spunea să nu

o facă. Visase că face asta, dar visul devenea mereu un coşmar. Nu de felul celor din care te trezeai acoperit cu sudoare rece, ci de felul celor în care te zbăteai violent. Celelalte femei… Ştiau oare femeile Aes Sedai din Salidar că străine colindau Turnul în Lumea Viselor? Cel puţin străine ei. Dacă nu ştiau, nu avea nicio cale să le avertizeze. Nicio cale pe care să o poată folosi. Era atât de frustrant!

Oceanul de întuneric se învârti în jurul ei, dându-i senzaţia că ea stă nemişcată, în timp ce el se mişcă. Se simţea acolo ca un peşte în ocean, înotând încrezătoare; la fel ca peştele, nu trebuia să se gândească la cum anume înoată. Luminile pâlpâitoare erau vise, toate visele tuturor oamenilor de pe lume. De pe toate lumile, locuri puţin sau total diferite de lumea pe care o ştia. Verin Sedai îi spusese la început de ele, înţeleptele spuneau că aşa este, iar ea văzuse lucruri, strecurându-se în vise, care nu puteau fi nici chiar în vis. Nu erau coşmaruri – acelea erau mereu colorate în roşu, albastru sau verde spălăcit ca umbrele adânci, dar erau pline de lucruri imposibile. Mai bine să le evite, nu avea ce căuta în acele lumi. Să pătrundă într-un astfel de vis era ca şi când s-ar fi trezit brusc înconjurată de oglinzi sparte, prinse ca într-un vârtej în care nimic nu mai era la locul lui. Îi venea să verse şi, dacă nu avea un stomac acolo, şi-l regăsea când se trezea. Nu era plăcut să te trezeşti vărsând.

Învăţase singură lucruri de felul acesta, în afară de cele spuse de înţelepte, şi chiar se aventura acolo unde ele ar fi oprit-o. Şi totuşi… Era sigură că ar fi învăţat mult, mult mai multe dacă ar fi vegheat-o o Vestitoare-n-vise. Să-i spună ce era încă prea periculos pentru ea sau interzis cu desăvârşire, sau lucrurile pe care le putea deja încerca. Trecuse de mult vremea lucrurilor uşoare – ei bine, uşoare nu era cuvântul potrivit; niciodată nu fuseseră uşoare – şi ajunsese să-şi dea seama singură care era pasul următor, dar erau paşi pe care Vestitoarele-n vise îi făcuseră de mult. Ar fi putut să o înveţe într-o noapte sau într-un ceas ceea ce ei îi lua o lună întreagă să descopere. Când vor

decide ele că e pregătită. Niciodată înainte de asta. O amăra atât de tare, când tot ce voia era să înveţe. Să înveţe totul. Pe loc.

Fiecare lumină părea identică cu celelalte, dar învăţase să recunoască vreo câteva. Nu ştia exact cum, lucru ce o irita peste măsură. Nici măcar înţeleptele nu ştiau asta. Dar, odată ce vedea visul cuiva, îi putea găsi visele ca o săgeată trasă la ţintă, chiar dacă era de cealaltă parte a lumii. Lumina aceea era a lui Berelain, Prima din Mayene, femeie pe care Rand o pusese să conducă Cairhienul. Se simţea stânjenită să se uite în visele ei. De obicei, nu erau diferite de ale altor femei – oricare femeie visa putere, politică şi ultima modă de rochii –, dar câteodată Berelain visa bărbaţi, chiar bărbaţi cunoscuţi de Egwene, într-un mod care o făcea să roşească.

Iar strălucirea de acolo era Rand, cu visele protejate de o urzeală ţesută din ***saidin.*** Aproape se opri – o necăjea că totuşi ceva ce nu putea vedea sau simţi era în stare să o împiedice ca un zid de piatră –, dar o lăsă să treacă. Nu o tenta o altă noapte irosită.

Acel loc distorsiona distanţa aşa cum ***Tel'aran'rhiod***-ul distorsiona timpul. Rand dormea în Caemlyn, dacă nu cumva se dusese în Tear, un lucru pe care ar fi vrut să-l ştie, dar imediat lângă visul său văzu altul pe care îl recunoştea. Bair, în Cairhien, la sute de mile de Rand; ştia sigur că Rand nu era în Cairhien în acea noapte, indiferent unde era. Dar cum făcea el asta?

Câmpul de lumini se înclină când Egwene ţâşni de lângă visul unei înţelepte. Dacă ar fi văzut-o pe Amys sau pe Melaine nu ar fi fugit, dar, dacă celelalte două Vestitoare-n vise visau fără să doarmă, poate că păşeau printre vise. Una din ele putea fi chiar acolo, gata să o înhaţe şi să o scoată din vis sau să o tragă în visul ei. Se îndoia că ar fi putut s-o oprească. Nu încă. Ar fi fost la mila celeilalte, parte a visului ***ei.*** Era greu să fii stăpân pe tine în interiorul visului altcuiva chiar şi când era vorba despre o persoană normală, care nu îşi dădea seama ce se întâmplă, deşi

nu era greu să ieşi din vis înainte să se oprească să te viseze, lucru nu foarte probabil dacă nu se trezeau cu tine în vis. Dar era imposibil cu o Vestitoare-n vise, la fel de conştientă de visul ei ca de lumea reală. Şi asta era partea ***bună*** a lucrurilor.

Se gândi că se comporta prosteşte. Era inutil să fugă; dacă ar fi găsit-o Amys sau Melaine, deja ar fi fost în altă parte. Poate că se grăbea chiar către ele. Luminiţele care zburau pe lângă ea nu încetiniră, se opriră brusc, pur şi simplu. Aşa se întâmpla acolo.

Supărată, reflectă la ce ar fi putut face mai departe. În afară de a învăţa cum funcţionează ***Tel'aran'rhiod,*** motivul ei principal de a fi acolo era să prindă frânturi din ce se întâmpla pe lume. Uneori părea că înţeleptele nu i-ar fi spus nici dacă soarele străluceşte pe boltă până nu vedea asta cu ochii ei. Spuneau că nu trebuie să se agite. Şi cum ar fi putut face asta, dacă nu ştia ce se întâmplă? Asta făcuse în Turnul Alb; încercând să găsească indicii despre intenţiile Elaidei. Şi ale lui Alviarin. Găsise câteva lucruri, dar nu erau mai mult decât indicii, şi puţine. Ura să nu ştie; ignoranţa o făcea să se simtă oarbă şi surdă.

Ei bine, acum trebuia să scoată întreg Turnul de pe lista ei; nu avea încotro, dacă nu mai putea fi sigură că anumite zone nu erau primejdioase. Restul Tar Valonului fusese deja exclus, după ce aproape dăduse nas în nas a patra oară cu aceeaşi femeie cu piele arămie, care studia mulţumită – din toate lucrurile posibile – un grajd proaspăt vopsit în albastru. Indiferent cine era, nu se visase din greşeală în ***Tel'aran'rhiod;*** nu dispărea şi părea făcută din neguri. Folosea cu siguranţă un ***ter'angreal,*** ceea ce însemna că era mai mult ca sigur o Aes Sedai. Egwene ştia de un singur ***ter'angreal*** cu care puteai intra în Lumea Viselor fără să conduci, iar pe acela îl aveau Nynaeve şi Elayne. Femeia subţire nu era Aes Sedai de mult timp. Frumoasă – purtând şi o rochie scandalos de transparentă –, părea să aibă aceeaşi vârstă ca Nynaeve, dar nu avea trăsăturile lipsite de vârstă.

Egwene ar fi putut încerca să o urmărească – până la urmă nu ar fi fost exclus să aparţină de Ajah Neagră; furaseră un ***ter'angreal*** –, dar punând în cumpănă riscul de a fi găsită sau chiar prinsă cu faptul că nu putea spune nimănui ce aflase, nu până nu vorbea cu Nynaeve şi Elayne, decât dacă descoperea cine ştie ce grozăvie… Până la urmă Ajah Neagră era treaba Aes Sedai; lăsând la o parte tot felul de motive pentru care trebuia să ţină secrete, deocamdată nu putea spune nimănui. Nu avea nicio alternativă.

Studie distrasă cele mai apropiate luminiţe. Nu le recunoştea. Erau absolut nemişcate în jurul ei, iar stelele tremurânde păreau prinse într-o gheaţă neagră şi limpede.

În ultima vreme erau prea multe străine în ***Tel'aran'rhiod*** ca să rămână liniştită. Două adică, dar erau cu două prea mult. Femeia cu pielea arămie şi încă una, o femeie drăguţă, bine clădită, cu ochi albaştri, mergând de obicei cu paşi mari şi un chip plin de hotărâre. Femeia hotărâtă, cum îi spusese Egwene – putea intra singură în ***Tel'aran'rhiod*** –, părea solidă, nu ceţoasă – indiferent cine era şi ce căuta acolo –, era mai des în Turn decât Nynaeve, Elayne, Sheriam şi restul luate împreună. Părea să răsară peste tot. Şi nu apărea doar acolo. Aproape o surprinsese pe Egwene în ultima călătorie în Tear. ***Nu*** era o noapte de întâlnire, desigur; femeia se plimba prin Inima Stâncii bombănind singură şi mânioasă. Şi fusese în Caemlyn în ultimele două călătorii ale lui Egwene.

Şansele ca femeia hotărâtă să fie din Ajah Neagră erau la fel de mari şi pentru cealaltă, dar una din ele ar fi putut fi foarte bine din Salidar. Sau amândouă, deşi Egwene nu le văzuse niciodată împreună sau însoţite de cineva din Salidar. Ambele puteau fi din Turn. Existau suficient de multe facţiuni ca să se spioneze între ele şi, mai devreme sau mai târziu, Aes Sedai din Turn aveau să afle de ***Tel'aran'rhiod,*** dacă nu aflaseră deja. Cele două străine nu aduceau decât întrebări fără răspunsuri. Singura concluzie fermă era că trebuiau evitate.

Desigur, în ultimul timp se ferea de toată lumea în ***Tel'aran'rhiod.*** Îşi făcuse obiceiul de a se uita peste umăr, de a se gândi că poate cineva se furişează în spatele ei, de a i se părea că vede lucruri. Credea că îi zărise cu coada ochiului pe Rand, pe Perrin, chiar şi pe Lan. Era imaginaţia ei sau poate le atinsese visele din greşeală, dar, una peste alta, devenise sperioasă ca o pisică în curte cu un câine.

Se încruntă – sau mai bine zis s-ar fi încruntat, dacă ar fi avut faţă. Una dintre acele lumini arăta… nefamiliar; nu o cunoştea. Dar părea să o… atragă. Indiferent unde întorcea privirea, revenea în acelaşi loc luminos.

Poate ar trebui să încerce să găsească iarăşi Salidarul. Asta însemna să le aştepte pe Elayne şi pe Nynaeve să iasă din ***Tel'aran'rhiod*** – le ştia bine visele, desigur, se gândi chicotind fără zgomot; până atunci o duzină de încercări de a găsi Salidarul în acest fel dăduseră la fel de multe rezultate ca încercările de a străpunge urzeala ce apăra visele lui Rand. Locul şi distanţele nu aveau aici nicio legătură cu lumea reală. Amys spunea că distanţa sau locul nu exista acolo. Pe de altă parte, era…

În mod uimitor, lumina la care privirea sa se tot întorcea începu să alunece către ea, mărindu-se până ajunse ca o lună plină. Simţi scânteia fricii aprinzându-se în ea. Era uşor să atingă un vis, să tragă cu ochiul înăuntru – ca un deget pe suprafaţa apei, o atingere atât de uşoară încât apa se ridică spre deget, dar suprafaţa nu e niciodată ruptă dar ar fi trebuit ca acest lucru să se petreacă din dorinţa ei. O Vestitoare-n vise căuta visul, nu visul pe ea. Încercă să-l facă să se îndepărteze, încercă să facă peisajul înstelat să se mişte. Una singură se mişcă, crescând până îi umplu privirea de lumină albă.

Încercă disperată să se tragă înapoi. Lumină albă. Nimic altceva decât o lumină albă ce o absorbea…

Clipi, privind uimită. În jurul ei se întindea o pădure de coloane albe uriaşe. Cea mai parte parte a imaginii era ca în

ceaţă, indistinct, mai ales în depărtare, dar chipul lui Gawyn era clar şi real, mergând către ea cu paşi repezi pe podeaua cu dale albe, într-o haină simplă, verde, cu un amestec de anxietate şi uşurare. Era aproape chipul lui Gawyn. Poate că Gawyn nu era la fel de răpitor de frumos ca fratele său vitreg, Galad, dar era totuşi chipeş, dar faţa sa părea... obişnuită. Încercă să se mişte şi nu putu, cu niciun chip. Avea spatele lipit de o coloană, iar încheieturile mâinilor legate deasupra capului cu lanţuri.

Era visul lui Gawyn. Din toate acele nenumărate luminiţe, ea trebuise să se oprească lângă ăsta. Şi fusese cumva trasă înăuntru. Ar fi vrut să ştie de ce o visa captivă. Îşi fixă cu fermitate adevărul în minte. Acesta era un vis, visul altcuiva. Ea era ea, şi nu ceea ce dorea el. Nimic nu era real. Nimic nu o atingea cu adevărat. Îşi repetă acele adevăruri ca pe un cântec ritual. Îi era greu să se mai gândească la altceva, dar, atâta vreme cât reuşea să se concentreze, putea risca să rămână. Măcar suficient de mult să înţeleagă ce ciudăţenii avea în cap Gawyn. Să o ţină captivă!

Brusc o uriaşă flacără izbucni pe dalele podelei, înconjurată de un fum galben înţepător. Rand păşi din acel infern înveşmântat în roşu brodat cu aur, ca un rege, înfruntându-l pe Gawyn; focul şi fumul dispărură. Doar că nu prea semăna cu Rand. Cel adevărat era de înălţimea lui Gawyn, dar acesta era mai înalt cu un cap. Chipul se asemăna vag cu cel al lui Rand, mai grosolan şi mai aspru decât ar fi trebuit, chip rece, de asasin. Omul rânjea.

— Nu o s-o ai, mârâi el.

— Nu o s-o păstrezi, spuse calm Gawyn şi brusc amândoi avură săbii.

Egwene simţi că i se taie respiraţia. Gawyn nu o ţinea prizonieră. Visa să o salveze! De Rand! Era timpul să iasă din nebunia aia. Se concentră imaginându-şi că este ***afară,*** în întuneric, uitându-se de ***afară.*** Nu se întâmplă nimic.

Săbiile se izbiră cu zgomot, iar cei doi bărbaţi se prinseră în dansul morţii. Mortal, dacă nu ar fi fost doar un vis. Nu avea niciun sens. Să viseze la o luptă cu sabia, din tot ce ar fi putut să viseze. Şi nu era un coşmar; totul arăta normal, chiar dacă înceţoşat, nu era scăldat în culoare. „Visul unui bărbat e un labirint pe care nu îl înţelege nici el“, îi spusese odată Bair.

Egwene închise ochii, concentrându-se cu toată puterea. Afară. Era afară, privind înăuntru. Nu mai exista nimic altceva în mintea ei. Afară, privind înăuntru. Afară, privind înăuntru. Afară!

Deschise ochii din nou. Lupta atingea punctul culminant. Gawyn îl străpunse pe Rand cu sabia, iar când acesta se clătină, trase din el oţelul învârtindu-l apoi într-un arc de cerc. Capul lui Rand zbură pe podea, aproape de picioarele ei; se oprise cu ochii deschişi, privind-o. Egwene nu reuşi să-şi înăbuşe un ţipăt. Un vis. Doar un vis. Dar ochii aceia morţi păreau foarte reali.

Gawyn apăru în faţa ei, cu sabia băgată în teacă. Capul şi corpul lui Rand dispăruseră. Gawyn se întinse după cătuşele care o ţineau pironită, şi acestea dispărură şi ele.

— Ştiam că vei veni, spuse şi tresări. Era ea însăşi! Nu o să cedeze, nicio clipă, altfel o să fie cu adevărat prinsă în vis.

Zâmbind, Gawyn o luă în braţe.

— Mă bucur că ştiai, spuse. Aş fi venit mai devreme dacă aş fi putut. Nu ar fi trebuit să te las atât de mult în ghearele primejdiei. Mă poţi ierta?

— Îţi pot ierta orice.

Erau două Egwene acum, una care se cuibărise mulţumită în braţele lui Gawyn, în timp ce acesta o ducea pe coridorul unui palat decorat cu tapiserii în culori vii şi oglinzi cu ramă aurită, cealaltă ascunsă în mintea celei dintâi.

Devenea serios. Concentrându-se cât putea pe gândul de a fi afară, privea prin ochii celeilalte. Îşi înfrânse în grabă curiozitatea de a şti ce visează Gawyn despre ea. Un astfel de interes putea fi periculos. Nu accepta nimic din tot ce se întâmpla! Dar nu se schimbă nimic.

Coridorul părea să fie real când se uita la el, deşi privit, cu coada ochiului, era înceţoşat. Îşi surprinse propria imagine, reflectată de o oglindă; s-ar fi întors să se uite mai bine, dar era doar o pasageră în mintea femeii din visul lui Gawyn. Femeia din oglindă era ea – nu avea nicio trăsătură care să difere de realitate –, dar totuşi, luată pe ansamblu era... Frumoasă era singurul cuvânt potrivit. Uimitor de frumoasă. Aşa o vedea Gawyn? Nu, fără curiozitate! Afară!

Coridorul deveni brusc un deal acoperit cu flori sălbatice care-şi lăsau parfumul puternic purtat de un vânt molcom. Adevărata Egwene avu o tresărire mentală. Ea făcuse asta? Bariera dintre ea şi cealaltă se subţia. Se concentră furioasă. Nu era nimic real; refuză să accepte; era ea însăşi. Afară. Voia să fie afară, privind înăuntru.

Gawyn o lăsă cu blândeţe pe o pelerină deja aflată acolo, aşa cum se întâmplă în vise. Îngenunche lângă ea şi îi îndepărtă un fir de păr de pe obraz, lăsându-şi degetele să rătăcească spre colţul gurii ei. Îi era foarte greu să se concentreze la ceva. Nu avea niciun control asupra trupului în care era, dar simţea, iar degetele lui parcă făcuseră să sară scântei.

— Inima mea îţi aparţine, spuse el blând, sufletul meu, totul.

Haina îi devenise purpuriu-închis, brodată cu frunze de aur şi lei de argint. Făcea gesturi pompoase, atingându-şi capul sau inima.

— Când mă gândesc la tine, nu mai pot avea niciun alt gând. Parfumul tău îmi pătrunde în suflet şi îmi face sângele să ia foc. Inima îmi bate atât de tare că nu aş putea auzi nici dacă s-ar prăbuşi lumea întreagă. Eşti soarele şi luna şi stelele, cerul şi pământul pe care calc, mai dragă mie decât viaţa sau răsuflarea sau... Se opri brusc făcând o grimasă. Vorbeşti ca un prost, mormăi pentru el însuşi.

Egwene ar fi negat, dacă ar fi avut vreun control asupra coardelor ei vocale. Era foarte drăguţ să audă acele lucruri,

chiar dacă erau un pic deplasate. Doar un pic. Când el se strâmbă, simţi că se relaxează, dar…

Pâlpâire.

Gawyn o lăsă cu blândeţe pe o pelerină deja aflată acolo, aşa cum se întâmplă în vise. Îngenunche lângă ea şi îi îndepărtă un fir de păr de pe obraz, lăsându-şi degetele să rătăcească spre colţul gurii ei. Îi era foarte greu să se concentreze la ceva. Nu avea niciun control asupra trupului în care era, dar simţea, iar degetele lui parcă făcuseră să sară scântei.

Nu! Nu putea accepta nimic din visul său!

El avea chipul desfigurat de durere şi purta o haină gri, ţeapănă. Mâinile strânse în pumni erau aşezate pe genunchi.

— Nu am dreptul să-ţi vorbesc aşa cum aş vrea, spuse rigid. Fratele meu te iubeşte. Ştiu că Galad se teme îngrozitor pentru tine. Cel mai important motiv pentru care a devenit o Mantie Albă este că era convins că Aes Sedai ţi-au făcut rău. Ştiu că…

Ochii lui Gawyn se închiseră.

— Oh, pe Lumină! gemu el.

Pâlpâire.

Gawyn o lăsă cu blândeţe pe o pelerină deja aflată acolo, aşa cum se întâmplă în vise. Îngenunche lângă ea şi îi îndepărtă un fir de păr de pe obraz, lăsându-şi degetele să rătăcească spre colţul gurii ei.

Nu! Nu putea pierde şi puţinul control pe care îl mai avea! Trebuia să iasă! „De ce îţi e teamă?“ Nu era sigură dacă e gândul ei sau al celeilalte Egwene. Bariera dintre ele aproape nu mai exista. „Este Gawyn. Gawyn.“

— Te iubesc, spuse el ezitant. Iarăşi îmbrăcat cu haina verde, mai puţin chipeş ca în realitate, trase de un nasture înainte de a-şi lăsa mâna să cadă. Încerca fără succes să-şi ascundă teama cu care o privea.

— Nu am mai spus niciodată asta unei femei, niciodată nu am vrut să o spun. Nu ai idee cât de greu îmi e să vorbesc. Nu că nu aş vrea, spuse în grabă, întinzând o mână către ea, dar să spun

asta, fără încurajare, e ca şi cum mi-aş arunca sabia deoparte şi mi-aş dezveli pieptul în faţa unei săbii. Nu că aş crede că tu – pe Lumină! Nu pot spune ce vreau aşa cum trebuie. Este vreo şansă ca tu… cu timpul… să simţi… simpatie… pentru mine? Ceva… ceva mai mult decât prietenie?

— Prostănac drag, râse ea încetişor. Te iubesc.

Te iubesc venise şi din acea parte care era ea, cea adevărată. Simţi că bariera dispare şi îşi dădu seama că nu îi pasă, şi apoi fu o singură Egwene, o Egwene veselă care se agăţase cu mâinile de gâtul lui Gawyn.

Aşezată pe scaun în lumina blândă a lunii, Nynaeve îşi duse mâna la gură să-şi înăbuşe un căscat, clipind din pleoapele ce păreau pline de nisip. Ce o să mai meargă de data asta; da, o să meargă strună. O să adoarmă în timp ce îi spunea „bună ziua“ lui Theodrin, dacă nu chiar mai devreme! Bărbia i se lăsă în piept şi se ridică greoi în picioare. Scaunul părea de piatră – îi amorţise fundul –, dar se pare că disconfortul nu mai era suficient. Să facă poate o plimbare pe afară. Pipăi drumul până la uşă cu braţele întinse.

Brusc, noaptea fu sfâşiată de un ţipăt şi în aceeaşi clipă scaunul o lovi puternic în spate, izbind-o de uşă. Ţipă de spaimă. Se uită uimită la scaun răsturnat pe podea, cu un picior aşezat ciudat.

— Ce este? strigă Elayne ţâşnind din pat.

Alte ţipete se auzeau din Salidar, unele din interiorul casei, iar un vuiet şi un zăngănit surd părea să vină de peste tot. Patul gol al lui Nynaeve tremură, apoi un picior al acestuia alunecă pe suprafaţa podelei. Elayne sări, aproape pierzându-şi echilibrul.

— O sferă de rău.

Nynaeve fu uimită de cât de calm vorbise. Ce rost ar fi avut să ţopăie prin cameră, dând din mâini? Dar înăuntru exact aşa se simţea.

— Trebuie să trezim pe toată lumea care mai doarme.

Nu ştia cum ar fi putut dormi cineva în gălăgia aia, dar cei care nu se treziseră puteau muri pe loc.

Fără să mai aştepte răspunsul, ieşi grăbită, deschizând prima uşă de pe coridor, şi se feri din calea unui lighean alb care zbura către locul unde fusese capul ei o clipă mai devreme, izbindu-se de perete. Patru femei împărţeau acea cameră, cu două paturi un pic mai mari decât al ei. Acum unul din paturi zăcea cu picioarele în aer, două femei încercând să iasă de sub el. Pe celălalt, Emara şi Ronelle, alte Alese, se zbăteau sugrumate, prinse strâns în propriile cearşafuri.

Nynaeve înşfacă o femeie de sub patul răsturnat, o servitoare subţirică cu ochii cât cepele, numită Mulinda, şi îi făcu vânt pe uşă.

— Du-te! Trezeşte pe toată lumea care mai doarme şi ajută pe cine poţi! Du-te!

Mulinda plecă împleticindu-se, iar Nynaeve o ridică pe tovarăşa ei de pat, tremurând toată.

— Ajută-mă, Satina! Ajută-mă cu Emara şi Ronelle!

Fără să-şi bage de seamă tremuratul, femeia plinuţă se apucă hotărâtă de treabă. Nu era vorba doar să desfacă cearşaful, desigur. Părea viu, ca o viţă care se înfăşoară pe ceva, zdrobindu-l. Nynaeve şi Satina abia reuşiră să-l desprindă de gâtul celor două; apoi carafa zbură de pe lavoar, zdrobindu-se de tavan. Satina tresări şi-l scăpă din mână, iar cearşaful se smulse din mâinile lui Nynaeve, sugrumându-le iarăşi pe femei. Cele două se zbăteau din ce în ce mai slab; una scotea sunete guturale, cealaltă nu se mai auzea deloc. Chiar şi în lumina slabă a lunii feţele lor păreau umflate şi întunecate.

Apucând din nou cearşaful cu ambele mâini, Nynaeve se deschise ***saidarului,*** dar nu găsi nimic. „Mă predau ţie, arză-te-ar focul! Mă predau! Am nevoie de Putere.“ Nimic. Patul se zguduia lângă genunchiul ei, iar Satina scoase un ţipăt ascuţit.

— Nu sta degeaba acolo, izbucni Nynaeve. Ajută-mă!

Brusc cearşaful i se smulse iar din mână, dar, în loc să se înfăşoare în jurul Emarei şi lui Ronelle, se trase în cealaltă parte atât de tare încât cele două căzură una peste alta. Se desfăcuse atât de repede că nici nu-l văzuse bine. Observând-o pe Elayne în prag, Nynaeve îşi închise gura cu zgomot. Cearşaful atârna de tavan. Puterea. Desigur.

— Toată lumea s-a trezit, spuse Elayne întinzându-i un halat; ea deja purta unul pe deasupra cămăşii de noapte. Câteva vânătăi şi zgârieturi, una sau două tăieturi mai urâte care trebuie cusute când va fi timp, şi probabil toată lumea o să aibă vise urâte câteva zile, dar asta e tot. Aici cel puţin.

Ţipetele încă răsunau în noapte. Satina sări într-o parte când Elayne lăsă cearşaful să cadă, dar acesta rămase nemişcat pe podea. Patul întors se mişcă totuşi, pârâind. Elayne se aplecă peste femeia care gemea pe pat.

— Cred că sunt doar ameţite. Satina, ajută-mă să le pun pe picioare!

Nynaeve se uită urât la mantia din mâinile ei. Fireşte că erau ameţite, învârtite ca nişte sfârleze. Pe Lumină, cât de inutilă fusese! Se repezise înăuntru ca o proastă. Fără Putere, era inutilă.

— Nynaeve, poţi să mă ajuţi?

Elayne o ridică pe Emara în picioare, în timp ce Satina o ajută pe Ronelle să ajungă la uşă.

— Cred că Emara o să verse şi mai bine ieşim. Cred că oalele de noapte s-au spart.

Mirosul îi dădea dreptate. Bucăţi de ceramică scrâşneau pe podea, încercând să iasă de sub patul răsturnat.

Nynaeve îşi îmbrăcă halatul furioasă. Putea simţi Izvorul acum, ca o căldură luminoasă, dar îl ignoră. Se descurcase fără Putere ani de-a rândul. Putea să se descurce şi acum. Punând braţul Emarei peste umăr, o ajută pe femeia care gemea către uliţă. Aproape reuşiră.

Ajunseră afară după ce şterseră gura Emarei. Toată lumea se strânsese în faţa casei, în halate sau în ce dormiseră. Luna plină, nemişcată pe cerul fără nori, dădea o lumină puternică. Oamenii se revărsau din celelalte case într-o nebunie de ţipete şi urlete. O scândură dintr-un gard începu să tremure, apoi alta. O găleată începu brusc să se rostogolească pe uliţă. O cotigă încărcată cu lemne de foc începu să meargă înainte, iar lemnele scurmau urme adânci în pământul bătătorit. Începu să iasă fum dintr-o casă şi se auziră vocile oamenilor strigând după apă.

Nynaeve fu atrasă de o formă întunecată întinsă pe jos. Era unul dintre paznicii de noapte, judecând după pâlpâirea felinarului căzut lângă mâna întinsă. Îi putea vedea ochii strălucind în lumina lunii, faţa acoperită de sânge şi adâncitura din tâmplă unde îl lovise ceva greu ca un topor. Ii căută pulsul la gât. Îi venea să urle de furie. Oamenii ar trebui să moară după o viaţă lungă, în paturile lor, înconjuraţi de familie şi prieteni. Orice altceva era o risipă. O risipă mizerabilă!

— Deci, ai găsit ***saidarul*** în noaptea asta, Nynaeve. Bine.

Nynaeve tresări şi se trezi uitându-se la Anaiya. Îşi dădu seama că ţinea în ea ***saidar.*** Şi continua să fie inutilă chiar şi aşa. Se ridică obosită, ştergându-şi genunchii de praf, încercând să nu se uite la bărbatul mort. Dacă ar fi ajuns mai repede, ar fi putut oare să-l salveze?

Anaiya era înconjurată de strălucirea Puterii, şi nu doar ea; lumina stranie învăluia încă două Aes Sedai complet îmbrăcate, o Aleasă într-un halat şi trei novice, din care două în cămaşă de noapte. Una dintre ele era Nicola. Nynaeve văzu alte grupuri strălucind, duzină după duzină de femei, intrând pe uliţă. Unele grupuri erau alcătuite numai din Aes Sedai, dar majoritatea nu.

— Deschide-te pentru legătură, continuă Anaiya. Şi tu, Elayne şi… Ce au păţit Emara şi Ronelle?

Mormăi ceva în barbă aflând că erau doar ameţite, apoi le spuse să caute un cerc şi să se lege la el de îndată ce-şi revin. Pescui în grabă încă patru Alese de lângă Elayne.

— Sammael, dacă el este, va afla că nu suntem deloc neajutorate. Repede. Deschideţi-vă Izvorului, dar nu-l îmbrăţişaţi încă. Sunteţi deschise şi vă predaţi lui.

— Nu e unul dintre Rătăciţi, începu Nynaeve, dar femeia cu chip matern i-o reteză ferm.

— Nu mă contrazice, copilă, deschide-te. Am aşteptat un atac, chiar dacă nu unul exact ca acesta, şi ne-am pregătit. Repede, copilă! Nu e timp de palavre şi de pierdut vremea.

Închizând gura, Nynaeve încercă să fie în acel punct, în care îmbrăţişa ***saidarul,*** în clipa în care i se preda. Nu era uşor. De două ori simţi Puterea curgând nu doar prin ea, dar şi către Anaiya, şi de două ori o pierdu. Chipul Anaiyei se înăspri; se uita la ea ca şi cum credea că o face intenţionat. A treia oară parcă fu înşfăcată de ceafă. ***Saidarul*** curse din ea către Anaiya, iar când încercă să se retragă – ea era de vină, înţelese, nu curgerea Puterii – curgerea rezistă, topindu-se într-una mai mare.

Se simţi uimită. Se uita la feţele celorlalte, întrebându-se dacă simţeau la fel. Era parte a ceva mai mare decât ea însăşi. Nu era vorba doar despre Putere. În minte i se revărsau emoţii, teamă şi speranţă şi uşurare – şi uimire, mai mult decât orice – şi o senzaţie de linişte care venea probabil de la Aes Sedai; nu mai ştia care erau emoţiile ei. Ar fi trebuit să fie înfiorată, dar se simţea mai aproape de acele femei decât de orice soră, de parcă ar fi avut toate acelaşi trup. O soră Cenuşie deşirată, numită Ashmanaille, îi zâmbi cu căldură, părând că îi împărtăşeşte gândurile.

Nynaeve rămase o clipă fără respiraţie, dându-şi seama că nu se mai simţea furioasă. Furia dispăruse, înecată în uimire. Dar cumva curgerea ***saidarului*** continuă şi după ce controlul trecu asupra surorii Albastre. Ochii îi căzură pe Nicola care o privea fără urmă de zâmbet fratern, doar cu acea căutătură atentă. Din reflex, Nynaeve încercă să se retragă din legătură, dar nu se

întâmplă nimic. Era parte a cercului, până când Anaiya rupea legăturile.

Elayne se alătură cu uşurinţă, după ce îşi desfăcu brăţara de la mână punând-o în buzunarul halatului. Nynaeve simţi broboane reci de sudoare. Ce s-ar fi întâmplat dacă Elayne ar fi intrat în cerc deja legată de Moghedien prin ***a'dam?*** Habar n-avea, şi asta făcea întrebarea şi mai rea. Nicola îşi mută privirea încruntată de la Nynaeve la Elayne. Nu avea cum să-şi dea seama ale cui erau emoţiile pe care le simţea, când Nynaeve nu mai ştia nici ea care erau ale ei. Ultimele două intrară în cerc la fel de uşor, Shimoku, o kandoriană drăguţă, cu ochi negri, care devenise Aleasă chiar înainte de divizarea Turnului, şi Calindin, o taraboneză cu părul negru prins într-o mulţime de cosiţe, care era Aleasă de mai bine de zece ani. O femeie abia mai mult ca o novice şi una care învăţa cu greutate orice lucru, şi niciuna nu avusese probleme să se lege în cerc.

Brusc, Nicola vorbi, părând pe jumătate adormită:

— Sabia leului, suliţa delicată, femeia ce vede dincolo. Trei într-o barcă, iar cel care este mort totuşi trăieşte. Marea bătălie e sfârşită, dar lumea nu a sfârşit cu bătălia. Pământul divizat de întoarcere, iar gardienii îi echilibrează pe servitori. Viitorul stă pe muchia de săbii.

Anaiya se uită la ea.

— Poftim, copilă?

Nicola clipi.

— Am spus ceva, Aes Sedai? întrebă încet. Mă simt… ciudat.

— Ei, dacă ai de gând să ţi se facă rău, spuse iritată Anaiya, treci repede peste asta. Câteodată femeile se simt ciudat când se află prima dată într-o legătură. Nu avem timp să-ţi cocoloşim stomacul. Ca şi cum ar fi vrut să dovedească asta, îşi strânse fusta şi se uită în lungul uliţei.

— Staţi aproape acum, toate. Şi spuneţi dacă vedeţi ceva care trebuie potolit.

Asta nu era o problemă. Oamenii se învârteau pe uliţe, ţipând sau întrebând ce se întâmplă, iar lucrurile se mişcau. Uşile se izbeau, iar ferestrele se deschideau bufnind, fără să le atingă nimeni. Aşchii şi sfărâmături ieşeau din case. Oale, scule, pietre şi orice lucru nefixat puteau zbura în orice clipă de peste tot. O bucătăreasă zdravănă, în cămaşă de noapte, înşfăcă râzând isteric o oală care zbura prin aer; un ins subţire şi palid încercă să dea la o parte un băţ, iar braţul i se rupse cu zgomot. Frânghii se înfaşurau în jurul braţelor şi picioarelor şi chiar şi hainele oamenilor începură să se târască. Un bărbat păros, cu cămaşa strânsă în jurul capului, se zbătea atât de tare că îi ţinea la distanţă pe cei care încercau să o dea jos înainte să-l sufoce. O femeie care reuşise să-şi pună o rochie fără să-i închidă nasturii zbiera din rărunchi agăţată de stuful de pe acoperiş, în timp ce rochia încerca să o târască peste casă, în cer probabil.

Era uşor şi să găsească problemele, dar şi să le rezolve. Firele ţesăturii Anaiyei, dar şi a altor Aes Sedai din alte cercuri nu ar fi avut probleme nici să oprească o turmă de bivoli furioşi, cu atât mai puţin un ceainic care îşi pusese în gând să zboare. Şi, odată ce un lucru era oprit, fie cu Puterea, fie cu mâna, arareori se mişca iarăşi. Numai că erau atât de multe! Nu se puteau opri nici măcar pentru a Tămădui, decât dacă era o viaţă în primejdie; vânătăile, sângerările şi oasele rupte trebuiau să aştepte, în timp ce altă şipcă de gard era trântită la pământ înainte de a sparge capul cuiva, şi alt butoi oprit din rostogolire înainte de a rupe un picior.

Nynaeve se simţea din ce în ce mai frustrată. Atât de multe lucruri trebuiau liniştite; toate mici, dar un bărbat lovit de o tigaie sau o femeie strangulată de propria cămaşă de noapte mureau asemenea cuiva lovit cu Puterea. Nu era doar frustrarea ei, părea că vine de la toate femeile din cerc, chiar şi de la Aes Sedai. Dar tot ce putea face era să continue să fie alături de toate celelalte, să o privească pe Anaiya ţesând diverse combinaţii de fire pentru a opri mii de pericole mici. Nynaeve se

pierdu în a fi canalul de scurgere a Puterii, în a fi una cu o duzină de alte femei.

Într-un final Anaiya se opri, încruntându-se. Ruperea legăturii o luă prin surprindere pe Nynaeve. Pentru o clipă umerii i se lăsară în jos, privind fără să înţeleagă. Gemetele şi plânsetele înlocuiseră urletele şi ţipetele; pe uliţa luminată difuz se mai mişcau doar oamenii care încercau să-i ajute pe răniţi. După poziţia lunii trecuse mai puţin de un ceas, dar lui Nynaeve i se părea ca fuseseră zece. O durea spatele unde fusese lovită de scaun, avea genunchii moi şi ochii roşii. Căscă atât de tare că îi pocniră urechile.

— Nu te-ai fi aşteptat la aşa ceva de la unul dintre Rătăciţi, murmură Anaiya în barbă. Părea obosită, dar se apucă imediat de treabă, prinzând-o pe Nicola de umăr.

— Abia mai poţi sta în picioare. Treci în pat. Fugi de-aici, copilă! Vreau să vorbesc cu tine dimineaţă, înainte de micul dejun. Angla, tu rămâi; te poţi lega din nou la un cerc să dai o mână de ajutor cu Tămăduirea. Lanita, în pat.

— Nu erau Rătăciţii, spuse Nynaeve. Bombăni, mai exact. Pe Lumină, cât era de obosită!

— A fost o sferă de rău. Cele trei Aes Sedai se uitară lung la ea. La fel făcură şi restul, Alese şi novice. Chiar şi Nicola, care nu plecase încă. De data asta nu-i mai păsa cât de mult o cântărea femeia cu privirea; era prea somnoroasă să-i mai pese de aşa ceva.

— Am mai văzut una în Tear, spuse Elayne, în Stâncă; de fapt, doar ce rămăsese după, dar şi aşa fusese mai mult decât suficient. Dacă ne-ar fi atacat, Sammael nu ar fi aruncat cu beţe în noi.

Ashmanaille schimbă o privire de nepătruns cu Bharatine, o Verde care reuşea să facă un băţ să arate elegant şi un nas lung să pară frumos. Anaiya nici nu clipi.

— Elayne, văd că ţi-a mai rămas suficientă energie. Poţi să ajuţi şi tu cu Tămăduirea. Şi tu Nynaeve… iar l-ai pierdut, nu-i

aşa? Araţi de parcă ar trebui să te care cineva până în pat, dar o să te descurci singură. Shimoku, ridică-te în picioare şi du-te să te culci. Calindin, tu vii cu mine.

— Anaiya Sedai, spuse Nynaeve cu grijă, eu şi Elayne am găsit ceva în noaptea aceasta. Dacă am putea vorbi…

— Mâine, copilă. La culcare. Acum, înainte să cazi din picioare.

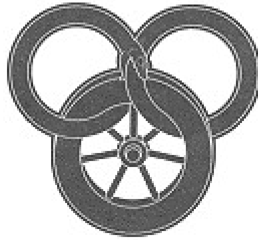
Anaiya nu aşteptă să vadă dacă ordinele îi erau ascultate. Înşfăcând-o pe Calindin, se duse cu paşi mari către un bărbat care gemea cu capul aşezat în poala unei femei. Ashmanaille o trase pe Elayne în altă parte, iar Bharatine o luă pe Angla şi plecă în a treia direcţie. Înainte să dispară în mulţime, Elayne îi aruncă lui Nynaeve o privire, clătinând din cap.

Mda, poate nu fuseseră cel mai bun moment şi loc să aducă vorba de vasul din Ebou Dar. Fusese ceva ciudat în reacţia Anaiyei, ca şi cum ar fi fost dezamăgită să-şi dea seama că nu fuseseră atacate de un Rătăcit. De ce? Era prea obosită să mai poată gândi cum trebuie. Anaiya controlase curgerea, dar ***saidarul*** se scursese prin Nynaeve mai bine de un ceas, suficient să obosească şi pe cineva care dormise cum trebuie.

Clătinându-se, Nynaeve dădu cu ochii de Theodrin. Femeia domani şchiopăta alături de două femei îmbrăcate în albul novicelor, oprindu-se la cei care puteau fi ajutaţi de înzestrarea ei la Tămăduire. Nu o văzu pe Nynaeve.

„O să mă culc, se gândi brusc Nynaeve. Anaiya Sedai aşa mi-a spus.“ De ce păruse dezamăgită Anaiya? Un gând o râcâia într-un colţ al minţii, dar era prea obosită să îl prindă. Îşi târa picioarele, aproape împiedicându-se. ***O să se culce,*** iar Theodrin putea să creadă ce-o pofti.

Capitolul 15

O grămadă de nisip

EGWENE DESCHISE OCHII, PRIVIND ÎN GOL. Întinsă leneşă pe cearşaf, îşi atinse o clipă inelul cu Marele Şarpe prins cu un şnur la gât. Primea prea multe priviri ciudate dacă îl purta la mână. Era mai uşor să fie văzută ca elevă a înţeleptelor dacă nimeni nu se gândea la ea ca la o Aes Sedai. Ceea ce nici nu era, desigur. Era Aleasă, dar de atât de mult timp pretindea că e Aes Sedai, încât câteodată uita şi ea că nu este.

O geană subţire de lumină se strecură prin deschizătura cortului, abia luminând înăuntru. Se simţea de parcă nu ar fi dormit deloc, iar tâmplele îi pulsau. Din ziua în care Lanfear aproape le omorâse pe ea şi pe Aviendha, iar Rătăcita şi Moiraine se uciseseră una pe alta, o durea mereu capul după ce vizita ***Tel'aran'rhiod,*** deşi niciodată atât de mult încât să fie cu adevărat supărător. Oricum, pe vremea când nu plecase încă de acasă, Nynaeve reuşise să o înveţe câte ceva despre ierburi, şi găsise câteva din cele trebuincioase acolo, în Cairhien. Rădăcina

de dormibine ar face-o să fie somnoroasă – deşi, la cât de obosită era, probabil ar fi făcut-o să doarmă câteva ceasuri bune –, dar i-ar alunga orice urmă de durere de cap.

Ridicându-se în picioare, îşi îndreptă cămaşa de noapte îmbibată de sudoare, păşind pe covoarele moi până la lighean, un vas de cristal care servise odinioară ca vas de punci pentru un nobil. În orice caz, era plin cu apă, ca şi carafa smălţuită cu albastru, apă pe care însă nu o simţi deloc răcoroasă când o împroşcă pe faţă. Îşi întâlni propria privire în oglinda mică, cu ramă aurită, care stătea sprijinită de pânza întunecată a cortului, şi se înroşi toată.

— Ei bine, ce credeai că o să se întâmple? şopti ea.

Deşi nu crezuse că e posibil, acum avea obrajii şi mai roşii.

Fusese doar un vis, nu ca în ***Tel'aran'rhiod,*** unde ce ţi se întâmpla rămânea real după ce te trezeai. Dar îşi amintea totul, ca şi cum chiar fusese real. Se gândi că obrajii o să-i ia foc cu totul. Doar un vis, şi nu al ei, al lui Gawyn. Nu avea niciun drept să o viseze aşa.

— A fost numai vina lui, spuse furioasă femeii din oglindă. Nu a mea! Nu am avut de ales!

Închise gura amărâtă. Încerca să învinovăţească un bărbat pentru visele sale. Şi vorbea cu oglinda asemenea unei gâsculiţe.

Se opri la intrare să privească afară. Cortul ei mic era la marginea taberei Aielilor. Zidurile cenuşii ale Cairhienului se ridicau la două mile spre apus, peste dealurile golaşe, iar rămăşiţele carbonizate ale fostei porţi de intrare erau singurul lucru ce se găsea până la ele. Lumina cădea piezi, soarele abia ivindu-se la orizont, dar Aielii deja forfoteau printre corturi.

Nu se va trezi devreme în acea dimineaţă. După o noapte întreagă petrecută în afara corpului… obrajii i se aprinseră din nou; oh, Lumină, o să-şi petreacă tot restul vieţii roşind de la un ***vis?*** îi era teamă că da… ar fi putut să doarmă până după-

amiază. Mirosul fierturii de ovăz nu era un concurent pentru pleoapele grele.

Se întoarse obosită în aşternut, prăbuşindu-se în el, în timp ce îşi masa tâmplele. Era prea obosită să-şi prepare o rădăcină de dormibine şi se gândi că era prea obosită să mai conteze. Durerea surdă ceda cam într-un ceas; când se va trezi, se va simţi bine.

Nu era surprinzător că Gawyn era în visele ei. Câteodată avea şi ea un vis ca al lui, nu acelaşi desigur; în versiunea ei nu se petreceau anumite lucruri stânjenitoare sau erau estompate. Gawyn îşi petrecea mult timp recitând poezii şi ţinând-o de mână, în timp ce priveau cum apune sau răsare soarele. Nu i se întâmpla nici să-i spună că o iubeşte. Era la fel de chipeş ca în realitate. Alte vise erau numai ale ei. Sărutări tandre care durau o eternitate. Ea ţinându-i capul în mâini, în timp ce el era îngenuncheat. Unele nu aveau niciun sens. Visase de două ori că sunt unul peste altul, iar ea încearcă să-l forţeze să se întoarcă. Odată el îi dăduse brutal mâinile la o parte; cealaltă dată ea fusese mai puternică. Cele două vise se amestecau neclar. Într-alt vis el îi închidea o uşă în faţă, iar ea ştia că va muri dacă dispărea fâşia subţire de lumină.

Visele i se perindau prin minte, nu toate cu el, iar cele mai multe erau coşmaruri.

Perrin venea şi se oprea în faţa ei, cu un lup întins la picioare, un vultur şi un şoim pe umeri uitându-se unul la altul peste capul lui. Părând să nu îi vadă, încerca să-şi arunce toporul de luptă, iar într-un final fugea, în timp ce toporul plutind prin aer îl ajungea din urmă, zdrobindu-l. Din nou Perrin; se întoarse din faţa unui Pribeag şi începu să fugă, din ce în ce mai repede, deşi îl striga să se întoarcă. Mat vorbea într-o limbă stranie pe care abia o înţelegea – Străvechea Limbă, se gândi iar doi corbi îi stăteau pe umeri, înfigându-şi clonţurile în carne. Ca şi Perrin, nici el nu părea să-i vadă, dar pe chip i se citea sfidare şi apoi resemnare amară. Într-altul o femeie, cu chipul învăluit în

umbre, îl îndemna către un mare pericol; Elayne nu ştia ce, doar că era monstruos. Avusese câteva vise şi cu Rand, nu toate rele, dar toate ciudate. Elayne, forţându-l cu o mână să cadă în genunchi. Elayne, Min şi Aviendha, stând tăcute în cerc în jurul lui, fiecare cu mâna întinsă către el. El păşind către un munte în flăcări, zdrobind ceva sub picioare. Atunci ea se agitase şi plânsese; lucrurile zdrobite erau peceţile Celui întunecat, sparte la fiecare pas. Ştia asta, nu mai era nevoie să le vadă ca să ştie.

Hrănite cu teamă, visele deveniră mai rele. Cele două femei pe care le văzuse în ***Tel'aran'rhiod*** o prinseseră şi o târâseră în faţa unei mese înconjurate de femei cu chipurile acoperite de glugi, iar când şi le dădură jos, fiecare din ele era Liandrin, sora Neagră care o capturase în Tear. O femeie cu chip dur din Seanchan îi întinse o brăţară argintie şi un colier legate printr-o zgardă de argint, un ***a'dam.*** Asta o făcu să ţipe. Seanchanii îi puseseră odată un ***a'dam.*** Mai bine ar muri decât să păţească aşa ceva din nou. Rand se dezlănţuia pe străzile din Cairhien, pulverizând clădiri şi oameni cu fulgere şi foc, iar ceilalţi bărbaţi se grăbeau după el, lovind cu Puterea; se anunţase acea îngrozitoare amnistie în Cairhien, dar cu siguranţă niciun bărbat nu ar putea ***alege*** să conducă. Înţeleptele o prinseseră în ***Tel'aran'rhiod*** şi o vânduseră ca pe un animal în ţinuturile de dincolo de Pustiul Aiel; asta făceau cu cei din Cairhien pe care îi găseau în Pustiu. Era în afara propriului corp, privindu-se cum se topeşte, cum i se despică ţeasta, iar forme întunecate o împungeau cu beţe. O împungeau. Împungeau…

Sări în sus, gâfâind; Cowinde stătea lângă pat, la picioarele ei, cu capul aplecat, îmbrăcată într-o mantie albă.

— Iertaţi-mă, Aes Sedai. Voiam doar să vă trezesc.

— Nu era nevoie să-mi găureşti coastele, mormăi Egwene, dar îi păru rău imediat.

Iritarea fulgeră o clipă în ochii verde-închis al lui Cowinde, apoi dispăru, ascunsă de masca supunerii ***gai'shain.*** Jurând să se supună umili şi să nu atingă nicio armă timp de un an şi o zi,

gai'shain acceptau orice se întâmpla, o vorbă aspră, o lovitură şi chiar un cuţit înfipt în inimă. Dar pentru Aiel, a ucide un ***gai'shain*** era la fel ca a ucide un copil. Nu exista nicio scuză. Făptaşul ar fi fost răpus de propriul frate sau soră. Dar era totuşi o mască, şi Egwene era sigură de asta. ***Gai'shain*** o purtau cu tenacitate, dar rămâneau Aieli, iar Egwene nu îşi putea imagina pe cineva mai puţin umil ca un Aiel. Chiar şi una ca această Cowinde, care refuzase să lepede albul când se scursese anul şi ziua. Refuzul ei era un act de mândrie încăpăţânată şi de sfidare, la fel cum un bărbat ar fi refuzat să se retragă din faţa a zece inamici. În astfel de încurcături îi băga ***ji'e'toh.***

Acesta era unul dintre motivele pentru care Egwene încerca să fie atentă cum îi vorbea unui ***gai'shain,*** mai ales cuiva cum era cea din faţa ei. Nu aveau cum să riposteze fără să-şi calce în picioare toate credinţele. Pe de altă parte, Cowinde fusese o Fecioară a Lăncii şi ar fi devenit iarăşi una de îndată ce ar fi fost convinsă să-şi lepede albul. Fără Putere, Egwene ar fi fost probabil învinsă cu uşurinţă de ea.

— Nu vreau niciun mic dejun, îi spuse Egwene. Du-te de-aici şi lasă-mă să dorm.

— Fără mic dejun? întrebă Amys, într-un clinchet de coliere şi brăţări, aplecându-se ca să intre în cort; nu purta inele – niciun Aiel nu purta –, dar avea suficiente bijuterii pe ea să ajungă cu vârf şi-ndesat pentru trei femei. Credeam că ţi-a revenit pe deplin apetitul.

O urmau Bair şi Melaine, la fel de împopoţonate cu bijuterii. Cele trei erau din clanuri diferite, dar, spre deosebire de celelalte înţelepte care trecuseră Osia Lumii şi care rămăseseră aproape de septurile lor, aveau corturile puse unul lângă altul. Se aşezară la marginea patului, pe pernuţe viu colorate cu ciucuraşi, aranjându-şi şalurile de culoare închisă de care femeile Aiel păreau că nu se pot despărţi. Sau cel puţin cele care nu erau ***Far Dareis Mai.*** Amys era la fel de căruntă ca Bair, dar, în timp ce chipul de bunică al Bairei era acoperit de

riduri, Amys arăta ciudat de tânără, poate din pricina contrastului dintre păr şi chip. Ea spunea că avusese aproape aceeaşi culoare şi când fusese o copilă.

De obicei Bair sau Amys conducea discuţiile, dar în ziua aceea Melaine, cu părul ca soarele şi ochii verzi, vorbi prima:

— Dacă nu mănânci, nu o să te faci bine. Ne-am gândit să te lăsăm să vii la următoarea întâlnire cu celelalte Aes Sedai – întreabă de fiecare dată când vii.

— Şi de fiecare dată femeile din ţinuturile umede se fac de râs, continuă ironică Amys.

Deşi nu era o femeie acră de felul ei, femeile Aes Sedai din Salidar reuşeau să o facă să fie. Poate era doar faptul că se întâlnea cu Aes Sedai. Obiceiul spunea ca înţeleptele să le evite, mai ales înţeleptele care puteau conduce, precum Amys sau Melaine. În plus, nu erau mulţumite că le înlocuiseră pe Nynaeve şi Elayne la întâlniri. Nici Egwene nu era. Bănuia că înţeleptele credeau că cele două fuseseră impresionate de cât de serioase erau lucrurile în ***Tel aran'rhiod.*** Dar, din ce auzise până atunci, Aes Sedai nu erau deloc impresionate. Foarte puţine lucruri reuşeau să impresioneze o Aes Sedai.

— Dar cred că o să ne mai gândim, continuă Melaine calmă; înainte de recentul ei măritiş fusese ţepoasă ca un ciulin, dar acum nimic nu părea să o tulbure. Nu trebuie să te întorci la vis până nu îţi recapeţi toate puterile.

— Ai ochii roşii, spuse Bair cu o voce subţire, îngrijorată, care i se potrivea cu trăsăturile feţei; totuşi, din multe puncte de vedere, era cea mai dură dintre toate trei. Ai dormit prost?

— Cum altfel? zise Amys morocănoasă. Am încercat de trei ori noaptea trecută să-i văd visele, dar nu am găsit nimic. Nimeni nu se odihneşte cum trebuie dacă nu visează.

Egwene îşi simţi brusc gura uscată; limba i se lipi de cerul gurii. O verificaseră în noaptea în care lipsise câteva ore bune din trup.

Melaine se încruntă. Nu la Egwene, la Cowinde, care rămăsese îngenuncheată, cu capul plecat.

— Este o moviliţă de nisip lângă cortul meu, spuse cu răceală. Vei căuta în el, grăunte cu grăunte, până găseşti unul roşu. Dacă nu este cel pe care îl caut, o vei lua de la capăt. Acum du-te.

Cowinde făcu o plecăciune atât de adâncă, încât fruntea îi atinse covorul, apoi ieşi. Melaine se uită la Egwene, zâmbind mulţumită:

— Pari surprinsă. Dacă nu face singură ce se cuvine, o s-o conving eu. E încă responsabilitatea mea, din moment ce susţine că mă slujeşte. Bair clătină din cap, unduindu-şi părul.

— Nu o să meargă. I-am bătut pe Juric şi pe Beira până mi-a amorţit braţul, dar, indiferent de câte ori le spun, până seara sunt din nou în veşmintele albe.

Îşi aranjă şalul pe umerii osoşi. Egwene asuda doar în cămaşă de noapte, când soarele nici nu se ridicase, dar Aielii erau obişnuiţi cu călduri mult mai mari.

— Este o monstruozitate, murmură Amys. De când am trecut peste Osia Lumii, un sfert din cei care îşi ispăşiseră timpul refuză să se întoarcă la septul lor. Interpretează ***ji'e'toh***-ul după cum poftesc ei.

Era vina lui Rand. Le dezvăluise tuturor ceea ce înainte ştiuseră doar şefii de clan şi înţeleptele, că fusese o vreme în care niciun Aiel nu se atingea de arme şi nu făcea nimic violent. Acum unii credeau că s-ar cuveni ca toţi să fie ***gai'shain.*** Alţii refuzau din pricina asta să-l accepte pe Rand ca fiind ***car'a'carn*** şi în fiecare zi câţiva plecau la miazănoapte să se alăture în munţi clanului Shaido. Alţii pur şi simplu aruncaseră armele şi dispăruseră; nimeni nu ştia ce se întâmpla cu ei. Luaţi de pustiu, cum spuneau Aielii. Cel mai ciudat lucru pentru Egwene era că niciun Aiel, cu excepţia Shaido, nu-l învinuia pe Rand. Profeţia din Rhuidean spunea că vor fi luaţi înapoi şi distruşi de ***car'a'carn.*** Unde înapoi, nimeni nu părea să ştie,

dar acceptau că vor fi distruşi la fel de calmi cum acceptase Cowinde o muncă fără speranţă.

În acea clipă lui Egwene nu i-ar fi păsat nici dacă toţi Aielii din Cairhien ar fi purtat veşmintele albe. Dacă înţeleptele începeau să bănuiască ce făcea… Ar fi căutat printr-o sută de movile de nisip, de bunăvoie, dar nu credea să aibă aşa noroc. Pedeapsa ar fi fost mult mai aspră. Amys îi spusese odată că, dacă nu face exact cum îi spune – Lumea Viselor fiind prea periculoasă nu o s-o mai înveţe nimic. Fără îndoială că celelalte îi vor da dreptate; asta era pedeapsa de care îi era frică. Mai bine ***o mie*** de moviliţe de nisip sub soarele ucigător.

— Nu fi aşa zdruncinată, chicoti Bair. Amys nu e supărată pe toţi din ţinuturile umede, sigur nu pe tine, care ai devenit ca o fiică pentru noi. Este sora ta Aes Sedai, cea numită Carlinya, care a sugerat că te ţinem cu forţa.

— A sugerat? spuse Amys, iar genele i se ridicară aproape de sprâncene. Asta a spus!

— Şi a învăţat să-şi păzească limba mai bine, râse Bair, zgâlţâindu-se pe pemuţa stacojie. Pun rămăşag că a învăţat. Când am plecat încă urla şi încerca să-şi scoată din rochie nişte şerpi stacojii de apă. Un şarpe de apă, îi spuse lui Egwene aplecându-se confidenţial, seamănă cu o viperă roşie dacă ai ochii slabi precum ai celor din ţinuturile umede, dar nu e veninos. Dar se zbat destul de mult când sunt prinşi într-un loc îngust.

Amys pufni.

— Ar fi dispărut dacă se gândea că dispar. Femeia aia nu a învăţat nimic. Aes Sedai cărora le-am slujit în Vârsta Legendelor nu puteau fi aşa de proaste.

Dar nu părea convinsă.

Melaine hohotea cu gura până la urechi, iar Egwene se trezi chicotind. Uneori umorul Aiel era de neînţeles, dar nu şi acum. O întâlnise pe Carlinya doar de trei ori, dar şi-o imagina pe femeia

aia băţoasă şi încrezută ţopăind şi încercând să-şi scoată şerpii din rochie – abia se abţinea să nu râdă de-a binelea.

— Bine măcar că umorul tău e într-o formă bună, spuse Melaine. Ai mai avut dureri de cap?

— Nu mă mai doare, minţi Egwene, iar Bair dădu din cap.

— Bine. Ne-am îngrijorat când am văzut că nu mai scăpai de ele. Câte vreme te ţii departe de Lumea Viselor, încă un timp, ar trebui să nu te mai doară. Să nu-ţi fie teamă că vor avea şi alte efecte; corpul foloseşte durerea să ne spună că trebuie să ne odihnim.

Egwene se abţinu să nu râdă, dar fără veselie de data asta. Aielii ignorau răni deschise şi oase rupte până când îşi făceau timp şi pentru ele.

— Cât timp trebuie să mai stau afară? întrebă. Ura să le mintă, dar ura şi mai mult să nu facă nimic. Primele zece zile după ce o lovise Lanfear, cu ce o fi lovit-o, fusese suficient de rău; nici nu putea gândi fără să simtă că i se crapă capul. De îndată ce putuse, „o mâncase pielea“, cum spunea mama ei, să intre pe ascuns în ***Tel'aran'rhiod.*** Nu învăţai nimic dacă te odihneai.

— La următoarea întâlnire pot să vin?

— Poate, replică Melaine ridicând din umeri. Vom vedea. Dar trebuie să mănânci. Dacă ţi-a pierit pofta de mâncare, ceva e în neregulă şi nu ştim ce.

— Oh, dar pot mânca, spuse gândindu-se că fiertura de ovăz mirosea bine. Cred că eram doar leneşă.

— M-am mai gândit la câteva întrebări aseară.

Era greu să se dea jos fără să se strâmbe de durere; capul o durea la fiecare mişcare.

Melaine îşi roti ochii amuzată.

— De când ai fost rănită, pui de cinci ori mai multe întrebări ca înainte.

Asta pentru că încerca să se lămurească singură. Nu putea recunoaşte, desigur. Se schimbă cu o cămaşă curată dintr-unul din cuferele mici aşezate lângă pânza cortului.

— Întrebările sunt bune, spuse Bair. Întreabă.

Egwene îşi cântări vorbele cu grijă. Continuă să se îmbrace, cu aceeaşi bluză ***algode*** albă şi fustă de lână largă pe care o purtau şi înţeleptele.

— E posibil să fii atras în visul cuiva împotriva dorinţei tale?

— Sigur că nu, răspunse Amys, dacă nu eşti neîndemânatică.

Bair continuă peste Amys:

— Doar dacă nu sunt la mijloc emoţii puternice. Dacă încerci să priveşti visul cuiva care te iubeşte sau urăşte, poţi fi trasă înăuntru. Sau dacă tu îl iubeşti sau urăşti. De asta nici nu încercăm să privim visele Sevannei sau să vorbim cu înţeleptele Shaido în visele lor.

Egwene era încă surprinsă că aceste femei, ca şi celelalte, le vizitau şi vorbeau cu înţeleptele Shaido. Ştia că înţeleptele erau deasupra gâlcevilor şi luptelor, dar se gândise că Shaido depăşiseră cu mult măsura opunându-se ***car'a'carnului*** şi jurând să-l ucidă.

— Să ieşi din visul cuiva care te iubeşte sau urăşte, termină Bair, e ca şi cum ai ieşi dintr-un puţ adânc, plin de colţuri ascuţite de piatră.

— Aşa e, spuse Amys părând că-şi recapătă brusc buna dispoziţie. De asta nicio Vestitoare-n vise nu încearcă să privească visele soţului.

Melaine se uita drept înainte, cu faţa din ce în ce mai întunecată.

— Sau nu încearcă să facă asta de două ori, adăugă Amys.

Bair rânji, adâncindu-şi cutele feţei, evitând să se uite la Melaine.

— Poate fi un şoc, mai ales dacă e supărat pe tine. Dacă, şi aici dau un exemplu aşa, aiurea, ***ji'e'toh*** îl duce departe de tine

şi tu, ca o copiliţă proastă, eşti suficient de neghioabă să-i spui că nu ar pleca dacă te-ar iubi.

— Ne îndepărtăm cam prea mult de întrebarea ei, spuse ţepoasă Melaine.

Bair izbucni în hohote de râs.

Egwene îşi înăbuşi curiozitatea şi amuzamentul. Încercă să pară cât mai dezinteresată:

— Şi dacă nu încerci să priveşti înăuntru?

Melaine îi aruncă o privire recunoscătoare, iar Egwene simţi o umbră de remuşcare. Totuşi, nu suficient de mult ca să nu întrebe mai târziu care era toată povestea. Orice o făcea pe Melaine să roşească atât de tare era probabil hilar.

— Am auzit de aşa ceva, spuse Bair, când eram tânără şi începusem să învăţ. Mora, înţeleapta din Coldara, mă antrena şi mi-a spus că, dacă emoţiile sunt ***foarte*** puternice, dragostea sau ura atât de mare nu mai lasă loc de nimic altceva, atunci poţi fi trasă înăuntru doar dacă devii conştientă că cealaltă persoană visează.

— Nu am auzit niciodată de aşa ceva, zise Melaine.

Amys părea că se îndoieşte.

— Nici eu, de la nimeni, cu excepţia Morei, dar era o femeie excepţională. Se spune că avea aproape trei sute de ani când a murit muşcată de un şarpe, dar arăta la fel de tânără ca voi. Eram doar o copilă, dar o ţin bine minte. Cunoştea multe lucruri şi putea conduce Puterea cu mare forţă. Din fiecare clan veneau înţelepte să înveţe de la ea. Eu cred că iubire sau ură aşa de mare este foarte rar, dar ea spunea că i se întâmplase de două ori, odată cu primul ei bărbat, a doua oară cu un rival al celui de-al treilea soţ.

— Trei sute?! exclamă Egwene încălţând o gheată moale, ce-i venea până la gleznă.

Nici măcar Aes Sedai nu trăiau atât de mult.

— Am spus ce se zicea, replică Bair zâmbind. Unele femei îmbătrânesc mai greu ca altele, ca Amys, iar când este cineva

ca Mora, se nasc legende. Într-o bună zi, am să-ţi povestesc cum a mutat Mora un munte. Aşa se zice.

— Poate în altă zi? spuse Melaine cu un pic prea multă politeţe. Era clar afectată de ce se întâmplase în visul lui Mael şi de faptul că celelalte ştiau. Am auzit de când eram copilă toate poveştile cu Mora. Le ştiu pe de rost. Trebuie să avem grijă ca Egwene să mănânce, dacă mai termină vreodată să se îmbrace. Pune următoarele întrebări.

Un licăr în ochii ei verzi îi spunea că intenţionează să-i urmărească fiecare îmbucătură; suspiciunile ei despre sănătatea lui Egwene nu fuseseră adormite.

Egwene încerca disperată să găsească altă întrebare. De obicei avea o sumedenie, dar întâmplările din acea noapte o lăsaseră doar cu una. Dar, dacă nu întreba şi altceva, femeile ar fi putut să se întrebe dacă nu cumva se strecurase să spioneze visul cuiva. Altă întrebare. Nu despre visul ei ciudat. Câteva din ele ar fi putut avea rost, dacă reuşea să-şi aducă minte de vreouna. Anaiya pretindea că Egwene era o Visătoare, capabilă să prezică evenimente din viitor, iar cele trei femei credeau şi ele acelaşi lucru, dar spuneau că trebuie să înveţe asta singură. În plus, nu era deloc sigură că vrea să discute cu cineva visele ei. Deja ştiau prea multe din ce avea în cap.

— Hm… dar Vestitoarele-n Vise care nu sunt înţelepte? Vreau să spun, mai vedeţi şi alte femei în ***Tel'aran'rhiod?***

— Câteodată, răspunse Amys, dar rar. Fără cineva care să o ghideze, o femeie poate nici să nu-şi dea seama că e altceva decât un vis.

— Şi desigur, adăugă Bair, neştiind unde este, visul o poate ucide înainte să înveţe.

Egwene se relaxă când discuţia se schimbă. Primise un răspuns mai complet decât sperase. Ştia deja că îl iubea pe Gawyn – „Ştiai deci? şopti o voce. Ai fi recunoscut asta?“ –, iar visele lui arătau că şi el o iubea. Deşi, dacă un bărbat putea spune lucruri pe care nu le credea, treaz fiind, probabil că putea

face acelaşi lucru în vis. Dar ca înţeleptele să-i confirme că îl iubea atât de mult încât să copleşească orice altceva...

Nu. La asta o să se gândească mai târziu. Nici măcar nu avea idee unde era el. Important era că acum ştia de pericol. Data viitoare ar trebui să-i poată recunoaşte visele şi să le ocolească. „Dacă într-adevăr vrei asta“, şopti iarăşi vocea. Spera ca înţeleptele să ia drept roşeaţa sănătăţii culoarea care i se urca în obraji. Ar fi vrut să ştie ce însemnau visele ei. Dacă însemnau ceva.

Căscând, Elayne se căţără pe o prispă de piatră să privească peste capetele oamenilor. Nu erau soldaţi în Salidar în acea zi, dar oamenii se înghesuiau pe străzi şi la ferestre, toţi aşteptând şi vorbind în şoaptă, privind spre Turnul Mic. Foşnetul picioarelor şi câte o tuse provocată de praf erau singurele zgomote care se auzeau. În ciuda caniculei matinale, oamenii abia se mişcau, şi atunci doar pentru a-şi face vânt cu evantaiul sau pălăria.

Leane stătea între două case cu acoperiş de stuf, la braţul unui bărbat înalt, cu trăsături dure, pe care Elaine nu-l mai văzuse până atunci. Fără îndoială, unul dintre agenţii ei. Cele mai multe iscoade Aes Sedai erau femei, dar nu şi cele ale lui Leane. De cele mai multe ori erau ţinuţi departe de ochii lumii, dar Elayne o văzuse de câteva ori atingând un obraz străin, zâmbind unor ochi necunoscuţi. Nu avea habar cum reuşea Leane. Elayne era sigură că, dacă ar fi încercat şi ea acele trucuri domani, bărbaţii ar fi înţeles că li se promitea mult mai mult, dar aceştia primeau zâmbetul sau atingerea lui Leane şi plecau tropăind fericiţi de parcă ar fi primit un cufăr cu aur.

Ceva mai încolo o văzu pe Birgitte care în acea dimineaţă se ţinea cu înţelepciune la distanţă de ea. Areina aia oribilă nu era nicăieri, slavă Luminii! Fusese o noapte mai mult decât nebunească, iar Elayne nu se dusese la culcare decât când cerul deja începuse să se albească. Şi nu ar fi plecat deloc dacă Birgitte nu i-ar fi spus lui Ashmanaille că i se pare că Elayne se

clătina pe picioare. Nu conta cum păruse să fie Elayne; legătura cu Străjerii funcţiona în ambele direcţii. Şi ce dacă fusese un pic obosită? Fuseseră multe lucruri de făcut şi încă putea conduce cu mai multă forţă decât jumătate din Aes Sedai din Salidar. Legătura îi spunea că Birgitte nu dormise deloc. Elayne fusese trimisă la culcare ca un copil, în timp ce Birgitte cărase răniţi şi îndepărtase dărâmături toată noaptea!

Aruncă o privire către Leane. Era singură acum, strecurându-se prin mulţime să-şi găsească un loc mai bun de privit, iar bărbatul nu se zărea nicăieri.

Nynaeve, căscând cu ochii împăienjeniţi, se urcă lângă ea, după ce alungase cu o privire crâncenă un tăietor de lemne care dorise să se urce acolo înaintea ei. Mormăind în barbă, insul se amestecă în mulţime. Elayne îşi dori ca Nynaeve să nu mai facă aşa ceva. Să caşte, adică. Acum căsca şi ea, de-i trosneau fălcile. Birgitte mai avea o scuză – poate, un pic – dar Nynaeve nici una. Theodrin nu ar fi putut să se aştepte de la ea să fi rămas trează noaptea trecută, iar Elayne o auzise pe Anaiya spunându-i să se ducă la culcare, dar când se întorsese o găsise legănându-se pe scaun, în ciuda piciorului îndoit, dând din cap la fiecare două minute, mormăind cum o să-i arate ea lui Theodrin, cum o să le arate tuturor.

Prin brăţara ***a'dam*** se scurgea teama, ca de obicei, dar şi ceva ce părea a fi amuzament. Moghedien îşi petrecuse noaptea pitită sub pat, neatinsă şi, fiindcă stătuse ascunsă, nu ridicase nici măcar o surcea de pe jos. Dormise chiar foarte bine după ce se stinsese agitaţia. Părea că vorba aia despre norocul Celui întunecat chiar i se potrivea câteodată.

Nynaeve căscă din nou, iar Elayne îşi îndreptă privirea în altă parte. Chiar şi aşa, trebui să-şi înăbuşe cu pumnul un nou căscat. Fojgăitul picioarelor şi accesele de tuse deveneau nerăbdătoare.

Conducătoarele de Ajah erau în continuare cu Tama în Turnul Mic, dar calul surorii Roşii era deja în stradă, în faţa fostului han,

iar o duzină de Străjeri îşi ţineau caii de frâie, îmbrăcaţi cu acele pelerine care îşi schimbau culorile, făcându-i greu de zărit şi formând o gardă de onoare ce avea să o escorteze de-a lungul primelor mile către Tar Valon. Mulţimea aştepta mai mult decât plecarea soliei Turnului, iar mulţi dintre ei arătau la fel de obosiţi cum se simţea Elayne.

— Ai zice că e… e… căscă zgomotos Nynaeve.

— Oh, sânge şi cenuşă, murmură Elayne.

Sau mai bine zis încercă, pentru că tot ce voise să spună după „oh“ se transformase într-un croncănit sugrumat. Lini obişnuia să spună că astfel de vorbe erau semnul unei minţi încete şi al unei inteligenţe tocite – chiar înainte să o pedepsească –, dar câteodată nimic altceva nu poate să-ţi rezume trăirile în doar câteva vorbe. Ar fi spus mai multe, dar nu mai avu şansa.

— Bine că nu-i organizează şi o procesiune, mârâi Nynaeve. Nu văd de ce trebuie să facă atâta tam-tam.

Şi căscă din nou. Din nou!

— Pentru că e Aes Sedai, somnoroaso, spuse Leane, alăturându-se celor două. Două somnoroase, adăugă, uitându-se la Elayne. O să înghiţiţi muşte dacă mai căscaţi aşa.

Elayne îşi închise gura şi îi aruncă femeii cea mai rece privire de care era în stare. Ca de obicei, privirea alunecă pe lângă ea ca ploaia pe un acoperiş lucios de ţiglă.

— Tama e Aes Sedai, fetele mele, continuă Siuan, uitându-se către caii ce aşteptau; sau poate către cotiga trasă în faţa clădirii. O Aes Sedai este o Aes Sedai şi nimic nu schimbă asta.

Nu văzu privirea pe care i-o aruncă Nynaeve. Elayne se bucură că Nynaeve nu spusese nimic; ar fi fost foarte dureroasă replica evidentă.

— Care e bilanţul nopţii trecute?

Siuan răspunse fără să-şi desprindă privirea de locul de unde trebuia să apară Tama.

— Şapte morţi, aici în sat. Aproape o sută în taberele oştenilor. Toate săbiile şi topoarele alea puse peste tot, şi

nimeni care să le poată domoli cu Puterea. Acum sunt surori acolo, Tămăduind.

— Senior Gareth? întrebă puţin neliniştită Elayne.

Poate că acum omul o trata cu răceală, dar odinioară, când fusese copilă, avusese un zâmbet cald şi un buzunar plin de bomboane pentru ea.

Siuan pufni atât de tare că mai mulţi se întoarseră către ea.

— Ăla, murmură. Un peşte-leu şi-ar rupe dinţii în bărbatul ăla.

— Văd că ai o stare de spirit grozavă în dimineaţa asta, spuse Nynaeve. Ai aflat până la urmă care este mesajul Turnului? Gareth Bryne te-a cerut de nevastă? A murit cineva şi te-a lăsat?

Elayne încercă să nu se uite la Nynaeve; chiar şi sunetul căscatului îi făcea fălcile să trosnească.

Siuan îi aruncă lui Nynaeve o privire plată, iar aceasta se uită la fel, chiar dacă cu ochii uşor umezi.

— Dacă ai aflat ceva, spune-ne, interveni Elayne înainte ca ele să-şi poată continua duelul.

— O femeie care pretinde că este Aes Sedai, când nu e, murmură Siuan de parcă ar fi spus ceva fără importanţă, e băgată până la gât în necazuri, adevărat, dar, dacă a mai şi pretins că face parte dintr-o anume Ajah, atunci acea Ajah are dreptul să se ocupe prima de ea. Ţi-a spus Myrelle vreodată despre femeia pe care a prins-o în Chacin, pretinzând că este o Verde? O fostă Novice care picase testul să fie Aleasă. Intreab-o, când are un ceas sau două. Atâta o să-i ia să-ţi povestească. Sărmana prostuţă probabil şi-a dorit să fie ferecată înainte să termine Myrelle cu ea, ferecată şi cu capul tăiat pe deasupra.

Dintr-un motiv sau altul ameninţarea nu avu niciun efect asupra ei, cum nici privirea lungă de dinainte nu avusese asupra lui Nynaeve, nici măcar o tresărire. Poate erau amândouă prea obosite.

— Spune-mi ce ştii, zise Elayne cu voce scăzută, sau data viitoare, când suntem singure, o să te învăţ eu ce înseamnă

respectul, şi n-ai decât să fugi bocind la Sheriam dacă o să pofteşti.

Ochii lui Siuan se micşorară şi brusc Elayne dădu un ţipăt, ducându-şi o mână la şold. Siuan îşi retrase mâna cu care o pişcase fără să încerce să se ascundă.

— Nu reacţionez bine la ameninţări, fetiţo. Ştii la fel de bine ca şi mine ce a spus Elaida; ştiai înainte de oricine altcineva.

— „Veniţi înapoi, totul este iertat"? întrebă Nynaeve nevenindu-i să creadă.

— Mai mult sau mai puţin. Garnisit cu o grămadă de maţe de peşte despre cum trebuie Turnul să fie întreg mai mult ca niciodată, şi ceva ţipari alunecoşi despre cum nimeni nu trebuie să se teamă, cu excepţia celor care au „făcut rebeliune cu adevărat". Lumina ştie ce poate asta să însemne. Eu nu ştiu.

— De ce ţin secret? întrebă Elayne. Doar nu-şi imaginează că cineva vrea să se întoarcă la Elaida. Tot ce trebuie să facă e să-l scoată la iveală pe Logain.

Siuan nu spuse nimic, uitându-se încruntată la Străjerii care aşteptau.

— Tot nu văd pentru ce au cerut mai mult timp, mormăi Nynaeve. Ştiu ce au de făcut.

Siuan nu spuse nimic, dar sprâncenele lui Nynaeve începură să se ridice întrebător.

— Parcă nu ştiai răspunsul.

— Îl ştiu acum, răspunse Siuan apăsând fiecare cuvânt, mormăind în barbă ceva despre „proaste laşe".

Elayne aprobă în tăcere.

Brusc, uşa fostului han se deschise. O jumătate de duzină de conducătoare ieşiră, acoperite de şalurile cu ciucuri, câte una pentru fiecare Ajah, apoi păşi afară şi Tama, urmată de restul. Dacă oamenii se aşteptaseră la o ceremonie, fuseseră crâncen dezamăgiţi. Urcându-se în şa, Tama îşi plimbă încet ochii peste conducătoarele de Ajah, aruncă o privire mulţimii cu chipul ei de nepătruns, apoi îşi porni calul la trap. Escorta de Străjeri se

mişcă odată cu ea. Un zumzet îngrijorat, ca de albine deranjate, se ridică dintre cei care aşteptau, în timp ce se dădeau la o parte.

Murmurul continuă până când Tama se făcu nevăzută, ieşind din sat, iar Ramada se urcă pe cotigă, aranjându-şi cu graţie şalul galben. Se lăsă o tăcere mormântală. Prin tradiţie, cea mai în vârstă conducătoare proclama hotărârile Divanului. Ramada nu se mişca precum o bătrână, iar chipul ei era la fel de fără vârstă ca al celorlalte, dar firele cărunte însemnau pentru o Aes Sedai o vârstă remarcabilă, iar părul ei adunat la baza gâtului era cenuşiu, fără nicio altă nuanţă. Elayne se întrebă cât de bătrână era, dar nimic nu putea fi mai nepoliticos decât să întrebe o Aes Sedai ce vârstă are.

Ramada împleti fire simple de Aer pentru ca vocea ei înaltă de soprană să ajungă cât mai departe; Elayne o auzi de parcă ar fi fost faţă în faţă cu ea.

— Mulţi dintre voi aţi fost îngrijoraţi în ultimele zile, dar fără motiv. Dacă nu ar fi venit Tama la noi, am fi trimis noi o solie la Turn. Până la urmă nu se poate spune că ne ascundem aici.

Făcu o pauză, de parcă ar fi vrut să dea timp mulţimii să râdă, dar toată lumea se uita la ea fără să facă vreun gest, iar ea îşi aranjă şalul.

— Scopul nostru nu s-a schimbat aici. Căutăm adevărul şi dreptatea, şi vrem să facem ce este drept…

— Drept pentru cine? murmură Nynaeve.

— … Şi nici nu o să ne predăm şi nici nu o să dăm greş. Continuaţi-vă treburile ca de obicei şi fiţi siguri că sunteţi la adăpost, sub protecţia noastră, şi acum, şi după negreşita noastră întoarcere în Turnul Alb. Fie ca Lumina să strălucească asupra voastră! Fie ca Lumina să strălucească asupra noastră, a tuturor!

În timp ce Ramada cobora, murmurul se ridică din nou din mulţime. Chipul lui Siuan părea cioplit din piatră; i se scursese sângele din buze. Elayne ar fi vrut să pună întrebări, dar

Nynaeve sări de pe verandă, începând să-şi facă loc prin mulţime către clădirea cu trei niveluri. Elayne o urmă iute. Noaptea trecută Nynaeve fusese gata să divulge într-o clipită tot ce aflaseră; lucrurile trebuiau spuse cu grijă dacă voiau să aibă vreo şansă să convingă Divanul. Şi în mod clar aveau nevoie de ceva care să le convingă. Anunţul Ramadei nu spunea de fapt nimic. O supărase tare pe Siuan.

Strecurându-se printre doi inşi solizi care se holbau după Nynaeve – ***ea*** îi călcase pe picioare să treacă – Elayne se uită peste umăr surprinzând privirea lui Siuan care se uita după ele. Doar pentru o clipă; de îndată ce îşi dădu seama că e văzută, îşi feri privirea şi se dădu jos. Încruntată, Elayne îşi continuă drumul. Era Siuan supărată sau nu? Cât de mult simula ea din neştiinţa şi supărarea ei? Ideea lui Nynaeve de a fugi la Caemlyn era mai mult decât prostească – Elayne nu era sigură că renunţase la ea –, dar şi ea spera să plece la Ebou Dar să facă ceva cu adevărat util. Toate aceste secrete şi suspiciuni erau ca o mâncărime de piele pe care nu ajungea să o scarpine. Numai dacă Nynaeve nu ar face o boacănă.

O ajunse pe Nynaeve din urmă chiar când aceasta se oprise lângă Sheriam, aproape de cotiga de unde vorbise Ramada. Mai era acolo Morvrin şi Carlynia, toate trei femeile purtând şalul. Toate Aes Sedai purtau şalul în dimineaţa aceea. Singurul semn al dezastrului petrecut în ***Tel'aran'rhiod*** era părul scurt al Carlinyei.

— Trebuie să vorbim cu tine, îi spune Nynaeve lui Sheriam. Singure.

Elayne oftă. Nu era cel mai bun început, dar nici cel mai rău.

Sheriam le studie o clipă, apoi aruncă o privire către Morvrin şi Carlinya.

— Foarte bine. Înăuntru.

Când se întoarseră, o găsiră pe Ramada postată între ele şi uşă, o femeie frumoasă cu ochi negri, bine făcută, cu umerii acoperiţi de şalul galben, brodat cu Flacăra Tar Valonului şi flori

şi viţă-de-vie. Ignorând-o pe Nynaeve, îi zâmbi larg lui Elayne, cu unul dintre acele zâmbete la care Elayne se aştepta, dar de care ajunsese să se teamă de la o Aes Sedai. Expresia ei fu diferită pentru Sheriam, Carlinya şi Morvrin. Se uită lung la ele, cu capul drept şi fără nicio expresie, până când acestea făcură câte o reverenţă, murmurând: „Cu voia ta, soră“. Abia atunci se dădu la o parte, pufnind zgomotos.

Deşi oamenii de rând nu remarcau nimic, Elayne prinsese frânturi din ce vorbeau Aes Sedai despre Sheriam şi micul ei divan. Unele spuneau că ele nu fac decât să vadă de treburile zilnice din Salidar, degrevând Divanul pentru lucruri mai importante. Altele ştiau că erau influente în Divan, dar în ce măsură diferea în funcţie de persoana cu care vorbeai. Ramada credea că au prea multă putere; şi mai rău, aveau în rândurile lor două Albastre şi nicio Galbenă. Elayne îi simţi privirea în timp ce le urma pe celelalte.

Sheriam le conduse într-una din camerele ei private, chiar lângă sala mare, cu lambriuri roase de carii şi o masă încărcată de hârtii, sprijinită de perete. Ridică mirată din sprâncene când Nynaeve îi ceru o urzeală împotriva trasului cu urechea, dar o ţesu în jurul camerei fără să spună nimic. Aducându-şi aminte de incursiunea lui Nynaeve, Elayne verifică ferestrele, să fie bine închise.

— Sper că aveţi veşti foarte importante, ca de pildă că Rand al'Thor vine încoace, spuse sec Morvrin. Celelalte două Aes Sedai schimbară o privire rapidă; chiar credeau că ea şi Nynaeve păstrau secrete despre Rand. Ele şi secretele lor!

— Asta nu, răspunse Nynaeve, dar ceva la fel de important, din alt punct de vedere.

Şi începu să depene povestea despre călătoria lor în Ebou Dar şi cum găsiseră vasul ***ter'angreal.*** Nu în ordinea corectă şi fără să menţioneze Turnul, dar lucrurile importante îşi făcură loc în poveste.

— Sunteţi sigure că vasul este un ***ter'angreal?*** întrebă Sheriam când Nynaeve termină. Poate influenţa vremea?

— Da, Aes Sedai, răspunse Elayne simplu.

Simplitatea era cea mai bună cale, pentru început. Morvin mormăi ceva; femeia aia se îndoia de orice.

Sheriam dădu din cap, aranjându-şi şalul.

— Aţi făcut treabă bună. Vom trimite o scrisoare lui Merilille. Avem nevoie de toate detaliile de la voi.

Merilille Ceandevin era sora Cenuşie trimisă să convingă regina din Ebou Dar să sprijine Salidarul.

— Nu o să-l găsească niciodată, izbucni Nynaeve înainte ca Elayne să poată deschide gura. Eu şi Elayne putem.

Femeile Aes Sedai se uitară cu răceală la ele.

— Probabil îi va fi imposibil, spuse în grabă Elayne. Noi am vă***zut*** unde este vasul, şi tot o să ne fie greu. Dar cel puţin ***ştim*** ce am văzut. Nu e acelaşi lucru să facem o descriere într-o scrisoare.

— Ebou Dar nu este un loc pentru nişte Alese, spuse rece Carlinya.

Morvrin vorbi cu ceva mai multă căldură, dar totuşi aspru:

— Toate trebuie să facem tot ce putem noi mai bine, copilelor. Credeţi că Edesina sau Afara sau Guisin au vrut să meargă în Tarabon? Ce pot ele să facă să aducă ordinea în acel ţinut frământat? Dar trebuie să încercăm, aşa că au plecat. Kiruna şi Bera sunt probabil chiar acum în Osia Lumii, căutându-l pe Rand al'Thor în Pustiul Aiel, pentru că am crezut – doar am crezut – că ar putea fi acolo, când le-am trimis. Că am avut dreptate nu schimbă faptul că au făcut o călătorie absolut inutilă, acum că el a plecat din Pustiu. Toate trebuie să facem ce putem, ce trebuie. Voi două sunteţi Alese. Iar Alesele nu se duc nici în Ebou Dar nici altundeva. Ce puteţi şi trebuie să faceţi voi este să rămâneţi aici şi să studiaţi. Chiar dacă aţi fi fost surori depline, tot v-aş fi ţinut aici. Nimeni nu a făcut descoperiri ca ale

voastre, atât de multe, într-o perioadă atât de scurtă, de sute de ani.

Nynaeve, fiind Nynaeve, nu auzi ce nu voia să audă, uitându-se fix la Carlinya:

— Ne-am descurcat foarte bine singure, mulţumim. Mă îndoiesc că Ebou Dar poate fi la fel de rău ca Tanchico.

Elayne se gândi că probabil Nynaeve nu îşi dădea seama cât de tare îşi strângea cosiţa. Oare Nynaeve nu o să înveţe niciodată că uneori politeţea putea izbândi acolo unde onestitatea era sortită eşecului?

— Vă înţeleg grija, Aes Sedai, însă, indiferent cât de puţin modestă voi părea, trebuie să spun că nu există nimeni în Salidar mai competentă ca mine în a localiza un ***ter’angreal.*** Iar Nynaeve şi cu mine ştim mai bine unde să căutăm decât am reuşi vreodată să aştemem pe hârtie. Dacă ne trimiteţi la Merilille Sedai, sunt sigură că-l vom găsi imediat sub îndrumarea ei. Câteva zile călătorind pe râu până la Ebou Dar, câteva zile înapoi şi câteva zile sub supravegherea lui Merilille Sedai în Ebou Dar. Între timp aţi putea trimite un mesaj uneia dintre iscoadele lui Siuan în Caemlyn, să ajungă înaintea Meranei Sedai şi a soliei.

Elayne facu un efort să nu tragă adânc aer în piept.

— Pe Lumină! De ce am face aşa ceva? mârâi Morvrin.

— Am crezut că Nynaeve v-a spus. Nu sunt sigură, dar cred că vasul are nevoie şi de un bărbat care să-l poată conduce.

Vorbele ei stârniră rumoare, desigur. Carlinya icni, Morvrin începu să mormăie în barbă, iar Sheriam rămase cu gura deschisă. Nynaeve îşi pierdu o clipă răsuflarea; Elayne fu sigură că celelalte nu o văzuseră. Erau prea şocate ca să mai observe altceva. Adevărul era că minţise, pur şi simplu. Simplitatea era cheia. Se spunea că cele mai mari realizări ale Vârstei Legendelor fuseseră înfăptuite de bărbaţi şi femei, conducând împreună puterea, probabil legaţi. Fără îndoială că ***erau*** şi ***ter’angrealuri*** care mergeau doar dacă un bărbat conducea. În

orice caz, dacă ea nu reuşea să facă singură vasul să funcţioneze, cu siguranţă, nimeni altcineva din Salidar nu putea. Poate exceptând-o pe Nynaeve. Nu putea lăsa să le scape şansa de a schimba vremea, chiar dacă ar fi avut nevoie de Rand pentru asta, şi până când îşi „dădea ea seama“ că un cerc de femei putea controla vasul, s-ar fi legat toate prea tare de Rand ca să mai poată face ceva.

— Toate bune şi frumoase, spuse Sheriam într-un final, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că sunteţi Alese. Vom trimite o scrisoare lui Merilille. S-a vorbit despre voi două…

— Vorbiţi! izbucni Nynaeve. Asta e tot ce faceţi, voi şi Divanul. Vorbiţi! Eu şi Elayne putem găsi ***ter'angrealul,*** dar preferaţi să cotcodăciţi ca nişte găini pe ouă.

Vorbele se rostogoleau una după alta. Se ţinea atât de strâns de cosiţă, că Elayne se aştepta să o vadă rupându-se.

— Staţi aici, sperând că Thom şi Juilin, şi ceilalţi se vor întoarce cu vestea că Mantiile Albe nu o să ne pice în cap ca un bolovan, când ei ar putea să se întoarcă fugăriţi chiar de oastea Mantiilor Albe. Staţi şi întoarceţi problema cu Elaida pe toate feţele în loc să faceţi ce aţi spus, bâjbâind în legătură cu Rand. V-aţi hotărât care e atitudinea voastră faţă de el? V-aţi hotărât, măcar acum că solia voastră este în drum spre Caemlyn? Ştiţi de ce staţi şi vorbiţi? Eu ştiu! Vă e frică. Frică de Turnul divizat, de Rand, de Rătăciţi, de Ajah Neagră. Noaptea trecută Anaiya s-a scăpat că aveţi pregătit un plan în caz că atacă unul dintre Rătăciţi. Toate acele cercuri legate, drept în sfera de rău – v-aţi convins acum? —, erau prost alcătuite, iar majoritatea aveau mai multe novice decât Aes Sedai. Şi asta pentru că doar câteva Aes Sedai ştiuseră de plan înainte. Credeţi că Ajah Neagră este chiar aici, în Salidar. Vă era teamă ca planul să nu ajungă la urechile lui Sammael sau ale altui Rătăcit. Nu aveţi încredere una în alta. Nu aveţi încredere în nimeni! De asta nu ne trimiteţi în Ebou Dar? Credeţi că ***noi*** suntem din Ajah Neagră sau că o să fugim la Rand sau… sau…!

Vocea i se stinse încet, respirând greu şi bolborosit. Abia apucase să tragă aer în piept.

Primul gând al lui Elayne fu să dreagă cumva ce făcuse Nynaeve, dar habar nu avea cum. Mai uşor ar fi îndreptat creasta unui munte. Dar până la urmă chiar Aes Sedai o făcură să-şi uite spaima că Nynaeve distrusese totul. Chipurile acelea fără expresie, cu ochii care păreau să vadă şi printr-o stâncă, ar fi trebuit să nu-i spună nimic. Dar ei îi spuneau ceva. Nu era nimic din furia rece cu care ar fi trebuit să fixeze pe cineva suficient de nebun să tune şi să fulgere la Aes Sedai. Era o mască ascunzând adevărul, adevărul pe care nu voiau să-l recunoască. Le era frică.

— Ai terminat? întrebă Carlinya cu o voce care ar fi îngheţat şi soarele pe boltă.

Elayne strănută, lovindu-se cu capul de ceaunul răsturnat. Mirosul de supă arsă îi umplea nările. Soarele amiezii înfierbântase atât de mult uriaşul ceaun, că părea că este pus deasupra focului; picurau broboane de sudoare de pe ea. Nu, mai degrabă curgeau. Lăsând să-i scape piatra ponce aspră, se dădu înapoi în genunchi uitându-se la femeia de lângă ea. Sau, mai degrabă, la jumătatea de femeie care ieşea dintr-un vas aproape la fel de mare. O împunse pe Nynaeve în şold şi rânji când auzi capul celeilalte lovindu-se cu un ţipăt de fierul vasului. Nynaeve ieşi ţintind-o cu o privire războinică, deloc stânjenită de căscatul pe care şi-l înăbuşea cu o mână murdară. Elayne nu o lăsă să deschidă gura.

— Trebuia să-ţi dai drumul la gură, nu-i aşa? Nu-ţi poţi ţine firea cinci minute. Aveam totul la picioarele noastre şi tu ne-ai tras un şut în glezne.

— Oricum nu ne-ar fi lăsat să mergem la Ebou Dar, mormăi Nynaeve. Şi nu am fost singura care ne-a tras un şut în glezne.

Îşi ridică bărbia într-o manieră amuzantă, făcând eforturi să se uite în jos, peste nas, la Elayne.

—, Aes Sedai îşi stăpânesc frica, spuse cu o voce potrivită să alungi un beţivan care se loveşte de calul tău, ele nu permit fricii să le stăpânească. Conduceţi şi vă vom urma bucuroase, dar trebuie să conduceţi, nu să fugiţi de responsabilitate, sperând că va apărea ceva care să facă să dispară toate problemele.“

Elayne se înroşi. Nu arăta aşa. Şi în mod cert nu vorbise pe tonul ăla.

— Ei bine, poate amândouă am călcat în străchini, dar…

Se opri din vorbă auzind paşii cuiva.

— Deci, copiliţele de aur ale Aes Sedai au decis să ia o pauză, nu-i aşa?

Parcă nicicând nu mai văzuseră aşa zâmbet neprietenos ca al lui Faolain.

— Nu sunt aici ca să mă distrez. Intenţionam să-mi petrec ziua lucrând la un lucru de-al meu, ceva nu chiar mai prejos de ce aţi făcut voi, copiliţelor de aur. In loc de asta, trebuie să stau să văd cum nişte Alese curăţă ceaune pentru păcatele lor. Să stau să vă păzesc să nu ştergeţi putina ca o pereche netrebnică de Novice, care ar trebui să fiţi. Treceţi la treabă! Nu pot să plec până nu terminaţi şi nu am de gând să-mi petrec toată ziua aici.

Ca şi Theodrin, femeia cu tenul închis şi părul cârlionţat era mai mult decât o Aleasă, dar mai puţin decât o Aes Sedai. Cum ar fi fost şi ele, dacă Nynaeve nu s-ar fi comportat ca o mâţă călcată pe coadă. Nynaeve şi ea, se gândi cu părere de rău. Sheriam le spusese asta explicându-le cum o să-şi petreacă orele „libere“ muncind la cele mai murdare lucruri pe care le puteau găsi bucătăresele. Nici vorbă de Ebou Dar; fusese limpede şi asta. O depeşă va pleca spre Merilille până la prânz, dacă nu plecase deja.

— Îmi… îmi pare rău, spuse Nynaeve, iar Elayne clipi uitându-se la ea.

Scuzele lui Nynaeve erau la fel de dese ca zăpada în mijlocul verii.

— Şi mie îmi pare rău, Nynaeve.

— Da, vă e amândurora, spuse Faolain. Pe cât de mult se poate. Treceţi la treabă acum. Înainte să găsesc motive să vă trimit la Tiana după ce terminaţi aici.

Cu o privire tristă către Nynaeve, Elayne se târî înapoi în ceaun, atacând arsurile de supă de parcă ar fi fost Faolain. Zburară bucăţi arse de legume şi praf de piatră. Nu, nu Faolain. Aes Sedai, care pierdeau vremea când ar fi trebuit să facă ceva. Se va duce la Ebou Dar va găsi ***ter'angrealul*** şi-l va folosi ca să le lege pe Sheriam şi pe toate celelalte de Rand. În genunchi! Strănută cu putere.

Sheriam se întoarse de la gardul prin care le privise pe cele două femei, păşind pe uliţa îngustă cu recolta ei tristă de buruieni uscate.

— Îmi pare rău de asta. Adăugă, gândindu-se la cuvintele lui Nynaeve, la tonul ei şi al lui Elayne, copil afurisit: într-un fel.

Carlinya surâse batjocoritor. Se pricepea foarte bine la asta.

— Vrei să le spui unor Alese ceea ce ştiu mai puţin de două duzini de Aes Sedai?

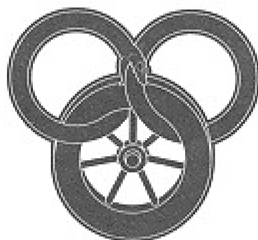
Îşi închise gura brusc la privirea dură a lui Sheriam.

— Sunt urechi unde te aştepţi mai puţin, spuse Sheriam încet.

— Fetele alea au dreptate în privinţa unui lucru, zise Morvrin. Al'Thor îmi pune un ghem de gheaţă în stomac. Ce opţiuni mai avem cu el?

Sheriam nu era deloc sigură că mai aveau vreo alternativă. Continuară să meargă în tăcere.

Capitolul 16

Poveştile Pânzei

Rand se lăfăia în Tronul Dragonului, cu Sceptrul Dragonului pus pe genunchi. Sau încerca să pară că se lăfăie. Tronurile nu erau făcute să te relaxezi în ele, iar al lui părea cel mai incomod cu putinţă, dar asta era doar o parte a problemei. O altă parte era Alanna, care îl sâcâia constant. Dacă le-ar fi spus Fecioarelor, ar fi… Nu. Cum se putea gândi la aşa ceva? O speriase suficient de mult cât să se ţină la distanţă de el; nu făcuse nicio încercare să pătrundă în Oraşul Interior. Ar fi ştiut dacă încerca. Nu, pentru moment Alanna era o problemă mai mică decât pernuţa incomodă.

Nu simţea căldura, în ciuda hainei albastre, cu fir de argint, încheiate până la gât – începuse să stăpânească trucul lui Taim –, dar, dacă nerăbdarea ar fi produs sudoare, ar fi curs de pe el ca şi cum ar fi fost muiat într-un râu. Să se ferească de caniculă nu era o problemă. Să stea liniştit, da. Avea de gând să-i dea

Andorul lui Elayne întreg şi nevătămat, iar în acea dimineaţă avea să facă primul pas. Dacă mai reuşea.

— … în plus, spuse monoton bărbatul uscăţiv care stătea în faţa lui, o mie patru sute douăzeci şi trei de refugiaţi din Murandy, cinci sute şaizeci şi şapte din Altara şi o sută nouă din Illian. Mă grăbesc să adaug că numărătoarea capetelor din interiorul oraşului a fost făcută aşa cum se cuvine până acum.

Lui Halwin Norry îi mai rămăseseră câteva fire de păr alb, care stăteau ridicate ca nişte pene de gâscă în spatele urechilor, lucru oarecum firesc, căci fusese şef peste slujbaşii lui Morgase.

— Am luat în simbrie încă douăzeci şi trei de slujbaşi pentru numărători, dar numărul este insuficient pentru…

Rand nu mai asculta. Deşi era bucuros că omul nu fugise, ca atâţia alţii, nu era sigur că Norry considera real şi altceva decât numerele din catastifele sale. Recita cu acelaşi ton prăfuit şi numărul morţilor din săptămâna precedentă, şi preţul napilor şi se ocupa de înmormântarea refugiaţilor sărăciţi şi fără prieteni cu aceeaşi indiferenţă cu care angaja zidari să repare zidurile oraşului. Illian era doar alt tărâm pentru el, nu vizuina lui Sammael, iar Rand doar un alt conducător.

„Unde sunt? se întrebă furios. De ce nu a încercat Alanna să treacă de partea mea?“ Moiraine nu ar fi fost niciodată atât de uşor de speriat.

„Unde sunt toţi cei care au murit? şopti Lews Therin. De ce nu vor să tacă?“

Rand chicoti întunecat. Cu siguranţă fusese o glumă.

Sulin stătea pe vine, într-o parte a platformei tronului, iar Urien cel roşcovan în cealaltă. În acea zi, douăzeci de luptători ***Aethan Dor,*** Scuturile Roşii, aşteptau printre coloane, alături de Fecioare, unii dintre ei purtând eşarfele roşii. În picioare, ghemuiţi sau stând jos, câţiva vorbind încetişor, cu toţii păreau gata să se arunce în luptă într-o clipită, chiar şi Fecioara şi cei doi bărbaţi Aiel care jucau zaruri.

Deodată, în cadrul înalt al uşii sălii tronului, apăru Bashere. Când acesta dădu din cap, Rand se ridică. În sfârşit. Sânge şi cenuşă, în sfârşit! Ciucurele verde-alb al lăncii din Seanchean flutură când gesticulă cu ea.

— Ai făcut treabă bună, jupân Norry. Raportul tău este complet. O să am grijă să primeşti aurul de care ai nevoie. Dar acum trebuie să văd de alte treburi, aşa că mă ierţi.

Omul nu dădu niciun semn de curiozitate sau supărare că fusese întrerupt atât de brusc. Se opri în mijlocul unui cuvânt, înclinându-se cu un „Cum comandă Seniorul Dragon“ pe acelaşi ton uscat, şi merse cu spatele trei paşi înainte de a se întoarce.

Nu-i aruncă nici măcar o privire lui Bashere. Doar catastifele erau reale.

Nerăbdător, Rand îi facu un semn lui Bashere şi se aşeză pe tron cu spatele drept. Peste Aieli se aşternu tăcerea, iar asta părea să-i facă de două ori mai primejdioşi.

Saldaeanul nu intră singur. Era urmat îndeaproape de doi bărbaţi şi două femei, niciunul tânăr, înveşmântaţi în mătăsuri şi brocarturi bogate. Păreau că se străduiesc să nu îl vadă pe Bashere, şi aproape reuşiră, dar cu Aielii care îi priveau atent dintre coloane era altă poveste. Dyelin, cu părul ei auriu, ezită o clipă, uitând să păşească, dar Abelle şi Auan, amândoi cărunţi, însă ţinându-se tari, se încruntară la chipurile acoperite cu ***cadin'sor*** şi îşi duseră din obişnuinţă mâna la săbiile pe care nu le purtau în acea zi, în timp ce Ellorien, o femeie brunetă şi plinuţă care ar fi fost drăguţă dacă nu s-a fi încăpăţânat să afişeze tot timpul un chip de piatră, se opri privind nemişcată câteva clipe, grăbind apoi pasul să-i ajungă din urmă pe ceilalţi, după ce îşi reveni. Fură descumpăniţi toţi, privindu-l pe Rand. Schimbară repede priviri mirate. Poate crezuseră că va fi mai bătrân.

— Seniore Dragon, intonă puternic Bashere, oprindu-se înaintea tronului, Senior al Zorilor, Prinţ al Dimineţii, Apărător al Luminii, în faţa căruia întreaga lume îngenunchează cu

veneraţie, vi-i prezint pe Doamna Dyelin din Casa Taravin, pe seniorul Abelle din Casa Pendar, pe Doamna Ellorien din Casa Traemane şi pe Seniorul Luan din Casa Norwelyn.

Cei patru nobili din Andor se uitară atunci la Bashere, cu buzele strânse şi priviri piezişe şi ascuţite. Ceva din tonul lui făcuse să pară că îi prezentase lui Rand patru cai. Să spui că şi-au îndreptat şi mai mult spinările e ca şi cum ai spune că apa e şi mai udă, dar totuşi aşa făcură, în timp ce îl măsurau pe Rand. Mai ales pe Rand. Ochii le alunecau nestăpâniţi către Tronul Leului care strălucea pe piedestalul lui, dincolo de capul lui Rand.

Ar fi vrut să râdă de chipurile lor scandalizate. Scandalizate, dar prudente şi poate şi un pic impresionate, în ciuda lor înşişi. El şi Bashere inventaseră lista de titluri, dar ideea cu întreaga lume care îngenunchează era nouă, ultima scorneală a lui Bashere. Sfatul i-l dăduse Moiraine. Parcă îi auzea şi acum glasul argintiu. „Cum te văd oamenii prima dată, aşa te vor ţine minte cel mai bine. Aşa este ţesută Pânza. Poţi să cobori de pe un tron şi apoi să te comporţi ca un ţăran într-o cocină, dar fiecare din ei va păstra undeva în minte faptul că ai coborât de pe un tron. Dar, dacă vor vedea prima oară doar un tânăr necopt, un om de la ţară, îl vor desconsidera când se va urca pe tron, indiferent cât de mare îi e puterea şi cât de multe drepturi are.“ Eh, dacă un titlu sau două ar putea schimba lucrurile, cât de uşor ar fi totul.

„Eu am fost Seniorul Zorilor, bombăni Lews Therin. Eu sunt Prinţ al Dimineţii.“ Rand îşi păstră chipul senin.

— Nu vă voi ura bun venit – acesta este pământul vostru, iar acesta este castelul reginei voastre –, dar sunt bucuros că mi-aţi acceptat invitaţia.

După cinci zile, şi cu doar câteva ceasuri de când trimiseseră vorbă că acceptă, dar nu mai menţionă şi asta. Se ridică, lăsând pe tron Sceptrul Dragonului, apoi coborî de pe platformă. Cu un zâmbet rezervat – „Nu fi niciodată ostil, decât dacă trebuie, îi

spusese Moiraine, dar mai mult decât orice nu fi excesiv de prietenos. Nu fi nerăbdător“ – le făcu semn să se aşeze pe cinci scaune cu perne şi spătar tapiţat, aşezate într-un cerc printre coloane.

— Aşezaţi-vă cu mine. Vom vorbi şi vom bea vin rece.

Îl urmară, desigur, privindu-l şi pe el, şi pe Aieli cu o doză de animozitate şi curiozitate prost ascunse. După ce se aşezară, intrară ***gai'shain,*** tăcuţi în robele lor albe, aducând vin în pocale de aur, deja îmbrobonate de răcoare. Alţii se aşezară în spatele fiecărui scaun, facându-le vânt încetişor cu un evantai de pene. Mai puţin în spatele lui Rand. Îşi dădură seama de asta şi de faptul că nu avea o picătură de sudoare pe faţă. Dar nici ***gai'shain*** nu transpirau, în robele lor, şi nici ceilalţi Aiel. Le urmărea chipurile pe deasupra paharului cu vin.

Cei din Andor se mândreau că sunt mai dintr-o bucată decât mulţi alţii şi nu pregetau să se laude că Jocul Caselor era mult mai complicat în alte ţinuturi, totuşi erau convinşi că pot juca ***Daes Dae'mar*** dacă era nevoie. Reuşeau, după un timp, dar adevărul era că şi cairhienii, şi chiar şi tarabonezii îi considerau simpli când venea vorba de subtilităţile mişcărilor şi ale contramişcărilor din Jocul Caselor. În general, cei patru îşi păstrau calmul, dar pentru cineva şcolit de Moiraine, de Tear şi de Cairhien, se dădeau de gol cu fiecare privire, cu fiecare infimă schimbare de expresie.

Prima dată îşi dădură seama că Bashere nu are scaun. Schimbară câteva priviri, luminându-se la faţă, mai ales când observară că Bashere iese cu paşi mari din sala tronului. Toţi patru se uitară după el cu zâmbete satisfăcute. Probabil urau prezenţa armatei din Saldaea în Andor la fel de mult ca pe Nean şi grupul lui. Gândurile lor erau transparente acum: poate că influenţa străinului era mai mică decât se temuseră. Până la urmă, Bashere fusese tratat doar ca un servitor.

Apoi ochii lui Dyelin se măriră puţin, aproape în acelaşi timp cu ai celorlalţi. Îl studiau pe Rand atât de atent, încât că era

limpede că evită să se uite unul la altul. O fi fost Bashere un venetic, dar era Mareşalul General din Saldaea, de trei ori senior şi unchiul reginei Tenobia. Dacă Rand îl folosea pe post de servitor…

— Excelent vin, spuse Luan, uitându-se lung în pahar înainte de a adăuga „Seniore Dragon“.

Parcă îi scosese cineva cuvintele cu cleştele.

— Din sud, continuă Ellorien după o înghiţitură. Un vin vechi de pe dealurile Tunaighan. De necrezut că aţi găsit gheaţă în Caemlyn pe vremea asta. Am auzit că oamenii vorbesc de acest an ca de „anul fără iarnă“.

— Credeţi că aş risipi timp şi efort căutând gheaţă când atât de multe nenorociri s-au abătut peste lume?

Chipul ascuţit al lui Abell păli şi se forţă să înghită cu greutate încă o gură de vin. Luan îşi goli pocalul de vin, întinzând mâna să-i fie umplut iarăşi de un ***gai'shain*** ai cărui ochi verzi scăpărau de mânie, în contrast cu faţa supusă, arsă de soare. Să serveşti celor din ţinuturile umede era ca şi cum ai fi fost un servitor, iar Aielii urau noţiunea de servitor. Rand nu putuse niciodată să înţeleagă cum se împăca acest dezgust cu noţiunea de ***gai'shain,*** dar aşa stăteau lucrurile.

Dyelin puse vinul pe genunchi şi apoi nu se mai uită la el. De aproape, Rand putea să-i vadă firele cărunte din părul auriu; era încă frumoasă, dar, în afară de păr, nu avea nimic care să-i aducă aminte de Morgase sau de Elayne. Era următoarea la tron, deci probabil era cel puţin verişoara lui Morgase. Încruntându-se o clipă la Rand, păru gata să clatine din cap, dar în schimb spuse:

— Nenorocirile lumii ne îngrijorează, dar şi mai mult ne preocupă cele ce au lovit Andorul. Ne-ai adus aici ca să le găseşti leac?

— Dacă ştiţi unul, spuse simplu Rand. Dacă nu, trebuie să caut în altă parte. Mulţi cred că au găsit soluţia. Dacă nu o pot

găsi pe cea pe care o vreau, va trebui să o accept pe următoarea.

Cuvintele lui provocară încordare. Pe drumul către Sala Tronului, Bashere îi condusese prin curtea unde Arymilla, Lir şi ceilalţi fuseseră lăsaţi să lâncezească. Se părea că se simţeau bine la palat.

— Aş crede că vreţi să ajutaţi la restabilirea situaţiei în Andor. Aţi auzit proclamaţia mea?

Nu mai trebui să spună care dintre ele, era destul de limpede.

— O recompensă pentru cine aduce veşti despre Elayne, spuse Ellorien cu o voce ca de piatră, care trebuie să urce pe tron, acum că Morgase este moartă.

— Mi se pare un lucru bun, dădu din cap Dyelin.

— Nu şi mie! izbucni Ellorien. Morgase şi-a trădat prietenii şi a lovit în cei care i-au fost alături de la început. E timpul ca domnia Casei Trakand să ia sfârşit pe Tronul Leului.

Femeia părea că uitase de Rand, ca şi ceilalţi.

— Dyelin, spuse Luan scurt, clătinându-şi capul de parcă ar mai fi auzit asta. Este cea mai îndreptăţită. O susţin pe Dyelin.

— Elayne este Domniţa Moştenitoare, spuse femeia cu părul auriu. Eu o susţin pe Elayne.

— Şi ce contează pe cine susţinem noi? întrebă Abelle. Dacă a omorât-o pe Morgase, o s-o…

Abelle se întrerupse strâmbându-se, apoi se uită la Rand, nu chiar sfidător, dar provocându-l să răspundă cât de dur putea. Şi aşteptându-se la asta.

— Chiar crezi asta? spuse Rand uitându-se cu tristeţe la tronul leului, aşezat pe piedestalul lui. Pe Lumină, de ce aş fi ucis-o pe Morgase ca să îi dau tronul lui Elayne?

— Puţini ştiu ce să creadă, spuse Ellorien înţepată, încă roşie în obraji. Oamenii spun multe lucruri, şi cele mai multe sunt prosteşti.

— Ca de pildă?

O întrebase pe ea, dar îi răspunse Dyelin, privindu-l ţintă în ochi.

— Că vei lupta în Ultima Bătălie şi îl vei ucide pe Cel întunecat. Că eşti un fals Dragon sau marioneta Aes Sedai, sau ambele.

Că eşti copilul din flori al lui Morgase sau al unui înalt Senior din Tear, sau un Aiel.

Se încruntă pentru o clipă, dar îşi continuă tirada:

— Că eşti fiul unei Aes Sedai cu Cel întunecat. Că ***eşti*** Cel întunecat sau Creatorul încarnat. Că vei distruge lumea, că o vei salva, că o vei îngenunchea, că vei aduce o nouă Vârstă. Câte guri, atâtea poveşti. Cei mai mulţi spun că ai ucis-o pe Morgase. Mulţi alţii spun că şi pe Elayne. Se zice că proclamaţia ta e doar o perdea de fum, sub care vrei să îţi ascunzi crimele.

Rand oftă. Unele lucruri erau mai rele decât ce auzise până atunci. De ce continua să se încrunte la el? Şi nu era singura. Şi Luan făcea acelaşi lucru, iar Abelle şi Ellorien îi aruncau aceleaşi priviri ca Arymilla şi grupul ei când credeau că nu îi vede. „Privind. Privind. Era chicotitul şoptit, aspru al lui Lews Therin. Te văd. Cine mă vede pe mine?“

— Nu o să vă întreb pe care dintre ele o credeţi. Nu vreţi să mă ajutaţi să reîntregesc Andorul? Nu vreau să devină un alt Cairhien sau, mai rău, Tarabon sau Arad Doman.

— Ştiu câte ceva despre Profeţiile ***Karaethon,*** spuse Abelle. Cred că eşti Dragonul Renăscut, dar nu scrie nicăieri că ai să conduci ţări, doar că te vei lupta cu Cel întunecat la Tarmon Gai'don.

Mâna lui Rand se strânse atât de tare pe pocal, încât vinul începu să tremure. Cât de simplu ar fi fost dacă cei patru ar fi semănat cu înalţii Seniori din Tear sau Cairhien, dar niciunul nu dorea un dram de putere în plus. Indiferent cum răcise vinul, se îndoia că Puterea Supremă îi va intimida „Probabil mi-ar spune să-i omor şi să fiu blestemat!“

„Să fii blestemat“, se auzi Lews Therin ca un ecou.

— De câte ori să vă spun că nu vreau să conduc Andorul? Voi pleca atunci când Elayne va fi pe tron. Şi nu mă voi mai întoarce, dacă va fi după voia mea.

— Dacă tronul aparţine cuiva, spuse Ellorien aspru, atunci îi aparţine lui Dyelin. Dacă spui adevărul, încoronează-o şi pleacă. Atunci Andorul va fi iarăşi ca înainte, şi nu mă îndoiesc că oştenii andorani te vor urma în Ultima Bătălie sau cum s-o fi chemând.

— Refuz, zise Dyelin ferm, apoi se întoarse către Rand. Voi aştepta şi voi cugeta, Seniore Dragon. Când o voi vedea vie şi încoronată pe Elayne, îmi voi trimite supuşii să te urmeze, indiferent ce vor face alţii. Dar, dacă timpul trece şi tu eşti încă aici sau dacă sălbaticii tăi Aieli fac aici ce au făcut în Cairhien sau Tear – se strâmbă la Fecioare, Scuturile Roşii şi ***gai'shain,*** de parcă i-ar fi văzut prădând şi incendiind – sau dacă vei lăsa să-şi facă de cap acei… bărbaţi strânşi de amnistia ta, atunci te voi înfrunta, indiferent ce vor face ceilalţi.

— Iar eu voi fi alături de tine, zise hotărât Luan.

— Şi eu, adăugă Ellorien, ca un ecou.

Rand îşi lăsă capul pe spate, râzând, pe jumătate vesel, pe jumătate frustrat. „Pe Lumină! şi eu care credeam că opoziţia cinstită e mai bună decât să fiu vorbit pe la spate şi să mi se lingă cizmele!“

Se uitară neliniştiţi la el, întrebându-se dacă nu vedeau cumva semnele nebuniei. Poate că da. Nici el nu mai ştia.

— Gândiţi-vă cât doriţi, le spuse ridicându-se ca să pună capăt audienţei. Cred în lucrurile pe care vi le-am spus. Dar să vă gândiţi şi la asta. Tarmon Gai'don se apropie. Nu ştiu cât timp mai aveţi să cugetaţi.

Cei patru salutară de plecare – o înclinare a capului, ca între egali, parcă ceva mai puţin adâncă decât la venire –, dar, de îndată ce se întoarseră, Rand o prinse pe Dyelin de mână.

— Am o întrebare pentru tine.

Ceilalţi se opriră, întorcându-se pe jumătate.

— Între patru ochi.

Ea făcu un semn din cap după o clipă de gândire, iar ceilalţi se îndepărtară. Urmăreau cu atenţie, dar erau prea aproape să audă.

— Te-ai uitat la mine… ciudat. De ce? „Tu şi ceilalţi nobili din Caemlyn“, se gândi el. Toţi nobilii din Andor, de fapt.

Dyelin se uită lung în sus, la el, dând din cap încetişor ca pentru sine.

— Ce nume purta mama ta?

— Mama? întrebă Rand clipind nedumerit. Kari al'Thor fusese mama lui. Sau cel puţin aşa se gândea la ea, după ce îl crescuse de mic, până la moartea ei. Dar se hotărî să îi spună ce aflase în Pustiu.

— Numele mamei a fost Shaiel. A fost o Fecioară a Lăncii. Tatăl, Janduin, a fost căpetenia clanului Aiel Taardad.

Femeia îşi ridică sprâncenele întrebător.

— Pot jura ce vrei tu. Ce are asta de-a face cu ce te-am întrebat? Amândoi sunt morţi de mult timp.

— O asemănare întâmplătoare deci, răspunse ea cu o urmă de uşurare. Nu vreau să spun că nu ştii cine sunt părinţii tăi, dar ai accentul andoran, de la apus.

— O asemănare? Am crescut în Ţinutul celor Două Râuri, dar părinţii mei au fost aceia de care ţi-am spus. Cu cine semăn?

— Nu ştiu dacă mai contează, zise oftând. Să-mi povesteşti într-o zi cum de ai crescut în Andor, cu ambii părinţi Aiel. Acum douăzeci şi cinci de ani, Domniţa Moştenitoare a Andorului a dispărut peste noapte. Se numea Tigraine. A lăsat în urmă un soţ, Taringail, şi un fiu, Galad. Ştiu că e doar o întâmplare, dar, când mă uit la tine, o văd pe Tigraine. Am avut un şoc.

Rand era şi el şocat. Simţea fiori reci pe şira spinării. Prin minte i se învârteau fragmente din povestea spusă de înţelepte, „… o femeie cu părul de aur din ţinuturile umede, în mătăsuri… un fiu pe care îl iubea… un soţ la care nu ţinea… şi-a luat

numele de Shaiel. Nu a mai dat niciodată... Ai ceva din ea în trăsăturile tale."

— Cum a dispărut Tigraine? Mă interesează istoria Andorului.

— Ţi-aş mulţumi să nu o numeşti istorie, Seniore Dragon.

Eram o copilă când s-a întâmplat, dar nu mai eram o mucoasă şi-mi petreceam adesea timpul la Palat. Într-o bună zi, Tigraine pur şi simplu nu a mai fost în Palat şi nimeni nu a mai văzut-o niciodată. Unii spuneau că a fost mâna lui Taringail, dar bietul de el aproape şi-a pierdut minţile de durere. Taringail Damodred voia mai mult decât orice să-şi vadă fiica Regină a Andorului şi fiul, Rege al Cairhienului. Taringail era din Cairhien. Căsătoria lor fusese menită să oprească războaiele cu Cairhienul, şi le-a oprit, dar, după dispariţia lui Tigraine, mulţi s-au gândit că Andorul vrea să rupă tratatele, iar asta i-a făcut să comploteze aşa cum fac cairhienii, ceea ce a dus la Mândria lui Laman. Şi tu ştii unde a dus asta, spuse sec. Tatăl meu spunea că a fost vina Gitarei Sedai.

— Gitara? reuşi să spună fără să pară sugrumat. Mai auzise numele acela, şi nu doar o dată. O femeie Aes Sedai, numită Gitara Moroso, cu darul prorocirii, care anunţase că Dragonul Renăscut se născuse pe versanţii muntelui Dragonului, pornind astfel lunga căutare a lui Moiraine şi a lui Siuan. Gitara Sedai fusese cea care, cu ani în urmă, îi spusese lui „Shaiel" că, dacă nu va fugi în Pustiu, fără să spună nimănui, făcându-se Fecioară a Lăncii, asupra Andorului şi a lumii se va abate nenorocirea.

Dyelin aprobă cu o mişcare a capului, uşor nerăbdătoare.

— Gitara era sfetnica reginei Mordrellen, spuse repede, dar îşi petrecea mai mult timp cu Tigraine şi Luc, fratele lui Tigraine, decât cu regina. După ce Luc a dispărut la miazănoapte, s-a zvonit că Gitara l-ar fi convins să îşi caute faima şi destinul în Mana Pustiitoare. Alţii spuneau că el îl va găsi acolo pe Dragonul Renăscut sau că Ultima Bătălie depindea de plecarea lui. Asta a fost cu un an înainte de dispariţia lui Tigraine. Eu nu cred însă că Gitara a avut ceva de-a face cu dispariţia ei sau a lui Luc. A

rămas sfetnica reginei până la moartea lui Mordrellen. Se spune că s-a stins de inimă rea, după ce au dispărut şi Tigraine după Luc. Astfel a început Succesiunea, desigur.

Aruncă o privire către ceilalţi, ce se mişcau de pe un picior pe altul, suspicioşi şi nerăbdători, dar nu se putu abţine să nu mai adauge încă ceva:

— Ai fi găsit un cu totul alt Andor, dacă nu se întâmpla aşa. Tigraine regină, Morgase doar înscăunată a Casei Trakand, Elayne nu ar fi existat niciodată, căci Morgase s-a măritat cu Taringail odată ce a avut tronul, înţelegi? Cine ştie câte alte lucruri ar fi fost altfel?

Urmărindu-i cu privirea cum pleacă, se gândi că mai era un lucru care ar fi fost altfel. El nu ar fi fost în Andor, căci nu ar fi fost născut. Toate se legau, ca nişte uriaşe cercuri fără sfârşit. Tigraine a fugit în pustiu în secret, lucru care l-a făcut pe Laman Damodred să reteze copacul ***Avendoraldera,*** un dar de la neamul Aiel. Să-şi facă tron, lucru care i-a adus pe Aieli peste Osia Lumii pentru a-l ucide – acesta fusese singurul lor scop, deşi seminţiile lumii îl numiseră Războiul Aiel –, iar odată cu ei a venit şi o Fecioară a Lăncii numită Shaiel, care a murit la naştere. Atât de multe destine schimbate şi vieţi curmate doar ca ea să-i poată da naştere la timpul şi locul potrivite, şi să moară făcând asta. Kari al'Thor era mama de care îşi amintea, chiar dacă înceţoşat, dar îşi dori să o fi cunoscut pe Tigraine sau pe Shaiel, sau ce nume îşi mai dăduse, chiar şi pentru câteva clipe. Măcar să o fi văzut.

Vise fără rost. Era moartă de mult. Totul era terminat, sfârşit. Şi totuşi, de ce îl sâcâia?

„Roata Timpului şi Roata vieţii unui om se învârt aşijderea, fără milă“, murmură Lews Therin.

„Eşti cu adevărat acolo? se gândi Rand. Răspunde-mi dacă eşti mai mult decât o voce şi câteva amintiri vechi. Eşti acolo?“ Tăcere. I-ar fi prins bine acum sfatul lui Moiraine sau al oricărui altcuiva.

Brusc îşi dădu seama că se uita la zidul de marmură al sălii tronului, către apus. Către Alanna. Plecase de la Ogarul lui Culain. „Nu! Arz-o Lumina!“ Nu o s-o înlocuiască pe Moiraine cu o femeie care îl încolţise în felul acela. Nu va mai avea încredere în nicio femeie atinsă de Turn. Cu excepţia a trei dintre ele. Elayne, Nynaeve şi Egwene. Spera să poată avea încredere în ele. Măcar un pic.

Îşi ridică privirea către bolta înaltă a tavanului, cu vitralii reprezentând bătălii şi regine, alternând cu Leul Alb. Femeile acelea uriaşe păreau să-l privească dezaprobator, întrebându-se ce caută acolo. Era doar imaginaţia lui, desigur, dar de ce? Pentru că aflase de Tigraine? Imaginaţie sau nebunie?

— A venit cineva pe care cred că trebuie să îl primeşti, spuse Bashere care venise lângă el, iar Rand tresări. Chiar i se păruse că se uită la el? Alături de Bashere era unul dintre călăreţii lui, un ins mai înalt – nici nu era greu, lângă Bashere – cu mustaţă şi barbă neagră şi ochi verzi, oblici.

— Nu dacă nu e Elayne, spuse Rand mai aspru decât dorise sau cineva cu dovada că Cel întunecat a crăpat. În dimineaţa asta mă duc la Cairhien.

Nici măcar nu se gândise să plece înainte să-i iasă vorbele din gură. Egwene era acolo. Iar reginele de deasupra, nu.

— Au trecut câteva săptămâni de când nu am mai fost acolo. Dacă nu-i ţin în frâu, mă trezesc că vreun senior sau doamna s-a aşezat pe Tronul Soarelui pe la spatele meu.

Bashere se uită la el ciudat. Dădea prea multe explicaţii.

— Cum vrei tu, dar o să vrei să-l vezi mai întâi pe omul ăsta. Spune că vine din partea seniorului Brend, şi cred că spune adevărul.

Aielii se ridicară în picioare într-o clipită; ştiau cine foloseşte acel nume. Rand se uită surprins la Bashere. Un sol de la Sammael era ultimul lucru la care se aşteptase.

— Lasă-l să intre.

— Hamad, spuse Bashere, făcând un semn scurt din cap.

Saldaeanul plecă în grabă.

Câteva minute mai târziu, Hamad se întorcea cu un grup de oşteni care păzeau neliniştiţi un ins aflat în mijlocul lor. La prima vedere, nu aveau de ce să-şi facă griji. Fără arme vizibile, purta o haină lungă, cenuşie, cu guler înalt, o barbă încreţită, dar fără mustaţă, ambele după obiceiul din Illian. Avea un nas mic şi un rânjet larg, dispreţuitor. Când se apropie, totuşi, Rand observă că rânjetul rămăsese neschimbat. Întregul lui chip era îngheţat în acea expresie. Ochii îi licăreau scăldaţi în frică, contrastând puternic cu masca pe care o purta.

Când ajunseră la zece paşi, Bashere ridică mâna, iar garda se opri. Bărbatul, cu privirea lipită de Rand, nu păru să observe până când Hamad nu îi propti vârful unei săbii în piept, făcându-l să se oprească. Aruncă doar o privire către sabia uşor curbată, apoi se întoarse să-l fixeze pe Rand, cu ochii aceia îngroziţi. Pe cât de împietrit îi era chipul, pe atât de mult i se mişcau mâinile pe lângă trup.

Rand începu să se apropie, dar Sulin şi Urien apărură brusc în faţa lui, aşezându-se astfel încât să trebuiască să se strecoare printre ele, fără să-l blocheze cu totul.

— Mă întreb ce i-a făcut, spuse Sulin uitându-se la om. O parte din Fecioare şi Scuturile Roşii se apropiau dintre coloane, unii cu chipurile acoperite de văl.

— Dacă nu e o Creatură a Umbrei, atunci e atins de Umbră.

— Nu poţi să ştii ce poate face unul ca ăsta, zise Urien, cu tâmplele acoperite de eşarfa stacojie. Dacă poate ucide cu o atingere? Frumos mesaj să-l trimiţi unui duşman!

Rand dădu din cap, deşi nimeni nu se uita la el. Poate aveau dreptate. Sulin şi Urien se dădură un pas într-o parte, văzând că nu avea de gând să se apropie mai mult.

— Cum te numeşti?

— Vin din partea lui… lui Sammael, spuse bărbatul cu un glas ca de lemn, printre buzele îngheţate în rânjet. Aduc un mesaj pentru… pentru Dragonul Renăscut. Pentru tine.

Ei bine, creatura era destul de directă. Era oare o Iscoadă a Celui întunecat sau un biet suflet prins de Sammael cu una dintre acele împletituri cumplite despre care vorbea Asmodean?

— Care e mesajul?

Buzele omului începură să se mişte, chinuindu-se. Vocea care ieşi dintre ele nu semăna deloc cu cea de dinainte. Era adâncă, încrezătoare, cu un accent diferit.

— In Ziua Reîntoarcerii Marelui Senior noi vom fi în tabere diferite, dar de ce ar trebui să ne ucidem acum unul pe altul şi să-i lăsăm pe Demandred şi pe Graendal să-şi dispute lumea călcând pe oasele noastre?

Rand cunoştea vocea, dintr-una din amintirile lui Lews Therin. Vocea lui Sammael. Lews Therin mârâi fără cuvinte.

— Deja ai multe pe cap, continuă bărbatul din Illian sau mai degrabă Sammael, de ce să te lăcomeşti la mai mult? Şi nu-ţi va fi uşor să înfuleci mai mult, chiar dacă Semirhage sau Asmodean nu te vor lovi pe la spate în timp ce te lupţi cu mine. Propun un armistiţiu între noi, un armistiţiu până în Ziua Reîntoarcerii. Dacă nu mă ataci, nu te atac nici eu. Mă leg să nu trec mai departe de Câmpiile Maredo, la răsărit, de Lugard, la miazănoapte şi de Jehannah, la apus. După cum vezi, îţi las ţie un teritoriu mai mare. Nu pretind că vorbesc şi în numele celorlalţi Numiţi, dar cel puţin vei şti că, din partea mea, nu ai de ce te teme şi nici din partea ţinuturilor pe care le stăpânesc. Mă leg să nu-i ajut în ce vor face împotriva ta şi nici să-i ajut să se apere de tine. Până acum te-ai descurcat bine să scoţi din joc Numiţii, dar sunt sigur că te vei descurca şi mai bine ştiind că flancul de la miazăzi este sigur şi că ceilalţi luptă fără ajutorul meu. Bănuiesc că în Ziua Reîntoarcerii vom mai rămâne doar noi doi, aşa cum ar trebui. Aşa cum e destinat să fie.

Dinţii omului se închiseră cu zgomot, ascunşi de rânjetul îngheţat. Privirea părea în pragul nebuniei.

Rand se uită în gol. Un armistiţiu cu Sammael? Chiar dacă ar fi putut avea încredere că se va ţine de cuvânt, chiar dacă ar fi

însemnat să lase deoparte o primejdie până se ocupa de celelalte ar fi însemnat şi să lase mii de oameni la mila lui Sammael, iar acesta nu simţise niciodată mila. Simţi furia adunându-se dincolo de Hău şi îşi dădu seama că se umpluse de ***saidin.*** Torentul dulce şi murdar părea să fie un ecou al furiei sale. Iar acel ecou se împletea cu propria furie, până când nu mai putu să le deosebească.

— Du mesajul ăsta lui Sammael, spuse cu răceală. Pun la picioarele lui fiecare moarte pe care a provocat-o de când s-a trezit şi îi cer socoteală. Pun la picioarele lui fiecare crimă făcută sau cauzată de el vreodată şi îi cer socoteală. A scăpat de mâna dreptăţii în Rom M'doi şi în Noi Caimaine, şi Sohadra…

Erau amintirile lui Lews Therin, dar durerea lucrurilor care fuseseră săvârşite acolo, agonia grozăviilor văzute de Lews Therin ardea în Hău de parcă ar fi fost a lui.

— … Dar voi face dreptate. Spune-i că nu cad la pace cu Rătăciţii. Nu fac armistiţii cu Umbra.

Solul ridică o mână tremurândă ca să îşi şteargă sudoarea de pe frunte. Nu, nu era sudoare. Mâna se înroşi de sânge. Picături roşii îi ţâşneau din pori şi tremura din cap până în picioare. Hamad se dădu înapoi cu respiraţia tăiată. Nu era singurul. Bashere îşi răsuci mustaţa încruntându-se şi chiar şi Aielii se uitau cu ochii mari.

Vopsit parcă în roşu, mesagerul se prăbuşi scuturat de convulsii, într-o baltă de sânge împrăştiată de zbaterile lui.

Rand se uită la el cum moare, înconjurat de Hău, fără să simtă nimic. Vidul era un zăgaz pentru orice emoţie, şi oricum nu ar fi putut face nimic. Nici dacă ar fi ştiut să Tămăduiască nu credea că ar fi vrut să oprească moartea aceea.

— Cred, spuse Bashere încet, că Sammael o să-şi primească mesajul când insul nu o să se mai întoarcă. Am mai auzit de mesageri ucişi pentru că au adus veşti proaste, dar niciodată de mesageri ucişi înainte să plece cu veştile proaste.

Rand dădu din cap. Acea moarte nu schimba nimic, aşa cum nu schimbase nimic nici faptul că aflase de Tigraine.

— Pune pe cineva să-l îngroape. Nu ar strica nicio rugăciune, deşi nici nu o să ajute la ceva.

Oare de ce reginele din vitralii păreau acuzatoare? Sigur văzuseră lucruri şi mai rele, poate chiar în acea sală. Încă o simţea pe Alanna, putea spune în ce direcţie este; Hăul nu era un scut. Putea să se încreadă în Egwene? Avea şi ea secretele ei.

— Cred că o să-mi petrec noaptea în Cairhien.

— Un sfârşit ciudat pentru un om ciudat, zise Aviendha, ocolind platforma.

În spatele ei se ascundeau uşi mici, care dădeau spre camerele garderobei, şi mai departe, spre coridoarele din spate.

Rand vru să se pună între ea şi grămada însângerată de pe dalele roşii, dar se opri. Aviendha ignoră trupul neînsufleţit după o privire scurtă. Ca Fecioară a Lăncii văzuse probabil mai mulţi morţi decât văzuse vreodată Rand. Şi probabil ucisese la fel de mulţi, până pusese suliţa deoparte.

Se concentra asupra lui, plimbându-şi privirea peste el să se asigure că nu era rănit. Unele Fecioare îi zâmbiră, deschizând pentru Rand un coridor şi împingând Scuturile Roşii la o parte atunci când era nevoie, dar ea rămase unde era, aranjându-şi şalul cu ochii la el. Bine că, indiferent de ce credeau Fecioarele, ea era acolo doar fiindcă îi poronciseră înţeleptele să-l spioneze, căci altfel ar fi luat-o în braţe chiar acolo. Bine că nu îl dorea. I se potrivea brăţara pe care i-o dăduse, în formă de trandafiri printre spini. Era singura bijuterie pe care o purta, cu excepţia unui colier de argint, lucrat în stilul elaborat pe care meşterii din Kandor îl numeau fulgi-de-nea. Nu ştia de la cine îl primise.

„Pe Lumină!“ se gândi dezgustat. O voia şi pe Aviendha, ***şi*** pe Elayne, când ştia bine că nu le putea avea pe niciuna din ele. „Eşti mai rău decât a crezut Mat vreodată.“ Chiar şi Mat avea

suficientă minte să stea deoparte de o femeie atunci când credea că ar putea s-o rănească.

— Şi eu trebuie să merg la Cairhien, spuse ea.

Rand se strâmbă. Unul dintre motivele pentru care mergea acolo era o noapte petrecută fără să împartă aceeaşi cameră.

— Nu are nimic de-a face cu... începu ea să spună iute, muşcându-şi buza, cu ochii albaştri-verzui scăpărând de mânie. Trebuie să vorbesc cu înţeleptele, cu Amys.

— Desigur, răspunse el. Nu văd de ce nu.

Poate că putea să o lase în urmă acolo. Bashere îi atinse braţul.

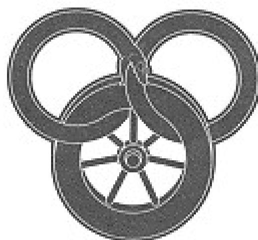
— După-amiaza asta urma să-mi treci în revistă călăreţii.

Vorbise ca şi cum ar fi spus ceva banal, dar ochii oblici dădeau altceva de înţeles. ***Era*** important, dar simţea că trebuie să plece din Caemlyn, din Andor.

— Mâine. Sau ziua următoare.

Trebuia să fie departe de reginele acelea care se întrebau dacă unul din neamul lor – pe Lumină, chiar era! – va sfâşia din nou Andorul ca atâţia alţii înaintea lui. Departe de Alanna. Măcar pentru o noapte trebuia să fie departe.

CAPITOLUL 17

Roata unei vieţi

ADUNÂNDU-ŞI SULIŢA ŞI CENTURA SABIEI DE LÂNGĂ TRON cu câteva fire de Aer, Rand deschise o poartă chiar în faţa platformei, o linie rotitoare de lumină care se lărgea, lăsând să se vadă camera goală, acoperită de lambriuri, aflată la şase sute de mile depărtare, în Palatul Soarelui, Palatul Regal din Cairhien. Camera era păstrată special pentru el, fără mobile, cu dalele albastre şi zidurile acoperite de lemn ce strălucea de la atâta lustruit. Deşi nu avea ferestre, camera avea multă lumină; opt lămpi aurite ardeau zi şi noapte, cu oglinzi care răsfrângeau lumina flăcărilor hrănite cu ulei. Se opri să-şi prindă centura, în timp ce Sulin şi Urien deschideau uşa către coridor, conducând în faţa lui Fecioare şi Scuturi Roşii acoperiţi de văl.

Găsea toate acele precauţii fără rost. Coridorul larg de afară, singura modalitate de a ajunge în cameră, era deja înghesuit de treizeci şi ceva de luptători ***Far Aldazar Din,*** Fraţii Vulturului, şi de aproape două duzini de oameni de-ai lui Berelain în platoşe

roşii şi coifuri ca nişte oale, care coborau în partea din spate până la ceafă. Dacă era un loc în lume unde Rand nu avea nevoie de Fecioare, acela era Cairhien, chiar mai mult decât Tear.

Când apăru Rand, un Frate al Vulturului mergea deja cu paşi mari pe coridor, urmat îndeaproape de un oştean din Mayene, strângând stânjenit în mâini suliţa şi sabia scurtă. O mică armată se ţinea după ***Far Aldazar Din,*** servitori în diverse livrele, un Apărător tairenian al Stâncii într-o platoşă trecută prin multe încercări şi haină neagră cu auriu, un soldat din Cairhien cu ţeasta pe jumătate rasă şi o platoşă şi mai lovită, două tinere Aiel cu fuste negre şi bluze albe, largi, probabil învăţăcele ale înţeleptelor. Vestea venirii lui se răspândea cu iuţeală, ca întotdeauna.

Era bucuros că Alanna era departe. Şi Verin, dar mai ales Alanna. Încă o mai simţea, chiar şi la distanţa aceea, doar o senzaţie vagă că era undeva la apus. Ca o mână care îi atinge un fir de păr de la ceafă. Era oare vreo cale de a se elibera de ea? Se deschise ***saidinului*** pentru o clipă, dar fără niciun rezultat.

„Nu poţi scăpa niciodată din cursele pe care le ţeşi singur. Lews Therin părea confuz. Puterea poate fi înfrântă doar de o putere şi mai mare, şi iarăşi eşti prins. Prins pentru totdeauna, să nu poţi muri."

Rand se înfioră. Câteodată i se părea că vocea vorbeşte cu el. Ar fi fost mai uşor să o audă în minte dacă, măcar din când în când, ar fi avut vreun sens ceea ce spunea.

— Te văd, ***car'a cam,*** spuse unul dintre fraţii Vulturului, la fel de înalt ca Rand, cu ochi cenuşii şi o cicatrice albă de-a lungul nasului, contrastând puternic cu pielea bronzată. Sunt Corman, din Mosaada Goshien. Fie ca astăzi să găseşti umbra.

Rand nu mai avu timp să-i răspundă cum trebuie, căci un ofiţer mayenarian roz în obraji se înghesui făcându-şi loc cu umărul, în fine, nu chiar cu umărul – era prea subţirel ca să

împingă un om cu un cap mai înalt şi o dată şi jumătate cât el, mai ales un Aiel, dar era poate suficient de tânăr să creadă că ar putea reuşi –, dar reuşi să se strecoare lângă Corman, în faţa lui Rand, punându-şi sub braţ un coif stacojiu împodobit cu o pană roşie.

— Seniore Dragon, sunt Havien Nurelle, senior locotenent în Gărzile înaripate, în slujba lui Berelain Paendrag Paeron, Prima din Mayene, şi în slujba voastră.

Chiar avea o pereche de aripi lucrată pe coif. Corman îi aruncă o privire amuzată.

— Te văd, Havien Nurelle, spuse Rand cu gravitate, iar băiatul clipi. Băiat? Nu era mai tânăr ca Rand. Asta era o surpriză.

— Dacă tu şi Corman…

Brusc îşi dădu seama că Aviendha dispăruse. Îşi rupea picioarele încercând să fugă de ea, iar ea, după ce îi permisese în final să fie lângă el, o ştersese de cum întorsese privirea!

— Duceţi-mă la Berelain şi Rhuarc, ordonă aspru. Dacă nu sunt împreună, duceţi-mă la care din ei e mai aproape şi găsiţi-l pe celălalt.

Fără îndoială că se dusese fuguţa la înţelepte, să le dea raportul despre ce mai făcuse el. O va lăsa acolo!

„Vrei ceea ce nu poţi avea. Ceea ce nu poţi avea este ceea ce îţi doreşti.“ Lews Therin scoase un râs dement. Nu-l mai supăra atât de mult ca altă dată. Nu chiar atât de mult.

Corman şi Havien plecară înainte, discutând cine era mai aproape, lăsându-şi oamenii în urmă, într-o procesiune impresionantă, urmaţi îndeaproape de Fecioare şi de Scuturi Roşii. Coridorul avea ceva apăsător în el, în ciuda lămpilor aprinse. Exista foarte puţină culoare, cu excepţia unor tapiserii unde totul era frumos aranjat, flori sau păsări brodate, căprioare sau leoparzi vânând ori nobili în bătălie. Pentru servitorii cairhieni care se dădeau grăbiţi din calea lor, livreaua însemna dungi colorate la guler şi emblema Casei brodată pe piept; câteodată gulerul sau mânecile aveau culorile Casei, dar foarte

rar întreaga haină sau fustă. Doar servitorii mai importanţi erau mai bine îmbrăcaţi. Cairhienilor le plăcea ordinea şi dispreţuiau tot ce era strident. Din loc în loc erau nişe în care se aflau câte un vas aurit, o vază făurită de Oamenii Mării, dar toate sobre, lucrate în linii drepte, încercând parcă să-şi ascundă liniile curbe, dacă aveau vreuna. Ori de câte ori holul lăsa loc unei colonade cu coloane pătrate sau unei grădini, treptele erau tăiate drept, cu precizie, straturile de flori aveau aceeaşi dimensiune, tufişurile şi copăceii erau tăiaţi cu stricteţe şi plantaţi la distanţe egale. Era convins că, dacă dogoarea şi seceta nu ar fi ucis florile, acestea ar fi înflorit şi ele în linii drepte.

Rand îşi dori ca Dyelin să poată vedea vasele acelea. Shaido căraseră tot ce putuseră să ridice cu braţele, de-a lungul Cairhienului, şi arseseră tot ce nu putuseră căra, dar un astfel de comportament călca în picioare ***ji'e'toh.*** Aielii care îl urmau pe Rand salvaseră oraşul, dar, după regulile lor, aveau dreptul la a cincea parte, şi nicio lingură în plus. Bael fusese de acord, fără tragere de inimă, să renunţe şi la acest drept în Andor. Rand credea că, fără să aibă inventarul, nimeni nu şi-ar fi putut da seama că lipsea ceva din palat.

Cu toate discuţiile lor, Corman şi Havien nu reuşiră să-l găsească nici pe Rhuarc, nici pe Berelain, înainte de a fi găsiţi ei înşişi.

Cei doi ieşiră în întâmpinarea lui Rand singuri, dintr-una din colonade, ceea ce-l făcu să simtă că el însuşi conducea o paradă.

Rhuarc, în ***cadin'sor,*** cu fire cărunte în părul negru, părea înalt ca un turn pe lângă Berelain, o femeie tânără, frumoasă şi palidă, într-o rochie albastră cu alb, cu un decolteu suficient de adânc ca să-l determine pe Rand să-şi dreagă glasul când făcu o reverenţă în faţa lui. Cu ***shoufa*** în jurul gâtului, Rhuarc nu purta nicio armă în afară de un cuţit Aiel mare şi greu. Ea purta

Diadema Primei, un şoim de aur în zbor, prinsă în părul negru, strălucitor care cobora în valuri pe umerii goi.

Poate era mai bine că Aviendha plecase; uneori se manifesta violent faţă de femeile care i se păreau ei că îi fac avansuri.

Brusc îşi dădu seama că Lews Therin fredona fără cuvinte şi fără vreo melodie. Ceva îl deranja pe Rand, dar...? Fredonând, ca un bărbat care admiră o femeie frumoasă fără să fie văzut.

„Opreşte-te! ţipă Rand în gând. Nu mai privi prin ochii mei!“ Nu-şi putea da seama dacă auzise – era cineva acolo să audă? —, dar zumzăitul încetă.

Havien se lăsă într-un genunchi, dar Berelain îi făcu absentă semn să se ridice.

— Sper că totul e bine cu Seniorul Dragon şi cu Andorul, spuse cu o voce care făcea orice bărbat să o asculte. Şi cu prietenii tăi, Mat Cauthon şi Perrin Aybara.

— Totul este bine. Şi tu?

Mereu întreba de Mat şi Perrin, indiferent cât de des îi repeta că unul e în drum spre Tear şi pe celălalt nu-l văzuse de dinainte de a pleca în Pustiu. Berelain se uită către Rhuarc, în timp ce treceau de o parte şi de alta a lui Rand, pornind pe coridor.

— Pe cât de bine se poate, Seniore Dragon.

— E bine, Rand al’Thor, zise Rhuarc fără nicio expresie pe chip, dar el arareori avea vreuna.

Rand ştia că amândoi înţeleg de ce o pusese pe Berelain conducătoare acolo. Din motive pragmatice. Prima conducătoare care se aliase cu el de bunăvoie, putea avea încredere în ea, pentru că avea nevoie de el, acum mai mult ca niciodată, ca să ţină la distanţă Tearul de Mayene. Înalţii Seniori încercaseră mereu să trateze Mayene ca pe propria provincie. În plus, fiind o străină dintr-un neam mic la sute de mile spre miazăzi, nu avea niciun motiv să sprijine vreo facţiune sau alta, deci nu putea spera să pună mâna pe putere şi ştia cum se conduce o ţară. Motive seci. Având în vedere ce simţeau Aielii pentru cei din Cairhien şi aceştia pentru Aieli, să-l fi pus pe

Rhuarc conducător ar fi însemnat vărsare de sânge, iar Cairhienul avusese parte de suficient sânge.

Aranjamentul părea să funcţioneze bine. Ca şi Semaradris şi Weiramon în Tear, cairhienii o acceptaseră guvernatoare şi pentru că nu era din neamul Aiel, nu doar fiindcă o numise Rand. Berelain ştia ce face, iar în plus asculta sfaturile oferite de Rhuarc, care vorbea în numele căpeteniilor de clanuri rămase în Cairhien. Fără îndoială că trebuia să se descurce şi cu înţeleptele – probabil o să înceteze să-şi vâre nasul peste tot a doua zi după ce Aes Sedai vor face acest lucru –, dar până atunci nu vorbise de ele.

— Şi Egwene? întrebă Rand. E mai bine?

Berelain îşi strânse uşor buzele. Nu o plăcea pe Egwene. Dar nici Egwene nu o simpatiza. Nu aveau niciun motiv, cel puţin unul de care să ştie şi el, dar aşa stăteau lucrurile. Rhuarc îşi desfăcu braţele:

— Din câte îmi spune Amys…

Amys era soţia lui, nu doar o înţeleaptă. Una din cele două soţii ale lui. Avea două. Era unul dintre cele mai ciudate obiceuri Aiel de care auzise Rand.

— … Zice că Egwene are nevoie de odihnă, exerciţii uşoare, multă mâncare şi aer curat. Cred că face plimbări când e mai răcoare.

Berelain îi aruncă o privire strâmbă; stratul subţire de transpiraţie de pe chip nu îi ştirbea frumuseţea, dar Rhuarc nu avea niciun strop de sudoare pe faţă.

— Aş vrea să o văd. Dacă înţeleptele permit, adăugă Rand. Înţeleptele îşi apărau drepturile cu aceeaşi străşnicie ca orice Aes Sedai, mai ales în faţa căpeteniilor de sept, clan şi, în special, în faţa ***car'a'carnului.***

— Dar mai întâi…

Apropiindu-se de un loc în care zidul făcea loc unor balustrade, lui Rand i se păru că aude un zgomot. Zăngănitul săbiilor de antrenament. Aruncă o privire în trecere. Sau, mai

bine zis, asta îi fusese intenţia, căci ceea ce văzu îl amuţi, făcându-l să se oprească. O duzină de femei scăldate în sudoare se duelau în perechi, sub privirea unui cairhian ţeapăn, îmbrăcat într-o haină cenuşie. Unele dintre ele purtau fuste despicate de călărie, celelalte pantaloni şi haine bărbăteşti. Unele păreau puternice, dar mânuiau sabia stângaci, altele pluteau cu uşurinţă dintr-o poziţie într-alta, dar mânuiau ezitând armele. Toate păreau să poarte masca unei hotărâri întunecate, dar izbucneau adesea în râs când realizau că au făcut o greşeală.

Individul ţeapăn lovi din palme, iar femeile se sprijiniră gâfâind în săbiile de antrenament, în timp ce unele dintre ele îşi mişcau braţele neobişnuite cu aşa ceva. De undeva ţâşniră servitori, înclinându-se şi făcând reverenţe în dreapta şi în stânga, în timp ce cărau tăvi cu carafe cu apă şi cupe. Dar purtau veşminte ciudate pentru nişte servitori din Cairhien. Purtau alb. Rochii, haine sau pantaloni, toate erau de un alb pur.

— Ce-i asta? întrebă Rand.

Rhuarc scoase un sunet dezgustat.

— Unele dintre femeile din Cairhien sunt impresionate de Fecioare, răspunse zâmbind Berelain. Vor să fie Fecioare. Doar că ale sabiei, se pare, nu ale Lăncii.

Sulin îşi îndreptă spatele indignată, iar mâinile Fecioarelor schimbară semne revoltate.

— Sunt fiice ale nobilelor Case, continuă Berelain. Le las să stea aici, fiindcă părinţii lor nu îngăduie aşa ceva. Acum au apărut în oraş aproape o duzină de şcoli unde femeile pot învăţa să lupte cu sabia, dar majoritatea trebuie să se furişeze. Şi nu doar femeile, desigur. Tinerii din Cairhien sunt foarte impresionaţi de neamul Aiel. Au început să adopte ***ji'e'toh.***

— Îl stâlcesc, asta fac, mârâi Rhuarc. Mulţi întreabă care sunt căile noastre, şi cum poţi să nu zici cuiva care este calea dreaptă? Chiar şi unui ucigaş-de-copaci, spuse părând gata să scuipe. Dar iau ce le spunem şi schimbă.

— Nu schimbă, protestă Berelain, adaptează doar, cred.

Rhuarc ridică din sprâncenele, oftând. Chipul lui Havien era imaginea vie a ofensei, văzându-şi conducătoarea contrazisă.

Nici Rhuarc, nici Berelain nu băgară de seamă; amândoi se uitau la Rand, iar el avea impresia că cei doi se mai dondăniseră pe aceeaşi temă.

— Îl schimbă, repetă Rhuarc apăsat. Idioţii ăia îmbrăcaţi în alb pretind că sunt ***gai'shain. Gai'shain!***

Ceilalţi Aieli murmurară; Fecioarele vorbeau mişcându-şi repede degetele. Havien începea să se nelinişească.

— În ce bătălie sau raid au fost ei luaţi prizonieri? Ce ***toh*** aveau ei? Mi-ai aprobat interdicţia de a purta lupte în oraş, Berelain Paeron, dar poartă dueluri oriunde cred că nu sunt văzuţi, iar cel care pierde se îmbracă în alb. Dacă unul îl loveşte pe altul, când amândoi poartă arme, cel lovit îl provoacă la duel, iar dacă refuză trebuie să se îmbrace în alb. Ce are asta de-a face cu onoarea şi obligaţia? Schimbă totul şi fac lucruri la care ar roşi până şi obrazul unui sharaman. Acestor lucruri ar trebui să li se pună capăt, Rand al'Thor!

Berelain îşi încleştă fălcile cu încăpăţânare, strângându-şi mâinile în pumni.

— Tinerii s-au luptat mereu între ei, spuse cu un ton care te făcea să uiţi că şi ea era tânără. Şi, fiindcă tot ai început, află că nimeni nu a murit în vreun duel. Nimeni. Doar lucrul ăsta ar trebui să fie suficient să-i lăsăm în pace. În plus, am avut de înfruntat taţi şi mame, unii dintre ei foarte puternici, care îşi voiau fiicele trimise acasă. Nu le voi refuza acum fetelor ce le-am promis deja.

— Păstrează-le, dacă pofteşti, spuse Rhuarc. Lasă-le să înveţe cum se mânuieşte sabia, dacă aşa poftesc. Dar să nu mai aud că pretind că urmează calea ***ji'e'toh.*** Şi nici să-i văd îmbrăcaţi în alb, pretinzând că sunt ***gai'shain.*** Ceea ce fac ei ne jigneşte. Rhuarc rămase cu privirea albastră şi rece pironită pe Berelain, dar aceasta continua să se uite la Rand.

Acesta ezită o clipă. Credea că înţelege ce îi împingea pe tinerii din Cairhien să urmeze ***ji'e'toh.*** Cuceriţi de două ori în douăzeci şi ceva de ani, probabil se întrebau în ce constă secretul. Sau poate credeau că înfrângerile lor arătau doar că Aielii aveau o cale mai bună. Sigur că Aielii erau supăraţi având impresia că li se iau în râs obiceiurile. Dar totuşi unele feluri în care cineva putea ajunge ***gai'shain*** nu erau mai puţin ciudate. Spre exemplu, să vorbeşti unui bărbat de socrul său sau unei femei de soacra sa – al doilea tată şi a doua mamă, cum spuneau Aielii – dacă nu îi menţionaseră ei înainte era considerat un lucru atât de ostil încât puteau lua armele în mână. Dacă cel ofensat îl atingea pe celălalt, potrivit ***ji'e'toh,*** era acelaşi lucru cu a atinge un inamic înarmat, fără a-l răni. Câştigau mult ***ji*** şi ***toh,*** iar cel atins putea cere să fie făcut ***gai'shain,*** pentru a-şi micşora propriile obligaţii şi din onoarea câştigată de celălalt. Potrivit ***ji'e'toh,*** o cerere întemeiată de a fi făcut ***gai'shain*** trebuia respectată, aşa că te puteai trezi ***gai'shain*** doar dacă aduceai vorba de soacra cuiva. Nu era mai puţin prostesc decât ce făceau tinerii aceia. Până la urmă conta un singur lucru. O pusese pe Berelain să conducă acolo; trebuia să o sprijine. Nu putea face altceva.

— Cairhienii te ofensează fiindcă sunt cairhieni, Rhuarc! Lasă-i în pace. Cine ştie, poate într-o bună zi vor învăţa suficient încât să nu-i mai urăşti atât de mult.

Rhuarc mormăi cu amărăciune, iar Berelain zâmbi. Rand avu o clipă senzaţia că o să scoată limba la Aiel. Poate era doar imaginaţia lui. Ea era doar cu câţiva ani mai mare decât Rand, dar pe vremea când el stătea cu oile în Ţinutul celor Două Râuri, ea conducea Mayene.

Trimiţându-i pe Corman şi pe Havien înapoi la posturile lor, Rand îşi continuă drumul, flancat de Rhuarc şi Berelain, cu restul venind în spatele lor. O paradă. Mai lipseau doar tobele şi trompetele.

În spatele lui se porni iarăşi zăngănitul săbiilor. Încă o schimbare, chiar dacă mică. Nici măcar Moiraine, care studiase mult timp profeţiile Dragonului, nu ştiuse dacă noua Frângere a Lumii care va veni odată cu el însemna venirea unei noi Vârste, dar în mod cert însemna multe schimbări. La fel de multe venite accidental, precum cele făcute intenţionat.

Când ajunseră la uşa camerei de lucru pe care Berelain şi Rhuarc o împărţeau – lambriurile de lemn închis la culoare, lustruit, erau decorate cu sori care se ridică, sugerând că odată încăperea fusese folosită de capete încoronate Rand se întoarse către Sulin şi Urien. Dacă nici aici nu se putea lipsi de toate acele gărzi, atunci unde?

— Mă voi întoarce la Caemlyn mâine, la un ceas sau două după ce răsare soarele. Până atunci vizitaţi corturile, vedeţi-vă cu prietenii şi încercaţi să nu stârniţi vreo gâlceavă sângeroasă. Dacă vreţi neapărat, două din voi pot rămâne să mă apere de şoareci; nu cred că ceva mai mare de-atât poate sări la gâtul meu aici.

Urien rânji şi dădu din cap, arătând către un cairhian:

— Şoarecii pot fi mari aici.

O clipă Rand avu senzaţia că Sulin urma să îl contrazică. Privirea ei lungă dură doar o clipă, apoi aprobă cu o mişcare a capului. Cu buzele strânse, totuşi. Dar nu se îndoia că vor avea ce să-i audă urechile când va rămâne singur cu Fecioarele.

Era a doua oară când intra în acea cameră mare şi, ca şi prima dată, i se părea plină de contraste. Pe tavanul înalt, acoperit de tencuială, liniile drepte şi unghiurile ascuţite alcătuiau desene care se repetau şi de-a lungul pereţilor, şi în jurul şemineului masiv, acoperit cu marmură albastră. În mijlocul camerei trona o masă mare, acoperită cu hârtii şi hărţi, alcătuind un soi de barieră. Cele două ferestre înalte, de o parte şi de alta a şemineului, aveau ghivece de pământ, pline de flori micuţe, roşii şi albe. Pe perete atârna un tablou cu corăbii pe mare şi bărbaţi care trăgeau năvoade pline de peşte, principala

sursă de bogăţie din Mayene. Pe un scaun cu spătar înalt, în care Berelain ar fi încăput comod ghemuită, rămăsese un gherghef pe jumătate terminat, cu un ac cu fir roşu înfipt în el. Pe podea era un singur covor, în motive florale aurii, roşii şi albastre, iar o carafă de argint şi pocale, pe o tavă de argint, stăteau pe o măsuţă aşezată lângă scaun, împreună cu o carte subţire, roşie şi un semn de carte de piele, ţesut cu fir de aur.

De cealaltă parte a mesei, podeaua era acoperită de covoare în culori vii şi de pernuţe cu ciucuraşi, roşii, albastre şi verzi, împrăştiate peste tot. O pungă de tutun, o pipă scurtă şi o pereche de cleşti se aflau lângă un vas acoperit de aramă, deasupra unui mic cufăr cu întărituri de aramă, în timp ce pe un cufăr ceva mai mare, cu întărituri de fier, era pusă o figurină de fildeş înfăţişând un animal straniu, despre care Rand se îndoia că există. De-a lungul zidului erau stivuite două duzini de cărţi, de toate dimensiunile, de la cele ce ar fi încăput cu uşurinţă într-un buzunar până la cele pe care Rhuarc ar fi trebuit să le care cu ambele mâini. În Pustiu, Aielii îşi făceau toate lucrurile de care aveau nevoie, mai puţin cărţi; neguţătorii ambulanţi făceau o avere printre Aieli vânzând doar cărţi.

— Acum, spuse Rand când uşa se închise în spatele său, lăsându-l singur cu Rhuarc şi Berelain, cum stau lucrurile de fapt?

— Cum am spus, replică Berelain. Pe cât de bine ne putem aştepta. Pe străzi se vorbeşte de Caraline Damodred şi Toram Riatin, dar cei mai mulţi sunt prea obosiţi ca să-şi mai dorească un război acum.

— Se spune că li s-au alăturat zece mii se oşteni andorani, începu Rhuarc, umplându-şi pipa cu tutun. Zvonurile umflă numărul de zece sau douăzeci de ori, dar, dacă este adevărat, e îngrijorător. Cercetaşii spun că nu sunt mulţi, dar, dacă îi lăsăm să se înmulţească, vor fi mai mult decât un mic motiv de enervare. Musca galbenă e atât de mică încât abia poţi să o

vezi, dar, dacă îşi lasă ouăle sub pielea ta, îţi vei pierde braţul sau piciorul înainte de a ieşi larvele – asta dacă nu te şi ucide.

Rand mormăi. Rebeliunea lui Darlin în Tear nu era singura de care trebuia să se ocupe. Casa Riatin şi Casa Damodred, ultimele două care avuseseră Tronul Soarelui, fuseseră rivale de moarte înainte să apară Rand, şi probabil vor fi iarăşi după ce el va dispărea. Acum se împăcaseră – cel puţin în aparenţă; niciodată nu puteai şti ce faceau de fapt cairhienii – şi, le fel ca Darlin, Toram şi Caraline îşi adunau forţele suficient de departe pentru a se considera în siguranţă. În cazul lor, la baza dealurilor Osiei Lumii, cât de departe puteau de oraş, fără să iasă totuşi din ţinut. Ca şi Darlin, strânseseră o adunătură de toate soiurile: nobili, mai ales din cei de mijloc; refugiaţi, mercenari sadea şi câţiva foşti bandiţi la drumul mare. Poate că Niall îşi vârâse coada şi acolo, ca şi în cazul lui Darlin.

Dealurile nu erau impenetrabile ca Haddon Mirk, dar Rand nu se grăbea să atace; avea prea mulţi duşmani, în prea multe locuri. Dacă se oprea într-un loc să zdrobească musculiţa galbenă a lui Rhuarc, se putea trezi cu un leopard în spate, în altă parte. Voia să înceapă cu leopardul. Numai de-ar fi ştiut unde erau ceilalţi leoparzi.

— Ce se aude de Shaido? întrebă, aşezându-şi Sceptrul Dragonului pe o hartă pe jumătate desfăcută. Arăta partea de miazănoapte a Cairhienului şi munţii numiţi Piscul Dragonului. Poate că Shaido nu erau un leopard la fel de mare ca Sammael, dar erau ceva mai mari decât înaltul Senior Darlin sau Doamna Caraline. Berelain îi întinse un pocal cu vin, iar el îl luă mulţumindu-i.

— Înţeleptele au spus ceva de intenţiile Sevannei?

Ar fi crezut că măcar una sau două pot privi înjur şi asculta călătorind în Piscul Dragonului. Ar fi pus rămăşag că înţeleptele Shaido aşa făceau când treceau de râul Gaelin. Dar nu spuse nimic. Poate că Shaido renunţaseră la ***ji'e'toh,*** dar Rhuarc

rămăsese fidel felului tradiţional Aiel de a spiona. Înţeleptele păreau să aibă alte păreri, dar ce anume erau greu de zis.

— Spun că Shaido îşi construiesc aşezări. Rhuarc făcu o pauză pentru a-şi pune cu un cleşte în pipă un cărbune aprins luat din vasul de alamă plin de nisip. După ce pufai până scoase un fum albastru, continuă:

— Ele nu cred că Shaido mai au de gând să se întoarcă în Ţinutul întreit vreodată. Nici eu.

Rand îşi trecu o mână prin păr. Caraline şi Toram erau ca o rană purulentă, iar Shaido se aşezau de această parte a Osiei Lumii. Un amestec mult mai periculos decât Darlin. Iar degetele nevăzute ale Alannei păreau gata să-l atingă.

— E şi vreo veste bună?

— În Shamara sunt lupte, spuse Rhuarc peste vălătucii de fum.

— Unde?

— Shamara. Sau Shara. Au multe nume pentru ţinutul lor. Co’dansin, Tomaka, Kigali şi altele. Poate că toate sunt adevărate sau niciunul. Oamenii ăia mint fără să clipească. Dacă desfaci un balot de mătase cumpărat de la ei, ai să vezi că doar deasupra e mătase. Şi, dacă data viitoare îl găseşti pe cel care ţi l-a vândut, o să spună că nu te-a mai văzut niciodată sau că nu a mai fost niciodată acolo cu negustorie. Dacă îl presezi, ceilalţi îl vor ucide ca să te liniştească, apoi vor spune că doar el ar fi putut face aşa ceva cu mătasea, apoi vor încerca să-ţi vândă apă drept vin.

— De ce sunt luptele din Shara o veste bună? întrebă Rand încet. Nu voia cu adevărat să audă răspunsul. Berelain asculta cu interes; nimeni, cu excepţia Aielilor şi a Oamenilor Mării, nu ştia mai nimic de ţinuturile de dincolo de Pustiu, de unde veneau mătăsurile şi fildeşul. Ei şi poveştile din „Călătoriile lui Jain Piciormare“, care erau greu de crezut. Deşi, dacă stătea să se gândească bine, Rand îşi amintea că acestea aduceau vorba

şi de minciună, şi de numele diferite, doar că în exemplele din carte niciun nume nu se potrivea cu cele date de Rhuarc.

— Niciodată nu sunt lupte în Shara, Rand al'Thor. Se spune că Războaiele troloce i-au lovit şi pe ei – trolocii intraseră şi în pustiul Aiel; de atunci numele troloc pentru Pustiul Aiel era Câmpurile Morţii –, dar nici nu am mai auzit vorbindu-se de vreo bătălie, dacă a mai fost vreuna. Aproape nimic nu răzbate de la ei. Ei spun că pământul lor a fost mereu unul, nu mai multe, ca la noi, şi mereu a fost pace. Când ai devenit ***car'a'carn*** în Rhuidean, vestea s-a răspândit repede, la fel şi felul în care îţi spuneau cei din ţinuturile umede. Dragonul Renăscut. Vestea a călătorit în lăcaşurile de negoţ de-a lungul Marelui Canion şi al Stâncilor Zorilor. Acum vin veşti de la ei. Sunt lupte în Shara, iar Shamarienii întreabă când va Frânge Lumea Dragonul Renăscut.

Vinul îi păru dintr-odată amar. Alt loc ca Tarabon şi Arad Doman, sfâşiat doar la auzul numelui lui. Cât de departe se împrăştiau undele Pânzei? Se duceau din pricina lui războaie de care nu va auzi niciodată, în ţinuturi de care nu va auzi niciodată?

„Moartea călătoreşte pe umerii mei, murmură Lews Therin. Moartea calcă pe urma paşilor mei. Eu sunt moartea.“

Cuprins de un fior, Rand îşi puse pocalul pe masă. Cât de mult cereau Profeţiile în acele versuri meşteşugite, cu acele sugestii ispititoare? Trebuia oare să adauge Shara sau cum s-o fi chemând, Cairhienului şi celorlalte ţinuturi? întreaga lume? Cum, când el nu era în stare nici să stăpânească aşa cum trebuie Tearul şi Cairhienul? Nu i-ar fi ajuns o viaţă de om. Andor. Dar, dacă trebuia să rupă fiecare ţară, fiecare ţinut, Andorul va rămâne întreg pentru Elayne. Cumva.

— Shara sau cum s-o fi chemând e foarte departe de aici. Fiecare lucru la timpul lui, iar acum e timpul pentru Sammael.

— Sammael, aprobă Rhuarc.

Berelain se înfioră şi-şi goli pocalul.

Pentru prima dată vorbiră de Aielii care înaintau spre miazăzi. Rand voia ca forţa care se strângea în Tear să fie suficient de mare pentru a spulbera orice ar fi putut scoate Sammael în cale. Rhuarc părea mulţumit; Berelain se plângea că ar trebui să rămână mai multe trupe în Cairhien. Asta până când Rhuarc o făcu să tacă, iar ea mormăi ceva despre cum e prea încăpăţânat, dar apoi continuă să vorbească despre eforturile de a-i convinge pe ţărani să se întoarcă la pământurile lor. Credea că până anul următor nu avea să fie nevoie de grânele Tearului. Dacă seceta se oprea. Dacă nu, Tearul nu va avea grâne nici pentru el însuşi, cu atât mai puţin pentru alţii. Negoţul începea să se înfiripe din nou. Negustorii începuseră să vină din Andor, Tear, Murandi şi chiar din Ţinuturile de Hotar. Un brăzdar-de-ape al Oamenilor Mării aruncase ancora chiar în acea dimineaţă, ceea ce era ciudat atât de departe de mare, dar erau bine-veniţi.

Berelain începu a vorbi concentrată, cu o voce vioaie, mişcându-se în jurul mesei pentru a lua o hârtie sau alta, spunând ce ar trebui şi ce îşi permitea să mai cumpere Cairhienul, ce trebuia să vândă acum, peste şase luni sau un an. În funcţie de vreme, desigur. Menţionase asta de parcă nu era nimic important, dar se uită la Rand de parcă i-ar fi spus că, dacă era Dragonul Renăscut, trebuia să găsească o soluţie. Rand o văzuse până atunci seducătoare, înfricoşată, sfidătoare, arogantă, dar niciodată aşa. Părea o femeie schimbată. Rhuarc, aşezat pe pernuţele lui, pufăind din pipă, se uita la ea amuzat.

— ... Şcoala aia a ta ar putea face ceva bun, spuse încruntându-se la o foaie de hârtie acoperită de un scris mărunt, dacă s-ar opri din inventat lucruri noi şi ar construi ceea ce au inventat deja.

Îşi duse un deget la buze, uitându-se gânditoare în gol:

— Spui să le dau cât aur vor, dar, dacă m-ai lăsa să le opresc banii până când...

Jalani îşi vârî chipul plinuţ pe uşă – Aielii păreau să nu înţeleagă la ce serveşte să baţi în uşă –, spunând:

— Mangin e aici să vorbească cu Rhuarc şi cu tine, Rand al’Thor!

— Spune-i că voi fi bucuros să-l primesc mai târziu, începu Rand înainte de a fi întrerupt de Rhuarc.

— Ar trebui să vorbeşti cu el acum, Rand al’Thor.

Chipul căpeteniei de clan avea ceva grav în el; Berelain pusese foaia pe masă şi se uita cu atenţie la podea.

— Foarte bine, spuse Rand încet.

Capul lui Jalani dispăru; după câteva clipe intră Mangin. Mai înalt decât Rand, fusese unul dintre cei care trecuseră Zidul Dragonului în căutarea Celui-Care-Vine-cu-Zorile, unul dintre cei câţiva care cuceriseră Stânca din Tear.

— Acum şase zile, am ucis un om, începu brusc, un ucigaş-de-copaci, şi trebuie să ştiu dacă am ***toh*** în faţa ta, Rand al’Thor.

— In faţa mea? Ai voie să te aperi, Mangin; pe Lumină! Ştii că… Pentru o clipă rămase tăcut, privind ochii sobri, în care nu se citea frica. Curiozitatea, poate. Chipul lui Rhuarc nu-i spunea nimic; Berelain se uita în altă parte.

— Nu te-a atacat el, nu-i aşa?

Mangin clătină din cap.

— Am văzut că merita să moară, aşa că l-am ucis.

Spusese asta cu cel mai firesc ton din lume; văzuse că jgheabul de scurgere trebuia curăţat, aşa că l-a curăţat.

— Dar tu ai spus că nu putem ucide un ucigaş-de-copaci decât în luptă sau dacă ne atacă. Am ***toh*** în faţa ta?

Rand îşi aduse aminte ce spusese… „pe el am să-l spânzur“. Simţea o greutate pe piept.

— De ce merita să moară?

— Purta ceea ce nu avea dreptul, replică Mangin.

— Ce purta? Ce purta, Mangin?

Rhuarc răspunse, atingându-şi braţul stâng:

— Asta.

Voia să spună Dragonul înfăşurat în jurul braţului. Căpeteniile de clan îl arătau rar şi vorbeau de el şi mai rar; semnele erau învăluite în mister, iar căpeteniile erau mulţumite să lase lucrurile aşa.

— Era făcut cu ace şi cerneluri, desigur. Un tatuaj.

— Pretindea că este şef de clan? întrebă Rand căutând o scuză… „pe el am să-l spânzur".

Mangin fusese printre primii care îl urmase.

— Nu, răspunse Mangin. Era băut şi se lăuda cu ceea ce nu ar fi trebuit să aibă. Îţi văd ochii, Rand al'Thor! E greu de înţeles. Am avut dreptate să-l ucid, dar acum am ***toh*** în faţa ta, spuse cu un rânjet.

— Ai greşit să-l ucizi. Ştii pedeapsa pentru crimă.

— O funie în jurul gâtului, cum folosesc cei din ţinuturile umede, spuse Mangin gânditor. Spune-mi unde şi când; voi fi acolo. Fie ca astăzi să găseşti apă şi umbră, Rand al'Thor!

— Fie ca astăzi să găseşti apă şi umbră, zise Rand cu tristeţe.

— Cred, spuse Berelain după ce uşa se închise în spatele lui Mangin, că se va duce la spânzurătoare de bunăvoie. Oh, nu te uita aşa la mine, Rhuarc! Nu vreau să zic nimic rău de el sau de onoarea Aielilor.

— Şase zile, gemu Rand, întorcându-se către ea. Ştiaţi de ce au venit, amândoi. De şase zile, şi aţi lăsat asta pe umerii mei. Crima e crimă, Berelain.

— Nu sunt obişnuită să vină cineva la mine să-mi spună că tocmai a comis o crimă. Afurisit de ***ji'e'toh.*** Afurisiţii de Aieli cu onoarea lor cu tot.

Cuvintele sunau ciudat venind din gura ei. Părea că se apăra, deşi avea o ţinută regală.

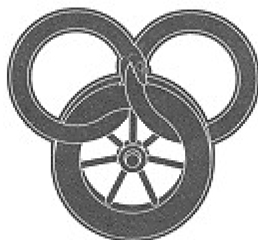
— Nu ai de ce să fii mânios pe ea, Rand al'Thor, interveni Rhuarc. ***Toh-ul*** lui Mangin e cu tine, nu cu ea. Sau cu mine.

— Toh-ul lui e cu omul pe care l-a ucis, spuse Rand rece; Rhuarc părea şocat. Nu mă mai aşteptaţi pe mine data viitoare când cineva comite o crimă. Aplicaţi legea!

Poate astfel nu va mai trebui niciodată să condamne un om pe care îl cunoştea şi care îi era drag. Va face asta din nou dacă va trebui. Ştia, şi îl întrista. Ce devenise?

„Roata unei vieţi, murmură Lews Therin. Fără milă. Fără îndurare.“

Capitolul 18

Singurătate

— Mai sunt şi alte probleme de care vreţi să mă ocup? întrebă Rand pe un ton care sugera că voia să spună probleme pe care ei ar fi trebuit să le rezolve deja. Rhuarc clătină din cap încetişor; Berelain se înroşi.

— Bine. Stabiliţi o zi pentru spânzurarea lui Mangin – „Dacă doare prea tare, râse răguşit, în şoaptă, Lews Therin, dă durerea altcuiva“. Responsabilitatea sa. Datoria sa. Îşi îndreptă spatele, pentru a nu se lăsa strivit de munte.

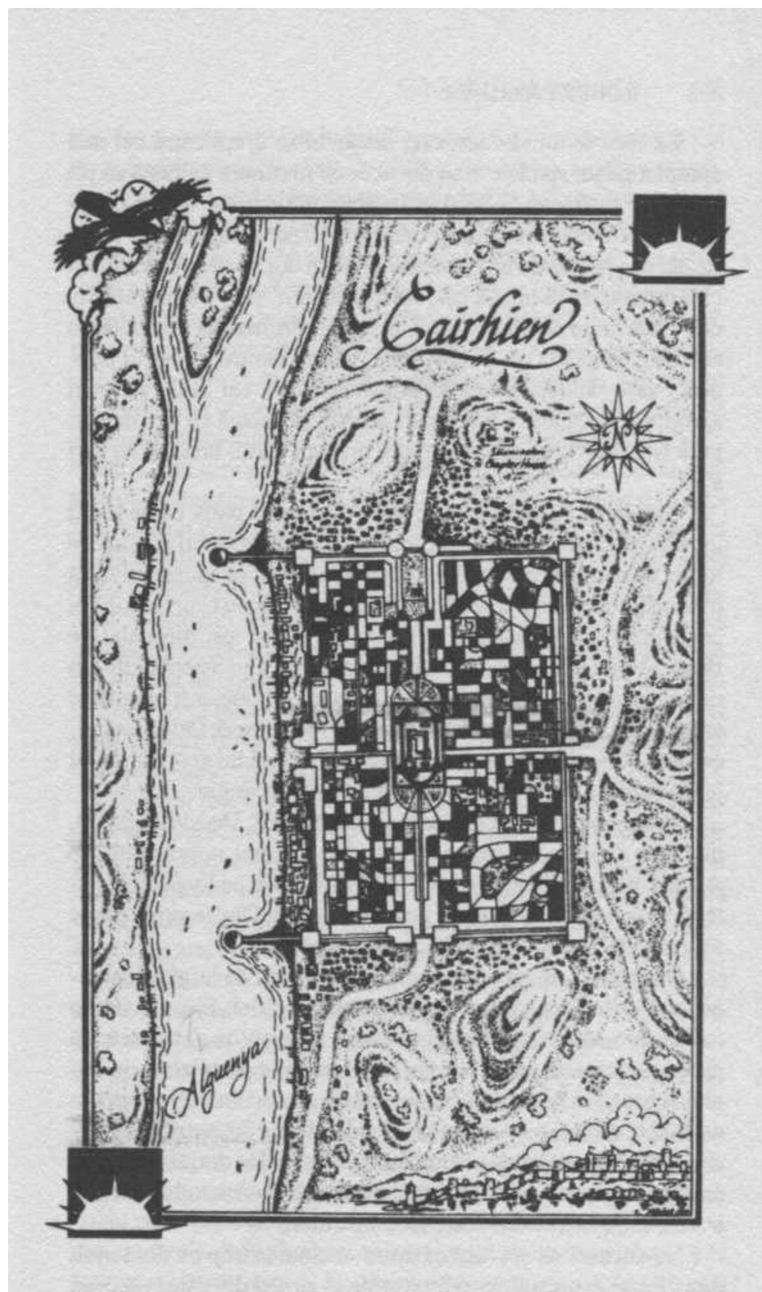
— Spânzuraţi-l mâine. Spuneţi-i că eu am zis aşa. Mă duc la şcoală.

Se opri, uitându-se în gol, şi realiză că aştepta comentariul lui Lews Therin, nu al lor. Aştepta comentariul unui nebun, al unui nebun mort.

Rhuarc îi spuse că probabil înţeleptele veneau deja de la corturi, iar Berelain că nobilii din Tear şi Cairhien vor vocifera să afle unde îl ţin ascuns; Rand le spuse să zică adevărul. Dar să nu

îl urmeze; se va întoarce când se va întoarce. Cei doi arătau de parcă ar fi înghiţit prune acre, dar luă Sceptrul Dragonului şi ieşi.

Pe hol, Jalani şi un Scut Roşu cu părul auriu de aceeaşi vârstă cu ea se ridicară repede în picioare, schimbând o privire scurtă. Coridorul era gol, cu excepţia câtorva servitori grăbiţi. Unul din fiecare; avea sens, dar Rand se întrebă dacă Urien trebuise să se lupte cu Sulin pentru asta.

Cairhien
Alguenya

Le facu semn să-l urmeze, ducându-se drept către cel mai apropiat grajd; staulele erau din aceeaşi marmură galbenă ca pilonii care susţineau tavanul înalt. Şeful grăjdarilor, un ins noduros cu urechi mari, cu Soarele Cairhienului pe vesta scurtă de piele, fu atât de şocat să-l vadă pe Rand doar cu doi Aieli în escortă, încât continuă să se uite la uşă, aşteptând alţii, şi se înclina atât de des încât Rand se întrebă dacă o să mai primească vreodată un cal. Dar, de îndată ce omul strigă: „Un cal pentru Seniorul Dragon“, şase rândaşi săriră să pregătească un cal înalt, cu ochi aprigi, cu un căpăstru cu ciucuri aurii şi şa cusută cu fire de aur, pusă deasupra unei pânze albastre precum cerul, brodată cu sori aurii.

Grăjdarul cu urechi mari deja dispăruse până când Rand urcă în şa, deşi se mişcaseră foarte repede. Probabil să vâneze turma de oameni care umblau după Rand. Sau să spună cuiva că plecase din palat aproape fără nicio gardă. Aşa era Cairhienul. Încercând să domolească dansul calului, Rand ieşi din palat pe lângă gărzile uluite. Nu era îngrijorat de asasinii aşteptându-l în umbră, avertizaţi de omul cu urechi mari; oricine ar fi pregătit o ambuscadă ar fi constatat că îşi uitase armele acasă. Orice întârziere însă ar fi adus îmbulzeala nobililor în jurul lui şi nu ar mai fi putut să plece fără ei. Era bine să fie în sfârşit singur.

Aruncă privire către Jalani şi tânărul Aiel; Dedric, se gândi, din Jaen Codara. Aproape singur. Încă o mai putea simţi pe Alanna, iar Lews Therin o jelea undeva departe pe Ilyena. Nu putea fi singur pe de-a-ntregul. Poate niciodată. Dar se simţea bine singur, atât cât era, după atât de mult timp.

Cairhienul era un oraş mare, cu străzi atât de largi că oamenii care se înghesuiau pe ele păreau nişte pitici. Fiecare stradă trecea ca o săgeată prin dealurile atât de cioplite şi terasate că păreau ridicate de mâna omului, întâlnindu-le pe celelalte în unghiuri precise. Peste tot erau presărate turnuri înalte, acoperite de schele de lemn ce acopereau contraforturile, turnuri ce păreau că ating cerul şi se avântă dincolo de el. De

douăzeci de ani arseseră legendarele turnuri fără capăt ale Cairhienului în Războiul Aiel, şi încă nu fuseseră reconstruite.

Nu era uşor să-şi croiască drum; mersul la trap nu dură mult timp. Rand se obişnuise ca mulţimile să se dea din calea escortei lui, dar cu sute de Aieli în jur, înveşmântaţi în ***cadin'sor,*** cei doi nu mai aveau acelaşi efect. Aielii îl recunoşteau, îşi dădu seama, dar nu doreau să-l stânjenească atrăgând atenţia asupra sa când purta sabie şi, deşi nu era chiar atât de rău, dar nici chiar de lăudat, călărea un cal. Pentru neamul Aiel ruşinea era mai rea decât durerea, iar ***ji'e'toh***-ul complica lucrurile, într-un fel pe care Rand nu îl înţelegea pe de-a-ntregul. Cu siguranţă, Aviendha ar fi putut să-i explice; părea să-şi dorească mult ca el să devină Aiel.

Mulţi alţii se înghesuiau pe străzi, cairhieni în hainele lor obişnuite, dar şi cei care locuiseră în Poartă înainte de a arde, cu veşminte ponosite, dar în culori vii, taireni mai înalţi cu un cap decât ei, dar nu mai înalţi decât Aielii. Căruţe trase de boi sau cai treceau greu prin mulţime, lăsând loc trăsurilor închise şi lecticilor, purtând câteodată sigla unei Case. Negustorii ambulanţi îşi lăudau marfa aşezată pe tăvi sau pe cotigi; la colţuri de stradă dădeau spectacole muzicanţi, saltimbanci şi jongleri. Era o schimbare. Cairhienii fuseseră liniştiţi, supuşi, cu excepţia celor de la Poartă. Sobrietatea nu dispăruse cu totul. Prăvăliile aveau firmele discrete şi nu îşi puneau marfa afară. Iar dacă foştii locuitori ai Porţii erau la fel de gălăgioşi ca întotdeauna, râzând şi ţipând unul la altul, certându-se în mijlocul străzii, ceilalţi locuitori ai Cairhienului le aruncau priviri dezgustate.

Nimeni în afară de Aieli nu-l recunoştea pe călăreţul cu capul descoperit, înveşmântat într-o haină albastră cusută cu fir de argint, deşi din când în când unii se uitau de două ori la valtrapul calului. Sceptrul Dragonului nu era bine-cunoscut acolo. Nimeni nu se dădea din calea lui. Deşi era nerăbdător, Rand era mulţumit că nu mai era în centrul atenţiei tuturor.

Şcoala ocupa un palat, la o milă de Palatul Soarelui, odată proprietatea seniorului Barthanes, mort acum şi nejelit de nimeni, cu o arhitectură pătrată, turnuri ascuţite şi balcoane austere. Porţile mari erau deschise, iar Rand se trezi întâmpinat când intră.

Idrien Tarsin, conducătoarea şcolii, stătea pe nişte trepte late, în celălalt capăt al curţii, o femeie bine făcută, într-o rochie cenuşie, simplă, cu spatele atât de drept încât părea cu un cap mai înaltă decât era de fapt. Nu era singură. Zeci de oameni se înghesuiau pe treptele de piatră, bărbaţi şi femei, cei mai mulţi îmbrăcaţi cu straie de lână, roase şi purtate, şi puţini în mătăsuri. Cei mai mulţi erau oameni în vârstă. Idrien nu era singura cu mai multe fire cărunte în părul negru, iar unii nu mai aveau decât păr alb sau deloc, deşi erau şi câteva chipuri mai tinere care se uitau nerăbdătoare la Rand. Iar „mai tinere“ însemna cu doar zece sau cincisprezece ani mai în vârstă ca el.

Erau profesorii, într-un fel, deşi nu era o şcoală în adevăratul sens al cuvântului. Veneau aici studenţi să înveţe – de la fiecare fereastră se iţeau acum capete tinere de bărbaţi şi femei –, dar era mai ales locul unde Rand dorise să fie strânsă învăţătura. Auzise mereu, iarăşi şi iarăşi, cât de multă cunoaştere se pierduse în Războiul de o Sută de Ani şi în Războaiele Troloce. Oare cât se pierduse la Frângerea Lumii? Dacă urma să Frângă din nou Lumea, atunci voia să creeze locuri unde cunoaşterea să fie salvată. O altă şcoală abia luase fiinţă în Tear şi începuse să caute şi un loc în Caemlyn.

„Nimic nu se întâmplă cum te aştepţi, murmură Lews Therin. Nu te aştepta la nimic şi nu vei fi surprins. Nu te aştepta la nimic. Nu spera la nimic. Nimic.“

Rand înăbuşi vocea, descălecând.

Idrien veni să-l întâmpine făcând o reverenţă. Ca de obicei, fu surprins să vadă că abia îi venea până la piept.

— Bine ai venit la Şcoala din Cairhien, Seniore Dragon, spuse cu o voce surprinzător de dulce şi de tânără, care contrasta

puternic cu chipul său. O auzise vorbind şi aspru, cu studenţii şi profesorii; Idrien conducea şcoala cu o mână de fier.

— Câţi spioni ai în Palatul Soarelui? întrebă domol.

Părea uimită, poate fiindcă el se gândise la aşa ceva sau poate fiindcă nu se cuvenea să pui o astfel de întrebare în Cairhien.

— Am pregătit o mică expoziţie. Dacă Seniorul Dragon vrea să mă urmeze?

Ei bine, nici nu se aşteptase cu adevărat la un răspuns. Ea se uită la cei doi Aieli ca la doi câini mari de la care nu ştia la ce să se aştepte, dar se mulţumi să pufnească pe nas. O urmă, încruntat. Ce soi de expoziţie?

Sala de la intrarea în şcoală era o cameră mare, cu coloane întunecate, lustruite şi dale cenuşii, cu un balcon care se întindea pe toate cele trei niveluri. Acum era plină de… maşinării. Profesorii care se înghesuiseră în spatele lui începură să alerge la ele. Rand se uită lung, aducându-şi aminte că Berelain îi spusese că şcoala face lucruri. Dar ce?

Idrien începu să-i explice – după un timp – ducându-l pe la fiecare maşinărie, unde profesorii explicau ce făcuseră. Chiar înţelese o parte.

O mulţime de ciururi, răzuitoare şi oale pline de bucăţi de pânză produceau cea mai fină hârtie din lume sau cel puţin aşa spunea inventatorul. O adunătură de prese şi leviere uriaşe alcătuia o tiparniţă, mult mai bună decât cele folosite deja, spunea creatorul ei. Dedric păru foarte interesat de ea, până când Jalani îl călcă tare pe picior, hotărând că ar trebui mai degrabă să fie atent la un eventual atac asupra ***car'a'carnului,*** iar el şchiopătă după aceea în urma lui Rand. Mai era şi un plug pe roţi care putea ara şase brazde o dată – măcar asta recunoscu şi Rand; se gândi că ar putea merge – şi o chestie cu nişte tije pentru cai, care trebuia să taie fânul în locul oamenilor cu seceri, şi un nou tip de război de ţesut, mai uşor de folosit, după cum spunea inventatorul. Erau şi modele pictate de

viaducte, care să ducă apa în locurile unde nu mai era, noi scurgeri şi canalizări pentru Cairhien, chiar şi o machetă pusă pe o masă, cu figurine de oameni şi căruţe, macarale şi tăvălugi, care ilustra cum ar fi putut fi făcute şi pavate drumurile, la fel de bine ca în anii de odinioară.

Rand nu ştia dacă va funcţiona vreuna, dar câteva păreau demne de a fi încercate. Plugul, spre exemplu, putea fi folositor în cazul în care Cairhienul mai spera să se hrănească singur vreodată. Îi va spune lui Idrien să-l construiască. Nu, îi va spune lui Berelain să-i spună ea. „în public, urmează întotdeauna lanţul de comandă, îi spusese Moiraine, dacă nu vrei să subminezi pe cineva şi să-l dai jos."

Un alt profesor pe care îl cunoştea era Kin Tovere, un meşter de lentile îndesat, care îşi tot ştergea capul chel cu o batistă în dungi. Pe lângă ochelari de diferite mărimi – „Numeri firele de păr din nasul unui bărbat de la o milă", aşa vorbea –, ţinea în mână o lentilă mare cât capul lui şi schema ocheanului care să o folosească – o chestie lungă de şase picioare –, dar şi o schemă pentru unul cu care puteai să priveşti stelele. Mă rog, Kin întotdeauna voise să se uite la lucruri aflate în depărtări.

Idrien avea un aer mulţumit văzându-l pe Rand că studiază schiţele Meşterului Tovere. Era adepta lucrurilor practice. Ea însăşi construise o arbaletă uriaşă în timpul asediului Cairhienului, toată numai leviere şi coarde, care putea arunca o lance la o milă, cu suficientă putere să străpungă un om. Dacă ar fi fost după ea, nu s-ar fi pierdut timpul cu lucruri care nu erau reale şi solide.

— Construieşte-l, îi spuse Rand lui Kin. Poate că nu era de un real folos, precum plugul, dar îl plăcea pe Tovere. Idrien oftă, clătinând din cap. Tovere era radios.

— Iţi dau şi un premiu de o sută de monede de aur. Arată interesant.

Vorbele lui provocară rumoare şi nu era limpede cine era mai uluit, Tovere sau Idrien.

Alte lucruri din încăpere făceau ca invenţia lui Tovere să pară la fel de banală ca macheta construcţiei de drumuri. Un individ cu faţa rotundă făcea ceva cu balega de vacă, iar de la capătul unei ţevi de aramă ţâşneau flăcări; nici el nu părea să ştie la ce foloseşte. O femeie deşirată făcu o demonstraţie cu o foaie de hârtie, prinsă cu fire, care se ţinea în aer doar împinsă de căldura de la un mic foc. Bâigui ceva despre zbor – era sigur că asta a spusese – şi că aripile păsărilor erau curbate – avea desene cu păsări şi cu ceea ce păreau păsări de ***lemn*** –, dar era atât de intimidată să-l întâlnească pe Seniorul Dragon, că nu mai putu scoate niciun cuvânt, iar Idrien nu fu în stare să-i explice ce făcuse femeia.

Mai era apoi un bărbat chel cu o mulţime de tuburi de alamă şi cilindri, tije şi roţi, puse pe o masă acoperită de zgârieturi şi scobituri proaspete, unele suficient de adânci să treacă în partea cealaltă. Dintr-un motiv sau altul, jumătate din faţă şi o mână îi erau acoperite cu bandaje. De cum îl văzuse pe Rand intrând, se grăbise să aprindă un foc sub unul dintre cilindri. Când Rand şi Idrien se opriră în faţa lui, trase o pârghie şi zâmbi mulţumit.

Maşinăria începu să freamăte, iar un abur şuierând începu să iasă din două sau trei locuri. Şuierul crescu devenind un soi de urlet, iar minunăţia începu să tremure din toate încheieturile. Zgomotul devenea ameninţător, asurzindu-i. Tremura atât de tare că masa începuse să se mişte. Omul cu chelie se repezi la maşinărie, scoţând un dop din cel mai mare cilindru. Aburul ieşi cu putere din el, într-un nor, iar maşinăria se opri. Omul reuşi un zâmbet slab, în timp ce îşi sugea degetele arse.

— Foarte frumoase alămurile, spuse Rand înainte de a fi dus mai departe de Idrien. Ce a fost asta? întrebă încet când nu-i mai putea auzi nimeni.

Ea ridică din umeri, uitându-se la Rand neliniştită.

— Mervin nu spune nimănui. Câteodată se aud din camera lui explozii atât de puternice că se zgâlţâie uşile. Şi s-a opărit de

şase ori până acum, dar spune că, atunci când va funcţiona, va aduce o nouă Vârstă.

— Mervin e bine-venit să o aducă, dacă poate, răspunse sec. Poate maşinăria trebuia să cânte ceva? Cu toate şuierăturile acelea?

— Nu-l văd pe Herid. A uitat să vină?

Idrien oftă din nou. Herid Fel era un andoran care ajunsese cumva să citească în Biblioteca Regală de acolo – un student al istoriei şi filosofiei, cum se numea el însuşi – şi nu prea era genul de om drag ei.

— Seniore Dragon, nu iese niciodată din camera lui de lucru decât ca să meargă la Bibliotecă.

Nu putea să plece fără să ţină un mic discurs, cocoţat pe un scaun, cu sceptrul Dragonului în mână. Le spuse cât de minunate sunt creaţiile lor. Unele chiar ar fi putut fi, din câte îşi putea da seama. Apoi reuşi să se strecoare de acolo, cu Jalani şi Dedric. Şi Lews Therin şi Alanna. Lăsă în urmă un zumzet mulţumit. Se întrebă dacă, în afară de Idrien, se mai gândise cineva să facă o armă.

Camera de lucru a lui Herid Fel era la un nivel superior, iar pe fereastra lui se zăreau doar ţiglele întunecate ale şcolii şi un turn pătrat, înalt, care nu mai lăsa să se vadă nimic altceva. Herid pretindea că oricum nu se uita niciodată pe fereastră.

— Puteţi aştepta aici, spuse Rand lângă uşa îngustă – încăperea era şi ea îngustă – şi fu surprins când Jalani şi Dedric aprobară imediat.

Deodată îşi dădu seama că mai multe lucruri se legau. De când ieşise de la întâlnirea cu Rhuarc şi Berelain, Jalani nu aruncase nicio privire dezaprobatoare către sabie, aşa cum făcea de obicei. Nici ea, nici Dedric nu se uitaseră măcar spre cal la grajduri, şi nici nu comentaseră că picioarele ar trebui să-i fie suficiente unui om, lucru pe care îl spuneau mereu.

Confirmându-i bănuiala, văzu, în timp ce se întorcea către uşă, cum Jalani îl măsura pe Dedric din cap până în picioare.

Scurt, dar cu un interes vădit şi cu un zâmbet pe buze. Dedric făcea eforturi evidente să o ignore. Aşa era obiceiul Aiel, să se facă ca nu înţelege, până ea nu îşi făcea şi mai clar cunoscute intenţiile. Ea ar fi făcut acelaşi lucru dacă el ar fi fost cel care ar fi început să o cântărească din priviri.

— Simţiţi-vă bine, le ură Rand peste umăr, lăsându-i uimiţi, şi intră în cameră.

Camera micuţă era plină de cărţi, papirusuri şi foi de hârtie. Rafturile înghesuite urcau până la tavan, mai puţin în dreptul uşii şi al celor două ferestre. Masa care ocupa cea mai mare parte a camerei era acoperită de cărţi şi hârtii, iar un scaun liber era şi el împovărat de ele, ca şi câteva colţuri din cameră. Herid Fel era un bărbat bine făcut, care parcă uitase să se pieptene în dimineaţa aceea. Pipa strânsă între dinţi era stinsă, iar haina ponosită era acoperită cu scrum. Se uită o clipă la Rand, spunând:

— Ah, da. Desigur. Tocmai voiam să…

Se uită încruntat la cartea pe care o ţinea în mână, apoi se aşeză în spatele mesei, căutând prin foile de hârtie din faţa lui, mormăind încet. Se scărpină în cap, privind titlul cărţii. În cele din urmă se uită la Rand, clipind surprins.

— Ah, da. Despre ce voiai să vorbim?

Rand îşi eliberă al doilea scaun, punând jos cărţile şi hârtiile, îşi puse Sceptrul Dragonului deasupra lor şi se aşeză. Mai încercase să vorbească cu alţii – filosofi şi istorici, femei şi bărbaţi învăţaţi –, dar era ca şi cum ar fi încercat să scoată ceva de la o Aes Sedai. Erau foarte siguri de ceea ce ştiau, dar, când vorbeau de alte lucruri pe care nu le ştiau atât de bine, te înecau în valuri de cuvinte care ar fi putut însemna orice. Fie se mâniau foarte tare când îi presai – păreau să creadă că asta însemna că se îndoia de cunoştinţele lor, ceea ce era un păcat capital –, fie începeau să vorbească şi mai mult, folosind cuvinte din care nu ştiau nici jumătate, fie deveneau slugarnici, încercând să afle de la el ce voia să ştie, pentru a-i repeta

cuvintele. Herid era diferit. Părea mereu să uite că Rand este Dragonul Renăscut, ceea ce-i convenea de minune acestuia.

— Ce ştii despre Aes Sedai şi Străjeri? Despre legătura dintre ei?

— Străjeri? Legătură? Ştiu şi eu cât ştiu cei care nu sunt Aes Sedai. Ceea ce nu e mare lucru, zise trăgând din pipă, fără să-şi dea seama că se stinsese. Ce vrei să ştii?

— Poate fi ruptă?

— Ruptă? Oh, nu. Nu cred. Decât dacă unul dintre ei moare. Asta o rupe. Cred. Am auzit odată ceva despre legătură, dar nu-mi amintesc...

Observând o foaie de hârtie, Herid o scoase dintr-un teanc şi începu să citească, încruntându-se şi clătinând din cap. Era scrisul lui, dar nu mai părea să fie de acord cu propriile însemnări.

Rand oftă; avea impresia că, dacă întoarce capul, va vedea mâna Alannei deasupra capului său.

— Dar despre ce te-am întrebat data trecută? Herid? Herid?

Bărbatul tresări.

— Oh, da. Ah, întrebarea. Ultima dată. Tarmon Gai'don. Ei bine, nu ştiu cum va fi. Troloci, cred? Seniori ai Spaimei? Da. Seniorii Spaimei. Dar m-am gândit. Nu poate fi ultima bătălie. Nu cred că poate fi. Fiecare Vârstă are o Ultimă Bătălie. Sau cele mai multe.

Brusc se încruntă, privindu-şi pipa pe deasupra nasului şi începu să cotrobăie pe masă.

— Aveam o cutie cu iască pe aici pe undeva.

— Cum adică nu poate fi Ultima Bătălie? întrebă Rand încercând să-şi păstreze vocea molcomă.

Herid ajungea până la urmă la subiect; trebuia doar să-l îndemne.

— Ce? A, da, exact despre asta este vorba. Nu poate fi Ultima Bătălie. Chiar dacă Dragonul Renăscut sigilează din nou temniţa Celui întunecat, la fel de bine precum Creatorul. Ceea ce nu cred

că poate face. Se aplecă, şoptindu-i conspirativ: Nu este Creatorul, să ştii, indiferent ce se vorbeşte pe străzi. Dar totuşi, temniţa trebuie ferecată iar de cineva. Vezi tu, Roata.

— Nu văd…

— Ba da, vezi. Ai fi un student foarte bun, spuse luându-şi pipa în mână şi desenând un cerc prin aer cu fumul. Roata Timpului. Vârstele vin şi trec şi vin din nou când Roata se învârteşte. Ştii teoria, zise împungând un punct imaginar de pe Roata la fel de imaginară. Aici temniţa Celui întunecat este întreagă. Aici au dat o gaură şi au sigilat-o iarăşi, continuă el mişcându-şi pipa de-a lungul arcului imaginar. Aici suntem noi. Peceţile slăbesc. Dar asta nu contează, desigur. Când Roata se va întoarce aici, în locul unde au dat o gaură prima dată, temniţa Celui întunecat trebuie să fie iarăşi întreagă.

— De ce? Poate data viitoare vor găuri Pânza printr-un petic. Poate aşa au făcut ultima dată, găurind prin ceea ce a făcut Creatorul, vreau să spun – poate au făcut Puţul printr-un petic de Pânză, iar noi nu ştim cum să facem asta.

Herid clătină din cap. Pentru o clipă se uită la pipă, dându-şi iar seama că se stinsese, iar Rand se temu că trebuie să-l strige iarăşi, dar Herid continuă:

— Cineva trebuie să o facă o dată. Pentru prima dată, adică. Asta dacă nu crezi că însuşi Creatorul a făcut temniţa Celui întunecat cu o gaură şi un petic de la bun început, zise mişcându-şi amuzat sprâncenele. Nu, a fost întreagă la început şi cred că va fi iarăşi întreagă când va începe a treia Vârstă.

Înmuie grăbit o peniţă în cerneală şi începu să scrie pe marginile unei cărţi deschise.

— Hmm. Nu mai contează acum. Nu spun că Dragonul Renăscut va fi cel care o va face iarăşi întreagă, şi nu neapărat în această Vârstă, dar trebuie să se întâmple înainte de a treia Vârstă, şi a trecut suficient de mult timp de când a fost făcută iarăşi întreagă – o Vârstă, cel puţin – astfel încât nimeni să nu-şi

mai amintească de Cel întunecat sau de temniţa sa. Nimeni care să-şi mai aducă aminte. Hmm… mă întreb…

Se uită printre notiţe, scărpinându-se în cap, apoi tresări uimit să-şi dea seama că folosise mâna în care ţinea peniţa. Avea în păr un fir de vopsea.

— Orice Vârstă în care peceţile slăbesc trebuie să-şi amintească până la urmă de Cel întunecat, deoarece trebuie să-l înfrunte şi să-l întemniţeze iarăşi, zise încercând să scrie fără să mai înmoaie peniţa în cerneală.

— Asta doar dacă Cel întunecat nu scapă, spuse Rand încet. Să distrugă Roata Timpului şi să refacă Timpul şi lumea după chipul şi asemănarea sa.

— Se poate şi asta, ridică Herid din umeri, încruntându-se la peniţă, înainte de a-şi aduce aminte de sticluţa cu cerneală. Nu cred că eu sau tu putem face mare lucru. De ce nu vii aici să studiezi cu mine? Nu cred că Tarmon Gai’don va fi mâine şi îţi vei folosi timpul la fel de bine ca…

— Ce crezi că ar putea rupe peceţile?

Herid îşi închise ochii.

— Să rupă peceţile? Să rupă peceţile? Cine altcineva decât un nebun ar vrea să facă aşa ceva? Dar pot fi ele rupte? îmi aduc aminte că am citit pe undeva că nu pot fi, dar nu îmi aduc aminte acum de ce. Ce te-a făcut să te gândeşti la aşa ceva?

— Nu ştiu, oftă Rand. Lews Therin cânta în străfundul minţii sale. „Rupe peceţile. Rupe peceţile şi pune capăt. Lasă-mă să mor pentru totdeauna.“

Făcându-şi vânt leneş cu un colţ al şalului, Egwene se uită în ambele direcţii ale holului, sperând să nu se fi rătăcit iarăşi. Îi era teamă că aşa se întâmplase, spre marea ei nemulţumire. Palatul Soarelui avea coridoare care se întindeau pe mile întregi, niciunul mai răcoros ca exteriorul, şi petrecuse prea puţin timp în palat ca să înveţe drumul.

Erau Fecioare peste tot, în grupuri de două sau trei – mult mai multe decât erau de obicei, când nu era Rand acolo. Păreau că

se plimbă doar, dar totuşi aveau ceva... furişat. Câteva o cunoşteau din vedere şi s-ar fi putut aştepta la o vorbă prietenească – mai ales Fecioarele, care se hotărâseră că a fi eleva înţeleptelor era mai important decât a fi Aes Sedai, aşa cum o credeau, până în punctul în care pur şi simplu nu mai era Aes Sedai –, dar păreau pe cât de uimiţi putea fi un Aiel să o vadă. Dădeau din cap a salut o clipă mai târziu şi se grăbeau să plece fără o vorbă. Nici nu îi venea să-i mai întrebe pe unde să o ia.

Se încruntă la un slujitor cu faţa scăldată de sudoare, cu dungi albastre şi aurii pe manşetă, întrebându-se dacă va şti să o ajute. Problema era că nu era sigură unde vrea să ajungă. Din păcate, omul era speriat de mulţimea de Aieli din jur. Văzând o femeie îmbrăcată ca un Aiel încruntându-se la el – niciodată nu păreau să remarce ochii negri pe care nu-i avea niciun Aiel – o rupse la fugă, cu mintea înţesată de poveştile despre Fecioare.

Pufni nervoasă. Oricum nu avea nevoie de îndrumări. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să dea peste ceva cunoscut. Nu avea rost să se întoarcă pe unde venise, dar pe care dintre cele trei direcţii să o aleagă? Alese una şi porni cu paşi mari, iar câteva Fecioare se dădură din calea ei.

De fapt, se simţea indispusă. Ar fi fost minunat să vorbească din nou cu Aviendha, după atâta timp, dar femeia dăduse rece din cap şi intrase în cort cu Amys pentru a vorbi în taină. Cu adevărat de taină, aflase după ce încercase să o urmeze în cort.

„Nu ai fost chemată, îi spusese rece Amys, în timp ce Aviendha stătea pe o pernă cu picioarele încrucişate, privind deprimată la covoarele din faţa ei. Du-te şi plimbă-te. Mănâncă ceva. O femeie nu trebuie să arate ca o trestie."

Bair şi Melaine veniseră într-o goană, duse de ***gai'shain,*** dar Egwene fusese exclusă. Ajutase întru câtva să vadă un întreg şir de înţelepte întoarse din drum, dar numai puţin. Până la urmă era prietena Aviendhei, iar, dacă aceasta avea necazuri, voia să o ajute.

— Ce cauţi aici? auzi din spate vocea Sorileei.

Egwene fu mândră de ea însăşi. Se întoarse calmă către înţeleaptă Shende. Din Jarra Chareen, Sorilea avea părul rar, alb şi un chip ca o mască de piele trasă peste craniu. Era toată numai muşchi şi os şi, deşi putea conduce Puterea, avea mai puţină forţă decât majoritatea novicelor întâlnite de Egwene. În Turn nu ar fi trecut niciodată de stadiul de novice, înainte de a fi trimisă acasă. Desigur, printre înţelepte nu conta prea mult dacă puteai conduce sau nu. Indiferent care erau regulile misterioase ale înţeleptelor, când apărea Sorilea, devenea pe loc liderul lor. Egwene credea că era vorba doar despre puterea voinţei.

Cu un cap mai înaltă decât Egwene, ca majoritatea femeilor Aiel, se uita la ea cu o privire care ar fi putut dărâma un taur. Era o uşurare, căci aşa se uita de obicei la toată lumea. Dacă ar fi avut ceva cu ea, privirea ei ar fi dărâmat zidurile, iar tapiseriile ar fi luat foc. Sau aşa i-ar fi părut.

— Am venit să îl văd pe Rand, spuse Egwene. Să vin de la corturi până aici a fost o plimbare la fel de plăcută ca oricare alta.

Fusese cu siguranţă mai plăcut decât să meargă în pas repede de cinci sau şase ori în jurul zidurilor oraşului, ideea Aielilor de exerciţiu uşor. Spera ca Sorilea să nu întrebe de ce. Nu îi plăcea să mintă o înţeleaptă.

Sorilea se uită o clipă la ea de parcă ar fi bănuit-o de ceva ascuns, apoi îşi aranjă şalul pe umerii osoşi, spunând:

— Nu este aici. S-a dus la şcoala lui. Berelain Paeron a sugerat că nu ar fi înţelept să-l urmăm şi sunt de acord.

Pentru Egwene era un efort să-şi menţină chipul netulburat. Ultimul lucru la care se aşteptase era ca înţeleptele să o asculte pe Berelain. O tratau cu respect, ca pe o femeie cu capul pe umeri, ceea ce nu avea niciun sens pentru Egwene, şi nu pentru că Rand o învestise cu autoritate. Nu le păsa nici cât negru sub unghie de autoritatea cuiva din ţinuturile umede. Era ridicol.

Femeia din Mayene se afişa în haine scandaloase şi flirta fără ruşine – asta când nu făcea mai mult decât să flirteze, aşa cum credea Egwene. Nu era genul la care Amys să surâdă ca la o fiică favorită. Şi nici Sorilea.

În minte i se strecurară nepoftite gânduri despre Gawyn. Fusese doar un vis, şi încă visul lui Gawyn. Cu siguranţă, nici nu se apropia de ce făcea Berelain.

— Când obrajii unei fete se înroşesc fără niciun motiv, spuse Sorilea, de obicei este un bărbat la mijloc. Ce bărbat ţi-a stârnit interesul? Ne putem aştepta să-i pui o coroniţă de cununie la picioare în curând?

— Aes Sedai se căsătoresc rar, răspunse rece Egwene.

Pufhitura femeii sună ca o pânză care se rupe. Poate că Fecioarele şi înţeleptele, toţi Aielii de fapt, considerau că nu este Aes Sedai atâta timp cât învăţa cu Amys şi cu celelalte, dar Sorilea ducea lucrurile şi mai departe. Părea să creadă că Egwene devenise Aiel. În plus, nu era lucru în care să nu-şi vâre nasul.

— Vei face asta, fetiţă. Doar nu te faci ***Far Dareis Mai*** să crezi că bărbaţii sunt ceva care trebuie vânat. Şoldurile alea sunt făcute pentru bebeluşi, şi o să ai şi tu.

— Îmi puteţi spune unde îl pot aştepta pe Rand? întrebă Egwene mai slab decât şi-ar fi dorit. Sorilea nu era o Vestitoare-n vise, să poată descifra visele şi cu siguranţă nu putea face prorociri, dar putea fi atât de sigură pe ea, încât părea ceva inevitabil. Bebeluşii lui Gawyn. Pe Lumină, cum putea avea copii cu Gawyn? Era adevărat că Aes Sedai nu se măritau aproape niciodată. Rari erau bărbaţii care voiau să se mărite cu o femeie care i-ar fi putut manevra ca pe nişte păpuşi, conducând Puterea.

— Pe aici, spuse Sorilea. E Sanduin pe care l-am văzut ieri pe lângă cortul lui Amys, un Pursânge adevărat, bine făcut? Cicatricea face ca restul feţei să pară mai frumoasă…

Conducând-o pe Egwene prin palat, Sorilea continua să aducă vorba despre tot felul de bărbaţi, studiind-o vicleană cu coada ochilor. Se străduia să facă lista farmecelor fiecărui bărbat, inclusiv cum arăta fără haine – femeile şi bărbaţii Aiel foloseau împreună corturile de aburi –, aşa că Egwene roşi de nenumărate ori.

Când ajunseră la camerele unde Rand urma să-şi petreacă noaptea, Egwene fu mai mult decât bucuroasă să-i mulţumească şi să închidă uşa în spatele ei. Din fericire, probabil că înţeleapta avea şi alte treburi, aşa că nu dădu buzna înăuntru.

Respirând adânc, Egwene începu să-şi aranjeze şalul şi fusta. Nu era nevoie, dar se simţea de parcă ar fi fost rostogolită din vârful unui deal. Femeii îi plăcea să se joace de-a peţitoarea. Ar fi fost în stare să împletească cu mâna ei cununa unei femei, să o târască pe aceasta, să o lase la picioarele unui bărbat, iar lui să-i răsucească mâna până o ridica. Ei, poate nu chiar să o târască şi să-i răsucească mâna, dar ceva asemănător. Sigur nu ar fi îndrăznit să-i facă şi ei aşa ceva. La acest gând chicoti. Până la urmă Sorilea nu credea cu adevărat că ea devenise Aiel; ştia că Egwene este Aes Sedai sau credea că este. Nu, sigur nu avea niciun motiv să-şi facă griji!

Înţepeni cu mâinile pe eşarfa cenuşie cu care îşi prindea părul la spate, auzind paşi în cameră. Dacă Rand putea sări de la Caemlyn la Cairhien, poate că putea veni direct în cameră. Şi poate că cineva sau ceva îl aştepta. Îmbrăţişă ***saidarul*** şi ţesu repede câteva lucruri neplăcute, gata să le folosească. Apăru o femeie ***gai'shain,*** cu braţele încărcate de cearşafuri împăturite, care tresări la vederea ei. Egwene eliberă ***saidarul*** şi speră să nu fi roşit iarăşi.

Niella semăna prea mult cu Aviendha ca să nu tresară văzând-o în mantia albă. Până când îţi dădeai seama că ar fi trebuit să mai adaugi şase sau şapte ani unui chip care nu era suficient de bronzat şi poate un pic mai plinuţ. Sora Aviendhei

nu fusese niciodată o Fecioară a Lăncii; era o ţesătoreasă care trecuse de jumătatea acelui an şi o zi. Egwene nu o salută, ar fi stânjenit-o pe Niella.

— Îl aştepţi pe Rand în curând?

— Car'a'carn va veni când va veni, răspunse Niella privind cu umilinţă în podea; era ciudat chipul Aviendhei, chiar dacă puţin mai grăsuţ, nu se potrivea cu umilinţa. E datoria noastră să fim pregătiţi când ajunge.

— Niella, ai idee de ce Aviendha s-ar închide cu Amys şi Bair şi Melaine?

Cu siguranţă, nu era vorba despre vise; Sorilea avea tot atâtea abilităţi ca Aviendha.

— Este aici? Nu, nu ştiu niciun motiv, răspunse, micşorându-şi ochii albaştri-verzi.

— Ştii ceva, insistă Egwene. Ar putea să se folosească de obedienţa ***gai'shain.*** Spune-mi ce ştii, Niella!

— Ştiu că Aviendha o să-mi pună pielea pe băţ în cazul în care ***car'a'carnul*** mă va găsi stând aici cu patul neschimbat.

Egwene nu ştia dacă e vorba de ***ji'e'toh,*** dar când erau împreună Aviendha era de două ori mai strictă cu sora ei decât cu oricare alt ***gai'shain.***

Niella pluti grăbită către uşă, dar Egwene o prinse de mânecă.

— O să lepezi albul când ţi se termină timpul?

Nu s-ar fi cuvenit să pună o astfel de întrebare, iar umilinţa dispăru brusc din ochii ei, la fel de mândri acum ca ai oricărei Fecioare.

— Mi-aş bate joc de ***ji'e'toh*** dacă aş face altfel, răspunse băţoasă; un zâmbet îi răsări brusc pe buze. În plus, soţul meu va veni să mă caute, şi nu ar fi mulţumit.

— Pot să plec acum? întrebă purtând din nou masca umilinţei, cu ochii plecaţi. Dacă Aviendha este aici, va veni în camerele astea, şi prefer să nu o întâlnesc, dacă pot să o evit.

Egwene o lăsă să plece. Nu avusese niciun drept să-i pună acea întrebare; era ruşinos să vorbească cu un ***gai'shain***

despre viaţa de dinainte sau de după. Îi era puţin jenă, deşi ea nu urma ***ji'e'toh,*** decât atât cât să fie politicoasă.

Rămasă singură, se aşeză într-un scaun, bogat sculptat şi aurit, care acum părea foarte neconfortabil, după ce se obişnuise să stea pe pernuţe, cu picioarele încrucişate. Îşi strânse picioarele sub ea, întrebându-se despre ce ar putea vorbi Aviendha cu Amys şi celelalte două. Despre Rand, aproape sigur. Înţeleptele erau mereu preocupate de el. Nu le păsa de Profeţiile din ţinuturile umede despre Dragon, dar pe cele din Rhuidean le ştiau pe dinafară. Când va distruge Aielii, aşa cum spuneau profeţiile, o, „rămăşiţă a unei rămăşiţe" va fi salvată, iar ele voiau ca acea rămăşiţă să fie cât mai mare.

De aceea o făceau pe Aviendha să stea tot timpul cu el. Prea aproape pentru buna-cuviinţă. Era sigură că, dacă se duce în dormitor, găseşte o saltea pe podea pregătită pentru Aviendha. Aielii aveau însă un mod diferit de a vedea lucrurile. Înţeleptele voiau ca Aviendha să-l înveţe tradiţiile şi obiceiurile Aielilor, să-i aducă aminte că, deşi nu crescuse printre ei, prin venele sale curgea sânge de Aiel. Se părea că înţeleptele credeau că pentru asta e nevoie de fiecare ceas, şi nu putea să le-o ia în nume de rău, având în vedere cu ce se confruntau. Nu pe de-a-ntregul. Chiar şi aşa, nu era decent să obligi o femeie să doarmă în aceeaşi cameră cu un bărbat.

Nu putea face însă nimic cu problema Aviendhei, mai ales că Aviendha nu vedea să fie vreo problemă. Sprijinindu-se într-un cot, Egwene se gândi cum să-l abordeze pe Rand. Se gândea în toate felurile, dar nu ajunsese la niciun rezultat când el intră în cameră, murmurând ceva către doi Aieli rămaşi în hol, înainte de a închide uşa. Egwene sări în picioare.

— Rand, trebuie să mă ajuţi cu înţeleptele, pe tine o să te asculte, izbucni ea fără să se gândească. ***Nu*** asta dorise să spună.

— Îmi pare bine să te văd, spuse el zâmbind.

Ducea cu el suliţa Seanchean, acum ornată cu Dragoni sculptaţi. Ar fi vrut să ştie de unde o avea; orice lucru Seanchean îi făcea pielea ca de găină.

— Eu sunt bine, mulţumesc. Dar tu? Pari să fii din nou tu însăţi, plină de farmec ca de obicei.

Arăta atât de obosit! Şi dur, suficient de dur încât zâmbetul să-i pară ciudat. Părea mai dur de fiecare dată când îl vedea.

— Nu trebuie să-ţi închipui că eşti amuzant, se încruntă ea; mai bine să continue cum începuse decât să dea înapoi şi să-i ofere şi mai multe motive să zâmbească. O să mă ajuţi?

— Cum? întrebă el facându-se comod – erau camerele lui până la urmă. Aruncă suliţa pe o măsuţă cu leoparzi sculptaţi pe picioare şi-şi lepădă centura sabiei şi haina. Nu transpira mai mult decât un Aiel.

— Înţeleptele ascultă ce spun, dar aud doar ceea ce vor ele să audă. Am început să recunosc privirea aia plată pe care o au când cred că vorbesc prostii şi, în loc să mă facă să mă simt prost contrazicându-mă, mă ignoră.

Îşi trase unul dintre scaunele aurite, lăfăindu-se în el, cu picioarele desfăcute şi întinse în faţa sa. Reuşi să facă asta cu un aer arogant. În mod limpede erau prea mulţi oameni care făceau temenele în faţa lui.

— Câteodată vorbeşti prostii, murmură ea; dintr-un motiv sau altul se putea concentra mai bine, acum că nu mai avea timp să se gândească. Aranjându-şi şalul pe umeri, se postă în faţa lui.

— Ştiu că ai vrea să auzi de Elayne.

De ce se întristase aşa şi de ce părea rece ca gheaţa? Probabil fiindcă nu auzise nimic de Elayne de atât de mult timp.

— Mă îndoiesc că Sheriam le-a transmis înţeleptelor multe mesaje din partea ei pentru tine.

Niciunul, din câte ştia, deşi el nu mai fusese în Cairhien să le primească.

— Elayne doar în mine ar avea încredere să transmită genul ăsta de mesaje. Aş putea să ţi le transmit dacă ai convinge-o pe

Amys că sunt suficient de întremată să mă... întorc la studiile mele.

Ar fi vrut să nu se fi poticnit, dar el ştia deja foarte multe despre Vestirea în vise, chiar şi despre ***Tel'aran'rhiod.*** Doar numele de „Vestitoare-n vise" nu era un secret bine păzit printre înţelepte, mai ales de cele care avea harul. Nu putea să le trădeze secretele.

— Îmi spui unde este Elayne? întrebă Rand de parcă ar fi cerut o cană de ceai.

Ea ezită, dar înţelegerea dintre ea, Nynaeve şi Elayne rămânea în picioare – pe Lumină, cât de mult timp trecuse? El nu mai era băiatul cu care crescuse. Era un bărbat, plin de el şi, indiferent de tonul folosit, ochii lui ***cereau*** un răspuns. Dacă între Aes Sedai şi înţelepte mai săreau scântei, între Aes Sedai şi el ar fi izbucnit un incendiu. Trebuia să fie un element care să se interpună între ei, şi singurul la îndemână erau ele trei. Trebuia să facă asta, dar spera să nu se ardă.

— Nu pot să-ţi spun asta, Rand. Nu am niciun drept. Nu depinde de mine să spun.

Şi ăsta era adevărul. Oricum nu ar fi putut să-i spună unde era Salidarul, dincolo de Altara, undeva pe râul Eldar. El se aplecă spre ea.

— Ştiu că este cu Aes Sedai. Îmi spui că acele Aes Sedai mă sprijină sau ar putea să o facă. Le e teamă de mine? Pot să jur să stau departe de ele dacă şi ele vor face la fel. Egwene, vreau să-i dau lui Elayne Tronul Leului şi Tronul Soarelui. Are dreptul la amândouă; Cairhienul o va accepta la fel de repede ca şi Andorul. Am nevoie de ea, Egwene.

Egwene deschise gura şi realiză ca era gata să-i spună tot ceea ce ştia despre Salidar. În ultima clipă închise gura, strângând din dinţi până când o durură fălcile. Se deschise ***saidarului.*** O ajuta dulcea senzaţie a vieţii, atât de puternică încât umbrea orice altceva; încetul cu încetul, impulsul de a vorbi se stinse.

El se rezemă de scaun cu un oftat, privind-o cu ochi mari. Una era să ştie că el era cel mai puternic ***ta'veren*** de la Artur Aripă-de-Şoim încoace, şi altceva era să se trezească prinsă în mrejele lui. Abia se putea opri să nu se cuprindă cu braţele, tremurând.

— Nu o să-mi spui.

Nu fusese o întrebare. Brusc îşi frecă braţele prin cămaşă, aducându-i aminte lui Egwene că ţinea ***saidarul;*** atât de aproape, probabil că el o simţea ca o furnicătură pe piele.

— Crezi că am de gând să te forţez să-mi spui? izbucni el mânios. Sunt aşa un monstru că ai nevoie de Putere să te protejezi de mine?

— Nu am nevoie de nimic să mă protejez de tine, răspunse ea cât de calm putea. Îşi simţea stomacul întors pe dos. El era Rand, dar era şi un bărbat care putea conduce Puterea. O parte din ea dorea să bocească. Îi era ruşine de lucrul ăsta, dar nu putea schimba nimic. Se eliberă de ***saidar*** cu o umbră de regret. Dar nu conta; dacă ar fi ajuns la o astfel de înfruntare, ar fi învins-o cu uşurinţă, dacă nu-l putea despărţi de ***saidin.***

— Rand, îmi pare rău că nu pot să te ajut, dar nu pot. Chiar şi aşa, te rog să mă ajuţi. Ştii că te va ajuta şi pe tine.

Mânia lui se stinsese, înghiţită de un rânjet nesuferit; era înfricoşător cât de repede se putea schimba.

— O pisică pentru o pălărie sau o pălărie pentru o pisică, cită el.

„Dar nimic pentru nimic“, continuă ea în gând. Auzise vorba aceea când era copilă, de la oamenii din Taren Ferry.

— Poţi să-ţi vâri pisica în pălărie şi pe amândouă în pantaloni, Rand al'Thor, spuse cu răceală.

Reuşi să nu trântească uşa ieşind, dar fu cât pe-aci.

Călcând cu paşi mari se întreba ce urma să facă. Trebuia să le convingă cumva pe înţelepte să o lase înapoi, în ***Tel aran'rhiod*** în mod... oficial, ca să spunem aşa. Mai devreme sau mai târziu, Rand urma să se întâlnească cu Aes Sedai din Salidar şi ar fi fost atât de bine dacă ar fi reuşit să vorbească mai întâi cu Elayne

sau Nynaeve. Era puţin surprinsă că Salidarul încă nu vorbise cu el; ce le reţinea pe Sheriam şi pe celelalte? Nu putea face nimic, şi probabil ştiau ele mai bine.

Era nerăbdătoare să-i spună un lucru lui Elayne. Rand avea nevoie de ea. Tonul lui păruse că spune că avea mai multă nevoie de ea decât avusese de orice altceva, vreodată. Asta ar trebui să-i liniştească ei temerile dacă o mai iubea sau nu. Niciun bărbat nu ar fi spus în acel mod că avea nevoie de ea dacă nu ar fi iubit-o.

Rand rămase uitându-se câteva clipe la uşa care se închisese în spatele lui Egwene. Se schimbase atât de mult faţă de copiliţa cu care crescuse! în veşmintele Aiel părea o bună imitaţie de înţeleaptă – mai puţin înălţimea, desigur; o înţeleaptă scundă, cu ochii mari şi negri –, dar Egwene pusese întotdeauna tot sufletul în ceea ce făcea. Fusese la fel de stăpânită ca orice Aes Sedai, deschizându-se ***saidarului*** când crezuse că o ameninţa. Asta îşi aducea aminte. Indiferent ce haine purta, ea îşi dorea să fie Aes Sedai şi păstra secretele Aes Sedai, chiar după ce îi spusese limpede că avea nevoie de Elayne pentru a asigura pacea a două naţiuni. Trebuia să se gândească la ea ca la o Aes Sedai. Era trist.

Se ridică obosit în picioare, luându-şi haina. Trebuia să-i primească pe nobilii din Cairhien, Colavaere şi Maringil, Dobraine şi restul. Şi pe cei din Tear; Meilan, Aracome şi ceilalţi, care s-ar fi zvârcolit ca peştii pe uscat dacă le acorda celor din Cairhien o clipă în plus. Şi înţeleptele vor dori să-i vorbească, şi Timolan, şi restul de căpetenii cu care nu apucase să se întâlnească. De ce voise oare să plece din Caemlyn? Fusese plăcut să vorbească cu Herid, dar întrebările pe care le adusese în discuţie nu erau la fel de plăcute, şi era bine să vorbească cu cineva care nu-şi aducea aminte niciodată că este Dragonul Renăscut. Pe deasupra, mai avusese parte de ceva timp departe de mulţimea de Aieli care-l înconjurau tot timpul; trebuia să facă din nou asta.

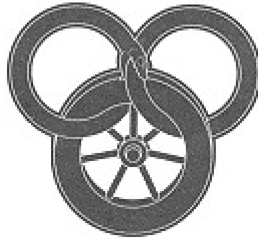
Îşi surprinse reflexia într-o oglindă cu margini aurite.

— Bine că măcar nu i-ai lăsat să vadă că eşti obosit, îi spuse imaginii. Fusese unul dintre sfaturile scurte date de Moiraine. „Nu-i lăsa niciodată să te vadă slăbit.“ Trebuia să se obişnuiască să o vadă pe Egwene ca pe una dintre ei.

Stând comod pe vine în grădina de sub ferestrele lui Rand al’Thor, Sulin arunca în ţărână un cuţit mic, aparent amuzându-se singură. Ţipătul unei bufniţe de piatră, venit de la o fereastră, o ridică în picioare; îşi băgă la centură cuţitul. Rand al’Thor ieşise iar din cameră. Nu putea să-l vegheze în felul acela. Dacă ar fi avut-o pe Somara sau pe Enaila, le-ar fi trimis după el. De obicei, încerca să-l protejeze de acea nerozie, aşa cum ar fi făcut-o pentru primul-frate.

Alergând până la cea mai apropiată uşă, se alătură altor trei Fecioare, orbecăind prin labirintul de coridoare, încercând să pară că merg liniştite. Indiferent ce voia ***car’a’carnul,*** nimic nu trebuia să i se întâmple singurului fiu al Fecioarelor care se întorsese vreodată la ele.

CAPITOLUL 19

Chestiuni de Toh

RAND CREZUSE CĂ VA DORMI NEÎNTORS ÎN ACEA NOAPTE. Era suficient de obosit să uite de atingerea Alannei şi, mai important, Aviendha era la corturi cu înţeleptele, nu dezbrăcându-se pentru culcare fără să-i pese de prezenţa lui şi nederanjându-i odihna cu zgomotul respiraţiei. Altceva îl făcea să se zvârcolească în pat. Visele. Întotdeauna îşi păzea visele ca să-i ţină departe pe Rătăciţi – dar şi pe înţelepte însă asta nu îl ajuta când era vorba despre ceea ce era deja înăuntru. Visa lucruri uriaşe, albe, ca nişte aripi de pasăre, fără pasăre, plutind pe cer; visa oraşe uriaşe, cu clădiri imposibil de înalte, strălucind în soare, cu nişte forme asemănătoare unor gărgăriţe sau ale unor picături strivite de apă, grăbindu-se pe străzi. Mai văzuse acele lucruri înainte, în ***ter'angrealul*** uriaş din Rhuidean, unde îşi câştigase Dragonii de pe braţe, şi ştia că erau din Vremea Legendelor, dar de data asta era diferit. Totul părea răsucit, culorile… greşite, de parcă ochii i-ar fi jucat feste.

Aripile se poticneau şi cădeau, aruncând sute de oameni în braţele morţii. Clădirile se sfărâmau ca sticla, oraşele ardeau, iar pământul sălta ca o mare zbuciumată de furtună. Şi iarăşi ajungea în faţa unei femei frumoase, cu păr de aur, iarăşi şi iarăşi privind cum pe chipul ei dragostea se transforma în teroare. Parte din el o cunoştea. Parte din el voia să o salveze de Cel întunecat, de orice primejdie, de ceea ce el însuşi urma să facă. Avea atât de multe părţi, cu mintea spartă în bucăţi lucitoare, toate urlând.

Se trezi în întuneric, transpirat, tremurând. Erau visele lui Lews Therin. Nu i se mai întâmplase niciodată să viseze visele lui. Rămase întins cele câteva ceasuri care-l despărţeau de răsărit, uitându-se în gol, temându-se să închidă ochii. Ţinea ***saidin-ul*** înlăuntru său, de parcă l-ar fi putut ajuta să lupte cu visele unui om mort, dar Lews Therin rămânea tăcut.

În cele din urmă lumina palidă se furişă prin ferestre, iar un ***gai'shain*** se strecură tăcut înăuntru cu o tavă de argint acoperită de o ţesătură. Nu spuse nimic văzându-l pe Rand treaz, se înclină şi ieşi la fel de tăcut. Cu Puterea în el, Rand putea mirosi vinul cu mirodenii şi pâinea proaspătă, untul şi mierea, fiertura fierbinte de ovăz pe care o mâncau Aielii dimineaţa, ca şi cum ar fi avut nasul deasupra tăvii. Eliberându-se de Izvor, se îmbrăcă, punându-şi centura. Nu atinse pânza care acoperea mâncarea; nu îi era foame. Ieşi din cameră, cu Sceptrul Dragonului prins în îndoitura cotului.

Fecioarele erau din nou pe coridorul lat, alături de Sulin, iar Urien îşi adusese Scuturile Roşii, dar nu erau singuri. Dincolo de gărzi, oamenii se înghesuiau umăr la umăr, iar unii trecuseră de primul rând de luptători.

Aviendha era în mijlocul unei delegaţii de înţelepte, formată din Amys, Bair şi Melaine, Sorilea, desigur, Chaelin, Apă Fumegândă Miagoma cu câteva fire cărunte în părul negru, Edarra, o Neder Shiande, care părea aproape la fel de tânără ca el, dar avea deja în ochii albaştri acel calm inconfundabil şi îşi

ţinea spatele la fel de drept precum celelalte. Era şi Berelain cu ele, dar nu şi Rhuarc sau celelalte căpetenii. Le spusese deja ce avusese de zis, iar Aielii nu erau oamenii care să lungească vorba. Dar de ce erau înţeleptele aici? Sau Berelain? Rochia verde cu alb pe care o purta în acea dimineaţă îi dezgolea generos pieptul.

Apoi mai erau cei din Cairhien, dincolo de cercul Aielilor. Colavaere, izbitor de frumoasă pentru vârsta sa de mijloc, cu părul negru căzând în bucle elaborate şi dungi orizontale ce-i colorau rochia de la gulerul brodat cu aur până la picioare, mai multe dungi decât oricine altcineva. Dobraine, bine clădit, cu chipul pătrat şi partea din faţă a capului rasă, cu haina roasă de chingile unei platoşe. Maringil, drept ca o lamă, cu părul alb; el nu era ras în cap, iar haina lungă, aproape până la genunchi, de mătase închisă la culoare, la fel de plină de dungi ca aceea a lui Dobraine, era potrivită mai degrabă într-o sală de bal. Două duzini de oameni mai tineri, bărbaţi şi femei, se înghesuiau în spatele lor, dar puţini aveau dungile de pe veşminte desenate mai jos de şold.

— Luminat fie Seniorul Dragon! murmurară ei înclinându-se sau făcând reverenţe. Lumina să ne binecuvânteze cu prezenţa Seniorului Dragon!

Cei din Tear aveau şi ei grupul lor, înalţi Seniori şi Doamne, fără nobili de rang mic, în pălării de catifea şi haine de mătase, cu mâneci bufante, cu dungi de satin, rochii în culori strălucitoare, cu dantele înalte, cu perle şi pietre preţioase, salutându-l cu: „Lumina strălucească asupra Dragonului Luminii!“ Meilan se afla în fruntea lor, desigur, subţire, dur şi cu chipul lipsit de expresie, cu o bărbuţă căruntă, ascuţită. Lângă el se afla Fionnda, a cărei frumuseţe nu era diminuată de expresia severă şi ochii de fier, în timp ce subţirica Anaiyella arbora un zâmbet cuceritor.

Nu era nici umbră de zâmbet pe chipul lui Maraconn, care avea ochii albaştri, o raritate printre taireni, şi nici pe al

pleşuvului Gueyam sau al lui Aracome, care era de două ori mai subţire decât Gueyam, dar la fel de oţelit. Ei şi Meilan fuseseră apropiaţi de Heame şi Simaan. Rand nu vorbise de ei cu o zi în urmă, şi nici de trădarea lor, dar era sigur că era un lucru ştiut acolo şi că fiecare îi interpreta tăcerea altfel. Se obişnuiseră cu aşa ceva de când erau în Cairhien, şi în dimineaţa aceea se uitau la Rand de parcă se aşteptau să fie arestaţi.

Aproape toată lumea se uita cu atenţie la cineva. Mulţi dintre ei priveau neliniştiţi mulţimea Aielilor, ascunzându-şi mânia cum puteau mai bine. Alţii o priveau la fel de atent pe Berelain; era surprins să vadă că, până şi bărbaţii, până şi tairenii aveau zugrăvită pe chip mai degrabă o expresie gânditoare decât una desfrânată. Cei mai mulţi îl priveau pe el, desigur. El era cine era; şi „ce“ era. Privirea rece a lui Colavaere se plimba între el şi Aviendha, unde parcă lua foc. Era ură la mijloc, deşi Aviendha părea că uitase. Sigur Colavaere nu va uita niciodată bătaia primită de la Aviendha, după ce fusese găsită în camera lui Rand, şi nici nu îi va ierta faptul că acum ştia toată lumea. Meilan şi Maringil se fereau să se uite în ochii celuilalt. Fiecare voia să se urce pe tronul din Cairhien şi fiecare credea că rivalul principal era celălalt. Dobraine se uita la Meilan şi Maringil, deşi nimeni nu ar fi putut spune de ce. Melaine îl studia pe Rand, în timp ce Sorilea o studia pe ***ea,*** iar Aviendha se uita încruntată la podea. O femeie tânără, cu ochi mari, aflată în grupul celor din Cairhien, avea părul doar până la umeri, lăsat liber, în loc de cârlionţii elaborat aranjaţi, şi o sabie prinsă cu centura peste fusta de călărie, care avea doar şase dungi de culoare. Mulţi nu se oboseau să-şi ascundă zâmbetele dispreţuitoare când se uitau la ea; părea să nu observe, uitându-se când admirativ la Fecioare, când îngrozită la Rand. Îşi aduse aminte de ea. Selande, una dintre multele femei frumoase cu care Colavaere sperase să-l lege pe Rand de uneltirile ei, până când Rand o convinsese că nu va merge. Cu ajutorul necerut al Aviendhei, din păcate. Spera să o înspăimânte suficient de mult pe

Colavaere ca să renunţe să se răzbune pe Aviendha, dar ar fi vrut să o convingă pe Selande că nu avea de ce să se teamă. „Nu poţi mulţumi pe toată lumea, spusese Moiraine. Nu-i poţi împăca pe toţi.“ O femeie dură.

Ca să pună capac, Aielii se uitau la toată lumea, mai puţin la înţelepte, desigur. Şi nici la Berelain, dintr-un motiv sau altul. Erau întotdeauna suspicioşi în preajma celor din ţinuturile umede, dar în ceea ce o privea, se comportau de parcă ar fi fost o altă înţeleaptă.

— Mă onoraţi, cu toţii, spuse Rand sperând că nu fusese prea sec.

Înapoi la paradă. Se întreba unde era Egwene. Probabil tolănită în pat. Se gândi o clipă să o caute şi să facă un ultim efort de a… Nu, dacă nu voia să îi spună, nu putea să o forţeze. Păcat că a fi ***ta’veren*** nu funcţiona exact atunci când avea mai multă nevoie.

— Din păcate, nu voi putea vorbi cu voi în această dimineaţă. Mă întorc la Caemlyn.

Andorul era problema pe care trebuia să o rezolve acum. Andorul, şi Sammael.

— Ordinele Voastre vor fi duse la îndeplinire, Seniore Dragon, spuse Berelain. În această dimineaţă, ca să puteţi asista.

— Ordinele mele?

— Mangin. I s-a spus că în această dimineaţă.

Cele mai multe înţelepte îşi păstrară expresia plată, dar Bair şi Sorilea se uitau dezaprobator. Surprinzător, la Berelain.

— Nu am de gând să fiu martor la spânzurarea fiecărui ucigaş, spuse rece Rand. Uitase sau mai degrabă voise să uite. Să spânzuri un om pe care îl placi nu este un lucru de care să vrei să-ţi aminteşti. Rhuarc şi celelalte căpetenii nici măcar nu aduseseră vorba de asta când se întâlnise cu ei. În plus, nici nu voia ca execuţia să fie specială… Aielii trebuiau să trăiască după lege, ca toată lumea; cairhienii şi tairenii trebuiau să vadă asta şi să ştie că, dacă nu făcea favoruri Aielilor, cu atât mai puţin

avea să le facă lor. „Te foloseşti de orice şi de oricine“, se gândi, îngreţoşat; spera să fi fost gândul lui. Şi nici nu voia să privească o execuţie, cu atât mai puţin a lui Mangin.

Meilan părea dus pe gânduri, iar Aracome avea broboane de sudoare pe frunte, dar poate era din cauza căldurii. Colavaere, pălind, părea să-l vadă pentru prima dată în viaţa ei. Berelain aruncă o privire tristă către Bair şi Sorilea, care dădu din cap; ar fi putut să-i spună că el va răspunde aşa? Nu părea posibil. Reacţia celorlalţi varia, de la surpriză la satisfacţie, dar o observă mai ales pe Selande. Cu ochii mari, uitase de Fecioare şi, dacă înainte se uitase cu spaimă la el, acum era de-a dreptul terifiată. Ce putea să facă?

— Voi pleca imediat la Caemlyn, le spuse Rand.

Dinspre nobilii din Cairhien şi Tear se auziră oftaturi uşurate.

Nu era o surpriză că doriră să-l însoţească până la camera rezervată Topirii-n văzduh. Cu excepţia lui Berelain, toţi cei din ţinuturile umede fură opriţi de Fecioare şi Scuturile Roşii; nu le făcea plăcere să-i lase pe cairhieni pe lângă el, iar Rand fu bucuros că şi tairenii fuseseră opriţi. Mulţi dintre ei se uitau lung la el, dar nimeni nu spuse nimic, nu lui. Nici măcar Berelain, care îl urma alături de înţelepte şi Aviendha, vorbind în şoaptă şi râzând încet din când în când. Simţea cum i se ridica părul de pe ceafa. Berelain şi Aviendha împreună? Râzând?

Când ajunse la uşa pătrată de la camera de unde se Topea-n văzduh, se uită cu atenţie la Berelain în timp ce aceasta făcea o reverenţă adâncă.

— Voi conduce Cairhienul fără teamă şi fără favoruri, până te vei întoarce, Seniore Dragon.

Poate că, în ciuda lui Mangin, venise doar să-i spună acele cuvinte sau ca să fie auzită de ceilalţi nobili. Sorilea zâmbi indulgent, dintr-un motiv sau altul. Trebuia să afle ce se întâmplă acolo; nu le putea lăsa pe înţelepte să se amestece peste Berelain. Restul înţeleptelor o trăseseră pe Aviendha într-

o parte, vorbindu-i pe rând, destul de ferm, deşi nu putea auzi ce-i spuneau.

— Când te vei mai întâlni cu Perrin Aybarra, adăugă Berelain, transmite-i cele mai calde urări. Şi lui Mat Cauthon.

— Aşteptăm cu nerăbdare întoarcerea Seniorului Dragon, minţi senină Colavaere.

Meilan se uită urât la ea, pentru că reuşise să vorbească înainte, apoi ţinu un discurs plin de înflorituri care nu spunea nimic în plus şi pe care Maringil trebui să-l depăşească, măcar de dragul înfloriturilor. Fionnda şi Anaiyella îi depăşiră pe amândoi, adăugând şi o mulţime de complimente, ceea ce-l făcu pe Rand să se uite nerăbdător după Aviendha, care era încă ocupată cu înţeleptele. Dobraine se mulţumi cu un „Până se întoarce Seniorul Dragon“, în timp ce Maraconn, Gueyam şi Aracome murmurară ceva nedesluşit cu ochii plini de îngrijorare.

Rand fu uşurat să se vadă înăuntru, departe de toţi. Spre surprinderea lui, Melaine îl urmă, înaintea Aviendhei. Ridică întrebător din sprâncene.

— Trebuie să mă consult cu Bael într-o chestiune care priveşte înţeleptele, îi spuse cu un ton care părea să adauge: „Nu vreau să aud prostii!“ aruncând imediat o privire ascuţită către Aviendha, care avea un chip atât de nevinovat, încât îşi dădu seama imediat că ascunde ceva. Aviendha putea arăta în multe feluri, dar niciodată inocentă; nu într-o asemenea măsură.

— Cum doreşti, răspunse el. Bănuia că înţeleptele pândeau de mult ocazia să o trimită la Caemlyn. Cine ar fi fost mai potrivită să se asigure că Rand nu îl influenţa pe Bael cum nu trebuie dacă nu nevasta lui Bael? Ca şi Rhuarc, omul avea două neveste, iar Mat obişnuia să spună că ăsta era fie un vis, fie un coşmar, nu se putea decide care.

Aviendha îl urmări cu atenţie cum deschide o poartă în Caemlyn, în sala tronului. Mereu îl privea cu atenţie, deşi nu putea vedea ţesătura. Făcuse şi ea odată o poartă, dar într-un moment de panică, iar apoi nu-şi mai adusese aminte niciodată

cum. În acea zi, nu se ştie de ce, bara rotitoare de lumină păru să-i aducă aminte de ce se întâmplase atunci; roşeaţa îi inundă obrajii bronzaţi şi refuză brusc să se mai uite în direcţia lui. Cu Puterea în el îi putea simţi mirosul, aroma de ierburi a săpunului, o picătură de parfum dulce pe care nu şi-l amintea. Dornic să scape de ***saidin,*** fii primul care păşi prin poartă în sala goală. Alanna i se prăbuşi în minte, la fel de prezentă de parcă ar fi stat faţă în faţă. Îşi dădu seama că plânsese. Pentru că plecase el? Ei bine, n-avea decât să bocească. Trebuia să se elibereze cumva de ea.

Fecioarele şi Scuturile Roşii nu fură deloc mulţumiţi că trecuse primul. Urien mormăi şi clătină din cap dezaprobator. Sulin, cu chipul palid, se înălţă pe vârfuri pentru a-l privi în ochi.

— Marele şi puternicul ***car'a'carn*** şi-a lăsat onoarea în grija ***Far Dareis Mai,*** şuieră în şoaptă. Iar, dacă atotputernicul ***car'a'carn*** moare într-o ambuscadă atunci când e protejat de Fecioare, ***Far Dareis Mai*** nu vor mai avea nicio onoare. Dacă marelui cuceritor ***car'a'carn*** nu îi pasă, atunci poate Enaila are dreptate. Poate că atotputernicul ***car'a'carn*** nu e decât un băieţel încăpăţânat care trebuie ţinut de mână ca să nu cadă într-o prăpastie, pentru că nu deschide ochii.

Rand îşi încleştă fălcile. Când nu mai auzea nimeni, strângea din dinţi şi îndura – deşi de obicei criticile nu erau atât e ascuţite – din pricina datoriei pe care o avea faţă de Fecioare, dar nici măcar Enaila sau Somara nu-l mai ocărâse vreodată în public. Melaine trecuse deja de jumătatea sălii, cu fustele ridicate, aproape alergând; deci nu mai avea răbdare să restabilească influenţa înţeleptelor asupra lui Bael. Nu îşi putea da seama dacă Urien auzise, dar bărbatul părea foarte preocupat să-şi îndrepte luptătorii ***Aethan Dor,*** cu vălurile pe chip, să scormonească printre coloane, împreună cu Fecioarele, un lucru pe care chiar nu era nevoie să-l facă. Pe de altă parte, Aviendha, cu braţele împletite sub sâni, purta pe chip un asemenea

amestec de încruntare şi aprobare, că nu avu nicio îndoială în privinţa ei.

— Ieri totul a mers bine, spuse ferm către Sulin. De-acum încolo două gărzi vor fi mai mult decât suficiente.

Ochii femeii aproape ieşeau din orbite; părea să nu-şi găsească suflul să rostească ceva. Şi acum, după ce îi luase atât, era timpul să îi dea ceva înapoi, înainte de a exploda ca un foc de artificii.

— Sigur, când plec din palat e altceva. Vor fi gărzile obişnuite, dar aici sau în Palatul Soarelui, sau în Stânca din Tear doi oameni sunt suficienţi.

Se întoarse şi plecă, lăsând-o cu buzele fremătând în tăcere. Aviendha veni lângă el în timp ce ocolea platforma pe care erau puse tronurile, mergând împreună către uşile mici din spate. Venise aici, în loc să se ducă direct în camerele sale, în speranţa că va putea scăpa de ea. Îi putea simţi mirosul chiar şi fără ***saidin*** sau poate era doar memoria. Şi-ar fi dorit să aibă nasul înfundat de răceală; îi plăcea prea mult mirosul.

Cu şalul strâns pe umeri, Aviendha se uita drept înainte, preocupată, şi nici măcar nu băgă de seamă că el îi ţinu uşa care dădea către unul dintre vestiarele decorate cu lei, lucru ce de obicei o irita, dacă nu cumva îl întreba care dintre braţele ei este rupt. Tresări când o întrebă ce are.

— Nimic. Sulin avea dreptate. Dar… brusc avu un rânjet şovăitor. Ai văzut ce expresie a avut? Nimeni nu a mai pus-o aşa la punct de când… niciodată, cred. Nici măcar Rhuarc.

— Sunt puţin surprins că eşti de partea mea.

Se uită la el cu ochii ei mari. Ar fi putut să-şi petreacă o zi întreagă încercând să decidă dacă erau albaştri sau verzi. Nu. Nu avea niciun drept să se gândească la ochii ei. Nu avea nicio importanţă ce se întâmplase după ce ea făcuse acea poartă – să fugă de el. Şi mai ales nu avea dreptul să se gândească la asta.

— Mă pui pe gânduri, Rand al’Thor, spuse calmă. Pe Lumină! Creatorul te-a făcut doar ca să mă frământ din cauza ta, aşa mă gândesc câteodată.

Vru să îi spună că era doar vina ei – se oferise de mai multe ori să o trimită înapoi la înţelepte, deşi ar fi însemnat doar să pună pe altcineva în locul ei –, dar, înainte să poată deschide gura, Jalani şi Liah îi ajunseră din urmă, urmate îndeaproape de două Scuturi Roşii, unul din ei un bărbat cărunt, care avea de trei ori mai multe cicatrici ca Liah. Rand le făcu semn lui Jalani şi bărbatului cu cicatrici să se întoarcă în sala tronului, ceea ce aproape dădu naştere unui scandal. Nu din partea Scutului Roşu, care doar se uită la tovarăşul său, ridică din umeri şi plecă, dar Jalani îşi ridică bărbia. Rand arătă din nou către uşa care dădea în sala tronului.

— Car’a’carn se aşteaptă ca ***Far Dareis Mai*** să se ducă unde porunceşte.

— Poate că eşti rege al celor din ţinuturile umede, Rand al’Thor, dar nu eşti rege al Aielilor, spuse cu o umbră de amar care îi ştirbea din demnitate, aducându-i aminte cât de tânără era. Fecioarele nu te vor dezamăgi niciodată în dansul lăncilor, dar acesta nu e dansul.

Plecă totuşi, după un schimb rapid de semne ale degetelor cu Liah. Urmat de aceasta şi de un Scut Roşu, un bărbat subţire, cu părul auriu, numit Cassin, Rand se îndreptă repede către camerele lui. Şi cu Aviendha, desigur. Şi, dacă crezuse că fusta voluminoasă o s-o încetinească, se înşelase. Liah şi Cassin rămaseră pe hol, în faţa anticamerei, o cameră mare ce avea pe tavan o friză de marmură înfăţişând lei, iar pe pereţi tapiserii cu scene de vânătoare şi munţi înceţoşaţi, dar Aviendha intră după el.

— Nu ar trebui să fii cu Melaine? întrebă. Treburi de-ale înţeleptelor?

— Nu, răspunse ea scurt. Melaine nu ar fi încântată să-mi bag nasul acum în treburile ei.

Pe Lumină! Dar nici el nu era încântat că nu pleca. Aruncându-şi Sceptrul Dragonului pe o măsuţă cu picioare aurite, sculptate cu viţă-de-vie, îşi desfăcu centura sabiei.

— Amys sau celelalte nu ţi-au spus unde e Elayne?

Pentru o clipă foarte lungă, Aviendha rămase în mijlocul podelei cu dale albastre, privindu-l cu o expresie de nepătruns.

— Ele nu ştiu, spuse într-un final. Le-am întrebat.

Se aşteptase să întrebe. Deşi nu mai făcuse asta de luni de zile, înainte de a veni prima dată în Caemlyn, nu pierduse nicio ocazie să-i aducă aminte că el îi aparţine lui Elayne. Aşa credea ea, şi ce se întâmplase dincolo de poartă nu schimba lucrurile cu nimic, îi spusese, şi nici nu se va mai întâmpla vreodată – alt lucru pe care i-l făcuse clar. Exact cum îşi dorise; nu era în stare să simtă regret mai mult decât un porc. Ignorând scaunele elegant aurite, Aviendha se aşeză pe podea, cu picioarele strânse sub ea, aranjându-şi fusta graţios.

— Au vorbit însă despre tine.

— De ce nu mă surprinde? făcu el sec şi rămase surprins să vadă cum Aviendha se înroşea. Nu era o femeie care să roşească, şi acum se întâmplase de două ori într-o zi.

— Au avut vise la fel, unele dintre ele despre tine, spuse uşor gâtuită, apoi se opri să-şi dreagă glasul, fixându-l cu o privire hotărâtă. Melaine şi Bair te-au visat pe o barcă, cu trei femei ale căror feţe nu se vedeau şi o balanţă care se înclina când într-o parte, când în alta. Melaine şi Amys au visat că un bărbat era lângă tine, cu un cuţit pus la gâtul tău, dar nu-l vedeai. Bair şi Amys au visat că tăiai ţinuturile umede în două cu o sabie.

Pentru o clipă ochii îi alunecară dispreţuitori la sabia pusă în teacă lângă Sceptrul Dragonului. Dispreţuitori şi un pic vinovaţi. Ea i-o dăduse, fusese sabia regelui Laman, înfăşurată cu grijă într-o pătură, ca să nu poată spune că a atins-o.

— Ele nu pot interpreta visele, dar sunt de părere că ar trebui să ştii.

Prima parte îi era la fel de neclară ca şi înţeleptelor, dar a doua părea limpede. Un om cu un pumnal, pe care nu-l putea vedea, nu putea fi decât un Vineţiu; sufletele lor erau date Umbrei – nu doar promise, ci date – şi puteau să se strecoare nevăzute chiar şi când te uitai drept la ele, iar singurul lor scop era asasinatul. Cum de nu înţeleseseră înţeleptele ceva atât de limpede? Şi ultima parte era clară. Deja sfâşia ţinuturile. Tarabon şi Arad Doman erau în ruine, rebeliunile din Tear şi Cairhien puteau deveni oricând mai mult decât vorbe şoptite, iar Illian avea să simtă greutatea sabiei lui. Ca să nu mai amintească de Profet şi de juraţii Dragonului din Altara şi Murandy.

— Nu văd niciun mister în două din ele, Aviendha. Dar când îi explică, îl privi neîncrezătoare. Desigur. Dacă Vestitoarele-n vise înţelepte nu puteau desluşi visul, nimeni altcineva nu mai putea. Mormăi cu amărăciune şi se aruncă într-un scaun în faţa ei.

— Ce altceva au mai visat?

— Mai este un vis despre care îţi pot spune, deşi s-ar putea să nu te privească.

Asta însemna că mai erau vise despre care nu voia să-i spună, ceea ce-l făcu să se întrebe de ce i le povestiseră înţeleptele, căci ea nu era Vestitoare-n vise.

— Toate trei au avut visul ăsta, ceea ce îl face foarte important. Ploaie, spuse pronunţând cuvântul cu stinghereală, venind dintr-un vas. În jurul lui sunt capcane şi curse. Dacă va cădea pe mâini bune, aceia vor găsi o comoară şi mai mare decât vasul.

Dacă nu, destinul lumii este pecetluit. Cheia găsirii vasului este găsirea celui care nu mai este.

— Care nu mai este ce? întrebă el; părea mai important decât restul. Vrei să spui cineva care e mort?

Aviendha clătină din cap, iar părul roşcat i se mişcă sub umeri.

— Nu ştiu nici ele mai mult decât ţi-am spus. Spre surpriza lui, ea se ridică în picioare, aranjându-şi veşmintele cu gesturile acelea automate pe care le fac toate femeile.

— Trebuie să...

Tuşi intenţionat. Voise să spună: „Trebuie într-adevăr să pleci?“ Pe Lumină! Chiar voia ca ea să plece. Fiecare minut lângă ea era o tortură. La fel era şi fiecare minut departe de ea. Dar măcar putea face ceea ce era corect, ce era potrivit pentru el şi cel mai bine pentru ea.

— Vrei să te întorci la înţelepte, Aviendha? reveni el. Să-ţi continui studiile? Nu prea mai ai de ce să stai. M-ai învăţat atât de multe, de parcă am crescut printre Aieli.

Pufnetul ei spunea multe, dar nu se mulţumi cu atât.

— Ştii mai puţin ca un băiat de şase ani. De ce un bărbat ascultă mai întâi de a doua sa mamă şi abia apoi de mama lui, iar o femeie mai întâi de al doilea tată şi apoi de tatăl ei? Când poate o femeie să se mărite cu un bărbat fără coroniţa de flori? Când trebuie stăpâna unei case să asculte de fierar? De ce, dacă iei o argintăreasă ***gai'shain,*** trebuie să o laşi să lucreze pentru ea câte o zi pentru fiecare zi în care munceşte pentru tine? De ce nu se întâmplă la fel şi pentru o croitoreasă?

Căută repede nişte răspunsuri, dar, înainte să admită că nu ştie, începu brusc să se joace cu şalul de parcă ar fi uitat de el.

— Câteodată ***ji'e'toh*** e foarte amuzant. Aş leşina de râs dacă nu aş fi eu în centrul glumei. Îmi voi respecta ***toh-ul,*** spuse cu vocea prefăcută într-o şoaptă.

Bănuia că vorbeşte cu sine însăşi, dar răspunse cu grijă:

— Dacă te gândeşti la Lanfear, nu eu te-am salvat, ci Moiraine. A murit salvându-ne pe toţi.

Sabia lui Laman o scăpase de celălalt ***toh*** pe care îl avea faţă de el, deşi nu înţelesese niciodată ce fusese. Singura obligaţie de care ştia el. Se ruga să nu afle niciodată de cealaltă; ar vedea-o ca pe una singură, deşi el nu făcea asta.

Aviendha se uită la el, cu capul puţin plecat şi cu un zâmbet pe buze. Îşi regăsise o stăpânire de sine care ar fi făcut-o mândră şi pe Sorilea.

— Mulţumesc, Rand al'Thor. Bair spune că unui bărbat ar trebui să-i aminteşti din când în când că nu le ştie pe toate. Anunţă-mă când vrei să te culci. Nu voi veni mai târziu să te trezesc.

După ce plecă, Rand rămase cu privirea pironită în podea. Un cairhian care juca Jocul Caselor era mai uşor de înţeles ca o femeie care nici măcar nu se străduia să fie misterioasă. Şi bănuia că ceea ce simţea pentru Aviendha, indiferent ce era, complica şi mai mult lucrurile.

„Tot ce iubesc distrug, râse Lews Therin. Tot ce distrug iubesc."

„Taci!" ţipă Rand furios, iar râsetul ascuţit dispăru. Nu ştia pe cine iubea, dar ştia pe cine avea să salveze. De indiferent ce, dar mai ales de el însuşi.

În hol, Aviendha se rezemă de uşă, cu umerii lăsaţi, respirând adânc. Încercă să se liniştească. Inima încă îi bătea să îi iasă din piept. Lângă Rand al'Thor se simţea de parcă ar fi fost întinsă goală pe cărbuni aprinşi. Întinsă până simţea că i se desprind oasele de carne. Adusese atât de multă ruşine asupra sa, mai multă decât crezuse vreodată cu putinţă. O mare glumă, îi spusese lui, şi parte din ea ar fi vrut să poată râde. Avea ***toh*** către el, dar mult mai mult către Elayne. Tot ce făcuse el fusese să-i salveze viaţa. Dacă nu ar fi fost el, Lanfear ar fi ucis-o. Voise să o omoare mai ales pe ea, în chinuri cât mai mari. Cumva, Lanfear ştiuse. ***Toh-ul*** către Rand, faţă de cel către Elayne, era precum muşuroiul de termită pe lângă Osia Lumii.

Cassin – după croiala hainei îşi dădu seama că era şi Goshien, nu doar Aethan Dor; dar nu îi recunoscu septul – abia îi aruncă o privire de unde se ghemuise, cu lancea pe picioare; nu ştia nimic, desigur. Dar Liah îi zâmbi, prea încurajant pentru o femeie pe care nu o ştia, cu prea mult subînţeles pentru oricine.

Aviendha se surprinse gândindu-se la Chareen, cum îi indica haina femeii, ca la nişte pisici care se furişează; nu se gândise niciodată la o Fecioară ca la altceva decât ca la ***Far Dareis Mai.*** Rand al'Thor îi zăpăcise minţile. Cu toate astea, degetele îi scăpărară mânioase. „De ce zâmbeşti, fată? Altceva nu ai mai bun de făcut?“

Sprâncenele lui Liah se ridicară uşor, zâmbind amuzată. Îi răspunse la fel. „Cui îi zici tu fată, fato? Nu eşti nici înţeleaptă, nu mai eşti nici Fecioară. Cred că o să-ţi pui sufletul cunună la picioarele unui bărbat.“

Aviendha făcu un pas înainte furioasă – puţine insulte erau mai rele printre ***Far Dareis Mai*** –, apoi se opri. În ***cadinsor*** nu credea că Liah ar fi putut să-i facă faţă, dar în fustă ar fi fost înfrântă. Mai rău, probabil Liah ar fi refuzat să o facă ***gai'shain;*** ar fi putut, dacă era atacată de o femeie care nu era nici Fecioară şi nici înţeleaptă, sau ar fi putut să ceară să o bată de faţă cu oricine din Taardad care ar fi vrut să vină să asiste. O ruşine mai mică decât refuzul, dar nu suficient de mare. Mai rău decât orice, fie că pierdea, fie că nu, Melaine sigur ar fi ales o metodă atât de cumplită care să-i aducă aminte că lăsase lancea deoparte încât probabil ar fi preferat ca Liah s-o fi bătut de zece ori în faţa tuturor clanurilor. În mâinile unei înţelepte, ruşinea era mai ascuţită ca lama unui cuţit. Liah nici nu se clinti; ştia şi ea la fel de bine tot ce ştia Aviendha.

— Acum vă holbaţi una la alta, spuse leneş Cassin. Într-o zi trebuie să învăţ şi eu limbajul semnelor.

Liah se uită la el, apoi râse cristalin.

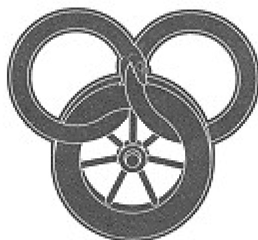
— O să fii drăguţ în fuste, Pavăză Roşie, în ziua când vei deveni Fecioară.

Aviendha răsuflă uşurată când Liah îşi mută privirea; în acele circumstanţe nu ar fi putut să facă ea asta într-un mod onorabil. Degetele i se mişcară automat, în primul semn pe care îl învăţa o fecioară. „Am toh.“

Liah îi răspunse imediat. „Unul foarte mic, soră de lance.“ Aviendha zâmbi recunoscătoare că cealaltă nu-şi curbase degetul mic, care ar fi însemnat că o lua în râs, semn folosit pentru femeile care renunţau la lance, dar se comportau ca şi cum nu ar fi făcut-o.

Un servitor alerga pe hol. Ascunzându-şi dezgustul faţă de cineva care îşi petrecea viaţa slujindu-i pe alţii, Aviendha se îndreptă cu paşi mari în direcţia opusă, ca să nu fie obligată să treacă pe lângă el. Să-l ucidă pe Rand al’Thor ar fi împlinit un ***toh,*** să se sinucidă l-ar fi împlinit pe al doilea, dar fiecare ***toh*** îl bloca pe celălalt. Indiferent ce spuneau înţeleptele, trebuia să găsească o cale să le împlinească pe amândouă.

CAPITOLUL 20

Din Stedding

RAND TOCMAI ÎNCEPUSE SĂ-ŞI UMPLE PIPA CU TUTUN, când Liah îşi băgă capul pe uşă. Înainte să poată spune ceva, un om cu faţa rotundă şi livrea roşu cu alb, respirând greu, se strecură pe lângă ea, aruncându-se la genunchii lui Rand sub privirea uluită a femeii.

— Seniore Dragon, izbucni insul într-un strigăt sugrumat. Ogierii au venit la palat. Trei! Li s-a dat vin şi li s-a oferit şi mai mult, dar insistă că vor să-l vadă pe Seniorul Dragon.

— De cât timp eşti la palat? întrebă Rand cu voce domoală, căci nu voia să-l sperie; livreaua i se potrivea bine şi nu mai era tânăr. Mi-e teamă că nu ştiu cum te cheamă.

Bărbatul deschise ochii mari.

— Numele meu? Bari, Seniore Dragon. Hm, de douăzeci şi doi de ani, iarna asta. Seniore Dragon, Ogierii?

Rand vizitase de două ori un stedding Ogier, dar nu era sigur de eticheta cuvenită. Ogierii construiseră aproape în întregime

marile oraşe, cele mai vechi părţi din ele, şi mai veneau din când în când din steddinguri să facă reparaţii. Se îndoia însă că Bari ar fi putut fi mai entuziasmat de cât era, poate doar în faţa unui rege sau unei Aes Sedai. Poate în faţa lor nu. Rand îşi puse în buzunar pipa şi săculeţul de tutun.

— Du-mă la ei.

Bari sări în picioare, aproape ţopăind pe vârfuri. Rand bănui că făcuse alegerea corectă; omul nu se miră că Seniorul Dragon se ducea la Ogieri, în loc să-i aducă pe aceştia la el. Îşi lăsă în cameră sabia şi sceptrul; nu ar fi fost impresionaţi de ele. Îl urmară Liah şi Cassin, desigur, iar Bari ar fi rupt-o la fugă dacă nu ar fi trebuit să meargă alături de Rand.

Ogierii aşteptau într-o curte cu fântână, cu bazinul plin de peşti albi şi roşii, acoperit de frunze de nufăr, un bărbat cu părul alb, într-o haină lungă care fâlfâia deasupra cizmelor înalte, şi două femei, una mult mai tânără decât cealaltă, cu fuste brodate cu frunze şi viţă-de-vie, cea a bătrânei fiind mult mai elaborată. Pocalele de aur, făcute pentru oameni, păreau micuţe în mâinile lor. Pe ramurile unor copaci mai erau câteva frunze, iar zidurile palatului făceau umbră. Ogierii nu erau singuri; când apăru Rand, Sulin şi trei duzini de Fecioare erau strânse în jurul lor, şi Urien cu încă cincizeci şi ceva de Aieli. Aielii tăcură la vederea lui Rand.

— Numele tău cântă urechilor mele, Rand al'Thor, spuse bărbatul Ogier cu o voce ca rostogolirea unui tunet. Era Haman, fiul lui Dai, fiul lui Morel. Femeia mai în vârstă era Ella, fiica lui Soong, iar cea tânără era Erith, fiica lui Iva, fiica lui Alar. Rand îşi amintea că o mai văzuse odată pe Erith, în Steddingul Tsofu, la două zile de călărit de Cairhien. Nu-şi putea imagina ce făcea în Caemlyn.

Aielii păreau mici pe lângă Ogieri; până şi curtea părea mică. Haman era o dată şi jumătate mai înalt ca Rand, şi proporţional de lat, Covril era mai scundă cu un cap – un cap de Ogier – decât Haman, şi chiar şi Erith îl depăşea pe Rand cu aproape un

picior şi jumătate. Cu toate astea, înălţimea era cea mai mică deosebire între Ogieri şi oameni. Ochii lui Haman erau largi şi rotunzi ca nişte ceşcuţe de ceai, nasul lat îi ocupa aproape toată faţa, iar urechile i se iţeau din păr, cu smocuri albe în vârf. Purta o mustaţă albă, pe oală, şi o barbă îngustă sub bărbie, iar sprâncenele îi ajungeau la obraji. Rand nu ar fi putut spune exact cum difereau chipurile lui Covrilei şi lui Erith – cu excepţia bărbilor şi mustăţilor, desigur, iar sprâncenele nu erau chiar atât de mari şi stufoase –, dar păreau ceva mai delicate. Covril arbora un aer sever – arăta familiar, dintr-un motiv sau altul –, iar Erith părea îngrijorată, cu urechile pleoştite.

— Iertaţi-mă o clipă, le spuse Rand, dar Sulin nu-l lăsă să continue.

— Am venit să vorbim cu Fraţii Copacilor, Rand al'Thor, spuse hotărâtă. Trebuie să ştii că neamul Aiel este de mult timp prieten cu Fraţii Copacilor. Mergem adesea cu negoţ în stedding.

— E adevărat, murmură Haman.

Pentru un Ogier era un murmur, dar părea zgomotul făcut de o avalanşă nevăzută.

— Sunt sigur că toţi ceilalţi au venit să vorbească, îi spuse lui Sulin. Ar fi putut alege din priviri cine fusese de dimineaţă în gardă, până la ultima; Jalani se înroşi toată. În afară de Urien, din Pavezele Roşii de dimineaţă nu mai erau decât trei sau patru.

— Mi-ar plăcea să cred că nu e nevoie să o rog pe Enaila sau pe Somara să se ocupe de ***tine.***

Chipul bronzat al lui Sulin se întunecă de indignare, făcând să iasă şi mai mult în evidenţă cicatricea cu care se alesese urmându-l pe el.

— Voi vorbi cu ei singur. Singur, accentuă uitându-se către Liah şi Cassin. Asta dacă nu crezi că trebuie să mă protejeze cineva de ei?

Cuvintele lui o ofensară şi mai tare, aşa că le strânse repede pe Fecioare, cu semne grăbite; plină de ţâfnă, ar fi spus oricine

altcineva decât un Aiel. Câţiva Aieli plecau chicotind; se pare că Rand făcuse un soi de glumă.

Hamad îşi mângâie barba privindu-i cum pleacă.

— Oamenii nu s-au simţit mereu în siguranţă în preajma noastră, ştii. Hm. Hm, făcu ca un bondar uriaş. Este în vechile scrieri. Foarte vechi. Doar fragmente, e adevărat, dar datează din...

— Fruntaş Haman, interveni politicoasă Covril, putem rămâne la problema noastră?

Bâzâitul deveni parcă mai ascuţit. Fruntaş Haman. Unde mai auzise Rand cuvintele astea? Fiecare stedding avea un Consiliu al Fruntaşilor. Haman oftă adânc.

— Foarte bine, Covril, dar dai dovadă de o grabă necuviincioasă. Abia ne-ai lăsat să ne spălăm, înainte de a veni aici. Jur, ai început să ţopăi ca o...

Ochii lui mari scăpărară către Rand şi îşi acoperi tusea cu o mână de dimensiunea unei bucăţi mari de şuncă. Ogierii îi considerau pe oameni pripiţi, întotdeauna încercând să facă acum ceea ce putea fi lăsat pe a doua zi sau pe anul următor fără probleme.

Ogierii aveau altă noţiune a timpului. Şi mai credeau că era o insultă să le reaminteşti oamenilor cum zoreau ei de colo până colo.

— A fost o călătorie Afară foarte obositoare, continuă Haman explicându-i lui Rand, nu în ultimul rând fiindcă am aflat că Shaido Aiel au asediat Al'cair'rahienallen – incredibil lucru că tu eşti aici, dar apoi ai plecat înainte să putem vorbi cu tine, şi... Nu mă pot opri să nu mă gândesc că ne-am grăbit. Nu. Nu, vorbeşte tu, Covril. Din pricina ta mi-am părăsit studiile, predarea, să alerg prin lume. Cred că studenţii mei s-au răsculat până acum.

Rand îşi ascunse un rânjet; după felul de a fi al Ogierilor, studenţii lui Haman ar avea nevoie de jumătate de an să decidă

că acesta a plecat şi încă un an să discute despre ce au de făcut mai departe.

— O mamă are dreptul să fie neliniştită, spuse Covril, cu vârful urechilor tremurând. Părea să se dea o bătălie înlăuntrul ei, între respectul cuvenit unui Fruntaş şi o nerăbdare foarte ne-Ogierească. Întorcându-se către Rand, îşi îndreptă umerii, cu urechile drepte şi bărbia fermă.

— Ce ai făcut cu fiul meu?

— Fiul tău? întrebă Rand făcând ochii mari.

— Loial! răspunse uitându-se la el ca la un nebun; Erith trăgea cu ochiul neliniştită, cu mâinile încleştate de piept. I-ai spus Fruntaşului Fruntaşilor din Steddingul Tsofii că o să ai grijă de el. Mi-au spus că aşa le-ai spus. Pe vremea aia nu îţi spuneai Dragon, dar tu erai. Nu-i aşa, Erith? Nu asta a spus Rand al'Thor?

Nu-i dădu timp celei mai tinere să răspundă. Pe măsură ce vorbea tot mai repede, Haman părea să fie cuprins de durere.

— Loial al meu e prea tânăr să fie Afară, prea tânăr să umble prin lume, făcând lucrurile pe care l-ai pus tu să le facă. Fruntaşul Alar mi-a spus despre tine. Ce are Loial al meu de-a face cu trolocii, Căile şi Cornul lui Valere? O să mi-l înapoiezi acum, te rog, şi o să am grijă să fie căsătorit cum se cuvine cu Erith. O să-i liniştească ea picioarele plimbăreţe.

— Este foarte chipeş, murmură timid Erith, mişcându-şi atât de repede urechile de ruşine, că vârfurile păreau în ceaţă. Şi cred că este şi foarte curajos.

Lui Rand îi trebuiră câteva clipe să-şi regăsească echilibrul minţii. Un Ogier vorbind apăsat părea un munte care o ia la vale. Un Ogier vorbind apăsat şi repede…

După tradiţia Ogierilor, Loial ***era*** prea tânăr pentru a părăsi steddingul singur, la doar nouăzeci şi ceva de ani. Ogierii trăiau foarte mult. Din prima zi în care îl întâlnise, plin de nerăbdare să vadă lumea, Loial fusese îngrijorat de ziua în care Fruntaşii aveau să-şi dea seama că a fugit. Mai mult decât orice, era

îngrijorat că mama sa o să vină după el, târând o mireasă în urma ei. Spunea că un bărbat Ogier nu are niciun cuvânt de spus în aceste chestiuni, iar femeia destul de puţin; era hotărârea celor două mame. Nu era deloc exclus să te trezeşti logodit cu o femeie pe care nu o văzuseşi niciodată, în ziua în care mama ta îţi făcea cunoştinţă cu viitoarea soţie şi soacră.

Loial credea că mariajul avea să fie sfârşitul tuturor lucrurilor pentru el, şi mai ales sfârşitul dorinţei lui de a vedea lumea şi, chiar dacă era aşa sau nu, Rand nu putea lăsa un prieten pradă lucrurilor de care se temea. Tocmai voia să le spună că nu ştie unde este Loial şi să le sugereze să îl aştepte în stedding până când se întoarce – deschisese gura să le spună asta – când în minte îi răsări o întrebare. Ii era jenă că nu-şi amintea ceva atât de important; pentru Loial era.

— De cât timp a plecat din stedding?

— De prea mult timp, mormăi Haman ca un morman de bolovani care se rostogoleşte la vale. Băiatul nu a vrut niciodată să facă un efort. Vorbea mereu despre cum vrea să vadă cum e Afară, de parcă s-ar fi schimbat ceva faţă de cum stă scris în cărţile pe care ar fi trebuit să le studieze. Hm. Hm. E vreo schimbare reală, dacă oamenii schimbă liniile pe o hartă? Pământul este tot…

— Este Afară de mult prea mult timp, interveni mama lui Loial, la fel de fermă ca un stâlp înfipt în pământ uscat. Haman se încruntă la ea, dar ea reuşi să-i înfrunte privirea, deşi urechile îi vibrau de jenă.

— M-mai mult de cinci ani, zise Erith. Pentru o clipă urechile i se lăsară pe spate, apoi ţâşniră drepte în sus. Imitând-o foarte bine pe Covril, spuse: Vreau să fie soţul meu. Am ştiut asta de când l-am văzut. Nu o să-l las să moară. Nu din cauza comportamentului lui prostesc.

Rand şi Loial vorbiseră de multe lucruri, iar unul dintre ele fusese Dorul, deşi lui Loial nu-i plăcea să vorbească despre el. Când Frângerea Lumii îi făcuse pe oameni să fugă în căutarea

unui adăpost, îi smulsese şi pe Ogieri din steddinguri. Ani lungi oamenii umblaseră printr-o lume care se schimba în fiecare zi, căutând un loc sigur, iar Ogierii rătăciseră şi ei, căutând steddingul pierdut într-o lume schimbătoare. Atunci cunoscuseră Dorul. Un Ogier plecat din stedding dorea să se întoarcă. Un Ogier plecat de mult timp din stedding trebuia să se întoarcă. Un Ogier plecat de prea mult timp din stedding murea.

— Mi-a povestit de un Ogier care a stat mai mult, spuse Rand încet. Zece ani, cred.

Haman clătină din capul uriaş înainte ca Rand să termine.

— Nu, nu o să meargă. Din câte ştiu eu, cinci au rămas Afară atât de mult şi au supravieţuit să se întoarcă în stedding, dar cred că aş şti dacă ar mai fi fost cineva. Despre o asemenea nebunie s-ar fi scris şi s-ar fi vorbit. Trei dintre aceştia au murit într-un an după ce s-au întors, al patrulea a rămas invalid tot restul vieţii, iar a cincea ceva mai bine, având nevoie de un toiag să meargă. Deşi a continuat să scrie. Hm. Hm. Dalar a avut nişte lucruri foarte interesante de spus despre…

De data asta, când Covril deschise gura, el îşi întoarse capul brusc, uitându-se fix la ea, cu sprâncenele ridicate, iar femeia începu să-şi netezească nervoasă fusta, înfruntându-i privirea.

— Cinci ani e puţin, ştiu, îi spuse Haman lui Rand, urmărind-o pe Covril cu coada ochiului, dar acum suntem legaţi de stedding. Nu am auzit nimic în oraş care să indice că Loial ar fi aici – şi după agitaţia pe care am provocat-o noi, cred că am fi auzit –, dar, dacă ne spui unde este, i-ai face o mare favoare.

— Două Râuri, spuse Rand; a salva viaţa unui prieten nu înseamnă că-l trădezi. E un loc liniştit, Ţinutul celor Două Râuri. Sigur. Şi era bine acum câteva luni.

Era sigur acum, mulţumită lui Perrin. Iar Bode apucase să-i spună măcar atât când fetele îi povestiseră ce mai era pe-acasă.

— Ţinutul celor Două Râuri, murmură Haman. Hm. Hm. Ştiu unde este. Iarăşi un drum lung pentru picioarele noastre.

Ogierii călăreau foarte rar şi erau puţini cai care să-i poată duce; în orice caz, preferau să meargă pe picioarele lor.

— Trebuie să plecăm imediat, spuse Erith cu o voce fermă, uşor bubuitoare.

„Uşor“, comparată cu vocea lui Haman. Covril şi Haman se uitară surprinşi la ea, iar urechile i se pleoştiră de tot. Era, până la urmă, o femeie foarte tânără, în compania unui Fruntaş şi a unei femei despre care Rand suspecta că avea propria autoritate, după cum îl înfrunta pe Haman. Erith nu avea probabil mai mult de optzeci de ani.

Zâmbind la acest gând – o fetişcană, poate, de şaptezeci de ani – Rand spuse:

— Vă rog să acceptaţi ospitalitatea palatului. Câteva zile de odihnă v-ar putea scurta călătoria. Şi poate că o să mă puteţi ajuta, Fruntaş Haman.

Desigur, Loial vorbea mereu despre profesorul său, Fruntaşul Haman. Fruntaşul Haman ştia totul, credea Loial.

— Trebuie să găsesc porţile Căilor de Taină. Pe toate.

Toţi trei Ogierii vorbiră în acelaşi timp.

— Căile de Taină? întrebă Haman, cu urechile şi sprâncenele ridicate. Căile sunt foarte periculoase. Mult prea periculoase.

— Câteva zile? protestă Erith. Loial al meu poate fi pe moarte.

— Câteva zile? zise Covril peste ea. Loial al meu…

Se opri, privind-o pe tânăra femeie, care avea buzele strânse şi vârful urechilor tremurânde. Haman se încruntă la amândouă, mângâindu-şi nervos barba îngustă.

— Nu ştiu de ce m-am lăsat convins să intru în povestea asta. Ar trebui să predau studenţilor mei şi să vorbesc Adunării. Dacă nu ai fi un Vorbitor atât de respectat, Covril…

— Vrei să zici, dacă nu ai fi fost căsătorit cu sora mea, spuse ea băţoasă. Voniel ţi-a spus să îţi faci datoria, Haman.

Sprâncenele lui Haman coborâră până spre obraji, iar urechile îşi pierdură din verticalitate.

— Vreau să spun, ***te-a rugat,*** continuă ea fără grabă, dar şi fără să-şi piardă din aplomb sau să ezite. Pe Arbore şi tăcere! Nu am vrut să te jignesc, Fruntaş Haman!

Haman îşi drese glasul cu putere – ceea ce pentru un Ogier însemna foarte tare –, apoi se întoarse către Rand, trăgând de haină de parcă ar fi fost în neorânduială.

— Creaturile Celui întunecat folosesc Căile, spuse Rand înainte ca Haman să poată continua. Am gărzi la cele la care am putut ajunge.

Inclusiv la cea de lângă Steddingul Tsofu, după plecarea lor, se pare. Cei trei nu ar fi putut ajunge atât de departe de la Steddingul Tsofu după ultima sa vizită inutilă.

— Dar doar la câteva. Toate trebuie păzite, căci altfel Myrddraalii şi trolocii pot izvorî colcăind ca din pământ, cum li s-ar părea atunci oamenilor. Dar nici măcar nu ştiu unde sunt.

Mai rămâneau desigur porţile. Câteodată se întreba de ce un Rătăcit nu ar trece câteva mii de troloci printr-o poartă în palat. Zeci mii sau douăzeci. I-ar fi fost foarte greu să oprească aşa ceva, chiar dacă ar fi putut. Ar fi fost un măcel, în cel mai bun caz. Ei bine, nu putea face nimic în cazul unei porţi, decât dacă ar fi fost acolo. Dar putea face ceva în privinţa Căilor.

Haman şi Covril avură un schimb de priviri. Se traseră deoparte, vorbind în şoaptă, atât de încet că se auzeau ca un uriaş roi de albine pe acoperiş. Avusese dreptate că femeia avea autoritate. O Vorbitoare; auzise majuscula. Se gândi o clipă să se deschidă ***saidinului*** – ar fi putut auzi atunci –, apoi renunţă dezgustat la idee. Nu ajunsese atât de rău încât să se coboare la a trage cu urechea. Erith se uita când la ceilalţi Ogieri, când la Rand, netezindu-şi fusta fără să-şi dea seama.

Rand spera să nu se întrebe de ce nu ceruse acest lucru la Consiliul Fruntaşilor din Steddingul Tsofu. Alar, Fruntaşă a Fruntaşilor, fusese fermă; Adunarea se reunea şi ceva atât de ciudat – atât de straniu că nimeni nu se mai gândise vreodată la aşa ceva – ca a da unui om controlul asupra porţilor Căilor de

Taină nu putea fi săvârşit fără ca Adunarea să se pună de acord. Nu contase pentru ea cine era el, aşa cum nu conta nici pentru cei trei din faţa lui.

Într-un final, Haman se întoarse, încruntat, cu mâinile prinse de revere. Covril era şi ea încruntată.

— Toate astea sunt foarte pripite, foarte pripite, spuse Haman încet, ca pietrişul rostogolindu-se. Aş vrea să pot discuta cu… ei bine, nu pot. Creaturile Celui întunecat zici? Hm. Hm. Foarte bine, dacă trebuie să ne grăbim, atunci să ne grăbim. Să nu poată spune cineva că Ogierii nu se pot mişca repede la nevoie, şi acum poate că e nevoie. Trebuie să înţelegi, Consiliul Fruntaşilor din orice stedding ar putea să-ţi spună „nu“, la fel şi multe dintre Adunări.

— Hărţi! strigă Rand atât de tare, încât toţi cei trei Ogieri tresăriră. Am nevoie de hărţi!

Se uită înjur după unul dintre servitorii care păreau să fie mereu prin preajmă, după un ***gai'shain,*** după oricine. Sulin îşi iţi capul de după o uşă. Deci, era în preajmă, după tot ce îi spusese.

— Hărţi, strigă la ea. Am nevoie de toate hărţile din Palat. Şi o peniţă şi cerneală. Acum! Repede!

Se uită la el confuză – neamul Aiel nu folosea hărţi, spunând că nu aveau nevoie de ele.

— Fugi, ***Far Dareis Mai!*** izbucni el. Ea îi aruncă o privire peste umăr şi începu să alerge. Rand ar fi dorit să-şi vadă chipul atunci, să mai poată folosi şi altă dată aceeaşi expresie.

Haman dădea impresia că şi-ar fi frânt mâinile, dacă nu ar fi fost atât de demn.

— Sunt foarte puţine lucruri pe care am putea să ţi le spunem, iar tu să nu le ştii deja. Fiecare stedding are o singură Cale de Taină, Afară, în imediata apropiere.

Primele porţi ale Căilor nu ar fi putut fi făcute înăuntru, deoarece steddingul însuşi bloca abilitatea de a conduce; chiar şi când Ogierii au primit Talismanul Creşterii şi au putut face

singuri Căile ca să-şi deschidă o poartă, Puterea a fost mereu folosită, chiar dacă nu mai era nevoie de cineva care să o conducă.

— Şi toate oraşele voastre care au desişuri Ogier. Deşi aici mi se pare că oraşul a crescut ***peste*** desiş. Iar în Al'cair'rahienallen...

Vocea i se stinse încet şi clătină din cap. Necazul putea fi rezumat chiar de către nume. Cu trei mii de ani în urmă, existase un oraş numit Al'cair'rahienallen, construit de Ogieri. Astăzi se numea Cairhien, iar desişul plantat de constructorii Ogieri ca să le amintească de stedding era acum parte a unei proprietăţi care aparţinuse aceluiaşi Barthanes al cărui palat era folosit de Rand ca şcoală. Nimeni, în afară de Ogieri şi poate de câteva Aes Sedai, nu-şi mai aducea aminte de Al'cair'rahienallen. Nici cei din Cairhien.

Indiferent ce credea Haman, multe se puteau schimba în trei mii de ani. Mari oraşe construite de Ogieri dispăruseră, unele nelăsând în urmă nici măcar un nume. Alte mari oraşe fuseseră construite fără ajutorul Ogierilor. Amador era unul dintre ele, a cărui ctitorire începuse după Războaiele Troloce, cum îi spusese Moiraine, şi Chachi, în Kandor, şi Shol Arbela în Arafel, şi Fal Moran în Shienar. În Arad Doman, Bandar Eban fusese construit pe ruinele unui oraş distrus în Războiul de o Sută de Ani, un oraş pentru care Moiraine ştiuse trei nume, niciunul sigur, şi care la rândul lui fusese construit pe ruinele unui oraş dispărut în timpul Războaielor Troloce. Rand ştia de o poartă a Căilor în Shienar, la ţară, lângă un mic oraş care păstrase o parte din numele unui uriaş oraş şters de pe faţa pământului de troloci, şi altul în Mana Pustiitoare, Malkier, cel distrus de Umbră. În alte părţi locurile se schimbaseră pur şi simplu, uneori oraşele crescând, cum spusese şi Haman. Poarta Căilor din Cairhien era acum într-o pivniţă. O pivniţă foarte bine păzită. Rand mai ştia de o poartă în Tear, în mijlocul pajiştii unde înalţii Seniori îşi alergau faimoşii cai. Ar mai fi trebuit să fie una în Munţii de Negură, unde se

înălţase odată Manetheren, indiferent unde o fi fost. În privinţa steddingurilor, Rand ştia doar Steddingul Tsofu. Moiraine nu considerase că steddingurile sau Ogierii trebuiau să fie o parte vitală a educaţiei sale.

— Nu ştii unde sunt steddingurile? întrebă uluit Haman când Rand termină să explice. Ăsta e umor Aiel? Nu am înţeles niciodată umorul Aiel.

— Pentru Ogieri, răspunse Rand cu blândeţe, a trecut mult timp de la construirea Căilor. Pentru oameni, a trecut ***foarte*** mult timp.

— Dar nu vă aduceţi aminte nici măcar de Mafal Dadaranell sau de Ancohima, sau de Londaren Cor, sau…?

Covril puse o mână pe umărul lui Haman, dar tristeţea din ochii ei era îndreptată către Rand.

— Nu-şi aduc aminte, spuse încet. Amintirile lor au dispărut.

Spusese aceasta de parcă ar fi fost cel mai trist lucru din lume. Erith, cu mâinile acoperindu-i gura, părea gata să izbucnească în plâns.

Sulin se întoarse, în mod ostentativ fără să alerge, urmată de un grup mare de ***gai'shain*** cu braţele încărcate de hărţi înfăşurate, de toate dimensiunile, unele într-atât de mari că trebuiau târâte prin curte. Un om îmbrăcat în robă albă căra o cutie incrustată cu fildeş.

— Am trimis ***gai'shain*** şi pe câţiva din ţinuturile umede să mai caute, spuse înţepată.

— Mulţumesc, îi spuse.

Şi parcă ei i se mai şterse din expresia de reproş de pe chip.

Aplecat, începu să deschidă hărţile chiar acolo pe caldarâm, sortându-le. Unele dintre ele erau ale oraşului, altele ale unor părţi din Andor. Dădu peste una care ilustra întreaga întindere a Ţinuturilor de la Hotar, şi numai Lumina ştia ce căuta în Caemlyn.

Unele erau vechi şi pătate, arătând hotare care nu mai erau acolo şi numind ţări care dispăruseră de sute de ani.

Hotarele şi numele erau suficiente pentru a aşeza hărţile după vechime. Pe cea mai veche, Hardanul se învecina cu Cairhienul la miazănoapte, apoi Hardanul dispărea, iar hotarele Cairhienului se întindeau până la jumătatea distanţei către Shienar înainte de a se retrage, arătând limpede că Tronul Soarelui nu putea stăpâni o întindere atât de mare de pământ. Maredo stătea între Tear şi Illian, apoi Maredo dispărea, iar Tear şi Illian se întâlneau în Câmpiile Maredo, dând înapoi încetul cu încetul, din aceleaşi motive ca şi Cairhienul. Caralainul dispărea, şi Almoth, Mosara, Irenvelle şi altele, uneori absorbite de alte naţiuni, dar de cele mai multe ori părăsite, devenind sălbăticie şi pământ al nimănui. Acele hărţi spuneau povestea decăderii oamenilor din momentul prăbuşirii imperiului lui Artur Aripă-de-Şoim, povestea umanităţii aflate într-o retragere lentă. O a doua hartă a Ţinuturilor de Hotar arăta doar Saldaea şi părţi din Arafel, dar hotarul cu Mana Pustiitoare era cu cincizeci de mile mai spre miazănoapte. Umanitatea se retrăgea, iar Umbra înainta.

Un bărbat chel, subţire se grăbea cu un alt braţ de hărţi, iar Rand oftă continuând să le selecteze.

Haman privi cu gravitate cutia cu instrumente de scris care-i fusese înmânată de un ***gai'shain,*** apoi scoase dintr-unul din buzunarele uriaşe o cutie asemănătoare, aproape la fel de mare, dar fără ornamente. Scoase din ea o peniţă de lemn lustruit, mai groasă decât degetul mare de la mâna lui Rand, suficient de lungă încât să dea impresia că e subţire. Se potrivea perfect cu degetele groase ca nişte cârnaţi ale Ogierului. Se lăsă în patru labe, târându-se printre hărţi, în timp ce Rand le sorta, înmuind din când în când vârful peniţei în sticluţa cu cerneală a ***gai'shainului,*** făcând notiţe cu un scris care ţi se putea părea prea mare, până când observai că, pentru un Ogier, era prea mic. Covril îl urmă, uitându-i-se peste umăr, chiar şi după ce o întrebă de două ori dacă într-adevăr credea că ar putea greşi.

Era o lecţie pentru Rand, începând cu şapte steddinguri răspândite în Ţinuturile de Hotar. Trolocii se temeau să intre în stedding, şi chiar şi Myrddraalii aveau nevoie de o motivaţie puternică să încerce să-i mâne acolo. În Osia Lumii şi Zidul Dragonului erau treisprezece, inclusiv unul în Piscul Dragonului, de la Steddingul Shangtai la miazăzi la Steddingul Qichen şi Sanshen la miazănoapte, aflate la doar câteva mile distanţă.

— Pământul s-a schimbat mult la Frângerea Lumii, explică Haman când Rand comentă. Continua să noteze cu înfrigurare; cu înfrigurare pentru un Ogier.

— Uscatul a devenit mare, şi marea uscat, dar şi pământul însuşi s-a răsucit peste el însuşi. Uneori, ce era departe a devenit aproape, şi ce era aproape, departe. Deşi nimeni nu ar putea spune dacă Qichen şi Sanshen erau depărtate.

— Ai uitat de Cantoine, anunţă Covril, facându-l pe un servitor îmbrăcat în livrea să scape speriat braţul de hărţi la pământ.

Haman îi aruncă o privire, apoi scrise numele deasupra râului Iralell, nu departe de Haddon Mirk, spre miazănoapte. În fâşia de pământ la apus de Zidul Dragonului, de la hotarul de miazăzi al Shienarului la Marea Furtunilor, erau doar patru, toate nou-descoperite, cum considerau Ogierii, ceea ce însemna că acelea mai nou, Tsofu, era locuit de şase sute de ani, iar celelalte de mai puţin de o mie. Unele locuri îl surprinseră la fel de mult ca cele din Ţinuturile de Hotar; Munţii de Negură, spre exemplu, care aveau şase, sau Coasta Umbrelor. Erau şi în Dealurile Negre, şi în pădurile de deasupra râului Ivo, şi în munţii de deasupra râului Dhagon, la miazănoapte de Arad Doman.

Mai tristă era lista steddingurilor abandonate, părăsite, fiindcă Ogierii rămăseseră prea puţini. Osia Lumii şi Munţii de Negură şi Coasta Umbrelor erau în acea listă, la fel şi un stedding departe în Câmpiile Almoth lângă marea pădure numită Paerish Swar, şi unul în munţii aflaţi la miazănoapte de Toman Head, în faţa Oceanului Aryth. Şi poate cel mai trist era steddingul marcat în Arafel, chiar la marginea Manei Pustiitoare; poate că Myrddraalii

se fereau să intre în stedding, dar Mana mărşăluia către miazăzi an după an, măturând totul în calea ei. După o pauză, Haman spuse trist:

— Sherandu a fost înghiţit de cumplita Mană acum o mie opt sute şi patruzeci şi trei de ani, iar Chandar acum nouă sute şaizeci şi opt.

— Fie ca memoria lor să prospere şi să înflorească în Lumină, murmurară împreună Covril şi Erith.

— Ştiu unul pe care nu l-aţi trecut, spuse Rand. Perrin îi spusese că odată se adăpostise acolo. Scoase o hartă a Andorului la răsărit de râul Arinelle şi atinse un loc deasupra drumului ce unea Caemlynul de Whitebridge. Era destul de exact. Haman făcu o grimasă, aproape strâmbându-se.

— Unde ar fi trebuit să fie oraşul lui Aripă-de-Şoim. Nu a fost niciodată folosit. Au fost găsite câteva steddinguri, dar nu au fost folosite niciodată. Încercăm să stăm cât mai departe cu putinţă de pământurile oamenilor.

Toate semnele făcute de Haman erau în munţi aspri, în locuri unde oamenilor le era greu să intre sau, în câteva cazuri, foarte departe de orice aşezare umană. Steddingul Tsofu era mult mai aproape de locurile oamenilor decât oricare altul, iar Rand ştia că până la cel mai apropiat sat era o zi întreagă de mers.

— Ar fi o discuţie foarte frumoasă, cu altă ocazie, spuse Covril către Rand, dar îndreptându-şi vorbele către Haman, după cum dovedea privirea furişată către el. Dar vreau să ajung cât mai departe către apus înainte de căderea nopţii.

Haman oftă lung.

— Dar trebuie să mai staţi aici un timp, protestă Rand. Probabil sunteţi epuizaţi, după ce aţi venit pe jos tocmai din Cairhien.

— Femeile nu se epuizează, spuse Haman, ele doar îi epuizează pe alţii. Asta e o vorbă foarte veche de-a noastră.

Covril şi Erith pufniră simultan. Mormăind în barbă, Haman îşi continuă lista, dar acum nota oraşele construite de Ogieri,

oraşele unde fuseseră desişuri, fiecare dintre ele având propria poartă către Căile de Taină, care să-i poată duce către şi dinspre steddinguri, fără a mai trece prin atât de frământatele ţinuturi ale oamenilor.

Caemlyn fu trecut pe listă, şi Tar Valon, Tear şi Illian, Cairhien şi, Maradon şi Ebou Dar. Aici se sfârşea lista oraşelor care încă existau, iar Ebou Dar era notată ca Barashta. Poate Barashta aparţinea celorlalte, punctelor desenate acolo unde harta nu mai arăta nimic, poate doar un cătun. Mafal Dadaranell, Ancohima şi Londaren Cor şi, desigur, Manetheren. Aren Mador, Aridhol, Shaemal, Braem, Condaris, Hai Ecorimon, Iman... Pe măsură ce lista se lungea, Rand începu să vadă pete umede pe fiecare hartă, atunci când Haman termina. Îi luă o clipă să realizeze că Ogierul plângea tăcut, lăsându-şi lacrimile să cadă în timp ce scria numele oraşelor moarte şi uitate. Poate că plângea pentru oameni, poate pentru amintiri. Rand ştia doar că nu plângea pentru pietrele oraşelor, nu pentru munca pierdută a meşterilor Ogieri. Pentru un Ogier, lucrul cu piatra era doar un meşteşug deprins în timpul Exilului, şi ce lucru de piatră se putea compara cu maiestuoşii copaci?

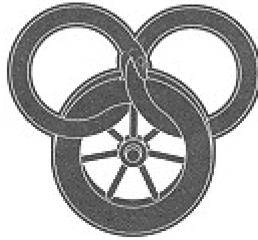
Unul dintre acele nume rămase în mintea lui Rand, la fel ca şi locul, la răsărit de Baerlon, la câteva zile de Whitebridge, pe Arinelle.

— A fost un desiş aici? întrebă el punând degetul pe semn.

— La Aridhol? zise Haman. Da, da, a fost. O poveste tristă.

— În Shadar Logoth, îl corectă el fără să-şi ridice capul. O poveste foarte tristă. Aţi putea... aţi vrea... să-mi arătaţi poarta către Căi dacă vă duc acolo?

CAPITOLUL 21

Către Shadar Logoth

— SĂ NE DUCI ACOLO? întrebă Covril uitându-se crunt la harta din mâinile lui Rand. Ne-ar îndepărta de drumul nostru, dacă îmi amintesc eu bine unde este Ţinutul celor Două Râuri. Nu o să mai pierd nicio zi pentru a-l găsi pe Loial.

Erith dădu ferm din cap. Haman, cu obrajii încă uzi de lacrimi, clătină dezaprobator din cap pentru graba femeilor.

— Nu pot să permit aşa ceva. Aridhol – Shadar Logoth, aşa cum corect i-ai spus numele pe care-l poartă acum – nu este un loc potrivit pentru cineva atât de tânăr ca Erith. Ca să spunem adevărul, nu este un loc potrivit pentru nimeni.

Rand se ridică, lăsând harta să-i cadă din mâini. Ştia Shadar Logoth mai bine decât ar fi vrut.

— Nu veţi pierde timpul. Dimpotrivă, veţi câştiga. O să vă duc acolo folosind Topirea-n văzduh, printr-o poartă; cea mai mare parte a drumului către Două Râuri o veţi face astăzi. Nu stăm mult. Ştiu că mă puteţi duce direct la poarta către Căi.

Ogierii le puteau simţi, dacă nu erau prea departe.

Vorbele lui declanşară o nouă întrunire, dincolo de fântână, la care ceru şi Erith să ia parte. Rand prindea doar frânturi, dar era limpede că Haman, clătinând din capul lui mare, se opunea planului, în timp ce Covril, cu urechile perfect drepte, îl susţinea. La început, Covril se încruntă la Erith la fel de mult ca la Haman; indiferent care erau relaţiile dintre soacră şi noră la Ogieri, era limpede că nu credea că femeia cea tânără avea vreun drept să-şi dea cu părerea în acea chestiune. Nu-i trebui însă mult să-şi schimbe părerea. Femeile Ogier îl înconjurară pe Haman, pisându-l fără răgaz.

— … Periculos. Mult prea periculos, se auzi Haman ca un tunet îndepărtat.

— … Aproape ajungem acolo astăzi, un tunet ceva mai subţire de la Covril.

— … E deja de prea mult timp Afară, spuse Erith.

— … Graba strică treaba…

— … Loial al meu…

— … Loial al meu…

— … Mashadar sub picioarele noastre…

— … Loial al meu…

— … Loial al meu…

— … Ca Fruntaş…

— … Loial al meu…

— … Loial al meu…

Haman se întoarse la Rand, urmat de femei, trăgându-se de haină de parcă ar fi fost ruptă în două. Covril îşi păstra chipul mai senin decât Erith, care se lupta să-şi ascundă un zâmbet, dar urechile lor cu smocuri stăteau în acelaşi unghi semeţ, trădându-le cumva satisfacţia.

— Am decis, spuse demn Haman, să îţi acceptăm oferta. Să terminăm odată cu hoinăreala asta ridicolă, să mă pot întoarce la studenţii mei. Şi la Adunare. Hm. Hm. Multe lucruri sunt de spus despre tine în faţa Adunării.

Lui Rand nu îi păsa dacă Haman ar fi spus Adunării că era brutal. Ogierii se ţineau departe de oameni, cu excepţia dăţilor când îşi reparau vechea zidărie de piatră, şi părea greu de crezut că vor influenţa vreodată pe cineva, într-un fel sau altul, în legătură cu el.

— Bine, spuse. Voi trimite pe cineva să vă aducă lucrurile de la han.

— Avem totul aici.

Covril se duse în partea cealaltă a fântânii, se aplecă şi se ridică cu două legături care fuseseră ascunse de bazin. Fiecare dintre ele ar fi fost greu de ridicat de un om. Îi dădu una lui Erith, iar pe cealaltă o luă în spate, prinsă cu o curea ce-i venea peste piept.

— Dacă Loial ar fi fost aici, explică Erith, luându-şi legătura în spate, am fi fost pregătiţi să ne întoarcem în Steddingul Tsofu fără zăbavă. Dacă nu, am fi plecat mai departe. Fără zăbavă.

— De fapt, au fost paturile, se confesă Haman, ţinându-şi mâinile împreunate pe măsura unui copil de om. Odată, fiecare han avea două sau trei camere pentru Ogieri, dar acum se pare că sunt foarte greu de găsit. Este foarte greu de înţeles.

Aruncă o privire către hărţile însemnate şi oftă.

— Era foarte greu de înţeles.

După ce Haman îşi luă şi el legătura, Rand se deschise ***saidinului*** şi facu o poartă chiar acolo, lângă fântână, o gaură în aer prin care se vedea o stradă în ruină, acoperită de bălării şi mărginită de clădiri pe jumătate prăbuşite.

— Rand al'Thor. Sulin înainta cu paşi mari în curte, în fruntea unui grup de ***gai'shain*** încărcaţi de hărţi. Liah şi Cassin erau cu ea, încercând să pară că sunt la fel de degajate.

— Ai cerut mai multe hărţi, spuse Sulin, iar privirea aruncată porţii era aproape acuzatoare.

— Pot să mă protejez singur mai bine decât puteţi voi, răspunse Rand cu răceală. Nu intenţionase să vorbească astfel, dar, înconjurat de Hău, vocea îi părea distantă şi rece.

— Nu e nimic acolo cu care să puteţi lupta, dar sunt câteva lucruri cu care nu puteţi.

— Cu atât mai mult trebuie să fim acolo, răspunse Sulin, la fel de băţoasă ca înainte.

Lucrul ăsta nu ar fi avut sens pentru nimeni altcineva decât un Aiel, dar…

— Nu o să te contrazic, spuse. Avea să încerce să se ţină după el, dacă refuza; avea să le cheme pe Fecioare care să încerce să sară prin poartă, chiar când se închidea.

— Mă aştept să ai înăuntru restul gărzii de astăzi. Cheamă-le. Dar toată lumea trebuie să stea lângă mine şi să nu atingă nimic. Grăbeşte-te. Vreau să termin repede cu asta, zise amintindu-şi cu neplăcere de Shadar Logoth.

— Le-am spus să plece, aşa cum ai insistat, spuse Sulin dezgustată. Numără încet până la o sută.

— Zece.

— Cincizeci.

Rand aprobă cu o mişcare a capului, iar degetele femeii se mişcară cu iuţeală. Jalani ţâşni înăuntru, iar degetele lui Sulin se mişcară din nou. Trei femei ***gai'shain*** îşi aruncară surprinse hărţile din braţe – Aielii nu arătau ***niciodată*** atât de surprinşi îşi strânseră robele lungi şi albe dispărând în Palat în direcţii diferite, dar, oricât de repede se mişcară, Sulin era înaintea lor.

Când Rand ajunse la douăzeci, Aielii năvăleau deja în curte, ieşind pe ferestre, sărind din balcoane. Aproape pierdu numărătoarea. Fiecare bărbat purta vălul şi doar câteva Fecioare. Se uitau nedumeriţi, nevăzându-l decât pe Rand şi trei Ogieri care clipeau la ei curioşi. Alţi câţiva îşi lăsară vălul. Servitorii palatului se strângeau unul în altul.

Continuară să vină chiar şi după ce Sulin se întoarse, exact când ajunse la cincizeci, umplând deja curtea. Deveni limpede că răspândise vorba că era în primejdie ***car'a'carnul,*** singurul mod de a strânge atât de multe suliţe în timpul acordat. Se auziră câteva mormăieli în rândul bărbaţilor, dar cei mai mulţi

considerară că e o glumă bună, râzând şi lovindu-şi suliţele de scuturi. Nimeni nu plecă totuşi; se uitau la poartă şi încercau să-şi dea seama ce se întâmplă.

Cu auzul ascuţit de Putere, Rand o auzi pe Nandera, o Fecioară căruntă, dar încă frumoasă, în ciuda părului mai mult alb decât auriu, şoptindu-i lui Sulin:

— Le-ai vorbit femeilor ***gai'shain*** ca ***Far Dareis Mai.***

— Da, răspunse uitându-se în ochii verzi ai Nanderei. O să vedem ce facem după ce Rand al'Thor este în siguranţă.

— După ce e în siguranţă, aprobă Nandera.

Sulin alese repede douăzeci de Fecioare, unele care erau în gardă în acea zi şi altele nu, dar când Urien începu să aleagă Pavezele Roşii, bărbaţi din alte frăţii insistară să vină şi ei. Oraşul care se zărea prin poartă părea un loc unde ar fi putut să se ascundă duşmani, iar ***car'a'carnul*** trebuia protejat. Adevărul fie spus, niciun Aiel nu s-ar fi dat înapoi de la o luptă şi, cu cât erau mai tineri, cu atât era mai probabil să încerce să găsească una. Aproape că izbucni o ceartă după ce Rand le spuse că bărbaţii nu pot fi mai numeroşi ca Fecioarele – le-ar dezonora pe ***Far Dareis Mai,*** deoarece el le dăduse lor onoarea sa în grijă –, iar Fecioarele nu puteau fi mai multe decât cele deja alese de Sulin. Îi ducea acolo unde niciun meşteşug al armelor nu îi putea apăra, şi fiecare om care venea cu el era un om pe care trebuia să-l apere. Nu le mai spuse asta, căci nu ştia onoarea cui ar fi putut-o jigni.

— Aduceţi-vă aminte, le spuse după ce se termină alegerea lor, nu atingeţi nimic. Nu luaţi nimic, nici măcar o gură de apă. Şi staţi la vedere tot timpul; nu intraţi sub nicio formă în nicio clădire.

Haman şi Covril dădură din cap cu putere, aprobator, ceea ce păru să-i impresioneze pe Aieli mai mult decât cuvintele lui Rand. Foarte bine câtă vreme chiar rămâneau impresionaţi.

Păşiră prin poartă în oraşul mort de mult, în oraşul mai mult decât mort.

Ruinele oraşului odată grandios erau arse de soarele ajuns la jumătatea drumului către zenit. Din loc în loc o cupolă intactă acoperea un palat palid de marmură, dar cele mai multe erau găurite sau reduse la câteva bucăţi arcuite. Alei străjuite de coloane duceau la turnuri cu vârfurile dantelate mai înalte decât ar fi putut visa Cairhienul. Acoperişurile căzuseră înăuntru peste tot, iar bucăţi de cărămidă şi piatră erau răspândite pe caldarâm, rupte din zidurile şi clădirile prăbuşite. Fiecare intersecţie era decorată cu fântâni sparte şi monumente sfărâmate. Pe grămezile mari de moloz crescuseră din loc în loc copaci ciuntiţi, ce mureau în soarele ucigător. Prin crăpăturile pavajului şi ale zidurilor ieşeau buruieni uscate. Nimic nu se mişca, nicio pasăre, niciun şobolan, nici măcar vântul. Shadar Logoth era înveşmântat în tăcere. Shadar Logoth. Locul unde Umbra Aşteaptă.

Rand lăsă poarta să dispară. Niciun Aiel nu-şi ridică vălul. Ogierii se uitau cu ochi mari înjur, cu urechile ţepene, lăsate pe spate. Rand stăpânea ***saidinul*** în acea luptă despre care Taim spunea că îi arată unui bărbat că trăieşte. Chiar dacă nu ar fi fost în stare să conducă Puterea, în acel loc ar fi vrut ca totuşi ceva să-i aducă aminte că e viu.

În timpul Războaielor Troloce, Aridhol fusese o mare capitală, un aliat al Manetherenului şi al celorlalte Zece Naţiuni. Când acele războaie se prelungiseră atât de mult încât Războiul de o Sută de Ani începuse să pară scurt, când părea că Umbra câştiga peste tot, iar fiecare izbândă a Luminii nu făcea nimic altceva decât să întârzie sfârşitul, un om numit Mordeth deveni consilier în Aridhol; el spunea că, pentru a câştiga, Aridhol trebuia să fie mai tare ca Umbra, mai crudă, mai puţin încrezătoare. Aşa a fost şi, încetul cu încetul, Aridhol a devenit, dacă nu mai întunecat ca Umbra, atunci cel puţin la fel de întunecat. Purtând încă un război dezlănţuit împotriva trolocilor, Aridhol s-a întors, în cele din urmă, împotriva lui însuşi, s-a devorat singur.

Ceva a rămas în urmă, ceva care a împiedicat pe oricine altcineva să mai trăiască acolo vreodată. Nu rămăsese o singură pietricică neinfectată de ura şi suspiciunea care uciseseră Aridholul, lăsând în urmă Shadar Logoth. Nu rămăsese o singură piatră care să nu ducă infecţia mai departe, cu timpul.

Şi rămăsese mai mult decât o pată, o umbră, deşi asta ar fi fost suficient să-l ţină departe pe orice om cu mintea zdravănă.

Rand se întoarse încet, uitându-se la ferestrele ca nişte orbite goale, cu ochii scoşi. Cu soarele urcând, putea simţi privirile nevăzute. Când mai fusese acolo, nu se simţise astfel decât la apus. Rămăsese mult mai mult decât pata. O armată trolocă murise făcându-şi tabăra acolo, dispăruse, iar singura urmă fuseseră mesaje scrise cu sânge pe pereţi, în care îl rugau pe Cel întunecat să îi salveze. Noaptea nu era un moment prielnic să fii în Shadar Logoth.

„Locul ăsta mă înspăimântă, murmură Lews Therin, dincolo de Gol. Nu te înspăimântă şi pe tine?“

Lui Rand i se tăie respiraţia. Vocea i se adresa lui?

„Da, mă înspăimântă.“

„E întuneric aici. Un întuneric mai negru decât negrul. Dacă Cel întunecat ar alege să locuiască pe pământ, aici ar alege să stea.“

„Da, aşa ar face.“

„Trebuie să-l ucid pe Demandred.“

Rand clipi. „Are Demandred vreo legătură cu Shadar Logoth? Cu locul ăsta?“

„Îmi aduc în sfârşit aminte cum l-am ucis pe Ishamael, spuse cu o voce mirată de descoperirea unui lucru nou. Merita să moară. Şi Lanfear merita să moară, dar mă bucur că nu eu am ucis-o“.

Era doar o întâmplare că vocea părea să-i vorbească? Lews Therin auzea, răspundea? „Cum l-am… l-ai… ucis pe Ishamael. Spune-mi cum.“

„Moarte. Vreau pacea morţii. Dar nu aici. Nu vreau să mor aici“.

Rand oftă. Fusese doar o întâmplare. Nici el nu ar fi vrut să moară acolo. Un palat din apropiere, cu coloanele din faţă sfărâmate, stătea povârnit peste stradă. Ar fi putut cădea în orice clipă, îngropându-i acolo.

— Condu-ne, îi spuse lui Haman, adăugând pentru Aieli: Aduceţi-vă aminte ce am spus. Nu atingeţi nimic, nu luaţi nimic, staţi unde vă pot vedea.

— Nu credeam că poate fi atât de rău, murmură Haman. Căile de Taină pălesc în faţa acestui loc. Erith gemu, iar Covril părea să-şi dorească să facă acelaşi lucru, dacă nu ar fi fost atât de demnă. Ogierii erau sensibili la starea unui loc. Haman arătă cu mâna. Sudoarea de pe faţa lui nu avea nimic de-a face cu căldura.

— Pe aici.

Pavajul rupt suna sub tălpile lui Rand ca oasele care se macină. Haman îi ducea pe străzi, o ruină după alta, dar era sigur de direcţie. Cercul de Aieli din jurul lor se mişca în vârful picioarelor. Prin vălurile lăsate, ochii lor nu arătau că se aşteptau la un atac, ci că acesta deja începuse.

Privirile nevăzute şi clădirile în ruină îi treziseră lui Rand amintiri pe care le-ar fi vrut uitate. Aici îşi începuse Mat drumul care îl dusese la Cornul lui Valere şi aproape murise pe drum; aici începuse şi drumul său către Rhuidean şi spre ***ter'angrealul*** despre care nu voia să vorbească. Aici dispăruse Perrin când fuseseră obligaţi să fugă în noapte, iar când Rand îl întâlnise iarăşi, departe de acel loc, avea ochi de ambră, o privire tristă şi secrete pe care Moiraine nu i le împărtăşise niciodată lui Rand.

Nu scăpase nici el uşor, deşi Shadar Logoth nu-l atinsese direct. Padan Fain îi urmărise pe toţi acolo, pe el, pe Mat, pe Perrin, pe Moiraine şi Lan, pe Nynaeve şi pe Egwene. Padan Fain, neguţător ambulant care obişnuia să vină mereu în Ţinutul

celor Două Râuri. Padan Fain. Iscoadă a Celui întunecat. Mai mult decât atât acum sau mai rău, cum spusese Moiraine. Fain îi urmărise pe toţi acolo, dar ce rămăsese din el era mai mult decât Fain sau mai puţin. Fain, dacă mai era Fain, îl dorea mort pe Rand. Ameninţase să-i ucidă pe toţi oamenii iubiţi de Rand dacă nu venea la el. Iar Rand nu se dusese. Perrin se ocupase de asta, având grijă ca Ţinutul celor Două Râuri să fie în siguranţă, dar Lumina ştia cât de mult duruse. Ce făcea Fain cu Mantiile Albe? Ar putea Pedro Niall să fie o Iscoadă a Celui întunecat?

— Aici e, spuse Haman, iar Rand tresări. Shadar Logoth nu era locul unde să cazi pe gânduri.

Ogierul stătea în ceea ce fusese odată o piaţetă largă, acum acoperită de un munte de moloz. În mijlocul ei, unde ar fi trebuit să fie o fântână, era un gard de filigran dintr-un metal necunoscut, înalt cât un Ogier şi neatins de rugină. Înconjura ceea ce părea a fi o piatră înaltă, sculptată de sus până jos cu viţe şi frunze atât de delicate de te aşteptai parcă să simţi briza care le agita şi rămâneai surprins să vezi că sunt gri, şi nu verzi. Era Poarta către Căi, deşi nu arăta ca nicio poartă.

— Au tăiat desişul de îndată ce Ogierii au plecat către stedding, murmură mânios Haman, cu sprâncenele coborâte, după nici douăzeci sau treizeci de ani, ca să extindă oraşul.

Rand atinse gardul cu un fir de Aer, întrebându-se cum ar putea trece de el, şi clipi surprins când acesta se prăbuşi, sfărâmat în douăzeci şi ceva de bucăţi, cu un zgomot care îl făcu pe Ogier să tresară. Rand clătină din cap. Desigur. Un metal care supravieţuise atât de mult, fără măcar o pată de rugină, trebuia să fi fost ţesut cu Puterea, poate era chiar o rămăşiţă din Vârsta Legendelor, dar legăturile care îl ţineau în picioare fuseseră mâncate de vreme, aşteptând doar o atingere să se sfărâme. Covril îi puse o mână pe umăr.

— Te-aş ruga să nu o deschizi. Fără îndoială că Loial ţi-a spus cum – mereu a arătat un interes prea mare pentru astfel de lucruri –, dar Căile sunt Periculoase.

— Pot să-l închid de tot, spuse Haman, astfel încât să nu mai poată fi deschis fără Talismanul Creşterii. Hm. Hm. E o chestiune uşoară, simplu de făcut.

Nu părea foarte nerăbdător, totuşi. Şi nici nu se apropie mai mult.

— Ar putea fi folosită pentru a transporta ceva grabnic, le spuse Rand.

Poate că toate Căile vor trebui folosite, indiferent de primejdii. Dacă ar putea să le cureţe cumva... Dar era un lucru la fel de greu de făcut ca lauda sa către Taim că va curăţa ***saidinul.***

Începu să ţeasă fire de ***saidin*** în jurul porţii, folosind toate cele cinci puteri, apoi ridicând înapoi segmentele de gard. De la primul fir ţesut simţi atingerea umbrei pulsând în el, o vibraţie ce se accentua uşor. Probabil era chiar răul din Shadar Logoth, răul rezonând cu răul. Chiar şi în Gol se simţea ameţit de reverberaţii, de parcă pământul i s-ar fi clătinat sub picioare; îl faceau să-şi dorească să verse tot ce mâncase vreodată. Însă continuă. Nu ar fi putut pune acolo oameni de pază, aşa cum nu i-ar fi putut pune nici să scormonească înjur.

Inversă firele după ce termină ţesătura. Era o capcană cumplită, pe măsura locului. O urzeală groaznică. Oamenii ar fi putut trece prin el nevătămaţi, poate chiar şi Rătăciţii – putea face o urzeală fie împotriva oamenilor, fie a Creaturilor Celui întunecat, nu a amândurora – şi nici măcar un Rătăcit bărbat nu ar fi putut să-l detecteze. Orice fel de Creatură a Umbrei care ar fi trecut pe acolo... Aici era viclenia. Nu ar fi murit pe loc; ar fi apucat să mai trăiască un timp, poate suficient cât să iasă din oraş. Suficient de mult să-şi găsească moartea departe, nu aici unde ar fi speriat următorul Myrddraal care voia să iasă. Suficient de mult ca o armată de troloci să iasă din Căi, culegându-şi moartea pe drum... îndeajuns de crud şi pentru un

troloc. Să facă acel lucru îl îngreţoşa la fel de mult ca răul din ***saidin.***

După ce legă firele şi se eliberă de ***saidin,*** se simţi oarecum uşurat. Încă simţea pulsând restul de murdărie care rămânea de obicei în urmă; părea că însuşi pământul îi freamătă sub cizme, îl dureau dinţii şi urechile. De-abia aştepta să plece de acolo.

Trase aer în piept, pregătindu-se să conducă iarăşi, să deschidă o nouă poartă, şi se opri încruntat. Numără repede pe toată lumea, apoi din nou, mai încet.

— Cineva lipseşte. Cine?

— Liah, spuse Sulin de sub văl.

— Era chiar în spatele meu, adăugă vocea inconfundabilă a lui Jalani.

— Poate a văzut ceva, spuse o voce ce părea a fi a Desorei.

— V-am spus tuturor să staţi împreună!

Furia se strângea la marginea Golului, ca valurile care se sparg de o stâncă. Unul dintre ei lipsea, şi priveau asta cu afurisitul de sânge-rece al Aielilor. O Fecioară dispărută. O femeie dispărută, în Shadar Logoth.

— Când o s-o găsesc...! Se lupta la fiecare răsuflare cu furia care ameninţa să năvălească în interiorul vidului din jurul său.

Ar fi vrut să ţipe la ea până leşina şi apoi s-o trimită la Sorilea pentru tot restul vieţii. Clocotea de o furie ucigaşă.

— Despărţiţi-vă în perechi. Strigaţi, uitaţi-vă peste tot, dar nu intraţi nicăieri, sub niciun motiv. Ţineţi-vă departe de umbre. Puteţi muri aici înainte să vă daţi seama. Toţi puteţi muri înainte să-şi dea seama vreunul dintre voi. Dacă o vedeţi în vreo clădire, deşi pare că e bine, chemaţi-mă în cazul în care nu iese ea singură.

— Putem căuta mai repede dacă mergem câte unul, spuse Urien, iar Sulin dădu din cap aprobator.

Mult prea multe înclinări ale capului.

— În perechi! zise Rand luptându-se iar cu furia. „Arde-ar Lumina încăpăţânarea Aielilor!“ în felul ăsta aveţi măcar pe

cineva care să vă păzească spatele. Măcar acum, faceţi ce vă spun şi când vă spun! Am mai fost aici; ştiu câte ceva despre locul ăsta.

Douăzeci de perechi de Aieli se răspândiră câteva minute mai târziu, după ce terminară de discutat câţi ar trebui să rămână cu Rand. Rămase cu el Jalani, deşi Rand nu putea fi sigur, chipul femeii fiind acoperit de văl. De data asta nu părea mulţumită să-l păzească; ochii ei verzi păreau indispuşi.

— Cred că am putea face altă pereche, spuse Haman uitându-se la Covril.

Aceasta dădu din cap.

— Iar Erith ar putea rămâne aici.

— Nu, spuseră Rand şi Erith aproape în acelaşi timp. Cei doi Ogieri se întoarseră purtând pe chipuri o dezaprobare gravă. Urechile lui Erith se pleoştiră, părând gata-gata să cadă.

Rand făcu un efort să se stăpânească. Odinioară, orice furie simţită în Gol părea să fie legată de el doar cu un fir subţire. Dar din ce în ce mai des ameninţa să-l copleşească, să copleşească Golul. Ceea ce ar fi putut fi dezastruos. Lăsând asta la o parte…

— Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să ţip la tine, Fruntaş Haman, şi nici la tine, Vorbitor Covril.

Vorbise oare cum trebuie? Erau un fel de titluri? Nimic din expresia lor nu-l lămurea.

— Aş fi bucuros dacă aţi rămâne cu toţii lângă mine. Aşa am putea căuta împreună.

— Desigur, răspunse Haman. Deşi nu văd cum te-aş putea proteja mai mult decât o poţi face tu însuţi, dar braţul meu îţi aparţine.

Covril şi Erith dădeau aprobator din cap, deşi Rand nu avea nicio idee despre ce vorbea Haman, dar nu era momentul potrivit să întrebe, cu cei trei hotărâţi să-l apere. Nu se îndoia că putea să-i protejeze pe toţi trei, atâta vreme cât stăteau aproape de el.

— Atâta timp cât îţi urmezi propriile reguli, Rand al'Thor.

Fecioara cu ochi veizi era într-adevăr Jalani şi părea bucuroasă că nu trebuie să stea să aştepte. Rand spera că toţi ceilalţi înţeleseseră cum era locul acela.

Căutarea deveni frustrantă încă de la început. Mergeau de-a lungul străzilor, urmăriţi de ochi nevăzuţi, urcându-se din când în când pe movile de moloz, strigând pe rând: „Liah! Liah!“ Strigătele lui Covril făceau zidurile înclinate să scâncească; ale lui Haman să geamă ameninţător. Niciun răspuns. Se mai auzeau doar ecourile batjocoritoare ale altor strigăte, reverberate de ziduri „Liah! Liah!“ Soarele era deja deasupra capetelor lor când Jalani zise:

— Nu cred că s-ar fi dus atât de departe, Rand al'Thor. Nu dacă nu ar fi încercat să scape de noi, şi nu ar fi făcut aşa ceva.

Rand se întoarse încercând să privească printre umbrele lăsate de coloane, la capătul unor scări largi de piatră, în încăperea mare din spatele lor. Nu vedea nimic altceva decât praf. Nu erau urme de paşi. Simţea mai puţin prezenţa ochilor nevăzuţi; nu dispăruseră cu totul, dar aproape.

— Trebuie să căutăm cât de mult putem. Poate a... nu ştia cum să continue. Nu o las aici, Jalani!

Soarele începea să coboare, iar el stătea deasupra a ceea ce odată fusese un palat sau poate mai multe clădiri alăturate. Era un deal acum, atât de ros de timp încât doar cărămizile sparte şi pietrele cioplite care se iveau din pământul uscat mai purtau mărturie despre ce fusese odată.

— Liah! strigă facându-şi mâinile căuş. Liah!

— Rand al'Thor, coboară! strigă o Fecioară de pe strada de dedesubt, lăsându-şi jos vălul pentru a putea vedea că e Sulin.

Ea şi altă Fecioară, cu vălul pus, stăteau lângă Jalani şi Ogieri.

Alergă în josul dealului, într-un nor de praf şi bucăţele de cărămidă şi piatră, atât de repede că aproape căzu de două ori.

— Aţi găsit-o?

Sulin clătină din cap.

— Dacă mai era în viaţă, ar fi trebuit s-o găsim până acum. Nu s-ar fi dus departe. Şi, dacă cineva a târât-o, a târât-o moartă, cred; nu s-ar fi lăsat uşor biruită. Şi, dacă e atât de rănită încât nu poate răspunde la strigătele noastre, înseamnă că e moartă.

Haman oftă adânc. Sprâncenele femeilor Ogier li se lăsară pe obraji; din cine ştie ce motiv privirile lor triste, compătimitoare erau îndreptate către Rand.

— Continuaţi să căutaţi, spuse.

— Putem să căutăm în interiorul clădirilor? Sunt multe încăperi în care nu putem vedea de afară.

Rand ezită. Nici nu trecuse bine de mijlocul amiezii şi deja simţea din nou ochii. La fel de puternici pe cât fuseseră atunci la apusul soarelui. Umbrele nu erau sigure în Shadar Logoth.

— Nu, dar continuăm să căutăm.

Nu îşi dădu seama cât de mult petrecuse alergând pe străzi şi strigând numele femeii, dar după un timp în faţa sa apărură Urien şi Sulin, cu feţele descoperite. Soarele atârna deasupra copacilor de la apus, o uriaşă minge roşie pe cerul limpede. Umbrele începeau să se alungească peste ruine.

— Voi căuta cât de mult vei dori, zise Urien, dar nu mai găsim nimic doar strigând şi privind. Dacă am putea căuta în clădiri…

— Nu, spuse, iar sunetul ieşi ca un croncănit; îşi drese glasul. Pe Lumină, cât de mult voia puţină apă! Ochii nevăzuţi umpleau fiecare fereastră, fiecare deschizătură, cu miile, aşteptând, anticipând. Umbrele începeau să învăluie oraşul. Umbrele nu erau sigure în Shadar Logoth, dar întunericul aducea moartea. Mashadar se ridica la apus.

— Sulin, eu…

Nu putea spune că trebuia să renunţe, că trebuia să o lase în urmă pe Liah, moartă sau vie, poate zăcând inconştientă pe undeva, pe după un zid sau pe sub o grămadă de cărămizi care ar fi căzut pe ea. Ar fi putut fi.

— Indiferent ce ne pândeşte, aşteaptă căderea nopţii, cred, zise Sulin. M-am uitat prin ferestre şi ceva s-a uitat înapoi la

mine, dar nu era nimic acolo. Nu o să fie uşor să dansăm dansul lăncilor cu ce nu se poate vedea.

Rand îşi dădu seama că ar fi vrut ca ea să-i spună că Liah era sigur moartă, ca să poată pleca. Ar fi putut fi rănită undeva, nu era imposibil. Îşi atinse buzunarul. Figurina grăsuţă ***angreal*** era în Cairhien, cu sabia şi sceptrul. Nu era sigur că putea proteja pe toată lumea odată ce cădea noaptea. Moiraine crezuse că întreg Turnul Alb nu ar fi putut să-i ia viaţa lui Mashadar. Dacă se putea spune că era viu. Haman îşi drese glasul.

— Din câte îmi amintesc eu de Aridhol, spuse încruntându-se – de Shadar Logoth, adică –, atunci când soarele va apune vom muri cu toţii.

— Da, spuse Rand cu greu.

Liah, poate în viaţă. Şi toţi ceilalţi. Covril şi Erith vorbeau împreună puţin mai departe. Prinse din murmur numele lui Loial.

„Datoria este mai grea decât un munte, moartea mai uşoară decât o pană.“ Lews Therin auzise pesemne asta de la el – amintirile treceau în ambele sensuri, aşa se părea –, dar îl durea.

— Trebuie să plecăm acum, le spuse. Indiferent dacă Liah e vie sau moartă, trebuie să plecăm.

Urien şi Sulin dădură încet din cap, dar Erith se apropie şi îl bătu pe spate, cu o delicateţe surprinzătoare pentru o mână care i-ar fi putut cuprinde capul.

— Dacă pot să te deranjez, spuse Haman arătând către soare, am întârziat ceva mai mult decât ne aşteptam. Aş fi foarte recunoscător dacă ne-ai putea face favoarea de a ne scoate în afara oraşului la fel cum ne-ai adus.

Rand îşi amintea de pădurile din jurai Shadar Logoth. De data asta nu îi mai aşteptau Myrddraali sau troloci, dar era o pădure deasă şi numai Lumina ştia cât de departe era cel mai apropiat cătun sau în ce direcţie.

— O să fac mai mult de-atât, spuse. O să vă duc imediat direct în Ţinutul celor Două Râuri.

Cei doi Ogieri în vârstă dădură cu gravitate din cap.

— Fie ca Lumina şi liniştea să te binecuvânteze pentru ajutorul dat! murmură Covril. Urechile lui Erith tremurau de nerăbdare, poate în egală măsură din pricină că urma să-l vadă pe Loial, dar şi pentru că dorea să plece din Shadar Logoth.

Rand ezită o clipă. Loial era probabil în Emond's Field, dar nu îi putea duce acolo. Erau şanse prea mari ca vestea vizitei sale să se strecoare dincolo de Ţinut. Departe de sat, atunci, suficient de departe pentru a evita şi fermele construite în apropiere.

Dunga verticală de lumină sfâşie aerul şi începu să se lărgească; mana pulsa iarăşi în el, mai râu ca înainte; pământul părea să freamăte.

Jumătate de duzină de Aieli săriră înainte, iar Ogierii îi urmară cu o grabă care nu era deloc greu de înţeles în acele circumstanţe. Rand se opri, uitându-se peste ruinele oraşului. Le promisese Fecioarelor să le lase să moară pentru el.

Când ultimul Aiel trecu prin poartă, o auzi pe Sulin şuierând, dar ea se uita la mâna lui. Pe spatele mâinii, degetele sale crestaseră o rană din care ieşea sânge. Înconjurat de Gol, părea că durerea este a altcuiva. Nu conta nici rana, urma să se vindece. Avea una mai adâncă înăuntru, acolo unde nu putea vedea nimeni. Una pentru fiecare Fecioară care murise, şi nu le lăsa niciodată să se vindece.

— Am terminat aici, spuse el şi păşi în Ţinutul celor Două Râuri.

Senzaţia de rău pulsând dispăru odată cu poarta.

Încercă să se orienteze, încruntat. Nu era uşor să deschidă o poartă într-un loc unde nu mai fusese niciodată, dar el alesese un câmp pe care îl ştia, o păşune plină de ierburi, la două ore distanţă de sat, pe care nimeni nu o folosea niciodată la nimic. În lumina slabă a înserării putea însă vedea oi, o turmă destul de mare, şi un băiat cu un toiag îndoit la capăt, uitându-se la ei de la o sută de paşi. Rand nu avea nevoie de Putere pentru a-şi

da seama că băiatul avea ochii cât cepele, şi nu era de mirare. Aruncându-şi toiagul, începu să alerge către o fermă care nu fusese acolo când Rand trecuse prin zonă ultima dată. O casă acoperită cu ţigle.

Un moment Rand se întrebă dacă întra-devăr ajunsese în Ţinutul celor Două Râuri. Locul avea ceva care îi spunea că era unde trebuie. Mirosul aerului ţipa că ajunsese acasă. Nu avusese timp să se acomodeze cu lucrurile spuse de Bode şi de celelalte fete – nimic nu se schimba cu adevărat în Ţinutul celor Două Râuri. Oare ar trebui să le trimită pe fete înapoi, acasă? „Trebuie să stai departe de ele.“ Era un gând enervant.

— Emond’s Field este în direcţia aceea, spuse. Emond’s Field. Perrin. Poate că şi Tam era acolo, la hanul Izvorul de Vin, împreună cu părinţii lui Egwene.

— Acolo ar trebui să-l găsiţi pe Loial. Nu ştiu dacă o să ajungeţi până se lasă noaptea. Puteţi întreba la fermă. Sunt sigur că o să vă dea un loc unde să dormiţi. Nu le spuneţi de mine. Să nu spuneţi nimănui cum aţi ajuns aici.

Băiatul văzuse, dar povestea unui băiat putea fi uşor văzută ca o exagerare, atunci când apăreau Ogierii. Aranjându-şi legăturile pe spate, Haman şi Covril schimbară o privire lungă.

— Nu vom spune nimic despre cum am ajuns aici. Să-i lăsăm pe oameni să inventeze ce poveşti vor.

Haman îşi mângâie barba, dregându-şi glasul:

— Nu trebuie să te sinucizi.

Rand tresări, chiar dacă era înconjurat de Gol.

— Poftim?

— Drumul pe care ai pornit, bubui Haman, este lung, întunecat şi, îmi e teamă, pătat de sânge. Şi îmi este foarte teamă că ne vei duce pe toţi pe acest drum. Dar tu trebuie să trăieşti, să ajungi la capătul lui.

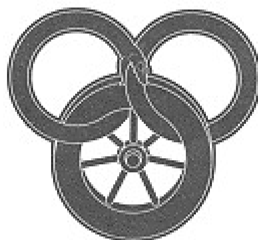
— Aşa voi face, răspunse scurt Rand. Cu bine, zise, încercând să pună căldură în glas, dar nu era sigur că reuşise.

— Cu bine, spuse Haman, iar vocea femeilor fu ca un ecou, înainte de a se întoarce către fermă.

Dar nici măcar Erith nu părea să creadă că va fi aşa.

Rand rămase nemişcat câteva clipe. Din casă ieşiseră oameni, uitându-se la Ogierii care se apropiau, dar Rand se uita către miazănoapte şi apus, nu către Emon’s Field, nu către ferma unde crescuse. Când se întoarse şi deschise o poartă în Caemlyn, se simţea de parcă şi-ar fi rupt singur braţul. Durerea era o aducere-aminte mai potrivită pentru Liah decât o zgârietură.

Capitolul 22

Către miazăzi

Cele cinci pietre desenau un cerc mişcător deasupra mâinilor lui Mat, una roşie, alta albastră, una verde şi celelalte cu dungi interesante. Călărea ghidându-l pe Cimpoiaş cu genunchii, suliţa cu coadă neagră se lovea de şa, iar de cealaltă parte avea arcul căruia îi scosese coarda. Pietrele îi aduceau aminte de Thom Merrilin, care îl învăţase să jongleze, şi se întrebă dacă bătrânul mai era în viaţă. Probabil că nu. Rand îl trimisese pe menestrel cu foarte mult timp în urmă să alerge după Elayne şi Nynaeve, zice-se să aibă grijă de ele. Dacă erau însă pe lume două femei care să aibă mai puţină nevoie să fie păzite, Mat nu auzise de ele, însă nu erau pe lume două femei mai degrabă în stare să provoace moartea unui om refuzând să asculte de glasul raţiunii. Nynaeve, care îşi vâra nasul în orice ar fi spus sau făcut un bărbat, trăgându-se sub nasul lui tot timpul de afurisita de cosiţă, iar Elayne, afurisita de Domniţă Moştenitoare, care credea că îşi poate permite să-şi ridice nasul în vânt şi să-ţi

spună lucruri la fel de rele ca Nynaeve, dar Elayne era şi mai rea, căci, dacă aerele nobiliare nu ţineau, zâmbea făcându gropiţe în obraji şi se aştepta ca toată lumea să cadă pe spate doar fiindcă era drăguţă. Spera ca bietul Thom să fi reuşit să supravieţuiască anturajului lor. Spera că şi ele erau bine, dar nu s-ar fi supărat să fi ajuns măcar o dată la ananghie de când o şterseseră Lumina ştie pe unde. Să afle şi ele cum e fără el să le salveze şi să-şi aducă aminte că nu-i spuseseră niciun cuvânt de mulţumire când fusese acolo să le scoată pielea de la saramură. Nu la mare ananghie, desigur, dar suficient cât să viseze ca Mat Cauthon să fie acolo să le salveze iarăşi ca un idiot.

— Dar tu, Mat? întrebă Nalesean aducându-şi bidiviul mai aproape. Te-ai gândit vreodată cum ar fi să fii Străjer?

Lui Mat aproape îi scăpară pietrele din mână. Daerid şi Talmanes se uitau la el cu chipurile acoperite de sudoare, aşteptând un răspuns. Soarele aluneca spre pământ; în scurtă vreme trebuiau să se oprească. Pe măsură ce zilele se scurtau, apusul dura ceva mai mult, dar până la căderea înserării Mat voia să termine toată treaba şi să se relaxeze cu pipa în gură. În plus, pe un teren ca ăla, caii şi oamenii îşi puteau rupe picioarele după căderea întunericului.

Oastea se întindea în spatele lor, către miazănoapte, oameni şi cai sub praful care se ridica asemenea unei pânze, cu stindardele fluturând, dar fără bătăi de tobe, peste dealuri joase acoperite cu ierburi rare şi câteva desişuri. Plecaseră de unsprezece zile din Maerone şi erau la jumătatea distanţei către Tear sau poate ceva mai mult, mişcându-se mai repede decât sperase Mat. Şi pierduseră doar o zi odihnindu-şi caii. Nu se grăbea să-i ia locul lui Weiramon, dar nu se putea opri să nu se întrebe cât de mult ar fi putut merge de la răsăritul la apusul soarelui, dacă s-ar fi grăbit. Până atunci cea mai mare distanţă fusese de patruzeci şi cinci de mile, dacă erau corecte calculele. Desigur, căruţele aveau nevoie de încă jumătate de noapte să-i ajungă din urmă, dar pedestrimea se hotărâse în ultima vreme

să demonstreze că putea ajunge cavaleria din urmă pe distanţe lungi, dacă nu chiar scurte.

Ceva mai în spate, către răsărit, un grup de Aieli alergau cu uşurinţă peste vârful unui deal acoperit de copaci, apropiindu-se încet. Probabil alergau de dimineaţă şi aveau să continue până la căderea întunericului, dacă nu şi mai mult. Dacă depăşeau Oastea când încă era suficientă lumină să mai fie văzuţi, ar fi fost un bun imbold pentru a doua zi. Ori de câte ori erau depăşiţi de războinicii Aiel, în ziua următoare păreau dornici să facă în plus câteva mile.

Înaintea lor, la câteva mile distanţă, desişurile se contopeau într-o adevărată pădure; trebuia să se apropie mai mult de Erinin înainte de a ajunge la ea. De pe vârful unui deal, Mat putea vedea râul şi cele cinci ambarcaţiuni care arborau Mâna Roşie. Alte patru se întorceau în Maerone, pentru a se reaproviziona mai ales cu nutreţ pentru cai. Ceea ce nu putea vedea, dar ştia că sunt acolo erau oamenii, umblând de-a lungul râului, fie în sus, fie în jos, unii schimbându-şi direcţia când dădeau peste cineva înzestrat cu meşteşugul vorbelor. Câţiva dintre ei aveau cotigi, pe care le trăgeau singuri de obicei, câţiva căruţe, dar de obicei nu aveau nimic altceva decât o legătură în spate; chiar şi cel mai greu de cap tâlhar învăţase că nu avea niciun rost să se deranjeze cu aceştia. Mat nu avea nicio idee unde se duceau, şi nici ei, dar asta nu-i împiedica să aglomereze drumeagul amărât care se întindea de-a lungul râului. Cum nu avea de gând să-i alunge cu băţul de pe drum, pe sus puteau înainta mult mai uşor.

— Străjer? întrebă Mat vârându-şi pietrele în desaga şeii. Ar fi putut găsi altele oriunde, dar îi plăceau culorile. Mai avea acolo o pană de vultur şi o piatră albă ca zăpada, şlefuită de trecerea vremii, pe care odată ar fi putut fi gravat ceva. Mai găsise şi un bolovan care părea că fusese capul unei statui, dar pentru el ar fi avut nevoie de o căruţă.

— Niciodată. Sunt nişte proşti şi nişte găgăuţe să le lase pe Aes Sedai să îi ducă de nas peste tot. Cum de ţi-a trecut aşa ceva prin cap?

Nalesean ridică din umeri. Era asudat, dar îşi purta haina – roşie cu dungi albastre în acea zi – închisă până la ultimul nasture. A lui Mat era deschisă, şi murea de cald.

— Cred că din cauza Aes Sedai, spuse tairenianul. Arde-mi-ar sufletul, te cam pun pe gânduri, nu? Adică, arde-mi-ar sufletul, ce pun la cale?

Voia să spună femeile Aes Sedai aflate de cealaltă parte a Erininului, care puteau fi văzute grăbindu-se într-o direcţie sau alta la fel de des ca amărâţii care umblau fără rost.

— Eu zic că e mai bine să nu te gândeşti la ele, spuse Mat atingându-şi prin cămaşă capul de vulpe; chiar şi cu el la gât, era bucuros că Aes Sedai erau de cealaltă parte a râului.

Pe fiecare ambarcaţiune erau câţiva soldaţi de-ai lui care coborau cu barca în fiecare sat, să vadă ce noutăţi mai puteau afla. Până atunci veştile fuseseră neclare şi adesea neplăcute. Colcăiala de Aes Sedai era cea mai puţin îngrijorătoare.

— Şi cum să nu ne gândim la ele? întrebă Talmanes. Tu crezi că Turnul l-a dirijat pe Logain ca pe o marionetă?

Era ultimul zvon, aflat de două zile. Mat îşi dădu jos pălăria să-şi şteargă fruntea, înainte de a răspunde. Căderea nopţii ar trebui să aducă ceva răcoare. Dar fără vin, fără bere, fără femei, fără jocuri de noroc. Cine ar vrea să fie soldat de bunăvoie?

— Sunt puţine lucrurile la care nu s-ar preta Aes Sedai, spuse lărgindu-şi cu degetele eşarfa din jurul gâtului; un lucru ştia despre Străjeri, din câte văzuse la Lan, păreau să nu asude niciodată. Dar chestia asta? Talmanes, aş crede mai întâi că tu însuţi eşti Aes Sedai. Nu eşti, nu?

Daerid se aplecă râzând peste oblâncul şeii, iar Nalesean aproape căzu de pe cal. Talmanes se crispă mai întâi, apoi rânji. Aproape chicoti. Omul nu avea un simţ al umorului foarte dezvoltat, dar îl avea totuşi. Însă se corectă repede.

— Dar ce zici de juraţii Dragonului? Dacă e adevărat, Mat, asta înseamnă necazuri.

Râsetele celorlalţi se opriră ca retezate de un topor. Mat se strâmbă. Era cea mai proaspătă noutate sau zvon – spune-i cum vrei – aflat ieri, un sat ars în Murandy. Mai rău, se spunea că fuseseră ucişi toţi cei care nu voiseră să jure credinţă Dragonului Renăscut, şi familiile lor odată cu ei.

— Rand o să se ocupe de ei. Dacă e adevărat. Aes Sedai, juraţi Dragonului, toate astea sunt treaba lui şi nu ne privesc pe noi. Noi avem treaba noastră.

Cuvintele lui nu înseninară pe nimeni, desigur. Văzuseră prea multe sate arse din temelii şi aveau să mai vadă până ajungeau la Tear. Cine îşi dorea să se facă oştean?

Pe vârful dealului din faţa lor apăru un călăreţ, galopând către ei, sărind peste tufişuri în loc să le ocolească, chiar şi în pantă. Mat semnaliză oprirea coloanei, adăugând „fără trompete“, iar vorbele îi fură purtate în spate, ca nişte ecouri, însă el îşi aţintea privirea pe călăreţ.

Scăldat în sudoare, Chel Vanin îşi struni calul în faţa lui Mat. Într-o haină aspră, cenuşie, care stătea pe trupul său butucănos ca un sac, omul se ţinea în şa tot ca un sac. Vanin era gras şi nu avea cum să ascundă asta. Deşi părea foarte puţin probabil, putea călări orice vietate născută vreodată pe faţa pământului şi era foarte bun la ceea ce făcea.

Cu mult înainte de a pleca din Maerone, Mat îi surprinsese pe Nalesean, pe Daerid şi pe Talmanes întrebând care erau cei mai buni braconieri şi hoţi de cai din rândul oamenilor lor, cei despre care se ştia că sunt vinovaţi, dar nu puteau fi dovediţi. Cei doi nobili nu voiseră în ruptul capului să admită că aveau şi astfel de oameni sub comanda lor, dar, după câteva insistenţe, veniseră cu numele a trei oameni din Cairhien, doi din Tear şi, surprinzător, doi din Andor. Mat nu crezuse că andoranii fuseseră suficient de mult timp cu Oastea pentru a se afla aşa ceva, dar se părea că vorbele circulau iute.

Îi luase deoparte pe cei şapte şi le spusese că avea nevoie de iscoade, iar o iscoadă bună aveau cam aceleaşi talente cu un braconier sau cu un hoţ de cai. Neluând în seamă asigurările lor fierbinţi, nu făcuseră niciodată aşa ceva – mai multe din partea fiecăruia decât cele ale lui Nalesean şi Talmanes luate la un loc, şi la fel de elocvente, deşi ceva mai puţin elegante le oferi iertarea pentru orice faptă săvârşită până atunci, plată triplă şi scutire de munci, atâta vreme cât îi spuneau adevărul. Şi spânzurătoarea pentru prima minciună; mulţi oameni puteau muri din pricina minciunii unei iscoade. Se grăbiră să primească, mai bucuroşi din pricina scutirii de munci decât de arginţi.

Dar nu erau suficienţi şapte şi le ceru să vină cu alte nume, dar să nu uite nici ce trebuiau să ştie să facă şi nici de faptul că ei îşi vor primi bănuţii în mare măsură în funcţie de talentele celor propuşi. Spusele sale declanşaseră multe scărpinături în barbă şi priviri furişe, dar mai veniră cu unsprezece nume, insistând că nu sugerau nimic despre ei. Unsprezece oameni, braconieri şi hoţi de cai suficient de buni cât să scape de urechile lui Talmanes, Daerid sau Nalesean, dar nu atât de buni încât să nu fie remarcaţi de primii şapte. Mat le făcu aceeaşi ofertă şi le ceru iarăşi nume. Când ajunse să nu mai poată afla niciun nume, avea patruzeci şi şapte de iscoade. Vremurile grele îi trimiseseră pe mulţi bărbaţi la oaste, în loc să se ocupe cu ceea ce ştiau să facă.

Ultimul, numit de toţi trei, fusese Chel Vanin, un andoran care locuise în Maerone, dar umbla departe de ambele maluri ale Erininului. Vanin putea să fure ouăle de sub o găină fără să o deranjeze, deşi probabil nu ar fi uitat să o bage şi pe ea în sac. Putea fura un cal de sub un nobil, fără ca acesta să bage de seamă două zile. Sau cel puţin aşa sunau recomandările făcute. Cu un zâmbet căruia îi lipseau câţiva dinţi şi o faţă perfect inocentă, Vanin protestase că nu era decât un grăjdar amărât şi, din când în când, potcovar, atunci când găsea de muncă. Dar ar

fi primit slujba dacă era plătit de patru ori mai bine. Şi până atunci îşi meritase fiecare bănuţ.

Oprindu-şi calul în faţa lui Mat, în vârful dealului, Vanin părea întors pe dos. Îi plăcea că Mat nu dorea să i se spună „Seniore“, căci nu-i plăcea să se închine în faţa nimănui, aşa că îşi înclină fruntea într-un soi de salut.

— Trebuie să vezi asta. Eu nu ştiu ce să cred. Trebuie să vezi cu ochii tăi.

— Aşteptaţi aici, le spuse Mat celorlalţi. Arată-mi, zise către Vanin.

Drumul a fost unul scurt, peste două dealuri şi apoi de-a lungul unui pârâu cu maluri late de noroi uscat. Înainte de a vedea primii vulturi clătinându-se în aer, mirosul îl anunţă ceea ce voia să-i arate Vanin. Ceilalţi vulturi ţopăiau, dându-se câţiva paşi mai încolo, cu capetele golaşe, provocându-se prin ţipete. Mai rău era că nici nu-şi ridicau capetele de la cină, o grămadă mişcătoare de pene negre, murdare.

O căruţă mare cât o casă pe roţi zăcea răsturnată, pictată în culori violente, verde şi albastru, şi galben; era o caravană de-a Pribegilor. Puţine căruţe scăpaseră de la incendiu. Peste tot erau răspândite cadavre cu hainele colorate sfâşiate şi întunecate de sânge, bărbaţi şi femei, şi copii. O parte din Mat analiza scena cu răceală, restul lui voia să vomite, să fugă, să facă orice, doar să nu mai stea pe Cimpoiaş. Atacatorii veniseră mai întâi dinspre apus. Cei mai mulţi dintre bărbaţi şi băieţii mai mari zăceau acolo, amestecaţi cu resturile unor câini mari, de parcă ar fi încercat să formeze o linie, să-i reţină pe ucigaşi până când fugeau copiii şi femeile. O fugă inutilă. Mormanele de cadavre arătau locul unde nimeriseră peste al doilea atac. Doar vulturii se mai mişcau acum.

Vanin scuipă dezgustat prin gaura dintre dinţi.

— Înţeleg să îi fugăreşti înainte să apuce să fure prea mult – ar fura şi copii dacă nu eşti atent şi i-ar creşte ca pe ai lor –,

poate să le dai şi un şut să-i grăbeşti, dar nu faci aşa ceva. Cine ar face una ca asta?

— Nu ştiu. Tâlharii!

Dispăruseră toţi caii. Dar tâlharii voiau să fure, nu să ucidă, şi niciun Pribeag nu s-ar fi opus dacă îi furai şi ultimul bănuţ sau haina de pe el ori cizmele. Mat se forţă să nu mai strângă atât de tare hăţurile în mâini. Nu te puteai uita nicăieri fără să vezi o femeie moartă, un copil ucis. Oricine făcuse asta nu dorise să rămână supravieţuitori. Făcu încet ocolul locului, încercând să ignore vulturii care sâsâiau şi dădeau din aripi când trecea pe lângă ei – pământul era prea uscat ca să aibă urmele bine întipărite în el, deşi caii păreau că o luaseră în câteva direcţii –, şi se întoarse la Vanin.

— Puteai să-mi fi zis. Nu era nevoie să văd. „Pe Lumină, nu aveam nevoie să văd asta!“

— Aş fi putut să-ţi spun că nu sunt urme bune, zise Vanin întorcându-şi calul în pârâul subţire. Ar trebui să vezi asta.

Focul distrusese aproape în întregime căruţa care zăcea pe-o parte, dar podeaua supravieţuise, prinsă de roţile galbene cu spiţe roşii. Rezemat de ea era corpul unui bărbat îmbrăcat cu o haină din care se mai vedea albastrul ţipător, cu o mână întinsă pe lângă el, pătată de sânge. Ceea ce scrisese cu litere tremurate era de o culoare mai închisă decât podeaua căruţei.

SPUNE DRAGONULUI RENĂSCUT

„Să-i spun ce?“ se întrebă Mat. Că cineva a ucis o întreagă caravană de Pribegi? Sau poate omul murise înainte de a-şi termina mesajul? Nu ar fi fost prima dată când Pribegii dădeau peste informaţii importante. Dacă ar fi fost într-o poveste, omul ar fi trăit suficient de mult ca să scrie acea bucăţică de informaţie vitală, care să ducă apoi la izbândă. Indiferent de mesaj, acum nimeni nu avea să mai ştie niciodată un cuvânt în plus.

— Ai avut dreptate, Vanin, ezită Mat.

Ce să-i spună Dragonului Renăscut? Nu mai trebuia să stârnească şi alte zvonuri.

— Ai grijă să arzi şi restul căruţelor înainte să pleci. Dacă întreabă careva, le spui că erau doar o grămadă de bărbaţi morţi.

Şi femei, şi copii.

Vanin dădu din cap.

— Sălbatici împuţiţi, murmură, scuipând iarăşi printre dinţi. Poate că au fost unii dintre ei.

Grupul Aielilor îi ajunsese din urmă, trei sau patru sute de luptători. Tropăiră la vale, trecând pârâul la nici cincizeci de paşi de căruţe. Unii dintre ei ridicară mâna a salut; Mat nu îi recunoştea, dar mulţi auziseră de prietenul lui Rand al'Thor, cel care purta pălăria aceea ciudată şi împotriva căruia nu era bine să pariezi. Peste pârâu şi pe următoarea pantă, acele cadavre parcă nu ar fi existat niciodată.

„Afurisiţii de Aieli“, se gândi Mat. Ştia că îi ocolesc pe Pribegi, că îi ignoră, deşi nu avea habar de ce, dar asta…

— Nu cred, spuse. Ai grijă să ardă, Vanin.

Îi găsi pe Talmanes şi pe ceilalţi doi exact unde îi lăsase. Când Mat le spuse ce era înaintea lor şi că cei ce-i vor îngropa vor trebui să afle, dădură sumbri din cap, iar Daerid murmură şocat:

— Pribegi?

— O să ne facem tabăra aici, spuse Mat.

Se aştepta să audă vreun comentariu – mai era suficientă lumină pentru câteva mile bune, şi cei trei erau atât de preocupaţi de distanţa pe care o putea străbate Oastea într-o zi, încât ajunseseră să pună rămăşaguri –, dar Nalesean spuse doar:

— O să trimit un om să facă semn vaselor ca să nu o ia prea mult înainte.

Poate simţeau şi ei la fel. Dacă nu treceau tocmai pe celălalt mal al râului, nu aveau cum să nu vadă măcar vulturii goniţi de gropari. Doar fiindcă un bărbat văzuse cum arată moartea, nu

însemna că se şi bucura de ea. Cât despre Mat, încă o privire către păsări i-ar fi golit stomacul. Dimineaţă aveau să fie doar morminte, la o depărtare sigură de ochii săi.

Imaginile nu-i ieşeau din minte, nici măcar după ce cortul său fu ridicat pe vârful dealului, în speranţa că ar putea prinde o briză dinspre râu, dacă avea să se stârnească vreuna. Trupuri hăcuite de criminali, mâncate de vulturi. Mai rău decât bătălia din jurul Cairhienului împotriva lui Shaid. Muriseră şi Fecioare acolo, dar el nu văzuse nici una, şi nu fuseseră nici copii. Un Pribeag nu s-ar fi luptat nici măcar să-şi apere viaţa. Nimeni nu ucidea Neamul Pribegilor. Ciuguli din carnea şi fasolea pe care le primise şi se retrase în cort cât de repede putu. Nici măcar Nalesean nu voia să vorbească, iar Talmanes arăta mai crispat ca niciodată.

Se răspândise vestea despre omoruri. Mat mai auzise tăcerea aceea lăsată peste tabără. De obicei, tăcerea nopţii era întreruptă de câteva râsete zgomotoase şi câteodată oştenii mai cântau fals, până când purtătorii de stindard îi alungau sub pături pe cei care nu voiau să admită că sunt obosiţi. In seara aceea era ca atunci când găsiseră un sat cu morţii neîngropaţi sau grupul de refugiaţi care încercaseră să-şi apere firavul avut de bandiţi. Puţini mai puteau râde sau cânta după aşa ceva, iar cei care încă o mai făceau erau reduşi la tăcere de către ceilalţi.

Noaptea îl găsi pe Mat întins, fiimându-şi pipa, dar cortul era închis, iar somnul alungat de amintirea Pribegilor morţi, de amintirile vechi ale unor morţi de demult. Prea multe bătălii, prea mulţi morţi. Atinse suliţa cu degetele, de-a lungul inscripţiei în Limba Străveche.

Aşa se-ncheie pactul nostru, aşa rămâne înţeles.

Gândul e-o săgeată a timpului, amintirea nu piere niciodată.

Ce-a fost cerut dat fu, preţul e plătit.

Se-alesese cu înţelegerea cea mai proastă.

După un timp îşi strânse pătura, suliţa şi ieşi afară aşa cum se pregătise de somn, capul vulpii agăţat la gâtul său reflectând

lumina cornului lunii. Bătea o briză uşoară, o adiere care abia aducea puţină răcoare, mişcând încet stindardul Mâinii Roşii agăţat de un par înfipt în faţa cortului, dar era totuşi mai bine ca înăuntru.

Punându-şi pătura printre buruieni, se întinse pe spate. Uneori, când fusese copil, se adormea singur numind constelaţiile. Pe cerul senin, luna, chiar dacă era în descreştere, dădea suficientă lumină cât să acopere majoritatea stelelor, dar rămâneau destule. Iat-o pe Haywain, chiar în capul bolţii, şi cele Cinci Surori, şi cele Trei Gâşte care arătau către miazănoapte. Arcaşul, Plugarul, Şarpele. Aielii îl numeau Dragonul. Scutul, numit de unii Scutul lui Aripă-de-Şoim – asta îl făcea să tresară; în unele amintiri nu-l plăcea deloc pe Artur Paendrag Tanreall –, Calul, Berbecul. Cupa şi Călătorul, cu toiagul care ieşea limpede în evidenţă.

Auzi parcă ceva, dar nu era sigur ce. Dacă noaptea nu ar fi fost atât de tăcută, sunetul slab nu ar fi părut furişat, dar aşa era.

Cine ar fi putut să se strecoare acolo? Curios, se ridică într-un cot şi îngheţă.

Ca nişte umbre, forme se mişcau în jurai cortului său. Lumina lunii atinse una dintre ele suficient de mult pentru a vedea un chip acoperit de văl. Aieli? Pe Lumină! înconjurară cortul în tăcere, apropiindu-se; metalul strălucitor sclipi în noapte, se auzi pânza tăiată şi dispărură înăuntru. Doar o clipă, apoi erau din nou afară. Uitându-se înjur; era suficientă lumină să vadă asta.

Mat îşi strânse picioarele sub el. Dacă rămânea suficient de aproape de pământ, poate s-ar fi putut furişa fără să fie auzit.

— Mat? strigă Talmanes urcând dealul; părea beat.

Mat rămase nemişcat; poate că omul avea să se revină dacă credea că doarme. Aielii se topiră, dar era sigur că se lăsaseră la pământ. Cizmele lui Talmanes se auzeau mai aproape.

— Am ceva brandy aici, Mat. Cred că ar trebui să iei şi tu. E foarte bun pentru vise, Mat. Nu ţi le mai aminteşti.

Mat se întrebă dacă Aielii l-ar fi auzit peste gălăgia făcută de Talmanes dacă pleca atunci. Erau zece paşi până unde dormeau cei mai apropiaţi oameni – Primul Stindard al Cavaleriei, Fulgerele lui Talmanes, avea „onoarea“ în acea noapte –, mai puţin de zece până la cortul său, şi Aielii. Erau rapizi, dar cu un pas sau doi înaintea lor nu ar fi trebuit să-l prindă înainte de a avea cincizeci de bărbaţi lângă el.

— Mat? Nu cred că dormi, Mat. Ţi-am văzut faţa. Emai bine după ce îţi omori visele. Crede-mă, că ştiu.

Mat se ghemui, strângând suliţa în mâini şi trăgând adânc aer în piept. Doi paşi mari.

— Mat?

Talmanes era tot mai aproape. Idiotul putea să calce deja pe un Aiel. Ar fi putut să-i taie gâtul fără să se audă niciun sunet. „Arză-v-ar focul! se gândi Mat. Am nevoie doar de doi paşi mari.“

— La săbii! strigă sărind înainte. Aieli în tabără! urlă în timp care alerga la vale. Adunaţi-vă la stindard. Adunaţi-vă la Mâna Roşie! Adunaţi-vă, afurisiţi de câini hoţi de morminte!

Trezi pe toată lumea, desigur, şi nu era de mirare cu strigătele lui de taur prins în mărăcini. Se auzeau ţipete din toate direcţiile; tobele şi trompetele sunau adunarea. Oştenii din Primul Stindard al cavaleriei năvăleau din corturi, alergând cu săbiile în mână către stindard.

Adevărul era însă că Aielii aveau de alergat o distanţă mai scurtă decât soldaţii. Şi ştiau pe cine urmăresc. Ceva – instinctul, norocul, faptul că era ***ta’veren;*** de auzit nu auzise nimic în vacarm – îl facu să se întoarcă exact când prima siluetă mascată cu văl apăru în spatele lui de parcă ar fi ţâşnit din aer. Nu era timp să se gândească. Blocă lovitura unei suliţe cu coada suliţei sale, încercând să-l străpungă, dar Aielul îi prinse mişcarea şi-l lovi în stomac. Disperarea îi dădea lui Mat putere să se ţină pe picioare, deşi nu mai avea aer în plămâni; se răsuci cu furie, încercând să se ferească de vârful unei suliţe care îi

atinse coastele, lovi picioarele Aielului cu coada suliţei, doborându-l la pământ şi-i străpunse inima. Pe Lumină! Spera să fie un „el“.

Îşi eliberă suliţa cu o smucitură, tocmai la timp să înfrunte măcelul. „Ar fi trebuit să alerg din prima afurisită de clipă!“ învârtea suliţa ca pe o bâtă, mai repede ca niciodată, învârtindu-se şi blocând vârfurile suliţelor Aiel care încercau să-l străpungă; nu mai avea timp să lovească înapoi. Prea mulţi. „Ar fi trebuit să-mi ţin afurisita de gură închisă şi să fug!“ îşi găsi din nou suflul.

— Adunaţi-vă, hoţi de oi! Sunteţi surzi cu toţii? Curăţaţi-vă urechile şi adunaţi-vă!

Întrebându-se de ce nu era deja mort – fusese norocos cu un singur Aiel, dar nimeni nu putea fi atât de norocos să scape din aşa ceva – realiză brusc că nu mai era singur. Un cairhian slăbănog, doar în lenjerie de noapte, căzu la picioarele sale cu un ţipăt ascuţit, înlocuit imediat de un tairenian cu cămaşa descheiată şi cu sabia scoasă. Se strângeau tot mai mulţi, urlând: „Seniorul Matrim şi victoria!“, „Mâna Roşie“ sau „Omorâţi viermii cu ochi negri!“ Mat se strecură înapoi, lăsându-i să se bată. „Un general care este în fruntea bătăliei este un prost.“ Zicala îi veni în gând din vechile amintiri, un citat din cineva al cărui nume îl uitase. „Un om ar putea să-şi piardă viaţa pe aici.“ Ăsta era Mat Cauthon.

Până la urmă era o chestiune de cantitate. O duzină de Aieli şi, dacă nu toată Oastea, atunci măcar câteva sute care reuşiseră să urce pe vârful dealului înainte de a se termina totul. Doisprezece Aieli morţi şi, fiindcă erau Aieli, încă pe-atât şi jumătate din oştenii Oştii şi de două ori pe-atât răniţi sângerând şi gemând în timp ce erau îngrijiţi. Cu toate că nu luptase mult timp, Mat era rănit, sângerând din vreo şase locuri, şi bănuia că trei dintre ele aveau nevoie de cusături.

Îşi folosea suliţa pe post de baston, şchiopătând către locul unde Talmanes zăcea întins la pământ, în timp ce Daerid îi

strângea o legătură în jurul piciorului stâng. Cămaşa albă a lui Talmanes, atârnând desfăcută, strălucea întunecat în două locuri.

— Se pare, gemu el, că Nerim iar o să-şi încerce talentele de croitoreasă pe mine, arză-l-ar focul de taur!

Nerim era servitorul său şi îşi cosea stăpânul la fel de des ca pe hainele acestuia.

— O să fie bine? întrebă încet Mat. Daerid ridică din umeri. Purta doar o pereche de pantaloni.

— Cred că sângerează mai puţin ca tine, spuse uitându-se în sus către el; probabil mai adăugase o cicatrice colecţiei de pe faţă. Bine că ai reuşit să scapi, Mat! E clar că pe tine te voiau.

— Bine că n-au primit ce voiau, zise Talmanes strâmbându-se în timp ce se ridica în picioare, ajutându-se cu un braţ petrecut pe după gâtul lui Daerid. Ar fi fost păcat să pierdem norocul Oştii în faţa câtorva sălbatici în toiul nopţi.

— Cam aşa mi s-a părut şi mie, răspunse Mat dregându-şi glasul.

Îi apăru în minte imaginea Aielilor strecurându-se în cortul său şi simţi un fior pe şira spinării. Pe Lumină! De ce ar vrea Aielii să-l omoare?

Nalesean apăru din locul unde Aielii morţi erau puşi unul lângă altul. Chiar şi acum avea haina pe el, deşi deschisă la nasturi; se încrunta la o pată de sânge de pe rever, poate a lui, poate nu.

— Arde-m-ar focul, ştiam eu că sălbaticii ăia o să se întoarcă împotriva noastră mai devreme sau mai târziu. Bănuiesc că sunt din grupul care a trecut pe lângă noi mai devreme.

— Mă îndoiesc, spuse Mat. Dacă ar fi fost ei, m-ar fi putut pune la proţap cu mult înainte să aflaţi voi.

Se aplecă să se uite la Aieli, ţinând în mână un felinar luat de la cineva. Uşurarea că printre ei nu era niciun chip de femeie aproape îi înmuie genunchii. Nu îi cunoştea pe niciunul, dar oricum nu cunoştea mulţi Aieli.

— Shaido, probabil, spuse întorcându-se la ceilalţi cu felinarul.

Ar fi putut fi Shaido. Ar fi putut fi Iscoade ale Celui întunecat; ştia prea bine că erau Iscoade ale Celui întunecat printre Aieli. Iar Iscoadele aveau suficiente motive să-l dorească mort.

— Mâine, zise Daerid, cred că ar trebui să încercăm să o găsim pe una dintre femeile Aes Sedai de dincolo de râu. Talmanes o să trăiască dacă nu i se scurge tot brandy-ul din el, dar sunt unii care ar putea să nu fie la fel de norocoşi.

Nalesean nu zise nimic, dar mormăielile lui erau limpezi; era tairenian, până la urmă, şi le iubea Aes Sedai mai puţin decât Mat.

Mat nu ezită să aprobe. Nu ar fi lăsat nicio Aes Sedai să conducă Puterea către el – într-un fel, fiecare cicatrice marca o mică victorie, încă o Aes Sedai ocolită –, dar nu putea cere unui om să moară. Le spuse apoi ce mai voia.

— Un şanţ? întrebă uluit Talmanes.

— Împrejurul întregii tabere? zise Nalesean cu vârful ascuţit al bărbii tremurând. În fiecare noapte?

— Şi o palisadă?! exclamă Daerid. Se uită înjur coborându-şi vocea. Mai erau câţiva soldaţi înjur, cărând morţii. O să fie o revoltă, Mat.

— Nu, nu o să fie, răspunse Mat. Până dimineaţă toată lumea o să afle că Aielii s-au strecurat prin toată tabăra ca să ajungă la cortul meu. Jumătate dintre ei nu o să mai doarmă gândindu-se că s-ar putea trezi cu o lance Aiel înfiptă în coaste. Voi trei trebuie să-i convingeţi că o palisadă i-ar putea împiedica să se mai furişeze înăuntru.

Sau măcar i-ar încetini.

— Acum plecaţi, ca să mai prind un pui de somn în noaptea asta.

După ce plecară, îşi studie cortul. Fâşiile lungi de pânză tăiată, pe unde intraseră, se mişcau în bătaia brizei. Oftând, începu să meargă spre pătura lăsată în tufişuri, apoi ezită. Zgomotul care îl alertase. Aielii nu mai scoseseră niciun zgomot,

nicio şoaptă. O umbră ar fi făcut mai mult zgomot. Deci, ce fusese?

Sprijinit în suliţă, şchiopătă în jurul cortului, cercetând pământul. Nu era sigur ce căuta. Încălţările moi ale Aielilor nu lăsau urme pe care ar fi putut să le vadă noaptea, la lumina unui felinar. Două dintre frânghiile cortului atârnau de unde fuseseră tăiate, dar… Puse jos felinarul şi pipăi tăieturile. Sunetul acela ar fi putut veni de la frânghiile tăiate, dar nu era niciun motiv să le taie ca să intre înăuntru. Îi atrase atenţia ceva din unghiul tăieturii, din felul în care erau perfect paralele. Se uită înjur cu felinarul. Un tufiş din apropiere fusese tăiat pe-o parte, iar crenguţele subţiri cu frunze pe ele erau căzute la pământ. O tăietură perfectă, cu cioturile atât de curate, că păreau lucrate de un dulgher.

Mat îşi simţi părul de pe ceafa ridicându-se. Acolo fusese făcută una din acele găuri în aer pe care putea şi Rand să le facă. De parcă nu era suficient de rău că Aielii încercaseră să-l ucidă, fuseseră trimişi de cineva care putea deschide una din acele… porţi, cum le spunea Rand. Pe Lumină. Dacă nu era la adăpost de Rătăciţi cu întreaga Oaste în jurul lui, unde putea fi? Se întrebă cum o să mai poată dormi de-acum înainte, cu focuri de pază în jurul cortului său. Şi gărzi; o gardă de onoare, ar fi putut s-o numească, să stea de pază în jurul cortului său. Poate data viitoare vor fi o sută de troloci sau o mie, în loc de câţiva Aieli. Sau poate nu era suficient de important pentru asta? Dacă se hotărau că e suficient de important, poate că data viitoare va fi chiar unul dintre Rătăciţi. Sânge şi cenuşă! Nu ceruse niciodată să fie ***ta’veren*** şi nici să fie legat de afurisitul de Dragon Renăscut.

— Sânge şi…!

Îl avertiză pământul, scrâşnind sub paşii cuiva, şi se întoarse cu lancea vâjâind. Reuşi în ultima clipă s-o oprească, înainte de a-l lovi pe Olver, care ţipă şi căzu pe spate, uitându-se cu ochii mari la vârful lăncii.

— Ce cauţi aici, la naiba?! izbucni Mat.

— Eu… eu… încercă băiatul să spună înghiţind în sec. Se zice că cincizeci de Aieli au încercat să te ucidă în somn, Seniore Mat, dar i-ai omorât tu primul, şi am vrut să văd dacă eşti bine, şi… Senior Edorion mi-a cumpărat nişte încălţări, vezi? întrebă ridicând un picior.

Mormăind în barbă, Mat îl ridică pe Olver în picioare.

— Nu asta am vrut să spun. De ce nu eşti în Maerone? Edorion nu a găsit pe nimeni să aibă grijă de tine?

— Ea voia doar banii seniorului Edorion, nu şi pe mine. Avea cinci copii ai ei. Jupânul Burdin îmi dădea să mănânc o grămadă, şi tot ce trebuia să fac era să dau apă şi mâncare cailor şi să-i ţesal. Îmi plăcea asta, Seniore Mat. Dar nu mă lăsa să-i călăresc.

Cineva îşi drese glasul:

— Seniore, m-a trimis Seniorul Talmanes.

Nerim era scund chiar şi pentru un cairhian, un bărbat cărunt şi subţire, cu o faţă lungă care părea să spună că nimic nu merge bine, şi nici nu va merge vreodată, şi că acea zi era chiar mai bună decât majoritatea.

— Seniorul să mă ierte că spun, petele alea de sânge nu o să mai iasă niciodată de pe lenjeria Seniorului, dar, dacă Seniorul îmi permite, aş putea face ceva în legătură cu găurile din Senior, zise, ţinând sub braţ o trusă de cusut.

— Tu, băiete, adu nişte apă. Nu vreau să aud nimic. Apă pentru Seniorul meu, şi repede!

Nerim adună de pe jos felinarul când se înclină.

— Dacă Seniorul doreşte să intre? Aerul nopţii nu e bun pentru răni.

În scurt timp, Mat era întins lângă pături – „Seniorul nu o să-şi dorească să-şi păteze păturile“ – lăsându-l pe Nerim să-i cureţe sângele uscat şi să-i coasă rănile. Talmanes avusese dreptate; pentru o croitoreasă, omul avea mâini de bucătar. Dar cu Olver acolo, nu putea decât să îndure strângând din dinţi.

Încercând să-şi ia gândul de la acul lui Nerim, Mat arătă către desaga de pânză agăţată de umărul lui Olver.

— Ce ai acolo? gemu.

Olver strânse la piept desaga. Era cu siguranţă mai curat decât înainte, dacă nu chiar mai drăguţ. Încălţările păreau solide, iar cămaşa de lână şi pantaloni arătau noi.

— Ea mea, se apără băiatul. Nu am furat nimic.

După o clipă, o deschise şi începu să aştearnă lucruri pe jos.

O pereche de pantaloni de rezervă, două cămăşi şi nişte ciorapi, care nu-l interesau foarte mult. Începu apoi să enumere celelalte lucruri.

— Asta e pana mea roşie de vultur, Seniore Mat, iar piatra asta e de culoarea soarelui. Vezi? zise adăugând o punguţă. Am cinci bănuţi de cupru şi un penny de argint.

Scoase o legătură de cârpe şi o cutie mică de lemn.

— Jocul meu de Şerpi şi Vulpi; tata l-a făcut pentru mine; el a desenat tabla. Pentru o clipă, chipul i se încreţi, dar continuă: Şi vezi, piatra asta are un cap de peşte în ea. Nu ştiu cum a ajuns acolo. Şi asta e carapacea mea de ţestoasă. O ţestoasă cu spate albastru. Vezi dungile?

Strâmbându-se din pricina unei împunsături grele cu acul, Mat îşi întinse mâna să pipăie legătura de cârpe. Era mai bine dacă respira pe nas. Era ciudat cum funcţionau acele găuri din memoria sa reală; îşi putea aduce aminte cum se juca Şerpi şi Vulpi, dar nu-şi aducea aminte să-l fi jucat vreodată.

— E o carapace frumoasă, Olver. Şi eu am avut una odată. O ţestoasă verde, spuse, întinzându-şi mâna în cealaltă parte ca să caute în propria pungă cu bani; scoase două coroane cairhiene de aur.

— Pune-le şi pe astea în punga ta, Olver. Un bărbat are nevoie de ceva aur în pungă.

Băţos, băiatul începu să-şi pună lucrurile înapoi în desagă.

— Eu nu cerşesc, Seniore Mat. Pot să muncesc pentru mâncare. Nu sunt un cerşetor.

— Nici nu am vrut să spun că ai fi, zise Mat gândindu-se repede la un motiv pentru care ar fi putut să-i dea banii. Eu… eu am nevoie de cineva care să ducă mesaje pentru mine. Nu pot să cer asta cuiva din Oaste; sunt toţi ocupaţi să fie ostaşi. Dar trebuie să ai grijă singur de calul tău. Nu aş putea cere altcuiva să aibă grijă de el.

— Aş avea propriul cal? întrebă uluit Olver, ridicându-se drept.

— Desigur. Mai e ceva. Mă cheamă Mat. Dacă îmi mai zici „Seniore Mat“, o să-ţi leg nasul cu un nod.

Urlând, sări în sus.

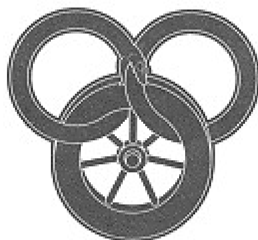
— Arză-te-ar focul, Nerim, ăla e un picior, nu o bucată de carne!

— Cum spune Seniorul, murmură Nerim, piciorul Seniorului nu e o bucată de carne. Mulţumesc, Seniore, pentru instrucţiuni.

Olver îşi pipăia nasul, de parcă ar fi vrut să-şi dea seama cum putea fi legat într-un nod.

Mat se lăsă pe spate gemând. Acum se alesese şi cu un băiat, şi nu-i făcuse sărmanului nicio favoare – nu dacă era pe-aproape data viitoare când Rătăciţii se hotărau să mai reducă din numărul ***ta'veren.*** Ei bine, dacă planul lui Rand va funcţiona, o să fie un Rătăcit mai puţin. Şi dacă ar fi fost după Mat Cauthon, avea de gând să stea departe de necazuri până nu mai era niciun Rătăcit.

Capitolul 23

A înţelege un mesaj

Graendal reuşi să nu se holbeze intrând în cameră, dar rochia streith se facu pe loc neagră, înainte de a-şi regăsi stăpânirea de sine, transformând-o într-o ceaţă albastră. Sammael se străduise suficient de mult să facă pe toată lumea să aibă dubii că acea cameră era în Marea Sală a Consiliului din Illian. Dar ar fi fost foarte surprinsă dacă altcineva în afară de ea ar fi putut intra atât de departe neinvitat în camerele „Seniorului Brend“.

Aerul era răcoros şi plăcut; într-un colţ stătea cilindrul gol al unui schimbător. Globuri de lumină, luminoase şi nemişcate, erau puse ciudat în sfeşnice de aur de lumânări, aruncând o lumină mult mai bună decât ar fi putut vreodată lumânările sau lămpile cu ulei. O cutiuţă muzicală se afla pe placa de marmură a şemineului, aducând acel sunet sculptural care, în afară de acea cameră, nu mai fusese auzit de peste trei mii de ani.

Se opri în faţa tabloului „Ritmul Infinitului” de Ceran Toi. Nu era o copie.

— Cineva ar putea crede că ai jefuit un muzeu, Sammael.

Era greu să-şi ascundă invidia, iar zâmbetul lui subţire o făcu să-şi dea seama că nu reuşise. El îi întinse unul din cele două pocaluri de argint pe care le umpluse cu vin.

— Doar o cutie stasis. Cred că oamenii au încercat să salveze tot ce se putea în ultimele zile.

Se plimba radios prin cameră, cu un zâmbet care-i dezvăluia şi mai bine teribila cicatrice de pe faţă, încântat mai ales de jocul zara ce-şi proiecta în aer cutiuţele transparente; întotdeauna îi plăcuseră jocurile mai violente. Desigur, jocul zara însemna că un adept al Marelui Senior umpluse cutia stasis; să ai măcar o singură piesă care fusese odată un om însemna cel puţin întemniţarea de cealaltă parte. Ce mai găsise oare?

Sorbind din vin – îşi ascunse un oftat; era din vremurile de acum; sperase să fie un Satare delicat sau un Comolad excepţional – îşi atinse rochia cu degetele încărcate de inele.

— Şi eu am găsit una, dar, în afară de streith, conţinea doar o impresionantă colecţie de porcării inutile.

Până la urmă, dacă el o invitase acolo şi-i arătase toate acele lucruri, era timpul pentru confidenţe. Mici confidenţe.

— Ce trist pentru tine, spuse cu un zâmbet subţire; el chiar ***găsise*** mai mult decât cărţi de joc şi prostioare. Pe de altă parte, gândeşte-te cât de groaznic ar fi fost să deschizi o cutie şi să găseşti un cuib de cafari sau, să zicem, jumara sau altă creatură de-a lui Aginor? Ştii că în Mana Pustiitoare umblă libere jumara? Sunt mature, dar nu o să se mai transforme acum. Îi numesc Viermi, zise, râzând atât de tare încât se cutremură din tot corpul.

Graendal zâmbi cu mult mai multă căldură decât simţea în sinea sa, deşi rochia îşi schimbă culoarea doar o idee. Avusese o experienţă neplăcută, aproape fatală, cu una dintre creaţiile lui Aginor. Omul era genial în felul lui, dar dement. Numai un dement ar fi putut crea ***gholamul.***

— Pari binedispus astăzi.

— Şi de ce nu aş fi? zise expansiv. Aproape că am pus mâna pe o comoară ascunsă de ***angrealuri*** şi cine mai ştie ce altceva. Nu fi aşa surprinsă. Sigur că ştiu că voi aţi încercat să mă spionaţi, în speranţa că o să vă duc la ea. Ei bine, nu o să reuşiţi. Oh, o să vă dau şi vouă, dar după ce e a mea şi după ce-mi aleg eu ce vreau, zise lăfăindu-se în scaunul aurit… sau poate că era din aur masiv; era stilul lui – balansându-şi o cizmă pe vârful celeilalte şi mângâindu-şi barba aurie. În plus, am trimis un sol la al'Thor. Iar răspunsul a fost favorabil.

Graendal fu cât pe-aci să-şi verse vinul.

— A fost? Auzisem că ţi-a omorât solul.

Dacă îl zdruncinase să îşi dea seama că ea ştia atât de mult, nu lăsa să se vadă nimic. Zâmbi chiar.

— Al'Thor nu a ucis pe nimeni. Andris s-a dus acolo să moară; crezi că aveam de gând să aştept un curier? Sau ***porumbei?*** Felul cum a murit m-a făcut să ştiu care este răspunsul lui al'Thor.

— Şi ce a răspuns? întrebă Graendal prudentă.

— Un armistiţiu între noi.

Simţi degete de gheaţă înfigându-i-se în ţeastă. Nu putea fi adevărat. Dar cu toate astea arăta mai liniştit ca niciodată de când se trezise din nou la viaţă.

— Lews Therin niciodată nu ar…

— Lews Therin e mort de mult, Graendal, o întrerupse amuzat, aproape batjocoritor. Nici umbră de mânie. Ea îşi ascunse răsuflarea adâncă, prefacându-se că bea din vin.

— Armata lui încă se strânge în Tear. Nu prea arată a armistiţiu pentru mine.

— Este nevoie de timp să redirecţionezi o armată. Crede-mă, nu va ridica un deget împotriva mea, râse el în gura mare.

— Crezi că nu? Unul sau doi din micuţii mei prieteni mi-a spus că te vrea mort, deoarece i-ai omorât câteva dintre animăluţele lui de casă, Fecioarele. Dacă aş fi în locul tău, m-aş gândi la un loc ceva mai puţin expus, unde să nu mă poată găsi.

Nici măcar nu clipi. De parcă toate firele care îl făcuseră să se mişte până atunci fuseseră tăiate.

— Şi de ce ar conta că au murit câteva Fecioare? zise cu un chip nedumerit. A fost o bătălie; soldaţii mor în bătălii. O fi al'Thor un fermier, dar are generali care îi poartă bătăliile şi îi explică ce şi cum. Mă îndoiesc că a băgat de seamă.

— Tu chiar nu te-ai uitat cu atenţie la oamenii ăştia. S-au schimbat la fel de mult ca şi ţinuturile, Sammael. Nu doar Aielii. Într-un fel, ceilalţi s-au schimbat şi mai mult. Oştenii ăia erau femei şi, pentru al'Thor, asta înseamnă ceva.

Ridică din umeri de parcă ea ar fi spus o prostie, iar Graendal se strădui să-şi ascundă dispreţul, ţinându-şi ţesătura streith într-o ceaţă liniştită. El nu înţelesese niciodată că trebuie să-i înţelegi pe oameni pentru a-i face să joace cum le cânţi. Toate bune şi frumoase cu Forţarea, dar nu poţi folosi Forţarea pe întreaga lume.

Se întrebă dacă nu cumva „comoara pe care aproape pusese mâna" nu era cutia stasis. Dacă avea chiar şi un singur ***angreal…*** probabil ar fi aflat până la urmă, dar nu înainte să o lase el.

— O să vedem atunci cât de înţelept a devenit acest Lews Therin primitiv, spuse ridicându-şi întrebător o sprânceană. Nicio reacţie. Cum putea să se stăpânească atât de bine? Doar numele lui Lews Therin ar fi fost altă dată suficient ca să-l dezlănţuie.

— Dacă nu reuşeşte să te alunge din Illian ca pe o ***cosa*** care se caţără într-un copac, atunci poate…

— Ar putea fi prea târziu, i-o reteză calm. Prea târziu pentru tine, adică.

— Asta se vrea o ameninţare, Sammael? Am crezut că ai învăţat de mult timp că e nu e bine să mă ameninţi.

Culoarea rochiei i se schimbă într-un roz pal, dar o lăsă aşa. Să ştie că e mânioasă.

— Nu e o ameninţare, Graendal, îi spuse calm; toate punctele pe care putea apăsa ea erau parcă paralizate, nimic nu părea să-l scoată din amuzamentul acela rece. Sunt doar adevăruri. Al'Thor nu mă va ataca, iar eu nu am să-l atac pe el. Desigur, am fost de acord să nu ajut niciun alt Numit dacă el îl găseşte. Totul în spiritul ordinului Marelui Senior, nu crezi?

— Desigur, răspunse ea, dar rochia streith devenise un roz închis, pierzându-şi o parte din aspectul ceţos.

Culoarea însemna în cea mai mare parte tot furie. Mai era ceva, dar cum putea să afle?

— Ceea ce înseamnă, continuă el, că în Ziua Reîntoarcerii eu voi fi mai mult ca sigur singurul Numit în viaţă care să-l înfrunte pe al'Thor.

— Mă îndoiesc că va reuşi să ne omoare pe toţi, spuse pe un ton acid, dar îşi simţea stomacul întors pe dos. Prea mulţi Numiţi muriseră. Sammael ***găsise*** o cale să stea deoparte până la sfârşit; era singura explicaţie rezonabilă.

— Crezi că nu? Nici chiar după ce află unde vă ascundeţi cu toţii? zise cu un zâmbet larg. Sunt sigur că ştiu ce plănuieşte Demandred, dar unde se ascunde? Unde e Semirhage? Mesaana? Dar Asmodean şi Lanfear? Moghedien?

Degetele de gheaţă îi strângeau din nou capul ca o menghină. Nu ar sta acolo tolănit, vorbind astfel – nu ar fi îndrăznit să sugereze aşa ceva – decât dacă…

— Asmodean şi Lanfear sunt morţi şi sunt sigur că şi Moghedien, spuse ea mirată să-şi audă propria voce răguşită şi nesigură.

Vinul nu părea să-i mai ude gâtlejul uscat.

— Şi ceilalţi? întrebă el fără nici cea mai mică insinuare. Îi trimise un fior pe şira spinării.

— Ţi-am spus ceea ce ştiu, Sammael.

— Adică nimic. Când voi fi Nae'blis, voi alege cine va comanda sub mine. Iar acela va trebui să fie în viaţă pentru a primi binecuvântarea Marelui Senior.

— Adică ai fost la Shayol Ghul? Iar Marele Senior ţi-a promis că…?

— Vei afla totul la timpul potrivit, nu înainte. Dar îţi dau un mic sfat, Graendal. Pregăteşte-te de-acum. Unde sunt?

Gândurile i se rostogoleau cu furie. Sigur i se făcuse acea promisiune. Sigur. Dar de ce lui? Nu, nu avea timp să facă speculaţii. Marele Senior alegea aşa cum dorea. Iar Sammael ştia unde se ascundea ea. Ar fi putut fugi din Arad Doman, stabilindu-se în altă parte; nu ar fi fost greu. Să renunţe la micile jocuri pe care le juca acolo, chiar şi la cele mari, era un preţ mic de plătit pentru ca al'Thor – Lews Therin – să nu vină după ea. Nu avea de gând să-l înfrunte direct; dacă Ishamael şi Rahvin căzuseră în faţa lui, nu avea să fie ea cea care să-i testeze forţa, nu direct. Lui Sammael ***sigur*** i se făcuse acea promisiune. Dacă ar fi murit acum… Cu siguranţă ţinea ***saidin*** în el – ar fi fost nebun să spună altfel acele lucruri ar fi simţit imediat că se îmbrăţişează ***saidarul.*** Ea ar fi fost cea care murea. Sigur i se făcuse acea promisiune.

— Eu… nu ştiu unde e Demandred sau Semirhage. Mesaana… Mesaana e în Turnul Alb. Asta e tot ce ştiu. Jur!

I se luă o greutate de pe piept când el dădu din cap aprobator, într-un final.

— O să-i găseşti pe ceilalţi pentru mine, zise, şi nu era o întrebare. Pe toţi, Graendal. Şi dacă vrei să mă faci să cred că unul dintre ei a murit, arată-mi cadavrul.

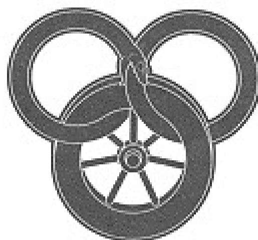
Îşi dori să aibă curajul să-l transforme ea într-un cadavru. Rochia era acum de un roşu violent, ecou al furiei, fricii şi ruşinii care o sfâşiau incontrolabil. Foarte bine, lasă-l să creadă că a îngenuncheat-o. Dacă i-o dădea pe Mesaana lui al'Thor, dacă îi dădea pe toţi pe mâna lui al'Thor, foarte bine, atâta vreme cât al'Thor nu sărea la gâtul ei.

— O să încerc.

— Să faci mai mult de-atât, Graendal. Mai mult decât să încerci.

După ce Graendal plecă, iar poarta care o ducea înapoi, în palatul din Arad Doman, fu închisă, Sammael îşi lăsă zâmbetul să-i dispară de pe chip. Îl dureau fălcile de cât zâmbise. Graendal gândea prea mult; era atât de obişnuită să-i pună pe alţii să joace teatru, că uitase să se prefacă şi ea. Se întrebă ce ar fi spus dacă afla vreodată că o manipulase la fel de dibaci aşa cum făcuse şi ea cu mulţi proşti la vremea ei. Ar fi pus rămăşag pe orice că nu îşi dăduse seama de scopul lui adevărat. Deci, Mesaana era în Turnul Alb. Mesaana în Turn şi Graendal în Arad Doman. Dacă Graendal ar fi putut să-i vadă chipul atunci, ar fi văzut cum arată frica adevărată. Dar, indiferent ce avea să se întâmple, Sammael avea de gând să fie singurul care rămânea viu în Ziua Reîntoarcerii, să fie numit Nae'blis şi să-l înfrângă pe Dragonul Renăscut.

CAPITOLUL 24

O solie

ÎNTORCÂNDU-SE CU SPATELE LA MUZICANŢII DIN COLŢUL STRĂZII, o femeie năduşită, care sufla într-un flaut lung, şi un bărbat cu faţa roşie care ciupea cele nouă coarde ale unei ţitere, Egwene se strecură prin mulţime cu inima uşoară. Soarele era sus pe cer, aur topit, iar pietrele pavajului erau atât de fierbinţi că o ardeau prin tălpile subţiri ale încălţărilor uşoare. Sudoarea îi picura de pe vârful nasului, iar şalul părea o pătură groasă pusă pe umeri; era suficient praf în aer ca să-şi dorească să se spele deja, dar cu toate astea zâmbea. Unii îi aruncau priviri ciudate, când credeau că nu îi vede, ceea ce aproape că o făcea să râdă. Aşa se uitau la Aieli. Oamenii vedeau ceea ce se aşteptau să vadă, şi vedeau o femeie în straie Aiel, fără să-i observe ochii sau înălţimea.

Vânzătorii ambulanţi îşi strigau marfa în gura mare, concurând cu strigătele măcelarilor şi ale meşteşugarilor de lumânări, cu bocăniturile şi clinchetele argintarilor şi ale olarilor,

cu scârţâiturile roţilor neunse. Căruţaşi spurcaţi la gură şi cei care meigeau pe lângă căruţele trase de boi se certau în gura mare pe drum cu lecticile date cu lac negru sau cu trăsurile sobre cu sigiliul vreunei Case pe uşă. Peste tot erau muzicanţi, saltimbanci şi jongleri. O mână de femei palide, în fuste de călărie, înarmate cu săbii, îşi croiau loc aşa cum credeau că ar fi făcut nişte bărbaţi, râzând zgomotos şi împingându-i pe oameni într-un fel care ar fi stârnit lupte la tot pasul, dacă ar fi fost bărbaţi. Se auzea ciocanul unui fierar izbind nicovala. Aerul era plin de zumzete, zgomotul unui oraş, aproape uitat de când trăia printre Aieli. Poate că îi fusese dor de el.

Râse, în mijlocul străzii. Fusese uluită când auzise prima dată zgomotul unui oraş. Câteodată, i se părea că fata cu ochi mari nu era ea.

O femeie care îşi ducea iapa prin mulţime se întoarse să se uite la ea. Calul avea clopoţei mici de argint prinşi în coama şi coada lungă, iar femeia avea şi ea clopoţei în părul negru care îi cădea până la jumătatea spatelui. Era drăguţă, nu cu mult mai în vârstă decât Egwene, dar chipul îi era dur, privirea ascuţită şi avea nu mai puţin de şase cuţite la brâu, unele aproape la fel de mari ca ale Aielilor. O corniată, fără îndoială.

Un bărbat înalt şi chipeş, cu două săbii la spate, o privea pe femeie trecând. Era un altul probabil. Aveai senzaţia că sunt peste tot. După ce femeia fu înghiţită de mulţime, se întoarse şi văzu că Egwene îl priveşte. Zâmbi cuprins brusc de interes, îşi îndreptă umerii largi şi porni către ea.

Egwene îşi luă în grabă cea mai severă expresie, încercând să o combine pe Sorilea când era mai severă ca Siuan Sanche, cu şalul Amyrlin pe umeri.

El se opri surprins. Îl auzi mormăind, când se întorcea cu spatele „Afurisiţii de Aieli“. Nu se putu opri să nu râdă din nou; probabil auzise, în ciuda zgomotului, pentru că se crispă, clătinând din cap. Dar nu se uită înapoi.

Avea două motive să fie atât de binedispusă. Prima era că înţeleptele fuseseră în final de acord că a merge prin oraş era un exerciţiu la fel de bun ca a merge în jurul zidurilor acestuia. În special Sorilea nu părea să înţeleagă de ce şi-ar fi dorit să petreacă o clipă mai mult decât trebuia printre o mulţime de oameni din ţinuturile umede, mai ales între zidurile înghesuite. Dar cel mai mult se bucura fiindcă îi spuseseră că acum, că durerile care o chinuiseră dispăruseră cu desăvârşire – nu fusese în stare să le ascundă de ele –, se putea întoarce curând în ***Tel'aran'rhiod.*** Nu la timp pentru următoarea întâlnire – peste trei nopţi – dar după aceea.

Se simţea uşurată din mai multe motive. Nu mai trebuia să se furişeze în Lumea Viselor. Nu mai trebuia să înveţe singură totul. Nu mai trebuia să fie înspăimântată că înţeleptele ar putea să o surprindă şi să refuze să o mai înveţe ceva. Nu mai trebuia să mintă. Fusese necesar – nu îşi putea permite să piardă timpul; erau atât de multe lucruri de învăţat şi nu avea timp să le înveţe pe toate – dar ele nu ar fi putut înţelege niciodată.

Aielii erau răspândiţi prin mulţime, atât în ***cadin'sor,*** cât şi în albul ***gai'shainilor. Gai'shainii*** se duceau unde erau trimişi, dar ceilalţi erau probabil prima şi ultima dată în interiorul zidurilor. Aielilor chiar nu le plăceau oraşele, deşi mulţi dintre ei veniseră cu şase zile în urmă să vadă spânzurarea lui Mangin. Se spunea că îşi pusese singur ştreangul de gât şi făcuse o glumă de-a Aielilor, întrebându-se dacă funia o să-i rupă gâtul sau gâtul lui o să rupă funia. Auzise câţiva Aieli comentând gluma, dar nicio vorbă despre spânzurătoare. Rand îl plăcuse pe Mangin: era sigură de asta. Berelain le spusese înţeleptelor de sentinţă de parcă le-ar fi zis că rufele aveau să fie gata a doua zi, iar ele o primiseră la fel. Egwene nu credea că o să ajungă vreodată să-i înţeleagă pe Aieli. Îi era teamă că nici pe Rand nu-l mai înţelegea. Dar pe Berelain o înţelegea foarte bine; femeia aceea era interesată doar de bărbaţii care trăiau.

Făcu un efort să-şi recâştige buna dispoziţie, după astfel de gânduri. În oraş nu era mai răcoare decât afară – fără nicio briză de vânt şi cu oamenii atât de înghesuiţi, era probabil mai fierbinte – şi era aproape la fel de mult praf, dar măcar nu îşi ţâra paşii neavând altceva de văzut decât câteva urme de cenuşă ale Porţii. Încă două, trei zile, şi va putea învăţa din nou, cu adevărat. Gândul acela îi readuse zâmbetul pe buze.

Se opri lângă un Artificier pocit şi transpirat; se vedea că era sau fusese Artificier. Mustăţile lui groase nu erau acoperite de voalul subţire purtat adesea de tarabonezi, dar pantalonii bufanţi, brodaţi şi cămaşa largă, brodată pe piept, erau indicii clare. Vindea cintezoi şi alte păsări cântătoare în colivii grosolane. După ce Casa Breslei fusese arsă de Shaido, câţiva Artificieri încercau să-şi procure mijloacele de a se întoarce în Tarabon.

— Ştiu din cele mai sigure surse, îi spunea unei femei încărunţite, într-o rochie simplă, de un albastru-închis; o negustoreasă, fără îndoială, care profita de pe urma celor ce aşteptau timpuri mai bune în Cairhien. Aes Sedai, îi destăinui el, şoptindu-i aplecat peste o colivie, sunt divizate. Aes Sedai au pornit la război. Între ele.

Negustoreasa clătină din cap aprobator.

Egwene încetă a se mai preface că o interesează un cintezoi cu capul verde şi porni mai departe, deşi trebui să sară din calea unui menestrel cu faţa rotundă, ce mergea cu paşi mari, pătruns de importanţa mantiei acoperite de petice. Menestrelii ştiau foarte bine că sunt printre singurii din ţinuturile umede bine-veniţi în Pustiu; Aielii nu îi intimidau. Sau cel puţin aşa se prefăceau.

Zvonul o puse pe gânduri. Nu că Turnul era divizat – era un lucru care nu mai putea fi ţinut secret multă vreme –, ci vorbele despre un război între Aes Sedai. Aes Sedai împotriva altor Aes Sedai era ca un război în familie, greu de tolerat chiar dacă îi ştiai motivele, dar cu toate astea zvonul ar fi putut deveni

realitate... Dacă ar fi fost o cale de a Tămădui Turnul, de a-l reîntregi fără vărsare de sânge!

Ceva mai departe, o femeie transpirată, ce ar fi putut fi drăguţă dacă ar fi avut o faţă mai curată, împrăştia şi zvonuri odată cu panglicile şi acele cu gămălie puse pe o tavă atârnată de gât. Purta o rochie albastră de mătase, cu dungi roşii, ce fusese făcută pentru o femeie mai scundă; tivurile roase erau suficient de înalte pentru a-i lăsa să se vadă încălţările butucănoase, iar golurile de la mâneci şi corsaj indicau locul de unde broderia fusese tăiată.

— Iţi spun sigur, o informă pe femeia aplecată asupra tăvii, că au fost troloci în jurul oraşului. Ah, da, verdele acela îţi pune în evidenţă ochii. Sute de troloci şi...

Egwene nu se mai opri. Dacă ar fi apărut un singur troloc aproape de zidurile oraşului, Aielii ar fi ştiut cu mult înainte de a ajunge zvon. Şi-ar fi dorit ca şi înţeleptele să clevetească. Bine, făceau asta câteodată, dar doar despre Aieli. În ceea ce-i privea pe Aieli, nimic din ce făceau cei din ţinuturile umede nu-i interesa foarte mult. Ştia multe din ce se întâmpla în lume, intrând în ***Tel'aran'rhiod*** şi citind scrisorile din biroul Elaidei.

Brusc, Egwene îşi dădu seama că se uita altfel în jur, cercetând chipurile oamenilor. Aes Sedai aveau iscoade în Cairhien, era un lucru la fel de sigur ca sudoarea de pe ea. Probabil că Elaida primea în fiecare zi un raport prin porumbei, dacă nu şi mai multe. Iscoadele Turnului, iscoadele Ajah, iscoadele Aes Sedai. Erau peste tot, adesea unde te aşteptai mai puţin. Cine erau cei doi saltimbanci care stăteau acolo? îşi trăgeau răsuflarea sau o priveau pe ea? Trecură la treabă, unul dintre ei sărind pe o placă ţinută pe umerii celuilalt.

O iscoadă care aparţinuse Ajah Galbenă încercase odată să le trimită fedeleş la Tar Valon pe Elayne şi Nynaeve, la ordinele Elaidei. Egwene nu ştia dacă Elaida o voia şi pe ea sau nu, dar ar fi fost o prostie să nu plece de la premisa asta. Egwene nu putea

crede că Elaida ar fi iertat pe cineva care lucrase atât de îndeaproape cu femeia pe care o detronase.

Probabil şi Aes Sedai din Salidar aveau iscoade acolo. Dacă auzeau vreodată de „Egwene Sedai din Ajah Verde…“ Putea fi oricine. Femeia aceea subţirică din uşa prăvăliei, facându-se că se uită la un balot de ţesătură neagră. Sau femeia rumenă în obraji de lângă uşa tavernei, care-şi făcea vânt cu şorţul. Sau individul acela gras care împingea o cotigă plină cu plăcinte… De ce se uita la ea atât de ciudat? Ii veni să se ducă spre cea mai apropiată ieşire din oraş.

O opri din agitaţie un individ gras sau mai degrabă modul în care îşi acoperise brusc plăcintele cu mâinile. Se uita la ea, pentru că şi ea se uitase la el. Îi era probabil teamă că o „sălbatică“ Aiel va încerca să-i ia din marfa fără să plătească.

Egwene râse încetişor. Aiel. Asta gândeau până şi cei care o priveau drept în faţă. Dacă o căuta un agent al Turnului, ar fi trecut drept pe lângă ea, fără să o vadă. Simţindu-se mai bine, începu iar să hoinărească pe străzi, trăgând cu urechea pe unde putea.

Necazul era că se obişnuise să afle când se întâmpla ceva abia după zile sau săptămâni, şi nici atunci nu avea certitudinea că aşa stăteau lucrurile. Un zvon putea străbate o sută de mile într-o zi sau într-o lună, şi în fiecare zi năştea zece pui. In ziua aceea auzise că Siuan fusese executată, pentru că descoperise Ajah Neagră, că Siuan era Ajah Neagră, că Ajah Neagră le gonise din Turn pe femeile Aes Sedai care nu erau Negre. Nu erau poveşti noi, doar variaţiuni ale celor vechi. O nouă poveste se răspândea, mai repede decât focul pe o câmpie uscată, că Turnul fusese în spatele tuturor Dragonilor falşi; lucrul ăsta o mânia atât de tare, că de fiecare dată pleca băţoasă de acolo. Ceea ce însemna că mersese destul de mult timp băţoasă. Mai auzise că nobilii andorani din Aringill declaraseră regină o femeie – Dylin, Delin, numele variau – acum că Morgase era moartă, ceea ce ar fi putut fi adevărat, şi că Aes Sedai alergau

prin Arad Doman făcând lucruri foarte greu de crezut, ceea ce era probabil fals. Profetul venea la Cairhien; Profetul fusese încoronat Rege al Ghealdanului – ba nu, al Amadiciei; Dragonul Renăscut îl ucisese pe Profet pentru blasfemie. Aielii plecau cu toţii; ba nu, se pregăteau să se stabilească acolo. Berelain urma să fie încoronată pe Tronul Soarelui. Un bărbat slăbănog cu ochi alunecoşi fusese cât pe ce să ia bătaie în faţa unei taverne, după ce susţinuse că Rand era unul dintre Rătăciţi, iar Egwene se băgă la mijloc fără să stea pe gânduri.

— Nu vă e ruşine? întrebă rece. Cei patru indivizi cu chipuri dure, care tocmai îl înhăţau pe slăbănog, clipiră la ea. Erau din Cairhien, nu cu mult mai înalţi decât ea, dar masivi, cu nasurile rupte şi cu pumnii bătătoriţi în încăierări, dar îi ţintuise pe loc. Ea şi prezenţa Aielilor în stradă; nu erau nebuni să se lege de o femeie Aiel, cum o credeau, în acele circumstanţe.

— Dacă trebuie să vă bateţi cu un om pentru ce a spus, faceţi-o cu onoare, câte unul, pe rând. Asta nu e o bătălie; să vă fie ruşine că aţi sărit patru la unul singur!

Se uitau la ea ca la o nebună, iar faţa prinse a i se înroşi, încetul cu încetul. Spera ca ei să creadă că din cauza furiei. Nu că ar fi spus să nu se lege de cineva mai slab, ci că trebuiau să o facă pe rând. Le ţinuse un discurs de parcă ei ar fi urmat calea ***ji*** e’***tohului.*** Desigur, dacă ar fi făcut-o, nu ar mai fi fost nevoie să le ţină un discurs.

Unul dintre bărbaţi îşi plecă fruntea într-un fel de reverenţă făcută pe jumătate. Nu numai că avea nasul strâmb, îi mai şi lipsea vârful.

— Hm… a plecat acum… hm… jupâniţă. Putem pleca şi noi?

Era adevărat. Slăbănogul ştersese putina, folosindu-se de intervenţia ei. Se simţi mulţumită. Fugise, pentru că se temuse să se lupte cu patru. Cine ar fi putut îndura aşa o ruşine? Pe Lumină! Iar o făcea.

Deschise gura să le zică să plece, dar nu ieşi niciun sunet. Îi luară tăcerea ca pe o încuviinţare sau o folosiră ca pe o scuză şi

se grăbiră să plece, dar nu-i mai vedea. Era prea ocupată ca să se uite lung în urma unui grup călare care îşi făcea loc în susul străzii.

Nu recunoştea duzina de oşteni cu pelerine verzi care îşi croiau drum prin mulţime, dar altfel stăteau lucrurile cu escorta lor. Putea vedea doar spatele femeilor – cinci sau şase, se gândi, care mergeau între oşteni –, doar părţi din spatele lor, dar era mai mult decât suficient. Mult mai mult decât suficient. Femeile purtau pelerine uşoare de praf, bumbac subţire, deschis la culoare în nuanţe de maro, iar Egwene se trezi uitându-se fix la ceea ce părea să fie un disc alb brodat pe una dintre pelerine. Doar cusătura desena Flacăra Tar Valonului, pe fondul alb, simbolul Ajah Albe. Mai văzu verde şi roşu. Roşu! Cinci sau şase Aes Sedai, călătorind către Palatul Regal, unde o copie a Flamurii Dragonului flutura în vârful unui turn înalt, alături de unul din steagurile stacojii ale lui Rand, purtând vechiul simbol Aes Sedai. Unii o numeau pe aceasta Flamura Dragonului, alţii Flamura lui al'Thor sau chiar Flamura Aielilor şi câte şi mai câte.

Strecurându-se prin mulţime, le urmări vreo douăzeci de paşi, apoi se opri. O soră Roşie – cel puţin una, pe care o văzuse ea – însemna că în faţa ei se afla îndelung aşteptata solie a Turnului, cea despre care Elaida scrisese că îl va escorta pe Rand la Tar Valon. De mai bine de două luni ajunsese scrisoarea purtată de un curier rapid; probabil grupul plecase curând după el.

Nu aveau să-l găsească pe Rand – dacă nu cumva se strecurase înapoi fără să anunţe pe nimeni; Egwene decisese că Rand redescoperise cumva un vechi Talent numit Topirea-n văzduh, dar nu avea idee cum făcea asta şi, dar indiferent dacă îl găseau sau nu pe Rand, nu trebuiau să o găsească pe ea. Cel mai bun lucru la care se putea aştepta era să fie înhăţată ca o Aleasă care nu era sub supravegherea unei Aes Sedai, şi asta doar dacă Elaida nu o vâna. Chiar şi atunci ar fi fost luată pe sus şi dusă la Tar Valon şi la Elaida; nu îşi făcea iluzii că ar putea rezista în faţa a cinci sau şase Aes Sedai.

Cu o ultimă privire aruncată femeilor Aes Sedai care dispăreau în mulţime, Egwene îşi adună fusta şi începu să alerge, ferindu-se de oameni, lovindu-se uneori de ei, strecurându-se pe sub nasul căruţaşilor şi vizitiilor. Din urma ei se auzeau strigăte furioase. Când în final ţâşni pe una dintre porţile înalte ale oraşului, fu izbită în plin de vântul fierbinte. Scăpat de pavăza clădirilor, acesta ridica nori de praf care o făceau să tuşească, dar continuă să alerge până la corturile joase ale înţeleptelor.

Spre surpriza ei, în faţa cortului lui Amys stătea o iapă cenuşie, zveltă, cu şaua şi valtrapul cusute cu fire de aur şi ciucuraşi, aflată în grija unui ***gai'shain*** cu ochii plecaţi, care mângâia animalul năbădăios. Aplecându-se înăuntru, o găsi pe călăreaţă, Berelain, sorbind ceai alături de Amys, Bair şi Sorilea, întinse pe nişte pernuţe colorate şi împodobite cu ciucuri. O femeie în veşminte albe era îngenuncheată lângă ele, aşteptând umilă să umple din nou ceşcuţele.

— Sunt Aes Sedai în oraş, zise Egwene de îndată ce intră şi se îndreaptă către Palatul Soarelui. Sigur e solia Elaidei pentru Rand.

Berelain se ridică graţioasă; Egwene trebuia să admită, cu ciudă, că femeia era graţioasă. Iar fusta de călărie era decentă, căci nici măcar ea nu era atât de nebună să călărească în plin soare cu veşmintele ei obişnuite. Celelalte se ridicară odată cu ea.

— Se pare că trebuie să mă întorc la palat, oftă. Numai Lumina ştie cum o să se simtă dacă nu e nimeni să le întâmpine. Amys, dacă ştii unde e Rhuarc, îi poţi spune să vină să mă caute?

Amys dădu din cap, dar Sorilea spuse:

— Nu ar trebui să te bazezi atât de mult pe Rhuarc, fetiţă. Rand al'Thor ţie ţi-a dat Cairhienul în grijă. Dacă le dai un deget bărbaţilor, cei mai mulţi o să-ţi ia toată mâna. Dă-i un deget unei căpetenii de clan şi o să te trezeşti fără tot braţul.

— E adevărat, murmură Amys. Rhuarc este umbra răcoroasă a sufletului meu, dar e adevărat.

— Îmi aduce aminte de tatăl meu, spuse Berelain scoţându-şi de la brâu mănuşile subţiri de călărie şi începând să şi le pună. Prea mult câteodată, zise făcând o grimasă tristă. Dar câteodată dă sfaturi foarte bune. Ştie şi când să apară, şi cât de mult să stea. Cred că şi Aes Sedai ar fi impresionate dacă le-ar fixa cu privirea.

Amys râse gutural.

— E impresionant. O să-l trimit la tine, spuse sărutând-o uşor pe frunte şi pe fiecare obraz.

Egwene se uită lung; aşa îşi săruta o mamă fiul sau fiica. Ce ***era*** între Berelain şi înţelepte? Nu putea întreba, desigur. O astfel de întrebare ar fi acoperit-o de ruşine şi pe ea, şi pe înţelepte. Şi pe Berelain, deşi ea nu ar fi aflat, iar pe Egwene nu ar fi deranjat-o să o facă de ruşine până îi cădea tot părul din cap.

Pe când Berelain se pregătea să iasă din cort, Egwene îi puse o mână pe braţ.

— Trebuie tratate cu grijă. Nu vor fi prietenoase cu Rand, dar un cuvânt greşit, o mişcare greşită ar putea să le transforme în inamici declaraţi.

Era adevărat, deşi nu mai era nevoie să o spună. Dar mai degrabă şi-ar fi smuls limba decât să-i ceară lui Berelain o favoare.

— Am mai avut de-a face cu Aes Sedai înainte, Egwene Sedai, spuse femeia sec.

Egwene se stăpâni să nu tragă adânc aer în piept. Trebuia să facă asta, dar nu o va lăsa să vadă cât de greu îi este.

— Elaida nu îi vrea binele lui Rand, la fel cum nicio nevăstuică nu vrea binele unei găini, iar aceste Aes Sedai sunt ale Elaidei. Dacă află că o Aes Sedai e de partea lui Rand, aceasta ar putea dispărea a doua zi.

Se uită la chipul de nepătruns al lui Berelain, dar nu mai putu spune nimic. După o clipă, Berelain zâmbi.

— Egwene Sedai, voi face tot ce pot pentru Rand. Atât zâmbetul, cât şi tonul fuseseră… insinuante.

— Fată, spuse Sorilea pe un ton pe cât de dur pe atât de neîncrezător, şi pete de culoare răsăriră în obrajii lui Berelain. Fără să se uite la Egwene, Berelain spuse cu o voce neutră:

— V-aş rămâne recunoscătoare dacă nu i-aţi spune lui Rhuarc.

De fapt, nu se uita la nimeni, dar încerca să ignore prezenţa lui Egwene.

— Nu-i vom spune, interveni Amys repede, lăsând-o pe Sorilea cu gura căscată. Nu-i vom spune, repetă apăsat, către Sorilea, un amestec de fermitate şi rugăminte, iar în cele din urmă cea mai vârstnică dintre înţelepte dădu din cap, uşor nemulţumită.

Berelain răsuflă uşurată înainte de a ieşi din cort.

— Copila are spirit, râse Sorilea de îndată ce Berelain se făcu nevăzută. Întinzându-se din nou pe pernuţe, bătu cu palma locul rămas gol de lângă ea, invitând-o pe Egwene.

— Ar trebui să-i găsim un soţ, un bărbat pe măsura ei. Dacă există aşa ceva în ţinuturile umede.

Ştergându-şi faţa şi mâinile cu o cârpă umedă dată de Rodea, Egwene se întrebă dacă atunci ar fi fost o ocazie bună să întrebe de Berelain, fără să-şi piardă onoarea. Acceptă o ceşcuţă de porţelan verde făurit de Oamenii Mării şi se aşeză în cercul înţeleptelor. Dacă îi răspundea cineva Sorileei, poate era suficient.

— Eşti sigură că aceste Aes Sedai vor să-i facă rău ***car'a'carnului?*** întrebă Amys.

Egwene se înroşi. Se gândise la bârfe, când erau lucruri atât de importante de făcut.

— Da, spuse repede, apoi continuă mai domol. Cel puţin… nu ştiu sigur că vor să-i facă rău. Nu intenţionat, în orice caz.

Scrisoarea Elaidei menţionase „toată onoarea şi respectul“ pe care le merita. Oare cât de mult ar fi putut crede o fostă soră Roşie că merita un bărbat care putea conduce Puterea?

— Dar nu mă îndoiesc că vor încerca să-l controleze cumva, să-l oblige să facă ce vrea Elaida. Ele nu fac parte dintre prietenii lui.

Oare cât de prietene îi erau Aes Sedai din Salidar? Pe Lumină! Trebuia să vorbească cu Nynaeve şi Elayne.

— Şi nu o să le pese că el este ***car’a’carn.***

Sorilea mormăi acru.

— Crezi că o să încerce să-ţi facă rău? întrebă Bair, iar Elaine dădu din cap.

— Dacă află că sunt aici... încercă să-şi ascundă fiorul sorbind din ceai; fie ca să pună presiune pe Rand, fie doar fiindcă sunt o Aleasă găsită de capul ei, vor face tot ce pot să mă târască la Tar Valon. Nu mă vor lăsa liberă, dacă vor putea. Elaida nu vrea ca Rand să asculte de altcineva în afară de ea.

Bair şi Amys schimbară priviri întunecate.

— Atunci soluţia e simplă, zise Sorilea ca şi cum lucrurile ar fi fost deja hotărâte. Vei sta la corturi, iar ele nu te vor găsi. În orice caz, înţeleptele le evită pe Aes Sedai. Dacă mai rămâi cu noi câţiva ani buni, o să scoatem o înţeleaptă bună din tine.

— Mă măguleşti, răspunse Egwene cu grijă, după ce aproape îşi scăpase ceşcuţa pe jos, dar mai devreme sau mai târziu tot va trebui să plec.

Sorilea nu părea convinsă. Egwene învăţase de un timp să le ţină piept lui Amys şi lui Bair, dar Sorileei...

— Nu foarte curând, cred, zise Bair cu un zâmbet care să-i mai îndulcească vorbele. Mai ai multe de învăţat.

— Da, şi e nerăbdătoare să se întoarcă la studiu, adăugă Amys.

Egwene se strădui să nu roşească, iar Amys se încruntă.

— Arăţi ciudat. Te-ai obosit prea mult în dimineaţa asta? Eram sigură că te-ai refăcut suficient...

— M-am refăcut, spuse în grabă Egwene. Pe cuvânt, m-am refăcut. Nu am mai avut de zile întregi o durere de cap. Praful e de vină, când am alergat încoace. Iar mulţimea din oraş a fost mai mult decât mă aşteptam. Şi am fost atât de entuziasmată, că nu am mâncat cum trebuie de dimineaţă.

— Adu pâine cu miere, îi făcu semn Sorilea Roderei, dacă mai e, şi brânză şi orice fruct găseşti. O împunse pe Egwene în coaste. O femeie ar trebui să aibă carne pe ea.

Şi asta spunea o femeie care arăta de parcă fusese lăsată să se usuce la soare până când îi dispăruse aproape toată carnea.

Pe Egwene nu o deranja să mănânce – fusese prea nerăbdătoare să mănânce de dimineaţă –, dar Sorilea îi urmărea fiecare îmbucătură, facând-o să înghită cu noduri. Asta, şi faptul că voiau să discute ce să facă cu femeile Aes Sedai. Dacă îi erau ostile lui Rand, trebuiau supravegheate şi trebuia găsită o cale de a-l apăra. Chiar şi Sorilea era un pic neliniştită la gândul că înţeleptele s-ar putea opune pe faţă femeilor Aes Sedai – nu era teamă; neliniştea venea de la încălcarea obiceiurilor –, dar trebuia făcut tot ce era necesar pentru a-l apăra pe ***car'a'carn.***

Lui Egwene îi era teamă că sugestia Sorileei de a rămâne la corturi s-ar fi putut transforma într-un ordin. Nu ar fi avut cum să-l încalce şi nici cum să evite cincizeci pe perechi de ochi, decât dacă rămânea în cortul ei. Cum se Topea-n văzduh Rand? înţeleptele ar fi făcut tot ce era necesar, atâta vreme cât nu încălca ***ji*** e'***toh;*** poate că înţeleptele îl mai interpretau diferit câteodată, pe ici, pe colo, dar ţineau apoi de interpretarea lor la fel de strict ca orice Aiel. Pe Lumină! Rodera era Shaido, una dintre miile de prizonieri capturaţi în bătălia care îi alungase din preajma oraşului, dar înţeleptele nu o tratau diferit de orice alt ***gai'shain*** şi, din câte putea vedea, nici Rodera nu se comporta câtuşi de puţin diferit de orice alt ***gai'shain.*** Ele nu ar fi încălcat ***ji'e'toh,*** indiferent cât de necesar ar fi fost.

Din fericire, nu vorbiră despre asta. Din nefericire, vorbiră despre sănătatea ei. Înţeleptele nu ştiau să Tămăduiască sau

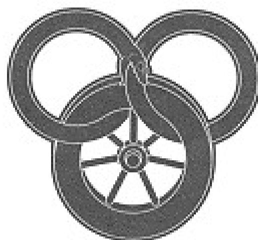
cum să verifice sănătatea cuiva cu Puterea. Aveau în schimb propriile metode. Pe câteva le cunoştea din vremea când studia cu Nynaeve ca să devină Meştereasă: i se uitară în ochi, îi ascultară inima cu un tub gol de lemn. Alte metode erau doar ale Aielilor. Îşi atinse degetele de la picioare până ameţi, sări în sus până crezu că o să-i iasă ochii din cap şi alergă în jurul cortului înţeleptelor până văzu negru în faţa ochilor, apoi un ***gai'shain*** îi turnă apă în cap, bău cât de mult putu, îşi strânse fusta şi alergă iarăşi. Aielii credeau foarte mult în rezistenţă. Dacă ar fi fost prea înceată, dacă s-ar fi oprit înainte de a-i spune Amys că are voie, ar fi decis că încă nu se refacuse suficient.

Când, în cele din urmă, Sorilea dădu din cap zicându-i: „Eşti la fel de zdravănă ca o Fecioară”, Egwene se clătină căutându-şi cu disperare suflul. O Fecioară nu ar fi păţit aşa ceva, era sigură. Dar cu toate astea era mândră de ea însăşi. Nu se gândise niciodată la ea însăşi fiind moale, dar ştia că, dacă ar fi dat testul înainte de a începe să trăiască printre Aieli, ar fi căzut în nas la jumătatea lui. „încă un an, se gândi ea, şi voi alerga la fel de bine ca oricare Far Des Mai.“

Pe de altă parte, nu se simţea în stare să se întoarcă în oraş. Le însoţi pe înţelepte în cortul cu aburi – măcar de data asta nu o puseră să pună apă peste pietrele fierbinţi; acum Rodea făcea asta – bucurându-se de fierbinţeala umedă care îi relaxa toţi muşchii, plecând doar când veniră şi Rhuarc, şi alte două căpetenii de clan, Timolan, căpetenia Miagoma, şi Indirian, căpetenia Codarra, bărbaţi înalţi şi masivi, cărunţi, cu chipuri sobre şi dure. Ieşi în grabă din cort să-şi pună şalul pe ea. Întotdeauna se aştepta să audă râsete când făcea asta, căci Aielii nu înţelegeau niciodată de ce ieşea grăbită din cortul cu aburi ori de câte ori intrau şi bărbaţi. Ar fi fost pe gustul umorului Aiel dacă ar fi înţeles, dar din fericire nu înţeleseseră încă, lucru pentru care era profund recunoscătoare.

Adunându-şi restul de haine aranjate frumos lângă cort, se grăbi să ajungă la al ei. Soarele coborâse mult, iar după o masă uşoară fu gata să se cufunde în somn, prea obosită să se mai gândească la ***Tel'aran'rhiod.*** Era prea obosită şi să-şi mai aducă aminte mare parte din visele avute – era un lucru pe care înţeleptele o învăţau –, dar cele mai multe pe care şi le aminti fură cele cu Gawyn.

CAPITOLUL 25

Precum fulgerul şi ploaia

CÂND COWINDE O TREZI ÎN LUMINA LĂPTOASĂ de dinainte de răsărit, Egwene se simţi odihnită, în ciuda viselor. Odihnită şi nerăbdătoare să vadă ce putea afla în oraş. Se întinse şi căscă, apoi fu în picioare, fredonând în timp ce se spălă şi se îmbrăcă repede, pieptănându-se în grabă. Se pregătea să fugă de la corturi fără să mai piardă timpul cu masa de dimineaţă, dar o văzu Sorilea, iar asta puse brusc capăt planului. Ceea ce se dovedi un lucru bun.

— Nu ar fi trebuit să pleci atât de repede din cortul cu aburi, îi spuse Amys luându-şi de la Rodera un castron cu fiertură de ovăz şi fructe uscate. Aproape două duzini de înţelepte se înghesuiau în cortul lui Amys, iar Rodera, Cowinde şi un bărbat îmbrăcat în alb, Doilan, un Shaido, se grăbeau să le servească.

— Rhuarc a avut multe de spus despre surorile tale. Poate ne poţi zice ceva în plus.

După luni de prefăcătorie, Egwene nici nu mai avea nevoie să se gândească pentru a şti că era vorba de solia Turnului.

— O să vă spun tot ce pot. El ce a zis?

În primul rând, erau şase Aes Sedai, şi nu o singură Roşie, ci două – Egwene era uluită de aroganţa sau poate prostia Elaidei de a trimite chiar şi o singură soră Roşie –, dar măcar le conducea o Cenuşie. Cele mai multe înţelepte erau aşezate într-un cerc larg, precum spiţele unei roţi. Îşi îndreptară ochii către Elayne de îndată ce se termină lista numelor.

— Îmi e teamă că nu le ştiu decât pe două dintre ele, spuse cu grijă. Sunt multe Aes Sedai, până la urmă, iar eu sunt soră deplină de prea puţin timp ca să cunosc prea multe.

Câteva femei dădură aprobator din cap; acceptau explicaţia.

— Nesune Bihara este imparţială – ascultă toate părţile înainte de a ajunge la o concluzie –, dar e în stare să găsească şi cea mai mică greşeală în ceea ce spui. Vede tot şi ţine minte tot; poate să arunce o singură privire pe o pagină şi apoi să o repete cuvânt cu cuvânt, la fel cum poate repeta şi o discuţie pe care a avut-o cu un an în urmă. Dar câteodată vorbeşte singură sau spune ce gândeşte fără să-şi dea seama.

— Rhuarc spune că e interesată de Biblioteca Regală, zise Bair amestecând în fiertură cu privirea la Egwene. Spune că a auzit-o mormăind ceva despre peceţi.

Un murmur izbucni printre femei, redus la tăcere de Sorilea care îşi drese glasul cu putere.

Egwene cugeta, mâncând din fiertură – în aceasta erau amestecate bucăţi de prune uscate şi un soi de coacăze. Dacă Elaida o interogase pe Siuan înainte de a o executa, atunci ştia că trei peceţi erau rupte. Rand ascunsese două, Egwene ar fi vrut să ştie unde; el părea că nu mai avea încredere în nimeni în ultimul timp; iar Nynaeve şi Elayne găsiseră una în Tanchico şi o duseseră în Salidar, dar Elaida nu avea cum să ştie despre ele. Decât dacă avea iscoade în Salidar. Nu. Erau doar speculaţii bune pentru altă dată, nu acum. Probabil Elaida le căuta cu

disperare pe celelalte. Era de înţeles că o trimisese pe Nesune la cea mai mare bibliotecă din lume, după cea din Turnul Alb, şi le spuse acest lucru, înghiţind o bucată de prună uscată.

— Asta am spus şi eu azi-noapte, mârâi Sorilea. Aeron, Colinda, Edarra, voi trei vă duceţi la bibliotecă. Trei înţelepte ar trebui să găsească ce trebuie înaintea unei singure Aes Sedai.

Cuvintele ei produseră câteva feţe lungi; Biblioteca Regală era uriaşă. Dar Sorilea era Sorilea, iar dacă ea oftase şi mormăise, cele trei femei îşi puseră jos castroanele cu fiertură de ovăz şi plecară imediat.

— Zici că ştii două, zise Sorilea înainte ca cele trei să apuce să iasă din cort. Nesune Bihara şi mai cine?

— Sarene Nemdahl, răspunse Egwene. Trebuie să înţelegeţi, nu le ştiu bine. Sarene este asemenea mai multor Albe – trece totul prin filtrul gândirii şi câteodată pare surprinsă să vadă că cineva acţionează dintr-un impuls al inimii –, dar are o fire temperamentală. De cele mai multe ori se stăpâneşte perfect, dar, dacă faci un pas greşit, la momentul inoportun îţi poate... rupe nasul cât ai zice peşte. Ascultă totuşi ceea ce ai de spus şi e în stare să recunoască dacă s-a înşelat, chiar şi după ce a făcut o criză de nervi. Adică, odată ce se potoleşte.

Ducându-şi la gură o lingură plină de coacăze şi fiertură, încerca să le studieze pe înţelepte fără să pară că o face; nimeni nu părea că observase ezitarea ei... Aproape că spusese că Sarene te-ar fi trimis să freci podelele cât ai zice peşte. Le cunoscuse pe ambele femei de la lecţiile avute pe vremea când era novice. Nesune, o Kandori zveltă cu ochi de pasăre, putea spune şi întoarsă cu spatele când una dintre fete nu mai era atentă; predase câteva ore la care fusese şi Egwene. Fusese la numai două lecţii ale Sarenei, despre natura realităţii, dar era greu să uiţi o femeie care îţi spunea cu seriozitate că frumuseţea şi urâţenia erau doar iluzii, în timp ce avea un chip care l-ar fi făcut pe oricare bărbat să se uite de două ori la ea.

— Sper că îţi poţi aduce aminte mai multe, zise Bair, aplecându-se către ea. Se pare că eşti singura noastră sursă de informaţii.

Egwene avu nevoie de o clipă pentru a-şi da seama ce voise să spună. Da, desigur. Probabil Bair şi Amys încercaseră noaptea trecută să se uite în visele femeilor Aes Sedai, dar acestea îşi păzeau visele. Regreta că nu învăţase şi ea să facă asta, înainte de a fi părăsit Turnul.

— Dacă pot. Ce camere au primit în palat?

Dacă urma să se ducă la Rand când se întorcea, ar fi fost bine să nu nimerească în apartamentele lor, încercând să-şi găsească drumul. Mai ales în al lui Nesune. Poate că Sarene nu şi-ar fi amintit o novice oarecare, dar Nesune şi-ar fi amintit – cu siguranţă. De fapt, şi o Aes Sedai pe care nu o cunoştea şi-ar fi putut aminti de ea; se vorbise mult în Turn de Egwene al'Vere pe vremea când mai era acolo.

— Au refuzat oferta de găzduire a lui Berelain, chiar şi pentru o singură noapte, se încruntă Amys. Printre Aieli, o ofertă de găzduire era întotdeauna acceptată; să refuzi, chiar şi printre duşmani de sânge, era ruşinos.

— Stau la o femeie numită Arilyn, o nobilă printre Ucigaşii-de-Copaci. Rhuarc e convins că Saedain Coiren o cunoştea de dinainte pe această Arilyn.

— Una dintre iscoadele Coirenei, spuse sigură pe ea Egwene. Sau a Ajah Cenuşie.

Câteva înţelepte mormăiră în barbă mânioase; Sorilea pufni zgomotos, dezgustată, iar Amys oftă din rărunchi, dezamăgită. Altele vedeau lucrurile diferit. Corelna, o femeie cu ochi verzi, ca un uliu, cu o mulţime de şuviţe cărunte în păr, clătină din cap neîncrezătoare, în timp ce Tialin, o roşcată slăbuţă cu un nas ascuţit, se uita uluită la Egwene.

A spiona călca în picioare regulile ***ji e'tohului,*** deşi Egwene nu înţelegea în ruptul capului cum se împăca asta cu faptul că Vestitoarele-n vise îşi vârau nasul în visele oamenilor ori de câte

ori voiau. Nu avea niciun rost să le aducă aminte că Aes Sedai nu urmau calea ***ji'e'toh.*** Ştiau asta, doar că uneori le venea greu să creadă asta despre Aes Sedai sau despre oricine altcineva.

Indiferent ce credeau ele, ar fi pus rămăşag pe orice că nu se înşela. Galldrian, ultimul rege al Cairhienului, avusese o sfătuitoare Aes Sedai înainte de a fi fost asasinat. Niande Moorwyn fusese aproape invizibilă, chiar şi înainte de a dispărea după asasinat, dar Egwene aflase că vizita ocazional moşia Doamnei Arilyn. Niande era o Cenuşie.

— Se pare că au pus o sută de gărzi sub acel acoperiş, spuse Bair după o vreme, cu o voce foarte curtenitoare. Au zis că oraşul încă nu e liniştit, dar cred că se tem de Aieli.

Câteva expresii tulburător de interesate apărură pe chipurile femeilor.

— O sută! exclamă Egwene. Au adus o sută de oameni?

Amys clătină din cap.

— Au adus mai mult de cinci sute. Cercetaşii lui Timolan le-au găsit tabăra, la mai puţin de jumătate de zi, către miazănoapte. Rhuarc le-a spus de ei, dar Coiren Sedai a zis că bărbaţii sunt o gardă de onoare, dar i-au lăsat în afara oraşului să nu ne ***alarmăm*** noi.

— Ele cred că o să-l escorteze pe ***car'a'carn*** la Tar Valon. Vocea Sorileei ar fi putu crăpa o piatră, iar expresia ei făcea ca tonul vocii să pară blând. Egwene nu le ascunsese conţinutul scrisorii Elaidei către Rand. De fiecare dată când o citeau, înţeleptelor le plăcea tot mai puţin.

— Rand nu e atât de nebun încât să le accepte oferta, spuse Egwene gândindu-se în altă parte. Cinci sute de bărbaţi ar fi putut fi o gardă de onoare. Poate Elaida crede că Dragonul Renăscut se aşteaptă la aşa ceva şi este poate şi măgulit. Avea câteva sugestii, dar trebuia să fie cu mare băgare de seamă. Un singur cuvânt greşit, iar Amys şi Bair sau mai rău, Sorilea – să se ferească de ea era mai rău decât a se căţăra pe un povârniş plin

de mărăcini – i-ar fi putut da ordine pe care să nu le poată respecta; ar fi făcut doar ceea ce putea.

— Presupun că oştenii aceia sunt supravegheaţi de căpetenii.

Jumătate de zi către miazănoapte – adică o zi întreagă, căci nu erau Aieli – era prea departe pentru a prezenta un pericol, dar nu strica niţică prudenţă. Amys dădu din cap; Sorilea se uita la Egwene de parcă ar fi întrebat dacă soarele este pe boltă la prânz. Căpeteniile nu puteau face asemenea greşeală. Egwene îşi drese glasul.

— Da. Bine. Iată sugestiile mele. Dacă vreuna dintre aceste Aes Sedai calcă în palat, câteva dintre înţeleptele care pot conduce ar trebui să se ducă după ea, să fim sigure că nu a lăsat în urmă vreo capcană.

Femeile înclinară din cap. Două treimi dintre ele puteau îmbrăţişa ***saidarul,*** unele nu mai mult decât Sorilea, altele la fel de mult ca Amys, care era la fel de puternică precum orice Aes Sedai pe care o întâlnise Egwene vreodată. Proporţiile erau cam la fel cu toate înţeleptele. Înzestrările lor erau diferite de ale femeilor Aes Sedai – mai puţin prin unele locuri, mai mult prin altele, dar în general erau diferite –, însă ar fi trebuit să fie în stare să dibuie un cadou nedorit.

— Şi trebuie să fim sigure că sunt doar şase.

Trebui să le explice. Citiseră cărţile oamenilor din ţinuturile umede, dar nici cele ce puteau conduce nu ştiau de ritualurile ce se statorniciseră în rândul femeilor Aes Sedai care aveau de-a face cu bărbaţii care găsiseră ***saidinul.*** În rândul Aielilor un bărbat care îşi dădea seama că poate conduce Puterea considera că era ales şi mergea la miazănoapte, în Mana Pustiitoare pentru a-l vâna pe Cel întunecat; nu se întorsese niciodată nimeni. Nici Egwene nu auzise de ritual până când nu ajunsese în Turn; poveştile auzite aveau prea puţine lucruri în comun cu realitatea.

— Rand poate face faţă la două femei deodată, termină ea; ştia sigur asta. Poate fi în stare chiar să se descurce cu şase,

dar, dacă sunt mai multe decât spun ele că sunt, ar fi dovedit că au minţit, cel puţin, chiar şi prin omisiune.

Aproape tresări văzându-le frunţile încruntate; dacă minţeai, aveai un ***toh*** către cel pe care l-ai minţit. Dar, în cazul ei, era necesar. ***Era.***

Restul micului dejun se scurse cu înţeleptele decizând cine avea să se ducă la palat şi în ce căpetenii puteau avea încredere să aleagă bărbaţi şi Fecioare care să caute alte Aes Sedai. Unii ar fi putut fi reticenţi să acţioneze împotriva a Aes Sedai; înţeleptele nu spuseră asta direct, dar era limpede din ce spuneau, adesea cu amar. Alţii ar fi putut crede că orice primejdie la adresa ***car'a'canului*** trebuia rezolvată cu lancea, chiar şi împotriva Aes Sedai. Câteva dintre înţelepte păreau să fie de aceeaşi părere; Sorilea puse la punct mai multe înţelepte care sugerau că problema ar dispărea odată cu femeile Aes Sedai. În cele din urmă nu se putură hotărî decât la Rhuarc şi Mandelain, căpetenia Daryne.

— Aveţi grijă să nu aleagă vreun ***siswai'aman,*** spuse Egwene.

Aceştia ar fi folosit suliţa fără să ezite, la cea mai mică umbră de pericol. Remarca îi atrase multe priviri, de la cele plate până la cele crucişe. Niciuna dintre înţelepte nu era proastă. Un lucru o neliniştea însă. Niciuna dintre ele nu repetă ceea ce se amintea de fiecare dată când venea vorba de Aes Sedai; că neamul Aiel greşise odată faţă de Aes Sedai şi aveau să fie distruşi dacă vor mai face asta vreodată.

Cu excepţia acestui singur comentariu, Egwene se ţinu departe de discuţii, ocupându-se de un al doilea castron de fiertură, care avea şi pere uscate, nu doar prune, ceea ce-i atrase privirea aprobatoare a Sorileei. Nu aprobarea ei o căuta. Îi era foame, dar făcea asta mai mult ca să uite că era acolo. Părea că funcţionează.

Odată ce se terminară şi discuţiile, şi micul dejun, merse cu paşi mari la cortul ei, apoi se ghemui în el chiar la intrare,

urmărind o mână de înţelepte care mergeau către oraş, conduse de Amys. După ce dispărură pe cea mai apropiată poartă, se strecură afară. Erau Aieli peste tot, ***gai'shain*** şi alţii, dar înţeleptele erau toate înăuntru şi nimeni nu se uită la ea când începu să se apropie încet de ziduri. Dacă ar fi văzut-o cineva, ar fi crezut că îşi făcea exerciţiile de dimineaţă.

Vântul se înteţise, aducând nori de praf şi cenuşă de la Poartă, dar ea continua să meargă cu paşi egali. Ieşise doar pentru un exerciţiu fizic.

Prima persoană pe care o întrebă în oraş unde era palatul Doamnei Arilyn, o femeie costelivă care vindea mere încreţite la preţuri exorbitante, habar n-avea. Şi nicio croitoreasă grăsuţă care căscă ochii mari de uimire văzând o femeie Aiel intrând în prăvălia ei, şi niciun meşter de cuţite chel care se gândea că ea ar fi putut fi mult mai interesată de cuţitele lui. În cele din urmă află de la o argintăreasă cu ochi oblici, care o urmărise cu ochi de vultur de cum intrase în prăvălia ei. Câteodată, uita cât de mare era un oraş precum Cairhienului, şi că nu toată lumea putea şti unde sunt toate cele.

Chiar şi aşa se pierdu de trei ori şi fu nevoită să mai întrebe de două ori unde era palatul, înainte de a se trezi lângă un grajd, trăgând cu ochiul la zidurile pătrate de piatră neagră de peste drum, cu ferestre înguste, balcoane în unghiuri drepte şi turnuri în trepte. Era mic pentru un palat, dar uriaş pentru o casă; Arilyn era un pic peste nobilimea de mijloc din Cairhien, dacă îşi mai amintea bine Egwene. Oşteni cu mantii verzi, platoşe şi coifuri stăteau de pază în faţa scărilor late de la intrare, la fiecare poartă, chiar şi în balcoane. În mod straniu, toţi păreau să fie tineri. Dar nu asta o interesa. Înăuntru erau femei care conduceau Puterea, iar dacă ea putea să simtă asta din stradă, şi atât de puternic, însemna că erau cantităţi mari de ***saidar.*** Brusc, intensitatea scăzu, dar încă simţea foarte mult ***saidar.***

Îşi muşcă buzele. Nu îşi putea da seama ce făceau, nu fără să vadă firele, dar, în aceeaşi măsură, şi ele trebuiau să le vadă pentru a le ţese. Chiar dacă erau la o fereastră, orice fir care ieşea din palat şi pe care ea nu-l putea vedea trebuia să fie îndreptat către miazăzi, departe de Palatul Soarelui, departe de orice. Ce făceau acolo?

Un rând de porţi se deschise suficient de mult pentru a lăsa să iasă şase cai înhămaţi la o caleaşcă închisă, neagră, cu o stemă lăcuită desenată pe uşă, două stele argintii deasupra unor dungi roşii şi verzi. Îşi facea loc prin mulţime, către miazănoapte, iar vizitiul îmbrăcat cu livrea pocnea din bici şi pentru a-i da pe oameni din drum, şi pentru a grăbi caii. Oare pleca undeva Doamna Arilyn sau cineva din solie?

Ei bine, nu venise să stea degeaba. Făcând un pas înapoi, se uită cu un singur ochi după colţ, doar atât cât să vadă palatul, scoase de la brâu o pietricică roşie şi începu să conducă. Dacă vreuna dintre ele se uita în direcţia ei, ar fi văzut ţesătura, dar nu şi pe Egwene. Trebuia să rişte.

Piatra lucioasă era doar atât, o piatră lustruită din albia unui pârâu, dar Egwene învăţase trucul de la Moiraine, căci şi ea folosise una pentru concentrare – întâmplător fusese o piatră preţioasă, dar nu conta –, iar Egwene folosea şi ea una. Ţesu mai ales Aer, cu o picătură de Foc. Putea trage cu urechea. Să spioneze, cum ar fi spus înţeleptele. Lui Egwene nu îi păsa ce nume purta, atâta vreme cât afla ceva util despre intenţiile femeilor Aes Sedai din Turn.

Ţesătura sa atinse cu grijă o fereastră, apoi alta şi alta. Linişte. Apoi…

— … aşa că i-am spus, se auzi vocea unei femei, dacă vrei să fac paturile, mai bine nu m-ai mai gâdila sub bărbie, Alwin Rael.

O altă femeie râse.

— Oh, doar nu i-ai spus aşa ceva.

Egwene se încruntă. Fete în casă.

O femeie solidă, care trecea cu un coş de pâine pe umeri, se uită nedumerită la Egwene. Nu era de mirare, auzind două voci, când acolo era doar Egwene, iar buzele nu i se mişcau. Egwene rezolvă problema cât se repede putu. Se uită atât de furioasă la femeie, că aceasta scoase un sunet de spaimă, aproape scăpând coşul în timp ce fugea prin mulţime.

Cu părere de rău, Egwene micşoră puterea firelor; poate că nu mai putea auzi la fel de clar, dar mai bine aşa decât să atragă o mulţime de gură-cască. Chiar şi aşa, se uita multă lume la ea, o femeie Aiel lipită de perete, dar nimeni nu se opri; nimeni nu voia să aibă necazuri cu cei din neamul Aiel. Nu se mai gândi la trecători. Îşi muta ţesătura fereastră după fereastră, transpirând cu furie, şi nu doar din cauza soarelui care se ridica la orizont. Dacă o singură Aes Sedai îi vedea firele, chiar dacă nu ştia la ce folosesc, aveau să ştie că cineva conduce Puterea către ele. Probabil vor bănui motivul. Egwene se dădu şi mai în spate, uitându-se cu jumătate de ochi.

Tăcere. Tăcere. Un fel de fojgăit. Se mişca cineva? Poate nişte papuci pe duşumea? Dar niciun cuvânt. Tăcere. Un bărbat mormăia, probabil golind oalele de noapte, câtuşi de puţin mulţumit; se grăbea, cu urechile înroşite. Tăcere. Tăcere. Tăcere.

— … chiar crezi că e necesar? se auzi vocea unei femei, pline de ea însăşi.

— Trebuie să ne pregătim pentru orice eventualitate, Coiren, îi replică o altă voce, dură ca o bară de metal. Am auzit un zvon…

O uşă se închise cu putere şi nu mai auzi nimic.

Egwene se lăsă moale pe zidul de piatră al grajdului. Îi venea să ţipe de frustrare. Fusese sora Cenuşie care conducea grupul, iar cealaltă era tot Aes Sedai, altfel nu ar fi îndrăznit să-i vorbească aşa. Plecaseră tocmai când vorbeau ce o interesa. Ce zvon? Ce eventualitate? Cum voiau să se pregătească?

Intensitatea Puterii din interior se schimbă, crescând brusc. Ce puneau la cale? Trăgând aer în piept, începu din nou, cu fereală.

Soarele urca pe boltă, iar ea auzise doar sunete de neînţeles, bârfe şi pălăvrăgeli de-ale servitorilor. Cineva pe nume Ceri urma să aibă un bebeluş, iar femeile Aes Sedai urmau să aibă la masa de prânz vin de Arindrim, pe unde o fi fost şi asta. Cea mai interesantă noutate era că în caleaşcă fusese într-adevăr doamna Arilyn, plecată să-şi întâlnească soţul la ţară. La mare lucru îi servea asta. O întreagă dimineaţă pierdută degeaba.

Uşile mari ale palatului se dădură la o parte, iar servitorii în livrea se înclinară. Soldaţii nu stătură mai drepţi ca înainte, doar un pic mai atenţi. Ieşi Nesune Bihara, urmată de un tânăr înalt care părea cioplit dintr-o stâncă.

Egwene reteză în grabă firele, se eliberă de ***saidar*** şi trase adânc aer în piept; nu era momentul să intre în panică. Nesune se sfătuia cu Străjerul ei; apoi sora Brună, cu părul negru, se uită pe stradă, şi în dreapta, şi în stânga. Căuta ceva, în mod limpede.

Egwene se decise că era totuşi un moment bun să se panicheze. Trăgându-se încet înapoi, pentru a nu fi văzută de ochii ageri ai femeii, se întoarse de îndată ce nu mai putea fi văzută, îşi ridică fusta şi începu să fugă, făcându-şi loc cu forţa prin mulţimea de oameni. Trei paşi alergă. Apoi se lovi ca de un zid de piatră şi ricoşă din el atât de tare pe caldarâmul fierbinte, încât ricoşă iarăşi.

Uimită, se uită în sus şi deveni şi mai uluită cu fiecare bătaie de inimă. Zidul de piatră era Gawyn, uitându-se lung la ea, la fel de uluit. Avea ochii de un albastru strălucitor şi cârlionţii roşii-aurii. Simţi că îi ia foc chipul. „Nu ai făcut niciodată asta, îşi spuse ferm, a fost doar un vis!“

— Te-am lovit? întrebă el neliniştit, îngenunchind lângă ea.

Ea se ridică în picioare, scuturându-şi grăbită praful de pe haine; dacă i s-ar fi putut îndeplini o dorinţă acolo, pe loc, ar fi fost să nu mai roşească niciodată. Deja începeau să se strângă

în jurul lor gură-cască. Luându-l de braţ, îl trase după ea pe stradă, în direcţia în care alergase. Aruncând o privire peste umăr, nu văzu decât vânzoleala mulţimii. Chiar dacă Nesune ar fi trecut de colţul străzii, ea tot nu ar fi văzut nimic. Cu toate astea, Egwene nu încetini; mulţimea facea loc să treacă femeii Aiel şi bărbatului suficient de înalt să fie Aiel, chiar dacă purta sabie.

După o duzină de paşi, dădu drumul cu părere de rău braţului lui Gawyn. El îi prinse însă mâna, iar ea îl lăsă să i-o ţină în timp ce mergeau.

— Bănuiesc, spuse el după un timp, că nu trebuie să ţin cont de faptul că eşti îmbrăcată ca o Aiel. Ultima dată când am auzit de tine, erai în Illian. Şi presupun că nu trebuie să comentez că fugeai dinspre un palat unde stau şase Aes Sedai. Un comportament ciudat pentru o Aleasă.

— Nu am fost niciodată în Illian, spuse, uitându-se în grabă să vadă dacă nu o auzise vreun Aiel. Câţiva se uitară în direcţia ei, dar niciunul nu era suficient de aproape să o audă. Brusc îşi dădu seama ce spusese bărbatul. Se uită la haina lui verde, de aceeaşi nuanţă ca a soldaţilor.

— Eşti cu ele. Cu Aes Sedai din Turn.

Pe Lumină, cât de prostănacă fusese să nu-şi dea seama din prima clipă în care îl văzuse! Chipul lui, după o clipă, se îmblânzi.

— Comand garda de onoare pe care Aes Sedai au adus-o să-l escorteze pe Dragonul Renăscut la Tar Valon, spuse cu un amestec ciudat de stânjeneală, furie şi osteneală. Dacă vrea să vină. Şi dacă e aici. Am înţeles că… apare şi dispare. Coiren este vexată.

Egwene îşi simţi inima bătând.

— Eu… eu trebuie să îţi cer o favoare, Gawyn.

— Orice, cu două excepţii, spuse el simplu. Nu voi face rău lui Elayne din Andora şi nu voi deveni jurat al Dragonului. Orice altceva este în puterea ta.

Câteva capete se întoarseră spre ei. Cuvintele „Jurat al Dragonului“ fuseseră auzite. Patru bărbaţi cu chipuri dure, purtând încolăcite pe umeri bice de căruţaşi, se uitară lung la Gawyn, pocnindu-şi degetele aşa cum fac unii înainte de o bătaie. Gawyn doar se uită o dată la ei. Nu erau nişte bărbaţi pirpirii, dar spiritul războinic li se stinse sub privirea lui. Doi dintre ei îşi înclinară fruntea către el, înainte de a se face nevăzuţi în puhoiul de oameni. Dar erau prea mulţi trecători care se uitau la ei şi prea mulţi dintre ei se făceau că nu ascultă. Îmbrăcată în felul acela, ea atrăgea privirile fără să spună un cuvânt. Iar el era un bărbat cu plete roşu-aurii, înalt, care arăta ca un Străjer. Combinaţia nu putea să nu atragă atenţia.

— Trebuie să vorbim singuri, spuse ea. „Dacă vreo femeie l-a legat pe Gawyn ca Străjer, o să…“ în mod straniu, gândul nu purta fierbinţeală cu el.

Fără o vorbă, el o duse la cel mai apropiat han, La Omul înalt, unde o coroană de aur aruncată hangiului le aduse o plecăciune plină de deferenţă şi o cameră particulară, îmbrăcată în lambriuri negre, cu masa şi scaunele lustruite şi flori uscate puse într-o vază deasupra şemineului. Gawyn închise uşa şi o stânjeneală ciudată se aşternu între cei doi. Pe Lumină, era răpitor de frumos, la fel de frumos ca Galad, şi felul în care cârlionţii i se răsuceau în jurul urechii…

Gawyn îşi drese vocea.

— Canicula e din ce în cea mai rea în fiecare zi. Scoase din buzunar o batistă să-şi şteargă faţa, apoi i-o oferi şi ei. Brusc, îşi dădu seama că era folosită şi îşi drese din nou glasul:

— Am alta, cred.

Ea îşi scoase propria batistă, în timp ce el se căuta prin buzunare.

— Gawyn, cum poţi să fii în serviciul Elaidei, după tot ce a făcut?

— Tinerii servesc Turnul, replică băţos, apoi dădu din cap neliniştit. Atâta vreme cât… Siuan Sanche…

Pentru o clipă ochii lui deveniră reci ca gheaţa. Doar pentru o clipă.

— Egwene, mama spunea întotdeauna: „Chiar şi o regină trebuie să se supună legilor date de ea, altfel nu mai există lege“, zise scuturându-şi capul cu furie. Nu ar trebui să mă mire că te găsesc aici. Trebuia să-mi dau seama că o să fii unde e şi al'Thor.

— De ce îl urăşti? întrebă ea, căci fusese ură în vocea lui sau nu mai ştia ea ce înseamnă ură. Gawyn, el chiar este Dragonul Renăscut. Ai auzit probabil ce s-a întâmplat în Tear. El…

— Nu-mi pasă nici dacă este Creatorul încarnat, mârâi el. Al'Thor mi-a ucis mama!

Egwene se uită la el uluită.

— Gawyn, nu! Nu a făcut asta!

— Poţi să juri? Unde erai când a murit? Toată lumea vorbeşte despre asta. Dragonul Renăscut a cucerit Caemlynul şi a ucis-o pe Morgase. Probabil, a ucis-o şi pe Elayne. Nu am mai auzit nimic despre ea.

Toată furia se scursese din el. Se prăbuşi parcă în el însuşi, cu capul plecat, pumnii strânşi şi ochii închişi.

— Nu pot afla nimic, murmură el.

— Elayne este nevătămată, spuse Egwene, surprinsă să se găsească exact în faţa lui. Întinse mâna şi iarăşi fu surprinsă să-şi dea seama că îşi trecea degetele prin părul lui, în timp ce el îşi ridica privirea. Era la fel cum îşi amintea. Îşi trase mâna înapoi, de parcă i-ar fi fost arsă. Era sigură că se înroşise atât de tare că era gata să ia foc. Doar că… Obrajii lui Gawyn erau roşii. Desigur. Îşi amintea şi asta, din visul lui. Lucrul ăsta chiar ar fi trebuit să îi aprindă obrajii ca o flacără, dar, cumva, se întâmplă exact pe dos. Faptul că Gawyn se înroşise îi linişti nervii, chiar o făcu să zâmbească.

— Elayne este în siguranţă, Gawyn. ***Pot*** să jur asta.

— Unde e? întrebă el cu o voce gâtuită. Unde a fost în tot timpul ăsta? Locul ei este acum în Caemlyn. Mă rog, nu în

Caemlyn, cât timp este şi al'Thor aici, dar în Andor. Unde este, Egwene?

— Nu… nu pot să-ţi spun. Nu pot, Gawyn. El îi studie chipul, fără nicio expresie, apoi oftă.

— Eşti tot mai mult Aes Sedai de fiecare dată când te văd, zise râzând forţat. Ştii că m-am gândit să fiu Străjerul tău? Ce zici de aşa prostie?

— Vei fi Străjerul meu.

Nu îşi dădu seama ce spusese până când cuvintele nu-i zburară din gură, dar, odată spuse, ştiu că era adevărul. Visul acela. Gawyn îngenunchind ca ea să-i ţină capul. Ar fi putut însemna o sută de lucruri sau nimic, dar ea ştia.

Rânji la ea. Idiotul credea că glumeşte!

— Nu eu, cu siguranţă. Galad, poate. Deşi va trebui să alungi cu băţul alte Aes Sedai. Aes Sedai, fete care servesc în taverne, regine, cameriste, negustorese, neveste de fermieri… Am văzut cum îl privesc toate. Nu spune că nu crezi că el este…

Cel mai simplu mod de a opri acele prostii era să-i pună mâna pe gură.

— Nu îl iubesc pe Galad. Te iubesc pe tine.

Bărbatul încă se prefăcea că e o glumă, zâmbind de sub degetele ei.

— Nu pot fi Străjer. Voi fi întâiul Prinţ Săbier al lui Elayne.

— Dacă Regina Andorului poate fi Aes Sedai, atunci şi Prinţul poate fi Străjer. Şi vei fi al meu. Vâră-ţi bine asta în ţeasta aia groasă; vorbesc serios. Şi te iubesc.

Se uita la ea. Bine măcar că nu mai zâmbea. Dar nu spunea nimic, uitându-se lung. Ea îşi retrase mâna.

— Ei bine? Nu spui nimic?

— Când îţi doreşti atât de mult timp să auzi ceva, spuse el încet, şi apoi brusc, fără niciun avertisment, auzi acel lucru, e precum un fulger care loveşte, precum ploaia care cade pe ţărâna însetată, toate în acelaşi timp. Eşti asurzit, dar vrei să auzi din nou.

— Te iubesc, te iubesc, te iubesc, îi spuse, zâmbind. Ei bine?

Drept răspuns, o ridică în braţe şi o sărută. Era la fel de bine ca în vise. Era mai bine. Era… Când o puse în sfârşit jos, se agăţă de braţele lui; avea genunchii moi.

— Doamna mea Aiel Egwene Aes Sedai, spuse, te iubesc, şi de abia aştept să mă legi Străjer.

Lăsând la o parte tonul oficial glumeţ, adăugă blând:

— Te iubesc, Egwene al'Vere. Spuneai că vrei să-mi ceri o favoare. Ce? Luna prinsă de un colier? într-un ceas voi pune la treabă un aurar. Stele să-ţi pui în păr? Voi…

— Să nu îi spui lui Coirene sau celorlalte că sunt aici. Nu vorbi de mine deloc.

Se aştepta să ezite, dar el doar spuse:

— Nu vor afla de tine de la mine. Şi nici de la altcineva, dacă pot face ceva, zise, oprindu-se o clipă să îşi pună un braţ pe umerii ei.

— Egwene, nu o să te întreb de ce eşti aici. Nu, ascultă-mă! Ştiu că Siuan te-a atras în comploturile ei şi înţeleg că te simţi loială unui om din satul tău. Dar nu contează. Ar trebui să fii în Turnul Alb, studiind; îmi aduc aminte că toate ziceau că într-o bună zi vei fi o Aes Sedai foarte puternică. Ai vreun plan să te întorci fără să fii… pedepsită?

Clătină din cap, iar el continuă ca un torent:

— Poate reuşesc să găsesc o soluţie, dacă nu reuşeşti tu prima. Ştiu că nu te puteai împotrivi lui Siuan, dar nu cred că o să conteze prea mult pentru Elaida; chiar şi să pronunţi „Siuan Sanche“ în preajma ei este suficient să rişti să-ţi pierzi capul. O să găsesc eu o cale, cumva. Jur! Dar promite-mi că până atunci nu vei face… ceva prostesc. Promite-mi că o să ai grijă.

O clipă mâinile lui o strânseră până la durere. Pe Lumină, inimoasă încurcătură! Nu putea să-i spună că nu avea nicio intenţie să se întoarcă în Turn atâta vreme cât pe Tronul Amyrlin stătea Elaida. Iar ceva „prostesc“ se referea probabil la Rand. Arăta atât de îngrijorat! Pentru ea.

— Voi avea grijă, Gawyn. Promit. „Atât cât se va putea“, completă în gând; era doar o mică schimbare, dar era parcă şi mai dificil să-i spună ce avea de gând.

— Mai am să-ţi cer o favoare. Rand nu ţi-a ucis mama.

Cum ar fi putut să-i spună, fără să pună prea multă presiune pe el? Presiune sau nu, trebuia să-i spună.

— Promite-mi că nu ai să ridici mâna asupra lui Rand până când nu pot dovedi că nu a făcut-o.

— Jur! spuse el, fără nicio ezitare, dar vocea îi fusese mai aspră, iar mâna lui o strânse ceva mai tare ca înainte.

Ea nici nu clipi; puţină durere părea o plată neînsemnată pentru durerea pe care i-o provoca.

— Aşa trebuie să fie, Gawyn. Nu a făcut aşa ceva, dar am nevoie de timp să pot dovedi.

Pe Lumină! Cum putea face asta? Cuvântul lui Rand nu era suficient. Ce încurcătură! Trebuia să se concentreze pe rând asupra fiecărui lucru. Ce plănuiau Aes Sedai? Gawyn o surprinse cu o respiraţie sacadată.

— Voi renunţa la tot, voi trăda tot, pentru tine. Vino cu mine, Egwene! Amândoi vom lăsa totul în urmă. Am o mică moşie la miazăzi de Whitebridge, cu o vie şi un sat, atât de departe de orice oraş că soarele răsare cu două zile mai târziu. Lumea nu ne va mai atinge acolo. Putem să ne căsătorim pe drum. Nu ştiu cât timp vom avea – al’Thor; Tarmon Gai’don –, nu ştiu, dar îl vom petrece împreună.

Se uita la el uluită. Apoi îşi dădu seama că ultimul gând şi-l spusese cu voce tare – Ce plănuiau Aes Sedai? – şi un cuvânt cheie – trădarea – se strecurase pe negândite. Credea că ea voia ca el să le spioneze. Şi ar fi făcut-o. Căuta disperat o cale să nu facă asta, dar ar fi facut-o dacă i-o cerea. Orice, promisese, iar acest orice însemna oricât de mult l-ar fi costat. Ea îşi făcu o promisiune; mai mult lui, dar nu era genul de promisiune pe care să o poată rosti cu voce tare. Dacă îi va spune ceva util, va folosi acel lucru – trebuia să o facă –, dar nu

va căuta să afle nimic, nici cel mai mărunt lucru. Indiferent de cât de mult o costa. Sarene Nemdahl nu ar fi înţeles-o niciodată, dar numai astfel putea fi la înălţimea lucrurilor dăruite de el.

— Nu pot, spuse ea încet. Nu ştii cât de mult aş vrea, dar nu pot. Începu brusc să râdă, cu lacrimi în ochi. Şi tu? Trădare? Gawyn Trakand, cuvintele ţi se potrivesc ca întunericul soarelui.

Promisiunile nerostite erau foarte bune, dar nu putea lăsa lucrurile aşa. Se va folosi de ce îi spunea el, se va folosi împotriva lucrurilor în care credea el. Trebuia să-i ofere ceva.

— Dorm la corturi, dar în fiecare dimineaţă vin în oraş. Intru prin Poarta Zidului Dragonului, la puţin timp după răsărit.

El înţelegea, desigur. Ea îşi pusese toată încrederea în cuvintele lui, libertatea ei în buzunarul lui. Îi luă mâinile în ale sale, întorcându-i-le pentru a-i săruta palmele cu tandreţe.

— Mi-ai dat un lucru preţios. Cineva va băga de seamă dacă voi merge la Poarta Zidului Dragonului în fiecare dimineaţă, şi poate nu voi putea pleca în fiecare zi, dar să nu fii surprinsă dacă voi apărea lângă tine, în cele mai multe dintre dimineţi.

Când Egwene ieşi, soarele era sus pe boltă, în cea mai fierbinte parte a amiezii, subţiind torentul de oameni. Să-şi ia rămas-bun durase mai mult decât ar fi crezut. Să-l sărute pe Gawyn nu era poate genul de exerciţii la care se gândiseră înţeleptele, dar inima încă îi bătea să-i spargă pieptul, de parcă ar fi alergat.

Şi-l scoase cu îndârjire din gânduri sau mai degrabă îl împinse undeva, în spatele minţii; nu părea să fie în stare să şi-l scoată cu totul din minte; se întoarse la locul de lângă grajd. Cineva tot mai conducea Puterea în palat; probabil nu doar o singură femeie, dacă nu cumva ţesea ceva mare; parcă se simţea ceva mai puţin ca înainte, dar încă puternic. O femeie intră, o femeie cu părul negru pe care Egwene nu o cunoştea, deşi trăsăturile fără vârstă îi spuneau ce era. Nu încercă să mai tragă cu urechea şi nu mai stătu mult – dacă tot intrau şi ieşeau, risca prea mult să fie văzută şi recunoscută, în ciuda hainelor, dar un

gând nu-i dădea pace în timp ce se îndepărta grăbită. Ce puneau la cale?

— Intenţionăm să-i oferim o escortă la Tar Valon, spuse Katerine Alruddin, foindu-se uşor. Nu se putea decide dacă scaunele cairhiene erau la fel de incomode precum arătau sau doar credea că sunt incomode, fiindcă aşa păreau.

— De îndată ce el va părăsi Cairhienul, aici va fi un… vid de putere.

Fără să zâmbească, din scaunul aurit din faţa ei, Doamna Colavaere se aplecă uşor către ea.

— Mă interesezi, Katerine Sedai. Lăsaţi-ne singure, izbucni ea la servitori.

Katerine zâmbea.

— Intenţionăm să-i oferim o escortă la Tar Valon, spuse Nesune sigură pe ea, simţindu-se totuşi uşor iritată. În ciuda chipului limpede, tairenianul îşi tot mişca picioarele, nervos să fie în prezenţa unei Aes Sedai, temându-se că ea ar putea să conducă. Doar un ins din Amadicia ar fi putut fi mai rău.

— De îndată ce pleacă spre Tar Valon, în Cairhien va fi nevoie de cineva puternic.

Înaltul Senior Meilan îşi linse buzele.

— De ce îmi spui mie toate astea?

Zâmbetul lui Nesune putea însemna orice.

Când Sarene intră în anticameră, doar Coiren şi Erian mai erau acolo, sorbindu-şi ceaiul. Şi, desigur, un servitor care aştepta să le mai toarne în ceşti. Sarene îi făcu semn să iasă.

— Berelain se poate dovedi dificilă, spuse după ce se închise uşa. Nu ştiu dacă în cazul ei merge mai bine morcovul sau băţul. Trebuie să mă întâlnesc mâine cu Aracome, dar cred că va fi nevoie de mai mult timp cu Berelain.

— Morcovul sau băţul, spuse Erian cu o voce înţepată. Orice va fi necesar.

Avea chipul palid ca de marmură, încadrat de părul negru ca nişte aripi de corb. Viciul secret al lui Sarene era poezia, deşi nu ar fi lăsat niciodată pe cineva să afle că era interesată de ceva atât de... emoţional. Ar fi murit de ruşine dacă Vitalien, Străjerul ei, ar fi descoperit că scrisese despre el, comparându-l cu un leopard şi cu alte animale graţioase, puternice şi periculoase.

— Vino-ţi în fire, Erian, zise Coiren pe tonul obişnuit, părând că ţine un discurs. Ceea ce o nelinişteşte pe ea, Sarene, e un zvon auzit de Galina. Un zvon cum că în Tear ar fi fost o soră Verde cu tânărul Rand al'Thor, iar acum este aici, în Cairhien.

Întotdeauna îl numea „***tânărul*** Rand al'Thor", de parcă voia să le aducă aminte celor care o ascultau că era tânăr şi, prin urmare, lipsit de experienţă.

— Moiraine ***şi*** o Verde, reflectă Sarene.

Asta putea aduce într-adevăr necazuri. Elaida insistase că Moiraine şi Siuan hotărâseră de capul lor să-l lase pe al'Thor să fugă fără îndrumare, dar dacă şi o singură altă Aes Sedai era implicată, putea însemna că şi altele fuseseră, iar de aici pornea un fir care ajungea poate la unele, poate multe, dintre cele care fugiseră din Turn când Siuan fusese detronată.

— Totuşi, nu e decât un zvon.

— Poate nu, zise Galina în timp ce se strecura în cameră, nu aţi auzit? Cineva a condus Puterea către noi în această dimineaţă. Cu ce scop, nu ştiu, dar putem bănui destul de bine.

Mărgelele prinse în cosiţele subţiri ale lui Sarene se loviră unele de altele, scoţând un clinchet când femeia clătină din cap.

— Nu e dovada unei Verzi, Galina. Nici măcar nu e dovada că a fost la mijloc o Aes Sedai. O fi vreo amărâtă dată afară din Turn după ce a picat testul de Aleasă. Şi ştii la fel de bine ca şi mine că unele dintre înţeleptele alea pot conduce. Galina zâmbi cu un şirag strălucitor de dinţi, cu nişte ochi severi ca noaptea.

— Cred că e dovada că a fost Moiraine. Am auzit că ştia un truc ca să tragă cu urechea, iar eu nu cred povestea asta

convenabilă că ea ar fi murit, deşi nu a văzut nimeni cadavrul şi nici nu poate da nimeni vreun detaliu.

Lucrul ăsta o frământa şi pe Sarene. În parte pentru că o plăcuse pe Moiraine – fuseseră prietene ca novice şi Alese, deşi Moiraine fusese cu un an mai mare ca ea, iar prietenia continuase prin cele câteva întâlniri în anii care se scurseseră de atunci – şi în parte fiindcă ***era*** prea vag şi prea convenabil ca Moiraine să fie moartă, dispărută de fapt, când se emisese un mandat de arestare pe numele ei. Moiraine ar fi putut să-şi înscenezee moartea în acele circumstanţe.

— Deci, crezi că avem de-a face şi cu Moiraine, şi cu o soră Verde al cărei nume nu îl cunoaştem? Sunt doar speculaţii, Galina.

Zâmbetul Galinei rămase neschimbat, dar ochii îi străluciră. Nu credea foarte mult în logică – credea ceea ce credea, indiferent de dovezi însă Sarene crezuse întotdeauna că înlăuntrul ei ardeau cu putere focuri mistuitoare.

— Ceea ce cred, zise Galina, e că Moiraine ***este*** aşa-zisa Verde. Ce mod mai bun de a scăpa de arestare decât să moară şi să reapară apoi ca altcineva sau să-şi schimbe Ajah? Am auzit chiar că această Verde este scundă; cu toate ştim că Moiraine e departe de a fi o femeie înaltă.

Erian se ridică dreaptă ca o stâncă, iar ochii căprui scăpărându-i de furie.

— Când o să punem mâna pe această soră ***Verde,*** zise Galina, propun să o lăsăm în grija ta pe drumul de întoarcere către Turn.

Erian aprobă repede din cap, dar din ochi nu-i pieri fierbinţeala.

Sarene era uluită. Moiraine? Să pretindă că este din altă Ajah? Cu siguranţă că nu. Sarene nu se căsătorise niciodată – era ilogic să creadă că doi oameni pot rămâne compatibili toată viaţa lor –, dar singurul lucru cu care putea compara situaţia asta era cea a unei femei care s-ar fi culcat cu bărbatul altcuiva.

O uluia mai degrabă acuza adusă decât posibilitatea de a fi reală. Tocmai era pe cale să spună că existau destul de multe femei scunde pe faţa pământului şi că înălţimea unei persoane era o chestiune relativă, când Coiren vorbi cu vocea ei răsunătoare:

— Sarene, e rândul tău acum. Trebuie să fim pregătite, indiferent ce se întâmplă.

— Nu îmi place, zise Erian cu hotărâre. E ca şi cum ne-am pregăti să dăm greş.

— E logic, răspunse Sarene. Dacă împărţim timpul în cele mai mici diviziuni cu putinţă, este imposibil să spui cu certitudine ce se va întâmpla între un moment şi următorul. Dacă l-am vânat pe al’Thor până la Caemlyn pentru că era posibil să-l găsim aici, vom rămâne aici atâta vreme cât vom crede că se va reîntoarce, iar asta ar putea fi mâine sau peste o lună. Orice eveniment, în orice ceas al acestei aşteptări, orice combinaţie de evenimente ne pot lăsa fără alternativă. De aceea este logic să ne pregătim.

— Ai explicat foarte frumos, spuse Erian sec; nu avea mintea potrivită pentru logică.

Sarene credea că nicio femeie frumoasă nu o avea, deşi Erian nu vedea legătura.

— Avem timp suficient, declamă Coiren; când nu ţinea discursuri, declama. Beldeine a venit astăzi şi şi-a luat o cameră lângă râu, iar Myam ajunge peste două zile. Trebuie să avem grijă, de aceea avem timp.

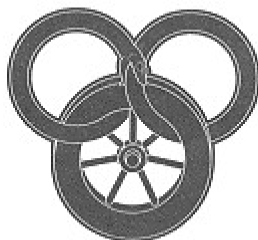
— Tot nu îmi place să mă pregătesc pentru eşec, murmură Erian în ceaşcă.

— Nu cred că ar fi rău, zise Galina, să ne găsim timp să o aducem pe Moiraine în faţa justiţiei. Am aşteptat atât de mult; nu ne grăbim aşa de tare cu al’Thor.

Sarene oftă. Făceau foarte bine lucrurile pe care trebuiau să le facă, dar ea tot nu le putea înţelege; femeile alea nu aveau împreună niciun dram de logică.

Retrăgându-se în camerele ei, la etaj, se aşeză în faţa vetrei reci a şemineului şi începu să conducă. Oare acest Rand al'Thor redescoperise Topirea-n Văzduh? Era cu neputinţă de crezut, dar rămânea singura explicaţie. Ce fel de om era? Asta va descoperi când îl va întâlni, nu înainte. Plină de ***saidar*** până în punctul în care dulceaţa se transforma în durere, începu să ia la rând exerciţiile pentru novice. Erau la fel de bune ca orice altceva. Era logic să se pregătească.

CAPITOLUL 26

Legături

TUNETUL SE ROSTOGOLEA FĂRĂ OPRIRE, CA UN TĂVĂLUG, peste dealurile acoperite de ierburi uscate, deşi nu se zărea niciun nor pe cer, doar soarele dogoritor care încă nu ajunsese în capul boitei, în vârful unui deal, Rand ţinea frâiele şi Sceptrul Dragonului pe oblâncul şeii, aşteptând. Tunetul se înteţi. Îi venea greu să nu se uite mereu peste umăr, către miazăzi, înspre Alanna. În acea dimineaţă, femeia îşi învineţise călcâiul şi-şi julise mâna, iar acum era plină de nervi. Cum şi de ce, habar n-avea; nici nu avea idee cum ar fi putut afla. Tunetul părea gata să frângă cerul.

Călăreţii saldaeani apărură pe creasta următoare, câte trei, într-un galop nebun, ca un şarpe lung care continua să înainteze, coborând panta către şaua largă dintre dealuri. Nouă mii de oameni alcătuiau un şarpe foarte lung. La capătul pantei se despărţeau, coloana din mijloc mergând înainte, pe când celelalte două se duceau în stânga şi în dreapta, fiecare coloană

despărţindu-se la rândul ei, iarăşi şi iarăşi, până când călăreau cu sutele, trecând unii pe lângă alţii. Călăreţii începură să se ridice în şei, stând în picioare sau în mâini. Alţii se lăsau foarte jos, până loveau pământul cu palma, şi de o parte, şi de cealaltă a cailor. Iar alţii îşi părăseau cu totul şaua, pentru a se strecura pe sub burta cailor în galop sau se lăsau la pământ alergând câţiva paşi lângă animal, pentru a sări apoi din nou în şa, luând-o apoi de la capăt.

Rand ridică frâiele, dându-i ghes cu călcâiele lui Jeade'en. Calul începu să se mişte odată cu Aielii aflaţi în jurul lui. În acea dimineaţă erau Dansatorii Munţilor, ***Hama N'dore,*** iar mai mult de jumătate din ei purtau legătura ***siswai aman.*** Caldin, încărunţit şi cu pielea ca un pergament, încercase să-l convingă pe Rand să ia mai mult de douăzeci de luptători, cu atât de mulţi oameni din ţinuturile umede înarmaţi în jurul lor; niciun Aiel nu-şi pierdea vremea să arunce priviri stranii sabiei lui. Nandera îşi petrecea mai mult timp supraveghindu-le pe cele aproape două sute de femei care veneau călare în urma lor; părea să creadă că doamnele din Saldaea şi soţiile ofiţerilor erau mai periculoase decât oştenii, iar Rand nu o putea contrazice după ce le cunoscuse pe câteva dintre ele. Probabil, Sulin ar fi fost de acord cu el. Îşi dădu seama că nu o mai văzuse pe Sulin de… de când se întorseseră de la Shadar Logoth. Opt zile. Se întrebă dacă o jignise în vreun fel.

Acum nu avea timp să se îngrijoreze de Sulin şi ***ji'e'toh.*** Înconjură valea până ajunse în vârful dealului de unde apăruseră saldaeanii prima dată. Bashere călărea în aceeaşi direcţie, examinând rând pe rând grupurile care treceau prin faţa lui; ca din întâmplare, facea asta urcat cu picioarele pe şa.

Pentru o clipă, doar cât o bătaie de inimă, Rand se deschise ***saidinului,*** apoi îi dădu drumul. Cu privirea mult ascuţită nu-i fusese greu să zărească cele două pietre albe de la marginea pantei, exact acolo unde le pusese Bashere noaptea trecută, la patru paşi una de alta. Cu puţin noroc, nimeni nu-l văzuse. Cu

puţin noroc, nimeni nu avea să pună prea multe întrebări despre acea dimineaţă. Ceva mai jos, unii călăreau acum câte doi cai, cu un picior pe fiecare şa, în acelaşi galop turbat. Alţii aveau un bărbat pe umeri, uneori stând în mâini.

Se uită înjur, auzind tropotul unui cal care se îndrepta spre el. Deira ni Ghaline t'Bashere călărea printre Aieli fără nicio grijă; înarmată doar cu un cuţit mic prins la centura argintie, într-o rochie de călărie brodată cu fir de argint de pe mâneci până pe gulerul înalt, părea că-i provoacă să o atace. La fel de înaltă ca orice Fecioară, cu o palmă peste soţul ei, era o femeie mare. Nu bine făcută, nu grăsuţă; pur şi simplu mare. Avea fire cărunte în părul negru, iar ochii negri ca tăciunii erau fixaţi asupra lui Rand. Bănuia că era o femeie frumoasă, atunci când prezenţa lui nu-i transforma chipul în granit.

— Soţul meu… ***te amuză?***

Nu-i dădea niciodată un titlu lui Rand, nu-i folosea niciodată numele.

Se uită la cealaltă femeie saldaeană. Îl urmăreau ca o trupă de cavalerie gata să atace, cu chipuri de piatră şi ochi oblici, îngheţaţi. Aşteptau doar comanda Deirei. Ii venea uşor să creadă în poveştile cu femei din Saldaea care ridicau săbiile soţilor căzuţi şi conduceau trupele în bătălie. Nu ajunsese nicăieri cu soţia lui Bashere încercând să fie drăguţ; Bashere ridicase din umeri spunând că uneori era o femeie dificilă, rânjind în tot acest timp cu mândrie.

— Spune-i Seniorului Bashere că sunt mulţumit.

Întorcându-l pe Jeade'en, porni către Caemlyn. Simţea ochii femeii sfredelindu-i ceafa. Lews Therin chicotea; ăsta era cel mai bun cuvânt. „Să nu zgândări niciodată o femeie, decât dacă trebuie neapărat. O să te ucidă mai repede decât un bărbat şi pentru mai puţin lucru, chiar dacă o să plângă după aia."

„Eşti cu adevărat acolo? întrebă Rand. E ceva mai mult din tine decât o voce?" îi răspunse doar un râs încet, de nebun.

Se gândi la Lews Therin pe tot drumul către Caemlyn, şi chiar după ce trecură de pieţele lungi, cu acoperiş de ţiglă, care se aliniau în apropiere de porţile de la intrarea în Oraşul Nou. Îl îngrijora gândul că putea înnebuni – nu doar faptul în sine, deşi era destul de rău; dacă înnebunea, cum ar fi putut duce la bun sfârşit ceea ce trebuia să facă dar până atunci nu avusese niciun simptom. Însă, dacă mintea lui o lua razna, cum ar fi putut să-şi dea seama? Nu mai văzuse niciodată un om nebun. Tot ce ştia despre asta era Lews Therin, bombănind în mintea sa. Oare toţi bărbaţii înnebuneau în acelaşi fel? Avea să sfârşească aşa, râzând şi plângând pentru lucruri pe care nimeni altcineva nu le mai vedea sau ştia? Ştia că avea o şansă să trăiască, deşi incredibil de mică. „Dacă vrei să trăieşti, trebuie să mori“; era unul dintre cele trei lucruri despre care ştia că sunt adevărate, pe care le auzise când se afla în interiorul ***ter'angrealului,*** unde răspunsurile erau mereu adevărate, chiar dacă niciodată uşor de înţeles. Dar să trăiască aşa... Nu era sigur că nu ar fi preferat să moară.

Mulţimea din Oraşul Nou le făcea loc celor mai mult de patruzeci de Aiel, iar câţiva îl recunoscură pe Dragonul Renăscut. Poate şi mai mulţi, dar se auziră doar câteva urale.

— Lumina să-l binecuvânteze pe Dragonul Renăscut! Gloria Luminii pentru Dragonul Renăscut! Dragonul Renăscut, rege al Andorului!

Tresărea de fiecare dată când auzea ultima urare, şi nu o auzise o singură dată. Trebuia să o găsească pe Elayne. Simţea cum îi scrâşneau dinţii. Nu se putea uita la oamenii din stradă; ar fi vrut să-i lovească până cădeau în genunchi, să urle la ei că Elayne era regina lor. Încercând să nu mai audă, cerceta cu atenţie cerul, acoperişurile, orice, numai mulţimea nu. Şi de aceea îl zări pe bărbatul într-o pelerină albă care se ridica pe un acoperiş de ţiglă, cu o arbaletă în mână.

Totul se petrecu într-o clipită. Rand se deschise ***saidinului*** şi conduse în timp ce săgeata zbura către el, apoi se lovi de Aer, o

masă albăstruie plutind deasupra străzii, cu un clinchet de metal izbind metalul. O minge de foc ţâşni din mâna lui Rand şi îl lovi pe arbaletrier în piept, în clipa în care săgeata ricoşa din scut. Omul fu înghiţit de flăcări şi căzu urlând de pe acoperiş. Şi cineva sări la Rand, aruncându-l din şa.

Se izbi puternic de caldarâm, cu o greutate asupra sa; îşi pierdu şi suflarea, şi ***saidinul.*** Căutând să-şi recapete respiraţia, se luptă cu greutatea, o smulse de pe el şi se trezi ţinând-o pe Desora de braţe. Zâmbea la el, un zâmbet frumos, apoi capul îi căzu într-o parte. Ochii deschişi către el nu mai vedeau, fiind deja împăienjeniţi. Săgeata de arbaletă ce-i ieşea din coaste îi atingea încheietura. De ce îşi ascunsese un zâmbet atât de frumos?

Mai multe mâini îl înşfăcară, ridicându-l în picioare; Fecioarele şi Dansatorii Munţilor îl împinseră către marginea străzii, în faţa intrării prăvăliei unui meşter în aramă şi formară un cerc strâns, acoperit de văluri, cu arcurile de corn în mână, cu ochii scrutând strada şi acoperişurile. De peste tot se auzeau strigăte şi ţipete, dar deja nu mai era nimeni la cincizeci de paşi, în ambele direcţii, în timp ce mulţimea fugea disperată. Nu mai era nimeni, cu excepţia cadavrelor. Desora şi alţi şase, trei dintre ei Aieli. Încă o Fecioară, se gândi el. Era greu să-şi dea seama de la distanţă, cu cineva prăbuşit ca un maldăr de zdrenţe.

Rand se mişcă, iar zidul din jurul lui se strânse şi mai tare, un zid de trupuri de om.

— Locurile astea sunt nişte vizuini de iepure, spuse Nandera făcând conversaţie, în timp ce ochii îi priveau scrutători dincolo de văl. Dacă te alături dansului aici, te poţi trezi cu o lamă în spate înainte să ştii că eşti în primejdie.

Caldin aprobă dând din cap.

— Asta îmi aduce aminte de o întâmplare lângă Sedar Cut, când… Avem un prizonier, cel puţin.

Câţiva dintre luptătorii săi Hama N’dore ieşeau dintr-o tavernă de pe partea cealaltă a străzii, împingându-l în faţa lor pe un

bărbat cu braţele şi coatele legate la spate. Continuă să se zbată până când îl aruncară în genunchi, punându-i suliţele la gât.

— Poate o să ne spună cine a poruncit lucrul ăsta, spuse Caldin cu o voce care nu avea nicio umbră de îndoială.

O clipă mai târziu, din altă clădire, apărură Fecioare cu un al doilea bărbat legat, şchiopătând, cu faţa acoperită de sânge. În scurtă vreme, patru bărbaţi erau în genunchi în faţa gărzii Aiel. În final, semicercul care-l înconjura pe Rand nu mai fu atât de strâns.

Cei patru aveau toţi chipuri dure, deşi cel plin de sânge se clătina, rotindu-şi ochii la Aieli. Alţi doi priveau sfidători, iar al patrulea rânjea. Mâinile lui Rand tresăriră.

— Sunteţi siguri că toţi au luat parte la atac? Nu îi venea să creadă cât de blândă îi suna vocea, cât de sigură. Focul-răul ar rezolva totul. „Nu focul-răul, gemu la el Lews Therin. Niciodată.“ Sunteţi siguri?

— Au luat parte, răspunse o Fecioară; nu îşi dădea seama cine este, în spatele vălului. Toţi cei ucişi purtau asta, spuse smulgând o pelerină de pe umerii bărbatului însângerat.

Era o pelerină albă, roasă de vremuri, murdară, cu un răsărit de soare brodat pe piept. Şi ceilalţi trei purtau acelaşi lucru.

— Ăştia stăteau de pază, adăugă un Dansator al Munţilor voinic, ca să raporteze dacă atacul nu merge bine. Indiferent cine i-a trimis nu aveau idee cât de rău o să meargă, râse el cu un lătrat scurt.

— Niciunul dintre ei nu a tras cu o arbaletă? întrebă Rand. Focul-răul. „Nu“, urlă Lews Therin din depărtări. Aielii schimbară câteva priviri, apoi clătinară din capetele învăluite în ***shoufa.***

— Spânzuraţi-i, zise Rand. Bărbatul cu chip însângerat aproape se prăbuşi. Rand îl prinse cu fire de Aer, ridicându-l în picioare. Abia atunci îşi dădu seama că ţinea în el ***saidin.*** Îi plăcea lupta pentru supravieţuire; era bucuros chiar de mana care-i întina oasele ca nişte bale acide. Îl făcea mai puţin

conştient de lucrurile pe care nu voia să şi le amintească, de emoţiile pe care ar fi vrut să nu le aibă.

— Cum te cheamă?

— F-Faral, s-seniore. D-dimir Faral, spuse fixându-l pe Rand cu ochii aproape ieşiţi din orbite prin acea mască de sânge. V-vă rog nu mă sp-spânzuraţi, Seniore, o să pă-păşesc în Lumină, j-jur.

— Eşti un om foarte norocos, Dimir Faral, zise Rand cu o voce care i se părea la fel de distantă ca ţipetele lui Lews Therin. O să-ţi priveşti prietenii cum sunt spânzuraţi.

Faral începu să plângă.

— Apoi o să primeşti un cal şi o să te duci la Pedron Niall să-i spui că într-o bună zi o să-l spânzur pentru ce s-a întâmplat aici.

După ce dădu drumul ţesăturilor de Aer, Faral se prăbuşi grămadă la pământ, gemând că va călări drept la Amador, fără să se oprească. Cei trei care urmau să moară se uitau cu dispreţ la bărbatul care plângea. Unul dintre ei îl scuipă.

Rand şi-i scoase din minte. Pe Niall trebuia să şi-l amintească. Dar mai avea ceva de făcut. Respinse ***saidinul,*** se luptă să scape de el fără a fi zdrobit, se luptă cu el însuşi să-i dea drumul. Pentru ce voia să facă, nu avea nevoie ca emoţiile să-i fie amorţite.

O Fecioară îndreptase trupul Desorei; îi ridicase vălul. Întinse mâna să-l oprească atunci când el atinse pânza neagră de ***algode,*** apoi ezită, uitându-se la chipul său, şi se retrase ghemuită.

Îşi întipări în minte chipul Desorei. Arăta de parcă încă ar fi dormit. Desora, din clanul Musara al Aielilor Reyn. Atât de multe nume! Liah, din Cosaida Chareen, şi Dailin, din Nouă Văi Taardad, şi Lamelle din Apa Fumegândă Miagoma, şi… Atât de multe! Câteodată trecea prin fiecare nume al acelei liste. Mai era un nume pe care nu el îl adăugase. Ilyena Therin Moerelle. Nu ştia cum îl adăugase Lews Therin acolo, dar nu l-ar fi şters nici dacă ar fi ştiut cum.

Făcu un efort să plece de lângă Desora şi se simţi cu adevărat uşurat să vadă că a doua Fecioară moartă era de fapt un bărbat, mic de înălţime pentru un Aiel. Îl durea faptul că atâţia bărbaţi muriseră pentru el, dar îşi amintea o vorbă veche: „Lasă-i pe morţi să se liniştească şi ai grijă de cei vii“. Nu era uşor, dar se putea forţa să facă asta. In schimb, dacă era vorba despre o femeie care murise, nici măcar nu putea pronunţa vorbele.

Îi atrase privirea o fustă împrăştiată pe caldarâm. Nu muriseră doar aieli.

Femeia primise lovitura unei săgeţi între umeri. Nu avea aproape nicio picătură de sânge pe spatele rochiei; murise repede, din fericire. Îngenuncheat, o întoarse cu faţa în sus, cu blândeţe; cealaltă parte a săgeţii îi ieşea din piept. Era o femeie cu o faţă pătrată, între două vârste, cu un pic de păr cărunt. Ochii negri erau larg deschişi; părea surprinsă. Nu îi ştia numele, dar îi memoră chipul. Murise doar pentru că fusese pe aceeaşi stradă cu el.

O prinse pe Nandera de braţ, iar ea îi îndepărtă mâna, pentru a nu o stânjeni dacă trebuia să tragă cu arcul, însă se uită la el.

— Să găseşti familia acestei femei şi să ai grijă să aibă tot ce le trebuie. Aur…

Nu era suficient. Aveau nevoie de o soţie, de o mamă; nu putea să le dea asta înapoi.

— Ai grijă de ei, spuse. Şi află cum o chema.

Nandera întinse mâna către el, apoi şi-o puse înapoi pe arc. Când se ridică în picioare, Fecioarele îl priveau. Cercetau totul în jur ca de obicei, dar ochii se întorceau către el mai des. Sulin ştia ce simţea, chiar dacă nu ştia de listă, dar nu avea habar dacă le spusese şi altora. Dacă o făcuse, nu ştia cum îl vedeau aceştia.

Se duse până la locul unde căzuse, ridicând Sceptrul Dragonului împodobit cu ciucuraşi. Făcu un efort să se aplece, iar lancea scurtă îi părea grea. Jeade’en nu plecase departe după ce el fusese aruncat din şa. Rand încălecă.

— Nu mai pot face nimic aici, spuse – lasă-i să creadă ce vor – şi îşi înfipse călcâiele în coastele calului.

Dacă nu se putea îndepărta de amintiri, putea să se depărteze de Aieli. Pentru un timp, cel puţin. Îl lăsă pe Jeade’en în grija unui rândaş şi intră în palat înainte ca Nandera şi Caldin să-l ajungă din urmă, cu două treimi din numărul de Fecioare şi Dansatorii Munţilor pe care-i avuseseră. Unii rămăseseră în urmă să se îngrijească de morţi. Caldin părea acră şi iritată. Iar ochii aprinşi ai Nanderei îi spuneau că ar trebui să fie bucuros că nu are vălul lăsat.

Înainte de a putea spune ceva, jupâneasa Harfor se apropie de Rand şi făcu o plecăciune adâncă.

— Seniore Dragon, spuse cu o voce profundă, puternică, Stăpâna Brăzdarului clanului Catelar, din neamul Atha’an Miere, a făcut cerere să o primiţi în audienţă.

Dacă rochia elegantă, roşie cu alb, a lui Reene nu ar fi fost îndeajuns să-i spună că „Prima Slujnică“ era un nume care inducea în eroare, manierele ei ajungeau cu siguranţă. Femeia plinuţă, cu păr cărunt şi un obraz lung, îl privea drept în ochi, cu capul uşor dat pe spate, cu o combinaţie de deferenţă şi degajare pe care cei mai mulţi nobili nu o aveau. Ca şi Halwin Norry, rămăsese când cei mai mulţi fugiseră, iar Rand bănuia că motivul ei fusese să apere Palatul de invadatori. Nu ar fi fost surprins prea tare să afle că îi cotrobăia prin camere să caute obiecte de preţ ascunse. Nu ar fi fost surprins să afle nici că îi căuta pe Aieli.

— Neamul Oamenilor Mării? Ce vor?

Îi aruncă o privire răbdătoare, încercând să-l scuze. În mod vizibil.

— Petiţia nu spune, Seniore Dragon.

Dacă Moiraine ştiuse câte ceva despre neamul Oamenilor Mării, nu îl învăţase şi pe el despre ei, dar din atitudinea lui Reene ghicea că femeia era importantă. În orice caz, Stăpâna Brăzdarului suna ca un titlu important. Asta însemna Sala

Tronului. Nu că ar fi avut motive să evite locul, doar că nu avusese motive să se ducă acolo.

— După-amiază, spuse încet. Spune-i că o primesc după-amiază. I-ai dat camere bune? Şi suitei?

Se îndoia că cineva cu asemenea titlu ar călători singur.

— Le-a refuzat; şi-au luat camere la Bulgărele şi Cercul, zise cu buzele strânse; indiferent cât de măreaţă era o Călăuză a Vânturilor, nu se cădea să facă aşa ceva. Erau plini de praf şi obosiţi, abia se mai ţineau în picioare. Au venit călare, nu în trăsuri, şi cred că nu sunt obişnuiţi să călărească.

Clipi de parcă ar fi fost surprinsă că vorbise atât de mult, dar îşi redobândi postura cu uşurinţă.

— Mai este cineva care doreşte să vă vadă, zise cu un ton ce ascundea o umbră de dezgust. Doamna Elenia.

Rand aproape făcu o strâmbătură. Fără îndoială că iar venise să-i ţină un discurs despre drepturile ei la Tronul Leului; până atunci nu reuşise să asculte mai mult de un cuvânt din trei. Era uşor să o refuze. Cu toate astea, trebuia să mai afle câte ceva despre istoria Andorului, şi nimeni nu ştia mai multe decât Elenia Sarand.

— Trimite-o în camerele mele, te rog!

— Chiar vreţi ca Domniţa Moştenitoare să primească tronul?

Vocea lui Reene nu era aspră, dar dispăruse orice urmă de deferenţă din ea. Nu-şi schimbase expresia, dar Rand era sigur că ar fi strigat: „Pentru Elayne şi Leul Alb“ dacă ar fi dat un răspuns greşit, încercând să-i crape capul, cu Aielii în preajmă sau nu.

— Da, oftă el. Tronul Leului este al lui Elayne, pe Lumină şi pe speranţa renaşterii mele, da!

Reene îl studie o clipă, apoi făcu o reverenţă adâncă.

— O voi trimite la înălţimea Voastră, Seniore Dragon, zise, îndepărtându-se cu spatele ţeapăn; aşa mergea însă mereu şi nu avea cum să-şi dea seama dacă ea crezuse măcar un cuvânt din ce-i spusese.

— Un inamic iscusit, spuse aprins Caldin înainte ca Reene să se fi depărtat cinci paşi, ar întinde o capcană slabă, din care să scapi cu uşurinţă. Mulţumit că primejdia a trecut, laşi garda jos şi intri direct în a doua ambuscadă, mai puternică.

Nandera spuse cu o voce rece, înainte ca bărbatul să termine de vorbit:

— Tinerii pot fi impetuoşi, tinerii pot fi pripiţi, tinerii pot fi prostănaci, dar ***car'a'carnul*** nu îşi poate permite să fie un tânăr.

Rand se uită peste umăr, înainte de a pleca mai departe.

— Suntem în palat acum. Alegeţi-i pe cei doi.

Fu un pic surprins că Nandera şi Caldin se aleseră pe ei înşişi; mergeau în spatele lui învăluiţi într-o tăcere mormântală.

La uşa apartamentului, le spuse să o trimită înăuntru pe Elenia când vine, şi-i lăsă pe coridor.

Într-o carafă de argint îl aştepta punci de prune, dar nu se atinse de el. Rămase uitându-se la el, încercând să reflecteze la ce urma să spună, până când îşi dădu seama de ce făcea şi tresări, încruntându-se surprins. Ce era de plănuit?

O bătaie în uşă o anunţă pe Elenia, cu părul de culoarea mierii, îmbrăcată cu o rochie brodată cu trandafiri aurii; făcu o reverenţă. Pe orice altă femeie ar fi fost doar trandafiri; pe Elenia simbolizau Coroana Trandafirului.

— Seniorul Dragon este foarte amabil să mă primească.

— Vreau să te întreb câteva lucruri despre istoria Andorului, spuse Rand. Vrei punci de prune?

Ochii Eleniei se măriră de plăcere, înainte de a se putea stăpâni. Fără îndoială că plănuise cum să-l învăluie pe Rand ca să ajungă la drepturile ei, şi iată, ocazia îi venea pe tavă. Un zâmbet îi înflori pe chipul de vulpe.

— Pot avea onoarea de a-i turna o cupă Seniorului Dragon? întrebă fără să mai aştepte apoi să-i facă semn. Era atât de mulţumită de întorsătura pe care o luau lucrurile, încât aproape

se aştepta să-l împingă într-un scaun şi să-i spună să se facă comod, cu picioarele în sus.

— Asupra cărei părţi de istorie pot arunca puţină lumină?

— O istorie generală a… Rand se încruntă; i-ar fi dat ocazia să vorbească în detaliu despre strămoşii ei… adică, cum a ajuns Souran Maravaile să-şi aducă nevasta aici. Era din Caemlyn?

— Ishara l-a adus pe Souran, Seniore Dragon, zise Elenia cu un zâmbet indulgent. Mama Isharei era Endara Casalain, care a fost guvernatoare pe vremea lui Artur Aripă-de-Şoim – provincia se numea Andor – şi în acelaşi timp nepoată a lui Joal Remedar, ultimul rege din Aldeshar. Souran era doar… doar un general – fusese gata să spună „om de rând“, putea să pună rămăşag –, deşi printre cei mai buni dintre generalii lui Artur. Endara a renunţat la funcţia ei şi a îngenuncheat în faţa Isharei, recunoscând-o ca regină.

Cumva, lui Rand îi venea greu să creadă că lucrurile se petrecuseră chiar atât de lin.

— Au fost cele mai grele timpuri, la fel de rele ca Războaiele Troloce. După moartea lui Aripă-de-Şoim, fiecare nobil se visa înalt Rege. Sau înaltă Regină. Ishara a ştiut că nimeni nu va putea să cucerească totul; erau prea multe facţiuni, iar alianţele se spulberau de îndată ce se făceau. L-a convins pe Souran să ridice asediul asupra Tar Valonului şi l-a adus aici cu toată armata pe care a putut s-o păstreze.

— Souran Maravaile a fost cel care a asediat Tar Valonul? întrebă Rand uimit. Artur Aripă-de-Şoim asediase timp de douăzeci de ani Tar Valonul, punând un preţ pe capul fiecărei Aes Sedai.

— În ultimul an, răspunse ea uşor nerăbdătoare, aşa cum spun aproape toate izvoarele istorice. Era limpede că Souran o interesa doar pentru că fusese soţul Isharei. Ishara a fost înţeleaptă. Le-a promis femeilor Aes Sedai că fiica ei cea mai mare va fi trimisă să studieze în Turnul Alb, câştigând astfel sprijinul Turnului şi o consilieră Aes Sedai numită Ballair, prima

regină care a avut una. Alţii i-au urmat, desigur, dar toţi voiau tronul lui Aripă-de-Şoim.

Femeia se animase, uitând de pocal şi gesticulând cu mâna rămasă liberă. Cuvintele se revărsau ca un torent.

— O întreagă generaţie a trecut până să moară acea idee, deşi Narasim Bhuran a mai încercat în ultimii zece ani ai Războiului de O Sută de Ani – un eşec care s-a încheiat după un an cu ţeasta sa înfiptă într-o ţepuşă – şi Esmara Getares, ale cărei eforturi luaseră considerabil avânt înainte de a încerca să cucerească Andorul, şi care şi-a petrecut ultimii doisprezece ani din viaţă ca ***oaspete*** al reginei Telaisien. Esmara a fost ucisă în cele din urmă, deşi istoria nu ne spune cine ar fi vrut să o vadă moartă, după ce Telaisien i-a distrus puterea. Reginele care i-au urmat Isharei, de la Alesinde la Lyndelle, au continuat ce începuse ea, şi nu mă refer doar la faptul că îşi trimiteau fiicele la Tar Valon. Ishara îl pusese pe Souran să consolideze ţinuturile din jurul Caemlynului, câteva sate la început, apoi şi-a extins controlul încetul cu încetul. I-au trebuit nu mai puţin de cinci ani să ajungă la râul Erinin. Dar pământurile reginelor Andorului erau bine controlate de acestea, în timp ce alţi aşa-zişi regi şi regine erau mai interesaţi să câştige noi teritorii decât să-şi consolideze puterea în cele pe care le aveau deja.

Se opri să-şi tragă răsuflarea, iar Rand profită de ocazie. Elenia vorbea de aceşti oameni de parcă i-ar fi cunoscut personal, dar în capul lui se învârteau deja prea multe nume de care nu auzise niciodată.

— De ce nu există şi o Casă Maravaile?

— Niciunul dintre fiii Isharei nu a trecut de douăzeci de ani, ridică din umeri Elenia, sorbind din punci; nu o interesa subiectul, dar îi oferea unul nou. Nouă regine au domnit în decursul Războiului de O Sută de Ani şi niciuna nu a avut un fiu care să treacă de douăzeci şi trei de ani. Se purtau mereu bătălii, iar Andorul era presat din toate părţile. Numai în timpul domniei lui Marigaine, patru regi şi-au adus armatele împotriva

ei – este şi un oraş numit după numele bătăliei, al locului unde s-a purtat. Cei patru regi erau…

— Dar toate aceste regine sunt descendentele lui Souran şi ale Isharei? întrebă Rand repede.

Femeia i-ar fi povestit ce s-a întâmplat zi de zi, dacă ar fi lăsat-o. Se aşeză, făcându-i semn către un scaun.

— Da, răspunse fără tragere de inimă; probabil din cauza lui Souran, dar se lumină imediat. E o chestiune de cât de mult din sângele Isharei are cineva. Câte linii te duc la ea şi în ce măsură, în cazul meu…

— Nu-mi vine uşor să înţeleg. De exemplu, Tigraine şi Morgase. Morgase avea cele mai mari drepturi să o urmeze pe Tigraine. Să înţeleg că Morgase şi Tigraine erau rude?

— Erau verişoare, zise Elenia făcând un efort să-şi ascundă iritarea de a fi întreruptă atât de des, mai ales acum, când era atât de aproape de a spune ce voia, iar buzele i se strânseră şi mai tare.

Arăta ca o vulpe gata să muşte, iar găina îi tot fugea de sub nas.

— Înţeleg.

Verişoare. Rand bău cu sete, golind jumătate de pocal.

— Toţi suntem verişori. Toate Casele. Tăcerea lui părea să o revigoreze. I se întoarse zâmbetul pe buze. O mie de ani de căsătorii, iar acum nu mai există nicio singură Casă care să nu aibă un strop din sângele Isharei. Dar ceea ce contează este gradul şi numărul de linii conectoare. În cazul meu…

— Sunteţi ***toţi*** veri? clipi Rand. ***Toţi?*** Nu pare posi… se aplecă spre ea conspirativ. Elenia, dacă Morgase şi Tigraine ar fi fost… negustorese sau neveste de fermieri… cât de înrudite ar fi fost?

— Fermieri?! exclamă ea uitându-se la el. Seniore Dragon, ce…

Apoi sângele i se scurse de pe chip; el fusese fermier. Îşi umezi buzele cu o mişcare nervoasă a limbii.

— Cred că... Trebuie să mă gândesc. Fermieri. Cred că ar trebui să-mi imaginez toate Casele ca fermieri, zise, scoţând un chicot nervos, înecat în vin. Dacă ar fi fost fermieri, nu cred că cineva s-ar fi gândit să spună că sunt rude. Toate conexiunile sunt prea îndepărtate. Dar nu erau, Seniore Dragon...

Rand se opri să mai asculte cu mai mult de jumătate de ureche şi se cufundă în scaun. Nu erau rude.

— ... Treizeci şi trei de linii până la Ishara, în timp ce Dyelin are doar treizeci, şi...

Oare de ce se simţea brusc atât de relaxat? îi dispăruse tensiunea din muşchi, de care nici nu fusese conştient până ce nu se făcuse nevăzută.

— ... Dacă pot spune aşa, Seniore Dragon.

— Ce? Scuză-mă. Pentru o clipă, gândurile mi s-au dus departe – probleme cu... Nu am auzit ultimul lucru pe care l-ai spus.

Prinsese totuşi ceva cu jumătate de ureche. Elenia purta acel zâmbet curtenitor, ce voia să flateze, ce arăta atât de ciudat pe faţa sa.

— Tocmai spuneam că şi înălţimea Voastră semănaţi cu Tigraine. Poate că aveţi ceva din sângele Isharei... se opri cu un chiţăit, iar Rand îşi dădu seama că era în picioare.

— Sunt... sunt puţin obosit, zise încercând să-şi forţeze vocea să pară normală, dar părea la fel de depărtată ca în Gol. Te rog să mă scuzi.

Nu îşi dădea seama ce expresie avea, dar Elenia sări de pe scaun, grăbindu-se să aşeze pocalul pe masă. Tremura şi, dacă înainte părea că i se scursese sângele din ea, acum era albă ca neaua. Făcu o reverenţă suficient de adâncă pentru o bucătăreasă prinsă la furat şi se grăbi către uşă, fiecare pas mai rapid decât cel dinainte, privindu-l peste umăr, apoi deschise uşa de parcă ar fi vrut să o rupă; pe hol se auzeau încălţările alergând, din ce în ce mai slab. Nandera îşi băgă capul pe uşă, să vadă dacă e bine, apoi o închise.

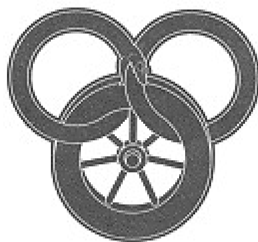
Rămase mult timp privind în gol. Nu era de mirare că vechile regine se holbaseră la el; ştiau ce gândeşte, atunci când nici el nu ştiuse. Viermele nevăzut al îngrijorării îl rosese de când aflase numele adevărat al mamei sale. Dar Tigraine nu fusese rudă cu Morgase. Mama sa nu fusese rudă cu mama lui Elayne. El nu era rudă cu...

— Eşti mai rău decât un desfrânat, îşi zise amar, cu voce tare. Eşti un prost şi un...

Îşi dori ca Lews Therin să spună ceva, ca să-şi poată zice singur: „Ăla e un nebun; eu sunt sănătos". Erau reginele moarte ale Andorului cele pe care le simţea privindu-l sau era Alanna? Merse cu paşi mari la uşă, deschizând-o brusc. Nandera şi Caldin şedeau pe vine, lângă o tapiserie ce înfăţişa păsări viu colorate.

— Adunaţi-vă oamenii, le spuse. Plec la Cairhien. Şi nu-i spuneţi Aviendhei, vă rog.

CAPITOLUL 27

Daruri

ÎNTORCÂNDU-SE LA PĂDUREA DE CORTURI, Egwene încerca să-şi vină în fire, dar nu-şi simţea picioarele atingând pământul. Desigur, îşi dădea seama că merge pe pământ. Ridica un firicel de praf care se adăuga norilor de praf purtaţi de rafalele de vânt; tuşind, îşi dori ca şi înţeleptele să fi purtat văluri. Un şal înfăşurat în jurul capului nu era acelaşi lucru, părea mai degrabă că poartă pe cap un cort de aburi. Cu toate astea simţea că păşeşte pe aer. Iar mintea părea să-i plutească, deşi nu o durea capul.

La început crezuse că Gawyn nu avea să vină să o întâlnească, apoi fu dintr-odată lângă ea, în mulţimea de oameni. Îşi petrecuseră întreaga dimineaţă în camera particulară de la La Omul înalt, ţinându-se de mâini şi vorbind la un ceai. Fusese absolut neruşinată, sărutându-l de îndată ce se închisese uşa, înainte ca el să facă cel mai mic gest să o sărute, chiar aşezându-se o dată pe genunchii lui, deşi pentru puţină

vreme. O făcea să îşi aducă aminte de visele lui, alunecând din nou în ele, gândindu-se la lucruri la care nu ar fi trebuit să se gândească nicio femeie decentă! Nu o femeie nemăritată, în orice caz. Sărise în picioare ca o căprioară speriată, speriindu-l de moarte.

Se uită grăbită înjur. Corturile erau la jumătate de milă şi nu se vedea niciun suflet până la ele. Dar, dacă ar fi fost, tot nu ar fi putut să o vadă roşind... Dându-şi seama că rânjea stupid de sub şal, îl dădu la o parte. Pe Lumină, trebuia să se stăpânească. Trebuia să uite de braţele puternice ale lui Gawyn şi să-şi aducă aminte de ce aveau atât de mult timp să şi-l petreacă La Omul înalt.

Strecurăndu-se prin mulţime, se uită în jur, căutăndu-l pe Gawyn, făcând eforturi să pară degajată; până la urmă, nu îşi dorea ca el să o creadă nerăbdătoare. Brusc un bărbat se aplecă deasupra ei, şoptindu-ifioros: Urmează-mă „La Bărbatul înalt“.

Tresări; nu se putuse stăpâni. Ii trebui o clipă să-l recunoască pe Gawyn. Purta o haină brună, simplă, şi o pelerină subţire de praf agăţată de spate, cu gluga ridicată acoperindu-i aproape întreaga faţă. Nu era singurul care purta pelerină – toţi care ieşeau din oraş, cu excepţia Aielilor, purtau una –, dar era singurul care avea gluga trasă pe chip în acea căldură de cuptor.

Îl prinse cu putere de mânecă în timp ce el o lua înainte.

— Ce te face să crezi că o să merg la han cu tine, Gawyn Trakand? întrebă, micşorându-şi ochii, păstrându-şi capul lăsat aplecat; nu era nevoie să atragă priviri. O să ne plimbăm. Cred că ţi-ai imaginat prea multe, dacă ai crezut măcar o clipă că...

— Femeile cu care am venit caută pe cineva, îi şopti el grăbit cu o grimasă. Pe cineva ca tine. Vorbesc foarte

puţin în faţa mea, dar am mai prins câte o vorbă. Urmează-mă acum.

Se îndepărtă cu paşi mari, lăsând-o să-l urmeze cu stomacul strâns într-unghem.

Amintirile îi liniştiră picioarele. Simţea pământul ars prin tălpile încălţărilor subţiri la fel de fierbinte ca pietrele caldarâmului. Răscolea praful cu picioarele, gândindu-se intens. Gawyn nu aflase prea multe lucruri în plus faţă de ce-i spusese prima dată. Argumentase că nu putea fi ea cea pe care o căutau, că trebuia să aibă grijă cum conducea Puterea şi să stea cât mai departe de ele cu putinţă. Dar nici el nu părea foarte convins, mai ales că era deghizat. Ea se abţinu să-i aducă aminte de veşmintele cu care se îmbrăcase; el era îngrijorat că ea o să aibă tot soiul de necazuri dacă o găseau acele Aes Sedai, îngrijorat că ar putea să le conducă la ea, dar nu dorea deloc să se oprească să o vadă, chiar dacă sugerase chiar el acest lucru. Şi era atât de convins că ea trebuia să găsească oarecum o cale să se furişeze înapoi la Tar Valon, în Turn. Fie asta, fie să se împace cumva cu Coiren şi celelalte şi să se întoarcă apoi cu ele. Pe Lumină! Ar fi trebuit să fie furioasă pe el, deoarece credea că ştie mai bine ce era bine pentru ea, dar, dintr-un motiv sau altul o făcea să zâmbească îngăduitor, chiar şi acum. Nu reuşea să se gândească limpede la el, iar el se strecura cumva în fiecare gând pe care îl avea.

Muşcându-şi buzele, se concentră pe adevărata problemă. Femeile Aes Sedai din Turn. Numai dacă ar fi putut să se hotărască să-l întrebe pe Gawyn; nu ar fi însemnat să-l trădeze dacă i-ar fi pus doar câteva întrebări, de ce Ajah aparţineau, unde se duceau, sau… Nu! îşi făcuse singură acea promisiune şi l-ar fi dezonorat pe el dacă o încălca. Fără întrebări. Doar ce spunea singur.

Indiferent ce spunea, nu avea niciun motiv să creadă că o căutau pe Egwene al’Vere. Dar nici să creadă că nu o căutau, admise ea fără tragere de inimă, doar o groază de speranţe şi

presupuneri. Doar fiindcă agenţii Turnului nu ar fi putut să o recunoască pe Egwene al'Vere în straie Aiel, asta nu însemna că nu-i auziseră numele sau că nu auziseră de Egwene Sedai din Ajah Verde. Tresări. De-acum încolo va trebui să aibă mai multă grijă în oraş. Mult mai multă grijă.

Ajunse la marginea corturilor. Tabăra se întindea pe mile întregi, împânzind dealurile de la răsărit de oraş, acoperite cu copaci sau nu. Aielii se mişcau printre corturile joase, dar în apropiere nu era decât o mână de ***gai'shain.*** Nu vedea nicio înţeleaptă. Îşi încălcase o promisiune făcută lor. Lui Amys, mai exact, dar, de fapt, tuturor. Necesitatea era ca o trestie din ce în ce mai subţire care nu-i mai putea susţine minciunile.

— Hai la noi, Egwene, se auzi o voce de femeie, care nu era greu de recunoscut, chiar dacă avea capul acoperit; poate doar dacă ar fi fost înconjurată de copiliţe nu ar fi ştiut cine era. Surandha, care învăţa cu Sorilea, îşi scosese din cort capul auriu şi-i făcea semne.

— Înţeleptele se întâlnesc la corturi, toate, şi ne-au dat liber. Toată ziua.

Era un cadou oferit foarte rar, şi nici chiar Egwene nu putea spune nu la aşa ceva. Înăuntru, femeile erau întinse pe pernuţe şi fie citeau la lumina lămpilor cu ulei – cortul era închis din cauza prafului şi nu mai intra strop de lumină în el –, fie coseau, împleteau sau brodau. Două se jucau cu o aţă. Cortul era plin de zumzetul conversaţiilor şi primi câteva saluturi zâmbitoare. Nu toate erau învăţăcele – două mame şi câteva surori-dintâi veniseră în vizită, iar una dintre femeile mai în vârstă purta la fel de multe bijuterii ca o înţeleaptă. Toate aveau bluzele pe jumătate desfăcute, cu şalurile legate în jurul brâului, şi nu păreau deranjate de căldură.

Un ***gai'shain*** se mişca printre ele, umplând ceştile. Ceva din felul în care se mişca trăda că era un meşter, nu ***algai'd'siswai;*** deşi avea chipul dur, era ceva mai blând totuşi şi nu părea să fie nevoit să se străduiască prea mult să aibă o

atitudine umilă. Purta una dintre acele legături la tâmple care îl desemna a fi ***siswai'aman.*** Nicio femeie nu se uita ciudat la el, deşi un ***gai'shain*** nu avea voie să poarte decât alb.

Egwene îşi legă şalul în jurul brâului, acceptând bucuroasă apă ca să se spele pe faţă şi pe mâini, îşi desfăcu câteva din şireturile de la haină şi se aşeză pe o pemuţă roşie cu ciucuraşi, între Surandha şi Estair, o fată cu părul roşu care învăţa cu Aeron.

— De ce se întâlnesc înţeleptele? întrebă ea, fără să se gândească la ele. Nu avea de gând să evite să mai intre în oraş – fusese de acord să se ducă la han în fiecare dimineaţă să vadă dacă Gawyn era acolo, deşi se înroşea de fiecare dată când vedea rânjetul de pe faţa hangiului bine clădit; doar Lumina ştia ce credeau femeile! —, dar nu avea să mai repete nici încercările de a trage cu urechea la palatul Doamnei Arilyn. După ce se despărţise de Gawyn, se apropiase suficient de mult să poată simţi că cineva conducea înăuntru, dar plecă repede aruncând o privire scurtă după colţ. Când era atât de aproape, avea acel sentiment că dintr-o clipă în alta Nesune o să răsară în spatele ei.

— Ştie cineva?

— Surorile tale, desigur, râse Surandha. Era o femeie drăguţă, cu ochi albaştri, mari, iar râsul o făcea frumoasă. Cu cinci ani mai mare decât Egwene, putea conduce la fel de puternic ca orice Aes Sedai şi de-abia aştepta să primească şi ea o aşezare. Între timp, desigur, sărea când Sorilea ***se gândea*** „sari!" Ce altceva le-ar face să sară aşa în sus, de parcă s-ar fi aşezat într-un tufiş de spini segade?

— Ar trebui să o trimitem pe Sorilea să vorbească cu ele, spuse Egwene luând o ceşcuţă verde de ceai din mâna ***gai'shainului.***

În timp ce îi povestea cum Tinerii se înghesuiau cu toţii în camerele care nu erau luate de Aes Sedai, iar unii dintre ei în grajduri, lui Gawyn îi scăpase că nu mai era loc nici măcar

pentru o femeie care să ajute la bucătărie, iar Aes Sedai nu mai plănuiau să facă rost de un alt spaţiu. Erau veşti bune.

— Sorilea ar putea face să stea drepţi câte Aes Sedai ar pofti, îşi dădu Surandha capul pe spate în hohote de râs.

Râsul lui Estair era slab şi un pic scandalizat. Femeia subţirică şi cu ochii cenuşii se comporta mereu de parcă ar fi fost supravegheată în permanenţă de o înţeleaptă. Pe Egwene nu înceta să o uimească faptul că Sorilea avea o ucenică plină de viaţă şi amuzantă, în timp ce Aeron, o femeie plăcută şi zâmbitoare, care nu spunea o dată o vorbă rea, avea una aparent mereu în căutare de reguli pe care să le respecte.

— Cred că este vorba de ***car'a'carn,*** spuse Estair în cel mai grav ton cu putinţă.

— De ce? întrebă Egwene absentă. Trebuia să ocolească oraşul. Cu excepţia lui Gawyn, desigur; indiferent de cât de multă ruşine îi era să recunoască, nu ar fi pierdut o întâlnire cu el decât dacă ar fi fost sigură că La Omul înalt ar fi aşteptat-o Nesune. Asta însemna că trebuia să meargă în jurul zidurilor pentru exerciţii, prin tot acel praf. Făcuse o excepţie în acea dimineaţă, dar nu avea de gând să le dea o scuză înţeleptelor să-i amâne intrarea în ***Tel'aran'rhiod.*** În acea noapte aveau să se întâlnească singure în Salidar cu Aes Sedai, dar, peste şapte nopţi, avea să fie cu ele.

— Cee?

— Nu ai auzit?! exclamă Surandha.

Peste două sau trei zile se putea apropia iarăşi de Nynaeve şi Elayne sau le putea vorbi iarăşi în vise. Măcar să încerce; nu puteai fi niciodată absolut sigur că cealaltă persoană îşi dădea seama că eşti mai mult decât un vis dacă nu erau obişnuite să comunice astfel, iar Nynaeve şi Elayne nu erau. Mai vorbise o singură dată cu ele în acest mod. În orice caz, gândul întâlnirii o nelinişte puţin. Avusese alt coşmar despre asta; de fiecare dată când una dintre ele spunea un cuvânt, se împiedicau şi cădeau cu faţa în jos sau scăpau o cană sau o tavă, ori dărâmau

o vază, aproape întotdeauna ceva care se făcea ţăndări. De când interpretase visul despre Gawyn care urma să devină Străjerul ei, făcuse un efort să le descâlcească pe toate. Nu avusese mare succes, dar era sigură că visele ei însemnau ceva. Poate era mai bine să aştepte până la următoarea întâlnire să vorbească cu ele. În plus, risca să nimerească iarăşi peste visul lui Gawyn şi să fie trasă înăuntru. Se înroşea doar la gândul ăsta.

— Car'a'carnul s-a întors, spuse Estair. Se va întâlni cu surorile tale în această după-amiază.

Egwene se încruntă în ceaşcă, iar toate gândurile despre Gawyn dispărură ca prin farmec. De două ori în zece zile. Era neobişnuit să se întoarcă atât de repede. De ce se întorsese? Aflase cumva de Aes Sedai din Turn? Cum? Şi, ca de obicei, călătoriile declanşau următoarea întrebare. ***Cum*** făcea asta?

— Cum face ce? întrebă Estair, iar Egwene clipi, uimită că vorbise cu voce tare.

— Cum poate să îmi dea crampe la stomac atât de uşor?

Surandha clătină din cap, dar rânjea şi ea.

— E un bărbat, Egwene.

— Este ***car'a'carnul,*** spuse Estair cu emfază şi respect.

Egwene nu fu surprinsă să o vadă cu pânza aceea prostească în jurul capului.

Surandha o atacă imediat pe Estair, întrebând-o cum avea de gând să se descurce cu o căpetenie de aşezare, ca să nu mai vorbim de una de sept sau de clan, dacă nu înţelegea că un bărbat continua să rămână bărbat, chiar şi când conducea oameni, în timp ce Estair să încăpăţâna să spună că doar ***car'a'carnul*** era altceva. Una dintre femeile mai în vârstă, Mera, care venise să-şi vadă fata, se aplecă spre ele şi le spuse că o căpetenie – de aşezare, sept, clan sau ***car'a'carn*** – putea fi stăpânită dacă o tratai ca pe un un soţ, ceea ce stârni râsul lui Baerin, care-şi vizita şi ea fata, şi un comentariu că ar fi o cale foarte bună de a se trezi că stăpâna casei le pune un cuţit la

picioare, o declaraţie de război. Baerin fusese Fecioară înainte de a se căsători, dar oricine putea declara război oricui, mai puţin unei înţelepte şi unui fierar. Înainte ca Mera să termine de vorbit, se alătură toată lumea – mai puţin ***gai'shainul –*** copleşind-o pe biata Estair – ***car'a'carn*** era doar o căpetenie a căpeteniilor, nimic mai mult; asta era cert –, dar se certau dacă era mai bine să-l abordeze direct sau prin intermediul stăpânei casei.

Egwene nu mai era atentă. Cu siguranţă, Rand nu avea să facă nimic prostesc. Avusese destule dubii cu privire la scrisoarea Elaidei, crezând-o totuşi pe Alviarin, care era nu doar mai cordială, ci de-a dreptul slugarnică. Rand credea că are prieteni, chiar susţinători, în Turn. Ea nu. În ciuda celor Trei Jurăminte, era convinsă că Elaida plănuise a doua scrisoare cu Alviarin, cu acele expresii ridicole ca „a îngenunchea în razele lui". Era doar un complot ca să-l atragă în Turn.

Uitându-se cu regret la propriile mâini, oftă şi îşi puse jos ceaşca. Fu înşfăcată de ***gai'shain*** înainte de a apuca să-şi retragă mâna.

— Trebuie să plec, le spuse celor două ucenice. Mi-am dat seama că trebuie să fac ceva.

Surandha şi Estair făcură gălăgie că vor să meargă şi ele cu ea – mai mult decât gălăgie; când Aielii spuneau ceva, vorbeau serios –, dar erau încă prinse în discuţie şi nu insistară când le spuse să rămână. Îşi înfăşură şalul în jurul capului şi lăsă vocile în urmă – Mera îi spunea lui Estair cu o voce sigură că va ajunge poate cândva o înţeleaptă, dar până atunci ar face bine să asculte o femeie care se descurcase cu un soţ şi crescuse trei fete şi doi fii, fără ajutorul unei surori de soţ – mergând aplecată prin norii de praf ce măturau tabăra.

În oraş încercă să se furişeze pe străzile aglomerate, fără să dea impresia că se furişează, uitându-se în toate părţile în timp ce părea că priveşte doar înainte. Şansele de a da peste Nesune erau mici, dar... în faţa ei două femei în fuste sobre şi şorţuri

curate încercară să treacă una pe lângă alta, dar în aceeaşi direcţie, aproape dând nas în nas. Murmurară scuze, păşind din nou în lături. În aceeaşi direcţie. Alte scuze şi, ca într-un dans, se mişcară iarăşi în aceeaşi direcţie. Când Egwene trecu pe lângă ele, se mişcau în perfectă armonie, cu chipurile roşii, murmurând scuze printre dinţi. Nu ştia cât ar fi putut dura, dar era bine să-şi aducă aminte că Rand se întorsese în oraş. Pe Lumină! Dacă el era acolo, nu ar fi fost imposibil să dea nas în nas cu toate cele şase Aes Sedai, taman în clipa în care o pală de vânt îi smulgea şalul de pe faţă şi trei oameni o strigau numind-o Aes Sedai. Cu el în apropiere, nu ar fi fost greu de crezut că ar putea să dea chiar peste Elaida.

Îşi continuă grăbită drumul, din ce în ce mai neliniştită să nu fie prinsă într-unul dintre acele vârtejuri ***ta'veren,*** cu ochii din ce în mai mari. Din fericire, imaginea unei Aiel cu ochi sălbatici şi chipul acoperit – ce ştiau ei de diferenţa dintre un şal şi un văl? – făcea ca oamenii să se ferească din calea ei, ceea ce îi permitea să înainteze într-un ritm rapid, dar respiraţia nu i se linişti până nu ajunse în Palatul Soarelui, intrând pe uşa mică a servitorilor din spate.

Un miros puternic de bucate plutea pe holul strâmt, străbătut în grabă în ambele direcţii de femei şi bărbaţi în livrea. Alţii, odihnindu-se în cămăşile cu mâneci scurte sau fluturându-şi şorţurile să-şi facă puţină răcoare, se uitau uluiţi la ea. Foarte rar mai trecea pe acolo cineva, cu excepţia servitorilor. In niciun caz un Aiel. Se uitau la ea de parcă se aşteptau să scoată o suliţă de sub fustă.

Îşi îndreptă degetul către un bărbat rotofei care îşi ştergea gâtul cu o batistă.

— Ştii unde e Rand al'Thor?

Bărbatul tresări, rotindu-şi ochii către tovarăşii săi, care se îndepărtau cu repeziciune. Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, dorindu-şi foarte mult să fi plecat şi el.

— Seniorul Dragon, hm… Jupâniţă? în camerele lui? Cred, în orice caz, zise începând să se scurgă într-o parte, făcând plecăciuni. Dacă jupâniţa… hm… Dacă Doamna mă scuză, trebuie să mă întorc la…

— O să mă duci acolo, spuse ferm.

Nu avea de gând să se mai rătăcească de data asta.

Bărbatul aruncă o ultimă privire după tovarăşii dispăruţi, îşi înăbuşi un suspin, se uită îngrozit la chipul ei sperând să nu o fi jignit, apoi se duse repede să-şi ia haina. Era foarte eficient în labirintul de coridoare al palatului, grăbindu-se şi înclinându-se la fiecare colţ, dar Egwene simţi o străfulgerare de dispreţ când îl lăsă să plece, după ce ajunseră într-un final în faţa unor uşi mari, lucrate cu sori care se ridică, păzită de Fecioare şi bărbaţi Aiel. Nu înţelegea de ce; făcea doar ceea ce era plătit să facă.

Un bărbat Aiel se ridică, un om ***foarte*** înalt, între două vârste, cu un piept de taur şi ochi cenuşii şi reci. Egwene nu îl cunoştea şi avea clar de gând să nu o lase să treacă. Din fericire, o cunoşteau Fecioarele.

— Las-o să treacă, Maric, spuse Somara rânjind. Este ucenica lui Amys, a lui Bair şi a lui Melaine, singura care serveşte la trei înţelepte. Şi, după cum arată, au trimis-o alergând cu vorbe grele pentru Rand al’Thor.

— Alergând? zise Maric cu un chicot care nu-i îmblânzea nici chipul, nici ochii. Târându-se, mai degrabă.

Bărbatul se întoarse să supravegheze coridorul. Egwene nu trebui să întrebe ce voise să spună. Scoţându-şi batista din punguliţa de la curea, îşi şterse faţa în grabă; nimeni nu te lua în serios dacă erai murdar, iar Rand trebuia să asculte.

— Lucruri importante, Somara. Sper că este singur. Nu au venit încă femeile Aes Sedai?

Oftând, îşi băgă înapoi batista ce era acum cenuşie.

Somara clătină din cap.

— Mai e mult până trebuie să sosească. O să-i spui să fie cu băgare de seamă? Nu vreau să fiu lipsită de respect faţă de surorile tale, dar el nu se uită când sare. E încăpăţânat.

— O să-i spun.

Egwene nu-şi ascunse un rânjet. O mai auzise vorbind astfel pe Somara – cu acea mândrie exasperată a unei mame care vorbea despre aventurile ei fiului de zece ani –, dar şi pe alte Fecioare. Bănuia că era un fel de glumă Aiel şi, chiar dacă nu o înţelegea, aproba orice lucru care l-ar fi împiedicat să se umfle prea mult în pene.

— O să-i spun să-şi mai spele şi urechile. Somara dădu din cap aprobator.

Egwene trase adânc aer în piept.

— Somara, surorile mele nu trebuie să afle că sunt aici.

Maric se uită la ea cu atenţie, renunţând o clipă să-i mai scruteze pe servitorii care treceau pe hol. Trebuia să aibă grijă.

— Nu suntem apropiate, Somara. De fapt, s-ar putea spune că suntem exact pe dos de cum ar trebui să fie nişte surori.

— Cel mai cumplit sânge rău este între surorile-dintâi, spuse Somara dând din cap. Du-te. Nu o să audă numele tău de la mine, iar dacă Maric deschide gura, o să-i înnod limba.

Maric, mai înalt şi mai lat în umeri, cântărind de două ori cât ea, zâmbi în colţul buzelor fără să o privească.

Obiceiul Fecioarelor de a o trimite înăuntru fără să o anunţe dusese în trecut la lucruri jenante, dar de data asta Rand nu mai stătea în cadă. Apartamentul fusese al regelui, fără îndoială, iar anticamera era o cameră a tronului în miniatură. Miniatură în comparaţie cu cea reală, în orice caz. Pe podeaua lustruită de piatră se întindeau razele ondulate ale unui soare auriu, singurele lucruri curbe din încăpere. Oglinzi înalte, încadrate în rame severe, aurite, stăteau aliniate pe pereţi, peste benzi aurite, iar cornişa adâncă era acoperită de triunghiuri aurii care se suprapuneau ca nişte solzi. Scaunele peste măsură de aurite, aşezate de o parte şi de alta a soarelui, alcătuiau două şiruri la

fel de severe ca spătarele lor înalte. Rand avea alt scaun, de două ori mai aurit şi cu un spătar de două ori mai înalt, deasupra unei mici platforme încrustate şi ea cu aur. Avea un chip întunecat, în haina roşie de mătase brodată cu fir de aur, ţinând în mână lancea sculptată seanchană. Arăta ca un rege, unul gata să ucidă.

Egwene îşi puse mâinile în şolduri.

— Somara spune că ar trebui să-ţi speli urechile chiar acum, tinere, zise ea, iar el tresări.

Surpriza şi poate un pic de furie ţinură doar o clipă. Coborî rânjind, aruncându-şi suliţa pe scaun.

— Pe Lumină! Ce ai făcut? întrebă el venind cu paşi mari către ea, luând-o pe după umeri şi întorcând-o către cea mai apropiată oglindă. Ea tresări fără să vrea. Arăta într-un hal… Praful care trecuse prin şal – nu; noroi, după ce se adăugase sudoarea – îi lăsase dungi şi rotocoale pe obraji, acolo unde încercase să se şteargă.

— O s-o trimit pe Somara după nişte apă, spuse el sec. Poate o să creadă că e pentru urechile mele.

Rânjetul acela era nesuferit!

— Nu e nevoie, îi răspunse cu toată demnitatea de care era în stare. Nu avea de gând să-l lase să stea acolo să se uite cum se spală ea. Scoţându-şi batista cenuşie, încercă să se cureţe de petele mai mari.

— Te întâlneşti cu Coiren şi celelalte în curând. Nu e nevoie să te avertizez că sunt periculoase, nu?

— Tocmai m-ai avertizat. Nu vin toate. Am spus nu mai mult de trei, şi atâtea trimit, zise, înclinându-şi apoi capul de parcă ar fi ascultat ceva, apoi făcu un semn aprobator, murmurând: Da, mă descurc cu trei, dacă nu sunt prea puternice. Brusc îşi dădu seama că ea îl priveşte.

— Desigur, dacă una dintre ele e Moghedien cu perucă sau Semirhage, s-ar putea să am necazuri.

— Rand, trebuie să iei asta în serios.

Batista nu servea la mare lucru. Scuipă pe ea, fără niciun fel de tragere de inimă; pur şi simplu nu erau multe moduri de a scuipa cu demnitate pe o batistă.

— Ştiu cât de puternic eşti, dar ele sunt Aes Sedai Nu te poţi comporta de parcă ar fi nişte femei de la ţară. Chiar dacă îţi închipui că Alviarin îţi va îngenunchea la picioare şi toate prietenele ei odată cu ea, ele sunt trimise de Elaida. Să nu crezi că vrea altceva decât să-ţi pună o lesă în jurul gâtului. Cel mai uşor şi mai simplu este să le spui să plece.

— Şi să am încredere în prietenele tale ascunse? întrebă el încet.

Mult prea încet.

Nu putea rezolva nimic cu murdăria de pe chip; ar fi trebuit să-l lase să trimită după apă. Acum nu mai putea cere, după ce refuzase.

— Ştii că nu poţi să ai încredere în Elaida, zise ea cu grijă, întorcându-se către el. Aducându-şi aminte de ce se întâmplase ultima dată, nu voia să aducă vorba de femeile Aes Sedai din Salidar.

— Nu am încredere în nicio Aes Sedai. Ele… Rand ezită aici, de parcă ar fi vrut să folosească alt cuvânt, deşi nu îşi dădea seama care… ele vor încerca să mă folosească, iar eu voi încerca să le folosesc pe ele. Un cerc foarte drăguţ, nu-i aşa?

Dacă se gândise vreodată că i s-ar putea permite să ajungă lângă femeile Aes Sedai din Salidar, ochii lui îi spulberară iluzia, atât de duri, de reci, că tremură pe dinăuntru. Poate dacă se înfuria suficient de tare, dacă ieşeau suficiente scântei cu Coiren astfel încât solia să se întoarcă la Tar Valon cu mâna goală, poate…

— Dacă tu crezi că e drăguţ, fie; tu ***eşti*** Dragonul Renăscut. Bine, din moment ce ai de gând să mergi mai departe, măcar să o faci cum trebuie. Să-ţi aduci însă aminte că sunt Aes Sedai. Chiar şi un rege le ascultă cu respect, chiar dacă nu e de acord

cu ele, şi se grăbeşte spre Tar Valon în ceasul în care e chemat. Chiar şi înalţii Seniori taireni ar face asta, chiar şi Pedro Niall.

Prostul iar rânjea la ea sau cel puţin îi arăta dinţii; restul feţei era alb ca piatra de râu.

— Sper că eşti atent. Încerc să te ajut.

Doar că nu în felul în care credea.

— Dacă vrei să te foloseşti de ele, nu trebuie să le faci să se înfoaie ca nişte pisici muiate în apă. Dragonul Renăscut nu o să le impresioneze mai mult decât mă impresionează pe mine, cu toate hainele elegante şi tronurile, şi sceptrul de prostănac, zise aruncând o privire plină de dispreţ la lancea cu ciucuri; pe Lumină, chestia aia îi făcea pielea ca de găină! Nu o să-ţi cadă în genunchi când o să te vadă, şi nici tu nu o să mori dacă ele nu fac asta. Nu o să mori nici dacă o să fii respectuos. Apleacă-ţi puţin capul ăla încăpăţânat. Nu înseamnă că te umileşti dacă le arăţi respectul cuvenit, dacă eşti un pic modest.

— Respectul cuvenit, spuse el, căzut pe gânduri. Oftă, clătinând din cap, trecându-şi o mână prin păr. Presupun că nu pot vorbi cu o Aes Sedai cum aş vorbi cu un nobil care complotează pe la spatele meu. E un sfat bun, Egwene. O să încerc. Voi fi la fel de umil ca un şoarece.

Încercând să pară că nu se grăbeşte, îşi frecă din nou chipul cu batista, ascunzându-şi ochii mari. Nu era sigură că îi ies ochii din orbite, dar ar fi fost foarte posibil. Toată viaţa ei, ori de câte ori spusese că drumul bun este în dreapta, el ridicase fruntea sus, insistând că este în stânga! De ce se hotărâse să asculte tocmai acum?

Mai putea face ceva, aşa cum stăteau lucrurile? Cel puţin nu îi strica să fie respectuos. Chiar dacă o urmau pe Elaida, o enerva ideea ca cineva să fie impertinent cu o Aes Sedai. Numai că ***voia*** ca el să fie impertinent şi mai arogant decât fusese vreodată. Acum nu mai putea schimba nimic; el nu era greu de cap. Doar exasperant.

— Doar pentru asta ai venit? întrebă el.

Nu putea pleca încă. Mai avea o şansă să îndrepte lucrurile sau măcar să se asigure că nu el avea atât de mult câlţi în cap încât să se ducă la Tar Valon.

— Ştii că e o Călăuză a Vânturilor a Oamenilor Mării pe un brăzdar-de-ape pe râu? ***Spuma Albă;*** era un subiect ca oricare altul, să schimbe discuţia. A venit să te vadă şi am auzit că devine nerăbdătoare.

Asta aflase de la Gawyn. Erian vâslise ea singură până la corabie să afle ce fac Oamenii Mării atât de departe de ţărmuri, dar nu i se permisese să urce la bord. Se întorsese cu o stare de spirit care s-ar fi numit furie oarbă pentru orice altă femeie care nu era Aes Sedai. Egwene bănuia de ce erau acolo, dar nu voia să-i spună lui Rand; măcar o dată să întâlnească şi el pe cineva fără să se aştepte să i se facă temenele.

— Se pare că Atha'an Miere sunt peste tot, zise Rand aşezându-se într-un scaun; părea amuzat, dar Egwene ar fi putut jura că nu din cauza Oamenilor Mării. Berelain spune că ar trebui s-o primesc pe această Harine din Togara Două Vânturi, dar, dacă are temperamentul de care povesteşte Berelain, poate să mai aştepte. Sunt suficiente femei furioase pe mine, deocamdată.

Avea parcă ocazia de a spune ce voia, dar nu pe de-a-ntregul.

— Nu înţeleg de ce. Mereu ai avut ceva fermecător în felul tău de a fi.

În aceeaşi clipă îşi dori să nu fi spus nimic. Vorbele ei nu făceau decât să accentueze ceea ce ***nu*** voia ca el să facă. Încruntat, Rand părea că nu o auzise deloc.

— Egwene, ştiu că nu o placi pe Berelain, dar nu e mai mult decât atât, nu? Adică, te joci atât de bine de-a Aielii că uneori mă aştept să o inviţi să danseze cu tine dansul suliţelor. A fost necăjită de ceva, neliniştită, dar nu a vrut să spună de ce.

Probabil, femeia întâlnise un bărbat care îi spusese nu; ar fi fost suficient să-i zguduie lumea lui Berelain din temelii.

— Nu i-am spus o duzină de vorbe de când cu Stânca din Tear şi nici atunci nu i-am spus decât câteva cuvinte. Rand, doar nu crezi că…

Una dintre uşi se crăpă puţin, doar cât Somara să îşi vâre capul înăuntru.

— Aes Sedai sunt aici, ***car'a'carn.***

Rand îşi întoarse capul spre uşă, cu trăsăturile împietrite.

— Nu trebuiau să vină decât peste…! Se gândeau că mă vor prinde cu garda jos, nu? O să înveţe cine face aici regulile.

În acea clipă lui Egwene nu îi păsa nici dacă încercau să-l surprindă fără pantaloni. Berelain îi zbură din minte. Somara făcu un gest discret care ar fi putut însemna deferenţă. Nici asta nu o interesa. Rand ar fi putut să le împiedice să o ia cu ele, dacă îl ruga. Nu trebuia decât să stea aproape de el de-acum încolo, ca ele să nu o poată despărţi de Izvor şi să o înhaţe de cum punea primul pas în stradă. Trebuia doar să îl roage, să se pună sub protecţia lui. Alegerea între asta şi a fi cărată într-un sac la Tar Valon îi strângea stomacul într-un ghem. În primul rând, nu avea să devină niciodată Aes Sedai dacă se ascundea după el, o enerva însăşi ideea de a se ascunde după cineva. Numai că ele erau chiar acolo, dincolo de uşă, iar într-un ceas ea ar putea fi într-un sac sau într-o situaţie la fel de bună. Nu o ajuta cu nimic să respire încet şi adânc.

— Rand, se mai poate ieşi de aici pe altundeva? Dacă nu se poate, mă ascund în una dintre camere. Nu trebuie să ştie că sunt aici. Rand? Rand! Mă asculţi?

El vorbi, dar, în mod clar, nu ei.

— Deci, ***eşti*** aici, şopti răguşit. Acum e prea târziu să te gândeşti la atâtea coincidenţe.

Se uita în gol cu furie sau poate cu teamă.

— Arză-te-ar focul, răspunde-mi! Ştiu că eşti aici!

Egwene îşi linse buzele înainte de a se putea opri. Poate că Somara se uita la el cu ce putea fi descris doar ca îngrijorare maternă – iar el nici nu-i remarcase gluma –, dar stomacul lui

Egwene se răsucea încet. Nu putea să fi înnebunit aşa brusc. Nu se putea. Dar şi adineauri păruse că aude o voce, şi poate şi vorbise cu ea.

Nu îşi dădu seama când se apropie de el, dar brusc mâna ei îi apăsă fruntea. Nynaeve mereu spunea să verifice mai întâi dacă are febră, deşi la ce i-ar fi putut servi acum... Dacă ar fi ştiut să Tămăduiască mai mult de-o fărâmă. Dar nici asta nu ar fi servit la nimic. Nu dacă deja...

— Rand, eşti...? Te simţi bine?

El îşi reveni, scuturând din cap, uitându-se suspicios la ea. In clipa următoare fu în picioare, prinzându-i mâna, împingând-o atât de repede către capătul camerei, încât aproape se împiedică încercând să ţină pasul cu el.

— Stai aici! ordonă grăbit, punând-o lângă platformă. Se dădu înapoi.

Frecându-şi braţul cu suficientă vigoare ca el să bage de seamă, începu să îl urmeze. Bărbaţii nu îşi dădeau seama cât de puternici erau; nici măcar Gawyn nu realiza asta uneori, dar cu el nu se supăra.

— Ce crezi că...?

— Nu te mişca, spuse pe un ton dezgustat. Arză-l-ar focul, face valuri dacă te mişti! Pot să-l leg de podea, dar tot nu o să poţi să ţopăi. Nu ştiu cât de mare pot să îl fac şi nu e momentul să aflăm acum.

Egwene rămase cu gura deschisă o clipă, apoi o închise repede. Legat de podea? Ce tot vorbea? Brusc îşi dădu seama şi uită să se întrebe pe cine să-l ardă. Rand ţesuse ***saidinul*** în jurul ei. Făcu ochii mari; respira prea iute, dar nu se putea controla. Cât de aproape era? Fiecare strop de raţiune îi spunea că mana nu se putea scurge prin ceea ce ţesea el; o mai atinsese cu ***saidin*** înainte, însă gândul ăsta o făcea să se simtă şi mai rău. Din instinct, îşi lăsă umerii în jos, strângându-şi fusta în faţa ei.

— Ce…? Ce-ai făcut? zise, foarte mândră de vocea ei, poate doar un pic neliniştită, care nu semăna deloc cu ţipătul pe care voia să-l scoată.

— Uită-te în oglindă, râse el.

Râsese!

Se supuse ţâfnoasă şi icni uluită. În oglindă se vedea scaunul aurit pe platformă. Şi o parte din restul camerei. Dar nu şi ea.

— Sunt… invizibilă, reuşi să spună. Moiraine îi ascunsese odată pe toţi în spatele unui zid de ***saidar,*** dar cum învăţase el să facă aşa ceva?

— Mult mai bine decât să te ascunzi sub patul meu, vorbi el cu aerul din dreapta capului ei, de parcă la ***asta*** se gândise ea! Vreau să mă vezi cât de plin de respect pot să fiu. În plus, spuse serios, poate că o să vezi ceva ce îmi scapă mie. Şi poate că o să şi vrei să îmi spui ce.

Sări pe platformă râzând, pescui suliţa cu ciucuri şi se aşeză.

— Trimite-le înăuntru, Somara. Să lăsăm solia Turnului să vină la Dragonul Renăscut.

Zâmbetul lui strâmb o nelinişti pe Egwene la fel de mult ca apropierea ***saidinului*** ţesut. Cât de aproape ***era*** chestia aia afurisită?

Somara dispăru şi, peste câteva clipe, uşile se deschiseră larg.

În frunte se afla o femeie plinuţă, impunătoare, care nu putea fi decât Coiren, într-o rochie de un albastru-închis, încadrată un pas în urmă de Nesune, într-o rochie simplă de lână brună, şi o Aes Sedai cu părul ca pana corbului, drăguţă, cu chipul rotund şi o gură plinuţă, poruncitoare, într-o rochie de mătase verde. Egwene şi-ar fi dorit ca Aes Sedai să poarte mereu culorile propriei Ajah – Albele aşa făceau ori de câte ori aveau ocazia –, dar, indiferent ce era, nu credea să fie o Verde, după privirea dură pe care i-o aruncă lui Rand de la primul pas făcut în cameră. Abia reuşea să-şi mascheze dispreţul sub masca unui calm rece; poate ar fi reuşit cu cineva care nu era obişnuit cu

Aes Sedai. Oare o să-şi dea Rand seama? Poate că nu, părea concentrat pe Coiren, ce avea o expresie de nepătruns. Nesune, desigur, se uita la toate cele, cu ochii ei de pasăre alunecând într-o parte şi în alta.

În acea clipă, Egwene se simţi foarte bucuroasă că el pusese acea ţesătură în jurul ei. Începu să-şi tamponeze chipul cu batista, apoi îngheţă. Spusese că o leagă de podea. O legase oare? Pe Lumină. Ar fi putut sta acolo goală, din câte ştia. Doar că privirea lui Nesune trecu peste ea fără să se oprească. Pe chipul lui Egwene începură să se scurgă broboane de sudoare. Era scăldată de transpiraţie. Arză-l-ar focul de om! Ar fi fost foarte fericită să se ascundă sub patul lui.

În spatele lor soseau încă o duzină de femei, îmbrăcate simplu, cu pelerine de praf atârnate la spate. Cele mai multe erau solide, dar se chinuiau să care două cufere ce nu erau chiar mici, având Flacăra Tar Valonului gravată pe benzile de aramă. Servitoarele aşezară cuferele jos cu suspine de uşurare, mişcându-şi braţele şi îndreptându-se de spate în timp ce uşa se închidea, iar Coiren şi celelalte două se aplecară la unison făcând reverenţe nu foarte adânci.

Rand se ridică din scaun înainte ca ele să termine. Lumina difuză a ***saidarului*** le înconjura pe femei, pe toate trei împreună; se legaseră. Egwene încercă să-şi aducă aminte ce văzuse, cum o făceau; în ciuda strălucirii, nimic nu le tulbura calmul când Rand se apropie de servitoare şi se uită atent la fiecare chip.

Ce făcea…? Desigur, se asigura că niciuna nu avea trăsăturile lipsite de vârstă ale unei Aes Sedai. Egwene clătină din cap, apoi îngheţă iarăşi. Era un prost dacă îşi imagina că asta era suficient. Cele mai multe erau prea în vârstă – nu bătrâne, dar puteai să le dai nişte ani –, dar două erau suficient de tinere ca să fie femei ridicate de curând la rangul de Aes Sedai. Nu erau totuşi – Egwene putea simţi harul doar în cele trei femei, fiind

destul de aproape, dar în mod cert nu şi-ar fi dat seama doar privindu-le.

Ridicând bărbia unei femei tinere şi solide, el îi zâmbi privind-o în ochi.

— Nu îţi fie teamă, spuse cu blândeţe. Ea se clătină cuprinsă de leşin. Rand oftă şi se întoarse pe călcâie. Nu se uită la Aes Sedai când trecu pe lângă ele.

— Nu veţi conduce în apropierea mea, spuse ferm. Eliberaţi Puterea.

Pe chipul lui Nesune trecu în grabă umbra unei îndoieli, dar celelalte două îl priviră liniştite cum se aşază. Frecându-şi braţul – Egwene fusese acolo când el învăţase ce însemna acea senzaţie – vorbi cu un ton mai aspru.

— Am spus că nu veţi conduce în prezenţa mea. Nici măcar nu veţi îmbrăţişa ***saidarul.***

Momentul părea că durează o veşnicie, iar Egwene se rugă în linişte. Ce avea el să facă dacă ele nu renunţau? Va încerca să le separe de Izvor? Era mult mai greu să separi o femeie de ***saidar,*** odată ce îl îmbrăţişa. Nu era sigură că era posibil cu trei femei, legate între ele, nici măcar pentru Rand. Şi, mai rău, ce ar fi făcut dacă încercau ceva? Strălucirea dispăru, şi ea abia reuşi să-şi înăbuşe un oftat de uşurare. Ţesătura lui o făcea invizibilă, dar era limpede că sunetul trecea nestingherit.

— Mult mai bine, zise Rand cu un zâmbet care nu-i atingea ochii. Haideţi să o luăm de la început. Sunteţi oaspeţi de seamă, tocmai aţi intrat în încăpere în această clipă.

Ele înţelegeau, desigur. Rand nu ghicise. Coiren se crispă uşor, iar ochii femeii cu părul ca pana corbului se măriră. Nesune dădu din cap către ea însăşi, adăugând probabil o notiţă în minte. Egwene spera cu disperare că va fi prudent. Lui Nesune nu-i va scăpa nimic.

Coiren făcu un efort vizibil să se adune, aranjându-şi rochia şi cât pe-aci şi şalul pe care nu îl purta.

— Am onoarea, anunţă cu voce sunătoare, să fiu Coiren Saeldain Aes Sedai, Ambasadoare a Turnului Alb şi emisar al Elaidei do Avriny a'Roihan, Păstrătoare a Sigiliilor, Flacăra Tar Valonului, Suprema înscăunată Amyrlin.

Celelalte două aveau titluri mai puţin pompoase, dar erau tot Aes Sedai; femeia cu ochii duri era Galina Casban.

— Eu sunt Rand al'Thor.

Simplitatea contrasta puternic. Ele nu amintiseră de Dragonul Renăscut, şi nici el, dar asta făcuse cumva aerul să-i şoptească titlul. Coiren inspiră adânc, înclinând capul de parcă ar fi auzit acea şoaptă nerostită.

— Aducem cu noi o pioasă invitaţie adresată Dragonului Renăscut. Tronul Amyrlin este pe deplin ştiutor de semnele arătate şi de împlinirea profeţiilor…

Tonul rotund ajunse după ceva vreme la subiect, că Rand ar trebui să le însoţească la Turnul Alb, „cu toată onoarea care i se cuvenea" şi că, dacă Rand avea să accepte invitaţia, Elaida nu avea să-i ofere doar protecţia Turnului, ci şi întreaga lui greutate şi influenţă. Mai urmară alte înflorituri, înainte de a termina cu:

— … şi ca simbol al acestui lucru, Tronul Amyrlin trimite acest mic cadou.

Se întoarse către cufere, cu mâna ridicată, apoi ezită cu un mic rictus. Le făcu semn servitoarelor de două ori până înţeleseră că trebuie să ridice capacele strânse cu benzi de aramă; probabil intenţionase să le ridice cu ajutorul ***saidarului.*** Cuferele erau pline cu săculeţi de piele. La un alt gest scurt, servitoarele începură să le desfacă.

Egwene îşi reprimă un icnet. Nu era de mirare că femeile se chinuiseră cu ele. Din săculeţi se revărsau monede de aur de toate dimensiunile, inele şi coliere strălucitoare, pietre preţioase. Era o avere, chiar dacă dedesubt nu ar mai fi fost nimic.

Cu spatele rezemat de scaunul care semăna cu un tron, Rand privea cuferele cu un zâmbet subţire. Aes Sedai îl studiau, cu

chipurile acoperite de masca liniştii, dar cu toate astea Egwene crezu că vede o sclipire de satisfacţie în ochii lui Coirein şi o umbră de dispreţ pe buzele Galinei. Nesune… Nesune era adevăratul pericol.

Brusc, capacele cuferelor se închiseră cu zgomot, fără să fie atinse de mâna cuiva, iar servitoarele săriră înapoi, fără să-şi ascundă gemetele de spaimă. Femeile Aes Sedai se crispară, iar Egwene se ruga, asudând. Îl voia arogant şi un pic insolent, dar doar cât să le pună la punct, nu atât de mult încât să încerce să-l domolească pe loc.

Brusc îşi dădu seama că până atunci nu se arătase deloc „umil ca un şoarece". Nici nu-i trecuse prin cap. Omul se jucase cu ea! Dacă nu ar fi fost prea înspăimântată ca să fie sigură de genunchii ei, s-ar fi dus să-i înroşească urechile.

— O grămadă de aur, spuse Rand relaxat, cu un zâmbet larg.

Îi pot găsi o întrebuinţare. Egwene clipi. Păruse chiar lacom!

Coiren îi răspunse zâmbind şi ea, părând întruchiparea satisfacţiei.

— Tronul Amyrlin este, desigur, generos. Când vei ajunge în Turnul Alb…

— Când ajung în Turn, o întrerupse Rand de parcă ar fi vorbit singur. Da, de-abia aştept ziua în care voi sta în Turn, zise aplecându-se înainte, cu un cot pe genunchi şi Sceptrul Dragonului clătinându-se. Va mai dura ceva vreme, înţelegeţi? Mai am treburi pe care trebuie să le termin aici, în Andor, şi în alte părţi.

Buzele lui Coiren se strânseră o clipă, dar vocea îi rămase la fel de liniştită ca de obicei.

— Nu avem obiecţii să ne odihnim câteva zile înainte de a ne începe călătoria de reîntoarcere la Tar Valon. Între timp, pot sugera ca una dintre noi să-şi ofere sfaturile dacă ai nevoie? Am auzit, desigur, de sfârşitul nefericit al lui Moiraine. Eu nu mă pot oferi, dar Nesune ori Galina ar fi disponibile.

Rand le studie pe cele două încruntat, iar Egwene îşi ţinu respiraţia Părea să asculte iarăşi ceva sau pe cineva. Nesune îl examina la fel de deschis cum o făcuse şi el. Galina îşi atingea ţesătura fustei fără să pară că-şi dădea seama de asta.

— Nu, spuse într-un final, lăsându-se pe spate, cu braţele pe spătar; părea şi mai mult un tron acum. Nu e sigur. Nu aş dori ca una dintre voi să primească accidental o suliţă în coaste.

Coiren deschise gura, dar el vorbi peste ea.

— Pentru propria voastră siguranţă, niciuna dintre voi nu se va apropia la mai puţin de o milă, fără a avea permisiunea mea. Veţi şti când voi fi pregătit să merg cu voi. Vă promit acest lucru.

Se ridică brusc în picioare. Urcat pe platformă, era suficient de înalt ca Aes Sedai să-şi dea capul pe spate ca să-l privească, şi era clar că nici uneia dintre ele nu-i convenea situaţia, aşa cum nu le convenea nici ce spusese. Îl priveau trei chipuri cioplite în piatră.

— Vă las să vă întoarceţi la odihnă acum. Cu cât mai repede mă pot ocupa de anumite lucruri, cu atât mai repede pot merge la Turn. Vă trimit vorbă când vă pot primi din nou.

Nu erau prea fericite să fie date afară atât de brusc sau să fie date afară în orice mod – Aes Sedai hotărau când se termina o audienţă –, dar nu puteau face nimic altceva decât o reverenţă scurtă, calmul Aes Sedai fiind aproape spulberat de nemulţumire. Pe când se întorceau să iasă, Rand zise ca din întâmplare:

— Am uitat să întreb. Ce mai face Alviarin?

— Este bine, răspunse Galina rămânând cu gura căscată şi ochii mari pentru o clipă.

Păm să fie uimită că vorbise.

Coiren ezită, dând impresia că vrea să adauge ceva, dar Rand rămăsese nerăbdător în picioare, aproape dând din picior. După ce plecară, coborî, cântărind suliţa în mână şi uitându-se la uşile închise.

Fără să mai piardă niciun moment, Egwene se duse cu paşi mari către el.

— Ce joc e ăsta, Rand al'Thor? Ei bine?

Făcu jumătate de duzină de paşi înainte de a-şi vedea imaginea într-o oglindă şi îşi dădu seama că trecuse prin ţesătura lui de ***saidirt.***

Măcar nu simţise nimic.

— E una din ale lui Alviarin, spuse el gânditor. Galina. E una dintre prietenele lui Alviarin. Pun rămăşag.

Ea pufni, aşezându-se în faţa lui.

— Ţi-ai pierde ultimul bănuţ şi te-ai şi înţepa singur cu furca în picior. Galina e o Roşie sau eu nu am mai văzut una până acum.

— Pentru că nu mă place, se uită Rand la ea făcând-o să-şi dorească să nu fie acolo. Pentru că îi e teamă de mine?

Nu se strâmba, nu radia, nici măcar nu se uita ciudat la ea, dar, cumva, părea să ştie lucruri pe care ea nu le ştia. ***Ura*** asta. Zâmbi atât de brusc că o făcu să clipească.

— Egwene, te aştepţi să cred că tu poţi spune de ce Ajah aparţine o femeie doar uitându-te la faţa ei?

— Nu, dar…

— În orice caz, chiar şi Roşiile ar putea sfârşi urmându-mă. Cunosc profeţiile la fel de bine ca oricine altcineva. „Turnul fără pată se rupe şi îngenunchează în faţa semnului uitat." Iar asta a fost scris înainte de a se construi Turnul Alb, ce altceva ar putea fi „turnul fără pată"? Iar semnul uitat? Flamura mea, cu vechiul simbol Aes Sedai.

— Arză-te-ar focul, Rand al'Thor!

Blestemul se auzi mai ciudat decât şi-ar fi dorit; nu era obişnuită să spună astfel de lucruri.

— Arză-te-ar Lumina! Doar nu te gândeşti serios să te duci cu ele? Nu poţi!

Rand îşi dezveli dinţii amuzat. Amuzat!

— Nu am făcut ce voiai? Şi ce mi-ai spus să fac şi ce voiai de fapt.

Ea îşi strânse buzele indignată. De parcă nu era de-ajuns că ştia, i-o mai şi arunca în faţă, ceea ce era foarte nepoliticos.

— Rand, te rog, ascultă-mă. Elaida…

— Problema acum e cum te poţi întoarce la corturi fără ca ele să afle că ai fost aici. Mă aştept să aibă iscoade în Palat.

— Rand, trebuie să mă asculţi!

— Ce zici de o călătorie într-unul dintre coşurile mari de rufe? Pot ruga două Fecioare să îl care.

Îi venea să-şi azvârle exasperată mâinile în aer. Era la fel de grăbit să scape de ea, ca şi de Aes Sedai.

— Propriile picioare îmi sunt suficiente, mulţumesc. Auzi, un coş de rufe! Nu ar trebui să-mi fac griji dacă mi-ai spune cum treci din Caemlyn aici de câte ori pofteşti.

Nu ştia de ce o rodea aşa că întrebase, dar nu se simţea bine.

— Ştiu că nu mă poţi învăţa, dar, dacă mi-ai spune cum, poate aş învăţa să fac asta cu ***saidarul.***

În loc de glumele pe care se aştepta să le audă pe seama sa, Rand îi luă un capăt al şalului cu ambele mâini.

— Pânza, spuse. Caemlyn, împunse lâna cu un deget, făcând o adâncitură, şi Cairhien. Cu un deget de la cealaltă mână făcu altă adâncitură, apoi le aduse împreună. Îndoi pânza şi fac o gaură dintr-o parte în alta. Nu ştiu prin ce fac gaura, dar nu este niciun spaţiu între un capăt al găurii şi celălalt. Te ajută? adăugă, lăsând şalul.

Muşcându-şi buzele, Egwene se încruntă cu amărăciune la şal. Nu o ajuta deloc. Doar gândul de a găuri Pânza o neliniştea. Sperase să fie ceva precum descoperirea lui despre ***Tel'aran'rhiod.*** Nu că a fi avut de gând să facă aşa ceva, dar avea o grămadă de timp liber, iar înţeleptele tot bombăneau că Aes Sedai întrebau întruna cum puteau să intre în carne şi oase în ***Tel'aran'rhiod.*** Se gândise că poate ar fi reuşit dacă făcea – similaritatea era singurul cuvânt care putea descrie asta – să fie o similaritate între lumea reală şi propria reflecţie în Lumea Viselor. Asta ar fi creat un spaţiu în care puteai pur şi simplu

păşi dintr-un loc în altul. Dacă metoda de a călători a lui Rand ar fi fost cât de cât la fel, ar fi încercat, dar asta… ***Saidarul*** făcea ce doreai, atâta vreme cât îţi aminteai că este infinit mai puternic decât tine şi că trebuia să-l ghidezi cu blândeţe; încearcă numai să-l forţezi şi te trezeai moartă sau ruptă pentru totdeauna de Izvor, înainte de a apuca să urli.

— Rand, eşti sigur că nu are rost să fac lucrurile la fel ca… sau… Nu ştia cum să pună în cuvinte ce voia să spună, dar el clătină din cap, făcând-o să tacă.

— Sună ca şi cum aş schimba ţesătura Pânzei? Cred că m-ar sfâşia în bucăţi numai dacă aş încerca. Fac o gaură, zise împungând-o cu un deget ca să demonstreze.

Ei bine, nu avea niciun rost să mai continue. Îşi aranjă şalul iritată.

— Rand, despre Oamenii Mării. Nu ştiu mai multe decât ţi-am spus deja – ştia, însă nu avea de gând să-i spună –, dar trebuie să fie ceva important dacă au venit de atât de departe să te vadă.

— Pe Lumină, murmură el, sari de la una la alta ca o picătură de apă pe o plită încinsă. O să-i primesc când o să am timp, zise frecându-şi fruntea, cu privirea în gol; clipi, uitându-se iarăşi la ea. Ai de gând să stai până se întorc?

Chiar voia să scape de ea. Egwene se opri la uşă, dar el mergea deja cu paşi mari prin încăpere, cu mâinile prinse la spate, vorbind singur încet, dar reuşi să audă câteva cuvinte:

— Unde te ascunzi, arză-te-ar? Ştiu că eşti aici!

Ieşi, cuprinsă de un fior. Dacă deja înnebunea, nu mai putea fi salvat. Roata ţesea aşa cum Roata dorea, iar ţesătura sa trebuia primită.

Dându-şi seama că se uita lung după servitorii care forfoteau pe hol, întrebându-se care dintre ei ar fi putut fi agenţi Aes Sedai, se forţă să se oprească. Roata ţesea aşa cum Roata voia. Îi făcu un semn de salut Somarei, îşi îndreptă umerii şi se

stăpâni să nu alerge către cea mai apropiată ieşire pentru servitori.

Nu se spuneau multe vorbe în cea mai bună trăsură a lui Arilyn, în timp ce aceasta se îndepărta de Palatul Soarelui, urmată de căruţa în care fuseseră cuferele, împovărată acum doar de servitoare şi de căruţaş. Nesune îşi atingea gânditoare buzele cu degetele. Un tânăr fascinant. Un obiect de studiu fascinant. Piciorul îi atinse una dintre cutiile cu specimene de sub bancă; nu pleca nicăieri fără cutiile de specimene adecvate. S-ar fi putut crede că lumea fusese catalogată de mult timp, dar, de când plecase din Tar Valon, strânsese cincizeci de plante, de două ori mai multe insecte, oasele şi blana unei vulpi, trei ciocârlii de feluri diferite şi nu mai puţin de cinci specii de veveriţe de pământ care nu fuseseră catalogate niciodată.

— Nu ştiam că eşti prietenă cu Alviarin, spuse Coiren după un timp.

Galina pufni.

— Nu este necesar să fiu prietenă cu ea ca să ştiu că era bine când am plecat.

Nesune se întrebă dacă femeia îşi dădea seama că era bosumflată. Poate doar forma buzelor, dar fiecare se învăţa să trăiască până la urmă cu propria faţă.

— Crezi că ştia cu adevărat? continuă Galina. Că am… e imposibil. Probabil că a ghicit.

Nesune îşi ascuţi auzul, deşi continua să îşi atingă buzele cu degetele. Fusese clar o încercare de a schimba subiectul şi un semn că Galina era neliniştită. Tăcerea dura atât de mult, deoarece nimeni nu voia să aducă vorba de al'Thor, iar alt subiect nu părea posibil. Când nu dorise Galina să vorbească de Alviarin? Iar cele două nu erau deloc prietene; arareori o Roşie îşi găsea prietene în afara propriei Ajah. Nesune puse întrebarea într-o cutiuţă a minţii.

— Dacă ar ghici, ar putea face avere la bâlciuri. Coiren nu era proastă. Peste măsură de bombastică, dar nu proastă. Indiferent

cât de ridicol ni se pare, trebuie să presupunem că poate simţi ***saidarul*** la o femeie.

— Asta ar putea fi dezastruos, murmură Galina. Nu. Nu se poate. Probabil a ghicit. Orice bărbat care poate conduce Puterea ar fi presupus că îmbrăţişam ***saidarul.***

Bosumflarea femeii o irita pe Nesune. Întreaga expediţie o irita. Ar fi fost fericită să se alăture de bunăvoie, dacă ar fi fost rugată, dar Jesse Bilal nu o rugase; Jesse mai că o aruncase pe un cal. Indiferent ce faceau alte Ajah, conducătoarea consiliului Brunelor nu trebuia să se comporte aşa. Dar mai rău decât orice, se gândi Nesune, era că tovarăşele ei se concentrau atât de tare pe al'Thor, încât nu păreau în stare să se gândească şi la altceva.

— Aveţi idee, spuse de parcă ar fi gândit cu voce tare, cine e sora care a participat la întrevederea noastră?

Poate că nu era o soră – trei femei Aiel răsăreau ori de câte ori se ducea la Biblioteca Regală, iar două dintre ele puteau conduce –, dar voia să le vadă reacţia. Nu fu dezamăgită; sau, mai degrabă, fu. Coiren îşi îndreptă spatele, iar Galina se holbă. Abia se abţinu să nu ofteze. Erau cu adevărat oarbe. La doar câţiva paşi de o femeie care putea conduce şi nu o simţiseră pentru că nu o văzuseră.

— Nu ştiu cum a fost ascunsă, continuă Nesune, dar o să fie interesant să descoperim.

Cu siguranţă era opera lui; ar fi simţit orice ţesătură de ***saidar.*** Nu o întrebară dacă era sigură, ştiau că nu se înşală.

— Este confirmarea că Moiraine trăieşte, rânji sinistru Galina. Propun să o trimitem pe Beldeine să o găsească. O înhăţăm şi o legăm fedeleş în pivniţă. Aşa o luăm de lângă al'Thor şi putem să o cărăm la Tar Valon alături de el. Mă îndoiesc că o să observe, atâta vreme cât îi fluturăm suficient aur pe la nas.

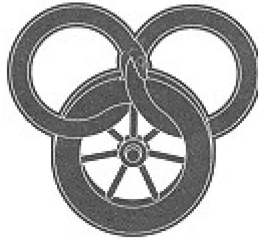
— Nu avem nicio dovadă în plus, spuse Coiren clătinându-şi capul cu emfază, nu despre Moiraine, în orice caz. Poate că e misterioasa sa Verde. Sunt de acord să aflăm cine este, dar la

restul trebuie să ne gândim bine. Nu o să risc un plan atât de minuţios pus la cale. Trebuie să înţelegem că al'Thor are o legătură cu femeia asta – indiferent cine este – şi că cererea lui pentru mai mult timp ar putea fi doar o strategie. Din fericire, avem timp.

Galina aprobă din cap, chiar dacă reţinut; mai degrabă s-ar fi măritat şi s-ar fi stabilit la o fermă decât să-şi rişte planurile.

Nesune oftă uşor. În afară de stilul pompos, singura slăbiciune a lui Coiren era că spunea lucruri evidente. Avea o minte bună, atunci când şi-o folosea. Iar timp suficient. Piciorul ei atinse din nou cutia cu specimene. Indiferent cum urmau să se desfăşoare evenimentele, lucrarea pe care ea avea de gând să o scrie despre al'Thor va fi încununarea muncii ei de-o viaţă.

CAPITOLUL 28

Depeşe

LEWS THERIN ***ERA*** ACOLO – Rand era sigur dar nu mai auzea nicio şoaptă. Restul zilei încercă să se gândească la alte lucruri, indiferent cât erau de inutile. Berelain stătea ca pe ghimpi după ce trecuse de nenumărate ori să îi ceară să facă lucruri pe care era la fel de bine în stare să le stăpânească singură; nu era sigur, dar parcă începuse să-l ocolească. Chiar şi Rhuarc părea să se simtă vânat, după ce-l încolţi a zecea oară despre Shaido; nu se mişcaseră şi singurele opţiuni pe care le vedea Rhuarc erau să-i lase în Piscul Dragonului sau să-i scoată de acolo. Herid Fel o ştersese, iar Idrien se grăbi să spună că adeseori făcea asta, şi era de negăsit; când Fel cădea pe gânduri, uneori se şi rătăcea în oraş. Nu era vina ei, nu era răspunzătoare pentru el, dar Rand o lăsă tremurând, albă la faţă. Nervii lui păreau o furtună care se apropia la orizont. Ţipă la Meilan şi la Maringil până tremurară în cizme şi plecară cu chipurile albe o făcu să plângă incoerent pe Colavaere, iar pe Anaiyella să fugă

cu fustele ridicate până la genunchi. Ţipă şi la Amys şi Sorilea când veniră să-l întrebe ce le spusese femeilor Aes Sedai; după chipul pe care îl avea Sorilea îndepărtându-se, bănui că era prima dată în viaţa ei când cineva ridica vocea la ea. De vină era faptul că ştia – ***ştia –*** că Lews Therin era cu adevărat acolo, mai mult decât o voce, era un bărbat care i se ascundea în minte.

Noaptea îl găsi temându-se să doarmă, temându-se ca Lews Therin să nu preia controlul de îndată ce aluneca în somn. Când adormi în final, visele agitate îl făcură să se zvârcolească şi să mormăie. De cum se îmblânzi întunericul, se trezi în cearşafurile ude şi încâlcite, cu ochii plini de nisip, având în şură gustul unui cal mort de şase zile, simţind durere în picioare. In toate visele pe care şi le amintea, fugea de ceva nevăzut. Se ridică din patul înalt şi se spălă la bazinul aurit. ***Gai'shain*** care aducea de obicei apă proaspătă nu apăruse încă, cerul fiind încă cenuşiu, dar îi rămăsese suficientă de seara trecută.

Aproape că terminase de bărbierit când se opri brusc, cu lama lângă obraz, uitându-se la reflexia lui în oglindă. Fugă. Fusese sigur că fugea de Rătăciţi în visele sale sau de Cel întunecat, sau de Tarmon Gai'don, sau poate chiar de Lews Therin. Atât de plin de sine; sigur că Dragonul Renăscut nu putea fi fugărit în vise decât de Cel întunecat. Cu toate protestele lui că era Rand al'Thor, părea să uite acest lucru la fel de uşor ca oricine altceva. Rand al'Thor fugise de Elayne, de teama de a o iubi, la fel cum fugise de teama de a o iubi pe Aviendha.

Oglinda se sparse, cioburile izbindu-se în vasul de porţelan. Bucăţile rămase în ramă îi întorceau o imagine fragmentată.

Eliberând ***saidinul,*** bărbieri cu grijă ultima porţiune acoperită de clăbuci şi strânse cu grijă briciul. Nu va mai fugi. Va face ceea ce trebuia să facă, dar nu va mai fugi.

Când ieşi pe coridor, găsi două Fecioare aşteptând. Harilin, o roşcată subţirică de vârsta sa, alergă să le anunţe pe celelalte de cum ieşi din cameră. Chiarid, o blondă cu ochi veseli,

suficient de în vârstă să-i fie mamă, îl urmă prin coridoarele în care se agitau doar câţiva servitori, surprinşi să-l vadă treaz atât de devreme. De obicei, când erau singuri, Chiarid făcea glume pe seama sa – pe unele le înţelegea; îl vedea ca pe un frate mai tânăr care nu trebuia lăsat să se umfle în pene prea mult –, dar îi simţi starea de spirit şi nu spuse nimic. Aruncă o privire dezgustată sabiei, dar numai o dată.

Nandera şi restul Fecioarelor îi ajunseră din urmă înainte de a ajunge la jumătatea drumului către camera rezervată Călătoriei, şi-i înţeleseră repede tăcerea. La fel şi mayenarienii şi Ochii Negri care păşeau prin uşa pătrată, sculptată. Rand crezu că va părăsi Cairhienul fără să-i spună nimeni un cuvânt, până când o femeie tânără, înveşmântată în culorile roşu-albastru ale lui Berelain se repezi, făcând o reverenţă adâncă, tocmai când el deschidea poarta.

— Prima vă trimite asta, gâfâi ea, întinzându-i o scrisoare cu un sigiliu mare, verde; părea că alergase tot drumul să-l găsească. E de la Oamenii Mării, Seniore Dragon.

Rand îndesă scrisoarea în buzunarul hainei şi păşi prin poartă, ignorând întrebarea femeii dacă să aştepte vreun răspuns, în acea dimineaţă voia linişte. Îşi trecu un deget peste crestăturile Sceptrului Dragonului. Trebuia să fie puternic şi dur şi să renunţe la mila faţă de el însuşi.

Sala Tronului din Caemlyn era întunecată şi o simţi iarăşi pe Alanna cuibărită în mintea lui. Era încă noapte acolo, dar ea era trează; ştia asta la fel de sigur cum ştia că plânge, la fel de sigur cum ştia că lacrimile i se opriseră de cum închisese poarta în urma ultimelor Fecioare. Simţea o avalanşă de emoţii greu de înţeles, dar era sigur că ea ştia că se întorsese. Fără îndoială că ea şi legătura ei avuseseră de-a face cu plecarea lui, dar acum accepta legătura, chiar dacă nu îi făcea nicio plăcere. Gândul ăsta aproape îl făcu să chicotească; era mai bine să o accepte, dacă nu putea schimba nimic. Legase un fir de el – nu mai mult de un singur fir; Lumină, fă să nu fie nimic mai mult – şi nu ar fi

trebuit să fie necazuri, dacă nu o lăsa într-atât de aproape încât să îl transforme într-o lesă. Şi-ar fi dorit ca Thom Merrilin să fie acolo; Thom ştia probabil totul despre Străjeri şi legături; ştia lucruri surprinzătoare. Ei bine, dacă o găsea pe Elayne, îl găsea şi pe Thom. Asta era tot.

Saidinul alcătui un glob de lumină, Foc şi Aer, luminând Sala Tronului. Bătrânele regine, ascunse în întunericul de deasupra sa, nu-l mai supărau. Erau doar picturi pe sticlă colorată.

Nu acelaşi lucru ar fi putut să-l spună despre Aviendha. În faţa camerelor lui, Nandera le spuse Fecioarelor să plece, cu excepţia lui Jalani, iar cele două plecară să verifice camerele, în timp ce el folosea Puterea să aprindă lămpile, aruncând apoi Sceptrul Dragonului pe o măsuţă gravată cu fildeş, decorată cu mult mai puţin aur decât cele din Palatul Soarelui. Toate mobilele erau aşa, cu mai puţin aur, dar cu mai multe sculpturi, de obicei lei sau trandafiri. Un covor mare era aşezat pe podea, cu fire de aur împrejurul trandafirilor.

Se îndoia că el ar fi auzit paşii moi ai Fecioarelor fără ***saidin,*** dar, înainte ca ele să străbată anticamera, Aviendha ieşi din dormitorul întunecat cu părul vâlvoi şi un cuţit în mână. Cu aceleaşi veşminte pe care le purtase atunci când venise pe lume. Rămase ţeapănă ca un băţ când dădu cu ochii de el şi intră grăbită, aproape alergând. O lumină subţire se strecură prin crăpătura uşii, o lampă aprinsă. Nandera râse încet, schimbând priviri cu Jalani.

— N-o să-i înţeleg niciodată pe Aieli, mormăi în barbă Rand, îndepărtând Izvorul. Nu era doar faptul că Fecioarele găseau situaţia caraghioasă; încetase de mult să încerce să înţeleagă umorul Aiel. Era Aviendha. Credea că este ***foarte*** amuzant să se dezbrace în faţa lui, dar cum îi zărea măcar glezna – atunci când nu i-o arăta ea – se transforma într-o pisică opărită. Nemaivorbind de faptul că dădea vina pe el. Nandera râse scurt.

— Nu pe Aieli nu-i înţelegi tu, ci pe femei. Niciun bărbat nu le-a înţeles vreodată pe femei.

— Bărbaţii, pe de altă parte, interveni Jalani, sunt foarte simpli.

Se uită lung la ea şi obrajii care păstrau încă urmele copilăriei se înroşiră uşor. Nandera părea gata să râdă în gura mare.

„Moarte“, şopti Lews Therin. Rand uită de orice altceva.

„Moarte? Ce vrei să spui?“

„Moartea vine.“

„Ce fel de moarte? întrebă Rand. Ce tot vorbeşti?“

„Cine eşti tu? Unde mă aflu?“

Rand se simţi gâtuit. Fusese sigur, dar… Era prima dată când Lews Therin îi spusese ceva, ceva adresat lui fără putinţă de tăgadă.

„Sunt Rand al'Thor. Eşti înlăuntrul minţii mele.“

Înlăuntru… Nu! Sunt eu însumi! Sunt Lews Therin Telamon! Sunt euuuuuu…“ Strigătul se stinse în depărtare.

„Vino înapoi, strigă Rand. Ce moarte? Răspunde-mi, arză-te-ar!“ Tăcere. Se mişcă neliniştit. Era una să ştie, dar un om mort, înlăuntrul său, vorbind de moarte, îl făcea să se simtă murdar, ca atingerea manei ***saidinului.***

Ceva îi atinse mâna şi aproape se deschise iarăşi ***saidinului,*** înainte de a-şi da seama că e Aviendha. Probabil sărise pur şi simplu în hainele ei, dar arăta de parcă şi-ar fi petrecut un ceas să-şi aranjeze şi ultimul fir de păr. Oamenii spuneau că Aielii nu arătau niciodată nicio emoţie, însă erau doar mai rezervaţi.

Chipurile lor erau la fel de expresive ca ale celorlalţi dacă ştiai cum să te uiţi. Aviendha era sfâşiată între îngrijorare şi furie.

— Eşti bine? întrebă ea.

— Mă gândeam doar, îi răspunse. Era destul de adevărat. „Răspunde-mi, Lews Therin! Vino înapoi şi răspunde-mi!“ De ce crezuse oare că tăcerea se potrivea dimineţii?

Din nefericire, Aviendha îl crezu pe cuvânt, iar dacă nu mai avea de ce să fie îngrijorată… îşi puse mâinile în şolduri. Ăsta era un lucru pe care-l înţelegea despre femei, fie Aiel, fie din Două Râuri sau de aiurea; mâinile puse în şolduri însemnau

necazuri. Nici n-ar mai fi trebuit să se deranjeze să aprindă lămpile; ochii ei ardeau suficient de tare să lumineze încăperea.

— Iar ai plecat fără mine. Am promis înţeleptelor să stau lângă tine până vor hotărî ele altfel, dar tu ai făcut ca promisiunea mea să nu însemne nimic. Ai ***toh*** către mine pentru asta, Rand al'Thor. Nandera, de aici încolo să mi se spună unde merge şi când. Nu trebuie să i se permită să plece fără mine dacă trebuie să-l însoţesc.

Nandera ezită o clipă înainte de a da din cap.

— O să fie cum vrei, Aviendha.

Rand se răţoi la amândouă:

— Ia staţi aşa! Nimănui nu i se va spune de venirile şi plecările mele, decât dacă spun eu.

— Mi-am dat cuvântul, Rand al'Thor, spuse Nandera cu o voce plată.

Se uita fix în ochii lui, fără să aibă de gând să cedeze.

— Şi eu, răspunse Jalani în acelaşi mod.

Rand deschise gura, dar şi-o închise la loc. Afurisitul de ***ji'e'toh.*** Nu avea rost să menţioneze că e ***car'a'carn,*** desigur. Aviendha părea uşor surprinsă că avusese ceva de protestat; se pare că pentru ea lucrurile era deja stabilite. Îşi mişcă umerii stânjenit, şi nu din cauza ei. Senzaţia de murdărie era acolo, chiar mai puternică. Poate că Lews Therin se întorsese. Rand îl chemă în tăcere, dar nu primi niciun răspuns.

O bătaie în uşă o precedă pe jupâneasa Harfor, care intră făcând obişnuita-i reverenţă adâncă. Prima Slujnică nu părea afectată de ora matinală, desigur; indiferent de ora din zi, Renee Harfor arăta de parcă tocmai terminase de îmbrăcat.

— Au fost câteva veniri în oraş, Seniore Dragon, iar Seniorul Bashere crede că trebuie să fii înştiinţat imediat. Doamna Aemlyn şi Seniorul Culhan au venit ieri la prânz şi stau la Seniorul Pelivar. Doamna Arathelle a intrat un ceas mai târziu, cu o suită mare. Seniorul Barei şi Seniorul Macharan, Doamna Sergase şi Doamna Negara au venit noaptea, separat, cu câţiva

oameni fiecare. Nimeni nu a venit să-şi prezinte omagiile la Palat.

Pronunţase ultimele cuvinte cu un ton egal, fără să lase să i se ghicească opinia.

— Sunt veşti bune, îi spuse, şi erau, indiferent dacă îşi prezentaseră omagiile sau nu. Aemlyn şi soţul ei, Culhan, erau aproape la fel de puternici ca Pelivar, Arathelle mai puternică decât toţi, cu excepţia lui Luan sau a Dyelinei. Ceilalţi aparţineau unor Case mici şi, dintre ei, doar Barei era conducătorul Casei lui, dar nobilii care i se opuseseră lui „Gaebril“ începuseră să se adune. Erau veşti bune, atâta timp cât reuşea să o găsească pe Elayne înainte ca ei să decidă să încerce să-i smulgă oraşul.

Jupâneasa Harfor se uită o clipă la el, apoi îi întinse o scrisoare cu un sigiliu albastru.

— A venit aseară târziu, Seniore Dragon. Adusă de un grăjdar. Un grăjdar murdar. Stăpâna Brăzdarului Oamenilor Mării nu a fost deloc încântată că aţi plecat când ea a venit în audienţă.

De data asta dezaprobarea i se citea clar în voce, deşi nu era limpede dacă era legată de Călăuza Vânturilor sau de plecarea lui Rand, sau pentru felul cum fusese adusă scrisoarea.

Rand oftă; uitase cu totul de Oamenii Mării din Caemlyn. Îşi aduse aminte de scrisoarea pe care o primise în Cairhien şi o scoase afară. Era acelaşi sigiliu şi pe ceara verde, şi pe cea albastră, deşi nu îşi dădea seama ce voia să reprezinte. Două chestii ca nişte castroane turtite, legate între ele de o linie groasă. Ambele erau adresate „Coramoorului“, cine ştie ce sau cine o fi fost. El însuşi, presupuse. Poate aşa numeau Oamenii Mării Dragonul Renăscut. Rupse sigiliul albastru. Nu era nicio formulă de salut şi nu arăta ca nicio scrisoare ce i se adresase vreodată în calitate de Dragon Renăscut.

Dacă va voi Lumina, te vei întoarce până la urmă la Caemlyn. Cum am străbătut cale lungă pentru a te vedea, poate îmi voi face timp pentru tine când te întorci.

Zaida din Parede Aripi-Negre, a clanului Catelar, Stăpâna Brăzdarului.

Se părea că jupâneasa Harfor avusese dreptate; Călăuza Vânturilor nu fusese mulţumită. Sigiliul verde nu ascundea ceva diferit.

Dacă Lumina va dori, te voi primi pe puntea Spumei Albe cât de repede vei putea veni.

Harine din Togara Două Vânturi, a clanului Shodein, Stăpâna Brăzdarului.

— Veşti proaste? întrebă Aviendha.

— Nu ştiu.

Incruntându-se la scrisori, nici nu băgă de seamă că jupâneasa Harfor deschisese uşa unei femei îmbrăcate în roşu şi alb, schimbând cu ea câteva cuvinte în şoaptă. Niciuna dintre aceste femei ale Oamenilor Mării nu părea o persoană cu care să-şi dorească să petreacă un ceas. Citise toate traducerile Profeţiilor Dragonului pe care le putuse găsi şi, deşi chiar şi cea mai clară dintre ele era tulbure, nu găsise nimic scris de Ath’an Miere. Poate pe vasele lor şi pe insulele lor îndepărtate, ei aveau să fie neamul neatins de el sau de Tarmon Gai’don. Trebuia să trimită scuze acestei Zaida, dar poate putea să se eschiveze prin Bashere; Bashere avea suficiente titluri să măgulească vanitatea oricui.

— Nu cred.

Servitoarea căzu în genunchi la picioarele lui, capul alb plecat şi mâinile ridicate pentru a-i da altă scrisoare, un pergament greu de data asta. Postura ei îl făcu să clipească; nici măcar în Tear nu văzuse un servitor care să se umilească aşa, cu atât mai puţin în Andor. Jupâneasa Harfor clătina din cap încruntată. Femeia îngenuncheată vorbi, cu chipul plecat:

— Aceasta a venit pentru Seniorul Dragon.

— Sulin? întrebă el şocat. Ce faci? Ce faci în***... fusta*** asta?

Sulin îşi ridică privirea; arăta oribil, un lup care încerca foarte tare să fie porumbel.

— Sunt straiele servitoarelor care se supun pentru arginţi, zise fluturând scrisoarea în mâinile ridicate. Mi s-a ordonat să spun că aceasta tocmai a sosit pentru Seniorul Dragon de către un… călăreţ care a plecat imediat.

Prima Slujnică plescăi nervoasă din limbă.

— Vreau un răspuns clar, zise el smulgându-i pergamentul sigilat. Imediat ea se ridică în picioare. Vino aici, Sulin. Sulin, vreau un răspuns!

Dar ea fugea la fel de repede pe cât o făcuse vreodată în ***cadin'sor,*** ieşind pe uşă. Jupâneasa Harfor se uita la Nandera.

— Ţi-am spus că nu o să meargă. Şi v-am spus amândurora că, atâta vreme cât poartă livreaua palatului, mă aştept să facă cinste acesteia, indiferent dacă e Aiel sau Regina din Saldaea.

Făcu o reverenţă, aruncându-i în grabă lui Rand un „Seniore Dragon", şi ieşi mormăind în barbă despre nebunii de Aieli.

Era de acord cu ea. Îşi plimbă privirea de la Nandera la Aviendha şi Jalani. Niciuna dintre ele nu părea câtuşi de puţin surprinsă. Niciuna nu părea să fi văzut ceva ieşit din comun.

— Pe Lumină! Vreţi să-mi spuneţi şi mie ce se întâmplă? Era Sulin!

— Mai întâi, zise Nandera, eu şi Sulin am fost la bucătării. Ea credea că se cuvenea să cureţe tigăi şi lucruri de genul ăsta. Dar acolo un ins ne-a spus că are deja toate ajutoarele care îi trebuie; părea să creadă că Sulin o să se lupte mereu cu toată lumea. Nu era foarte înalt, spuse făcând un semn sub bărbia lui Rand, dar pe cât era de înalt, pe atât era de lat, şi cred că, dacă nu plecam, se oferea să danseze cu noi dansul suliţelor. Apoi am fost să o vedem pe femeia Reene Harfor, care pare aici stăpâna casei, zise cu o mică grimasă; femeia ori e stăpâna casei, ori nu – modul de a gândi Aiel nu avea loc pentru o Primă Slujnică. Nu a înţeles, dar a fost de acord până la urmă. Am crezut că Sulin o să se răzgândească atunci când o să-şi dea seama că Reene Harfor voia să-i dea o fustă, dar sigur că nu s-a răzgândit. Sulin

are mai mult curaj ca mine. Mai degrabă aş fi devenit ***gai'shain*** decât o nouă ***Seia Doon.***

— Eu, spuse cu dârzenie Jalani, aş fi preferat să fiu bătută de fratele-dintâi al celui mai mare duşman, în faţa mamei mele, timp de un an.

Ochii Nanderei se îngustară dezaprobatori, iar degetele îi tresăriră, dar, în loc să vorbească prin semne, spuse:

— Te lauzi ca un Shaido, fată.

Dacă Jalani ar fi fost mai în vârstă, cele trei insulte deliberate ar fi stârnit necazuri, dar aşa îşi strânse pleoapele să-şi ascundă privirea de cei care auziseră cum era făcută de ruşine. Rand îşi trecu degetele prin păr.

— Reene nu înţelege? Eu nu înţeleg, Nandera. De ce face asta? A renunţat la suliţă? Dacă s-a măritat cu un andoran – lucruri şi mai ciudate se întâmplaseră în jurul lui –, o să-i dau suficient aur să-şi cumpere o fermă sau ce vor ei. Nu trebuie să devină servitoare.

Jalani făcu ochii mari, iar cele trei femei îl priveau de parcă ***el*** era cel nebun.

— Sulin îşi împlineşte ***toh-***ul, Rand al'Thor, spuse ferm Aviendha; stătea foarte dreaptă, privindu-l drept în ochi, o bună imitaţie de Amys. Doar că în fiecare zi părea să o imite mai puţin şi să devină ea însăşi aşa. Nu te priveşte pe tine.

Jalani dădu din cap fermă; Nandera stătea acolo, privind leneş vârful suliţei.

— Sulin este treaba mea, le spuse. Dacă i se întâmplă ceva…

Brusc îşi aminti de schimbul de cuvinte pe care îl auzise înainte de a pleca la Shadar Logoth. Nandera o acuzase pe Sulin că le-a vorbit ***gai'shain-***ilor ca şi cum ar fi fost ***Far Dareis Mai,*** iar Sulin recunoscuse, spunând că se va ocupa mai târziu de asta. Nu o mai văzuse pe Sulin de când se întorseseră de la Shadar Logoth, dar crezuse că e doar furioasă pe el şi-i lăsa pe alţii să îl păzească. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Învăţai ceva despre ***ji'e'toh*** dacă petreceai mai mult timp cu un Aiel, iar

Fecioarele erau mai sensibile decât oricine, poate cu excepţia Câinilor de Piatră şi a Ochilor Negri. Şi mai era şi Aviendha şi încercările ei de a-l transforma într-un Aiel.

Lucrurile erau simple, pe cât de simple puteau fi în ***ji'e'toh.*** Dacă nu ar fi fost atât de absorbit de el însuşi, şi-ar fi dat seama de la început. Îi puteai aminti chiar şi unei stăpâne a casei cine era, în fiecare zi în care purta albul ***gai'shain –*** era foarte rușinos, dar permis, chiar încurajat câteodată –, dar pentru membri a nouă din cele treisprezece frăţii aceasta reprezenta o mare dezonoare, cu excepţia câtorva circumstanţe pe care nu şi le putea aminti. ***Far Dareis Mai*** făcea parte din cele nouă. Era unul dintre puţinele moduri de a căpăta ***toh-***ul în faţa unui ***gai'shain,*** dar era considerată una dintre cele mai greu de îndeplinit obligaţii. Se pare că Sulin decisese să accepte o ruşine şi mai mare, potrivit Aielilor, decât ruşinea pe care o făcuse. Era ***toh-***ul ei, prin urmare, şi alegerea ei de a se spăla de ruşine aşa cum credea de cuviinţă, alegerea ei de a continua cât dorea să facă ceva ce dispreţuia. Cine altcineva ar fi ştiut mai bine valoarea onoarei ei sau cât de mare îi era obligaţia? Dar, cu toate astea, ea făcuse acel lucru, pentru că el nu-i îngăduise mai mult timp.

— Este vina mea, spuse.

Greşise să spună asta. Jalani se uita la el uluită. Aviendha se înroşi de ruşine; îi tot spusese că, pentru ***ji'e'toh,*** nu există scuze. Când căpătai o obligaţie faţă de duşmanul de sânge salvându-ţi copilul, plăteai preţul fără crâcnire.

Nandera îi aruncă Aviendhei o privire cel puţin dispreţuitoare.

— Dacă nu ai mai visa cu ochii deschişi la sprâncenele lui, l-ai învăţa mai bine.

Chipul Aviendhei se înnegri de indignare, dar Nandera vorbi în limbajul semnelor cu Jalani, făcând-o să-şi dea capul pe spate, zguduită de hohote de râs, iar obrajii roşii ca focul ai Aviendhei se aprinseră şi mai mult, iarăşi profund stânjenită. Rand aproape se aştepta să audă o invitaţie la dansul suliţelor. Sigur,

nu pe de-a-ntregul; Aviendha îi spusese că nici înţeleptele, nici ucenicele lor nu făceau aşa ceva. Dar nu ar fi fost surprins să-i înroşească urechile Nanderei. Vorbi repede pentru a preîntâmpina acest lucru:

— Şi acum nu am eu ***toh***-ul către ea, din moment ce eu sunt răspunzător de ce a făcut Sulin?

Se pare că era posibil să se facă şi mai tare de râs. Cumva, Aviendha reuşi să se înroşească şi mai mult, iar Jalani studia cu mare interes covorul de la picioarele sale. Chiar şi Nandera părea mâhnită de ignoranţa lui. Putea să ţi se spună că ai ***toh-ul,*** deşi era insultător, ţi se putea reaminti, dar să întrebi însemna să nu ştii. Ei bine, ştia că nu ştie. Ar fi putut începe prin a-i ordona lui Sulin să lase slujba aceia ridicolă, să se îmbrace iar în ***cadin'sor,*** şi... Şi să o oprească să-şi îndeplinească ***toh-ul.*** Orice ar fi făcut ca să-i uşureze povara ar fi fost o piedică pentru onoarea ei. ***Toh-ul*** ei, alegerea ei. Era ceva acolo, dar nu îşi dădea seama ce. Poate reuşea să o întrebe pe Aviendha. Mai târziu, când nu avea să mai fie atât de ruşinată. Chipurile celor trei femei îi dăduseră de înţeles că o făcuse de ruşine suficient pentru moment. Pe Lumină, ce încurcătură!

Intrebându-se cum ar putea găsi o scăpare, îşi dădu seama că încă ţinea în mână scrisoarea adusă de Sulin. O puse într-un buzunar, îşi desfăcu centura sabiei, aşezând-o deasupra Sceptrului Dragonului, apoi scoase din nou pergamentul. Cine ar trimite un mesaj printr-un călăreţ care nu se opreşte nici măcar pentru micul dejun? Nu era nimic scris pe partea exterioară a pergamentului, niciun nume; doar călăreţul care dispăruse i-ar fi putut spune cui îi era adresată. Nu cunoştea nici sigiliul – un fel de floare într-o ceară roz iar pergamentul era greu, dintre cele mai scumpe. Conţinutul, scris cu litere dantelate, îi aduse un zâmbet gânditor.

Vere,

Vremurile sunt grele, dar am considerat că trebuie să îţi scriu ca să te asigur de bunăvoinţa mea şi să-mi exprim speranţa că

şi tu simţi la fel. Nu îţi fie teamă; te cunosc şi te accept, dar sunt şi dintre aceia care nu ar zâmbi bucuroşi dacă cineva s-ar apropia de tine fără intermedierea lor. Nu doresc nimic, decât să păstrezi taina mea în focul inimii tale.

Alliandre Maritha

— La ce rânjeşti? întrebă Aviendha uitându-se curioasă la scrisoare.

Încă mai era un pic mânioasă pentru ce-i făcuse.

— E plăcut să primeşti veşti de la cineva care are un fel atât de simplu de a fi, îi răspunse. Jocul Caselor era simplu în comparaţie cu ***ji'e'toh.*** Numele era suficient ca să-şi dea seama cine trimisese scrisoarea, dar, dacă aceasta ar fi căzut în mâinile cui nu trebuia, ar fi părut adresată unui prieten sau poate un răspuns călduros către un petiţionar. Alliandre Maritha Kigarin, Binecuvântată de Lumină, Regina Ghealdanului, care în mod cert nu ar fi scris astfel unei persoane pe care nu o întâlnise niciodată, şi în special Dragonului Renăscut. Era îngrijorată desigur de faptul că erau Mantii Albe în Amadicia şi de Profet, Masema. Trebuia să facă ceva în privinţa lui Masema. Alliandre era prudentă, neîncredinţând hârtiei mai mult decât era nevoie. Şi îi aducea aminte să ardă pergamentul. Focul inimii. Dar era prima dată când un conducător i se adresa, fără să aibă sabia pusă la gâtul neamului său. Acum, dacă ar fi găsit-o pe Elayne să-i poată da Andorul înainte să aibă loc o nouă luptă.

Uşa se deschise încet, dar, nevăzând nimic, se întoarse la scrisoare, întrebându-se dacă înţelesese toate sensurile. Citind, îşi frecă nasul. Lews Therin şi vorbăria lui despre moarte. Rand nu putea scăpa de senzaţia aceea de murdărie.

— Eu şi Jalani o să stăm afară, spuse Nandera.

Dădu din cap absent, cu ochii în scrisoare. Probabil, Thom ar fi văzut dintr-o privire alte şase lucruri care lui îi scăpaseră. Aviendha îi puse o mână pe braţ, apoi şi-o retrase repede.

— Rand al'Thor, trebuie să vorbesc serios cu tine.

Brusc, totul se legă în mintea lui. Uşa se deschisese. Mirosea murdăria, nu doar o simţea în nări, dar nu era un miros adevărat. Lăsând să-i cadă scrisoarea, o împinse atât de tare pe Aviendha, încât aceasta căzu cu un ţipăt – departe de el; departe de primejdie; totul părea că încetinise –, se deschise ***saidinului*** şi începu să ţeasă.

Nandera şi Jalani tocmai se întorceau să vadă ce o făcuse pe Aviendha să ţipe. Rand trebui să se uite cu atenţie să-l vadă pe bărbatul înalt, într-o haină cenuşie, pe care niciuna dintre Fecioare nu-l văzu în timp ce plutea parcă printre ele, cu ochii întunecaţi, morţi, fixaţi asupra lui Rand. Chiar şi concentrându-se, privirea sa fu gata să alunece pe lângă Vineţiu. Căci asta era, unul dintre asasinii Celui întunecat. Când scrisoarea atinse podeaua, Vineţiul îşi dădu seama că Rand îl văzuse. Aviendha era încă în aer, după ce ricoşase dur de podea; un cuţit apăru în mâna Vineţiului, ţinut jos, şi ţâşni înainte. Rand îl prinse cu fire de Aer, aproape plin de dispreţ. Pe lângă umărul său ţâşni o bară de foc groasă cât încheietura mâinii unui om, făcându-i în piept o gaură cât pumnul. Asasinul muri înainte de a se putea zbate; capul îi căzu în piept, iar ochii aceia, la fel de lipsiţi de viaţă ca înainte, se holbară ţintă la Rand.

Indiferent ce i se făcuse Vineţiului, nu mai funcţiona după moarte. Mort, era la fel de vizibil ca oricine altcineva. Aviendha, care tocmai începuse să se adune de pe jos, ţipă uimită, iar Rand simţi furnicăturile care-i spuneau că îmbrăţişase ***saidarul.*** Nandera îşi ducea mâna către văl, cu o exclamaţie frântă la mijloc, iar Jalani apucase să şi-l tragă pe jumătate.

Rand lăsă cadavrul să cadă, dar păstră ***saidinul*** în timp ce se întorcea să-l înfrunte pe Taim, care stătea în uşa dormitorului său.

— De ce l-ai ucis? întrebă cu o duritate care nu venea în întregime de la Vid. Îl capturasem; poate mi-ar fi spus ceva, poate chiar cine l-a trimis. Şi ce faci aici, furişându-te în dormitorul meu?

Taim intră cu paşi mari, complet liniştit, purtând o haină neagră, cu dragoni în albastru şi auriu pe mâneci. Aviendha se ridică în picioare şi, în ciuda ***saidarului,*** părea gata să folosească cuţitul scos din teacă în aceeaşi măsură în care era gata să-l bage înapoi. Nandera şi Jalani aveau vălurile trase, gata de luptă, cu suliţele pregătite. Taim le ignoră; Rand simţi cum Puterea îl părăseşte pe bărbat. Nu părea neliniştit că ***saidinul*** încă îl umplea pe Rand. Acel aproape-zâmbet ciudat îi încreţi buzele când aruncă o privire scurtă Vineţiului.

— Urâte lucruri, cei Făr-de-Suflet.

Oricine altcineva ar fi tremurat. Nu şi Taim.

— Am deschis o poartă în balconul tău pentru că eram sigur că vrei să auzi veştile imediat.

— Cineva care învaţă prea repede? îl întrerupse Rand, iar zâmbetul apăru din nou pe buzele lui Taim.

— Nu, nu este un Rătăcit deghizat, doar dacă nu a reuşit să se deghizeze într-un băiat de douăzeci de ani. Numele lui e Jahar Narishma şi are scânteia, deşi încă nu a descoperit-o. Bărbaţii îşi descoperă talentul mai târziu ca femeile. Ar trebui să te întorci la şcoală; ai fi surprins de schimbări.

Rand nu se îndoia. Jahar Narishma nu era un nume andoran; din câte ştia, nu existau limite pentru Topirea-n văzduh, iar Taim părea că ajunsese foarte departe cu recrutările sale. Nu spuse nimic, uitându-se la cadavrul de pe covor. Taim avu o grimasă, dar nu de dispreţ, ci de nerăbdare.

— Crede-mă, aş vrea să fie încă viu la fel de mult ca şi tine. L-am văzut şi am acţionat fără să mă gândesc; ultimul lucru pe care l-aş vrea ar fi ca tu să mori. L-ai prins în clipa în care începusem să conduc şi a fost prea târziu să mă opresc.

„Trebuie să-l omor, murmură Lews Therin, iar Puterea răbufni în Rand. Îngheţă, luptându-se să îndepărteze ***saidinul.*** Era o adevărată luptă. Lews Therin încerca să se agaţe de Putere, încerca să conducă. Într-un final, încetul cu încetul, Izvorul se stinse ca o apă ce se scurge printr-o găleată găurită.

„De ce? întrebă. De ce vrei să-l omori?“ Nu primi niciun răspuns, doar un hohot nebun şi un bocet stingându-se în depărtări.

Aviendha îl privea îngrijorată. Îşi pusese deoparte cuţitul, dar furnicăturile din piele îi spuneau că încă ţinea ***saidarul*** în ea. Cele două Fecioare îşi dădură jos vălurile, acum că devenise clar că apariţia lui Taim nu fusese un atac; reuşeau să se uite şi la Taim, şi în restul camerei, schimbând din când în când priviri abătute.

Rand îşi trase un scaun lângă masa unde sabia i se odihnea peste Sceptrul Dragonului. Lupta durase câteva clipe, dar îşi simţea genunchii moi. Lews Therin aproape reuşise să preia controlul sau cel puţin controlul asupra ***Saidinului.*** Înainte, la şcoală, reuşise să se mintă singur, dar nu şi acum.

Taim nu dădea niciun semn că ar fi remarcat ceva. Aplecându-se să ridice scrisoarea, aruncă o privire scurtă asupra ei, înainte de a i-o întinde cu o plecăciune scurtă.

Rand îndesă pergamentul în buzunar; nimic nu-l clintea pe Taim; nimic nu-i tulbura echilibrul. De ce voia Lews Therin să-l ucidă?

— După cât de înverşunat erai să le atacăm pe femeile Aes Sedai, mă mir că nu ai propus să-l lovim pe Sammael. Tu şi cu mine, împreună, poate şi câţiva dintre studenţii mai puternici, intrând drept în mijlocul Illianului printr-o poartă. Mai mult ca sigur bărbatul a fost trimis de Sammael.

— Poate, zise Taim scurt, uitându-se la Vineţiu. Ce nu aş da să fiu sigur, spuse cu o voce ce părea sinceră. Cât despre Illian, mă îndoiesc că ar fi atât de simplu să scapi de două Aes Sedai. M-am tot gândit ce aş face eu în locul lui Sammael. Aş păzi fiecare parte din Illian, iar, dacă unui bărbat i-ar trece prin cap să conducă Puterea, aş şti imediat unde este şi aş transforma locul în cenuşă, înainte ca acesta să aibă timp să tragă aer în piept.

Aşa vedea şi Rand lucrurile; nimeni nu ştia mai bine ca Sammael să apere un loc. Poate era doar faptul că Lews Therin

era nebun. Poate şi gelos. Rand încercă să-şi spună că nu evitase şcoala pentru că era gelos, dar mereu simţea un soi de împunsătură în preajma lui Taim.

— Mi-ai spus vestea. Du-te acum să-l antrenezi pe acest Jahar Narishma. Antrenează-l bine. Poate va trebui să-şi folosească abilităţile în curând.

Pentru o clipă ochii lui Taim străluciră, apoi îşi înclină încet capul. Fără o vorbă, se umplu de ***saidin*** şi deschise o poartă chiar acolo. Rand se forţă să rămână aşezat, gol pe dinăuntru, până când poarta se strânse într-o linie subţire de lumină; nu putea risca o altă luptă cu Lews Therin, nu când putea să o piardă şi să-şi dea seama că se luptă cu Taim. De ce-l voia mort Lews Therin? Pe Lumină! Lews Therin voia ca toată lumea să moară, inclusiv el însuşi.

Fusese o dimineaţă plină de evenimente, mai ales dacă se gândea că cerul era încă cenuşiu. Veştile bune le întreceau pe cele rele. Se uită la Vineţiul întins pe covor; rana fusese cauterizată în aceeaşi clipă în care fusese făcută, dar jupâneasa Harfor nu ar fi ratat ocazia să-l anunţe dacă o singură picătură de sânge pătase covorul. Cât despre Stăpâna Brăzdarului Oamenilor Mării, din partea lui n-avea decât să fiarbă în propria supărare; avea destule de făcut, fără ***încă*** o femeie nervoasă pe capul lui.

Nandera şi Jalani încă se bâţâiau de pe un picior pe altul lângă uşă. Ar fi trebuit să se ducă afară de îndată ce plecase Taim.

— Dacă voi două sunteţi supărate din cauza Vineţiului, uitaţi de el. Doar un nebun se aşteaptă să zărească un Făr-de-Suflet altfel decât printr-un noroc chior, şi niciuna din voi nu e nebună.

— Nu e vorba despre asta, spuse Nandera băţoasă.

Falca lui Jalanei era atât de încordată, încât era limpede că se străduia să tacă.

Brusc înţelese. Ele nu credeau că ar fi trebuit să-l vadă pe Vineţiu, dar erau încă ruşinate că nu o făcuseră. Ruşinate de

acest lucru, dar şi temându-se ca ruşinea „eşecului“ lor să nu se răspândească.

— Nu vreau să ştie cineva că Taim a fost aici sau ce a spus. Oamenii sunt deja suficient de nervoşi ştiind că şcoala e undeva în apropierea oraşului, fără să se mai teamă şi că Taim sau unul dintre studenţi ar putea apărea ca din senin. Cred că cel mai bine este să nu spuneţi nimic din ce s-a întâmplat în dimineaţa asta. Nu putem ţine secret un cadavru, dar vreau să-mi promiteţi că nu veţi spune decât că un om a încercat să mă ucidă şi a murit pentru asta. Asta intenţionez să spun oricui şi nu mi-ar plăcea să mă transformaţi într-un mincinos.

Pe chipurile lor se putea citi recunoştinţa.

— Am ***toh-***ul, spuseră aproape în acelaşi timp amândouă.

Rand îşi drese glasul; deşi nu asta intenţionase, măcar le luase o povară de pe umeri. Brusc îşi dădu seama ce ar putea face cu Sulin. Nu avea să-i placă, dar tot îşi va putea împlini ***toh-***ul, poate şi în mai mare măsură dacă nu îi plăcea, iar el şi-ar uşura cumva conştiinţa, împlinind o parte din ***toh***-ul pe care-l avea faţă de ea.

— Duceţi-vă afară acum sau o să încep să cred că ***voi*** vă zgâiţi la sprâncenele mele.

Asta spusese Nandera. Aviendha era fascinată de ***sprâncenele*** lui?

— Hai, duceţi-vă. Şi găsiţi pe cineva care să-l ia pe ăsta de-aici.

Ele ieşiră, cu zâmbete largi, vorbind între ele prin semne, iar Rand se ridică, luând-o pe Aviendha de braţ.

— Spuneai că vrei să vorbim. Hai în dormitor până se face curat aici, zise, gândindu-se că, dacă e vreo pată, ar putea să o cureţe cu Puterea.

Aviendha se smulse din mâna lui.

— Nu, nu acolo. Trăgând adânc aer în piept, îşi moderă tonul, dar încă părea suspicioasă şi mai mult decât furioasă. De ce nu putem vorbi aici?

Nu era vreun motiv, cu excepţia mortului întins pe podea, dar acesta nu conta pentru ea. Îl împinse cu putere în scaun, apoi îl studie, trăgând iarăşi adânc aer în piept înainte de vorbi.

— Ji'e'toh este esenţa Aiel. Noi suntem ***ji'e'toh.*** În această dimineaţă m-ai făcut de ruşine până în adâncul sufletului.

Îşi încrucişă mâinile pe piept, privindu-l drept în ochi în timp ce-i ţinu un lung discurs despre ignoranţa lui şi cât de important era să ascundă acest lucru până când ea va putea îndrepta problema, apoi continuă explicându-i că un ***toh*** trebuia împlinit indiferent de costuri. Continuă ceva timp cu acest lucru.

Era sigur că nu asta voise să spună când îi zisese că trebuie să vorbească cu el, dar îi plăcea prea mult să se uite în ochii ei. Îi plăcea. Încetul cu încetul alungă plăcerea pe care o simţea, până când rămase doar cu o durere difuză.

Credea că reuşise să se ascundă, dar probabil i se schimbase expresia. Aviendha se opri încet, privindu-l lung, respirând greu. Făcu un efort vizibil de a-şi îndepărta privirea.

— Măcar acum înţelegi, murmură. Eu trebuie să… am nevoie… Atâta vreme cât înţelegi.

Strângându-şi fusta, ieşi din cameră – cadavrul ar fi putut fi la fel de bine un tufiş pe care trebuia să-l ocolească.

Îl lăsă singur în camera care părea dintr-odată mai întunecată, singur cu un mort. I se potrivea bine. Când ***gai'shain*** veniră să ia cadavrul, îl găsiră pe Rand râzând uşor.

Padan Fain stătea cu picioarele ridicate pe o rogojină, studiind frumuseţea primelor raze ale dimineţii răsfrânte de lama curbată a pumnalului pe care-l tot întorcea în mâini. Nu mai era suficient să-l poarte la centură; din când în când, trebuia pur şi simplu să-l ţină în mână. Rubinul mare de pe mâner arunca sclipiri malefice. Pumnalul făcea parte din el, iar el din pumnal. Pumnalul era parte a Aridholului, numit de oameni Shadar Logoth, dar şi el era parte a Aridholului. Era nebun şi ştia bine acest lucru, dar nu îi păsa. Soarele strălucea pe lama de oţel,

oţel care era acum mai ucigător decât orice lucru făcut vreodată la Thakandar.

Auzi un foşnet cu jumătate de ureche şi se uită către Myrddraalul care stătea jos în celălalt capăt al camerei, aşteptând ordinele lui. Nu încercă să-i întâlnească privirea; de mult i-o frânsese.

Încercă să se întoarcă la contemplarea lamei, frumuseţea perfectă a morţii perfecte, frumuseţea a ceea ce a fost şi va deveni iarăşi Aridholul, dar Myrddraalul îi întrerupsese concentrarea. I-o stricase. Îi venea să se ducă şi să omoare chestia aia. Pieriţilor le lua mult timp să moară; oare cât de mult dacă folosea pumnalul? Se mişcă iarăşi, de parcă i-ar fi simţit gândurile. Nu, îi putea fi de folos în continuare.

Îi era greu să se concentreze mult asupra unui lucru. Cu excepţia lui Rand al'Thor, desigur. Era atât de aproape de el, încât îl putea simţi, putea arăta în ce direcţie se afla. Al'Thor trăgea de el, trăgea până la durere. Simţise o schimbare în ultima vreme, o schimbare ce venise brusc, de parcă cineva pusese stăpânire pe o parte din al'Thor şi, făcând acest lucru, micşorase ce i se cuvenea lui. Nu conta. Al'Thor era al lui.

Şi-ar fi dorit să simtă durerea lui al'Thor; sigur îi provocase măcar durere. Cât nişte înţepături de purice, dar, dacă erau suficient de multe, aveau să-l sleiască de puteri. Mantiile Albe erau dezlănţuite împotriva ***Dragonului Renăscut.*** Buzele i se ridicară într-un rânjet. Greu de crezut că Niall l-ar fi sprijinit pe al'Thor mai mult decât ar fi făcut-o Elaida, dar mai bine să nu rişte cu afurisitul de Rand al'Thor. Îi atinsese pe amândoi cu lucrul adus din Aridhol; poate că vor mai avea încredere în propriile mame, dar niciodată din acea clipă în al'Thor.

Uşa se deschise cu o bufnitură şi tânărul Perwyn Belman năvăli în cameră, urmărit de mama sa. Nan Belman era o femeie frumoasă, deşi în ultima vreme Fain arareori mai remarca dacă o femeie era frumoasă sau nu, o Iscoadă a Celui întunecat care crezuse că jurămintele ei însemnau doar să se bălăcească în

răutate, până când Padan Fain poposise la uşa ei. Credea că şi el este o Iscoadă a celui întunecat, dar unul cu o poziţie înaltă. Fain trecuse de mult timp dincolo de asta, desigur; ar fi fost mort dacă vreunul dintre Numiţi punea mâna pe el. Gândul îl făcu să chicotească.

Perwyn şi mama sa tresăriră la vederea Myrddraalului, dar băiatul îşi reveni primul şi se duse la Fain, în timp ce femeia încerca încă să-şi recapete suflul.

— Stăpâne Mordeth, Stăpâne Mordeth, strigă băiatul, ţopăind de pe un picior pe altul. Am vestea pe care o aşteptai.

Mordeth. Folosise el numele ăsta? Câteodată, nu-şi putea aminti ce nume folosise, ce nume avea. Punându-şi pumnalul în teaca de sub haină, afişă un zâmbet călduros.

— Şi ce noutate ar fi aceea, băiete?

— Cineva a încercat să-l ucidă pe Dragonul Renăscut în această dimineaţă. Un bărbat. E mort acum. A trecut de toţi Aielii, drept în camerele Dragonului Renăscut.

Zâmbetul lui Fain se transformă într-un rictus. Încercase să-l ucidă pe al’Thor? Al’Thor era al lui! Al’Thor o să moară de mâna lui, nu a altuia! Ia stai. Asasinul trecuse de toate gărzile Aiel, până ajunsese în camerele lui al’Thor?

— Un Vineţiu!

Nu îşi recunoscu propria voce. Vineţii însemna Cei Numiţi. O să scape vreodată de amestecul lor?

Toată furia aia trebuia să se scurgă undeva înainte de a răbufni. Îşi trecu mâna uşor peste faţa băiatului. Ochii copilului ieşiră din orbite; începu să tremure atât de tare că i se auzeau dinţii clănţănind.

Fain nu înţelegea cu adevărat lucrurile pe care le putea face. Câte ceva de la Marele Senior, câte ceva din Aridhol. Se întâmplase după ce încetase să mai fie doar Padan Fain. Abilitatea lui începuse să se manifeste, încetul cu încetul. Tot ce ştia era că acum putea face anumite lucruri, atâta vreme cât putea să atingă.

Nan se aruncă la picioarele lui, agăţându-i-se de haină.

— Milă, Stăpâne Mordeth, gemu ea. Vă rog, aveţi milă! E doar un copil. Doar un copil!

O studie curios o clipă, cu capul uşor înclinat. Chiar era o femeie frumoasă. O împinse cu un picior în piept, să se poată ridica în picioare. Myrddraalul, aruncând o privire furişă, îşi întoarse în grabă faţa când îl văzu privindu-l. Îşi amintea bine… trucurile lui.

Fain se plimba cu paşi mari prin încăpere; trebuia să se mişte. Căderea lui al'Thor trebuia să fie opera lui – a lui! —, nu a Numiţilor. Cum putea să-l rănească iarăşi, să-l lovească în inimă? Mai erau gâsculiţele alea de fete la Ogarul lui Culain, dar, dacă al'Thor nu venise când Ţinutul celor Două Râuri fusese călcat în picioare, de ce i-ar fi păsat dacă dădea foc hanului, cu ţâncii în el? Ce putea folosi? Mai avea câţiva din foştii Copii ai Luminii. Fusese doar un test – dacă vreunul ar fi reuşit să-l omoare pe al'Thor, l-ar fi făcut să-l roage să-l jupoaie de viu –, dar îl costase nişte oameni. Mai avea Myrddraalul şi o mână de troloci ascunşi în afara oraşului, câteva Iscoade strânse în Caemlyn şi altele venind de la Tar Valon. Al'Thor trăgea de el, obligându-l să se mişte. O Iscoadă nu ar fi trebuit să fie diferită cu nimic de oricine altcineva, dar în ultima vreme îi putea recunoaşte dintr-o privire, chiar dacă numai se gândiseră să jure credinţă Umbrei, de parcă ar fi avut frunţile mânjite cu cenuşă.

Nu! Trebuia să se concentreze. Să se concentreze! Să-şi elibereze mintea. Ochii îi căzură pe femeia care gemea mângâindu-şi fiul în timp ce acesta bolborosea prăbuşit, vorbindu-i cu blândeţe, de parcă asta ar fi putut să-l ajute. Fain nu ştia cum îşi putea opri ceea ce făcea odată ce începea; băiatul ar trebui să supravieţuiască, chiar dacă nu va rămâne întreg, odată ce chestia aia se oprea. Fain nu pusese toată inima în a o făuri. Să-şi limpezească mintea. Să se gândească la altceva. O femeie drăguţă. Cât timp trecuse de când nu mai

avusese o femeie? Zâmbind, o apucă de braţ. Trebui să o tragă cu forţa de lângă prostănacul de băiat.

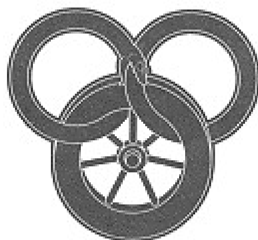
— Vino cu mine.

Vocea îi era diferită, maiestuoasă, îşi pierduse accentul din Lugard, dar nu îşi dădea seama; niciodată nu observa.

— Sunt sigur că măcar tu ştii să-mi arăţi respectul cuvenit. Dacă ai să mă mulţumeşti, nu o să păţeşti nimic.

De ce se zbătea? Doar fusese fermecător. Acum trebuia să îi facă rău. Numai din vina lui al’Thor.

Capitolul 29

Foc şi Spirit

Oprindu-se o clipă la umbra Turnului Mic, Nynaeve îşi şterse chipul, apoi îşi strecură batista pe mânecă. Nu că i-ar fi fost de vreun folos – sudoarea ţâşnea prin toţi porii o clipă mai târziu –, dar voia să arate cât mai bine înăuntru. Voia să fie rece, senină, demnă. Slabe şanse. Tâmplele îi pulsau, iar stomacul părea… fragil; nici nu fusese în stare să se uite la micul dejun. Doar din cauza căldurii, desigur, dar şi-ar fi dorit să se întoarcă în patul ei, să se ghemuiască acolo şi să moară. Colac peste pupăză, simţul vremii nu-i dădea pace; soarele topit ar fi trebuit să fie acum ascuns de nori negri clocotitori, despicaţi de fulgere.

Străjerii care se relaxau în faţa clădirii nu păreau gărzi, dar erau. Îi aduceau aminte de Aielii pe care-i văzuse în Stânca din Tear; probabil şi când dormeau arătau ca nişte lupi. Un bărbat chel, cu chipul pătrat, la fel de scund ca şi ea, dar aproape la fel de lat în umeri, tropăi ieşind din Micul Turn, cu mânerul sabiei

puse pe spate ridicându-se deasupra umărului. Chiar şi el – Jori, legat de Morvrin – reuşea mai bine să-şi ţină firea.

Uno, decorat cu o pană în vârful creştetului, îşi conducea calul prin mulţime, părând să nu observe căldura, în ciuda platoşei de oţel şi a zalelor care-l îmbrăcau de la umeri în jos. Se răsuci în şa ca s-o poată privi cu ochiul cel bun şi Nynaeve simţi că se întunecă la faţă. Birgitte vorbise. De fiecare dată când bărbatul o vedea, aştepta în mod limpede să-i spună de cai. Şi era aproape gata să o facă. Ei bine, ar fi putut, dar nu era bine.

Uno dispăru după colţ, iar Nynaeve oftă. Încerca doar să mai amâne să intre. Myrelle ar fi putut fi acolo. Ştergându-se din nou pe faţă, se încruntă la pielea încreţită de pe mână – era a unsprezecea zi de frecat oale; mai avea douăzeci şi nouă; douăzeci şi nouă! – şi intră.

Era o idee mai răcoare decât în sala mare a hanului, ceea ce îi alina un pic durerea de cap. Toată lumea o numea acum „sala de aşteptare". Nu se pierduse timpul cu reparaţii. Şemineurile aveau pietre lipsă, iar prin găurile din tencuială se vedeau şipcile de lemn. Areina şi Nicola măturau, împreună cu alte novice, dar nu reuşeau să facă mare lucru cu podeaua roasă de vreme. Areina avea faţa schimonosită, dar ei nu-i făcuse niciodată plăcere să trebăluiască alături de novice. În Salidar nimeni nu stătea degeaba. La capătul sălii, Ramada vorbea cu două Aes Sedai subţiri, în vârstă – chipul lor poate că nu purta semnele trecerii anilor, dar părul lor da –, în mod limpede nou-venite după mantiile de praf încă agăţate de umeri. Nici urmă de Myrelle, ceea ce o făcu să ofteze de uşurare; femeia aia o punea pe jar cu fiecare ocazie şi apoi o făcea să se perpelească! La mesele de toate felurile, aranjate pe rânduri, stăteau Aes Sedai, aplecate asupra pergamentelor, împărţind ordine servitorilor sau Străjerilor, dar mai puţine decât prima dată când intrase acolo. Doar conducătoarele de Ajah şi servitoarele lor mai locuiau la etajele de deasupra; toţi ceilalţi plecaseră, pentru ca femeile Aes Sedai să aibă unde lucra. Micul Turn preluase

atribuţiile Turnului Alb, şi mai ales formalităţile. Când Nynaeve văzuse prima dată sala, fusese forfotă, părea că se întâmplă ceva. O impresie falsă, atunci. Acum părea că lucrurile se mişcă greu, dar părea să fie ritmul adecvat Turnului Alb.

Îndreptându-se spre una dintre mese, nu chiar cea mai apropiată, făcu o reverenţă sfioasă.

— Iertaţi-mă, Aes Sedai, dar mi s-a spus că Siuan şi Leane sunt aici. Îmi puteţi spune unde le pot găsi?

Brendas îşi opri fuga peniţei pe hârtie, ridicându-şi către ea ochii reci şi negri. Nynaeve o alesese pe ea în loc de cele de lângă uşă, deoarece Brendas fusese una dintre puţinele Aes Sedai care nu o chinuise niciodată cu întrebări despre Rand. În plus, demult, pe vremea când Siuan fusese Suprem înscăunata Amyrlin, o alesese pe Brendas ca om de încredere. Sigur, nu conta acum, dar Nynaeve găsea mici lucruri liniştitoare acolo unde putea.

— Sunt cu câteva dintre conducătoarele de Ajah, răspunse Brendas cu o voce de gheaţă, perfect lipsită de emoţii pe chipul palid.

Albele arareori arătau emoţii, dar Brendas nu trădase niciodată nici una.

Nynaeve îşi înăbuşi un oftat iritat. Dacă femeile conducătoare le puseseră să raporteze ce mai aflaseră iscoadele, mai dura ceasuri bune. Poate chiar tot restul zilei. Iar atunci va fi înconjurată de cratiţe.

— Mulţumesc, Aes Sedai.

Brendas îi opri cu un gest reverenţa.

— Theodrin a făcut ieri vreun progres cu tine?

— Nu, Aes Sedai.

Dacă vocea îi era un pic prea încordată, avea motive. Theodrin spusese că avea de gând să încerce orice şi se părea că voia să se ţină de cuvânt. Eforturile de ieri constaseră în a o pune să bea vin, să se relaxeze, dar Nynaeve reuşise cumva să bea mai mult decât câteva înghiţituri. Nu credea că avea să uite

vreodată cum o căraseră cântând înapoi în camera ei – cântând! – sau să-şi amintească vreodată fără să se facă roşie ca focul. Probabil Brendas ştia. Probabil toată lumea ştia. Îi venea să urle.

— Întreb doar fiindcă studiile tale par să sufere. Le-am auzit pe câteva surori spunând că ai ajuns la capătul descoperirilor tale remarcabile. Poate că problema stă în muncile în plus pe care le ai de făcut, dar Elaine vine cu ceva nou în fiecare zi, chiar dacă predă şi freacă oale. Unele surori se întreabă dacă nu ar putea să te ajute mai mult decât Theodrin. Poate, dacă am face cu rândul, muncind toată ziua cu tine, am avea mai mult succes decât aceste sesiuni informale cu cineva care este, nu-i aşa, doar ceva mai mult decât o Aleasă.

Femeia vorbise cu un ton egal, fără nici cea mai mică acuzaţie în glas, dar Nynaeve se înroşi de parcă ar fi ţipat la ea.

— Sunt sigură că Theodrin va găsi într-o bună zi cheia, Aes Sedai, zise ea aproape în şoaptă. Mă voi strădui mai mult, Aes Sedai!

Făcând repede o reverenţă, se răsuci pe călcâie şi ieşi înainte ca Brendas să o poată opri din nou. Asta numai ca să dea peste una din nou-venitele cu părul alb. Semănau atât de bine, că probabil erau surori adevărate, fiecare aproape imaginea în oglindă a celeilalte, cu oase fine şi chipuri lungi, patriciene.

Izbitura fu mai mult o atingere şi încercă să se scuze, dar Aes Sedai o fixă cu o privire care ar fi făcut mândru şi un uliu.

— Uită-te pe unde mergi, Aleasă! Pe vremea mea, o Aleasă care călca în picioare o Aes Sedai ar fi avut părul mai alb decât al meu până când termina de frecat podele.

Cealaltă îi atinse braţul.

— Oh, lasă copila în pace, Vandene! Avem treabă.

Vandene pufni ascuţit la ea, dar se lăsă dusă afară.

În timp ce aştepta să le lase să iasă, Nynaeve o văzu pe Sheriam ieşind dintr-una din sălile de întrunire, alături de Myrelle, Morvrin şi Beonin. Myrelle o văzu şi plecă în direcţia ei, dar Sheriam şi Morvrin îi puseră fiecare câte o mână pe braţ,

vorbindu-i repede şi încet, aruncând din când în când priviri scurte către Nynaeve. Continuând să vorbească, cele patru dispărură pe altă uşă.

Nynaeve aşteptă să fie în faţa Turnului Mic pentru a se trage o dată tare, deliberat, de cosiţă. Se întâlniseră cu înţeleptele noaptea trecută. Nu era greu să ghicească de ce o făcuseră pe Myrelle să tacă. Nu trebuia să i se spună dacă Egwene venise în sfârşit în Inima Stâncii. Nynaeve al'Meara căzuse în dizgraţie. Nynaeve al'Meara freca oale ca o novice când ar fi trebuit să fie deja mai mult decât o Aleasă. Nynaeve al'Meara nu ajungea nicăieri cu Theodrin, iar toate descoperirile minunate secaseră. Nynaeve al'Meara nu va ajunge niciodată Aes Sedai. Ştiuse că fusese o greşeală să ia totul de la Moghedien prin Elayne. Ştiuse!

Îşi simţi gura pungă amintindu-şi de un gust groaznic. Frunze de feriga-pisicii fierte şi frunza-sturzului pisată. Un antidot pe care-l folosise pe copiii care nu se dezbărau de a spune minciuni. Ei bine, ea fusese cea care sugerase asta, dar fusese o mare greşeală. Acum Aes Sedai nu mai vorbeau despre invenţiile ei, ci despre lipsa lor. Aes Sedai care nu fuseseră prea interesate de blocajul ei se ciondăneau cum să-l dărâme. Nu putea câştiga, într-un fel sau altul, va sfârşi cu Aes Sedai examinând-o de la părul din cap până la vârful unghiilor de la picioare, de la răsăritul soarelui până la apus.

Trase tare de cosiţă, suficient de tare cât să o doară, dar durerea nu îi îmbunătăţea cu nimic starea de spirit. Un soldat, purtând coiful plat al arcaşilor, cu vestă de piele întărită, se opri să se uite la ea curios, dar ea îi aruncă o privire atât de răutăcioasă, încât se împiedică de propriile picioare, pierzându-se repede în mulţime. ***De ce*** trebuia Elayne să fie atât de încăpăţânată?

Un bărbat îşi puse mâinile pe umerii ei, iar Nynaeve se răsuci pe călcâie, pregătindu-şi câteva vorbe care să-i rupă capul de pe umeri. Îi muriră pe buze.

Thom Merrilin îi zâmbea de sub mustaţa lungă şi albă, iar ochii albaştri îi străluceau de pe chipul brăzdat de vremuri.

— Judecând după faţa ta, Nynaeve, cineva aproape ar fi putut crede că eşti mânioasă, dar ştiu că eşti atât de dulce că oamenii te roagă să-ţi înmoi degetele în ceaiul lor.

Lângă el stătea Juilin Sandar, sprijinit într-un toiag de bambus gros cât un deget, zvelt, părând cioplit dintr-un lemn închis la culoare. Juilin era din Tear, nu din Tarabon, dar cu toate astea purta acea ridicolă pălărie conică, roşie, cu vârful plat şi mai boţită decât ultima oară când o văzuse. Şi-o dădu repede jos când se uită la el. Amândoi erau obosiţi şi plini de praf, cu feţele scofâlcite, deşi nici înainte nu fuseseră prea graşi. Se părea că de când plecaseră din Salidar, în toate acele săptămâni, dormiseră în hainele de pe ei atunci când nu fuseseră în şa.

Înainte ca Nynaeve să poată deschise gura, fură loviţi de o furtună umană. Elayne se aruncă atât de tare de gâtul lui Thom, că acesta se clătină. Îşi puse mâinile sub braţele ei şi o ridică, învârtind-o în cerc ca pe un copil, în ciuda şchiopătatului. Râdeau amândoi când o lăsă iarăşi jos. Ea întinse mâna trăgându-l de mustăţi şi râseră şi mai tare. Se uită la mâinile ei, la fel de încreţite ca ale lui Nynaeve, întrebând-o peste ce belele mai dăduse în lipsa lui, care o ţinea pe drumul cel drept, iar ea îi răspunse că nu îi spune ei nimeni ce să facă, numai că strică tot efectul roşind, chicotind şi muşcându-şi buzele.

Nynaeve trase adânc aer în piept. Câteodată, cei doi duceau prea departe jocul de-a tatăl şi fiica. Elayne părea uneori că are zece ani, şi la fel şi Thom.

— Credeam că ai o clasă de novice în dimineaţa asta, Elayne.

Femeia se uită la ea cu coada ochilor şi încercă să se adune, începând să-şi aranjeze rochia cu dungi, dar încercarea de a fi demnă venea ceva cam târziu.

— Am rugat-o pe Colindin să o preia ea, spuse cu cel mai firesc ton din lume. Mă gândeam să-ţi ţin companie. Şi mă bucur

că am făcut aşa, adăugă râzând spre Thom. Acum putem auzi tot ce aţi aflat în Amadicia.

Nynaeve pufni. Să-i ţină companie, sigur că da. Nu-şi amintea tot ce se întâmplase cu o seară înainte, dar îşi aducea aminte că Elayne râdea în timp ce o dezbrăca şi o punea la culcare, pe când soarele mai era încă pe cer. Şi era sigură că femeia o întrebase dacă nu cumva vrea o găleată de apă să-şi răcorească minţile.

Thom nu observă nimic; cei mai mulţi bărbaţi erau orbi, dar el era destul de iute de obicei.

— Trebuie să ne grăbim, spuse. Sheriam ne-a scuturat de tot ce ştiam, dar acum vrea să raportăm personal unora dintre conducătoarele de Ajah. Din fericire, lucrurile nu stau tocmai rău. Nu sunt suficiente gărzi de-a lungul Eldarului ca să împiedice un şoarece să treacă, nici dacă şi-ar anunţa trecerea cu surle şi trâmbiţe, cu o zi înainte. Cu excepţia unei forţe puternice la hotarul cu Tarabon şi a oamenilor cu care încearcă să-l oprească pe Profet, la miazănoapte, Niall îşi strânge toate Mantiile Albe în jurul Amadiciei, iar Ailron îşi retrage şi el soldaţii. De Salidar se zvonea încă înainte de a pleca noi de aici, dar, dacă Niall are vreo intenţie, noi nu am văzut niciun semn nicăieri.

— Tarabon, murmură Juilin studiindu-şi cu atenţie pălăria. A ajuns un ţinut primejdios pentru cine nu ştie cum să-şi poarte de grijă, aşa am auzit.

Nynaeve nu era sigură care din ei se prefăcea mai bine, dar era sigură că amândoi ar fi putut să o mintă în faţă atât de bine că şi un negustor de lână s-ar fi albăstrit de invidie. Era sigură că ascundeau ceva.

Elayne văzu mai mult de-atât. Agăţându-se de reverul hainei lui Thom, se uită drept în ochii lui.

— Ai auzit ceva de mama, spuse calmă; nu era o întrebare.

Thom îşi răsuci mustăţile.

— Copilă, pe fiecare stradă din Amadicia circulă o sută de zvonuri, unul mai greu de crezut decât altul.

Chipul său scofâlcit, ca un pergament, era deschis şi inocent, dar nu fusese atât de inocent nici în ziua în care se născuse.

— Se spune că întreg Turnul Alb se află aici, în Salidar, cu zece mii de Străjeri gata să treacă Eldarul. Se spune că Aes Sedai au capturat Tanchico, că Rand are cai cu aripi cu care zboară noaptea, că…

— Thom? spuse Elayne.

Pufni, uitându-se la Juilin şi Nynaeve de parcă ar fi fost vina lor.

— Copilă, e doar un zvon, la fel de nebunesc ca altele. Nu pot confirma nimic şi, crede-mă, am încercat. Nici nu voiam să aduc vorba de asta. Doar o să-ţi adâncească durerea. Să trecem peste asta, copilă!

— Thom, zise mult mai fermă. Trecându-şi greutatea de pe un picior pe altul, Juilin părea să-şi dorească să fie în altă parte. Thom se întunecase.

— Bine, dacă trebuie să afli. Toată lumea din Amadicia crede că mama ta este în Fortăreaţa Luminii şi că va conduce în Andor o armată de Mantii Albe.

— Oh, Thom, crezi că m-aş îngrijora pentru aşa ceva, îşi scutura Elayne capul, râzând uşor. Mama nu s-ar duce niciodată la Mantiile Albe. Mi-aş dori să se fi dus. Mi-aş dori să fie în viaţă. Deşi încalcă tot ce m-a învăţat vreodată – să aducă soldaţi străini în Andor; şi Mantii Albe! —, mi-aş dori să fie aşa. Dar, dacă dorinţele ar fi aripi… zise cu un zâmbet trist şi mut. Mi-am terminat doliul, Thom. Mama este moartă şi trebuie să fac tot ce pot ca să fiu demnă de ea. Ea nu s-ar fi luat după zvonuri şi nici nu ar fi bocit din cauza lor.

— Copilă, spuse el stânjenit.

Nynaeve se întreba dacă nu cumva şi pe el îl mişca moartea lui Morgase. Indiferent cât de greu era de crezut, fusese odată iubitul lui Morgase, pe vremea când era tânără, iar Elayne o

copiliţă de o şchioapă. Probabil că pe vremea aceea nu arăta de parcă ar fi fost lăsat să se usuce la soare. Nynaeve nu ştia mare lucru de ce se terminase legătura lor şi nici cum, doar că el se furişase din Caemlyn cu un mandat de arestare pe numele lui. Nu era chiar un simbol de iubire care să fie spus în poveşti. În acel moment părea preocupat doar dacă Elayne spunea adevărul sau îşi ascundea durerea, bătând-o uşor pe umăr şi mângâindu-i părul. Dacă Nynaeve nu şi-ar fi dorit să răbufnească şi ei ca nişte oameni normali, ţipând unul la altul, ar fi putut crede că e o scenă frumoasă.

Tabloul fu spulberat de o voce care se drese cu putere.

— Jupâne Merrilin? spuse Tabia făcând o reverenţă adâncă în rochia ei albă. Jupâne Sandar? Sheriam Sedai spune că femeile conducătoare de Ajah sunt gata să te primească. Spune că nu trebuia să ieşiţi din Turnul Mic.

— Turnul Mic se cheamă? spuse Thom sec, aruncând o privire fostului han. Elayne, nu ne pot ţine la nesfârşit acolo. Când o să terminăm, putem vorbi despre… ce vrei tu.

Făcându-i semn Tabiei să o ia înainte, intră şchiopătând vizibil, aşa cum făcea când era obosit. Juilin îşi îndreptă umerii şi îl urmă de parcă se ducea la spânzurătoare; era tairenian, până la urmă.

Nynaeve şi Elayne rămaseră acolo, evitând să se uite una la alta.

— Nu am fost… zise Nynaeve în acelaşi timp în care Elayne începu şi ea:

— Nu ar trebui…

Îşi tăiară vorba una alteia, câteva momente bune scurgându-se în timp ce-şi netezeau fustele, cu chipuri bosumflate.

— E prea cald să rămânem aici, zise Nynaeve într-un final.

Era puţin probabil ca femeile care primeau rapoartele lui Siuan şi lui Leane să se oprească pentru a-i asculta pe Thom şi Juilin. De obicei îşi împărţeau între ele sarcinile astea. Mai rămânea Logain, indiferent cât îşi dorea să nu fie aşa. Nu o să

înveţe nimic. Dar era mai bine aşa decât să taie frunze la câini, aşteptând ca o duzină de Aes Sedai să năvălească peste ea cu un program stabilit pe ceasuri.

Oftând, o porni pe stradă. Elayne o urmă, de parcă ar fi fost invitată. Asta o ajută pe Nynaeve să-şi găsească furia de care avea nevoie. Brusc, îşi dădu seama că încheieturile mâinilor lui Elayne erau goale.

— Unde e brăţara? Unde e Marigan? întrebă încet.

Nimeni de pe stradă nu ar fi înţeles dacă auzea, dar, dacă începeau să fie neglijente o dată, atunci riscau să devină aşa tot timpul.

— Brăţara e în punga mea, Nynaeve, zise Elayne dându-se la o parte pentru a face loc unei căruţe cu roţi înalte, apoi se apropie din nou de ea. Marigan ne spală rufele, cu alte douăzeci de femei înjur. Şi geme la fiecare mişcare. A spus ceva crezând că Birgitte nu o poate auzi, dar Birgitte... ***Trebuia*** să dau jos chestia aia. Birgitte avea dreptul şi a ***durut.*** I-am spus lui Marigan să pretindă că a căzut pe nişte scări.

Nynaeve pufni, dar fără convingere. Nici ea nu purtase prea mult brăţara în ultima vreme. Nu fiindcă nu ar fi putut pretinde că lucrurile stoarse de la Moghedien nu erau inventate de ea. Era sigură că Moghedien ştia ***ceva*** despre Tămăduire, chiar dacă nu îşi dădea seama ea însăşi – nimeni nu putea fi totuşi atât de orb –, şi mai era şi trucul prin care îşi dădea seama când un bărbat conducea, iar Moghedien susţinea că aproape reuşise. Adevărul era că îi era teamă să nu facă mai rău decât Birgitte dacă avea cu femeia acea un contact mai lung decât era strict necesar. Poate era felul în care simţea satisfacţie auzind-o pe Moghedien că gemea de durere când o pedepsea cu ajutorul brăţării. Poate era amintirea fricii pe care o simţise când rămăsese singură cu ea, fără brăţară. Poate dezgustul din ce în ce mai mare de a-l feri pe unul dintre Rătăciţi de judecată. Poate toate la un loc. Tot ce ştia era că acum avea nevoie de un efort

de voinţă pentru a-şi pune brăţara şi că, ori de câte ori vedea chipul lui Moghedien, îi venea să-l lovească cu pumnii.

— Nu ar fi trebuit să râd, zise Elayne. Îmi pare rău.

Nynaeve se opri atât de brusc, că un călăreţ trebui să tragă de hăţuri pentru a nu da peste ea. Zbieră ceva înainte ca puhoiul de oameni să-l poarte mai departe, dar şocul îi astupă vorbele. Nu era şocată de scuzele primite, ci de ceea ce trebuia să spună. Lucrul corect. Adevărul.

Fără să se uite la Elayne, porni mai departe.

— Aveai tot dreptul să râzi. Eu… înghiţi cu greu în sec. M-am făcut de râs.

Se făcuse într-adevăr. Câteva înghiţituri, spusese Theodrin; un pocal. Iar ea golise toată carafa. Dacă tot ratai, mai bine să ai o scuză, alta decât că pur şi simplu nu poţi.

— Trebuia să trimiţi după găleata aia de apă şi să mă bagi cu capul în ea până puteam recita fără greşeală „Marea Vânătoare a Cornului“.

Se uită cu coada ochiului. Elayne avea pete de culoare în obraji. Deci, spusese ceva de o găleată.

— Se putea întâmpla oricui, spuse simplu femeia. Nynaeve îşi simţea obrajii aprinzându-se. Când i se întâmplase lui Elayne, o băgase cu capul în apă să-i alunge aburii vinului.

— Trebuia să fi făcut tot ce trebuie ca să mă… trezeşti.

Era cel mai ciudat schimb de cuvinte de care îşi putea aminti Nynaeve, ea insistând că se comportase prosteşte şi că merita tot ce i se întâmpla, iar Elayne găsindu-i scuze peste scuze. Nu ştia de ce se simţea atât de bine, luând toată vina asupra sa. Nu-şi amintea să mai fi făcut asta, nu fără să se eschiveze cât de mult putea. Era aproape furioasă pe Elayne că fusese de acord că se comportase ca un bufon. O ţinu aşa până la casa cu acoperiş de stuf de la marginea satului, unde era ţinut Logain.

— Dacă nu te opreşti din chestia asta, zise Elayne, jur că o să trimit după o găleată cu apă chiar acum.

Nynaeve deschise gura să spună ceva, apoi se răzgândi. Era prea mult, chiar cu toată euforia nou descoperită de a recunoaşte că greşise. Nu putea ajunge în faţa lui Logain simţindu-se atât de bine. Într-o stare atât de bună, era inutilă, fără Moghedien şi brăţara pe care nu avea niciun chef să o pună la mână. Se uită la cei doi străjeri care stăteau de pază lângă uşa încadrată de zidul de piatră al casei. Nu erau atât de aproape să audă, dar tot îşi coborî vocea:

— Elayne, haide să mergem. În noaptea asta.

Cu Thom şi Juilin în Salidar nu mai era nevoie să-i ceară cai lui Uno.

— Nu mergem în Caemlyn dacă nu vrei. Mergem la Ebou Dar. Merilille nu o să găsească niciodată vasul acela, iar Sheriam nu o să ne lase niciodată să mergem să îl căutăm. Ce zici? în noaptea asta?

— Nu, Nynaeve. Cu ce am putea să-l mai ajutăm pe Rand dacă ne socotesc nişte fugare? Ceea ce o să şi fim. Ai promis, Nynaeve, ai promis, dacă găsim ceva.

— Am promis dacă găsim ceva folositor. Tot ce am găsit e asta, spuse Nynaeve aruncându-şi mâinile încreţite sub nasul femeii.

Siguranţa o părăsi pe Elayne, şi de pe chip, şi din voce; îşi ţuguie buzele privind în pământ.

— Nynaeve, ştii că i-am spus lui Biigitte că rămânem. Ei bine, se pare că i-a spus lui Uno să nu-ţi dea un cal sub nicio formă, doar dacă îi spune ea. I-a spus că te gândeşti să fugi. Nu am aflat decât când era prea târziu, zise scuturându-şi capul iritată. Dacă asta înseamnă să ai un Străjer, nu înţeleg cum îşi poate dori cineva unul.

Nynaeve crezu că o să-i iasă ochii din cap de indignare. Deci de-aia se uita el aşa după ea. Euforia dispăru în... mă rog, jumătate furie, jumătate umilinţă. Bărbatul ***ştia;*** credea că ea... Ia stai puţin. Pentru o clipă se încruntă la Elayne, apoi se hotărî să nu rostească tare întrebarea care îi încolţise în minte. Era

Nynaeve singura menţionată de Birgitte sau îi spusese şi de Elayne? Elayne îşi găsise un soi de familie adoptivă. In Thom îşi găsise un tată indulgent care voia să o înveţe tot ce ştia, în Birgitte o soră mai mare care credea că e treaba ei să aibă grijă ca mai tinerii să nu-şi rupă gâtul călărind cai pe care nu-i putea încă stăpâni.

— În orice caz, spuse ea plat, să vedem ce pot învăţa de la Logain.

Era o casă micuţă, cu doar două camere, iar zidurile de piatră o făceau relativ răcoroasă. Logain citea lângă o fereastră, îmbrăcat în cămaşă, fumând pipă. Aes Sedai aveau grijă de el. Mesele şi scaunele erau printre cele mai bune din Salidar – nu foarte elaborate, dar bine făcute, deşi nu se potriveau unele cu altele –, iar covorul ţesut cu roşu şi auriu acoperea mare parte din podeaua atât de bine măturată, că Nynaeve se îndoia că Logain se ocupase de ea.

Aşeză cartea jos când intrară ele, nepărând deranjat că nu bătuseră la uşă. Se ridică fără grabă şi îşi puse haina.

— Mă bucur să vă văd iarăşi după atât de mult timp! Credeam că m-aţi uitat. Vreţi nişte vin? Aes Sedai nu îmi dau mult, dar nu e rău deloc.

Oferta ar fi trebuit să fie de-ajuns – Nynaeve abia îşi reprimă o tresărire –, dacă mai avea nevoie de ceva. Se gândi la Uno şi la faptul că era bărbat. Nici nu mai avea nevoie să se mânie gândindu-se la Turnul Mic. Deşi contribuia şi el la furia ei. Adevăratul Izvor fu dintr-odată acolo, o căldură nevăzută. Se deschise, lăsând ***saidarul*** să o inunde; dacă ce simţise mai devreme fusese euforie, acum era dincolo de extaz. Se abandonă lui, arz-o focul pe Theodrin!

— Stai jos, îi spuse rece. Nu vreau să te aud pălăvrăgind. Răspunde când eşti întrebat, iar în rest, taci.

Logain ridică din umeri, făcând ce i se zisese, ascultător ca un căţeluş. Nu, nu ascultător; zâmbetul era insolenţă pură. O parte venea din sentimentele lui pentru Aes Sedai, Nynaeve era

sigură, iar o parte... O privi pe Elayne aşezându-se pe un scaun, aranjându-şi fusta cu o grijă studiată şi, chiar dacă Nynaeve nu ar fi ştiut la ce se uită, şi-ar fi dat seama că el privea o femeie. Nu rânjea la ea, nici nu se uita galeş, doar... Nynaeve nu ştia exact ce, doar că se uita şi la ea în acelaşi fel, facând-o brusc foarte conştientă că el este un bărbat, iar ea o femeie. Poate doar fiindcă era frumos şi avea umerii largi, dar avea totuşi o părere mai bună despre ea însăşi. Sigur că nu asta era.

Dregându-şi glasul, ţesu către el fire de ***saidar,*** Aer şi Apă, Foc şi Pământ, şi Spirit. Toate elementele Tămăduirii, folosite acum ca să-l cerceteze. Ar fi ajutat-o să îl atingă cu mâinile, dar nu se putea hotărî să facă asta. Era suficient că îl atingea cu Puterea. Era sănătos ca un taur şi aproape la fel de puternic, nu era nimic în neregulă cu el – cu excepţia golului.

Nu era chiar un gol, mai degrabă ceea ce ar fi trebuit să fie continuu nu mai era, iar ceea ce părea drept şi neted înconjura, de fapt, o absenţă. Ştia bine acea senzaţie, din primele zile, atunci când încă mai credea că poate învăţa ceva de la el. I se făcea pielea ca de găină.

Se uita la ea fix. Nynaeve nu-şi amintea să se fi mişcat mai aproape. Chipul lui era îngheţat într-o mască de dispreţ; poate că ea nu era Aes Sedai, dar nu mai avea mult până să devină una.

— Cum poţi să faci atâtea lucruri deodată? întrebă Elayne. Nu pot urmări nici jumătate din ele.

— Ssst, murmură Nynaeve. Ascunzând cât de greu îi era, îi luă capul în mâini fără nicio delicateţe. Da. Era mai bine să aibă contact fizic direct, impresiile erau mai ascuţite.

Direcţionă întreg fluxul ***saidarului*** acolo unde ar fi trebuit să fie un gol – fu aproape surprinsă să nu găsească nimic. Desigur, nu se aştepta să înveţe ceva. Bărbaţii erau la fel de diferiţi de femei în ceea ce priveşte Puterea precum erau în carne şi oase, poate chiar mai mult. Ar fi putut la fel de bine studia o piatră ca

să înveţe despre peşti. Era greu să se concentreze la ce făcea, ştiind că făcea mecanic totul, omorându-şi timpul.

„Ce va spune Myrelle? Ar trebui să ascundem un mesaj de la Egwene? Golul, atât de mic că ar fi putut trece pe lângă el fără să-l observe, devenea uriaş atunci când intra în el, suficient de mare ca să le înghită cu totul. De-aş putea vorbi cu Egwene! Pun rămăşag că odată ce află că Turnul îi trimite o solie lui Rand şi că Aes Sedai de aici taie frunze la câini, o să mă ajute să o conving pe Egwene că am făcut tot ce se putea aici.“ Un gol imens; nimic. Dar ceea ce găsise la Siuan şi Elaine, ceva ce părea tăiat? Era sigură că era ceva real, chiar dacă abia îl putuse simţi. Bărbaţii şi femeile erau diferiţi, dar poate... „Trebuie să reuşesc să vorbesc cumva cu ea. Să înţeleagă că lui Rand i-ar fi mai bine să ne aibă acolo. Elayne o s-o asculte. Elayne crede că Egwene îl cunoaşte pe Rand mai bine ca oricine altcineva.” Iată. Ceva tăiat. Doar o senzaţie vagă, dar la fel ca la Siuan şi Leane. „Deci, cum dau de ea? Numai de-ar apărea iar în visele noastre. Pun rămăşag că o voi convinge să ni se alăture. Ne-ar merge la toate trei mult mai bine lângă Rand. Îi putem spune împreună ce-am aflat în ***Ter’aran’rhiod,*** să-l împiedicăm să facă o greşeală prostească cu Aes Sedai. O să înţeleagă asta.” Ceva legat de tăietura asta... Dacă ar face o punte cu Foc şi Aer, atunci...

Ochii uşor măriţi ai lui Logain îi spuseră ce făcuse. Respiraţia îi îngheţă. Se îndepărtă de el atât de repede, că se împiedică în fustă.

— Nynaeve, zise Elayne, ridicându-se, ce s-a...?

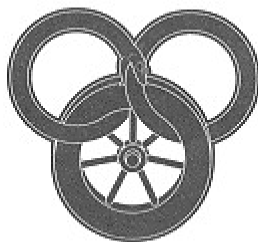
Într-o clipită, tot ***saidarul*** pe care-l putea cuprinde Nynaeve se transformă într-un scut.

— Du-te şi găseşte-o pe Sheriam, spuse în grabă. Nimeni altcineva decât Sheriam. Spune-i...

Trase adânc aer în piept, de parcă ar fi fost prima dată după ore întregi; inima îi bătea precum galopul unui cal.

— Spune-i că l-am Tămăduit pe Logain.

Capitolul 30

Să Tămăduieşti iarăşi

CEVA APĂSA SCUTUL PUS DE NYNAEVE între Logain şi Adevăratul Izvor, strângându-se până când scutul începu să se îndoaie, iar ţesătura să tremure, pe punctul de a se rupe. Lăsă ***saidarul*** să treacă prin ea, dulceaţa lui atingând limita durerii, canalizând şi ultima picătură de Spirit în scut.

— Du-te, Elayne!

Nu îi păsa că sunase ca un chiţăit. Elayne, Lumina fie cu ea, nu pierdu vremea cu întrebări. Ţâşni de lângă scaun, rupând-o la fugă.

Logain nu mişcase niciun muşchi. Se uita în ochii lui Nynaeve; păreau să strălucească. Pe Lumină, mare mai era! Pipăi după cuţitul de la brâu, apoi îşi dădu seama cât de ridicol era – probabil ar fi putut să i-l ia fără să verse o picătură de sudoare în plus; brusc umerii lui i se părură la fel de laţi pe cât era ea de înaltă şi ţesu câteva fire de Aer cu care-l legă de mâini şi picioare, acolo unde era. Rămânea în continuare mare, dar

părea dintr-odată ceva mai normal, mai uşor de controlat. Abia atunci îşi dădu seama că slăbise din intensitatea scutului. Dar nu mai putea conduce un firicel mai mult; deja plăcerea pură a vieţii ce era ***saidarul*** era atât de puternică încât îi venea să plângă. El îi zâmbea.

Unul dintre Străjeri îşi băgă capul pe uşă, un bărbat cu părul negru, un nas îndrăzneţ şi o cicatrice adâncă, albă, ce-i brăzda falca.

— E ceva în neregulă? Cealaltă Aleasă a fugit alergând de parcă ar fi căzut în urzici.

— Totul este sub control, îi spuse rece. De fapt, pe cât de rece reuşea să fie. Nimeni nu trebuia să afle – nimeni! – până când nu vorbea cu Sheriam, să o convingă pe femeie să fie de partea ei.

— Elayne şi-a adus aminte că uitase ceva; suna stupid… Poţi să pleci. Sunt ocupată.

Tervail – aşa se numea; Tervail Dura, legat de Beonin; pe Lumină, ce mai conta numele lui? – rânji strâmb şi maimuţări o plecăciune înainte de a ieşi. Arareori Străjerii le lăsau pe Alese să se joace de-a Aes Sedai.

Făcu un efort considerabil să nu-şi lingă buzele. Îl studie pe Logain. Era vădit calm, de parcă nimic nu s-ar fi schimbat.

— Nu e nevoie de asta, Nynaeve. Chiar crezi că o să decid să atac un sat cu sute de Aes Sedai în el? M-ar fărâma înainte să apuc să fac doi paşi.

— Taci, spuse ea mecanic. Bâjbâind cu mâinile în spatele ei, găsi un scaun şi se aşeză. Pe Lumină! De ce întârzia Sheriam? Sheriam trebuia să înţeleagă că fusese un accident. Trebuia! Furia împotriva ei înseşi era singurul lucru care o făcea să poată conduce. Cum putuse fi atât de neglijentă, atât de oarbă şi idioată?

— Nu-ţi fie teamă, spuse Logain. Nu o să mă întorc acum împotriva lor. Le reuşeşte ceea ce vreau eu, chiar dacă sunt conştiente, chiar dacă nu. Ajah Roşie este terminată. Într-un an,

nu va mai exista nicio Aes Sedai care să fie gata să admită că e o Roşie.

— Am spus să taci! izbucni ea. Îţi imaginezi că o să cred că doar pe Roşii le urăşti?

— Ştii, am văzut odată un om care va cauza mult mai multe necazuri decât am făcut eu vreodată. Poate era Dragonul Renăscut; nu ştiu. S-a întâmplat când mă duceau prin Caemlyn după ce mă capturaseră. Era departe, dar am văzut o… strălucire şi am ştiut că va cutremura lumea. Nu m-am putut abţine să nu râd, băgat într-o cuşcă aşa cum eram.

Mişcând unul dintre firele de Aer care-l ţinea captiv, i-l puse peste gură, ca un căuş. O clipă sprâncenele lui coborâră, cuprins de o furie întunecată, dar nu-i păsa. Îl ţinea bine. Cel puţin… cel puţin nu încercase să se zbată, dar poate fiindcă ştia că îl ţinea prins ca într-o capcană. Poate. Cât de tare încercase să treacă prin scut? Presiunea aceea nu crescuse încet, dar nici foarte repede.

Ca un om care îşi întinde muşchii nefolosiţi de mult timp, şi împinge în ceva nu pentru a-l da la o parte, ci pentru a-şi simţi din nou muşchii. Gândul ăsta îi transformă stomacul în gheaţă.

În mod enervant, ochii lui Logain zâmbeau, de parcă ar fi ştiut tot ce-i trecuse prin cap. Stătea acolo, cu gura deschisă prosteşte, legat şi despărţit de Izvor, şi el era cel care părea în largul lui. Cum putuse să fie aşa proastă? Nu era demnă să fie Aes Sedai, nici dacă blocajul ei s-ar fi făcut ţăndări chiar în acea clipă. Nu era demnă nici măcar să fie lăsată singură. Trebuia să-i spună lui Birgitte să o treacă uliţa de mână, să fie sigură că nu cade cu nasul în ţărână.

Nu o făcuse intenţionat, dar furia îi clocotea la foc mic, bumbăcindu-se singură, până când uşa se deschise cu putere. Nu era Elayne.

Sheriam o urmă pe Romanda, cu Myrelle, Morvrin şi Takima, apoi Lelaine şi Janya, Delana şi Bharatine şi Beonin, şi altele, înghesuindu-se până când încăperea fu plină. Nynaeve putea

vedea altele prin uşa care nu mai avea loc să se închidă. Femeile din cameră se uitau la ea şi la ţesătura ei atât de intens, că înghiţi în sec şi simţi cum toată furia i se prăbuşeşte. Şi, odată cu ea, şi scutul şi legăturile cu care îl prinsese pe Logain.

Înainte ca Nynaeve să aibă timp să roage pe cineva să-l despartă iarăşi de Putere, Nisao se postă în faţa ei. Deşi scundă, părea să plutească deasupra ei.

— Ce e prostia asta că l-ai Tămăduit?

— Asta a zis că a făcut? întrebă Logain, reuşind să pară surprins.

Varilin se înghesui lângă Nisao. Femeia subţirică şi cu părul roşu, din Ajah Cenuşie, era la fel de înaltă ca Logain.

— Mi-a fost teamă de asta de îndată ce toată lumea a început s-o mângâie pe căpşor pentru toate descoperirile ei. Odată ce s-au terminat descoperirile, s-au terminat şi laudele, şi eram sigură că va pretinde că a făcut ceva incredibil ca să le capete înapoi.

— Asta pentru că am lăsat-o să îşi facă de lucru cu Siuan şi Leane, spuse ferm Romanda. Şi cu individul ăsta. Trebuia să i se spună că există lucruri care nu pot fi Tămăduite, şi cu asta basta!

— Dar l-am Tămăduit! protestă Nynaeve. Am făcut-o! Vă rog, puneţi un scut în jurul lui! Vă rog, trebuie!

Aes Sedai de lângă ea se întoarseră către Logain, lăsând puţin spaţiu între ele ca să poată să-l vadă şi ea. Se uita la ele cu un chip inexpresiv. Ridică din umeri chiar!

— Cred că am putea pune un scut până când suntem absolut sigure, sugeră Sheriam. Romanda aprobă şi un scut ţâşni, suficient de puternic pentru a ţine un uriaş în loc, căci strălucirea ***saidarului*** le înconjura pe aproape toate femeile din cameră. Romanda făcu ordine, punând doar şase să ţină scutul, ceva mai mic acum, dar mai potrivit. Mâna lui Myrelle se strânse pe braţul lui Nynaeve.

— Dacă ne ierţi, Romanda, trebuie să vorbim între patru ochi cu Nynaeve.

Sheriam o apucă de celălalt braţ.

— Cel mai bine este să terminăm repede.

Romanda dădu din cap absentă. Se încrunta la Logain, ca şi cele mai multe Aes Sedai prezente; nimeni nu plecase.

Sheriam şi Myrelle o ridicară pe Nynaeve în picioare, împingând-o către uşă.

— Ce faceţi? întrebă cu respiraţia tăiată. Unde mă duceţi? O înghesuiră prin mulţimea de Aes Sedai, multe uitându-se la ea cu priviri ascuţite, acuzatoare chiar. Trecură pe lângă Elayne, care făcu o grimasă de scuză. Nynaeve se uita peste umăr pe când cele două Aes Sedai o trăgeau atât de repede că se tot împiedica. Nu că s-ar fi aşteptat ca Elayne să o ajute, dar era poate ultima dată când o vedea. Beonin îi spuse ceva lui Elayne, care ţâşni prin mulţime.

— Ce vreţi să-mi faceţi? gemu Nynaeve.

— Am putea să te punem să freci cratiţe pentru tot restul vieţii tale, spuse Sheriam pe un ton firesc.

Myrelle dădu din cap aprobator.

— Poţi lucra în bucătărie de dimineaţa până seara.

— Sau am putea să punem să fii biciuită în fiecare zi.

— Să-ţi rupem fâşiuţe pielea de pe spate.

— Să te băgăm într-un butoi şi să te hrănim pe-acolo.

— Doar fiertură. Râncedă.

Nynaeve simţea că genunchii nu o mai ascultă.

— A fost un accident! Jur! Nu am vrut!

Sheriam o scutură cu putere, fără să încetinească.

— Nu fi prostuţă, copilă. Poate că tocmai ai realizat imposibilul.

— Mă credeţi? Mă credeţi! De ce nu aţi spus ceva când Nisao şi Varilin şi… De ce nu aţi spus ceva?

— Am spus „poate“, copilă, zise Sheriam cu o voce deprimant de neutră.

— O altă posibilitate, adăugă Myrelle privind-o printre gene, ar li ca din cauza stresului s-o fi luat razna. Ai fi surprinsă cât de multe Alese, ba chiar şi novice pretind că redescoperă o înzestrare pierdută sau că descoperă una nouă. Pe vremea când eram novice, o aleasă pe nume Echiko era atât de convinsă că poate zbura că a sărit din vârful Turnului.

Nynaeve se uita ameţită de la una la alta. O credeau sau nu? Chiar credeau că o luase razna? „Pe Lumină! Ce au de gând să facă cu mine?“ încercă să găsească o cale de a le convinge – nu minţea, nu era nebună; îl Tămăduise pe Logain –, dar buzele încă i se mişcau fără zgomot când o împinseră pe uşa Turnului Mic.

Nynaeve nu realiză că erau urmate de o armată de femei până nu intrară într-o sală particulară, unde o masă lungă cu scaune era aşezată lângă perete. Mai mult de o duzină de Aes Sedai intrară în urma lor, Nisao cu mâinile încrucişate sub sâni, iar Dagdara cu bărbia înfiptă înainte de parcă se pregătea să treacă printr-un zid, Shanelle şi Therva şi... Toate erau din Ahaj Galbenă, mai puţin Sheriam şi Myrelle. Masa făcea ca încăperea să semene cu un tribunal; mulţimea de feţe întunecate prevestea un proces. Nynaeve înghiţi cu greu.

Sheriam şi Myrelle o lăsară acolo, apropiindu-se de masă pentru a vorbi între ele în şoaptă, cu spatele la ea. Când se întoarseră, aveau chipurile de nedescifrat.

— Pretinzi că l-ai Tămăduit pe Logain, zise Sheriam cu o umbră de dispreţ. Pretinzi că ai Tămăduit un bărbat domolit.

— Trebuie să mă credeţi, protestă Nynaeve. Spuneaţi că m-aţi crezut.

Tresări de parcă ceva nevăzut o lovise peste şolduri.

— Adu-ţi aminte cine eşti, Aleaso, spuse Sheriam rece. Pretinzi că ai făcut într-adevăr acest lucru?

Nynaeve se uită lung la femeie. Sheriam era cea înnebunită, legănându-se astfel înainte şi-napoi. Reuşi totuşi să zică un „Da, Aes Sedai“ plin de respect. Dagdara pufni atât de tare că parcă

se rupsese o pânză. Sheriam le readuse la tăcere pe Galbene cu un gest.

— Şi ai făcut asta printr-un accident, zici. În cazul ăsta presupun că e imposibil să dovedeşti făcând asta din nou.

— Cum ar putea, zise Myrelle amuzată. Amuzată! Dacă a făcut asta orbeşte, cum ar putea să repete? Oricum nu contează, decât dacă într-adevăr a reuşit asta prima dată.

— Răspunde-mi, izbucni Sheriam, iar biciul nevăzut lovi din nou; de data asta Nynaeve reuşi să nu mai tresară. E vreo şansă să-ţi aminteşti măcar în parte ce ai făcut?

— Îmi amintesc, Aes Sedai, zise bosumflată, pregătindu-se de o nouă lovitură.

Nu mai fu lovită, dar acum vedea strălucirea ***saidarului*** în jurul lui Sheriam. Lumina părea ameninţătoare.

La uşă se produse o mică îmbulzeală, când Carlinya şi Beonin se înghesuiră să treacă printre surorile Galbene, una împingând-o pe Siuan înainte, iar cealaltă pe Leane.

— Nu voiau să vină, anunţă Beonin exasperată. Puteţi crede că au încercat să ne spună că sunt ocupate?

Leane era la fel de albă la faţă ca femeile Aes Sedai, dar Siuan intră indispusă, aruncând priviri mânioase la toată lumea, şi în special la Nynaeve.

Nynaeve înţelese în cele din urmă. În sfârşit, totul căpăta sens. Prezenţa surorilor Galbene. Sheriam şi Myrelle crezând-o, ca apoi să n-o mai creadă, şi s-o ameninţe şi să ţipe la ea. Totul fusese cu un scop, să o mânie suficient de tare pentru a putea lucra cu Siuan şi Leane, să le demonstreze Galbenelor. Nu. După chipurile lor, erau acolo să o vadă cum ratează, nu cum reuşeşte. Nu încercă să se ascundă când se trase cu putere de cosiţă. Mai trase o dată, dacă nu cumva văzuse cineva. Ar fi vrut să le lovească pe toate peste faţă. Ar fi vrut să le dea o fiertură de ierburi care să le facă să stea pe jos şi să plângă ca nişte copii, numai de la miros. Ar fi vrut să le smulgă părul din cap şi să le strângă de gât cu el, să…

— Mai trebuie mult să suport prostia asta? mârâi Siuan. Am treburi importante de făcut, dar, chiar şi dacă aş curăţa peşte tot, ar fi mai impor…

— Oh, mai taci din gură! izbucni nervoasă Nynaeve.

Făcu un pas şi-i luă creştetul în ambele mâini, de parcă ar fi vrut să-i rupă capul. Crezuse toate prostiile alea, inclusiv povestea cu butoiul! O manipulaseră ca pe o păpuşă!

Saidarul năvăli înăuntrul ei şi conduse aşa cum făcuse cu Logain, amestecând toate cele Cinci Puteri. De data asta ştia ce căuta, acea senzaţie a ceva tăiat, care aproape-nu-era-acolo. Spirit şi Foc ca să refacă tăietura şi…

O clipă Siuan se uită în gol, fără nicio expresie. Apoi o învălui strălucirea ***saidarului.*** Încăperea fu inundată de zgomotul respiraţiilor tăiate. Încet, Siuan se apleca şi o sărută pe Nynaeve pe ambii obraji. O lacrimă i se scurse pe obraji, apoi încă una, şi brusc începu să plângă, îmbrăţişându-se singură şi tremurând; aura din jurul ei începu să dispară încetişor. Sheriam o luă repede în braţe; părea că o să izbucnească şi ea în plâns.

Celelalte femei se uitau uluite la Nynaeve. Era mulţumită că şocul spulberase calmul Aes Sedai. Ochii albaştri ai Shanellei, încadraţi de un chip drăguţ şi negricios, păreau gata să-i iasă din cap. Nisao rămăsese cu gura deschisă, până văzu că Nynaeve se uită la ea, şi o închise cu zgomot.

— Cum te-ai gândit să foloseşti Focul? întrebă Dagdara cu o voce sugrumată, mult prea ascuţită pentru o femeie atât de mare. Şi Pământ? Ai folosit Pământ. Tămăduirea e Spirit, Apă şi Aer.

O furtună de întrebări se iscă, pe toate vocile, dar era de fapt aceeaşi întrebare, spusă cu alte cuvinte.

— Nu ştiu de ce, răspunse Nynaeve când reuşi să vorbească. Aşa mi se părea bine. Aproape întotdeauna folosesc totul.

Cuvintele ei provocară un val de mustrări. Tămăduirea era Spirit, Apă şi Aer. Era periculos să experimentezi cu Tămăduirea; o greşeală vă putea ucide şi pe tine, şi pe cel bolnav. Nu spuse

nimic, dar mustrările şi avertismentele se stinseră repede cu priviri triste şi fuste netezite; nu ucisese pe nimeni, Tămăduise ceea ce nu se putea Tămădui.

Leane purta un zâmbet atât de plin de speranţă încât era aproape dureros. Nynaeve se apropie de ea zâmbind, ascunzându-şi iritarea. Ajah Galbenă şi toată îngâmfarea lor despre cunoştinţele Tămăduirii, iar ea fusese gata să cadă în genunchi să fie învăţată de ele. Ştia mai multe despre Tămăduire decât oricare din ele!

— Priviţi cu atenţie acum. Nu o să mai aveţi prea curând o altă şansă de a vedea cum se face.

Simţi clar cele două bucăţi retezate, deşi nu ar fi putut spune exact peste ce anume face o punte. Era diferit faţă de Logain – la fel se întâmplase şi cu Siuan –, dar, aşa cum îşi tot spunea singură, bărbaţii şi femeile erau diferiţi. „Pe Lumină, ce noroc am că merge la fel de bine ca pe Logain!“ Asta îi stârni câteva gânduri neliniştitoare. Dacă unele lucruri trebuiau Tămăduite altfel la bărbaţi ca la femei? Poate că nu ştia până la urmă mult mai mult decât surorile Galbene.

Leane reacţionă diferit faţă de Siuan. Fără lacrimi. Îmbrăţişă ***saidarul*** şi zâmbi extaziată, apoi îi dădu drumul, rămânând însă cu zâmbetul pe buze. Apoi îşi aruncă braţele în jurul lui Nynaeve, strângând-o până ce se auziră coastele trosnindu-i şi-i şopti:

— Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc, iarăşi şi iarăşi.

Un murmur se ridică dintre Galbene, iar Nynaeve se pregăti să se scalde în complimentele lor. O să le accepte scuzele cu graţie. Apoi auzi ce spuneau.

— … A folosit Foc şi Pământ de parcă se pregătea să găurească o stâncă. Asta era Dagdara.

— … O atingere mai delicată ar fi fost mai bună, aprobă Shanelle.

— … Focul poate fi util în problemele cu inima, spuse Therva, atingându-şi cu un deget nasul lung.

Beldemine, o femeie plinuţă din Arafel, purtând clopoţei de argint în păr, dădu din cap căzută pe gânduri.

— … Dacă Pământul ar fi combinat astfel cu Aerul, vezi…

— … Focul ţesut cu Apă…

— … Pământul amestecat cu Apa…

Nynaeve făcu ochii mari. Uitaseră complet de ea. Credeau că pot face mai bine ceea ce tocmai le arătase! Myrelle o bătu încetişor pe mână.

— Ai făcut foarte bine, murmură. Nu-ţi fie teamă. Mai târziu te vor lăuda toate. Acum sunt puţin descumpănite.

Nynaeve pufni tare, dar niciuna dintre surorile Galbene nu păru să bage de seamă.

— Sper că asta înseamnă că măcar nu o să trebuiască să mai curăţ cratiţe.

Sheriam îşi întoarse uimită capul spre ea.

— Vai, copilă, dar ce te-a făcut să te gândeşti la aşa ceva? întrebă ea, cu un braţ trecut în jurul lui Siuan, care încă îşi ştergea ruşinată lacrimile cu o batistă de dantelă. Dacă toată lumea ar putea încălca orice regulă doreşte, dacă ar face numai ce pofteşte şi apoi să scape de pedeapsă, doar pentru că a făcut un bine, lumea ar fi haos.

Nynaeve oftă din rărunchi. Ar fi trebuit să ştie.

Desprinzându-se de surorile Galbene, Nisao îşi drese glasul, aruncându-i în treacăt o privire acuzatoare lui Nynaeve.

— Presupun că asta înseamnă că trebuie să-l domolim iarăşi pe Logain.

Vorbise de parcă şi-ar fi dorit să nu se fi întâmplat nimic. Câteva capete începură să aprobe, apoi vorbi Carlinya, ca un ţurţure de gheaţă înfipt în încăpere.

— Putem?

Toţi ochii se întoarseră către ea, dar continuă calmă şi rece.

— Etic vorbind, ne mai putem gândi să sprijinim un om care poate conduce Puterea, un om care încearcă să-i adune şi pe alţii ca el, în vreme ce noi îi domolim pe cei ca el? Ce va gândi

când va afla de asta? Cum stau lucrurile acum, indiferent cât de neliniştitor ni se pare, ne-ar putea vedea separate de Turn şi, mai ales, de Elaida şi de Ajah Roşie. Dacă domolim chiar şi un singur bărbat, vom pierde acest lucru şi, odată cu asta, şansa de a putea pune mâna pe el înainte de Elaida.

Tăcerea învălui încăperea. Aes Sedai schimbară priviri încurcate, uitându-se la Nynaeve pline de acuzare. Muriseră surori în încercarea de a-l prinde pe Logain şi, chiar dacă acum era despărţit de Putere printr-un scut, le adusese pe cap aceeaşi problemă, şi mai spinoasă acum.

— Cred că ar trebui să pleci acum, zise Sheriam încet.

Nynaeve nu avea de gând să o contrazică. Îşi făcu reverenţele repede şi cu grijă, străduindu-se să nu o rupă la fugă. Afară, Elayne se ridică de pe o treaptă de piatră.

— Îmi pare rău, Nynaeve, spuse, netezindu-şi fusta. Am fost atât de nerăbdătoare, că i-am spus totul lui Sheriam înainte de a-mi da seama că Romanda şi Delana erau şi ele acolo.

— Nu contează, spuse Nynaeve apăsat, pornind pe uliţa aglomerată. Tot s-ar fi aflat până la urmă.

Doar că nu era drept, totuşi. „Am făcut ce spuneau ele că nu se poate, şi tot trebuie să frec oale!“

— Elayne, nu-mi pasă ce spui; trebuie să plecăm. Carlinya tocmai spunea că trebuie să „pună mâna“ pe Rand. Grupul ăsta nu e mai breaz decât Elaida. Thom şi Juilin ne vor face rost de cai, iar Birgitte n-are decât să-şi muşte coatele.

— Mi-e teamă că e prea târziu, zise Elayne nenorocită. Deja se duce vorba.

Larissa Lyndel şi Zenare Ghodar se repeziră din direcţii diferite ca nişte vulturi, încadrând-o pe Nynaeve. Larissa era o femeie osoasă, cu un chip ce aproape nu mai purta trăsăturile lipsite de vârstă ale Aes Sedai, Zenare era uşor plinuţă şi suficient de încrezută pentru două regine, dar ambele erau foarte nerăbdătoare. Făceau parte din Ajah Galbenă, dar niciuna nu fusese în încăpere când le Tămăduise pe Siuan şi Leane.

— Vreau să văd pas cu pas cum ai făcut, Nynaeve, zise Larissa apucând-o de un braţ.

— Nynaeve, spuse Zenare, apucând-o de celălalt, pun rămăşag că o să găsesc o sută de lucruri la care nu te-ai gândit dacă repeţi ţesătura de suficient de multe ori.

Salita Toranes, taireniană şi aproape la fel de negricioasă ca Oamenii Mării, apăru ca din pământ.

— Văd că altele mi-au luat-o înainte. Arză-m-ar focul dacă o să stau la coadă!

— Am fost prima aici, Salita, spuse ferm Zenara, strângând-o şi mai tare de braţ.

— Eu sunt prima, zise Larissa, încleştându-se şi mai tare de ea.

Nynaeve îi aruncă o privire îngrozită lui Elayne, primind în schimb o privire încărcată de milă şi doi umeri ridicaţi. Deci, asta voise să spună cu „prea târziu". Nu va mai avea o clipă pentru ea de acum încolo.

...Furie? zicea Zenare. Ştiu cincizeci de moduri să te fac suficient de mânioasă cât să rupi pietre în dinţi.

— Pot să mă gândesc la o sută, adăugă Larissa. Am de gând să-i sfărâm blocajul, chiar de ar fi ultimul lucru pe care îl fac.

Magia Daronos îşi făcu loc cu umărul, fiind suficient de mare pentru asta. Arăta de parcă ar fi fost o luptătoare cu sabia sau ar fi lucrat cu ciocanul fierarului.

— O să i-l sfărâmi tu, Larissa? Ha! Deja am în minte câteva moduri de a i-l distruge.

Nynaeve şi-ar fi dorit să ţipe.

Siuan se strădui să nu îmbrăţişeze ***saidarul*** şi să-l ţină în ea; îi era teamă să nu înceapă iar să plângă. Nu se cădea. În plus, ar fi arătat ca o novice prostănacă pentru femeile care se strânseseră în jurul ei în anticameră. Fiecare expresie de bucurie şi mirare, fiecare bun venit călduros erau ca un balsam pentru ea, mai ales din partea acelora care-i fuseseră prietene

înainte de a fi fost Amyrlin, înainte ca timpul şi datoria să le despartă. Lelaine şi Delana o strângeau în braţe de parcă nu o mai văzuseră de ani întregi. Doar cu Moiraine fusese mai apropiată decât cu ele, singura pe care reuşise să şi-o păstreze prietenă după ce devenise Supremă înscăunată, iar datoria le făcuse să rămână apropiate.

— E atât de bine să te avem înapoi, râse Lelaine.

— Atât de bine, murmură călduros Delana.

Siuan râse, ştergându-şi ochii de lacrimi. Pe Lumină! Ce era în neregulă cu ea? Nu mai plânsese atât de uşor de când fusese copil!

Poate era doar bucuria regăsirii ***saidarului*** şi toată căldura din jurul ei. Lumina ştia, toate acestea împreună ar fi dat peste cap pe oricine. Nu îndrăznise niciodată să spere că această zi va veni vreodată, iar acum, că venise, nu avea nimic de reproşat acestor femei, nici distanţa lor rece de dinainte, nici insistenţa de a-i aminti care îi era locul. Era limpede linia care despărţea Aes Sedai de restul lumii – insistase chiar ea asupra ei înainte de a fi ferecată şi ar face-o din nou – şi ştia cum fuseseră tratate alte femei ferecate, pentru binele lor şi al celor care puteau conduce. Fuseseră. Ce ciudat, lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel.

Îl văzu cu coada ochiului pe Gareth Bryne, grăbindu-se pe scări.

— Scuzaţi-mă o clipă, le spuse şi se grăbi după el.

Chiar grăbindu-se, trebui să se oprească din doi în doi paşi să primească felicitări, până în capul scărilor, şi nu-l ajunse decât când el străbătea cu paşi mari coridorul celui de-al doilea etaj. Grăbindu-se, se postă în faţa lui. Părul cărunt îi era răvăşit de vânt, iar chipul şi mantia erau acoperite de praf. Părea solid ca o stâncă.

— Trebuie să las astea, Siuan, spuse arătându-i un teanc de hârtii şi încercând să treacă de ea. Siuan făcu un pas, blocându-l.

— Am fost Tămăduită. Pot conduce iarăşi.

El dădu din cap; doar atât!

— Am auzit nişte vorbe. Presupun că asta înseamnă că îmi poţi curăţa cămăşile conducând Puterea de-acum încolo. Poate aşa o să fie curate, în sfârşit. Am regretat că am lăsat-o pe Min să scape atât de uşor.

Siuan se uită lung la el. Omul nu era prost. De ce se prefăcea că nu înţelege?

— Sunt din nou Aes Sedai. Te aştepţi ca o Aes Sedai să-ţi spele ***rufele?***

Ca să-l convingă, îmbrăţişă din nou ***saidarul*** – era atât de minunată acea dulceaţă că aproape tremura îl înconjură cu fire de Aer şi îl ridică de la pământ. Încercă să-l ridice de la pământ. Cu ochii mari, trase şi mai mult, încercă şi mai tare, până când dulceaţa o înţepa ca o mie de cârlige. Cizmele lui nici măcar nu se clintiră.

Era imposibil. Era adevărat, să ridice ceva de jos era un lucru greu, dar înainte fusese în stare să ridice de trei ori propria greutate.

— Ar trebui să fiu impresionat, întrebă el calm sau înspăimântat? Sheriam şi prietenele ei şi-au dat cuvântul, Divanul şi-a dat cuvântul şi, cel mai important, tu ţi-ai dat cuvântul, Siuan! Nu te-aş lăsa să fugi de mine nici dacă ai fi din nou Suprema înscăunată Amyrlin. Acum, desfă indiferent ce-ai făcut sau când scap de aici te pun pe genunchi şi-ţi dau o bătaie bună pentru că te-ai comportat copilăreşte. Arareori eşti copilăroasă, aşa că nu e nevoie să-ţi imaginezi că o să-ţi permit să devii de-acum încolo.

Aproape ameţită, eliberă Izvorul. Nu din pricina ameninţării lui – era în stare; o mai făcuse înainte, dar din alte motive – şi nici din pricina şocului că nu fusese în stare să-l ridice. Lacrimile păreau să se strângă ca un pârâu înlăuntrul ei; sperase că ar fi putut să le zăgăzuiască dacă dădea drumul ***saidarului.*** Câteva lacrimi îi alunecară pe obraz, indiferent cât de tare clipea.

— Pe Lumină, femeie, nu-mi spune că te-am speriat! Nu cred că te-ar speria nici să fii aruncată într-o groapă plină cu leoparzi.

— Nu sunt speriată, răspunse băţos. Bine că mai putea minţi. Lacrimile i se strângeau înlăuntru.

— Trebuie să găsim o cale să nu mai fim tot timpul unul la beregata celuilalt, spuse el încet.

— Nu e niciun motiv să găsim noi nimic.

Veneau. Veneau. Pe Lumină! Nu îl putea lăsa să-i vadă lacrimile.

— Lasă-mă singură, te rog! Te rog, du-te!

Ca prin minune, el ezită doar o clipă înainte să plece. Cu sunetul cizmelor îndepărtându-se în spatele ei, reuşi să treacă de colţ, într-un hol, înainte de a se prăbuşi în genunchi hohotind. Ştia ce simţea, acum. Alric, Străjerul ei. Străjerul ei mort, asasinat când Elaida o dăduse jos. Putea încă minţi – cele Trei Jurăminte nu mai erau –, dar se redeşteptase o parte din legătura ei cu Alric, carne legată de carne şi suflet de suflet. Durerea morţii sale, durere mascată la început de şocul de a descoperi ce intenţiona Elaida, şi apoi înmormântată de ferecare, acea durere o umplea acum până la refuz. Sprijinită de perete, încovoiată, era bucuroasă că Gareth nu o vedea aşa. „Nu am timp să mă îndrăgostesc, arză-l-ar focul!“

Gândul fu ca o găleată de apă rece aruncată în faţă. Durerea rămase, dar lacrimile se opriră şi se ridică în picioare. Dragoste? Era la fel de imposibil ca… ca… Dar nu se putea gândi atunci la nimic imposibil. Omul ***era*** imposibil!

Brusc realiză ca Leane stătea la nici doi paşi, privind-o. Siuan făcu un efort să-şi şteargă lacrimile, apoi renunţă. Pe chipul lui Leane se putea citi compasiunea.

— Cum ai făcut faţă morţii lui Anjen, Leane?

Trecuseră cincisprezece ani de atunci.

— Am plâns, răspunse Leane. O lună întreagă mă abţineam ziua şi îmi petreceam nopţile plângând şi tremurând în mijlocul patului. Asta după ce am sfâşiat cearşafurile. Alte trei luni, mă

trezeam brusc cu lacrimi în ochi. A durat mai mult de un an până când nu m-a mai durut. De aceea nu am mai legat pe nimeni niciodată. Nu cred că aş mai putea trece prin aşa ceva din nou. Trece, Siuan, spuse zâmbind hoţeşte. Acum cred că m-aş putea descurca cu doi sau trei Străjeri, dacă nu chiar cu patru.

Siuan dădu din cap. Ar putea plânge noaptea. Cât despre afurisitul de Gareth Bryne… Nu era niciun „cât despre“. Nu era!

— Crezi că sunt gata? Avuseseră doar câteva momente să vorbească.

Cârligul trebuia prins repede sau nu se mai prindea niciodată.

— Poate. Nu am avut mult timp. Şi a trebuit să am grijă, zise Leane făcând o pauză. Eşti sigură că vrei să mergi mai departe cu asta, Siuan? Se schimbă toate lucrurile pentru care am muncit, fără niciun răgaz, şi… Nu mai sunt la fel de tare ca înainte, Siuan, şi nici tu. Cele mai multe femei de aici pot conduce mai mult ca oricare dintre noi. Pe Lumină! Cred că şi unele Alese pot, fără să le mai punem la socoteală pe Elayne sau Nynaeve.

— Ştiu, răspunse Siuan.

Trebuia să rişte. Celălalt plan fusese încropit doar fiindcă nu mai erau Aes Sedai. Dar acum era iarăşi Aes Sedai, şi fusese detronată aproape fără pic de consideraţie pentru legea Turnului. Dacă acum era Aes Sedai, nu era oare şi Suprema înscăunată Amyrlin?

Îndreptându-şi umerii, începu să se pregătească pentru lupta cu Divanul.

Întinsă pe pat în cămaşă de noapte, Elayne îşi înăbuşi un căscat, ungându-se pe mâini cu crema pe care i-o dăduse Leane. Părea să funcţioneze; măcar mâinile îi păreau mai moi. Briza nopţii intra uşor pe fereastră, făcând să pâlpâie lumânarea singuratică. Părea să încingă şi mai mult camera.

Nynaeve intră clătinându-se, trânti uşa în spatele ei şi se aruncă pe pat, fixând-o cu privirea pe Elayne.

— Magia e cea mai demnă de dispreţ, cea mai plină de ură, cea mai de joasă speţă femeie din întreaga lume, mormăi. Ba nu, Larissa e. Nu, Romanda.

— Înţeleg că te-au înfuriat suficient de mult să fii în stare să conduci. Nynaeve mormăi, cu o expresie feroce, iar Elayne se grăbi să continue. Pentru câte ai demonstrat? Te aşteptam de mult. Te-am căutat la cină.

— Am avut un rulou la masa de seară, bombăni Nynaeve. Unul singur! Le-am demonstrat tuturor fiecărei surori Galbene din Salidar. Doar că nu sunt mulţumite. Mă vor câte una, pe rând. Au stabilit un orar. Larissa mă are mâine-dimineaţă – înainte de micul dejun! —, apoi Zenare, apoi… Vorbeau de faţă cu mine cum să mă facă mânioasă, de parcă nici nu eram acolo.

Îşi înălţă capul de pe cuvertură, cu o expresie bântuită.

— Elayne, se întrec care să-mi frângă blocajul. Sunt ca nişte băieţi care încearcă să prindă purcelul uns cu grăsime într-o zi de sărbătoare, dar eu sunt purcelul!

Căscând, Elayne îi întinse borcănaşul cu cremă, iar Nynaeve se rostogoli să-l ia şi începu să se dea pe mâini. Trebuia să frece cratiţele în continuare.

— Îmi pare rău că nu am făcut aşa cum ai zis acum câteva zile, Nynaeve. Am fi putut să ne ţesem deghizări ca ale lui Moghedien şi să trecem pe lângă toată lumea.

Mâinile lui Nynaeve se opriră brusc.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Nu mi-a trecut prin cap ***niciodată!***

— Nu? Eram sigură că te-ai gândit. Ai învăţat prima cum se face, până la urmă.

— Am încercat să nici nu mă gândesc ce le-am putea spune surorilor, zise Nynaeve cu o voce plată ca gheaţa şi la fel de rece şi dură. Acum e prea târziu. Sunt prea obosită să conduc, chiar dacă mi-ai da foc la păr şi, dacă e după voia lor, o să fiu prea obosită mereu. Singurul motiv pentru care mi-au dat

drumul în noaptea asta a fost că nu mai găseam ***saidarul,*** nici măcar după ce Nisao…

Tremură, iar mâinile începură din nou să se mişte, întinzând crema.

Elayne oftă uşor. Aproape făcuse o prostie. Era şi ea obosită. Să recunoşti că ai greşit o putea face pe cealaltă persoană să se simtă mai bine, dar nu avusese intenţia de a menţiona ***saidarul*** pentru a se deghiza. Ii fusese frică de la început că Nynaeve va face asta. Aici puteau cel puţin să observe ce intenţionau Aes Sedai din Salidar şi poate să-i trimită vorbă lui Rand prin Egwene, de îndată ce se întorcea în ***Tel'aran'rhiod.*** În cel mai rău caz, poate ar fi reuşit să aibă o mică influenţă, prin Siuan şi Leane.

De parcă acest gând ar fi fost o invocare, uşa se deschise lăsându-le pe cele două femei să intre. Leane ducea o tavă de lemn cu un castron roşu de supă şi pâine şi o carafa albă. Era chiar şi o mică vază albastră cu frunze verzi.

— Siuan şi cu mine ne-am gândit că poate îţi este foame, Nynaeve. Am auzit că surorile Galbene te-au epuizat.

Elayne nu ştia dacă să se ridice sau nu. Erau doar Siuan şi Leane, dar acum erau iarăşi Aes Sedai. Sau, cel puţin, aşa credea. Cele două rezolvară dilema aşezându-se, Siuan pe marginea patului lui Elayne, iar Leane pe al lui Nynaeve. Nynaeve le aruncă o privire suspicioasă, înainte de a se sprijini cu spatele de perete şi de a-şi pune tava pe genunchi.

— Am auzit un zvon că te-ai adresat Divanului, Siuan, spuse prudent Elayne. Ar fi trebuit să facem reverenţe?

— Vrei să întrebi dacă suntem Aes Sedai, fetiţă? Suntem. S-au perpelit ca nişte mahalagioaice, dar ne-au acordat măcar atât.

Siuan schimbă o privire cu Leane şi se înroşi uşor. Elayne bănui că nu o să afle niciodată ce nu li se acordase.

— Myrelle a fost suficient de drăguţă să mă caute şi să-mi spună, zise Leane într-o clipă de tăcere. Voi alege Ajah Verde.

Nynaeve se înecă cu supa.

— Ce vrei să spui? Poţi schimba Ajah?

— Nu, asta nu se poate, îi răspunse Siuan. Dar Divanul a decis că, deşi acum suntem Aes Sedai, un timp nu am fost. Şi, din moment ce au insistat că un nonsens este legal, s-au dus pe apa sâmbetei toate legăturile, datoriile, asocierile şi titlurile noastre, zise cu o voce suficient de aspră să geluiască o scândură. Mâine o să le întreb pe Albastre dacă mă primesc înapoi. Nu am auzit ca vreo Ajah să refuze vreodată pe cineva – de când eşti ridicată la rangul de Aleasă eşti îndrumată atent către Ajah potrivită, chiar dacă ştii asta sau nu –, dar la cum merg lucrurile nu m-ar mira să-mi trântească uşa peste mâini.

— Dar cum merg lucrurile? întrebă Elayne. Era ceva la mijloc. Siuan te împingea, îţi sucea braţul, te împungea; nu îţi aducea supă, nu se aşeza pe patul tău şi nu stătea la taclale.

— Credeam că totul merge cât se poate de bine.

Nynaeve reuşi să-i arunce o privire care era şi uimită, şi sălbatică, în acelaşi timp. Probabil Nynaeve ştia ceva.

Siuan se răsuci, să fie cu faţa şi la ea, şi la Nynaeve.

— Am fost la casa unde e ţinut Logain. Şase surori menţin scutul, la fel ca atunci când a fost capturat. A încercat să scape când a aflat că ştiam că fusese Tămăduit şi, dacă scutul ar fi fost ţinut doar de cinci Aes Sedai, ar fi scăpat. Deci, el este la fel de puternic ca înainte sau, dacă e mai puţin, nici nu se observă. Eu nu sunt. Nici Siuan. Vreau să încerci din nou, Nynaeve.

— Ştiam eu! izbucni Nynaeve aruncându-şi lingura pe tavă. Ştiam eu că aveţi un motiv pentru asta! Ei bine, sunt prea obosită să conduc şi nu ar conta nici dacă nu aş fi. Nu poţi Tămădui ceea ce a fost deja Tămăduit. Plecaţi de-aici şi luaţi-vă supa greţoasă cu voi.

În castron rămăsese mai puţin de jumătate din supa „greţoasă“, şi era un castron mare.

— Ştiu că nu merge, izbucni şi Siuan. De dimineaţă credeam că ferecarea nu poate fi Tămăduită!

— O clipă, Siuan, zise Leane. Nynaeve, îţi dai seama ce riscăm, venind aici împreună? Asta nu e o cameră într-o alee, păzită de prietena ta cu arcul; sunt femei în toată casa, ochi care să vadă şi limbi care să povestească. Dacă se află că Siuan şi cu mine am jucat teatru cu toată lumea – chiar şi peste zece ani –, ei bine, e de ajuns să spun că şi Aes Sedai pot face penitenţe, iar pe noi probabil o să ne trimită la o fermă, să prăşim varză până ne albeşte părul în cap. Am venit la tine întrucât ai făcut ceva pentru noi, să avem un nou început.

— De ce nu v-aţi dus la una dintre surorile Galbene? întrebă Elayne. Probabil că majoritatea ştiu deja la fel de multe ca Nynaeve.

Nynaeve se uită indignată la lingură. Greţoasă?

Siuan şi Leane avură un schimb de priviri, iar într-un final Siuan spuse fără tragere de inimă:

— Dacă mergem la una dintre ele, toată lumea va şti, mai devreme sau mai târziu. Dacă o face Nynaeve, cine ne-a cântărit astăzi va crede că s-a înşelat. Se presupune că toate surorile sunt egale şi au fost Supreme înscăunate Amyrlin care abia reuşeau să conducă atât cât să-şi câştige şalul, dar, cu excepţia Amyrlin şi a conducătoarelor de Ajah, prin tradiţie, dacă cineva e mai puternică decât tine, trebuie să-i dai întâietate.

— Nu înţeleg, spuse Elayne. Era o lecţie pentru ea. Ierarhia avea rostul ei, dar presupunea că era unul dintre acele lucruri pe care nu le aflai până nu deveneai Aes Sedai. Într-un fel sau altul, prinsese suficiente aluzii să înţeleagă că educaţia unei Aes Sedai abia începea în ziua în care îşi punea şalul pe umeri.

— Dacă Nynaeve ***poate*** să te Tămăduiască iarăşi, vei fi mai puternică.

— Nimeni nu a mai fost vreodată Tămăduit de ferecare, clătină din cap Leane. Poate că celelalte o să ne vadă ca pe nişte sălbăticiuni. Asta ne-ar situa un pic mai jos de forţa pe care o avem acum. Poate o să conteze că suntem slabe. Dacă

Nynaeve nu ne poate Tămădui să fim cum eram la început, poate că ne-ar putea duce până la două treimi sau jumătate din ce am fost înainte. Chiar şi atât ar fi mai bine ca acum, chiar dacă cele mai multe femei ar fi la fel de puternice, iar multe mult mai puternice.

Elayne se holba, mai nelămurită decât înainte. Nynaeve părea că fusese lovită între ochi.

— Totul ţine de asta, explică Siuan. Cine a învăţat cel mai repede, cine a petrecut cel mai puţin timp ca novice sau Aleasă. Sunt tot felul de nuanţe. Nu poţi spune cu exactitate cât de puternic e cineva. Două femei pot părea să fie la fel de puternice; poate că sunt, poate că nu, şi singurul mod de a spune cu certitudine ar fi un duel, dar, binecuvântată fie Lumina!, suntem deasupra unui astfel de lucru. Dacă Nynaeve nu reuşeşte să ne dea întreaga forţă înapoi, riscăm să avem un statut foarte mic.

— Ierarhia nu ar trebui să decidă nimic, cu excepţia lucrurilor de zi cu zi, continuă Leane, dar aşa se întâmplă. Sfatul cuiva aflat mai sus în ierarhie cântăreşte mai greu decât sfatul cuiva cu o poziţie mai joasă. Nu contează că am fost ferecate. Nu aveam niciun loc în ierarhie; cântăreau ceea ce spuneam doar prin meritul nostru. Nu va mai fi aşa de-acum încolo.

— Înţeleg, zise Elayne pierită. Nu era de mirare că oamenii credeau că Aes Sedai inventaseră Jocul Caselor. ***Daes Dae'mar*** părea simplu, prin comparaţie.

— E drăguţ să văd că Tămăduirea a adus ***cuiva*** mai multe necazuri decât mie, mormăi Nynaeve. Oftă uitându-se în castron şi-l şterse cu ultima bucăţică de pâine.

Chipul lui Siuan se întunecă, dar reuşi să-şi menţină vocea neutră.

— După cum vezi, ne-am dezvăluit pe de-a-ntregul. Şi nu doar ca să te convingem să încerci iarăşi Tămăduirea. Mi-ai dat înapoi… viaţa. Ăsta e adevărul. Mă convinsesem singură că nu eram moartă, dar, comparat cu acum, aşa părea, cu siguranţă.

Avem un nou început. Vreau să fim prietene, dacă mă acceptaţi. Dacă nu, tovarăşe în aceeaşi barcă.

— Prietene, zise Elayne. Prietene îmi sună mult mai bine.

Leane îi zâmbea. Dar ea şi Siuan se uitau către Nynaeve.

— Elayne a avut o întrebare, deci şi eu ar trebui să am una, zise Nynaeve uitându-se de la una la alta. Ce au aflat noaptea trecută Sheriam şi celelalte de la înţelepte? Să nu spui că nu ştii, Siuan! în ceea ce mă priveşte, sunt convinsă că ştii şi ce gândesc ele, un ceas mai târziu.

Siuan îşi încleştă fălcile cu încăpăţânare; ochii ei albaştri păreau hotărâţi să o intimideze. Ţipă brusc şi se aplecă să-şi frece glezna.

— Spune-le, zise Leane retrăgându-şi piciorul, sau am s-o fac eu. Tot, Siuan.

Siuan se uită urât la Leane, foindu-se până ce Elayne avu senzaţia că o să plesnească, apoi dădu cu ochii de Nynaeve şi se dezumflă. Vorbi de parcă îi trăgea cineva cuvintele cu cleştele, dar vorbi.

— Solia Elaidei a ajuns la Caemlyn. Rand s-a întâlnit cu ele, dar se pare că vrea să se joace cu ele. Sau, cel puţin, să sperăm că asta face. Sheriam şi celelalte sunt bucuroase că de data asta nu s-au mai făcut de râs la întâlnirea cu înţeleptele. Iar Egwene va fi acolo la următoarea întâlnire.

Dintr-un motiv sau altul, ultima propoziţie păru cel mai greu de spus. Nynaeve se lumină la faţă, îndreptându-şi spatele.

— Egwene? Oh, dar e minunat! Deci, măcar o dată nu s-au făcut de râs. Chiar mă mira că n-au venit aici să ne târască pentru altă lecţie. Îşi miji ochii spre Siuan, dar plină de veselie. Barcă, zici? Cine e căpitanul?

— Eu sunt, afurisită... Leane îşi drese glasul cu putere, iar Siuan respiră adânc. Părţi egale, atunci. Dar cineva trebuie să îndrepte barca în direcţia cea bună, adăugă când Nynaeve începu să zâmbească, iar aceea voi fi eu.

— Bine, zise Nynaeve după un timp. Ezită iarăşi, jucându-se cu lingura, apoi spuse cu o voce atât de firească încât Elayne vm să-şi ridice mâinile de exasperare: E vreo şansă să mă – ne – puteţi scoate din bucătărie?

Nu aveau chipurile mai în vârstă decât Nynaeve, dar fuseseră mult timp Aes Sedai; ochii lor îşi aminteau căutătura Aes Sedai. Nynaeve le înfruntă privirea mult mai calmă decât ar fi crezut-o în stare Elayne – cu excepţia unei mici mişcări –, dar nu fu nicio surpriză când murmură în final: „înţeleg că nu“.

— Trebuie să mergem, spuse Siuan, ridicându-se în picioare. Leane a bagatelizat costul pe care l-am plăti dacă suntem descoperite. O să fim primele Aes Sedai jupuite de vii în public şi am fost deja prima la singurul lucru pe care-l voiam.

Spre surpriza lui Elayne, Leane se aplecă spre ea, şoptindu-i: „Prietene“. Elayne îi întoarse cu căldură îmbrăţişarea şi vorba. Leane o îmbrăţişă şi pe Nynaeve, şoptindu-i ceva, apoi şi Siuan, mormăind un „Mulţumesc“ şovăielnic.

Sau cel puţin aşa avusese impresia, căci, odată ce ieşiră, Nynaeve îi spuse:

— Era gata să plângă, Elayne. Poate chiar a vorbit serios. Cred că ar trebui să încerc să fiu mai drăguţă cu ea, zise cu un oftat ce se transformă într-un căscat. Mai ales că este iarăşi Aes Sedai.

Adormi, cu tava încă pusă pe genunchi. Înăbuşindu-şi cu mâna un căscat, Elayne se ridică şi puse totul la locul lui, băgând tava sub patul lui Nynaeve. Îi lua ceva timp să o dezbrace de rochie pe Nynaeve şi să o aşeze în pat, dar nici măcar asta nu reuşi să o trezească de-a binelea. Odată ce stinse lumânarea, luă perna în braţe şi se uită în gol, gândindu-se. Rand încerca să le facă faţă femeilor Aes Sedai trimise de Elaida? Aveau să-l mănânce de viu. Aproape că îşi dorea să fi acceptat propunerea lui Nynaeve când avusese o şansă de succes. Ar fi putut să-l ghideze pe lângă capcanele puse, era sigură de asta –, Thom o învăţase multe lucruri, în afară de cele

ştiute de la mama ei şi ar fi ascultat-o. În plus, ar fi putut să-l lege. Până la urmă, nu aşteptase să aibă şalul pe umeri ca s-o lege pe Birgitte de ea; de ce să aştepte asta pentru Rand?

Întorcându-se pe cealaltă parte, se adânci în pernă. Trebuia să aştepte. El era în Caemlyn, nu în Salidar. Ia stai, Siuan zisese că era în Cairhien. Cum...? Era prea obosită; gândurile i se răzleţiră. Siuan. Siuan încă mai ascundea ceva, era sigură de asta.

Alunecă în somn şi, odată cu el, în vis; o barcă cu Leane flirtând la proră cu un bărbat al cărui chip se schimba de fiecare dată când Elayne îl privea. La pupa, Siuan şi Nynaeve se luptau, fiecare încercând să cârmească în altă parte – până când Elayne se ridică şi luă comanda. Un căpitan care ţine secrete putea fi un motiv suficient de bun pentru răzvrătire.

Dimineaţă, Siuan şi Leane se întoarseră înainte ca Nynaeve să deschidă ochii, lucru mai mult decât suficient pentru a o mânia. Nu ajută la nimic. Ce fusese Tămăduit nu mai putea fi Tămăduit din nou.

— O să fac tot ce pot, Siuan, zise Delana aplecându-se să o atingă uşor pe braţ. Erau singure în sala de aşteptare, iar ceştile de pe masa micuţă rămăseseră neatinse.

Siuan oftă dezolată, deşi Delana nu îşi putea imagina la ce se aşteptase, după izbucnirea pe care o avusese în faţa Divanului, în fiecare dimineaţă, când razele soarelui începeau să se reverse în cameră, ea se gândea că nu îşi luase micul dejun încă; aşa era clădită Siuan. Situaţia era deconcertantă, iar Delanei nu-i plăcea să se simtă aşa. Se străduise să nu o vadă pe vechea sa prietenă în chipul acelei femei – şi nu fusese greu, căci nu mai arăta deloc aşa cum şi-o amintea Delana pe Siuan Sanche, la nicio vârstă –, dar, văzând-o din nou, o Siuan tânără şi drăguţă, fusese doar primul şoc. Al doilea fusese când se trezise cu ea la uşă când soarele nu se ridicase încă, cerându-i ajutorul; Siuan nu ceruse niciodată ajutorul nimănui. Şi al treilea

şoc, cel mai mare, pe care-l simţea de fiecare dată când era în faţa lui Siuan de când femeia al'Meara înfaptuise imposibilul miracol... Era mai puternică decât Siuan, mult mai puternică; întotdeauna fusese invers; Siuan i-o luase înainte de pe vremea când erau novice, chiar înainte de a fi Alese. Dar, cu toate astea, ***era*** Siuan, şi în plus supărată, iar Delana nu o mai văzuse niciodată astfel. Siuan putea fi supărată, dar nu te lăsa niciodată să vezi asta. Îi părea rău că nu putea face mai mult pentru femeia împreună cu care furase prăjiturele cu miere, şi nu arareori luase vina asupra ei pentru poznele pe care le făcuseră împreună.

— Siuan, pot face măcar atât. Romanda ar fi mai mult decât fericită să ia acele ***ter angrealuri*** pentru vise în grija Divanului. Nu are suficiente conducătoare de Ajah alături de ea ca să reuşească, dar, dacă Sheriam crede că are, dacă ea crede că tu ţi-ai folosit influenţa pe lângă mine şi Lelaine să o opreşti, atunci nu o să te poată refuza. Ştiu că Lelaine va fi de acord. Deşi nu îmi pot imagina de ce vrei să întâlneşti acele femei Aiel. Romanda zâmbeşte ca o pisică la smântână când o vede pe Sheriam întorcându-se furioasă de la una dintre acele întâlniri. Cu firea ta, probabil o să izbucneşti şi o să spui ce nu trebuie.

Ce schimbare! Altă dată nu i-ar fi trecut prin cap să amintească de firea lui Siuan; acum o făcuse fără măcar să se gândească. Pe chipul plouat al lui Siuan răsări un zâmbet.

— Speram să faci ceva de genul ăsta. O să vorbesc cu Lelaine. Şi cu Janya, cred că o să mă ajute. Trebuie să fii sigură că Romanda nu o să facă totuşi asta. Din câte ştiu, Sheriam a început măcar să se descurce cu femeile Aiel. Mi-e teamă că Romanda va trebui să pornească de la zero. Sigur, asta ar putea să nu fie important pentru Divan, dar nu aş vrea să dau ochii cu ele când au câte un cârlig în branhii.

Delana îşi păstră zâmbetul înlăuntrul său, conducând-o pe Siuan la intrare şi îmbrăţişând-o. Da, ar fi foarte important pentru Divan ca înţeleptele să rămână paşnice, deşi Siuan nu

avea cum să ştie asta. O urmă cu privirea până se îndepărtă, înainte de a intra. Se părea că ea va trebui să fie protectoarea de-acum încolo. Spera să facă o treabă la fel de bună cum făcuse şi Siuan pentru ea.

Ceaiul era cald încă şi se decise să o trimită pe Miesa, servitoarea ei, după nişte rulouri şi fructe, când se auzi o bătaie timidă în uşă; nu era Miesa, ci Lucinde, una dintre novicele aduse din Turn. Fata uscăţivă repezi neliniştită o reverenţă, dar ea era mereu neliniştită.

— Delana Sedai? A venit o femeie în dimineaţa asta, iar Anaiya Sedai a spus să o aduc aici? Se numeşte Halima Saranov? Spune că vă cunoaşte?

Delana deschise uşa să spună că nu a auzit niciodată de nicio Halima, când femeia apăru în cadrul uşii. Delana nu se putu opri să nu se holbeze la ea. Femeia reuşea să fie subţire şi elegantă, în acelaşi timp, purtând o rochie întunecată de călărie, cu un decolteu ridicol de adânc; părul lung şi strălucitor îi încadra chipul cu ochi verzi, care-l făcea probabil pe oricare bărbat care o zărea să rămână cu gura căscată. Dar nu de asta se holba Delana, desigur. Femeia îşi ţinea mâinile în lături, cu degetele mari lipite de primele două degete. Delana nu ar fi crezut niciodată că o să vadă asta de la o femeie care nu purta şalul. Iar această Halima Saranov nici măcar nu putea conduce. Era suficient de aproape să fie sigură de asta.

— Da, zise Delana, îmi aduc aminte de ea. Lasă-ne, Luciile! Şi, copilă, încearcă să-ţi aminteşti că nu toate propoziţiile sunt întrebări.

Luciile făcu o reverenţă atât de adâncă şi de rapidă că aproape căzu. În alte circumstanţe, Delana ar fi oftat; nu se descurcase niciodată bine cu novicele, deşi nu înţelegea de ce.

Înainte ca fata să apuce să iasă, Halima se duse la scaunul pe care stătuse Siuan şi se aşeză fără să fie invitată. Luând una dintre ceşcuţele neatinse, îşi încrucişă picioarele sorbind din

ceai, privind-o pe Delana peste marginea ceşcuţei. Delana o fixă cu o privire dură.

— Cine te crezi, femeie? Indiferent cât de sus îţi imaginezi că eşti, nimeni nu este deasupra Aes Sedai. Şi de unde ai aflat de acel semn?

Pentru prima dată în viaţa ei, privirea dură nu avu niciun efect. Halima îi zâmbi în batjocură.

— Chiar crezi că secretele… să-i spunem Ajah mai întunecată, sunt atât de secrete? Cât despre cât de sus eşti, ştii foarte bine că dacă un cerşetor ţi-ar arăta semnele potrivite, ai sări să i te supui. Povestea mea este că am fost un timp însoţitoarea de drum a Cabrianei Mecandes, o soră Albastră. Din păcate, Cabriana a murit căzând de pe cal, iar Străjerul ei a refuzat după aceea să mai iasă din pături şi să mănânce. A murit şi el, zise Halima zâmbind de parcă s-ar fi întrebat dacă Delana era următoarea. Eu şi Cabriana am vorbit mult înainte de moartea ei şi mi-a spus de Salidar. Mi-a mai spus şi câteva lucruri despre planurile Turnului cu voi. Şi cu Dragonul Renăscut.

Alt zâmbet, un fulger scurt al dinţilor albi, şi se întoarse la ceai privind-o lung.

Delana nu fusese niciodată o femeie care să renunţe uşor. Obligase regi să facă pace atunci când voiau război, târâse de guler regine să semneze tratatele care trebuiau semnate. Era adevărat, s-ar fi supus şi unui cerşetor care îi arăta semnele potrivite, dar mâinile Halimei o identificaseră ca Ajah Neagră, ceea ce nu era în mod clar. Poate femeia crezuse că era singurul mod în care Delana ar fi primit-o sau poate voia să o impresioneze cu lucrurile interzise pe care le ştia. Nu îi plăcea de această Halima.

— Presupun că se aşteaptă de la mine să fac în aşa fel ca Divanul să accepte informaţiile tale, spuse prost dispusă. Nu ar trebui să fie nicio problemă, atâta vreme cât ştii suficiente lucruri despre Cabriana ca să-ţi susţii povestea. La asta nu pot

să te ajut, am întâlnit-o doar de două ori. Presupun că nu este nicio şansă să apară şi să te dea în vileag?

— Nicio şansă, zâmbi din nou scurt, batjocoritor. Şi aş putea recita viaţa Cabrianei. Ştiu lucruri pe care le uitase şi ea.

Delana dădu din cap. Uciderea unei surori era regretabilă, dar, dacă era necesar, trebuia făcut şi acest lucru.

— Atunci, nu e nicio problemă. Divanul te va primi ca pe un oaspete, şi o să mă asigur că te ascultă.

— Eu nu mă gândeam să fiu oaspete. Ceva mai permanent, cred. Secretara sau, mai bine, companioana ta. Trebuie să am grijă ca Divanul să fie îndrumat aşa cum trebuie. În afară de povestea asta cu noutăţile despre Cabriana, o să am din când în când instrucţiuni pentru tine.

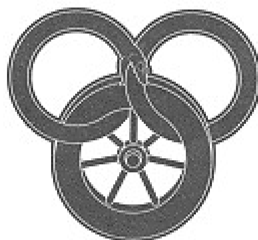
— Ia ascultă aici, eu…!

Halima îi reteză vorbele fără să ridice vocea:

— Mi s-a spus să-ţi menţionez un nume. Un nume pe care-l folosesc, uneori. Aran'gar.

Delana se aşeză cu greutate. Numele îi fusese spus în vise. Pentru prima dată, după mulţi ani, Delanei Mosalaine îi era frică.

Capitolul 31

Ceară roşie

Zgomotul făcut de copitele calului negru pe caldarâm era înghiţit de larma Amadorului, în timp ce Eamon Valda călărea încet pe străzile aglomerate. Broboane de sudoare îi ţâşneau prin fiecare por, cu atât mai mult cu cât purta zale şi o platoşă perfect lustruită, strălucind în ciuda stratului de praf, şi o pelerină ca neaua, care se lăsa peste coapsele puternice ale calului, dar ai fi zis că pentru el era o zi frumoasă de primăvară. Se străduia să ignore femeile şi bărbaţii murdari, chiar şi copiii, cu expresii pierdute îmbrăcaţi în straie roase. Chiar şi aici. Chiar şi aici.

Pentru prima dată în viaţa lui, uriaşele ziduri de piatră ale Fortăreţei Luminii, invincibile, cu turnuri şi steaguri, bastion al adevărului şi dreptăţii, nu reuşiră să îl facă să se simtă mai bine. Descălecând în curtea principală, aruncă frâiele unui Copil, dându-i instrucţiuni cu voce aspră să aibă grijă de cal; omul ştia ce avea de făcut, desigur, dar Valda simţea nevoia să se

răstească la cineva. In ciuda căldurii, oameni înveşmântaţi cu pelerine albe alergau energici peste tot. Spera să fie mai mult decât un spectacol.

Tânărul Dain Bomhald veni cu paşi repezi, apăsându-şi pumnul de pieptul acoperit de zale, într-un salut nerăbdător.

— Lumina fie cu dumneata, Seniore Căpitan! Aţi avut un drum bun din Tar Valon, sper?

Avea ochii injectaţi şi dinspre el plutea un damf de brandy. Nu exista nicio scuză să bei în timpul zilei.

— Rapid, măcar, mârâi Valda, smulgându-şi mănuşile armurii şi îndesându-le sub cureaua sabiei.

Nu ***brandy***-ul era de vină, chiar dacă l-ar fi pedepsit pentru asta. Călătoria fusese rapidă, pentru o distanţă atât de mare. Avea de gând să dea legiunii o noapte liberă în oraş ca recompensă, odată ce terminau de aşezat tabăra la porţile oraşului. O călătorie rapidă, dar nu putea fi de acord cu ordinele care îl chemau înapoi, când o singură sforţare mai puternică ar fi dărâmat Turnul divizat, îngropându-le pe vrăjitoare sub dărâmături. O călătorie ieşită din comun, însă fiecare zi adusese veşti tot mai proaste. Al'Thor în Caemlyn. Nu conta dacă era un fals Dragon sau cel adevărat; putea conduce Puterea, iar orice bărbat care putea face asta era cu siguranţă o Iscoadă a Celui întunecat. Cei juraţi Dragonului infestau Altara. Aşa-zisul Profet şi scursurile lui erau în Ghealdan, în însăşi Amadicia.

Reuşise să mai stârpească din mizerie, dar era greu să te lupţi cu un inamic care adesea prefera să se facă nevăzut în loc să stea şi să lupte, care se putea topi în blestematele de râuri de refugiaţi şi, mai rău, printre cei rătăcitori cu creierele goale, crezând că al'Thor răstumase ordinea lumii. Găsise totuşi o soluţie, chiar dacă nu era pe de-a-ntregul satisfăcătoare. Drumurile din spatele legiunii lui erau acoperite de cadavre, iar corbii se îndopau până plesneau. Dacă nu era posibil să deosebeşti scursurile Profetului de scursurile refugiaţilor, ei bine, să crape cu toţii. Inocenţii ar fi trebuit să stea la casele lor,

unde le era locul; Creatorul i-ar fi protejat. În ceea ce-l privea, cei care rătăceau fără rost erau cireaşa de pe tort.

— Am auzit în oraş că Morgase este aici, zise. Nu credea asta – din două vorbe auzite în Andor, una îşi dădea cu presupusul cine o ucisese pe Morgase –, dar rămase uimit când Dain aprobă cu o mişcare a capului.

Surpriza se transformă în dezgust după ce tânărul începu să bălmăjească despre apartamentele lui Morgase şi partidele ei de vânătoare, despre cât de bine era tratată şi de cum urma să semneze din clipă în clipă un tratat cu Copiii. Valda nu-şi ascunse o strâmbătură. Nu avea la ce să se aştepte de la Niall. Omul fusese unul dintre cei mai buni soldaţi ai vremurilor sale şi un mare căpitan, dar îmbătrânise şi se înmuiase. Valda ştiuse asta din clipa în care îl ajunseseră ordinele la Tar Valon. Niall ar fi trebuit să se repeadă asupra Tearului cu toată forţa, de îndată ce se auzise de al'Thor. Ar fi adunat de pe drum oamenii de care avea nevoie; neamurile lumii s-ar fi alăturat Copiilor împotriva unui fals Dragon. S-ar fi alăturat, atunci. Acum al'Thor era în Caemlyn, suficient de puternic să-i sperie pe cei slabi de înger. Dar Morgase era aici. Dacă o avea pe Morgase, ea ar fi trebuit să semneze tratatul din prima zi, chiar dacă o ajuta cineva să semneze. Pe Lumină! O s-o înveţe să sară atunci când spunea el să sară. Dacă protesta că nu-i convenea să se întoarcă în Caemlyn însoţită de Copii, avea să-i lovească încheieturile cu un băţ. Ea va fi stindardul intrării lui în Andor.

Dain se opri, aşteptând. Fără îndoială, spera la o invitaţie la cină în acea seară. Ca junior, nu putea invita un ofiţer superior lui, dar cu siguranţă voia să vorbească cu fostul lui comandant, despre Tar Valon, poate despre tatăl lui mort. Valda nu se gândise prea mult la Geofram Bomhald; omul fusese moale.

— Te aştept la cină, în tabără, la şase. Te aştept treaz, Copil Bomhald!

Bomhald era clar băut; căscă ochii mari şi se clătină înainte de a saluta şi de a pleca. Valda se întrebă ce se întâmplase.

Dain fusese un ofiţer de primă mână. Unul care se îngrijora prea mult de tot felul de delicateţuri, ca de pildă proba vinovăţiei, când nu se putea obţine, dar, cu toate astea, un ofiţer bun. Nu la fel de molâu ca tatăl său. Era păcat să-l vadă înecat în brandy.

Mormăind în barbă – faptul că ofiţerii se îmbătau chiar în Fortăreaţa Luminii era încă un semn că Niall era putred până în măduva oaselor Valda plecă spre camerele lui. Avea de gând să doarmă în tabără, dar nu i-ar fi stricat o baie fierbinte.

Un Copil tânăr, cu umerii laţi, se apropia pe coridorul simplu de piatră, cu bastonul stacojiu al Mâinii Luminii şi soarele cu raze pe piept. Fără să se oprească şi fără să se uite măcar la Valda, murmură plin de respect:

— Seniorul Căpitan ar putea dori să viziteze Domul Adevărului.

Valda se încruntă la bărbat – nu-i plăceau Inchizitorii; făceau treabă bună în felul lor, dar nu putea scăpa de senzaţia că îmbrăţişaseră bastonul de păstor pentru că nu ar fi fost niciodată în stare să dea piept cu un duşman înarmat – şi se pregătea să-l pună la punct, dar apoi se opri. Disciplina Inchizitorilor lăsa de dorit, dar un simplu Copil nu şi-ar fi permis niciodată să vorbească aşa cu un Senior Căpitan. Poate că baia putea să mai aştepte.

Domul Adevărului era o minune care îşi merita ceva din măreţia numelui. De un alb pur pe dinafară, pe dinăuntru era luminat de mii de lămpi care îşi răsfrângeau razele de foiţa de aur. Încăperea era străjuită de coloane groase de marmură, simple şi lustruite până la strălucire, dar domul însuşi se arcuia peste o sută de paşi, fără niciun sprijin, înălţându-se la cincizeci de paşi în vârf, deasupra unor platforme simple de marmură, aşezate pe podeaua de marmură, de unde Seniorul Căpitan Comandant al Copiilor Luminii se adresa adunării Copiilor în cele mai solemne momente ale celor mai importante ceremonii. Va sta şi el acolo, într-o bună zi. Niall nu va trăi veşnic.

Câteva duzini de Copii umblau prin încăperea vastă – era o privelişte demnă de văzut, deşi doar Copiii puteau intra acolo, desigur –, dar nu primise mesajul doar ca să vină să admire Domul. Era sigur de asta. În spatele marilor coloane, se aflau câteva rânduri de coloane mai mici, la fel de simple şi la fel de strălucitoare, şi firide înalte şi mari unde fresce ilustrau victoriile Copiilor din ultima mie de ani. Valda mergea cu paşi mari, cercetând fiecare firidă. În cele din urmă zări un bărbat înalt, cărunt, studiind una dintre picturi, Serenia Latar urcată pe eşafodul spânzurătorii, singura Supremă înscăunată Amyrlin pe care Copiii reuşiseră să o spânzure. Era deja moartă, desigur, fiindcă era destul de greu să spânzuri o vrăjitoare vie, dar asta nu conta. Cu şase sute nouăzeci şi trei de ani în urmă, se făcuse dreptate după lege.

— Te frământă ceva, fiule? se auzi o voce blândă, aproape moale.

Valda se crispă uşor. O fi fost Rhadam Asunawa Marele Inchizitor, dar era totuşi Inchizitor. Iar Valda era Senior Căpitan, Uns al Luminii, nu „fiule“.

— Nu, din câte am remarcat, răspunse plat.

Asunawa oftă. Chipul lui sfrijit era imaginea vie a martiriului suferinţei, astfel că sudoarea i se putea confunda cu lacrimile, dar ochii înfundaţi în orbite păreau să ardă cu toată intensitatea focurilor care-i topiseră carnea de pe oase. Mantia sa purta doar cârja, nu şi soarele cu raze, de parcă nu ar fi făcut parte dintre Copii. Sau poate se afla deasupra lor.

— Vremurile sunt tulburi. Fortăreaţa Luminii adăposteşte o vrăjitoare.

Valda îşi reprimă o privire crucişă. Laşi sau nu, Inchizitorii puteau fi periculoşi chiar şi pentru un Senior Căpitan. Probabil, bărbatul nu va fi niciodată în stare să spânzure o Amyrlin, dar visa poate să fie primul care spânzură o regină. Lui Valda nu îi păsa dacă Morgase murea, atâta vreme cât nu murea înainte de a fi folosită la maximum. Nu spuse nimic, dar sprâncenele

cărunte şi groase ale lui Asunawa se lăsară în jos, dând senzaţia că ochii îi privesc din nişte caverne.

— Vremurile sunt tulburi, zise iarăşi, iar lui Niall nu trebuie să i se permită să distrugă Copiii Luminii.

Minute în şir Valda examină pictura. Poate artistul fusese bun, poate nu; nu avea habar de aceste lucruri şi nici nu-i păsa. Armele şi armurile gărzilor arătau bine, totuşi, iar funia şi eşafodul păreau reale. Astea erau lucrurile pe care le cunoştea.

— Sunt pregătit să ascult, zise într-un final.

— Atunci o să vorbim, fiule. Mai târziu, când o să fie mai puţini ochi să vadă şi urechi să audă. Lumina fie cu tine, fiule!

Asunawa se îndepărtă fără alte vorbe, cu mantia albă mişcându-se uşor şi zgomotul cizmelor auzindu-se de parcă ar fi încercat să înfigă fiecare pas în piatră. Câţiva Copii se înclinară adânc în faţa lui.

De la fereastra îngustă care dădea spre curtea interioară, Niall îl urmări pe Valda cum descalecă şi vorbeşte cu tânărul Bomhald, plecând apoi ca o furtună. Valda era mereu ca o furtună. Dacă ar fi fost vreo soluţie să aducă înapoi Copiii de la Tar Valon şi să-l lase pe Valda acolo, ar fi profitat de ea fără să clipească. Bărbatul era un comandant bun în bătălie, dar era totuşi mai potrivit să provoace răscoale. Ideea lui de tactică era şaija de cavalerie, iar de strategie – şarja de cavalerie.

Clătinând din cap, Niall se întoarse în camera de audienţe. Avea lucruri mai importante decât Valda cu care să-şi bată capul. Morgase încă rezista ca o armată cocoţată la înălţime, cu rezerve de apă şi un moral excelent. Refuza să admită că era înghesuită într-o vale, fără putinţă de scăpare, iar înălţimile erau dominate de inamic.

Balwer se ridică de la masă când Niall intră în anticameră.

— Omema a fost aici, Seniore. A lăsat astea pentru tine, zise Balwer atingând câteva foi de hârtie legate într-un sul cu fundă roşie. Şi asta, adăugă cu buzele strânse, scoţând din buzunar un mic tub de os.

Niall luă tubul mormăind şi intră în încăperea interioară călcând apăsat. Dintr-un motiv sau altul, Omema devenea în fiecare zi din ce în ce mai inutil. De parcă nu era suficient de rău că-i lăsase rapoartele lui Balwer, aşa pline de prostii cum erau, chiar şi el ar fi trebuit să ştie că nu putea lăsa unul dintre acele tuburi cu trei dungi roşii altcuiva decât lui Niall însuşi. Apropie tubul de o lampă pentru a-i cerceta ceara. Neatinsă, până nu o sparse între degete. Ar trebui să aprindă un foc sub picioarele lui Omema, să-i intre frica Luminii în oase. Prostul nu era bun nici de momeală dacă nu se străduia să-şi joace rolul de şef al spionilor.

Mesajul venea iarăşi de la Varadin, cu cifrul privat al lui Niall în acel scris tremurat de nebun, pe o foaie subţire de hârtie. Aproape îl arse fără să-l citească, apoi ceva de la sfârşit îi atrase atenţia. O luă de la început, descifrând fiecare cuvânt. Voia să fie absolut sigur. Ca şi înainte, mesajul era plin de prostii despre Aes Sedai puse în lesă şi bestii ciudate, dar chiar la final... Varadin îl ajutase pe Asidim Faisar să găsească o ascunzătoare în Tanchico; o să încerce să-l strecoare afară, dar înaintaşii păzeau cu atâta străşnicie, că niciun zvon nu putea trece zidurile fără voie.

Niall îşi frecă gânditor bărbia. Faisar fusese unul dintre cei trimişi în Tarabon să vadă dacă se mai putea salva ceva. Faisar nu ştia nimic despre Varadin, iar Varadin nu ar fi avut cum să ştie de Faisar. Înaintaşii păzeau cu atâta străşnicie că niciun zvon nu putea trece zidurile fără voie? Mâzgăleli de om nebun.

Îndesându-şi hârtia în buzunar, se întoarse în anticameră.

— Balwer, care sunt ultimele veşti de la apus? între ei doi, „apus“ însemna întotdeauna hotarul cu Tarabon.

— Nicio schimbare, Seniore. Patrulele care intră prea adânc în Tarabon nu se mai întorc. La hotar, cel mai mare necaz sunt refugiaţii care încearcă să treacă.

Patrulele care intrau prea adânc... Tarabon era un puţ care colcăia de năpârci veninoase şi de şobolani turbaţi, dar...

— Cât de repede poţi trimite un curier la Tanchico?

Balwer nici nu clipi. Omul nu s-ar fi arătat surprins nici dacă într-o bună zi i-ar fi vorbit un cal.

— Caii de schimb o să fie o problemă dincolo de hotar, Seniore. În mod normal, aş fi spus douăzeci de zile, până ajunge şi se întoarce aici, poate şi mai puţin cu un pic de noroc. Acum, de două ori pe-atât, dacă avem noroc. Poate încă de două ori, doar ca să ajungă la Tanchico.

Un puţ care putea înghiţi un curier, fără să lase nici măcar oasele din el. Nu ar fi fost nevoie să se şi întoarcă, dar Niall ţinu asta pentru el.

— Aranjează asta, Balwer. Într-un ceas voi avea o depeşă pregătită. Voi vorbi eu însumi cu cel care va fi curier.

Balwer îşi plecă supus capul, dar în acelaşi timp îşi freca mâinile, insultat. N-avea decât să fie. Erau puţine şanse să poată duce planul la îndeplinire fără să-l expună pe Varadin. Precauţii inutile dacă omul era nebun, dar dacă nu… Să-l dea în vileag nu ar fi ajutat cu nimic.

În încăperea pentru audienţe, Niall mai studie o dată mesajul lui Varadin, înainte de a-l strecura în flacăra lămpii, urmărindu-l cum se aprinde. Se transformă în cenuşă între degetele sale.

Avea patru reguli în ceea ce priveşte acţiunea şi informaţia. Nu construi niciodată planuri până nu ştii cât se poate de multe despre inamic. Nu-ţi fie niciodată teamă să-ţi schimbi planurile când primeşti informaţii noi. Să nu crezi niciodată că ştii totul. Şi niciodată să nu aştepţi până când ştii totul. Bărbatul care ar aştepta să ştie totul ar fi încă în cort când inamicul i-ar da foc acestuia deasupra capului său. Niall urma aceste reguli. O singură dată în viaţa sa le abandonase ca să urmeze o presimţire. La Jhamara, fără niciun alt motiv decât un soi de gâdilătură în fundul minţii, îşi trimisese o treime din armată să supravegheze munţii despre care toţi spuneau că sunt de netrecut. În timp ce îşi manevra restul forţelor, zdrobind murandienii şi altarienii, o armată din Illian, care ar fi trebuit să

fie la sute de mile depărtare, a apărut prin acele trecători „de netrecut“. Singurul lucru care îl făcuse să se retragă fără să fie zdrobit fusese o „presimţire“. Iar acum simţea din nou acelaşi lucru.

— Nu am încredere în el, zise ferm Tallanvor. Îmi aminteşte de un escroc pe care l-am văzut odată la un târg, un ins cu o faţă de bebeluş care putea să rânjească uitându-se drept în ochii tăi, în timp ce lua cu mâna boaba de sub cupă.

De data asta, lui Morgase nu-i fu greu să-şi ţină firea. Tânărul Paitr îi raportase că în final unchiul său găsise o cale de a o scoate pe furiş din Fortăreaţa Luminii, pe ea şi pe ceilalţi. Ceilalţi fuseseră problema; Torwyn Barshaw pretindea că de mult ar fi putut s-o scoată singură de acolo, dar ea nu şi-ar fi putut lăsa oamenii la mila Mantiilor Albe. Nici măcar pe Tallanvor.

— O să iau în considerare sentimentele tale, zise ea indulgentă. Ai grijă doar să nu le laşi să te stânjenească. Ai vreo vorbă care se potriveşte, Lini? Ceva pentru tânărul Tallanvor şi sentimentele lui?

Pe Lumină! De ce îi plăcea atât de mult să-l tachineze? Se apropiase de trădare, iar ea era Regina lui, nu... Restul gândului nu mai veni.

Lini şedea aproape de ferestre, făcând un ghem de lână albastră dintr-un sul ţinut cu mâinile depărate de Breane.

— Paitr îmi aduce aminte de ajutorul acela tânăr de rândaş, chiar înainte să pleci tu la Turnul Alb. Ăla care a lăsat grele două servitoare şi care a fost prins încercând să fugă de la conac cu un sac de argintărie de-a mamei tale.

Morgase îşi încleştă fălcile, dar nimic nu-i putea strica bucuria, nici măcar privirea pe care i-o aruncă Breane, de parcă ar fi vrut să-şi dea şi ea cu părerea. Paitr fusese copleşit de bucuria evadării apropiate a lui Morgase. Desigur, în parte bucuria lui se datora faptului că aştepta o răsplată de la unchiul său pentru rolul jucat – cel puţin aşa se înţelegea din câteva comentarii;

ceva despre a-şi spăla păcatele pentru o greşeală făcută acasă –, dar tânărul dansase practic când ea îşi dăduse acordul pentru planul care avea să o scoată în acea zi din Fortăreaţa Luminii şi din Amador până la răsăritul de a doua zi dimineaţă. Să plece din Amador, către Ghealdan, unde trupele nu vor veni cu obligaţii pentru Andor. Cu două zile în urmă, Barshaw venise el însuşi să-i explice planul, deghizat ca un negustor care livrează andrele şi lână, un bărbat solid cu nasul mare, cu ochi neliniştiţi şi gură strâmbă, care vorbise însă suficient de respectuos. Era greu de crezut că este unchiul lui Paitr – arătau atât de diferit –, cu atât mai puţin că era negustor. Cu toate astea, planul său era o minune a simplităţii, având nevoie pentru a reuşi doar de suficienţi oameni în afara Fortăreţei. Morgase avea să iasă din Fortăreaţa Luminii într-o căruţă, îngropată sub resturile de la bucătărie.

— Acum, ştiţi cu toţii ce aveţi de făcut, le spuse. Atâta vreme cât ea rămânea în camerele ei, ceilalţi se puteau mişca fără grijă. Totul depindea de asta. Bine, nu totul, dar toate celelalte evadări, mai puţin a ei.

— Lini, tu şi Breane trebuie să fiţi în curtea unde se spală rufele când clopotele anunţă prânzul.

Lini aprobă cu o mişcare a capului, dar Breane îi întoarse privirea cu buzele ţuguiate. Le mai explicase de douăzeci de ori. Chiar şi aşa, Morgase nu avea de gând să permită o eroare care să lase pe cineva în urmă.

— Tallanvor, îţi laşi sabia aici şi aştepţi la un han numit Stejarul şi Spinul. El deschise gura să spună ceva, dar i-o reteză ferm: Ţi-am auzit argumentele. Poţi găsi altă sabie. Vor crede că urmează să te întorci aici dacă o laşi în cameră.

Se strâmbă, dar în cele din urmă aprobă.

— Lamgwin trebuie să aştepte la Capul Auriu, iar Basel la…

Se auzi o bătaie grăbită în uşă, iar Basel îşi strecură înăuntru capul chel.

— Maiestate, a venit un bărbat… un Copil… zise aruncând o privire peste umăr, în hol. Este un Inchizitor, Maiestate.

Tallanvor îşi duse mâinile la mânerul sabiei, desigur, şi nu renunţă până când nu-i făcu de două ori semn, strâmbându-se la el.

— Lasă-l să intre, spuse cu o voce calmă, dar simţea cum i se agită în stomac fluturi de dimensiunea unei vulpi. Un Inchizitor? Oare totul, acum când mergea brusc atât de bine, avea să se preschimbe într-un dezastru, la fel de brusc?

Un bărbat înalt, cu nas vulturesc, îl dădu la o parte pe Basel, trântindu-i uşa în nas. Mantia albă cu auriu, cu acea cârjă stacojie pe umăr, îl arăta a fi Inchizitor. Nu îl întâlnise încă pe Einor Saren, dar îi fusese arătat. Avea o certitudine imuabilă pe chip.

— Eşti chemată la Seniorul Căpitan Comandat, spuse rece. Vei veni acum.

Gândurile lui Morgase alergau mai repede decât fluturii din stomac. Era obişnuită să fie chemată – Niall nu mai venea la ea, acum că o ţinea în Fortăreaţă –, să i se mai ţină o predică despre datoria pe care o avea faţă de Andor sau pentru ce voia să pară o discuţie amicală, care să-i demonstreze că Niall se gândea la binele ei şi al Andorului. Cu asta era obişnuită, dar nu şi cu acel tip de mesager. Dacă era dată pe mâna Inchizitorilor, nu mai avea cum să scape. Asunawa ar trimite suficienţi oameni să o târască de acolo, şi pe toţi ceilalţi odată cu ea. Pe el îl întâlnise o singură dată şi-i îngheţase sângele în vene. De ce fusese trimis un Inchizitor? întrebă cu voce tare, iar Saren îi răspunse cu acelaşi ton de gheaţă.

— Eram cu Seniorul Căpitan Comandant şi aveam drum în direcţia asta. Mi-am terminat treburile şi acum te duc acolo. Până la urmă, eşti o regină căreia i se cuvine respect.

Toate cuvintele lui păreau spuse cu o uşoară plictiseală, uşor nerăbdătoare, până la final, când deveniră batjocoritoare. Nicio urmă de căldură.

— Foarte bine, răspunse ea.

— Să o acompaniez pe regină? se înclină formal Tallanvor; cel puţin se comporta respectuos când era şi un străin de faţă.

— Nu.

O să-l ia pe Lamgwin. Ba nu, oricare din oamenii ei ar fi făcut să pară că avea nevoie de gărzi de corp. Saren o înspăimânta aproape la fel de mult ca Asunawa, şi nu avea de gând să-l lase să bănuiască acest lucru. Arboră un zâmbet firesc, tolerant.

— Cu siguranţă, nu am nevoie de protecţie aici.

Saren zâmbi şi el, măcar cu buzele. Părea să râdă la ea.

Afară, cu Basel şi Lamgwin privind-o nesiguri, aproape se răzgândi; ar fi luat pe cineva cu ea, dacă nu ar fi apucat să vorbească înăuntru. Dar, dacă era o cursă, doi bărbaţi nu ar fi putut să o apere, şi ar fi dovedit slăbiciune dacă se răzgândea. Mergând pe coridoarele de piatră alături de Saren, se simţea slabă, câtuşi de puţin regină. Nu. Poate că o să urle ca toţi ceilalţi dacă Inchizitorii o târau în beciuri – de fapt, nu era niciun „poate“ la mijloc, nu era suficient de nebună să creadă că sângele regal se deosebea de cel al oamenilor obişnuiţi, în această privinţă –, dar, până atunci, va fi ceea ce era. Încercă să-şi liniştească fluturii din stomac.

Saren o conduse într-o curte mică, pavată, unde bărbaţi goi până la brâu se antrenau lovind cu săbiile stâlpi de lemn.

— Unde mergem? întrebă ea. Nu pe acest drum am mers până acum în biroul Seniorului Căpitan Comandant. Este în alt loc?

— Am luat-o pe cel mai scurt drum, îi răspunse concis. Am şi altceva mai bun de făcut decât…

Nici nu-şi termină vorbele, dar nici nu încetini. Nu putea decât să-l urmeze, de-a lungul unui coridor, presărat cu camere mari, pline de paturi de campanie şi bărbaţi îmbrăcaţi doar până la brâu sau chiar mai puţin. Îşi păstra privirea lipită de ceafa lui Saren, compunând fraze usturătoare pentru Niall. Trecură de curtea grajdurilor, îmbibată de mirosul greu de cal şi de bălegar,

cu un fierar potcovind cai într-un colţ, apoi prin alt coridor al barăcilor soldaţilor, apoi pe unul cu bucătării de o parte, plin de mirosuri de tocăniţă, apoi altă curte… înţepeni brusc.

Un eşafod lung şi înalt era aştept în mijlocul curţii. Trei femei şi peste o duzină de bărbaţi ocupau fiecare loc, cu mâinile şi picioarele legate, cu ştreangurile puse de gât. Unii dintre ei plângeau sfâşietor; cei mai mulţi păreau îngroziţi. Ultimii doi oameni de la capătul îndepărtat erau Torwyn Barshaw şi Paitr, băiatul purtând o cămaşă în loc de livreaua cu roşu şi alb pe care i-o făcuse. Paitr nu plângea, dar unchiul lui da. Paitr părea prea îngrozit să se gândească la lacrimi.

— Pentru Lumină! strigă un ofiţer al mantiilor Albe, iar un ostaş trase de un mâner lung de la capătul eşafodului.

Trapele se deschiseră cu zgomot, iar victimele dispărură. Câteva dintre frânghiile întinse tremurau, pe când cei atârnaţi de ele mureau sufocaţi, în loc să-şi piardă viaţa repede rupându-şi gâtul. Paitr era unul dintre ei. Şi evadarea ei muri odată cu el. Poate ar fi trebuit să aibă mai multă grijă de el, dar se gândise numai la evadare, la fuga din cursa în care intrase singură. Se prinsese singură şi, odată cu ea, întreg Andorul.

Saren se uita la ea, aşteptându-se să o vadă leşinând sau vomitând.

— Atât de mulţi deodată? întrebă ea, mândră de siguranţa cu care vorbise.

Funia lui Paitr nu mai tremura; acum se legăna uşor dintr-o parte în alta. Fără scăpare.

— Spânzurăm în fiecare zi Iscoade ale Celui întunecat, răspunse sec Saren. Poate că în Andor le daţi drumul cu o predică. Noi nu.

Morgase îi înfruntă privirea. Drumul cel mai scurt? Deci, asta era noua tactică a lui Niall. Nu o surprindea că nu i se spusese de încercarea ei de evadare. Niall era prea subtil pentru aşa ceva. Era un oaspete de vază, iar Paitr şi unchiul său fuseseră spânzuraţi din întâmplare, pentru cine ştie ce crimă care nu

avea nimic de-a face cu ea. Cine va urma la spânzurătoare? Lamgwin sau Basel? Lini sau Tallanvor? Ciudat, dar imaginea lui Tallanvor legănându-se la capătul unei funii o durea mai mult decât cea a lui Lini. Mintea îi juca feste ciudate. Peste umărul lui Saren, îl zări pe Asunawa, la o fereastră care dădea spre eşafod. Se uita la ea. Poate că asta era opera lui, nu a lui Niall. Nu conta. Nu îşi putea lăsa oamenii să moară în van. Nu-l putea lăsa pe Tallanvor să moară. Feste foarte ciudate, într-adevăr.

Ridicând o sprânceană batjocoritor, spuse:

— Dacă scena asta ţi-a înmuiat genunchii, presupun că putem aştepta până îţi revii, zise cu o voce uşoară, neafectată de ce văzuse.

Dă Lumina să nu vomite.

Chipul lui Saren se întunecă, apoi se întoarse pe călcâie şi porni cu paşi mari. Îl urmă mergând măsurat, fără să se uite către fereastra lui Asunawa, încercând să nu se gândească la eşafod.

Poate că era într-adevăr cel mai scurt drum, căci la capătul următorului coridor Saren o conduse pe nişte scări, direct în camera de audienţe a lui Niall, mai repede decât îşi amintea ea să fi făcut drumul până atunci. Ca de obicei, Niall nu se ridică, şi nu era niciun scaun pentru ea, forţând-o să stea în faţa lui asemenea cuiva venit cu jalba. Părea distrat, uitându-se tăcut la ea, fără să o vadă.

Câştigase şi nici măcar nu se uita la ea. Acest lucru o irita. Pe Lumină, câştigase! Poate ar trebui să se întoarcă în camerele ei. Dacă îi spunea lui Tallanvor, lui Lamgwin şi lui Basel să-i croiască drum cu săbiile, ştia că ei ar fi încercat. Ar muri, la fel ca ea; nu ţinuse niciodată o sabie în mână, dar, dacă ar fi dat comanda, ar fi luat şi ea una. Ea ar muri, dar Elayne ar urca pe Tronul Leului. Ar urca de îndată ce al'Thor ar putea fi dat la o parte. Turnul Alb va avea grijă ca Elayne să primească ceea ce i se cuvenea. Turnul. Dacă Turnul ar avea grijă de tronul lui Elayne... Părea o nebunie, dar avea şi mai puţină încredere în

Turn decât în Niall. Nu, trebuia să salveze singură Andorul. Dar preţul… Preţul trebuia plătit.

— Sunt gata să semnez tratatul, se forţă ea să spună.

Niall păru să nu audă la început. Apoi clipi şi râse strâmb, clătinându-şi capul. Asta o irită din nou. Se prefăcea surprins.

Ea nu încercase să scape. Ea era un oaspete. Îşi dorea să-l vadă spânzurat.

Se mişcă atât de repede, că aproape şterse amintirea apatiei lui anterioare. În câteva clipe, secretarul lui uscat şi mic apăru cu un lung pergament, totul era deja scris, având chiar şi o copie a sigiliului Andorului, pe care ea nu ar fi deosebit-o de original.

Chiar dacă nu avea de ales, citi în linişte termenii tratatului. Nu erau diferiţi de ceea ce aştepta. Niall va conduce trupele ca să-i recâştige tronul, dar era un preţ, deşi purta alt nume. O mie de Mantii Albe încazarmate în Caemlyn, cu propriile tribunale, în afara legilor Andorului, pentru totdeauna. Mantiile albe egale cu Gărzile Reginei, peste tot în Andor, pentru totdeauna. Îi va trebui toată viaţa să desfacă ce semna acum, poate şi toată viaţa lui Elayne, dar alternativa era ca al'Thor să ţină Tronul Leului ca trofeu. Dacă vreo femeie va mai sta vreodată pe el, va fi probabil Elenia sau Nean, sau una de acelaşi soi cu ele, pe post de marionetă a lui al'Thor. Fie asta, fie Elayne ajungea marioneta Turnului; nu se putea convinge să aibă încredere în Turn.

Îşi semnă numele clar, apăsând copia Sigiliului pe ceara roşie vărsată de secretarul lui Niall la marginea paginii. Leul Andorului, înconjurat de Coroana de Trandafiri. Iată, era prima regină din istorie care accepta soldaţi străini pe pământurile Andorului.

— Cât de repede…? îi era mai greu decât şi-ar fi imaginat să spună acele cuvinte. Cât de repede vor pleca legiunile tale?

Niall ezită, uitându-se la masă. Nu era nimic acolo, cu excepţia peniţei şi a cernelii, un vas de nisip şi un tub de ceară

ars, de parcă tocmai ar fi terminat de scris o depeşă. Termină să semneze şi el, punându-şi propriul sigiliu alături, un soare cu raze impregnat pe o ceară galbenă, apoi întinse secretarului său pergamentul.

— Du-l în camera documentelor, Balwer. Îmi e teamă că nu mă pot porni la drum atât de repede pe cât speram, Morgase. Trebuie să iau în considerare anumite veşti. Nimic care să te privească, doar chestiuni legate de mişcarea trupelor în regiuni care nu au legătură cu Andorul. Insist să consideri acest răgaz ca un timp în care mă pot bucura de compania ta.

Balwer se înclină oarecum exagerat, dar fu sigură că pentru o clipă ochii îi fulgerară surprinşi către Niall. Ea aproape rămăsese cu gura căscată. O presase şi o presase, iar acum avea alte treburi mai importante. Balwer ieşi în grabă, de parcă s-ar fi temut ca ea să nu înşface tratatul şi să-l rupă, dar nu la asta se gândea Morgase. Măcar nu vor mai fi alte execuţii. Cu restul se va descurca atunci când va fi timpul potrivit. Fiecare lucru la timpul lui. Rezistenţa ei încăpăţânată eşuase, dar acum avea iarăşi timp, un dar neaşteptat care nu trebuia irosit în vânt. Să se bucure de compania ei? Zâmbi călduros.

— Am senzaţia că mi s-a ridicat o povară de pe umeri. Spune-mi, joci pietre?

— Sunt considerat un jucător bunicel, răspunse el cu un zâmbet surprins, apoi amuzat.

Morgase se înroşi, dar se strădui să nu lase să i se citească furia pe chip. Poate că era mai bine dacă el o credea înfrântă. Nimeni nu urmărea cu mare atenţie un oponent înfrânt, nici nu-i acorda mare consideraţie şi, dacă avea grijă, putea începe să recupereze ce pierduse, înainte ca soldaţii lui să părăsească Amadicia. Morgase avusese un profesor foarte bun la Jocul Caselor.

— O să încerc să nu fiu un adversar foarte slab, dacă te decizi să joci.

Ea era mult peste „bunicică“, poate mult peste „bună“, dar va trebui să piardă, desigur, deşi nu atât de rău încât să-l plictisească. Ura să piardă.

Încruntat, Asunawa bătea darabana cu degetele pe mânerul aurit al scaunului. Deasupra creştetului său, bastonul îndoit al păstorului era lucrat într-un lac strălucitor, pe un disc de un alb pur.

— Vrăjitoarea a fost descumpănită, murmură el.

Saren răspunse de parcă ar fi fost o acuzaţie.

— Unii oameni sunt afectaţi de o execuţie. Iscoadele Celui întunecat au fost adunate de ieri; mi s-a spus că intonau un fel de imn Umbrei, când Trom a sfărâmat uşa. Am verificat, dar nimănui nu i-a trecut prin cap să vadă dacă aveau vreo legătură cu ea.

Măcar nu se bâţâia pe picioare. Stătea drept, aşa cum ar fi trebuit să facă o Mână a Luminii.

Asunawa îi expedie explicaţiile cu o uşoară fluturare a mâinii. Sigur că nu era nicio legătură, în afară de faptul că ea era o vrăjitoare, iar ei, Iscoade. Până la urmă, vrăjitoarea era în Fortăreaţa Luminii. Cu toate astea, era tulburat.

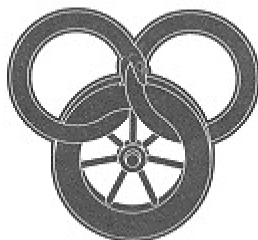
— Niall m-a trimis să o aduc de parcă aş fi fost un câine, mârâi Saren. Aproape mi-am vărsat maţele, stând atât de aproape de o vrăjitoare. Mâinile mele îi voiau gâtul.

Asunawa nu catadicsi să răspundă; abia îl auzise. Sigur că Niall ura Mâna. Cei mai mulţi urau lucrurile de care se temeau. Nu, gândurile sale erau la Morgase. Se ferise suficient de mult timp de Niall; cei mai mulţi s-ar fi prăbuşit de cum ar fi pus piciorul în Fortăreaţă. I-ar fi distrus o parte din planuri dacă se dovedea slabă în final. Avea toate detaliile în minte, fiecare zi a procesului, cu ambasadori ai tuturor ţinuturilor care mai puteau trimite un reprezentant, până la confesiunea ei dramatică, smulsă cu atâta artă, că nimeni nu ar fi găsit o urmă, apoi

ceremoniile execuţiei. O spânzurătoare specială, doar pentru ea, care să fie apoi păstrată ca amintire.

— Să sperăm că va continua să-i reziste lui Niall, spuse cu un zâmbet pe care unii l-ar fi putut lua drept blând şi pios. Nici măcar răbdarea lui Niall nu putea ţine la infinit; până la urmă, trebuia să o dea pe mâna justiţiei.

CAPITOLUL 32

O chemare grabnică

PENTRU EGWENE, VIZITA LUI RAND LA CAIRHIEN părea să fie aidoma unui foc de artificii al artificierilor, de care tot auzise, fără să vadă unul vreodată. Ecourile păreau să reverbereze fără sfârşit.

Nu se mai apropiase din nou de palat, dar înţeleptele se duceau în fiecare zi să caute capcane puse cu ***saidar*** şi îi povesteau ce se mai întâmpla. Nobilii se uitau cruciş unii la alţii, şi tairenii, şi cairhienii. Berelain părea că se ascunde, refuzând să primească pe oricine nu era nevoită să vadă; Rhuarc o acuzase că-şi neglijează obligaţiile, dar fără niciun efect. El părea singurul neafectat din tot palatul. Chiar şi servitorii tresăreau dacă te uitai la ei, dar asta s-ar fi putut datora înţeleptelor care-şi băgau nasul peste tot.

Nici la corturi lucrurile nu stăteau mai bine, cel puţin printre înţelepte. Restul Aielilor erau ca Rhuarc, calmi şi liniştiţi. Prin comparaţie cu atitudinea lor, starea înţeleptelor părea şi mai încordată, nu că ar fi fost nevoie de vreo comparaţie. Amys şi

Sorilea se întorseseră de la întâlnirea cu Rand aproape scuipând ca nişte pisici. Nu au spus de ce sau cel puţin Egwene nu le auzise, dar starea lor se răspândi printre înţelepte cu viteza gândului, până când fiecare dintre ele părea o pisică înfoiată gata să-şi înfigă ghearele în tot ce mişca. Ucenicele lor păşeau în vârful picioarelor şi vorbeau încet, dar tot erau făcute cu ou şi cu oţet pentru lucruri care nu ar fi fost luate în seamă înainte şi pedepsite pentru lucruri care de obicei le-ar fi adus doar o dojană.

Nu ajuta nici faptul că în tabără apăruseră înţeleptele Shaido. Cel puţin Therava şi Emerys erau înţelepte; a treia era însăşi Sevanna, călcând ţanţoş şi plină de importanţă, cu bluza atât de descheiată că o rivaliza pe Berelain, indiferent din ce parte bătea vântul. Therava şi Emerys susţineau că Sevanna este o înţeleaptă, aşa că nu puteau decât să o accepte, în ciuda mârâielilor Sorileei. Egwene era sigură că spionează, dar, când îi sugerase asta lui Amys, se alesese doar cu o privire lungă. Protejate de tradiţie, puteau umbla libere pe la corturi, bine-venite peste tot ca înţelepte – chiar şi Sorilea – asemenea unor prietene apropiate sau surori-dintâi. Cu toate astea, prezenţa lor punea capac stării de spirit a tuturor. Mai ales a lui Egwene. Sevanna, rânjind ca o pisică, ştia cine era, şi nu pierdea nicio ocazie să o trimită pe „ucenica aia mică“ să-i aducă o cană de apă sau altele de genul ăsta. Se mai şi uita la ea cu o căutătură lungă. Lui Egwene îi amintea de cineva care se uita la o găină, gândindu-se cum să o gătească după ce o fură. Mai rău, înţeleptele nu voiau să-i spună despre ce vorbeau; era treaba înţeleptelor, nu a ucenicelor. Indiferent de ce veniseră acolo Shaido, starea de spirit a înţeleptelor le interesa; nu o dată Egwene o văzu pe Sevanna, când credea că nu se uită nimeni la ea, urmărind-o cu un zâmbet pe faţă pe Amys, Malindhe sau Cosain, bombănind singure sau aranjându-şi fără niciun rost şalul pe umeri. Nimeni nu asculta de Egwene, desigur. Prea multe comentarii despre femeile Shaido îi aduseră într-un final

aproape o zi întreagă de săpat o groapă „suficient de adâncă încât să stea în picioare fără să fie văzută“, iar când ieşi afară să înceapă să o umple la loc, plină de murdărie şi sudoare, Sevanna o urmărea.

Două zile după plecarea lui Rand, Aeron şi alte înţeleptele le convinseseră pe trei Fecioare să se furişeze în toiul nopţii peste zidurile palatului lui Arilyn să vadă ce pot afla, iar asta înrăutăţi şi mai mult lucrurile. Cele trei evitară gărzile lui Gawyn, chiar dacă cu mai multă greutate decât se aşteptaseră, dar Aes Sedai erau altă poveste; încă se căţărau de pe acoperiş într-o mansardă când fură învăluite cu Puterea şi trase înăuntru. Din fericire, Coiren şi celelalte fuseseră convinse că veniseră la furat, deşi Fecioarele nu se considerau atât de norocoase. Se treziră aruncate în stradă, atât de vinete, că abia mai puteau păşi, iar când ajunseră la corturi încă se chinuiau să nu se smiorcăie. Celelalte înţelepte le tăbăciră cu rândul pe Aeron şi pe prietenele sale, de obicei când erau singure, deşi Sorilea părea să vrea să demonstreze ceva admonestându-le în faţa cât mai multor oameni. Sevanna şi cele două tovarăşe ale ei rânjeau cu gura până la urechi când dădeau cu ochii de Aeron sau de celelalte, speculând în gura mare ce le vor face Aes Sedai când vor afla adevărul. Chiar şi Sorilea se uita strâmb la ele din cauza asta, dar nimeni nu spunea nimic, iar Aeron şi prietenele ei se făcură mici ca nişte ucenice. Iar ucenicele începuseră să se ascundă atunci când nu aveau lecţii sau lucruri de făcut. Nervii tuturor erau întinşi ca nişte corzi.

Cu excepţia gropii, Egwene reuşi să evite ce era mai rău doar fiindcă stătea cât mai departe cu putinţă de corturi, mai ales pentru a o evita pe Sevanna, şi a nu-i administra o lecţie. Nu avea nicio îndoială cum s-ar fi sfârşit povestea; Sevanna era acceptată ca înţeleaptă, indiferent câte strâmbau din nas când ea nu era de faţă. Probabil, Amys şi Bair ar fi lăsat-o pe femeia Shaido să-i hotărască singură pedeapsa. Cel puţin nu îi era foarte greu să se ferească. Deşi era o ucenică, doar Sorilea se

străduia să o înveţe miile de lucruri pe care trebuia să le ştie o înţeleaptă. Până când Amys şi Bair îi dădeau încuviinţarea finală de a intra în ***Tel'aran'rhiod,*** zilele şi nopţile erau ale ei, atâta vreme cât reuşea să nu fie înhăţată alături de Surandha şi celelalte să spele vase, să adune bălegar pentru focuri sau altele de felul acesta.

Nu înţelegea de ce zilele păreau să treacă atât de greu; se gândea că poate fiindcă trebuie să le aştepte pe Amys şi Bair. Gawyn era La Omul înalt în fiecare dimineaţă. Se obişnuise cu rânjetele insinuante ale grăsanului de hangiu, deşi o dată sau de două ori îi trecu prin cap să-i tragă o chelfăneală bună. Poate de trei ori, nu mai mult. Cele trei ceasuri treceau într-o clipită. Nici nu apuca să i se aşeze pe genunchi că era vremea să-şi aranjeze părul şi să plece. Nu o mai înspăimânta să se aşeze pe genunchii lui. Nu că ar fi fost cu adevărat înspăimântată înainte, dar devenise parcă mai plăcut. Iar dacă uneori se gândea la lucruri la care nu ar fi trebuit, iar acele gânduri o făceau să roşească, el îi mângâia chipul cu degetele, rostindu-i numele într-un fel care o făcea să-şi dorească să-şi petreacă toată viaţa ascultându-l. El lăsa să-i scape mai puţine lucruri despre Aes Sedai decât auzea ea din alte părţi, dar puţin îi păsa.

Celelalte ceasuri se târau de parcă ar fi fost împotmolite în noroi. Erau atât de puţine lucruri pe care le putea face, încât avea senzaţia că o să răbufnească de frustrare. Înţeleptele care urmăreau conacul lui Airlyn nu raportaseră şi alte Aes Sedai. Alese dintre cele care puteau conduce, iscoadele spuneau că înăuntru Aes Sedai continuau să ţeasă Puterea, zi şi noapte, fără nicio pauză, dar Egwene nu îndrăznea să se apropie şi, chiar dacă ar fi făcut-o, tot nu şi-ar fi dat seama ce făceau fără să vadă firele. Dacă înţeleptele ar fi fost mai puţin nervoase, şi-ar fi petrecut mai mult timp citind în cort, dar singura dată când se atinsese de o carte fără să fie noapte, la lumina lămpii, Bair mormăise despre fetele care-şi pierd timpul lenevind ziua, iar Egwene o ştersese zicând că uitase să facă ceva, înainte de a i

se găsi de lucru. La fel de periculoasă putea fi o discuţie de câteva clipe cu altă ucenică. Faptul că se oprise să vorbească cu Surandha, care se ascundea la umbra cortului unor Câini de Piatră, îi adusese o întreagă după-amiază de spălat rufe, după ce Sorilea dăduse peste ele. Ar fi fost bucuroasă de treburi, doar ca să aibă ceva de făcut, dar Sorilea examinase pânza proaspăt spălată, perfect curată, atârnată în cort pentru a ţine praful departe, pufnise şi le spusese să o spele din nou. De două ori le zisese să o mai spele din nou! Sevanna văzuse şi asta.

Oraşul o făcea mereu pe Egwene să se uite peste umăr, dar în a treia zi se strecură către docuri, prudentă ca un şoricel care fură de la o pisică. Un ins zbârcit, cu o barcă îngustă, se scărpină în părul rar şi-i ceru o coroană de argint ca s-o ducă la corabia Oamenilor Mării. Totul se scumpise, dar preţul era ridicol, îl fixă cu o privire lungă şi-i spuse că îi poate da un penny de argint – ceea ce era totuşi prea mult – şi spera ca târguiala să nu-i golească punga; nu avea prea mult. Toată lumea era nervoasă în preajma Aielilor, dar când venea vorba să se târguiască, uitau şi de ***cadin'sor,*** şi de suliţe, şi se luptau ca leii. Deschise gura fără dinţi, o închise la loc, se uită la ea şi, spre surpriza ei, mormăi în barbă că-i fura pâinea de la gură.

— Urcă, bombăni el, urcă. Nu pot să-mi pierd toată ziua pentru o pomană. Cocoşezi omul. Furi pâinea de la gură.

Continuă să bombăne şi după ce începu să vâslească, ducând micuţa barcă pe apele late ale Alguenyei.

Egwene nu ştia dacă Rand se întâlnise cu Stăpâna Brăzdatului, dar spera că da. Elayne credea că Dragonul Renăscut este Coramoor-ul Oamenilor Mării, Cel Ales, iar tot ce avea el de făcut era să apară ca ei să sară să-i îndeplinească poruncile. Spera totuşi că nu obişnuiau să se văicărească prea mult. Rand avea parte deja de suficiente văicăreli. Dar nu Rand fusese cel care o trimisese cu barcagiul bombănitor. Elayne se întâlnise cu cei din neamul Atha'an Miere, călătorise pe una dintre corăbiile lor şi spunea că femeile Călăuze ale Vânturilor

ale Oamenilor Mării puteau conduce Puterea. Unele dintre ele, în orice caz; poate majoritatea. Era un secret păzit cu străşnicie de Atha'an Miere, dar Călăuza Vânturilor de pe corabia lui Elayne fusese mai mult decât dispusă a-i împărtăşi cunoştinţele, odată secretul dezvăluit. Călăuzele Vânturilor ale Oamenilor Mării înţelegeau vremea. Elayne pretindea că ştiu mai mult despre vreme decât oricare Aes Sedai. Spunea că femeia Călăuză a Vânturilor de pe vasul ei produsese o ţesătură uriaşă pentru a aduce vânturi prielnice. Egwene nu ştia cât de mult adevăr era în povestea ei şi cât de mult entuziasm, dar să înveţe câte ceva despre vreme era cu siguranţă un lucru mai bun decât să taie frunze la câini, întrebându-se dacă nu cumva ar fi de preferat să o prindă Nesune şi să scape astfel de înţelepte şi de Sevanna. Cu ce ştia acum, nu ar fi putut aduce ploaia nici dacă cerul ar fi fost negru de nori şi brăzdat de fulgere. Desigur, în acel moment soarele ardea ca o minge de aur pe cerul limpede, iar valurile de căldură dansau deasupra apei. Măcar praful nu ajungea departe pe râu.

Când barcagiul îşi ridică în cele din urmă vâslele, lăsând barca să plutească uşor pe lângă brăzdarul-de-ape, Egwene se ridică în picioare, ignorându-i bombănelile că o să-i arunce pe amândoi în râu.

— Hei! strigă ea. Hei! Pot să urc la bord?

Mai fusese pe câteva ambarcaţiuni de râu şi se mândrea că ştia termenii potriviţi – oamenii vaselor erau sensibili la cuvintele potrivite –, dar corabia aceea îi depăşea experienţa. Văzuse ambarcaţiuni de râu mai lungi, câteva, dar niciuna aşa de înaltă. Câţiva membri ai echipajului erau pe velatură sau se căţărau pe catargele înclinate, bărbaţi negricioşi cu pieptul şi tălpile goale, în pantaloni largi şi coloraţi, legaţi cu centuri de stofa, şi femei la fel de negricioase, cu bluze colorate.

Era gata să strige din nou, mai tare, când o scară de funii fu aruncată aproape de ea. Nu veni niciun răspuns de pe vas, dar părea o invitaţie suficient de clară. Egwene începu să urce. Era

dificil – nu urcatul în sine, ci să-şi ţină fusta decent; acum înţelegea de ce femeile Oamenilor Mării purtau pantaloni –, dar până la urmă ajunse sus.

În aceeaşi clipă ochii îi căzură pe o femeie aflată la câţiva paşi. Avea bluza şi pantalonii din mătase albastră, cu o curea dintr-o pânză mai închisă. Purta în fiecare ureche câte trei inele de aur, iar un lănţişor subţire cu mici medalioane sclipitoare lega una din urechi de nas. Elayne îi povestise despre asta, ba chiar îi demonstrase folosind ***Tel'aran'rhiod,*** dar tot tresări văzând-o în carne şi oase. Îi putea simţi abilitatea de a conduce. O găsise pe Călăuza Vânturilor.

Deschise gura, dar prin faţa ei fulgeră o mână neagră care ţinea un cuţit lucitor. Înainte de a putea ţipa, lama tăie frânghiile scării. Plonjă, agăţată încă de scara inutilă.

Ţipă, o clipă doar, înainte de a intra adânc, cu picioarele înainte, în apa râului. Apa îi năvăli în gura deschisă, înecându-i strigătul; avu senzaţia că înghite jumătate de râu. Se zbătu cu furie să-şi descâlcească fusta din jurul capului şi să scape de scara de funii. Nu era panicată. Nu era. Cât de adânc intrase? în jurul ei era doar întunecimea mâloasă. În ce parte era sus? îşi simţea pieptul prins de chingi de fier, dar scoase aerul pe nas şi urmări bulele luând-o în jos şi la stânga, cum i se păru ei. Se răsuci, înotând către suprafaţă. Cât mai era? îi ardeau plămânii.

Capul îi ieşi la lumina zilei şi trase aer în plămâni, tuşind. Spre surpriza ei, vâslaşul se aplecă şi o trase în barcă, încetul cu încetul, mormăind să nu se mai zbată că răstoarnă barca, adăugând că Oamenii Mării erau o naţie căreia îi sărea repede muştarul. Se aplecă să-i pescuiască şalul, înainte de a se scufunda. I-l smulse din mână, iar el se trase înapoi de parcă ea ar fi vrut să-l lovească cu el. Fusta îi atârna grea de apă, iar bluza i se lipise de corp; eşarfa de pe cap îi ajunsese pe frunte. La picioarele ei începu să se formeze o băltoacă.

Barca se îndepărtase cam douăzeci de paşi de corabie. Călăuza Vânturilor era acum la balustradă, şi alte două femei,

una într-o mătase verde, simplă, cealaltă într-un brocart roşu ţesut cu fir de aur. Cerceii, inelele de la nas şi lănţişoarele străluceau în soare.

— Ţi se refuză dreptul de a urca la bord, strigă femeia înveşmântată în verde, iar cealaltă strigă:

— Spune-le şi celorlalte că nu ne păcălesc deghizările. Nu ne e teamă de voi. Vi se refuză la toate dreptul de a urca la bord.

Barcagiul cel zbârcit ridică vâslele, dar Egwene îndreptă un deget către nasul lui subţire.

— Opreşte-te imediat.

Se opri. Să o arunce în apă. Nici măcar un cuvânt de politeţe. Trăgând adânc aer în piept, îmbrăţişă ***saidarul*** ţesând iute patru fire, nedându-i Călăuzei Vânturilor posibilitatea să reacţioneze. Deci, cunoştea vremea, nu? Putea ea să ţeasă patru fire diferite odată? Nu erau multe Aes Sedai care să poată face asta. Prima ţesătură era Spirit, un scut pe care-l trânti peste Călăuza Vânturilor ca să nu poată interveni. Asta dacă ar fi ştiut cum. Celelalte trei erau Aer, ţesute cu delicateţe în jurul fiecărei femei, legându-le mâinile pe lângă trup. Nu era foarte greu să le ridice, dar nici uşor.

Pe puntea vasului începu să se audă larmă când cele trei femei începură să plutească prin aer şi apoi deasupra râului. Egwene îl auzi pe barcagiu gemând. Nu era interesată de el. Cele trei femei din neamul Oamenilor Mării nici măcar nu se zbăteau. Făcu un efort să se ridice mai sus, la zece sau doisprezece paşi deasupra apei; indiferent cât se strădui să le ridice mai mult, părea să fie limita. „Ai grijă, nu vrei să le faci rău, se gândi ea, dând drumul ţesăturilor. Vor ţipa acum.“

Femeile se făcură ghem de îndată ce începură să cadă, se răsuciră şi se îndreptară, cu braţele înainte. Intrară în apă cu mici trombe de apă. Câteva clipe mai târziu, trei capete negricioase ieşeau la suprafaţă, iar femeile începură să înoate rapid către corabie.

Egwene îşi închise gura. „Dacă le-aş ridica de glezne, să le bag capetele în apă, o să… La ce se gândea? Trebuiau să ţipe şi ele fiindcă ţipase ea? Nu erau mai ude decât ea. Arăt probabil ca un şobolan înecat!” Conducea cu grijă – trebuia să fii atent când lucrai asupra ta; nu puteai vedea clar firele –, iar apa se rostogolea de pe ea, ţâşnind din ţesătură. Acum era ditamai balta la picioarele ei.

Vâslaşul care se uita la ea, cu gura deschisă şi ochii cât cepele, o făcu să-şi dea seama ce făptuise. Condusese, în mijlocul râului, fără nimic care să o ascundă de vreo Aes Sedai care ar fi putut să o zărească. In ciuda soarelui, simţi cum frigul i se strecura în oase.

— Poţi să mă duci înapoi la ţărm acum.

Nu ştia cine era la ţărm. De la distanţa aia nu putea deosebi un bărbat de o femeie.

— Nu în oraş. Pe malul râului.

Insul se aruncă asupra vâslelor cu o aşa înverşunare că Egwene fu la un pas să cadă pe spate.

O duse într-un loc unde malul era acoperit cu pietroaie lucioase, de mărimea capului ei. Nu se vedea nimeni împrejur, dar sări din barcă de cum o auzi hârşâind pietrele, îşi ridică fustele şi ţâşni fugind cu toate puterile până la cortul ei, unde se prăbuşi lac de sudoare. Nu se va mai apropia de oraş. Doar ca să-l întâlnească pe Gawyn, desigur.

Zilele treceau una după alta, iar vântul care bătea fără încetare aducea cu el valuri de praf şi nisip. În a cincea noapte, Bair o însoţi pe Egwene în Lumea Viselor, o scurtă hoinăreală de probă, o plimbare în acea parte din ***Tel’aran’rhiod*** pe care Bair o ştia cel mai bine, Pustiul Aiel, un colţ de pământ atât de aspra încât făcea Cairhienul sfâşiat de secetă să pară blând şi luxuriant. O călătorie scurtă, şi apoi Bair şi Amys veniră să o trezească ca să se asigure că era bine. Da, era bine. Indiferent cât de mult o puneau să alerge şi să sară, cât de mult i se uitau în ochi sau îi ascultau inima; se puseră de acord, iar noaptea

următoare Amys o luă pentru o nouă mică plimbare în Pustiu, urmată de altă probă care o făcu să se bucure atunci când se strecură pe salteaua ei, căzând într-un somn adânc.

Alte două nopţi nu se mai întoarse în Lumea Viselor, mai mult din cauza oboselii. Înainte de asta, îşi spusese în fiecare noapte că ar trebui să se oprească – bine i-ar mai fi stat să fie prinsă încălcând interdicţia, tocmai când se pregăteau să o ridice –, dar, cumva, decidea mereu că o scurtă plimbare avea să fie în regulă, mai ales dacă era suficient de scurtă pentru a evita să fie prinsă. Un loc pe care-l evita era acel interstiţiu dintre ***Tel'aran'rhiod*** şi lumea reală, locul unde pluteau visele. Îl evita mai ales după ce realizase că se gândea că, dacă era suficient de grijulie, ar fi putut să arunce o privire în visele lui Gawyn, fără să fie trasă înăuntru şi, chiar dacă s-ar fi întâmplat, era doar un vis. Îşi reaminti sieşi cu fermitate că era o femeie în toată firea, şi nu o fetişcană prostuţă. Era bucuroasă că nimeni nu mai ştia ce gânduri trezea în ea acel bărbat. Amys şi Bair ar fi râs cu lacrimi.

În a şaptea noapte, se pregăti de culcare cu grijă, punându-şi o cămaşă de noapte curată şi periindu-şi părul până străluci. Deşi era inutil în ceea ce priveşte ***Tel'aran'rhiod,*** îi mai lua gândul de la emoţiile pe care le simţea în stomac. În acea noapte, în Inima Stâncii urmau să aştepte Aes Sedai, nu Nynaeve şi Elayne. N-ar fi trebuit să nu conteze, asta doar dacă nu cumva… Peria de păr cu spatele de fildeş îngheţă în aer. Dacă nu cumva una dintre Aes Sedai o dădea în vileag că era doar o Aleasă. De ce nu se gândise la asta înainte? Pe Lumină, ce nu ar fi dat să poată vorbi cu Nynaeve sau Elayne! Doar că nu vedea la ce ar fi putut s-o ajute şi era sigură că visul ei în care spărgea lucruri nu putea însemna decât că lucrurile vor merge cum nu se poate mai rău dacă vorbea cu ele.

Muşcându-şi buzele, se gândea să se ducă la Amys şi să-i spună că nu se simte bine. Nimic serios, doar un stomac deranjat, dar că nu credea că putea veni în acea noapte. Urmau

să-şi înceapă din nou lecţiile după acea noapte, dar… Ar fi fost altă minciună, altă scăpare laşă. Nu va fi o laşă. Nu toată lumea putea fi curajoasă, dar laşitatea era mizerabilă. Indiferent ce urma să se întâmple în acea seară, va înfrunta totul, şi cu asta basta.

În cele din urmă, puse peria jos, suflă în lampă şi se strecură pe saltea. Era suficient de obosită să nu aibă probleme să adoarmă, deşi, dacă era nevoie, ştia mai multe feluri de a adormi sau ar fi putut să intre într-o uşoară transă în care era în Lumea Viselor, dar putea încă vorbi – mormăi, adică – cu cineva aflat lângă ea. Ultimul lucru de care îşi dădu seama înainte de a adormi fu că stomacul nu o mai supăra.

Era într-o încăpere mare, presărată de coloane groase de piatră roşie lustruită. Inima Stâncii, în Stânca din Tear. Deasupra sa atârnau de lanţuri lămpi aurite. Nu erau aprinse, dar era lumină, venind de peste tot şi de nicăieri. Amys şi Bair erau deja acolo, arătând la fel ca dimineaţă, doar că brăţările şi colierele lor străluceau ceva mai mult decât ar fi trebuit. Vorbeau încet, părând iritate. Egwene prinse doar câteva vorbe, ici şi colo, dar două dintre ele erau „Rand al’Thor“.

Brusc îşi dădu seama că purta rochia albă cu dungi a unei Alese. Imediat o schimbă cu o copie a veşmintelor înţeleptelor, dar fără bijuterii. Nu credea ca femeile celelalte să fi remarcat, sau, dacă da, ar fi înţeles ce reprezenta rochia. Erau momente când a te preda însemna să pierzi mai puţin ***ji*** şi să capeţi mai puţin ***toh*** decât alternativa, dar niciunui Aiel nu i-ar fi trecut prin cap să se predea fără luptă.

— Iar au întârziat, spuse Amys păşind către marele spaţiu gol de sub bolta mare a încăperii. Înfiptă în piatra podelei, stătea ceea ce părea fi o sabie de cristal, Callandor-ul din profeţii, un ***sa’angreal*** pentru bărbaţi, unul dintre cele mai puternice făcute vreodată. Rand o pusese acolo să le amintească tairenilor de el, de parcă ar fi fost vreo şansă să uite, dar Amys abia îi aruncă o privire. Pentru alţii, Sabia-Care-Nu-Este-O-Sabie era

simbolul Dragonului Renăscut; pentru ea, era doar grija celor din ţinuturile umede.

— Măcar putem spera că nu o să mai încerce să pretindă că ele le ştiu pe toate, iar noi, nimic. Au fost mult mai bune data trecută.

— Nu o să fie niciodată mai bune, pufni Bair, făcând-o pe Amys să tresară. Cel puţin ar putea veni la timp, în locul unde au spus, atunci când au spus.

Se întrerupse, căci şapte femei apărură brusc de cealaltă parte a ***Callandorului.***

Egwene le recunoştea, chiar şi pe femeia cu ochi albaştri, hotărâţi, pe care o mai văzuse în ***Tel'aran'rhiod.*** Cine era? Amys şi Bair vorbiseră de celelalte – adesea în tonuri acide –, dar de nimeni altcineva. Purta un şal albastru cu ciucuri; toate îşi purtau şalul. Rochiile îşi schimbau culoarea şi modelul, dar şalurile rămâneau neschimbate.

Ochii femeilor Aes Sedai se concentrară imediat pe Egwene. Înţeleptele ar fi putut foarte bine să nu existe.

— Egwene al'Vere, spuse Sheriam pe un ton oficial, eşti chemată în faţa Divanului Turnului.

Ochii ei verzi, oblici străluceau cu o emoţie reprimată. Stomacul lui Egwene se prăbuşi; ştiau că se dăduse drept soră cu drepturi depline.

— Nu întreba de ce eşti chemată, zise Carlinya din spatele lui Sheriam, cu o voce de gheaţă care făcea totul şi mai oficial. Rostul tău e să te supui, nu să întrebi.

Îşi tăiase scurt părul lung şi negru; era genul de detaliu lipsit de importanţă care îi plutea lui Egwene prin cap. Cu siguranţă nu voia să se gândească la ce însemna tot acest lucru. Frazele ceremonioase se rostogoleau într-un ritm monoton. Amys şi Bair îşi ajustară şalurile încruntate, iritarea începând să se transforme în îngrijorare.

— Nu întârzia în a te întoarce. Pentru tine supunerea este grabnică.

Egwene crezuse întotdeauna că Anaiya era o femeie drăguţă, dar acum femeia cu faţă plinuţă o egala în fermitate pe Carlinya, fără pic de căldură în tonul oficial. Cele trei vorbiră la unison:

— Este bine să îţi fie teamă de chemarea Divanului. Este bine să te supui cu grabă şi umilinţă, fără întrebări. Eşti chemată să îngenunchezi în faţa Divanului Turnului şi să accepţi judecata sa.

Egwene îşi controlă respiraţia, măcar atât cât să nu gâfâie. Care era pedeapsa pentru ce făcuse? Nu era uşoară, bănui, dacă era însoţită de această ceremonie. O fixau toate cu privirea. Încercă să citească ceva pe chipurile Aes Sedai. Şase arătau doar o seninătate fără vârstă, cu o uşoară intensitate în ochi. Tânăra Albastră avea calmul rece al uneia care fusese Aes Sedai de mulţi ani, dar nu îşi putea ascunde un zâmbet mulţumit. Păreau că aşteaptă ceva.

— Voi veni cât de repede pot, spuse. Poate că stomacul îi coborâse în călcâie, dar le putea egala calmul vocii. Fără laşitate. ***Va fi*** Aes Sedai. Dacă o mai lasă vreodată, după asta.

— Dar nu ştiu cât de repede. Este un drum lung, iar eu nu ştiu exact unde se află Salidarul. Doar că e undeva pe râul Eldar.

Sheriam schimbă priviri cu celelalte. Rochia albastru-deschis i se schimbă într-un cenuşiu-închis, despicată pentru călărie.

— Suntem sigure că există o cale pentru a face călătoria mai rapidă. Dacă înţeleptele vor da o mână de ajutor. Siuan este sigură că, dacă intri fizic în ***Tel'aran'rhiod,*** într-o zi sau două…

— Nu! izbucni Bair şi în aceeaşi clipă Amys spuse:

— Nu o să o învăţăm aşa ceva. A fost o cale folosită de rău, este rea şi cine o foloseşte pierde o parte din sine.

— Nu puteţi fi sigure de asta, spuse răbdătoare Beonin, din moment ce se pare că niciuna dintre voi nu a făcut asta vreodată. Dar, dacă ştiţi de acest mod de a călători, aveţi cu siguranţă idee cum se poate face. Poate ne putem da seama noi de lucrurile pe care nu le ştiţi voi.

Tonul răbdător era exact cel nepotrivit… Amys îşi aranjă şalul, mai băţoasă ca de obicei. Bair îşi puse mâinile în şolduri, cu o

privire care părea să muşte. Dintr-o clipă în alta putea veni una dintre acele erupţii ale înţeleptelor. Aveau de gând să le înveţe pe Aes Sedai despre ce se putea face în ***Tel'aran'rhiod*** şi cât de puţin ştiau. Aes Sedai se uitau la ele cu calm, pline de încredere. Şalurile rămâneau nemişcate, dar rochiile li se schimbau cu viteza bătăilor inimii lui Egwene. Doar rochia tinerei Albastre părea ceva mai stabilă, schimbându-se doar o dată. Trebuia să oprească asta. Trebuia să se ducă în Salidar şi, cu siguranţă, nu ar ajuta-o să fie martoră la umilinţa lor.

— Ştiu cum se face. Cred că ştiu. Sunt dispusă să încerc. Dar tot trebuie să ştiu unde. Mai bine ca acum, în orice caz.

Iar, dacă nici asta nu mergea, putea călări. Amys şi Bair îşi mutară atenţia de la Aes Sedai la ea. Nici măcar Carlinya sau Morvrin nu ar fi putut egala răceala privirilor lor. Egwene simţi cum inima i se prăbuşeşte în stomac.

Sheriam începu imediat să îi dea indicaţii – atâtea mile la apus de satul nu-ştiu-care, la atâtea mile la miazăzi de nu-ştiu-ce –, dar tânăra Albastră îşi drese glasul zicând:

— Asta ar putea fi de mai mult ajutor.

Vocea îi părea cunoscută, dar Egwene nu o putea asocia cu un chip.

Poate îşi controla hainele doar un pic mai bine decât celelalte – mătasea verde deveni de un albastm-închis în timp ce vorbea, un guler înalt, brodat deveni unul lucrat în dantelă, în stilul tairenian, o diademă de perle îi răsări deasupra capului –, dar totuşi ştia câte ceva despre ***Tel'aran'rhiod.*** Brusc apăru într-o parte o hartă mare, atârnată în aer, cu un punct roşu, strălucitor într-un capăt, unde „Cairhien" era scris cu litere mari, şi altul, la celălalt capăt, „Salidar". Harta începu să crească şi să se schimbe; deodată munţii nu mai erau doar linii, ci se ridicară, cu păduri în tonuri de verde şi brun, cu râuri strălucind albastre în soare. Crescu până ascunse întreg zidul din spatele ei. Era ca şi cum ar fi privit lumea de sus.

Chiar şi înţeleptele erau suficient de impresionate ca să uite de dezaprobarea lor, cel puţin până când rochia taireniană a femeii se schimbă într-o mătase galbenă, cu un guler brodat cu argint. Însă tânăra femeie nu era interesată de ele. Dintr-un motiv sau altul, se uita provocator la celelalte Aes Sedai.

— E minunat, Siuan, spuse Sheriam după câteva clipe.

Egwene clipi. Siuan? Probabil era o femeie cu acelaşi nume.

Tânăra Siuan pufni mulţumită, cu o înclinare scurtă a capului care-i aducea aminte de Siuan Sanche, dar era imposibil. „încearcă doar să o imite“, îşi spuse fermă.

— E suficient să ajung în Salidar, indiferent dacă o să pot sau nu să… Aruncă repede o privire către Amys şi Bair, care tăceau pline de dezaprobare, ca nişte statui de piatră. Indiferent dacă pot ajunge acolo în carne şi oase. Într-un fel sau altul, promit să ajung în Salidar cât de repede posibil.

Harta dispăru. „Pe Lumină! Ce o să-mi facă?“ Deschise buzele pentru a întreba, dar Carlinya i-o tăie scurt, ceremonioasă şi parcă şi mai dură ca înainte:

— Nu întreba de ce eşti chemată. Rostul tău este să te supui, nu să întrebi.

— Nu întârzia să te întorci, zise Anaiya. Pentru tine supunerea este grabnică.

Aes Sedai schimbară câteva priviri şi dispărură atât de repede că se întrebă dacă nu cumva credeau că tot o să întrebe.

Rămase singură cu Amys şi Bair, dar când se întoarse către ele, neştiind dacă să înceapă cu explicaţii sau cu scuze sau doar cu rugămintea de a o înţelege, cele două dispăruseră, lăsând-o singură, înconjurată de coloanele de piatră roşie, cu ***Callandor*** strălucind lângă ea. Nu existau scuze în ***ji’e’toh.***

Oftând cu tristeţe, păşi din ***Tel’aran’rhiod*** înapoi în trupul adormit.

Se trezi imediat; să poţi ieşi când doreai făcea parte din antrenamentul unei Vestitoare-n vise, la fel cu a cădea în somn atunci când dorea, iar ea promisese să plece cât de repede

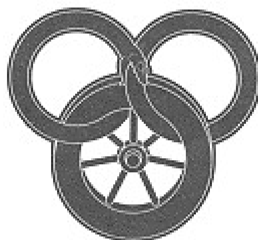
putea. Conducând, aprinse lămpile; pe toate. Avea nevoie de lumină. Îngenunchind lângă unul dintre cuferele mici puse lângă pânza cortului, făcu un efort să fie iute, începând să scoată din el haine pe care nu le mai purtase din Pustiu. O parte din viaţa ei se terminase, dar nu va plânge pentru pierderea asta. Nu va plânge.

De îndată ce Egwene dispăru, Rand ieşi dintre coloane. Venea aici câteodată, să vadă ***Callandor-***ul. Prima vizită o făcuse după ce Asmodean îl învăţase să inverseze firele. Schimbase apoi cursele puse în jurul ***sa'angrealului,*** ca să le poată vedea doar el. Dacă se putea încrede în Profeţii, cine ar fi scos sabia de acolo i-ar fi „urmat". Nu era sigur cât de mult mai credea în ele, dar nu avea niciun rost să rişte.

Lews Therin mormăia undeva în fundul minţii sale – ca întotdeauna când se apropia de ***Callandor*** –, dar în acea noapte Rand nu era interesat de cristalul strălucitor. Se uită lung către locul unde fusese harta. Nu doar o hartă, mai mult de-atât. Ce era locul acela? Doar norocul îl adusese acolo în acea noapte, în loc să fi venit cu o zi în urmă sau după? Unul dintre acele fire cu care ***ta'veren*** trăgea de Pânză? Nu conta. Egwene acceptase cu umilinţă chemarea, iar asta nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă ar fi venit de la Turn sau de la Elaida. Deci, Salidarul era locul unde se ascundeau misterioasele lui prietene. Locul unde era Elayne. I se predaseră pe tavă.

Râzând, deschise o poartă către reflecţia palatului din Caemlyn.

Capitolul 33

Curaj de întărit

ÎNGENUNCHEATĂ DOAR ÎN CĂMAŞA DE NOAPTE, Egwene se încruntă la rochia de călărie de mătase verde pe care o purtase în Pustiu, cu mult timp în urmă. Avea o mulţime de făcut. Îi rămăsese timp să scrie în grabă o notă şi să o scoată pe Cowinde din pături, dându-i instrucţiuni să o lase dimineaţă La Omul înalt. Nu spunea mai nimic decât că trebuie să plece – nu ştia mai multe –, dar nu putea să dispară pur şi simplu fără să-i spună lui Gawyn. Roşi amintindu-şi câteva fraze – era una să-i spună că-l iubeşte, dar să-i ceară să o aştepte! —, dar nu mai putea face nimic pentru el. Trebuia să se pregătească şi nici nu ştia exact pentru ce.

Pânza de la intrarea cortului fu dată brusc la o parte, iar în cort intrară Amys, Bair şi Sorilea. Se aşezară în şir, uitându-se de sus la ea. Trei chipuri ce zugrăveau o dezaprobare severă. Era foarte greu să nu-şi strângă rochia la piept; se simţea în dezavantaj în cămaşă de noapte. Şi în armură s-ar fi simţit la fel.

Ştia că greşise. Era chiar surprinsă că le luase atât de mult timp să apară. Respiră adânc.

— Dacă aţi venit să mă pedepsiţi, nu am timp să car apă sau să sap gropi, sau altceva de felul ăsta. Îmi pare rău, dar am spus că voi pleca de îndată ce voi putea, şi cred că număra şi minutele.

Sprâncenele palide ale lui Amys se ridicară surprinse, iar Sorilea şi Bair schimbară o privire mirată.

— Cum să te pedepsim? întrebă Amys. Ai încetat să ne fii ucenică în momentul în care surorile tale te-au chemat. Trebuie să te duci la ele ca Aes Sedai.

Egwene îşi ascunse tresărirea examinând din nou rochia de călărie. Avea remarcabil de puţine cute după atâtea luni petrecute în cufăr. Se forţă să le privească iarăşi.

— Ştiu că sunteţi mânioase pe mine, şi aveţi şi de ce…

— Mânioase? întrebă Sorilea. Nu suntem mânioase. Credeam că ne cunoşti mai bine.

Era adevărat că nu părea mânioasă, dar cu toate astea se vedea că toate trei îşi cenzurează emoţiile. Egwene se uită de la una la alta, mai ales la Amys şi la Bair.

— Dar mi-aţi spus cât de greşit este ceea ce am de gând să fac; spuneaţi că nu trebuie nici măcar să-mi treacă prin cap aşa ceva. Eu am zis că nu o să fac asta, apoi am continuat şi am aflat singură cum se face.

În mod uimitor, un zâmbet înflori pe chipul ridat al Sorileei. Mulţimea de brăţări scoase un clinchet în timp ce-şi aranja mulţumită şalul.

— Vedeţi? V-am spus eu că o să înţeleagă. Ar putea fi Aiel.

Amys se mai relaxă, la fel şi Bair, iar Elayne înţelese. Nu erau mânioase că va încerca să intre în ***Tel’aran’rhiod*** în carne şi oase. Era greşit în ochii lor, dar ceea ce trebuia făcut trebuia făcut şi, chiar dacă mergea, nu avea o obligaţie decât către sine însăşi. Nu erau deloc mânioase pe ea, nu încă. Ceea ce le rodea era minciuna ei. Stomacul i se strânse. Minciuna pe care o

recunoscuse. Poate cea mai mică dintre minciunile ei. Trase adânc aer în piept pentru a putea vorbi.

— Am mai minţit şi despre alte lucruri. Am intrat în ***Tel'aran'rhiod*** singură, după ce am promis că nu o voi face.

Chipul lui Amys se înnegură iarăşi. Sorilea, care nu era Vestitoare-n Vise, clătină din cap.

— Am promis să vă ascult ca o ucenică, dar, când mi-aţi spus că Lumea Viselor este prea periculoasă după ce am fost rănită, am intrat în ea.

Bair îşi încrucişă braţele, fără expresie. Sorilea murmură ceva despre tinerele prostănace, dar nu părea furioasă. A treia respiraţie adâncă; acum venea greul. Stomacul nu se mai agita, dansa atât de tare că se mira şi ea că nu tremură.

— Cel mai rău lucru dintre toate este că nu sunt Aes Sedai. Sunt doar Aleasă. Puteţi să-mi spuneţi ucenică. Nu voi fi ridicată la rangul de Aes Sedai ani buni de-acum încolo, dacă voi mai fi ridicată vreodată, după toate astea.

Sorilea îşi înălţă capul, cu buzele strânse, dar nimeni nu zise nimic. Ţinea de Egwene să pună lucrurile în ordine. Nu va mai fi exact ca înainte, dar...

„Ai recunoscut totul, îi şopti o voce. Acum trebuie să vezi cât de repede poţi ajunge în Salidar. Poate vei fi Aes Sedai într-o bună zi, dar nu dacă le înfurii mai mult decât sunt deja."

Egwene îşi plecă privirea, uitându-se la covoarele colorate, cu buzele strâmbate de dispreţ. Dispreţ pentru vocea din mintea sa. Se simţea ruşinată că o auzise, că se putuse gândi la aşa ceva. Urma să plece, dar, înainte de asta, trebuia să îndrepte lucrurile. Era posibil, conform ***ji'e'toh.*** Făceai ceea ce trebuia să faci şi plăteai preţul. Cu luni de zile în urmă, în Pustiu, Aviendha îi arătase preţul unei minciuni.

Adunându-şi fiecare picătură de curaj pe care o avea, sperând că e suficient, Egwene puse deoparte rochia de mătase şi se ridică în picioare. În mod ciudat, începutul făcea parcă lucrurile

mai uşoare. Tot trebuia să se uite în sus pentru a le privi în ochi, dar o făcu mândră, cu fruntea sus, vorbind limpede.

— Am ***toh.*** Stomacul i se liniştise. Vă rog să-mi faceţi o favoare, să mă ajutaţi să îmi împlinesc ***toh-***ul.

Salidarul trebuia să mai aştepte.

Sprijinit într-un cot, Mat se uita la jocul de Şerpi şi Vulpi aşezat în cort. Din când în când îi cădea de pe barbă o picătură de sudoare, chiar lângă placa jocului. Nu era de fapt o placă, doar o ţesătură roşie, cu o încrengătură de linii trase cu cerneală neagră şi săgeţi care indicau locurile unde o piesă se putea mişca într-un singur mod. Zece discuri palide de lemn, cu un triunghi făcut cu cerneală, reprezentau vulpile, iar alte zece cu o dungă şerpuitoare, şerpii. Cele două lămpi puse de-o parte şi de alta dădeau o lumină mai mult decât suficientă.

— O să câştigăm de data asta, Mat, spuse bucuros Olver. Ştiu că o să câştigăm.

— Poate, răspunse Mat. Cele două discuri ale lor, pătate cu negru, erau aproape de cercul din mijloc, dar următorul zar era pentru vulpi şi şerpi. De cele mai multe ori nu ajungeai la linia exterioară.

— Aruncă zarurile. Nu mai atingea cupa el însuşi de când i-o dăduse băiatului; dacă tot jucau, măcar să joace fără ca norocul lui să-şi spună cuvântul.

Cu un rânjet, Olver scutură cupa de piele, aruncând zarurile de lemn făcute de tatăl său. Gemu când numără semnele zarurilor; trei dintre ele arătau triunghiuri, iar alte trei linii şerpuite. Trebuiau să mute şerpii şi vulpile pe cel mai scurt drum posibil către piesele lor, şi dacă una dintre ele cădea pe un loc ocupat de tine… Un şarpe îl atinse pe Olver, o vulpe pe Mat, şi văzu că, dacă ar fi mutat toate piesele, l-ar fi atins alţi doi şerpi.

Era un joc de copii, unul care nu putea fi câştigat dacă respectai regulile. În curând Olver avea să fie suficient de mare

să-şi dea singur seama de asta şi să nu mai joace. Doar un joc de copii, dar lui Mat nu-i plăcea să fie prins de o vulpe, şi cu atât mai puţin de un şarpe. Îi deştepta amintiri neplăcute, chiar dacă nu aveau nimic de-a face nici cu una, nici cu cealaltă.

— Ei bine, murmură Olver, aproape am câştigat. Mai facem un joc, Mat? Fără să mai aştepte vreun răspuns, făcu semnul care deschidea jocul, un triunghi străbătut de o linie şerpuitoare, apoi cântă: „Curaj de întărit, foc de orbit, muzică de ameţit, fier de legat“. Mat, de ce spui asta? Nu e nici foc, nici muzică, nici fier.

— Nu ştiu. Versurile îl gâdilau undeva în străfundurile minţii, dar nu-şi putea aduce aminte restul. Vechile amintiri din ***ter'angreal*** păreau alese la întâmplare – probabil chiar aşa fuseseră alese – şi mai avea şi acele goluri în propria memorie, acele locuri neclare. Băiatul întreba mereu lucruri la care nu avea răspuns, toate începând de regulă cu „de ce?“.

Daerid se strecură în cort din noaptea densă de afară, tresărind surprins. Încă îşi mai purta haina, desfăcută la nasturi de data asta, deşi chipul îi strălucea de sudoare. Noua lui cicatrice desena o linie roz peste cele albe care-i brăzdau faţa.

— Cred că a trecut de ora ta de culcare, Olver, zise Mat, ridicându-se; rănile îi mai dădeau câteva furnicături, dar doar câteva; se vindecau foarte bine. Strânge tu jocul.

— Dacă povesteşti vreodată despre asta, îţi tai gâtul, zise în şoaptă, apropiindu-se de Daerid.

— De ce? întrebă acesta sec. Te transformi într-un tată minunat. Şi seamănă foarte bine cu tine, zise, dând impresia pentru o clipă că se chinuia să-şi ascundă un rânjet. Seniorul Dragon vine în tabără, adăugă perfect serios.

Îi dispărură gândurile de a-l pocni în nas pe Daerid. Mat dădu la o parte pânza de la intrare, păşind în noapte doar în cămaşă. Şase din oamenii lui Daerid, într-un cerc în jurul cortului, îşi îndreptară spinările când îl văzură. Arbaletrieri; suliţaşii nu ar fi fost cine ştie ce gărzi. Deşi era noapte, în tabără nu era întuneric. Strălucirea de ceară a lunii aflate în al treilea pătrar

era alungată de lumina focurilor aprinse printre rândurile de corturi şi oameni adormiţi pe pământ. Erau santinele la fiecare douăzeci de paşi, până la palisada din buşteni. Nu era chiar cum ar fi dorit Mat, dar, dacă ar fi atacaţi pe neaşteptate…

Pământul era aproape drept acolo, aşa că-l văzu bine pe Rand apropiindu-se cu paşi mari de el. Nu era singur. Doi Aieli acoperiţi de văluri se mişcau în vârful picioarelor, învârtindu-şi capetele de fiecare dată când un oştean al Oştii se răsucea în somn sau când o santinelă îşi muta greutatea pe celălalt picior, privindu-i. Aviendha, femeia Aiel, era şi ea cu el, cu o legătură în spate, păşind de parcă era gata să taie capul oricui li s-ar fi pus în cale. Mat nu înţelegea de ce Rand o păstra pe lângă el. „Femeile Aiel nu aduc decât necazuri, se gândi el, şi nu am văzut niciodată o femeie mai hotărâtă să facă necazuri decât asta.“

— Chiar e Dragonul Renăscut? întrebă Olver cu răsuflarea tăiată.

Strângând la piept jocul, aproape că sărea pe loc.

— Da, îi răspunse Mat. Acum du-te la culcare. Nu este un loc potrivit pentru băieţi.

Olver plecă, bombănind plin de reproş, dar doar până la cortul următor. Mat îl văzu cu coada ochiului cum ţâşnea să se ascundă, iţindu-şi apoi capul de după colţul cortului.

Mat îl lăsă în pace, deşi, după ce-i văzu chipul lui Rand, se întrebă dacă era un loc potrivit pentru bărbaţi în toată firea, darămite pentru un copil. Ai fi zis că poţi dărâma un zid cu faţa lui, dar o emoţie se străduia să iasă la suprafaţă, bucurie sau poate nerăbdare; ochii lui Rand păreau luminaţi de febră. Ţinea cu o mână un sul de pergament, în timp ce cu cealaltă îşi atingea inconştient mânerul sabiei. Catarama Dragonului strălucea în lumina focurilor, iar uneori şi unul din Dragonii desenaţi pe braţe. Când ajunse lângă Mat, nu pierdu vremea să-l salute.

— Trebuie să vorbesc cu tine. Singur. Trebuie să faci ceva.

Noaptea era ca un cuptor întunecat, iar Rand purta o haină verde brodată cu fir de aur, dar nu avea nici măcar un strop de transpiraţie pe chip.

Daerid, Talmanes şi Nalesean rămăseseră câţiva paşi mai departe, îmbrăcaţi care cum apucaseră, privind. Mat le făcu semn să aştepte, apoi dădu din cap către cortul său. Îl urmă pe Rand înăuntru, pipăindu-şi vulpea de argint prin cămaşă. Nu avea de ce să fie îngrijorat. Cel puţin aşa spera.

Rand spusese „singur“, dar se părea că Aviendha nu credea că i se aplică şi ei. Rămânea tot timpul la doi paşi de el, nici mai mult, nici mai puţin, uitându-se la el cu o expresie de nepătruns, iar din când în când îşi arunca privirea către Mat, măsurându-l încruntată de sus până jos. Rand nu îi dădea femeii nicio atenţie şi, în ciuda agitaţiei de dinainte, acum nu mai părea grăbit. Se uita prin cort, dar Mat se întreba dacă vede ceva. Mare lucru nu era de văzut. Olver pusese lămpile pe măsuţa pliabilă. Şi scaunul era pliabil, şi lavaboul şi patul de campanie. Erau toate date cu un lac negru, purtând urme de aurire; dacă un om avea bani, putea foarte bine să-i şi cheltuiască pe ceva. Tăieturile făcute de Aieli în pânza cortului încă se vedeau, deşi fuseseră cusute bine.

Tăcerea îl râcâia pe Mat.

— Ce e, Rand? Sper că nu te-ai hotărât să schimbi planurile atât de târziu.

Nu primi niciun răspuns, doar privirea lui Rand care arăta de parcă tocmai şi-ar fi adus aminte că era acolo. Mat devenea neliniştit. Indiferent ce credea Daerid şi restul Oştii, făcea tot ce îi stătea în putinţă să se ferească de bătălii. Însă, câteodată, a fi ***ta'veren*** se întorcea împotriva norocului său; cam aşa vedea lucrurile. Şi mai credea că Rand avea ceva de-a face cu asta; era un ***ta'veren*** mult mai puternic, atât de puternic încât Mat se simţea uneori tras de el. Dacă se amesteca Rand, Mat nu ar fi fost surprins să se trezească în mijlocul unei bătălii, chiar dacă dormea într-un hambar.

— Peste câteva zile ajungem în Tear. Bacurile ne vor trece râul, iar peste alte câteva zile ne întâlnim cu Weiramon. E mult prea afurisit de târziu să…

— Vreau să o duci pe Elayne la… la Caemlyn, interveni Rand. Vreau să ai grijă să ajungă cu bine acolo, indiferent ce se întâmplă. Nu îţi dezlipeşti ochii de ea până nu este pe Tronul Leului.

Aviendha îşi drese glasul.

— Da, zise Rand cu o voce rece şi dură precum chipul său, fără un motiv clar; dar ce motiv îi mai trebuia dacă îşi pierdea minţile? Aviendha vine cu tine. Cred că aşa este cel mai bine.

— Tu crezi că este cel mai bine? zise ea indignată. Dacă nu m-aş fi trezit atunci, nici n-aş fi avut habar că ai găsit-o. Nu mă trimiţi nicăieri, Rand al'Thor! Trebuie să vorbesc cu Elayne din… am eu motivele mele.

— Mă bucur foarte mult că ai găsit-o pe Elayne, zise Mat cu grijă. Dacă ar fi fost Rand, ar fi lăsat femeia acolo. Pe Lumină, şi Aviendha era mai bună! Măcar femeile Aiel nu mergeau cu nasurile pe sus şi nici nu se aşteptau să sari atunci când porunceau ele. Desigur, jocurile lor erau cam dure şi mai aveau şi obiceiul să te omoare din când în când.

— Nu înţeleg de ce ai nevoie de mine. Treci printr-una din porţile tale, îi dai un pupic, o iei pe sus şi vii înapoi.

Aviendha îl fixă cu o privire furioasă; ai fi zis că-l sfătuise să o pupe pe ea.

Rand desfăcu pe masă pergamentul, folosind lămpile ca să-i fixeze marginile.

— Aici e ea. Era o hartă, o fâşie din râul Eldar şi cincizeci de mile de fiecare parte a sa. Fusese desenată o săgeată cu cerneală albastră, indicând un loc în pădure. „Salidar“ stătea scris lângă săgeată. Rand bătu cu degetul lângă marginea dinspre răsărit a hărţii. Şi acolo era pădure, în cea mai mare parte.

— Este un luminiş mare aici. Cel mai apropiat sătuc este la douăzeci de mile la miazănoapte. O să pun o poartă în luminiş pentru tine şi Oaste.

Mat reuşi să-şi transforme tresărirea într-un rânjet.

— Ascultă, dacă trebuie să fiu eu, de ce nu doar eu? Deschide o poartă lângă acest Salidar, o să o arunc pe un cal şi…

Şi ce? Avea Rand să mai facă încă o poartă de la Salidar la Caemlyn? Era un drum lung de la Eldar la Caemlyn, chiar şi călare. Un drum foarte lung, doar cu o nobilă înfumurată şi o femeie Aiel care să-i ţină companie.

— Oastea, Mat, izbucni Rand. Tu şi întreaga armată!

Trase adânc aer în piept, tremurător, iar tonul i se mai îmblânzi. Chipul nu-şi pierdu rigiditatea, iar ochii încă îi erau febrili. Mat avea senzaţia că era bolnav sau că îl doare ceva.

— Sunt Aes Sedai în Salidar, Mat. Nu ştiu cât de multe, am auzit că sute, dar nu aş fi surprins să fie cincizeci. După cum vorbesc despre Turn, întreg şi pur, mă îndoiesc că ai să vezi mai multe. Vreau să te pun la o distanţă de două, trei zile, ca să te vadă venind. Nu are rost să le sperii – ar putea crede că sunteţi Mantii Albe venite să le atace. Sunt rebele răsculate împotriva Elaidei şi probabil suficient de speriate ca să nu fi nevoit decât să le zici că Elayne trebuie să fie încoronată în Caemlyn ca să o lase să plece. Dacă tu crezi că se poate avea încredere în ele, oferă-le protecţia ta. Şi a mea; se presupune că sunt de partea mea şi probabil ar fi bucuroase să primească măcar protecţia mea. Apoi o escortezi pe Elayne – şi câte Aes Sedai vor să vină – drept prin Altara şi Murandi, până în Caemlyn. Arată-le steagurile mele, spune-le ce facem, şi nu cred că altarienii şi murandienii îţi vor face necazuri, atâta vreme cât continui să mărşăluieşti. Dacă găseşti juraţi ai Dragonului pe drum, adună-i şi pe ei. Cei mai mulţi o să devină probabil bandiţi dacă nu pun frâiele pe ei curând – am auzit deja nişte zvonuri –, dar tu o să-i atragi dacă fluturi stindardele mele.

Rânji brusc, arătându-şi dinţii, dar ochii îi rămaseră neschimbaţi.

— Câte păsări doborâm cu aceeaşi piatră, Mat? Dacă treci prin Altara şi Murandi cu şase mii de oameni şi tragi după tine juraţii Dragonului, poate că o să-mi pui pe tavă ambele ţări.

Erau atât de multe lucruri care îl supărau pe Mat, că nu îi mai păsa nici dacă Rand ar fi avut zece dinţi care-l dureau sau ambele mâini pline de scaieţi. Să le facă pe Aes Sedai să creadă că vrea să le atace? Cu siguranţă, nu. Nu îl speriau Aes Sedai, nici măcar cinci sau şase împreună, dar cincizeci? îşi atinse din nou capul de vulpe prin cămaşă, fără să-şi dea seama; poate avea să afle cât de norocos era cu adevărat. Cât despre a trece prin Altara şi Murandi, parcă vedea ce o să se întâmple. Fiecare nobil pe ale cărui pământuri va trece se va umfla în pene ca un cocoş, încercând să-l atace când va fi cu spatele la el. Şi dacă se mai amestecă şi nebunia ***ta'veren,*** va da nas în nas cu cine ştie ce armată strânsă de vreun Senior sau vreo Doamnă. Mai făcu o încercare.

— Rand, nu crezi că asta îi va atrage atenţia lui Sammael către miazănoapte? Vrei să fie atent către răsărit. De asta sunt aici, îţi mai aduci aminte? Să-l fac să se uite în direcţia asta.

— Tot ce va vedea, zise Rand scuturându-şi capul cu emfază, va fi o gardă de onoare escortând Regina Andorului la Caemlyn, şi asta numai dacă află ceva înainte să ajungi la Caemlyn. Cât de repede poţi fi gata?

Mat deschise gura, apoi renunţă. Nu-l va putea convinge.

— Două ceasuri. Oastea putea fi gata mai repede de-atât, dar nu se grăbea, şi ultimul lucru pe care l-ar fi vrut ar fi fost ca Oastea să creadă că plecau la atac.

— Bine. Îmi trebuie şi mie un ceas, zise fără să spună pentru ce. Stai aproape de Elayne, Mat. Ai grijă de ea. Toate astea nu au niciun rost dacă nu mai ajunge vie la Caemlyn pentru încoronare.

Oare Rand chiar credea că el nu ştia cum se giugiulise cu Elayne pe la fiecare colţ din Stâncă atunci când se văzuseră ultima oară?

— O s-o tratez ca pe propria soră. Surorile lui făcuseră tot ce le stătea în putinţă să-i îngreuneze viaţa. Se aştepta la acelaşi lucru de la Elayne, doar că într-un mod diferit. Poate Aviendha avea să se comporte ceva mai bine.

— N-o s-o slăbesc din priviri până nu o trântesc în Palatul Regal. „Şi, dacă o face prea des pe Jupâneasa Nas-pe-Sus, să fiu afurisit dacă nu o plesnesc!“

— Mi-am adus aminte, zise Rand după ce aprobă din cap. Bodewhin este în Caemlyn. Cu Verin şi Alanna şi alte fete din Ţinutul celor Două Râuri. S-au dus să înveţe să fie Aes Sedai. Nu ştiu dacă vor face asta sau nu; în mod sigur eu nu voi lăsa să plece la Turn aşa cum stau lucrurile acum. Poate Aes Sedai cu care vei veni o să se ocupe de ele.

Mat făcu ochii cât cepele. Sora lui, Aes Sedai? Bode, care alerga să-l pârască mamei de câte ori făcea ceva distractiv?

— Şi încă ceva, continuă Rand. E posibil ca Egwene să ajungă înaintea ta în Salidar. Cred că au aflat cumva că s-a dat drept Aes Sedai. Fă ce poţi să-i salvezi pielea. Probabil o să fie mai mult decât dispusă să plece cu tine. Sau poate totuşi nu; ştii cât de încăpăţânată a fost întotdeauna. Lucrul cel mai important este Elayne. Ţine minte, nu o scapi din priviri până nu ajungeţi în Caemlyn.

— Promit, mormăi Mat. Pe Lumină! Cum putea fi Egwene undeva pe Eldar? Era sigur că fusese în Cairhien când plecase el din Maerone. Poate prinsese şi ea trucul lui Rand cu porţile. Caz în care putea să revină când poftea. Sau să sară la Caemlyn, şi să-i facă şi lui, şi Oştii o poartă.

— Nu-ţi face griji nici cu Egwene. O s-o smulg din orice mizerie s-o fi băgat, indiferent cât de încăpăţânată o să fie.

Nu ar fi fost prima dată când îi scotea castanele din foc înainte să se facă scrum. Probabil că nici de data asta nu o să-i mulţumească. ***Bode*** urma să fie Aes Sedai? „Sânge şi cenuşă!“

— Bine. Bine, zise Rand uitându-se intenţionat la hartă. Îşi ridică o clipă ochii, iar Mat crezu că vrea să-i spună ceva Aviendhei. În loc de asta, se întoarse cu spatele la ea.

— Thom Merrilin ar trebui să fie cu Elayne. Rand scoase din buzunar o scrisoare sigilată. Să-i dai asta, zise, punându-i-o în mână, apoi ieşi grăbit din cort.

Aviendha făcu un pas după el, ridicându-şi o mână pe jumătate, cu buzele desfăcute ca pentru a spune ceva. Dar, brusc, îşi închise gura, îşi îngropă mâinile în ţesătura fustei şi închise ochii. Deci, aşa stăteau lucrurile? „Şi ea vrea să vorbească cu Elayne.“ Cum reuşise Rand să se vâre în asemenea bucluc? Rand fusese cel care ştiuse mereu cum să se comporte cu femeile, Rand şi Perrin.

Dar nu era grija lui. Întoarse scrisoarea în mâini. Numele lui Thom fusese scris de o mână de femeie; nu recunoştea sigiliul, un copac cu crengile desfăcute, cu o coroană deasupra. Ce nobilă i-ar scrie unui moşneag uscat ca Thom? Nici asta nu era treaba lui. Aruncând scrisoarea pe masă, îşi luă pipa şi punguliţa cu tutun.

— Olver, spuse îndesându-şi pipa cu tutun, zi-le lui Talmanes, Nalesean şi Daerid să vină la mine.

Lângă cort se auzi un chiţăit, apoi un „Da, Mat“ şi sunetul grăbit al unei perechi de picioare. Aviendha se uită la el, încrucişându-şi braţele cu o expresie hotărâtă. Mat i-o luă înainte.

— Atâta vreme cât mergi cu Oastea, eşti sub comanda mea. Nu vreau necazuri şi mă aştept ca tu să ai grijă să nu fie vreunul.

Dacă începe vreo gâlceavă, i-o va livra lui Elayne legată de şa, chiar dacă era nevoie de zece bărbaţi pentru asta.

— Ştiu să urmez ordinele, comandant de bătălie, pufni ea ascuţit. Dar ar trebui să ştii că nu toate femeile sunt moi ca acelea din ţinuturile umede. Dacă o să încerci să pui o femeie pe un cal, când ea nu vrea asta, s-ar putea să-ţi vâre un cuţit în coaste.

Mat aproape îşi scăpă pipa pe jos. Ştia că Aes Sedai nu puteau citi gândurile – dacă ar fi putut, pielea lui ar fi atârnat de mult pe unul dintre zidurile Turnului Alb –, dar poate înţeleptele Aiel… „Sigur că nu. E doar unul dintre trucurile alea femeieşti.“ Dacă se gândea bine, ar fi putut să-şi dea seama cum o făcuse. Doar că nu avea chef să se gândească la asta.

Dregându-şi glasul, îşi vârî printre dinţi pipa neaprinsă şi se aplecă să studieze harta. Probabil Oastea ar fi putut străbate distanţa de la luminiş la Salidar într-o singură zi, dacă ar fi presat, chiar şi în acel teren împădurit, dar avea de gând să facă două zile, poate chiar trei. Să le dea femeilor Aes Sedai suficient timp să afle; nu voia să le sperie şi mai tare decât erau deja. O Aes Sedai speriată era aproape o contradicţie în termeni. Chiar cu medalionul la gât, nu şi-ar fi dorit să afle ce putea face o Aes Sedai speriată.

Simţi ochii Aviendhei înfipţi în ceafa lui şi auzi un sunet hârşâit. Stând cu picioarele încrucişate lângă pânza cortului, îşi ascuţea cuţitul de la brâu.

Când Nalesean intră cu Daerid şi Talmanes, îi întâmpină cu:

— O să gâdilăm câteva Aes Sedai sub bărbie, o să salvăm un catâr şi o să punem o fetişcană cu nasul pe sus pe Tronul Leului. Oh, da. Ea e Aviendha. Să nu vă uitaţi la ea cruciş, că o să încerce să vă taie gâtul şi probabil o să şi-l taie pe al ei din greşeală.

Femeia râse de parcă ar fi auzit cea mai bună glumă din lume. Fără să se oprească din ascuţitul cuţitului.

Pentru o clipă, Egwene nu înţelese de ce durerea nu mai creştea. Se ridică apoi de pe covoarele cortului, stând în picioare

şi plângând atât de tare că tremura. Ar fi vrut să-şi sufle nasul. Nu mai ştia de când plângea atât de tare; ştia doar că de la şolduri la spatele genunchilor carnea îi luase foc. Abia reuşea să stea locului. Cămaşa de noapte la care se gândise ca la o mică protecţie fusese aruncată de ceva vreme. Îi curgeau lacrimi pe faţă, iar ea stătea acolo şi urla.

Sorilea, Amys şi Bair se uitau sobre la ea, şi nu erau singurele, deşi cele mai multe erau aşezate pe perne sau întinse, vorbind şi bucurându-se de ceaiul servit de ***gai'shain.*** O femeie, slăvită fie Lumina! Erau toate femei, înţelepte şi ucenice, femei cărora Egwene le spusese că era Aes Sedai. Era fericită că nu se puseseră la socoteală şi cele care fuseseră lăsate să creadă că este; nu ar fi supravieţuit la aşa ceva! Era vorba de cuvinte, de minciuna spusă, dar avusese câteva surprize. Cosain, o femeie subţirică cu părul galben din Miagoma, spusese îmbufnată că Egwene nu are niciun ***toh*** către ea, dar că o să vină să bea un ceai. La fel şi Estair. Aeron, pe de altă parte, păruse hotărâtă să o taie în două, iar Surandha…

Încercând să clipească prin valul de lacrimi, Egwene aruncă o privire către Surandha. Stătea cu trei înţelepte, pălăvrăgind şi uitându-se din când în când în direcţia ei. Surandha nu avusese nici urmă de milă. Nu că ar fi lăsat-o vreuna să scape uşor. Cureaua pe care o găsise Egwene în unul dintre cuferele ei era subţire şi suplă, dar de două ori mai lată decât mâna sa, iar acele femei aveau braţe puternice. Jumătate de duzină de lovituri de la fiecare se adunau.

Egwene nu se mai simţise niciodată în viaţa ei atât de ruşinată. Nu că era goală, roşie la faţă şi plângând ca un copil. Mă rog, plânsul făcea şi el parte din ruşine. Nu fiindcă o văzuseră toate, aşteptând să le vină rândul. Îi era ruşine că nu se descurcase deloc. Şi un copil Aiel ar fi îndurat cu mai mult stoicism. Mă rog, un copil nu ar fi trebuit să suporte aşa ceva, dar ăsta era adevărul.

— S-a terminat?

Oare a ei era vocea aceea groasă, nesigură? Ce-ar mai fi râs acele femei dacă ar fi ştiut cum îşi adunase curajul!

— Doar tu ştii cât preţuieşte onoarea ta, zis sec Amys.

Cureaua i se legăna pe lângă corp, ţinând catarama mare ca un mâner. Încetară toate murmurele.

Egwene trase adânc aer în piept, printre sughiţuri. Tot ce trebuia să facă era să spună că s-a terminat şi totul se sfârşea. Ar fi putut spune asta după prima lovitură dată de fiecare femeie. Ar fi putut…

Tresărind, îngenunche şi se întinse pe covoare. Îşi strecură mâinile sub fusta Bairei, prinzând-o prin cizmele moi de gleznele osoase. De data asta îşi va păstra curajul. De data asta nu o să mai ţipe. De data asta nu o să mai dea din picioare, nu o să se mai zbată, nu o să… Cureaua nu o lovise încă. Ridicându-şi capul, clipi să-şi alunge ceaţa de pe ochi.

— Ce aşteptaţi? întrebă cu o voce încă nesigură, dar şi mânioasă. O mai făceau să şi aştepte? Am de făcut o călătorie în noaptea asta, în caz că aţi uitat. Haideţi odată!

Amys aruncă cureaua lângă tâmplele lui Egwene.

— Femeia asta nu are ***toh*** către mine.

— Femeia asta nu are ***toh*** către mine, zise şi Bair cu o voce subţire.

— Femeia asta nu are ***toh*** către mine, zise cu greu Sorilea, aplecându-se să-i dea la o parte părul ud de pe chip. Ştiam eu că ai inimă de Aiel. Să nu fii prea mândră acum, copilă! Ţi-ai împlinit ***toh-ul.*** Ridică-te, înainte să credem că te lauzi.

O ajutară să se ridice în picioare, îmbrăţişând-o, ştergându-i lacrimile şi dându-i o batistă să îşi sufle nasul. Şi celelalte femei se strânseră în jurul ei, fiecare anunţând că Egwene nu are ***toh*** către ele, înainte de a o îmbrăţişa şi de a-i zâmbi. Cel mai mare şoc erau zâmbetele; Surandha o privea mai radioasă ca niciodată. Desigur, ***toh***-ul nu mai exista odată ce era împlinit, iar ce-l provocase era ca şi cum nu ar fi existat niciodată. O mică parte din Egwene, care nu era prinsă în ***ji'e'toh,*** se gândi

că poate ajutaseră şi cuvintele de la sfârşit, şi faptul că se întinsese singură pe jos. Poate că la început nu fusese indiferentă ca un Aiel, dar Sorilea avea dreptate până la urmă. În inima ei era Aiel. Se gândi că o parte din inima ei va fi întotdeauna Aiel.

Înţeleptele şi ucenicele plecară încet. Se părea că ar fi trebuit să rămână toată noaptea, poate şi mai mult, râzând şi vorbind cu Egwene, dar era doar tradiţia, nu ***ji'e'toh,*** şi cu ajutorul Sorileei reuşi să le convingă că nu avea timp. În cele din urmă mai rămase doar ea, Sorilea şi cele două Vestitoare în Vise. Toate îmbrăţişările şi zâmbetele îi domoliseră plânsetul, iar, dacă buzele încă îi tremurau, putea să zâmbească. Adevărul fie zis, ar fi vrut să plângă din nou, dintr-un motiv diferit, deşi încă ***era*** în flăcări.

— O să îmi lipsiţi atât de mult!

— Prostii! pufni Sorilea. Dacă ai noroc, o să-ţi spună că acum nu mai poţi fi niciodată Aes Sedai. Apoi te poţi întoarce la noi. O să fii ucenica mea. În trei sau patru ani, o să ai aşezarea ta. Ţi-am găsit chiar şi un bărbat. Taric, nepotul nepoatei mele, Amaryn. O să fie căpetenie de clan într-o bună zi, cred, şi trebuie să cauţi o soră de soţ pentru el, ca să fie stăpâna casei.

— Mulţumesc, râse Egwene.

Se părea că avea la ce să se întoarcă dacă o alunga Divanul din Salidar.

— Iar eu şi Amys o să ne întâlnim cu tine în ***Tel'aran'rhiod,*** zise Bair, şi o să-ţi povestim ce se mai întâmplă aici, şi despre Rand al'Thor. Acum o să apuci pe propriul drum în Lumea Viselor, dar, dacă vrei, încă te mai pot învăţa.

— Vreau.

Dacă Divanul o lăsa să se apropie de ***Tel'aran'rhiod.*** Dar, până la urmă, nu o puteau împiedica; indiferent ce făceau, asta nu puteau face. Vă rog să-i supravegheaţi cu atenţie pe Rand şi pe Aes Sedai. Nu ştiu ce joc face el, dar sunt sigură că este mult mai periculos decât îşi imaginează.

Amys nu mai spusese nimic despre a o mai învăţa ceva, desigur. Îşi dăduse cuvântul să facă aşa şi nici măcar ***toh***-ul nu mai ştergea asta. În schimb, spuse:

— Ştiu că Rhuarc o să regrete că nu a fost aici în noaptea asta. E plecat la miazănoapte, să se uite cu ochii lui după Shaido. Să nu-ţi fie teamă că ***toh-ul*** către el nu va fi împlinit. O să-ţi dea ocazia de îndată ce vă întâlniţi.

Egwene icni. Uitase complet de Rhuarc. Desigur, nimeni nu zicea că trebuia să-şi plătească obligaţiile către el în acelaşi fel. Poate că inima ei era în parte Aiel, dar mintea îi căuta cu disperare o soluţie. Trebuia să fie una. Şi avea suficient timp să o găsească înainte de a se întâlni cu el.

— Sunt foarte recunoscătoare, zise cu o voce pierită.

Şi mai era şi Melaine. Şi Aviendha. Pe Lumină! Crezuse că totul se terminase. Îşi tot trecea greutatea de pe un picior pe altul, indiferent cât de tare se străduia să stea locului. Trebuia să găsească o altă cale. Bair deschise gura, dar Sorilea i-o tăie:

— Trebuie să o lăsăm să se îmbrace. Trebuie să-şi înceapă călătoria.

Bair se încruntă, iar Amys îşi ţuguie buzele. Era evident că nici uneia din ele nu-i plăcea mai mult ca înainte lucrul pe care voia să îl facă Egwene.

Poate voiau să rămână să o convingă să se răzgândească, dar Sorilea începu să bombăne în barbă despre nebunele care încearcă să oprească o femeie să facă ceea ce trebuie să facă. Perechea mai tânără îşi îndreptă şalurile – Bair trebuia să fie de şaptezeci sau optzeci de ani, dar era mai tânără decât Sorilea – şi o îmbrăţişă pe Egwene cu murmure de „Fie să găseşti apă şi umbră“.

Sorilea aşteptă doar o clipă în plus.

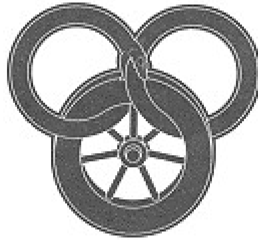
— Gândeşte-te la Taric. Ar fi trebuit să-l invit la cortul cu aburi, să-l poţi vedea. Până atunci, adu-ţi aminte de asta. Suntem întotdeauna mai înspăimântate decât am vrea să fim, dar putem fi întotdeauna mai curajoase decât ne-am fi aşteptat.

Rămâi fidelă inimii tale, iar Aes Sedai nu pot răni ceea ce eşti tu de fapt, inima ta. Nu sunt chiar atât de deasupra noastră, aşa cum am crezut. Fie să găseşti întotdeauna apă şi umbră, Egwene! Şi să-ţi aduci mereu aminte de inima ta.

Singură, Egwene rămase un timp uitându-se în gol şi gândindu-se. Inima ei. Poate că era mai curajoasă decât crezuse. Făcuse ceea ce trebuise să facă acolo; fuse Aiel. Va avea nevoie de asta în Salidar. Metodele Aes Sedai difereau în unele aspecte de cele ale înţeleptelor, dar nu aveau să fie îngăduitoare cu ea dacă aflau că se dăduse Aes Sedai. Dacă ştiau. Nu îşi putea imagina pentru ce altceva o chemaseră cu atâta răceală, dar un Aiel nu se preda înainte să înceapă bătălia.

Reveni la realitate tresărind. „Dacă tot nu am de gând să mă predau înainte de a începe lupta, se gândi ea, atunci mai bine aş pleca la bătălie.“

CAPITOLUL 34

Călătoria către Salidar

EGWENE SE SPĂLĂ PE FAŢĂ. DE DOUĂ ORI. Apoi îşi găsi desagile şeii şi le umplu. Îşi puse înăuntru pieptenele de fildeş, peria şi oglinda, trusa de cusut – un cufăraş frumos, aurit care probabil ţinuse odată bijuteriile unei nobile –, un calup alb de săpun cu parfum de trandafiri, ciorapi şi schimburi de noapte curate, batiste şi multe alte nimicuri, până când desagile se umflară încât de-abia le mai putea închide. Câteva rochii şi pelerine şi un şal Aiel rămaseră să fie puse într-o legătură, pe care o strânse cu grijă cu o sfoară. Când termină, se uită înjur să vadă ce ar mai putea lua. Totul era al ei. Chiar şi cortul îi fusese dăruit, dar era mult prea mare, la fel ca şi covoarele şi pernuţele. Bazinul de spălat de cristal era minunat, dar mult prea greu. La fel şi cuferele, deşi câteva aveau legăturile de metal frumos lucrate şi incrustări foarte drăguţe.

Abia atunci, gândindu-se la cufere şi la toate acele lucruri, îşi dădu seama că încerca să amâne cel mai greu moment. „Curaj, îşi spuse sec. Inimă de Aiel."

Se dovedi că era posibil să-ţi pui ciorapii fără să te aşezi, atâta vreme cât nu te deranja să ţopăi într-un picior. Urmară încălţările solide, bune dacă avea mult de mers pe jos, şi o cămaşă de mătase, albă şi moale. Apoi rochia verde de călărie, cu fusta despicată. Din nenorocire îi venea strâns pe şolduri, suficient cât să-i aducă aminte, de parcă ar fi putut să uite, că un timp nu avea să se aşeze jos cu plăcere.

Nu mai avea rost să iasă afară. Bair şi Amys erau probabil în propriile corturi, dar nu ar fi vrut să rişte ca vreuna să o vadă făcând acel lucru. Era ca şi cum le-ar fi dat o palmă. Dacă mergea, desigur. Dacă nu, o aştepta un drum călare foarte lung.

Frecându-şi nervoasă degetele de palme, se deschise ***saidarului,*** lăsându-l să o umple pe dinăuntru. Îşi mişcă picioarele. ***Saidarul*** te făcea să percepi mai bine orice, inclusiv propriul trup, ceea ce ar preferat să nu simtă deloc atunci. Încerca ceva nou, ceva ce nu mai încercase nimeni, niciodată, şi ar fi trebuit să înceapă uşor şi cu grijă, dar dorea să scape mai repede de Izvor. Conduse repede fire de Spirit.

Aerul tremura în mijlocul cortului de-a lungul ţesăturii sale, aruncând în neguri orice altceva. Dacă avea dreptate, tocmai crease un loc în interiorul cortului sau care era atât de similar celui din ***Tel'aran'rhiod,*** că nu se putea deosebi de el. Lumile se amestecau. Dar era un singur mod de a fi sigură.

Aruncându-şi desagile peste umăr, luă legătura sub un braţ şi păşi dincolo prin ţesătură, apoi eliberă ***saidarul.***

Era în ***Tel'aran'rhiod.*** Îşi dădu seama după faptul că lămpile erau stinse, dar cu toate astea era un soi de lumină. Lucrurile se mişcau uşor de la o privire la alta, bazinul de spălat, un cufăr. Era în carne şi oase în ***Tel'aran'rhiod.*** Nu simţea nicio diferenţă faţă de vis.

Păşi afară. Luna, în al treilea pătrar, strălucea deasupra corturilor unde nu ardea niciun foc şi nu se mişca nimeni, şi asupra Cairhienului, învăluit în umbră, ce părea ciudat de departe. Acum mai rămânea doar problema de a ajunge în Salidar. Se gândise la asta, dar totul depindea dacă, fiind în carne şi oase, putea avea tot atât de mult control ca atunci când făcea parte din Lumea Viselor.

Fixându-şi în minte ce îşi dorea să găsească, merse în jurul cortului şi zâmbi. Bela era acolo, iapa scundă pe care călărise din Ţinutul celor Două Râuri, în urmă cu o veşnicie. Doar o Bela-vis, dar iapa bine clădită îşi îndreptă botul către ea, fornăind. Egwene îşi aruncă jos poverile, îmbrăţişând capul animalului.

— Şi eu sunt bucuroasă să te văd, îi şopti.

Negrul lichid al ochilor ce o priveau era al Belei, reflexie sau nu.

Bela purta şaua înaltă pe care şi-o imaginase. Era confortabilă la drum lung, dar nu era moale. Egwene se uită gânditoare la ea, întrebându-se cum ar fi arătat tapiţată, apoi se gândi la altceva. In ***Tel'aran'rhiod*** puteai schimba totul, dacă ştiai cum, chiar şi pe tine însăţi. Dacă avea suficient control să o facă să apară pe Bela… Se concentră asupra ei înseşi.

Cu un zâmbet, strânse desagile şi legă legătura de haine în spatele şeii, apoi se urcă şi ea, aşezându-se confortabil.

— Nu trişez, îi spuse iepei. Doar nu se aşteptau să călăresc până în Salidar în halul ăla.

Deşi, dacă se gândea bine, poate că exact la asta se aşteptau. Inimă de Aiel sau nu, avea nişte limite. Întorcând-o pe Bela, o îmboldi cu blândeţe în coaste.

— Trebuie să ajung acolo cât de repede posibil, aşa că trebuie să fugi ca vântul.

Înainte de a avea timp să se amuze închipuindu-şi-o pe pântecoasa Bela alergând ca vântul, iapa chiar asta făcea. Peisajul era în ceaţă, curgând pe lângă ea. Pentru o clipă, Egwene îşi încleştă mâinile de şa, rămânând cu gura deschisă.

Era ca şi cum fiecare pas al Belei ar fi purtat-o înainte câteva mile. La primul pas avu timp să observe că erau pe malul râului, la poalele oraşului, cu vase care pluteau pe apele negre prin pânza galbenă a luminii lunii şi, chiar când încercă să tragă de frâie pentru a nu intra direct în râu, al doilea pas le aruncase printre dealurile acoperite de tufişuri.

Egwene râse, dându-şi capul pe spate. Era minunat! Cu excepţia ceţii, nu avea senzaţia de viteză; părul ei nu avea timp să plutească în acea goană nebună înainte de a se opri, pentru a porni iarăşi o clipă mai târziu. Pasul Belei era acelaşi trap pe care-l ştia, dar era minunat saltul brusc al lumii în jurul lor, într-o clipă uliţa unui sat întunecat şi tăcut în lumina lunii, în următoarea un drum şerpuitor printre dealuri, în cealaltă o poiană cu fân înalt până la umerii Belei. Egwene se oprea din când în când pentru a se orienta – era uşor cu acea hartă minunată în minte, cea făcută de femeia care-şi luase numele lui Siuan –, dar în rest o lăsa pe Bella la trap. Satele şi oraşele apăreau şi dispăreau într-o ceaţă, oraşe mari – unul dintre ele părea a fi Caemlyn, cu zidurile strălucind argintiu în noapte – şi, odată, pe nişte dealuri împădurite, capul şi umerii unei uriaşe statui iţindu-se din pământ, o rămăşiţă a vreunui ţinut pierdut în negura timpurilor, apărând atât de brusc lângă Bela că Egwene ar fi ţipat, dacă nu ar fi dispărut o clipă mai târziu. Luna nu se mişca deloc între salturi, şi foarte puţin în timp ce goneau înainte. O zi sau două să ajungă în Salidar? Asta spusese Sheriam. Înţeleptele avuseseră dreptate. Toată lumea credea de atât de mult timp că Aes Sedai cunoşteau totul că ajunseseră şi ele să creadă asta. În acea noapte avea să le arate că s-au înşelat, dar probabil nu aveau să bage de seamă dovada. Ele ***ştiu.***

După un timp, când fu sigură că intrase adânc în Altara, o lăsă pe Bela să facă salturi mai mici, stăpânind-o mai des cu hăţurile, chiar călărind normal o vreme, mai ales dacă era vreun sat în preajmă. Uneori, un han învăluit în noapte purta numele satului

pe o pancartă, Hanul Marella sau Hanul Izvorul Ionin, şi le citea cu uşurinţă datorită luminii stranii din ***Tel'aran'rhiod,*** ce se adăuga luminii lunii. Încetul cu încetul fu absolut sigură unde se afla faţă de Salidar, făcând salturi tot mai mici, apoi deloc, lăsând-o pe Bela să meargă normal printr-o pădure în care arborii uciseseră iarba, iar seceta totul.

Cu toate astea, fu surprinsă când un sat mare îi răsări deodată în faţă, tăcut şi întunecat în lumina lunii. Trebuia să fie locul căutat.

Descălecă la marginea caselor acoperite de stuf, dându-şi lucrurile jos. Era târziu, dar poate mai erau oameni care nu se culcaseră în lumea reală. Nu era nevoie să-i înspăimânte răsărind din aer. Dacă o Aes Sedai o vedea şi o confunda cu altceva, nu va mai avea şansa de a sta în faţa Divanului.

— Chiar ai alergat ca vântul, murmură, îmbrăţişând-o pe Bela pentru ultima dată. Aş vrea să te pot lua cu mine.

O fantezie fără rost. Ce era creat în ***Tel'aran'rhiod*** putea exista doar acolo. Nici măcar nu era cu adevărat Bela, până la urmă. Chiar şi aşa simţi o umbră de regret când se întoarse cu spatele – nu avea de gând să nu şi-o mai imagineze pe Bela; voia să o lase să existe cât mai mult – şi începu să ţească o perdea tremurătoare de Spirit. Păşi prin ea cu fruntea sus, gata să înfrunte cu inima sa Aiel tot ce i-ar fi ieşit în cale.

Primul pas aduse cu el un ţipăt scurt, cu ochii mari. Schimbările pe care le făcuse în ***Tel'aran'rhiod*** existau în lumea reală în aceeaşi măsură ca Bela. Flăcările se întoarseră cu furie şi, odată cu ele, avu senzaţia că Sorilea îi vorbeşte. „Dacă iei înapoi ce ai făcut ca să-ţi împlineşti ***toh-***ul, ca şi cum nu ar fi fost niciodată, ţi l-ai mai împlinit oare? Aminteşte-ţi de inima Aiel, copilă."

Da, îşi va aduce aminte. Era acolo să ducă o luptă, chiar dacă Aes Sedai ştiau sau nu, gata să lupte pentru dreptul de a fi Aes Sedai, gata să înfrunte... Ce, pe Lumină?

Erau oameni pe uliţe, câţiva mişcându-se printre casele ale căror ferestre luminate păreau a avea luciri de aur. Păşind cu grijă, Egwene se apropie de o femeie subţirică, cu un şorţ alb şi o expresie grăbită.

— Scuză-mă. Mă numesc Egwene al'Vere. Sunt Aleasă – femeia aruncă o privire rapidă rochiei de călărie – şi tocmai am sosit. Îmi poţi spune cum să ajung la Sheriam Sedai? Trebuie să o găsesc.

Probabil că Sheriam dormea deja, dar Egwene avea de gând să o trezească. I se spusese să ajungă cât de repede posibil, iar Sheriam avea să afle că venise.

— Toată lumea vine la mine, bombăni femeia. Mai face cineva ceva singur? Nu, Nildra trebuie să le facă pe toate. Şi voi, Alesele, sunteţi cele mai rele dintre toate. Hai, că nu am timp toată noaptea. Urmează-mă, dacă vii. Dacă nu, n-ai decât s-o găseşti singură.

Nildra se îndepărta cu paşi mari fără să privească măcar înapoi. Egwene o urmă în tăcere. Dacă deschidea gura, îi era frică să nu-i spună femeii ce gândea, şi nu ar fi fost modul potrivit de a-şi începe şederea în Salidar. Indiferent cât de scundă era. Şi-ar fi dorit ca inima sa Aiel să se înţeleagă cu mintea sa din Ţinutul celor Două Râuri.

Nu era departe, pe uliţa de pământ bătătorit, după un colţ, apoi pe altă uliţă, mai strâmtă. Din câteva case răzbăteau râsete. Nildra se opri la o casă tăcută, deşi avea ferestrele camerei din faţă luminate.

Se opri doar cât să bată la uşă, intrând fără să mai aştepte răspunsul. Reverenţa sa fu perfectă, chiar dacă grăbită, şi vorbi mai respectuos decât înainte:

— Aes Sedai, fata asta spune că se numeşte Egwene şi…

Atât apucă să spună. Erau toate acolo, cele şapte din Inima Stâncii, şi niciuna nu părea gata de culcare, deşi purtau toate, cu excepţia acelei tinere cu numele lui Siuan, halate. După cum

erau puse scaunele, Egwene înţelese că nimerise în toiul unei discuţii.

Sheriam fu prima care sări de pe scaun, alungând-o pe Nildra cu un gest.

— Pe Lumină, copilă! Deja?

Nimeni nu mai bagă în seamă reverenţa Nildrei, nici strâmbătura pe care aceasta o făcu ieşind.

— Nu ne-am aşteptat niciodată, zise Anaiya, luând mâinile lui Egwene cu un zâmbet cald. Nu atât de repede. Fii bine venită, copilă. Fii bine venită!

— Au fost efecte negative? întrebă Morvrin. Ea nu se ridicase, şi nici Carlinya sau tânăra Aes Sedai, dar Morvrin se aplecă înainte. Halatele celorlalte erau de mătase de diferite culori, brodate; al ei era de lână simplă, dar părea moale şi bine ţesut.

— Simţi vreo schimbare după experienţa asta? Am avut foarte puţine lucruri cu care să lucrăm. Ca să fiu sinceră, sunt surprinsă ca a funcţionat.

— Trebuie să vedem cum funcţionează ca să vedem cât de bine merge, zise Beonin sorbind din ceai, punând apoi ceaşca şi farfurioara pe o masă cu picioare şubrede. Nu se potriveau una cu alta, dar şi mobila era la fel de disparată şi de ponosită ca şi măsuţa.

— Dacă sunt efecte negative, poate fi Tămăduită, şi cu asta basta.

Egwene se îndepărtă repede de Anaiya, punându-şi lucrurile lângă uşă.

— Nu, mă simt bine. Serios, sunt bine. Ar fi putut să ezite, iar Anaiya ar fi putut să o Tămăduiască fără să o întrebe. Dar asta ar fi însemnat să trişeze.

— Pare suficient de sănătoasă, zise cu răceală Carlinya. Părul ei chiar era tuns scurt, iar cârlionţii negri abia îi acopereau urechile; nu fusese doar ceva schimbat în ***Tel’aran’rhiod.*** Purta alb, desigur; chiar şi broderia era albă.

— Putem să o punem pe o Galbenă să o verifice cu atenţie mai târziu, ca să fim sigure.

— Lăsaţi-o să-şi revină, râse Myrelle. Halatul era acoperit de flori luxuriante, galbene şi roşii, că abia se mai vedea ceva verde din el. Tocmai a străbătut o mie de leghe într-o singură noapte, în câteva ore.

— Nu avem timp să o lăsăm să-şi revină, interveni ferm tânăra Aes Sedai. Nu arăta la locul ei la întrunirea aceea, cu rochia ei galbenă, cu dungi albastre, şi decolteul adânc brodat cu albastru. Asta, şi faptul că era singura căreia puteai să-i dai o vârstă.

— Dimineaţă, Divanul o să roiască în jurul ei. Dacă nu e pregătită, Romanda o s-o spintece ca pe un crap gras.

Egwene făcu ochii mari. Vocea îi spunea mai multe decât cuvintele.

— Eşti Siuan Sanche. Nu, asta e imposibil!

— Oh, ba e foarte posibil, spuse sec Anaiya, aruncându-i tinerei femei o privire plină de milă.

— Siuan este din nou Aes Sedai, zise Myrelle cu o privire şi mai enervantă decât a Anaiyei.

Trebuia să fie adevărat – ele aşa spuseseră –, dar lui Egwene nu-i venea să creadă nici după ce-i explică Sheriam. Nynaeve Tămăduise ***ferecarea?*** De aceea Siuan părea la fel de tânără ca Nynaeve? Siuan fusese mereu o femeie cu pielea ca de pergament şi cu o inimă la fel de uscată, nu femeia asta drăguţă, cu obraji fini şi gură delicată.

Egwene o urmări pe Siuan în timp ce vorbea Sheriam. Totuşi ochii aceia albaştri erau neschimbaţi. Cum ar fi putut vedea privirea aceea, suficient de dură pentru a bate cuie cu ea, şi să nu ştie? Chipul era singurul răspuns. Dar Siuan fusese mereu puternică în ceea ce priveşte Puterea. Când începea antrenamentul unei fete, era testată pentru a vedea cât de puternică va ajunge, dar niciodată după aceea. Egwene ştia acum suficient de multe pentru a putea cântări o femeie în

câteva clipe. Sheriam era cea mai puternică femeie din încăpere, cu excepţia ei, apoi urma Myrelle, deşi îi era greu să fie sigură; toate celelalte erau apropiate între ele, cu excepţia lui Siuan. Era de departe cea mai slabă.

— Este într-adevăr cea mai incredibilă dintre descoperirile lui Nynaeve, zise Myrelle. Galbenele au început să preia ce a făcut ea şi să facă propriile minuni, dar de la ea a început totul. Stai jos, copilă! Este o poveste prea lungă ca să o asculţi în picioare.

— Prefer să stau în picioare, mulţumesc, răspunse Egwene uitându-se cu un fior la scaunul de lemn cu spătar pe care i-l indicase Myrelle. Dar Elayne? Şi ea este bine? Vreau să aflu totul despre ea şi Nynaeve.

Dintre descoperirile lui Nynaeve? Implica mai mult decât una. Părea că rămăsese în urmă cu înţeleptele; trebuia să muncească mult ca să recupereze. Cel puţin aşa credea, că o s-o lase. Nu ar fi primit-o cu atâta căldură dacă aveau de gând să o alunge. Nu făcuse nicio reverenţă şi nici nu numise pe cineva Aes Sedai – mai ales pentru că nu avusese timp dar cu toate astea nimeni nu o pusese la punct. Poate că totuşi nu ştiau. Dar de ce, atunci?

— Cu excepţia unor mici necazuri pe care ea şi Nynaeve le au cu oalele în acest moment… începu Sheriam, dar Siuan o întrerupse brutal.

— Ce tot pălăvrăgiţi toate ca nişte fete fără minte? E prea târziu să vă mai fie teamă să mergeţi înainte. A început; voi aţi început. Fie duceţi treaba la bun sfârşit, fie Romanda o să vă spânzure să vă uscaţi la soare, lângă feţişoara asta, iar Delana şi Faiselle şi restul Divanului o să fie cu ea să o ajute să vă întindă.

Sheriam şi Myrelle se întoarseră către ea în aceeaşi clipă. Toate Aes Sedai făcură acelaşi lucru, Morvrin şi Carlinya răsucindu-se în scaun. Chipuri reci Aes Sedai o priveau cu ochi de gheaţă.

La început, Siuan le înfruntă privirea cu propria căutătură rece de Aes Sedai, chiar dacă tânără. Apoi îşi lăsă capul în jos, pete de culoare colorându-i obrajii. Se ridică de pe scaun cu ochii plecaţi.

— Am vorbit în grabă, murmură încet. Privirile nu se schimbară, dar – poate celelalte femei nu observau, dar Egwene da – acea femeie nu era Siuan pe care o ştia ea.

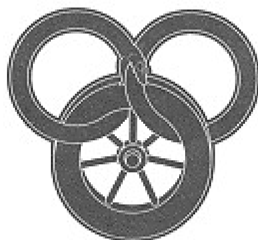
Egwene îşi dădu seama că nu înţelegea nimic din ce se petrecea acolo. Nu doar faptul că Siuan era umilă; dacă era forţată, în orice caz. Acesta era cel mai mic mister. Ce începuseră? Şi de ce ar fi fost ***ea*** agăţată la uscat dacă se opreau ele? Femeile Aes Sedai avură un schimb de priviri de nepătmns. Morvrin dădu prima din cap.

— Ai fost chemată pentru un motiv foarte special, Egwene, zise solemnă Sheriam.

Inima lui Egwene începu să bată mai repede. Nu ştiau despre ea. Nu ştiau. Ce atunci?

— Tu, spuse Sheriam, vei fi următoarea Supremă înscăunată Amyrlin.

CAPITOLUL 35

În faţa Divanului

EGWENE SE UITĂ LUNG LA SHERIAM, întrebându-se dacă ar fi trebuit să râdă. Poate petrecuse atât de mult cu neamul Aiel că uitase ce era socotit umor printre Aes Sedai. Sheriam o fixa cu acel chip lipsit de vârstă, imperturbabil, iar ochii oblici şi verzi nu clipeau. Egwene se uită la celelalte. Şapte chipuri fără nicio expresie, aşteptând. Avea senzaţia că Siuan zâmbea uşor, dar „zâmbetul“ ar fi putut fi curba naturală a buzelor. Brusc, în lumina tremurătoare, trăsăturile lor părură stranii şi inumane.

Egwene simţi că ameţeşte şi că i se înmoaie genunchii. Fără să se gândească, se lăsă să cadă în scaunul cu spătar. Se ridică imediat. I se mai limpezise puţin mintea, măcar un pic.

— Nu sunt Aes Sedai, spuse gâtuită. Vorbele îi fuseseră pierite. Probabil era un fel de glumă… sau… sau ceva.

— Se poate ocoli problema asta, zise ferm Sheriam, strângându-şi mai tare centura de stofă de un albastru-deschis.

Cosiţele aurii ale lui Beonin se clătinară când aceasta scutură din cap.

— Suprema înscăunată Amyrlin ***este*** Aes Sedai – legea este foarte limpede. În câteva locuri se spune „înscăunata Amyrlin ca Aes Sedai“ –, dar nicăieri nu se spune că e necesar să fii Aes Sedai ca să devii Amyrlin.

Toate Aes Sedai erau familiarizate cu legea Turnului, dar, ca mediatoare, Cenuşiile cunoşteau legile fiecărui ţinut, iar Beonin îşi luase un ton de prelegere, de parcă ar fi explicat un lucru pe care doar ea îl ştia bine.

— Legea care stabileşte cum se alege Suprema înscăunată Amyrlin spune doar „femeia care este chemată“ sau „cea care stă în faţa Divanului“, sau alte expresii de felul ăsta. Cuvintele, Aes Sedai“ nu sunt menţionate nici măcar o singură dată. Nicăieri. Unii ar putea spune că intenţia celor care au făcut legea, intenţie de care trebuie să se ţină seama, a fost clară, dar, indiferent de ce a vrut să pună femeia care a redactat legea…

Se încruntă când Carlinya îi reteză vorbele.

— Fără îndoială că s-au gândit că este de la sine înţeles şi nu mai e nevoie să scrie limpede. Logic vorbind, o lege înseamnă doar ceea ce este scris, nu ce a gândit legiuitorul.

— Legile arareori au de-a face cu logica, zise acid Beonin. Totuşi, în cazul acesta, ai dreptate. Iar Divanul vede lucrurile în acelaşi mod, adăugă către Egwene.

Erau toate serioase, chiar şi Siuan, în ciuda zâmbetului subţire; era un zâmbet.

— Vei fi Aes Sedai, copilă, spuse Anaiya, în clipa în care vei fi Suprema înscăunată Amyrlin. Asta e tot.

— Poţi depune cele Trei Jurăminte când ne vom întoarce în Turn, îi spuse Sheriam. Ne-am gândit să te punem să le zici oricum, dar, fără Sceptrul Legămintelor, ar putea fi considerată o păcăleală. Mai bine să aşteptăm.

Egwene aproape se aşeză jos, înainte de a-şi da seama ce face. Poate înţeleptele avuseseră dreptate; poate călătoria prin ***Tel'aran'rhiodîn*** carne şi oase îţi afecta cumva mintea.

— Asta e o nebunie! protestă ea. Nu pot fi Amyrlin. Sunt… sunt…

Obiecţiile i se îngrămădeau în minte, dar nu putea spune mai mult. Era prea tânără; chiar Siuan fusese cea mai tânără Amyrlin aleasă vreodată, şi avusese treizeci de ani la înscăunare. Abia îşi începuse pregătirea, indiferent de ce ştia despre Lumea Viselor. Supremele înscăunate Amyrlin ştiau multe lucruri şi aveau o mare experienţă. Şi erau înţelepte; cu siguranţă se presupunea că trebuie să fie înţelepte. Ea se simţea doar răvăşită şi împotmolită. Cele mai multe femei îşi petreceau zece ani ca novice şi alţi zece ca Alese. E adevărat, unele se mişcau mai repede, poate chiar mult prea repede. Siuan fusese una dintre ele. Dar ea fusese novice mai puţin de un an, şi încă şi mai puţin Aleasă.

— Este imposibil, reuşi să spună într-un final.

Morvrin pufni, amintindu-i de Sorilea.

— Linişteşte-te, copilă, sau te liniştesc eu. Nu e momentul să ai emoţii sau să te apuci să leşini.

— Dar nu aş şti ce să fac! Nici măcar un singur lucru! Egwene trase adânc aer în piept. Nu îi calmă inima ce-i bătea nebuneşte, dar ajuta. Puţin. Inimă de Aiel. Indiferent ce făcea, nu le putea lăsa să o înghesuie într-un colţ. Uitându-se la chipul dur al lui Morvrin, adăugă: „Mă poate jupui de vie, dar nu o las să mă înghesuie într-un colţ".

— Este ridicol, asta e. Nu o să mă fac de râs în faţa tuturor, şi asta aş face. Dacă de asta m-a chemat Divanul, o să le spun „nu".

— Mi-e teamă că asta nu e o opţiune, oftă Anaiya netezindu-şi halatul, o chestie surprinzătoare de mătase roz, cu o dantelă albă, delicată pe margini. Nu poţi refuza chemarea de a fi

Amyrlin, tot la fel cum nu poţi refuza chemarea de a veni la procesul tău. Chiar şi cuvintele sunt aceleaşi.

Oh, da, era o mare uşurare; sigur că da.

— Alegerea este acum a Divanului, zise Myrelle un pic tristă, ceea ce nu-i îmbunătăţi deloc lui Egwene starea de spirit.

Zâmbind brusc, Sheriam o luă pe după umeri.

— Nu fi îngrijorată, copilă! O să te ajutăm, o să-ţi dăm sfaturi. De asta suntem aici.

Egwene nu spuse nimic. Nu ştia ce să spună; poate că a respecta legea nu însemna că e forţată să facă ceva, dar aşa se simţea. Considerară tăcerea ei ca aprobare, şi ea la fel. Fără nicio întârziere, Siuan fu trimisă să le trezească personal pe conducătoarele de Ajah şi să le spună că Egwene a sosit şi plecă bombănind că trebuia să facă ea asta.

Casa deveni o furtună înainte ca Siuan să apuce să iasă pe uşă. Rochia de călărie a lui Egwene deveni subiect aprins de discuţie – la care nu era şi ea parte, desigur –, iar o servitoare rotofeie care moţăia într-un scaun în fundul camerei fu trezită şi trimisă să aducă orice rochie de Aleasă care i s-ar fi potrivit lui Egwene. Probă opt, chiar în mijlocul camerei, până să găsească una care să-i vină. Era prea strânsă în jurul pieptului, dar, din fericire, suficient de largă la şolduri. În tot acest timp în care servitoarea aducea rochii, iar Egwene le proba, Sheriam şi celelalte alergară pe rând să se îmbrace, ţinându-i predici despre ce avea să se întâmple şi ce trebuia să spună şi să facă.

O puseră să repete totul. Înţeleptele credeau că e suficient să spună o singură dată un lucru şi vai de ucenica aceea care nu le auzise sau nu ascultase. Egwene îşi mai aducea aminte câte ceva de la o lecţie luată în Turn, pe vremea când era novice, şi reuşi să repete perfect de prima dată, dar Aes Sedai o luară de la început, iarăşi şi iarăşi. Egwene nu înţelegea. Dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva, nu despre Aes Sedai, ar fi crezut că sunt neliniştite, cu tot cu chipurile lor calme. Începu să se

întrebe dacă nu făcea vreo greşeală, aşa că începu să accentueze anumite cuvinte.

— Pronunţă-le aşa cum le auzi, izbucni Carlinya ca o gheaţă care se sparge, iar Myrelle adăugă ceva mai puţin rece:

— Nu îţi poţi permite nicio greşeală, copilă. Niciuna!

Mai repetară totul de încă cinci ori, iar când protestă că repetase corect fiecare cuvânt, că ştiuse unde va sta şi ce va spune fiecare, exact aşa cum i se spusese, crezu că Morvrin o să-i înroşească urechile, dacă Beonin sau Carlinya nu i-o luau înainte. În orice caz, se încruntau la ea de parcă ar fi vrut să-i dea o pereche de palme, iar Sheriam o privea de parcă era o novice îmbufnată. Egwene oftă şi începu iarăşi:

— Intru cu trei dintre voi…

O procesiune tăcută înainta pe uliţele aproape goale, desenate cu umbrele aruncate de lună. Cei câţiva oameni rătăciţi pe străzi abia le aruncară o privire; poate că şase Aes Sedai cu o aleasă în mijlocul lor nu era ceva neobişnuit acolo sau poate că da, dar se părea că nu era o imagine suficient de stranie să provoace vreun comentariu. Ferestrele care fuseseră luminate erau întunecate acum; peste sat se pogorâse tăcerea, iar paşii lor se auzeau clar păşind pe pământul tare. Egwene atinse cu degetele inelul cu Marele Şarpe de pe mâna stângă. Genunchii îi tremurau. Se pregătise să facă faţă la orice, dar lista ei de „orice“ nu indusese aşa ceva.

Se opriră în faţa unei clădiri rectangulare, cu trei niveluri. Ferestrele erau întunecate, dar, în lumina lunii, părea a fi un han. Carlinya, Beonin şi Anaiya urmau să rămână acolo, lucru care le nemulţumi pe primele două; nu se plânseră, aşa cum nu o făcuseră nici în casa din care plecaseră, dar îşi aranjară fustele fără rost, ţinându-şi capetele drepte, fără să se uite la Egwene. Anaiya o mângâie pe păr pe Egwene.

— Totul o să meargă bine, copilă. Înveţi repede.

Ducea sub braţ, într-o legătură, rochia pe care Egwene urma să şi-o pună după ce se termina totul.

Înăuntrul clădirii de piatră, un gong sună adânc, o dată, de două ori, de trei ori. Tăcere, preţ de o bătaie de inimă, apoi gongul îşi repetă iar melodia de bronz. Myrelle îşi aranjă rochia fără să-şi dea seama. Încă o clipă de tăcere. Şi apoi iarăşi chemarea întreită.

Sheriam deschise uşa, iar Egwene păşi după ea, urmată imediat de Myrelle şi Morvrin. Egwene se gândi că o înconjuraseră ca nişte gărzi, hotărâte să nu o lase să fugă.

Tavanul mare şi înalt nu era întunecos, chiar dimpotrivă. Patru şemineuri de piatră purtau lămpi pe poliţele de deasupra lor, iar alte lămpi erau puse pe scările care duceau la etaj şi pe platforma mărginită cu balustradă ce privea deasupra încăperii. În fiecare colţ erau puse lămpi înalte, cu oglinzi, pentru a da mai multă lumină. Ferestrele erau acoperite cu pături, pentru a nu se vedea nimic de afară.

Nouă scaune era înşirate de-a lungul zidurilor, în grupuri de câte trei. Femeile care stăteau pe ele, conducătoarele de Ajah din Salidar, purtau şaluri şi rochii în culorile fiecărei Ajah. Chipurile li se întoarseră senine către Egwene.

La celălalt capăt al încăperii mai era un scaun, pus deasupra unei platforme micuţe, care semăna cu o cutie scundă. Era un scaun mare şi înalt, cu picioarele încrustate în spirală, pictat într-un galben ce voia să imite culoarea aurului. O etolă era pusă peste braţele lui, în cele şapte culori.

— Cine vine în faţa Divanului Turnului? întrebă Romanda cu o voce înaltă şi clară.

Stătea chiar lângă scaunul colorat, de cealaltă parte a trei surori Albastre. Sheriam se dădu la o parte, dezvăluind-o pe Egwene.

— Vin supusă, păşind în Lumină, zise Egwene.

Vocea ar fi trebuit să-i tremure. Sigur nu puteau merge mai departe.

— Cine vine în faţa Divanului Turnului? întrebă iarăşi Romanda.

— Vin umilă, păşind în Lumină.

În orice clipă povestea asta se va transforma în procesul ei, pentru că se dăduse drept Aes Sedai. Nu, nu asta; ar fi despărţit-o de Izvor şi ar fi încuiat-o undeva. Dar sigur…

— Cine vine în faţa Divanului Turnului?

— Vin la chemarea Divanului, supusă şi umilă, păşind în Lumină, cerând doar să accept voinţa Divanului!

Se ridică una dintre surorile Cenuşii, de lângă Romanda, o femeie negricioasă şi zveltă. Cea mai tânără conducătoare de Ajah spuse ritual cuvintele ce se rostiseră de la Frângerea Lumii.

— Este cineva aici care nu e din stirpea femeilor?

Romanda îşi dădu şalul pe spate, lăsându-l pe spătarul scaunului în timp ce se ridică în picioare. Îşi desfăcu rochia, trăgând-o în jos până la şolduri, alături de cămaşa de dedesubt.

— Sunt femeie, declamă ea.

Cu grijă, Kwamesa îşi puse şi ea şalul pe spătar, dezgolindu-se până la brâu.

— Sunt femeie, spuse ea.

Celelalte se ridicară şi ele, dezgolindu-se, anunţând că sunt femei. Egwene se chinui puţin cu rochia de Aleasă care fusese găsită pentru ea, uşor prea strânsă la piept, şi avu nevoie de ajutorul lui Myrelle cu nasturii, dar fu repede la fel de dezgolită ca toate celelalte.

— Sunt femeie, rosti Egwene.

Kwamea păşi încet de-a lungul încăperii, oprindu-se în faţa fiecărei femei cu o privire aproape insultătoare, apoi se opri în faţa propriului scaun anunţând că sunt prezente doar femei. Aes Sedai se aşezară, începând să-şi tragă rochiile. Nu în grabă, dar nici să piardă timpul. Egwene aproape că dădu uşor din cap. Ea nu se putea acoperi decât mai târziu. Cu mult timp în urmă, întrebarea Kwamesei ar fi necesitat mai multe dovezi; în acele vremuri ceremoniile se ţineau „înveşmântate în Lumină“, adică nimic altceva decât propria piele. Ce ar fi crezut oare femeile

acelea de un cort de aburi Aiel sau de o baie din Shienar? Nu avea timp să se gândească la asta.

— Cine vorbeşte pentru această femeie şi jură pentru ea, inimă pentru inimă, suflet pentru suflet, viaţă pentru viaţă? rosti Romanda, demnă, cu pieptul generos în continuare dezgolit.

— Eu mărturisesc, spuse ferm Sheriam, urmată o clipă mai târziu de vocile puternice ale lui Morvrin şi lui Myrelle.

— Păşeşte înainte, Egwene al'Vere! comandă Romanda ascuţit.

Egwene merse trei paşi şi îngenunche; se simţea amorţită.

— De ce eşti aici, Egwene al'Vere?

Chiar era amorţită; nu mai simţea nimic. Nu îşi mai aducea aminte răspunsurile, dar, cumva, veniră singure.

— Am fost chemată de Divanul Turnului.

— Ce cauţi, Egwene al'Vere?

— Să slujesc Turnul Alb, nimic mai mult, nimic mai puţin.

Pe Lumină, chiar aveau să o facă!

— Cum vei sluji, Egwene al'Vere?

— Cu toată inima şi tot sufletul, şi toată viaţa mea, în Lumină. Fără frică şi fără favoruri, în Lumină.

— Unde vei sluji, Egwene al'Vere?

Egwene respiră adânc. Putea opri încă idioţenia asta. Nu putea să…

— Pe Tronul Amyrlin, cu voia Divanului Turnului.

Simţi cum rămâne fără respiraţie. Acum era prea târziu să mai poată da înapoi. Poate că fusese prea târziu din Inima Stâncii.

Delana se ridică prima, apoi Kwamesa şi Janya, apoi şi restul, până când toate nouă fură în picioare în faţa scaunelor lor, simbolizând faptul că îşi dădeau acordul. Nouă din optsprezece. Aprobarea trebuia să fie unanimă – Divanul căuta mereu consensul; într-un final toate voturile erau unanime, deşi uneori era nevoie de multe negocieri pentru asta –, dar, în afară de frazele ceremoniei din acea noapte, nu vor mai fi alte discuţii,

iar alegerea ei se apropia de o respingere. Sheriam şi celelalte îi ridiculizaseră ideea că s-ar putea întâmpla aşa, cu atâta grabă, că s-ar fi îngrijorat dacă toată treaba nu ar fi fost atât de ridicolă, însă o avertizaseră în treacăt că se putea întâmpla şi acest lucru. Nu era o respingere, mai mult o declaraţie din partea conducătoarelor de Ajah care rămăseseră aşezate pentru că nu aveau de gând să fie slugarnice. Sheriam spusese că era doar un gest simbolic, dar Egwene nu era deloc sigură că aşa stăteau lucrurile, uitându-se la chipul sever al Romandei sau al lui Lelaine. Spuseseră că era posibil să fie chiar trei sau patru.

Fără o vorbă, femeile se aşezară. Nimeni nu spuse nimic, dar Egwene ştia ce să facă. Amorţeala îi dispăruse.

Se ridică, îndreptându-se către cea mai apropiată conducătoare de Ajah, o Verde cu chip ascuţit, numită Samalin, care rămăsese aşezată. Pe când Egwene îngenunchea în faţa ei, la fel făcu şi Sheriam, ţinând în mâini un lighean mare cu apă. Undele dansau pe suprafaţa apei. Sheriam părea rece, fără o picătură de sudoare pe ea, în timp ce chipul lui Egwene strălucea de transpiraţie, dar mâinile lui Sheriam tremurau. Morvrin îngenunche, dându-i lui Egwene o cârpă, în timp ce Myrelle aştepta lângă ea, cu prosoape pe umăr. Myrelle părea furioasă.

— Vă rog, lăsaţi-mă să slujesc, spuse Egwene. Uitându-se drept înainte, Samalin îşi ridică fusta până la genunchi. Era desculţă. Egwene îi spălă fiecare picior, ştergându-l, apoi se mută la următoarea Verde, o femeie uşor plinuţă numită Malind. Sheriam şi celelalte îi spuseseră toate numele femeilor.

— Vă rog, lăsaţi-mă să slujesc.

Malind avea un chip drăguţ, cu buzele pline şi ochi negri ce păreau obişnuiţi să zâmbească, dar acum nu zâmbea. Era una dintre cele care rămăseseră aşezate, dar şi ea avea picioarele goale.

Picioarele tuturor conducătoarelor erau goale, în întreaga încăpere. Pe când Egwene spăla toate acele picioare, se întreba

dacă conducătoarele de Ajah ştiuseră câte dintre ele vor rămâne jos. Clar ştiuseră că unele vor rămâne aşezate şi că va urma acest ritual. Ştia puţine lucruri despre cum funcţiona Divanul Turnului, din câteva prelegeri de când era novice. Practic însă nu ştia nimic. Trebuia să meargă mai departe.

Spălă şi şterse ultimele picioare – ale Janiei, care era atât de încruntată de parcă s-ar fi gândit la altceva; cel puţin ea se ridicase în picioare – şi azvârli cârpa în ligheanul cu apă, întorcându-se la locul ei, de la capătul rândurilor de scaune, îngenunchind.

— Vă rog, lăsaţi-mă să slujesc.

Mai era o şansă.

Delana se ridică iarăşi, iar Samalin fu prima care o urmă de această dată. Nimeni nu sări în picioare, dar, una câte una se ridicară toate, până nu mai rămaseră decât Lelaine şi Romanda, uitându-se una la alta. In cele din urmă, Lelaine săltă uşor din umeri, îşi trase rochia fără grabă şi se ridică. Romanda îşi întoarse capul, uitându-se la Egwene. Se uită atât de lung la ea, că Egwene deveni conştientă de firicelul de sudoare care i se scurgea printre sâni către coaste. In cele din urmă, cu o încetineală maiestuoasă, se îmbrăcă şi se alătură celorlalte. Egwene auzi un oftat de uşurare din spatele său, unde aşteptau Sheriam şi celelalte.

Nu se terminase, desigur. Romanda şi Lelaine veniră împreună să o conducă la scaunul pictat în galben. Stăm în faţa lui până când îi ridicară rochia şi îi puseră în jurul umerilor etola Amyrlin, în timp ce toate spuneau:

— Eşti ridicată în Tronul Amyrlin, în gloria Luminii, şi fie ca Turnul Alb să dăinuiască veşnic. Egwene al'Vere, Păstrătoarea Sigiliilor, Flacăra Tar Valonului, Suprema înscăunată Amyrlin!

Lelaine îşi scoase inelul cu Marele Şarpe de pe mâna stângă şi i-l dădu Romandei, care i-l puse lui Egwene pe mâna dreaptă.

— Fie ca Lumina să vegheze asupra Supremei înscăunate Amyrlin şi asupra Turnului Alb!

Egwene râse. Romanda clipi, Lelaine tresări, şi nu erau singurele.

— Mi-am adus aminte de ceva, zise, adăugând repede „fiicelor“. Aşa numea Suprema înscăunată Amyrlin femeile Aes Sedai. Ceea ce-şi amintise ea era partea următoare a ceremoniei. Nu se putu abţine să nu se gândească totuşi că venea ca o plată pentru că-şi uşurase trecerea prin ***Tel'aran'rhiod.*** Egwene al'Vere, Păstrătoarea Sigiliilor, Flacăra Tar Valonului, Suprema înscăunată Amyrlin, reuşi să se aşeze în acel scaun tare de lemn, fără să se strâmbe sau să scâncească de durere. Era un triumf al voinţei, se gândi ea.

Sheriam, Myrelle şi Morvrin plutiră înainte – nu-şi putea da seama care dintre ele oftase, după chipurile senine –, iar conducătoarele de Ajah formară în spatele lor o coadă care se întindea până la uşă. Se aşezaseră în ordinea vârstei, ultima fiind Romanda. Sheriam îşi desfăcu fusta într-o reverenţă adâncă.

— Vă rog, lăsaţi-mă să slujesc, Maică.

— Poţi servi Turnul, fiica mea, replică Egwene cât de grav putea.

Sheriam îi sărută inelul şi păşi în lături, în timp ce Myrelle îşi făcea reverenţa.

Aşa continuară toate. Erau câteva surprize în felul în care se aranjaseră. Niciuna dintre conducătoare nu era cu adevărat tânără, în ciuda chipurilor Aes Sedai, dar Delana, pe care Egwene o credea de aceeaşi vârstă cu Romanda, era undeva la jumătatea cozii, în timp ce Lelaine şi Janya, ambele femei drăguţe fără niciun fir alb, stăteau chiar înaintea Galbenei cu părul alb. Fiecare îşi facu reverenţa, sărutând inelul lui Egwene fără nicio expresie – deşi câteva aruncară o privire la tivul colorat al lui Egwene –, şi ieşiră din încăpere pe o uşă din spate, fără un cuvânt.

În cele din urmă, Egwene rămase singură cu cele trei femei, încă nu era sigură ce se întâmplase. Se ridică în picioare, în timp de Myrelle se duse să le aducă pe celelalte trei.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă Romanda nu s-ar fi ridicat în picioare?

Teoretic, ar mai fi avut o şansă, o nouă rundă de spălat picioare şi de rugăminţi de a fi lăsată să slujească, dar era sigură că, dacă Romanda nu ar fi votat „nu“ a doua oară, a treia oară nu ar fi pierdut ocazia.

— Atunci foarte probabil ar fi devenit ea Suprema înscăunată Amyrlin, peste două sau trei zile, replică Sheriam. Ea sau Lelaine.

— Nu asta am vrut să spun, zise Egwene. Ce s-ar fi întâmplat cu mine? M-aş fi întors la a fi o Aleasă?

Anaiya şi celelalte veneau în grabă, zâmbind, iar Myrelle începu să o ajute să-şi dea jos rochia albă cu dungi, punându-i o rochie de mătase verde pal, pe care avea să o poarte până ajungea în pat. Era târziu, dar Amyrlin nu putea merge îmbrăcată ca o Aleasă.

— Foarte probabil, răspunse Morvrin după câteva clipe. Nu aş putea spune dacă ar fi fost sau nu un mare noroc, când fiecare conducătoare de Ajah şi-ar fi adus aminte că eşti o Aleasă care aproape s-a urcat pe Tronul Amyrlin.

— S-a întâmplat foarte rar, zise Beonin, dar o femeie care refuză să fie Amyrlin este de regulă expulzată. Divanul caută armonia, iar ea nu ar putea contribui cu nimic la aceasta, aducând cu sine gâlceavă.

Sheriam se uită drept în ochii ei, de parcă ar fi vrut să-şi întipărească vorbele în memorie.

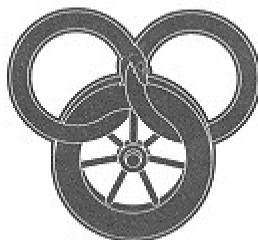
— Noi am fi fost cu siguranţă exilate. Myrelle, Morvrin şi eu, în mod cert, fiindcă am mărturisit pentru tine, şi probabil şi Carlinya, Beonin şi Anaiya. Zâmbi brusc. Dar nu s-a întâmplat aşa. Se presupune că Suprema înscăunată Amyrlin trebuie să-şi petreacă prima noapte în meditaţie şi rugăciune, dar, odată ce

Myrelle termină cu nasturii ăia, nu ar fi rău dacă ţi-am povesti cum stau lucrurile în Salidar.

Se uitau toate la ea. Myrelle era în spatele ei, încheind-o la ultimul nasture, dar îi putea simţi ochii în ceafa.

— Da. Da, cred că aşa ar fi cel mai bine.

CAPITOLUL 36

Amyrlin

EGWENE ÎŞI ÎNĂLŢĂ CAPUL DE PE PERNĂ, privind înjur, mirată să se găsească într-un pat cu baldachin, într-o cameră mare. Prin fiecare fereastră pătrundea lumina blândă a dimineţii, iar o femeie drăguţă, uşor plinuţă, într-o rochie simplă, cenuşie punea o carafă cu apă fierbinte pe lavoar. Chesa îi fusese prezentată noaptea trecută, ca fiind noua ei servitoare. Servitoarea Supremei înscăunate Amyrlin. Pe o masă micuţă, de lângă oglinda cu margini argintii, lângă pieptenele şi peria sa fusese pusă o tavă acoperită. În aer plutea un miros de pâine proaspătă şi pere coapte.

Anaiya pregătise camera pentru venirea lui Egwene. Mobilele tot nu se potriveau una cu alta, dar erau cele mai bune pe care le găsise în Salidar, de la scaunul cu braţe, tapiţat cu mătase verde, la dulăpiorul cu oglindă, pus într-un colţ, care avea încă intacte toate incrustaţiile aurite, la dulapul sculptat unde îi atârna acum garderoba. Din păcate, Anaiya avea o slăbiciune

pentru dantele şi zorzoane, care erau aninate de baldachin, stăteau întinse pe masă şi pe taburet sau de braţele şi picioarele scaunul tapiţat, ornau cuvertura de pat şi cearşaful pe care Egwene le aruncase pe jos. Şi perdelele de la fereastră erau din dantelă. Egwene îşi lăsă capul pe pernă. Dantela atârna şi de marginile ei. Întreaga cameră o făcea să aibă senzaţia că se îneacă în dantelă.

Vorbiseră foarte mult după ce Sheriam şi celelalte o aduseseră acolo, în ceea ce numeau Turnul Mic, însă aproape numai ele. Nu erau cu adevărat interesate de ceea ce credea ea că pune la cale Rand sau de ce ar putut dori Coiren şi celelalte. Merena conducea o solie la Caemlyn şi ştia exact ce să facă, deşi ei nu îi explicaseră prea limpede de ce. În cea mai mare parte, ea ascultase şi ele vorbiseră, fără să ţină prea mult seama de întrebările ei. Răspunsurile la unele dintre ele nu erau importante, îi spuseseră, cel puţin deocamdată; iar la cele la care răspunseseră o făcură în grabă, trecând repede la chestiunile cu adevărat importante. Fuseseră trimise solii la fiecare conducător, explicându-i-se de ce el sau ea era vital pentru cauza Salidarului, şi se părea că toţi erau. Nu spuseseră chiar că totul se va duce de râpă dacă fie şi un singur conducător se va ridica împotriva lor, dar cam ăsta era mesajul. Gareth Bryne clădea o armată care avea să fie suficient de puternică pentru ca la un moment dat să impună cererea lor – a ei – împotriva Elaidei, dacă se ajungea la aşa ceva. Nu păreau totuşi să creadă că se va ajunge la asta, în pofida cererii Elaidei de a se întoarce la Turn; păreau convinse că, odată ce se va răspândi vestea că Egwene al'Vere este Suprema înscăunată Amyrlin, Aes Sedai vor veni la ea, chiar şi cele din Turn, într-un număr suficient de mare pentru ca Elaida să nu mai aibă de ales şi să renunţe la putere. Dintr-un motiv sau altul, Mantiile Albe nu făceau nimic, astfel că Salidarul era un loc sigur cât timp va fi nevoie. Logain fusese Tămăduit, la fel ca Siuan şi Leane; sigur, şi ea ar fi fost Tămăduită dacă ar fi fost acolo.

— Nu e nimic care să te îngrijoreze aici, spuse liniştitor Sheriam. Stătea deasupra lui Egwene, aşezată în scaun, cu celelalte în jurul ei într-un semicerc. Divanul se va dondăni dacă trebuie sau nu domolit, până când bătrâneţea o să ne scape de problemă.

Egwene încercă să-şi ascundă un căscat – era târziu iar Anaiya spuse:

— Trebuie să o lăsăm să doarmă. Ziua de mâine este aproape la fel de importantă ca şi cea de astăzi, copilă. Se opri, râzând uşor. Maică, reluă ea. Şi ziua de mâine este foarte importantă, Maică. O să o trimitem pe Chesa să te ajute să te culci.

Nu-i fu uşor să adoarmă, nici după ce plecară. În timp ce Chesa îi desfăcea nasturii rochiei, apăru Romanda cu sfaturi pentru Amyrlin, dictate cu o voce fermă, care părea să spună că nu vrea să audă de prostii şi, de îndată ce plecă, apăru Lelaine, de parcă sora Albastră ar fi aşteptat până atunci să plece cea Galbenă. Lelaine avea şi ea sfaturile ei, împărtăşite lui Egwene în timp ce aceasta şedea cocoţată în vârful patului, iar Chesa o scotea respectuos, dar hotărât afară pe uşă. Nu erau aceleaşi sfaturi date de Romanda şi nici de Sheriam, şi veniseră cu un zâmbet cald, afectuos, dar şi cu aceeaşi certitudine că Egwene urma să aibă nevoie în primele luni de cineva care să o ghideze. Niciuna din cele două nu spusese că ar putea să o ghideze mai bine pe Egwene pentru bunul mers al Turnului ca Sheriam sau că Sheriam şi grupul ei ar putea trage în prea multe direcţii, sau că ar putea să-i dea sfaturi proaste, dar aluziile erau clare. Romanda şi Lelaine sugerară şi că cealaltă ar putea avea propriile priorităţi, ceea ce ar fi putut pricinui numai nenorociri.

Când, până la urmă, stinse lămpile conducând, se aştepta să cadă într-un somn plin de coşmaruri. A doua zi dimineaţă îşi putea aminti doar două dintre ele. Într-unul era Amyrlin – Aes Sedai, dar fără să fi depus jurămintele –, iar tot ce făcea ducea la dezastru. Se trezise sărind în sus, doar ca să scape, dar era

sigură că nu era un vis lipsit de însemnătate. Semăna cu experienţa avută în interiorul ***ter'angrealului*** unde fusese testată să devină Aleasă; toată lumea zicea că nu aveau legătură cu lumea reală. Nu cu această realitate. Celălalt era genul de prostie la care se aştepta; ştia suficient de multe despre propriile vise ca să ştie asta şi trebui să se trezească singură din el. Se făcea că Sheriam îi smulsese etola de pe umeri, iar toată lumea râdea de ea arătând-o cu degetul pe proasta care crezuse că poate fi Amyrlin la optsprezece ani. Nu doar Aes Sedai, ci şi înţeleptele, şi Rand, Perrin şi Mat, Nynaeve şi Elayne, aproape toată lumea pe care o cunoscuse vreodată, în timp ce ea stătea în pielea goală, încercând cu disperare să îşi tragă pe ea o rochie de Aleasă în care ar fi încăput doar o fetiţă de zece ani.

— Nu poţi să zaci în pat toată ziulica, Maică.

Egwene deschise ochii. Chesa avea o expresie de severitate prefăcută şi o strălucire jucăuşă în priviri. De două ori mai în vârstă decât Egwene, de la prima lor întâlnire avusese acel amestec de respect şi familiaritate la care te-ai fi aşteptat de la un vechi slujitor.

— Înscăunata Amyrlin nu poate sta în pat somnoroasă, astăzi mai mult ca niciodată.

— Nici nu mă gândeam, replică Egwene coborând ţeapănă din pat. Se întinse înainte de a-şi da jos cămaşa de noapte transpirată. De-abia aştepta să fi lucrat suficient de mult timp cu Puterea pentru a nu mai asuda.

— O să port mătasea albastră, cu flori albe la guler. Observă că Chesa se străduia foarte tare să nu se uite la ea în timp ce îi dădea o cămaşă nouă. Mai păliseră un pic efectele împlinirii toh-ului, dar tot era vânătă.

— Am avut un accident înainte de a ajunge aici, spuse, trăgându-şi în grabă cămaşa pe cap. Chesa dădu din cap cu înţelegere.

— Caii sunt nişte bestii rele, în care nu poţi avea încredere. Nu o să mă vezi niciodată urcată pe aşa ceva, Maică. E mult mai sigură o trăsurică solidă. Dacă aş cădea de pe cal în halul ăsta, nici eu nu aş spune nimănui. Nildra ar povesti astfel de lucruri, şi Kaylin… Oh, n-ai putea crede ce sunt în stare să zică pe la spate unele femei. Desigur, e altceva cu înscăunata Amyrlin, dar eu aşa aş face.

Ţinând uşa de la dulap deschisă, trase cu ochiul la Egwene să vadă dacă înţelesese. Egwene îi zâmbi.

— Oamenii sunt oameni, fie că sunt jos, fie că sunt sus, spuse cu gravitate.

Pentru o clipă, Chesa străluci de mulţumire, apoi scoase rochia albastră. Poate că Anaiya o alesese, dar era acum servitoarea Supremei înscăunate Amyrlin, iar devotamentul ei era pentru Amyrlin. Şi avea dreptate şi cu importanţa acelei zile.

Mâncă repede – în ciuda faptului că Chesa mormăia în barbă despre cum înfulecatul dă mereu stomacul peste cap; laptele cald cu miere şi mirodenii nu avea rival în a linişti un stomac deranjat se spălă la fel de repede pe dinţi şi pe faţă, o lăsă pe Chesa să o perie de câteva ori şi se îmbrăcă în acelaşi ritm alert. Aşezându-şi etola cu cele şapte dungi de culoare pe umeri, se opri o clipă să se uite în oglindă. Cu sau fără etolă, nu prea arăta a Supremă înscăunată Amyrlin. „Dar chiar sunt. Nu este un vis.“

În încăperea mare de dedesubt, mesele erau la fel de goale ca noaptea precedentă. Doar conducătoarele erau acolo, cu şalurile pe umeri, strânse în grupuleţe în funcţie de Ajah, iar Sheriam era singură. Se lăsă tăcerea când o văzură pe Egwene coborând scările şi făcură reverenţe când ajunse jos. Romanda şi Lelaine se uitară la ea cu ochi pătrunzători, apoi se întoarseră să-şi reia conversaţia, făcând eforturi să nu se uite la Sheriam. Cum Egwene tăcea, şi celelalte făcură la fel. Din când în când una, dintre ele se uita la ea. Chiar şi şoptite, vocile se auzeau prea tare. Şi afară era tăcere, o nemişcare mormântală. Egwene

îşi scoase din mânecă o batistă să-şi şteargă chipul. Niciuna dintre ***ele*** nu transpira un strop. Sheriam veni lângă ea.

— O să meargă bine, îi zise încet. Adu-ţi doar aminte ce trebuie să spui.

Era alt lucru despre care vorbiseră în detaliu noaptea trecută, în acea dimineaţă Egwene trebuia să ţină un discurs.

Egwene dădu din cap. Era ciudat. Ar fi trebuit să aibă genunchii moi şi stomacul strâns ghem. Dar nu era aşa, şi nu putea înţelege de ce.

— Nu trebuie să ai emoţii, îi zise Sheriam.

Vorbise de parcă Egwene trebuia liniştită, dar, înainte să poată spune ceva, Romanda zise tare:

— A venit timpul.

În foşnetul fustelor, conducătoarele de Ajah se aliniară în funcţie de vârstă, cu Romanda în frunte de data asta, ieşind afară. Egwene era aproape de uşă. Încă nu simţea nimic în stomac. Poate Chesa avusese dreptate cu laptele cald.

Tăcere, apoi vocea Romandei se auzi din nou, purtată de Putere cu mult mai multă forţă decât ar fi fost normal.

— Avem o Supremă înscăunată Amyrlin.

Egwene păşi afară în căldura toridă la care nu s-ar fi aşteptat atât de devreme. Puse piciorul pe o platformă ţesută cu Aer. Conducătoarele stăteau în două şiruri, de o parte şi de alta a ei, fiecare dintre ele înconjurată de strălucirea ***saidarului.***

— Egwene al'Vere, intonă Romanda, cu vocea purtată de ţesătura puterii, Păstrătoarea Sigiliilor, Flacăra Tar Valonului, Suprema înscăunată Amyrlin.

Platforma începu să urce în timp ce vorbea Romanda, ridicând-o pe Amyrlin cu adevărat, până ce ajunse sub acoperişul de stuf, dând senzaţia că pluteşte în aer, pentru oricine cu excepţia femeilor care puteau conduce.

Veniseră mulţi să o vadă, înconjurată de razele răsăritului; o a doua ţesătură făcu lumina să tremure în jurul ei. Străzile erau înţesate de bărbaţi şi de femei. Mulţimea se înghesuia dincolo

de colţurile străzilor. Erau oameni la fiecare uşă, la fiecare fereastră, pe fiecare acoperiş, cu excepţia Turnului Mic. Strigătele care izbucniră aproape că acoperiră vocea Romandei, valuri de urale care se ridicau din tot satul. Egwene scrută mulţimea, căutându-le pe Nynaeve şi pe Elayne, dar nu le putea zări în acea mare de capete. Păru să treacă o veşnicie până fu suficient de multă linişte ca să poată vorbi. Firele care purtaseră vocea Romandei trecură la ea.

Sheriam şi celelalte îi pregătiseră discursul, o prelegere greoaie pe care ar fi putut s-o repete fără să roşească doar dacă ar fi fost de două ori mai în vârstă sau, şi mai bine, de trei ori. Făcuse câteva schimbări.

— Suntem aici împreună în căutarea adevărului şi a dreptăţii, iar căutarea noastră nu va ajunge la un sfârşit până când falsa Amyrlin Elaida nu va fi înlăturată de pe tronul pe care l-a uzurpat.

Schimbase doar un „nu va putea ajunge“ cu „nu va ajunge“, dar i se părea mai categoric, mai potrivit.

— Ca Supremă înscăunată Amyrlin, vă voi conduce în această căutare şi nu voi pregeta, după cum ştiu că nici voi nu veţi face asta.

Suficient cu prelegerea, oricum nu avea de gând să stea acolo cât i-ar fi trebuit să rostească tot discursul. Iar totul putea fi rezumat la ceea ce spusese deja.

— O numesc pe Sheriam Bayanar Păstrătoare a Cronicilor!

Se auziră câteva urale slabe; până la urmă Păstrătoarea Cronicilor nu era Suprema înscăunată Amyrlin. Egwene se uită în jos, aşteptând până o văzu pe Sheriam grăbindu-se afară, acoperindu-şi umerii cu etola Păstrătoarei Cronicilor, albastră, ca să arate că fusese înălţată din Ajah Albastră. Se decisese să nu se facă o copie a bastonului Amyrlin, cu o flacără aurie în vârf, purtat de Păstrătoarea Cronicilor; aveau să se descurce fără el până când cel adevărat va fi recuperat din Turnul Alb. Sheriam se aşteptase ca ea să vorbească mult mai mult şi o privea

exasperată pe Egwene. Dintre conducătoarele de Ajah, Romanda şi Lelaine nu aveau nicio expresie; fiecare din ele avusese o sugestie fermă pentru Purtătoarea Cronicilor şi, nici nu mai trebuie menţionat, niciuna nu fusese Sheriam. Egwene trase adânc aer în piept şi se întoarse către mulţime.

— Decretez, în onoarea acestei zile, că toate Alesele şi novicele sunt absolvite de penitenţe şi pedepse.

Aşa era tradiţia; se auziră câteva strigăte de bucurie doar de la fete îmbrăcate în alb şi Alese care uitaseră de buna-cuviinţă.

— Decretez, în onoarea acestei zile, că Theodrin Dabei, Faolain Orande, Nynaeve al'Meara şi Elayne Trakand sunt ridicate din această clipă la onoarea şalului, surori depline şi Aes Sedai!

Cuvintele ei fură întâmpinate cu o tăcere plină de mirare, punctată ici şi colo de câteva murmure. Departe de a fi respectat tradiţia. Dar cuvintele fuseseră spuse, şi bine că Morvrin le menţionase şi pe Theodrin, şi pe Faolin. Era timpul să se întoarcă la discursul scris pentru ea.

— Decretez că această zi este o zi de festin şi sărbătoare. Să nu fie făcută nicio muncă, cu excepţia celor legate de distracţie. Fie ca Lumina să vă binecuvânteze şi ca Mâna Creatorului să vă protejeze!

Un val tumultuos de strigăte îi înghiţi ultimele cuvinte. Câţiva începură să danseze pe stradă, chiar atunci, deşi abia aveau loc să se mişte.

Platforma de Aer coborî o idee mai repede decât urcase. Conducătoarele se uitau la Egwene când păşi de pe ea, iar strălucirile ***saidarului*** începură să se stingă una câte una, aproape înainte să atingă pământul. Sheriam se grăbi să o ia de braţ, zâmbindu-le femeilor cu chipuri împietrite.

— Trebuie să o conduc pe Amyrlin în biroul ei. Vă rog să mă iertaţi.

Egwene nu ar fi putut să spună că Sheriam nu o împinsese înăuntru, dar nici nu ar fi putut susţine că nu o făcuse. Nu

credea că Sheriam ar fi încercat să o târască, dar i se păru o idee bună să-şi strângă fusta cu o mână şi să o urmeze cu paşi mari, înainte de a afla.

Biroul ei, aflat la capătul sălii de aşteptare, se dovedi a fi mai mic decât dormitorul, cu două ferestre, o masă de scris, cu un scaun cu spătar drept în spatele ei şi alte două în faţă. Asta era tot.

Lambriurile mâncate de cari fuseseră date cu ceară până căpătaseră un lustru şters, dar masa era goală. Pe jos fusese întins un covor înflorat.

— Iartă-mă dacă m-am grăbit, Maică, zise Sheriam dându-i drumul la braţ, dar am crezut că este mai bine să stăm de vorbă între patru ochi înainte să discuţi cu oricare din conducătoarele de Ajah. Toate au contribuit la scrierea discursului tău şi…

— Ştiu că am făcut câteva modificări, spuse Egwene cu un zâmbet luminos, dar mă simţeam caraghioasă acolo sus, cu toate acele lucruri care trebuiau spuse.

Toate contribuiseră? Nu era de mirare că discursul suna ca o femeie bătrână şi pompoasă care nu se mai putea opri din trăncănit. Aproape râse.

— În orice caz, am spus ceea ce trebuia spus: esenţa. Elaida trebuie să fie înlăturată, iar eu o să îi conduc.

— Da, şopti Sheriam, dar ar putea să mai fie câteva întrebări despre celelalte… schimbări. Theodrin şi Faolin ar fi putut fi făcute Aes Sedai de îndată ce am fi avut Turnul şi Sceptrul Legămintelor, şi mai mult ca sigur şi Elayne, dar Nynaeve nu poate aprinde nici măcar o lumânare dacă nu se stropşeşte la oameni mai întâi.

— Exact problema asta voiam să o ridic şi eu, zise Romanda intrând fără să bată. Maică, adaugă după o pauză sugestivă. Lelaine închise uşa în spatele ei, aproape trântind-o în nasul altor câteva conducătoare de Ajah.

— Mi s-a părut necesar, zise Egwene, făcând ochii mari. Azi-noapte m-am gândit. Eu am fost ridicată Aes Sedai fără testare

şi fără cele Trei Jurăminte şi, fiind singura, ieşeam în evidenţă. Cu încă alte patru, nu ar mai fi aşa de ciudat. Nu pentru oamenii de rând, în orice caz. Poate că Elaida o să încerce să tragă nişte concluzii când o să audă asta, dar cei mai mulţi oameni cunosc atât de puţine lucruri despre Aes Sedai, că oricum nu vor şti ce să creadă. Cei care contează cel mai mult sunt oamenii de aici. Ei trebuie să aibă încredere în mine.

Oricine, în afară de Aes Sedai, s-ar fi holbat la ea. Romanda părea gata să facă spume la gură.

— Aşa o fi, începu Lelaine tăioasă, trăgând de şalul cu ciucuri albaştri, apoi se opri. Aşa era. Mai mult, Suprema înscăunată Amyrlin decretase public că acele femei erau Aes Sedai. Poate că Divanul ar fi reuşit să le păstreze Alese sau ce o fi fost Theodrin şi Faolin, dar Divanul nu putea şterge amintirile oamenilor, şi toată lumea ar fi aflat că se opuseseră din prima zi Supremei Amyrlin. Grozavă susţinere ar mai fi fost asta.

— Sper, Maică, zise Romanda cu o voce înţepată, că data viitoare vei consulta Divanul. A nu respecta tradiţiile poate avea consecinţe neaşteptate.

— A nu respecta legea poate avea consecinţe nefericite, continuă Lelaine, reuşind cu greu să adauge un „Maică".

Asta era o prostie sau pe-aproape. Condiţiile pentru a deveni Aes Sedai erau scrise în lege, adevărat, dar Suprema înscăunată putea decreta aproape tot ce-i trecea prin cap. Dar o Supremă Amyrlin înţeleaptă nu sărea să se bată cu Divanul, când putea evita acest lucru.

— Oh, o să mă consult în viitor, răspunse cu sinceritate Egwene. Doar că părea cel mai potrivit lucru. Vă rog, mă puteţi scuza acum? Trebuie să vorbesc cu Păstrătoarea Cronicilor.

Femeile aproape tremurau. Făcură nişte reverenţe mici, plecând cu vorbele potrivite, mormăite în cazul Romandei, şi suficient de ascuţite să taie în carne vie, în cazul lui Lelaine.

— Te-ai descurcat foarte bine, îi spuse Sheriam după ce rămaseră singure; părea surprinsă. Dar trebuie să-ţi aduci

aminte că Divanul îi poate crea probleme oricărei Amyrlin. Unul dintre motivele pentru care îţi sunt Păstrătoare a Cronicilor este ca să te sfătuiesc şi să mă îngrijesc să nu ai probleme de acest fel. Ar trebui să mă întrebi când vrei să dai un decret. Şi, dacă nu sunt eu aici, poţi să le întrebi pe Myrelle, Morvrin sau celelalte. Suntem aici să te ajutăm, Maică.

— Înţeleg. Promit să te ascult cu atenţie, indiferent ce ai să-mi spui. Aş dori să le văd pe Nynaeve şi Elayne, dacă e posibil.

— Ar trebui să fie, zâmbi Sheriam, deşi probabil va trebui să o smulg pe Nynaeve din mâinile unei Galbene. Siuan vine să te înveţe despre eticheta Amyrlin – sunt foarte multe de învăţat –, dar o să-i spun să vină mai târziu.

Egwene se uită lung la uşa care se închise în urma lui Sheriam. Apoi îşi întoarse privirea către masă. Absolut goală. Niciun raport de citit, niciunul de studiat. Nici măcar peniţă şi cerneală ca să scrie o notă, cu atât mai puţin un decret. Iar Siuan venea să o înveţe eticheta. Rămase aşa până se auzi o bătaie timidă în uşă.

— Intră, spuse, întrebându-se dacă era Siuan sau poate o servitoare cu o tavă cu prăjiturele de miere.

Nynaeve îşi băgă ezitantă capul pe uşă, apoi fu împinsă din spate de Elayne. Una lângă alta, făcură reverenţe adânci, fluturându-şi fustele albe cu dungi şi murmurând: „Maică“.

— Vă rog, nu faceţi asta, zise Egwene; de fapt, mai mult se tângui. Sunteţi singurele prietene pe care le am, şi dacă începeţi…

Pe Lumină, era gata să izbucnească în plâns!

Elayne ajunse prima la ea, luând-o în braţe. Nynaeve era tăcută, jucându-se nervoasă cu o brăţară subţire de argint.

— Suntem prietene, Egwene, dar tu ***eşti*** Suprema înscăunată Amyrlin. Pe Lumină, îmi aduc aminte că într-o zi ţi-am spus că o să fii Amyrlin, pe vremea când era… Elayne se strâmbă uşor. Ei bine, în orice caz, eşti. Nu putem da buzna la Suprema Amyrlin,

întrebând: „Egwene, rochia asta mă face să par grasă?“ Nu s-ar cuveni.

— Ba s-ar cuveni, replică Egwene cu încăpăţânare. Adică, în particular, adăugă după o clipă. Când suntem singure, ***vreau*** să îmi spuneţi dacă o rochie mă face să arăt grasă sau… sau tot ce vă trece prin cap. Zâmbind la Nynaeve, o trase cu blândeţe de cosiţa groasă. Nynaeve tresări.

— Şi vreau să te tragi de cosiţă în faţa mea, dacă aşa ai tu chef. Am nevoie de cineva care e prietena lui Egwene şi nu vede tot timpul doar… afurisita asta de etolă sau o să-mi pierd minţile. Şi, că veni vorba de rochii, de ce mai sunteţi încă îmbrăcate cu astea? Sunt sigură că aţi fi avut timp să vă schimbaţi până acum.

Nynaeve se trase de cosiţă.

— Nisao mi-a spus că este probabil vreo greşeală şi m-a târât după ea. Spunea că nu are de gând să-şi rateze rândul pentru o sărbătoare.

Gălăgia străzii începea să se audă de afară, un zumzet general şi un firicel de muzică strecurându-se prin pereţii de piatră.

— Nu a fost nicio greşeală, replică Egwene.

Era rândul ei? Ei bine, nu avea să întrebe chiar atunci; Nynaeve nu avea să fie mulţumită, iar Egwene ar fi vrut ca ziua aceea să fie cât mai fericită cu putinţă. Trăgând scaunul de sub masă, văzu că pe el erau puse două pernuţe pufoase, lucrate de mână; zâmbi. Chesa.

— O să stăm şi o să povestim, apoi o să vă ajut să găsiţi cele mai bune rochii din Salidar. Povestiţi-mi despre descoperirile voastre. Anaiya mi-a amintit de ele, şi Sheriam, dar nu am reuşit să le fac să stea locului şi să-mi dea detalii.

Aşezându-se, cele două se opriră în acelaşi timp, uitându-se una la alta. Nu păreau dornice să povestească decât de Tămăduirea lui Siuan şi a lui Leane – Nynaeve repetă neliniştită de trei ori că Tămăduirea lui Logain fusese un accident – şi de

ter'angrealurile lui Elayne. Erau lucruri extraordinare, mai ales din partea lui Nynaeve, dar cât puteai să vorbeşti despre asta, şi de câte ori putea să le repete Egwene ce lucruri minunate făcuseră şi cât le invidia? Nu dură mult încercarea de a-i demonstra; Egwene nu avea o aplecare specială pentru Tămăduire, şi mai ales nu pentru tapiseria complicată pe care Nynaeve o putea ţese fără să se gândească măcar şi, deşi avea o afinitate pentru metale şi era foarte puternică atât cu Foc, cât şi cu Pământ, Elayne se pierdu aproape imediat. Desigur, voiau să ştie cum era viaţa printre Aieli. De la clipirile uimite la hohotele şocate, întrerupte brusc, nu era deloc sigură că o credeau pe de-a-ntregul, şi nici măcar nu povestise totul. Aielii duseră discuţia firesc către Rand. Ambele femei o priviră lung în timp ce le povesti întâlnirea lui cu Aes Sedai. Ambele fură de acord că înota în ape mai adânci decât credea el şi că avea nevoie să fie ghidat, înainte să-şi frângă gâtul. Elayne credea că Min l-ar putea ajuta, de îndată ce solia ajungea la Caemlyn – aşa află Egwene că Min făcea şi ea parte din solie sau că fusese în Salidar deşi parcă Elayne avea inima uşoară doar pe jumătate. Apoi fata murmură ceva straniu, de parcă ar fi fost un adevăr pe care nu îi plăcea să-l audă.

— Min este o femeie mult mai bună decât sunt eu; dintr-un motiv sau altul, Nynaeve îi aruncă o privire încărcată de milă. Mi-aş dori să fiu ***eu*** acolo, adaugă cu un glas mai puternic. Să-l ghidez, adică, zise, uitându-se de la Egwene la Nynaeve, înroşindu-se. Mă rog, şi asta.

Nynaeve şi Egwene începură să râdă atât de tare că aproape căzură de pe scaune, iar Elayne le urmă o clipă mai târziu.

— E bine de ştiut, Elayne, zise Egwene încercând să-şi revină. Apoi îşi dădu seama ce voia să spună şi de ce. Pe Lumină, în ce se nimerise să intre, şi încă râzând!

— Îmi pare rău pentru mama ta, Elayne. Nici nu ştii cât de mult aş fi vrut să-ţi ofer condoleanţele înainte de toate astea;

Elayne părea confuză, şi pe bună dreptate. Ideea este că Rand vrea să-ţi dea Tronul Leului şi Tronul Soarelui.

Spre surpriza ei, Elayne îşi îndreptă brusc spatele.

— Aşa vrea, nu-i aşa? zise rece. Intenţionează să mi le dea mie, zise ridicându-şi bărbia. Am drepturi la Tronul Soarelui, dar, dacă o să decid că-l doresc, va fi când şi cum vreau eu. Cât despre Tronul Leului, Rand al'Thor nu are niciun drept – niciunul! – să-mi dea ceea ce deja îmi aparţine!

— Sunt sigură că el nu s-a gândit în felul ăsta, protestă Egwene; se gândise oare? Te iubeşte, Elayne. Ştiu că te iubeşte.

— Dacă ar fi atât de simplu, murmură Elayne, Lumina ştie ce o fi vrut să spună.

— Bărbaţii mereu zic că nu asta au vrut să spună, pufni Nynaeve. Zici că vorbesc altă limbă.

— Când o să pun mâna pe el, zise hotărâtă Elayne, o să-l învăţ eu să vorbească limba care trebuie. Auzi, să-mi ***dea*** mie!

Egwene se abţinu să nu râdă iarăşi. Când Elayne o să pună iarăşi mâna pe Rand, o să fie prea ocupată să găsească un colţişor liniştit ca să-l mai poată învăţa ceva. Era ca în timpurile de demult.

— Acum eşti Aes Sedai, te poţi duce la el când vrei. Nimeni nu te poate opri.

Cele două schimbară o privire rapidă.

— Divanul nu lasă pe nimeni să plece pur şi simplu, zise Nynaeve. Şi, chiar dacă ar putea pleca, am găsit ceva care este mai important.

Elayne aprobă cu o mişcare energică a capului.

— Şi eu cred la fel. Trebuie să recunosc primul lucru la care m-am gândit când am auzit cine este noua Amyrlin a fost că poate acum eu şi Nynaeve putem merge să îl căutăm. Mă rog, al doilea. Primul gând a fost de bucurie uluită.

— Aţi găsit ceva, clipi Egwene confuză. Dar acum trebuie să mergeţi să îl găsiţi.

Aplecându-se către ea, răspunseră nerăbdătoare, aproape una peste alta.

— L-am găsit, dar în ***Tel’aran’rhiod.***

— Am folosit nevoia, adăugă Nynaeve. Cert e că aveam nevoie de ***ceva.***

— Este un vas, continuă Elayne, un ***ter’angreal,*** şi cred că este suficient de puternic să schimbe vremea.

— Doar că vasul e undeva în Ebou Dar, într-o groaznică încrengătură de străduţe, care nu au niciun semn distinctiv, nimic care să te ajute. Divanul a trimis o scrisoare lui Merilille, dar nu o să-l găsească niciodată.

— Mai ales că este ocupată să o convingă pe Regina Tylin că aici este ***adevăratul*** Turn Alb.

— Le-am spus că e necesar şi un bărbat care să conducă, oftă Nynaeve. Asta era desigur înainte de Logain, dar nu cred că o să aibă încredere în el.

— Nu are cu adevărat nevoie de un bărbat, continuă Elayne. Voiam doar să le facem să creadă că au nevoie de Rand. Nu ştiu de câte femei este nevoie; poate de un întreg cerc de treisprezece.

— Elayne spune că e foarte puternic, Egwene. Poate îndrepta vremea. M-aş bucura să meargă, măcar să-mi revină la normal simţul vremii.

— Vasul poate să o îndrepte, Egwene, zise Elayne schimbând o privire fericită cu Nynaeve. Tot ce trebuie să faci este să ne trimiţi la Ebou Dar.

Torentul de vorbe se linişti, iar Egwene se rezemă de spătar.

— O să fac tot ce pot. Poate nu o să mai fie obiecţii, acum că sunteţi Aes Sedai.

Avea totuşi senzaţia că vor fi. Fusese o lovitură îndrăzneaţă să le facă Aes Sedai, dar începea să creadă că lucrurile nu erau atât de simple.

— Tot ce poţi? întrebă uimită Elayne. Eşti Suprema Amyrlin, Egwene. Dacă dai o comandă, Aes Sedai sar să o îndeplinească, rânji ea. Zi „sari!“ şi o să-ţi dovedesc.

Strâmbându-se, Egwene se fâţâi în scaun.

— Sunt Amyrlin, dar... Elayne, Sheriam nu trebuie să se străduiască prea mult să-şi aducă aminte de o novice numită Egwene, care se uita la toate cu ochii cât cepele şi care fusese trimisă să grebleze aleile din Grădina Nouă pentru că mâncase mere după ora de culcare. Are de gând să mă ţină de mână sau poate să mă târască de guler. Romanda şi Lelaine îşi doreau să devină Amyrlin ele însele, iar ele mă văd tot ca pe o novice. Au de gând să-mi arate şi cum să păşesc, la fel ca Sheriam.

Nynaeve se încruntă îngrijorată, dar Elayne clocotea de indignare.

— Nu le poţi lăsa să încerce să te... să te înghesuie. Tu eşti Suprema Amyrlin. Amyrlin spune Divanului ce să facă, nu invers. Trebuie să te impui şi să le faci să vadă în tine Suprema Amyrlin.

Egwene râse cu amărăciune. Parcă noaptea trecută fusese şi ea hotărâtă să nu se lase împinsă de la spate?

— O să mai dureze puţin timp, Elayne. Vezi tu, am înţeles în cele din urmă de ce m-au ales pe mine. În parte, e din pricina lui Rand. Poate că ele cred că o să fie mai maleabil dacă mă vede pe mine purtând etola. Dar, pe de altă parte, este pentru că ele îşi amintesc de acea novice. Femeie – nu; o fată! – care este obişnuită să facă ce i se spune, pe care ele o pot convinge cu uşurinţă să facă ce vor; atinse cu degetele etola din jurul gâtului. Dar, indiferent de motive, m-au ales Suprema Amyrlin, iar, dacă au făcut asta, am de gând să fiu Amyrlin, dar trebuie să am grijă, cel puţin la început. Poate că Siuan făcea Divanul să sară ori de câte ori se încrunta – se întrebă dacă fusese vreodată adevărat –, dar, dacă încerc eu asta, s-ar putea să devin prima Amyrlin care este dată jos a doua zi după ce a fost înălţată.

Elayne părea căzută pe gânduri, dar Nynaeve dădu încet din cap. Poate că a fi Meştereasă şi a fi nevoită să aibă de-a face cu Cercul femeilor o făcea să înţeleagă mai uşor cum lucrau împreună Suprema Amyrlin şi Divanul decât toată pregătirea lui Elayne de a fi regină.

— Elayne, de îndată ce răspândeşte vestea, iar conducătorii neamurilor încep să afle de mine, pot să încep să fac Divanul să-şi dea seama că au ales o Amyrlin, nu o marionetă, dar, până atunci, îmi pot lua etola de pe umeri la fel de repede cum mi-au pus-o. Vreau să zic, dacă nu sunt cu adevărat o Supremă Amyrlin, nu e mare nevoie să mă dea la o parte. Pot să mai bombănească unele dintre ele, dar sunt sigură că o să se liniştească repede. Dacă află cineva din afara Salidarului că cineva numită Egwene al'Vere a fost ridicată Amyrlin, o să fie la fel cu celelalte zvonuri curioase care se răspândesc în jurul Aes Sedai.

— Ce ai de gând să faci? întrebă încet Elayne. Nu o să accepţi să fii umilă.

Cuvintele ei o făcură pe Egwene să zâmbească din toată inima. Nu fusese o întrebare, ci o afirmaţie.

— Nu, nu voi fi.

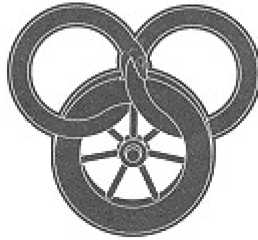
Ascultase o parte dintre prelegerile pe care Moiraine i le ţinuse lui Rand despre Jocul caselor; atunci i se păruse că Jocul era absurd şi mai mult decât clandestin. Acum spera să-şi poată aminti tot ce auzise. Aielii aveau o vorbă: „Foloseşte armele pe care le ai“.

— Cred că o să-mi fie de ajutor faptul că încearcă să-mi pună trei lese diferite. Pot să mă prefac că sunt trasă mai mult de una sau de alta, în funcţie de care dintre ele se apropie mai mult de ce vreau eu să fac cu adevărat. Din când în când voi putea face ce vreau, cum v-am ridicat pe voi două Aes Sedai, dar nu foarte des; îndreptându-şi umerii, le privi în ochi. Mi-ar fi plăcut să pot spune că v-am înălţat pentru că meritaţi, dar adevărul este că am făcut-o pentru că sunteţi prietenele mele şi pentru că

speram să mă puteţi ajuta mai mult ca surori cu drepturi depline. Cu excepţia voastră, nu ştiu în cine aş putea avea încredere. O să vă trimit la Ebou Dar de îndată ce se va putea, însă, şi înainte, şi după asta, doar cu voi pot vorbi. Ştiu că o să-mi spuneţi adevărul. Iar călătoria la Ebou Dar ar putea fi mai scurtă decât credeţi. Voi două aţi făcut tot soiul de descoperiri, am auzit, dar, dacă reuşesc să mă mai lămuresc cu nişte lucruri, aş putea avea şi eu una.

— Asta ar fi minunat, zise Elayne, părând însă că se gândeşte la altceva.

CAPITOLUL 37

Începutul unei bătălii

TĂCEREA ACEEA ERA STRANIE, IAR EGWENE nu putea pricepe ce se întâmplă. Elayne se uită la Nynaeve, apoi ambele se uitară la brăţara subţire a lui Nynaeve. Nynaeve îşi ridică ochii mari spre Egwene, apoi îşi pironi privirea în podea.

— Am o mărturisire, zise ea aproape şoptind; vocea-i rămăsese la fel de joasă, dar cuvintele ţâşniră ca un torent. Am capturat-o pe Moghedien; fără să îşi înalţe privirea, îşi ridică încheietura mâinii la care purta brăţara. Este un ***a'dam.*** O ţinem prizonieră şi nu mai ştie nimeni. Doar Siuan, Leane şi Birgitte. Şi acum tu.

— Am fost nevoite, spuse Elayne aplecându-se către ea. Ar fi executat-o, Egwene. Ştiu că merită, dar are mintea înţesată de cunoştinţe, lucruri la care nici nu visăm. De la ea vin toate… descoperirile noastre. Cu excepţia Tămăduirii lui Siuan, a lui Leane şi a lui Logain, şi a ***ter'angrealului*** meu. Ar fi ucis-o fără să aştepte să înveţe ceva de la ea!

Întrebările se învârteau năucitoare în mintea lui Egwene. Prinseseră pe unul dintre Rătăciţi? Cum? Elayne făcuse un ***a'dam?*** Egwene tremură, abia putându-se uita la el. Nu semăna deloc cu ***a'damul*** pe care îl cunoştea mult prea bine. Dar chiar şi cu chestia aia, cum reuşiseră să ascundă un Rătăcit printre atâtea Aes Sedai? Unul dintre Rătăciţi, prizonier. Nu fusese dus la proces sau condamnat. La cât de suspicios devenise Rand, dacă afla vreodată, nu ar mai fi avut niciodată încredere în Elayne.

— Aduceţi-o aici, reuşi să spună încet. Nynaeve sări de pe scaun şi se grăbi să iasă. Pentru o clipă, cât uşa fu deschisă, năvăliră înăuntru zgomotele sărbătorii, muzica şi râsetele. Egwene îşi frecă tâmplele. Unul dintre Rătăciţi.

— E un secret destul de mare.

Obrajii lui Elayne se colorară. Pe Lumină, de ce…? Desigur.

— Elayne, nu am nicio intenţie să întreb despre… despre cine nu ar trebui să ştiu. Femeia cu părul de aur tresări cu putere.

— Eu… eu aş putea reuşi să vorbesc. Mai târziu. Mâine. Egwene, trebuie să-mi promiţi că nu vei spune nimănui nimic – nimănui! —, decât dacă zic eu. Indiferent de ce… de ce vei vedea.

— Dacă aşa vrei tu…

Egwene nu înţelegea de ce era atât de agitată. Nu cu adevărat. Elayne avea un secret pe care îl împărtăşea şi Egwene, doar că Egwene aflase din întâmplare, iar de atunci se tot prefăceau că este doar secretul lui Elayne. Se întâlnise în ***Tel'aran'rhiod*** cu Birgitte, eroina din legende; poate încă se mai întâlneau. Ia stai, asta spusese Nynaeve, că Birgitte ştia de Moghedien. Voise să spună femeia care aştepta în ***Tel'aran'rhiod*** să fie chemată de Cornul lui Valere? Nynaeve ştia de secretul pe care Elayne refuzase să îl recunoască, chiar şi când fusese prinsă? Nu. Discuţia nu avea să se transforme într-un şir de acuzaţii şi negări.

— Elayne, sunt Suprema Amyrlin – cu adevărat Amyrlin – şi am deja planuri. Înţeleptele care pot conduce Puterea ţes firele diferit de Aes Sedai, de cele mai multe ori.

Elayne ştia de înţelepte, deşi, dacă se gândea bine, nu ştia dacă şi Aes Sedai ştiau; celelalte Aes Sedai, acum.

— Adeseori ceea ce fac ele este mai complicat sau mai neşlefuit, dar uneori este mai simplu decât ceea ce am învăţat noi în Turn şi merge la fel de bine.

— Vrei ca Aes Sedai să studieze cu femeile Aiel? întrebă uluită Elayne. Egwene, nu o să fie ***niciodată*** de acord cu aşa ceva, nici dacă o să trăieşti o mie de ani. Dar presupun că, dacă află, vor vrea să testeze fetele Aiel să vadă dacă nu pot deveni novice.

Aranjându-se mai bine pe pernuţe, Egwene ezită. Să studieze Aes Sedai cu înţeleptele? Ca ucenice? Nu o să se întâmple niciodată aşa ceva, dar mai ales Romanda şi Lelaine ar putea beneficia de puţin ***ji'e'toh.*** Şi Sheriam, şi Myrelle, şi... Găsi o poziţie mai confortabilă, renunţând la fantezii.

— Mă îndoiesc că înţeleptele vor fi de acord ca fetele Aiel să devină novice.

Poate că odată, de mult, ar fi fost de acord, dar cu siguranţă nu acum. Acum tot ce putea spera era să le vorbească politicos femeilor Aes Sedai.

— Mă gândeam la un fel de asociere. Elayne, sunt mai puţin de o mie de Aes Sedai. Dacă le luăm în calcul pe femeile rămase în Pustiu, există mai multe înţelepte care pot conduce Puterea decât femei Aes Sedai. Poate mult mai multe. În orice caz, nu ratează niciodată o fată care se naşte cu scânteia în ea.

Oare câte femei muriseră de această parte a Zidului Dragonului, pentru că descoperiseră brusc că pot conduce şi nu avuseseră pe nimeni care să le îndrume?

— Vreau să aduc mai multe femei, Elayne. Ce se întâmplă cu femeile care pot conduce, dar nu au fost descoperite de Aes Sedai înainte de vârsta la care ar fi putut deveni novice? Eu zic

că, dacă vrea să înveţe, las-o să încerce, chiar dacă are patruzeci de ani sau cincizeci, sau nepoţii ei au la rândul lor nepoţi.

Elayne râse, strângându-se în braţe.

— Oh, Egwene, o Aleasă ar fi încântată să predea ***acelor*** clase de novice.

— Trebuie să înveţe cum să facă şi asta, răspunse ferm Egwene. Nu vedea nicio problemă. Aes Sedai spuseseră mereu că, deşi poţi fi prea în vârstă să devii novice, dacă vrei să înveţi… Oricum începuseră să se răzgândească şi ele. Văzuse în mulţime, îmbrăcate în albul novicelor, chipuri mai în vârstă decât al lui Nynaeve.

— Turnul a fost mereu sever când a fost vorba să excludă oameni, Elayne. Dacă nu eşti suficient de puternică, eşti exclusă. Refuzi să dai un test, eşti exclusă. Ratezi un test, eşti exclusă. Ar trebui să li se permită să rămână, dacă vor.

— Dar testele sunt gândite ca să existe o garanţie că o femeie e suficient de puternică, protestă Elayne. Nu doar în ceea ce priveşte Puterea, ci şi în ea însăşi. Cu siguranţă nici tu nu îţi doreşti Aes Sedai care să se frângă prima dată când dau de greu. Sau Aes Sedai care abia pot conduce?

Egwene pufni. Sorilea ar fi fost dată afară din Turn, fără măcar să mai fie testată ca Aleasă.

— Poate că nu vor putea fi Aes Sedai, dar asta nu înseamnă că sunt inutile. Până la urmă, atunci când sunt trimise în lume, există o încredere că vor folosi Puterea cu discreţie. Visul meu este ca orice femeie care poate conduce să fie cumva legată de Turn. Absolut toate.

— Şi Călăuzele Vânturilor? întrebă Elayne, tresărind când Egwene aprobă.

— Nu le-ai trădat, Elayne. Nu-mi vine să cred că şi-au păstrat secretul atât de mult timp.

— Ei bine, ce s-a întâmplat s-a întâmplat, oftă din rărunchi Elayne. Nu poţi pune înapoi mierea în fagure. Dar, dacă Aielii tăi

vor avea o protecţie specială, atunci şi cei din neamul Oamenilor Mării ar trebui să se bucure de acelaşi lucru. Lasă-le pe Călăuzele Vânturilor să-şi înveţe fetele. Nicio femeie a Oamenilor Mării nu ar trebui să ajungă să fie legată fedeleş şi cărată de o Aes Sedai.

— S-a făcut.

Egwene scuipă în palmă şi-şi întinse mâna înainte, iar după o clipă Elayne scuipă într-a sa, rânjind în timp ce-i strângea mâna.

Încetul cu încetul, rânjetul pieri.

— Egwene, e vorba de Rand şi de amnistia sa?

— Oarecum. Elayne, cum poate omul ăsta să fie atât de…?

Nu găsi cuvântul potrivit şi nici nu primi vreun răspuns. Cealaltă femeie clătină din cap cu tristeţe sau cu înţelegere, sau poate cu ambele.

Uşa se deschise, lăsând să intre o femeie solidă, într-o rochie de lână închisă la culoare, cu trei cupe de argint şi o carafă de argint cu gâtul lung. Avea faţa obosită, un chip de nevastă de fermier, dar ochii îi străluceau în timp ce îşi trecea privirea de la Egwene la Elayne. Egwene fu surprinsă că femeia purta un colier de argint, în ciuda rochiei ponosite, apoi intră Nynaeve, închizând uşa în urma ei. Probabil alergase tot drumul, căci avusese timp să-şi schimbe rochia de Aleasă cu una de mătase închisă, brodată cu pergamente de aur, în jurul decolteului şi la gât. Nici nu se apropia de decolteul purtat de obicei de Berelain, dar oricum era mult mai generos decât s-ar fi aşteptat de la Nynaeve.

— Ea este Marigan, zise Nynaeve, trecându-şi cosiţa peste umăr, cu o mişcare sigură.

Inelul cu Marele Şarpe îi strălucea pe mâna dreaptă.

Egwene se întreba de ce accentuase numele, apoi îşi dădu brusc seama că şi colierul purtat de „Marigan“ era din acelaşi set cu brăţara de la mâna lui Nynaeve. Nu se putu opri să nu se holbeze. În mod cert femeia nu arăta deloc aşa cum s-ar fi

aşteptat de la un Rătăcit. Spuse acest lucru, iar Nynaeve izbucni în râs.

— Priveşte, Egwene.

Făcu mai mult decât atât; aproape sări din scaun, îmbrăţişând ***saidarul.*** De îndată ce Nynaeve vorbi, strălucirea o înconjură pe „Marigan". Doar o clipă, dar, înainte de a păli, rochia simplă de lână a femeii se schimbă complet: erau mici schimbări, de fapt, dar se însumau, dezvăluind o cu totul altă femeie, chipeşă, dacă nu frumoasă, dar deloc obosită, o femeie mândră, aproape regală. Doar ochii îi rămaseră la fel, strălucitori, şi, indiferent încotro se uita, Egwene putea crede că era Moghedien.

— Cum? fu tot ce reuşi să spună. Ascultă cu atenţie explicaţiile lui Nynaeve şi ale lui Elayne despre cum se ţesea o deghizare şi despre firele inversate, păstrându-şi privirea fixată de Moghedien. Era mândră sau plină de ea însăşi, de faptul că putea fi din nou ea însăşi.

— Duceţi-o înapoi, le zise Egwene când explicaţiile se sfârşiră. Strălucirea ***saidarului*** dură doar câteva clipe, dar, odată dispărută, nu mai putea vedea nicio ţesătură. Moghedien era din nou o femeie banală şi obosită, o femeie de la ţară care dusese o viaţă grea şi era îmbătrânită înainte de vreme. Ochii aceia negri străluciră plini de ură la Egwene şi poate plini şi de dispreţ faţă de ea însăşi.

Dându-şi seama că încă ţinea ***saidarul*** în ea, Egwene se simţi prost câteva clipe. Nici Nynaeve şi nici Elayne nu îmbrăţişaseră Izvorul. Dar Nynaeve era cea care ţinea brăţara. Egwene se ridică, fără să-şi desprindă privirea de pe Moghedien, şi întinse mâna. Nynaeve părea nerăbdătoare să scape de brăţara de la încheietura mâinii, lucru pe care Egwene îl putea înţelege foarte bine. Dându-i brăţara, îi spuse:

— Pune tava pe masă, Marigan. Şi încearcă să te comporţi cât mai frumos. Egwene a trăit printre cei din neamul Aiel.

Egwene răsuci în mână brăţara de argint, reprimându-şi un fior. Avea o lucrătură isteaţă, segmentată atât de bine încât

părea o singură bucată solidă. Se aflase odată de cealaltă parte a unui ***a'dam.*** Un dispozitiv seanchan, cu o lesă de argint care lega colierul la brăţară, dar era acelaşi lucru. Stomacul i se zbătea mai tare decât atunci când stătuse în faţa Divanului sau a mulţimii; fierbea de parcă voia să se răzbune că fusese liniştit înainte. Avea o idee la ce s-ar fi putut aştepta, dar aproape sări de pe scaun. Emoţiile celeilalte femei erau în faţa sa şi toată starea fizică, adunate într-un colţ îngrădit al minţii lui Egwene. Pulsaţiile de frică erau principalul lucru pe care îl simţea, dar dispreţul şi ura pentru propria persoană erau aproape la fel de puternice. Lui Moghedien nu îi plăcea cum arăta acum. Poate că nu îi plăcea în mod special acum, după ce fusese ea însăşi pentru câteva clipe.

Egwene se gândi la femeia pe care o privea; una dintre Rătăciţi, cu al cărei nume erau de secole speriaţi copiii, o femeie ale cărei crime meritau moartea de o sută de ori. Se gândi la cunoştinţele din capul ei. Se forţă să zâmbească. Nu era un zâmbet plăcut, dar nu crezu că i-ar fi reuşit, nici dacă încerca.

— Au dreptate. Am trăit printre cei din neamul Aiel. Aşa că, dacă te aştepţi să fiu la fel de blândă ca Nynaeve sau Elayne, scoate-ţi asta din cap. Un singur pas greşit cu mine şi o să te fac să-ţi cerşeşti moartea. Doar că nu o să te ucid. O să găsesc o cale să rămâi pentru totdeauna cu faţa aia. Pe de altă parte, dacă pui mai mult de un picior greşit…

Zâmbetul i se lărgi, până când i se văzură dinţii.

Teama zvâcni atât de puternic, încât înecă totul, înghesuindu-se lângă îngrăditura din mintea lui Egwene. În faţa mesei, Moghedien îşi strângea fusta cu degetele albite, tremurând vizibil. Nynaeve şi Elayne se uitau la Egwene de parcă nu ar mai fi văzut-o niciodată. Pe Lumină! Se aşteptaseră să fie politicoasă cu una dintre Rătăciţi? Sorilea ar fi tras-o în ţeapă, lăsând-o să se usuce la soare, asta dacă nu i-ar fi tăiat beregata.

Egwene se apropie de Moghedien. Cealaltă femeie era mai înaltă, dar se înghesui în masă, dărâmând cupele de vin şi clătinând carafa.

— Ziua în care detectez o singură minciună spusă de tine este ziua în care te execut cu mâna mea. Acum. M-am gândit să călătoresc de la un loc la altul făcând un fel de gaură, cum ar veni, de aici în acel loc. O gaură prin Pânză, astfel încât să nu mai fie nicio distanţă între cele două capete. Ar merge?

— Absolut deloc, nici pentru tine, nici pentru altă femeie, zise repede Moghedien dintr-o suflare; teama care clocotea înlăuntru ei i se putea citi acum pe chip. Aşa se Topesc în văzduh bărbaţii; majuscula era clară, vorbea de una dintre înzestrări. Dacă încerci, vei fi trasă în… nu ştiu exact ce: poate spaţiul dintre firele Pânzei. Nu cred că ai putea supravieţui mult timp. Ştiu că nu te-ai mai întoarce niciodată.

— Topirea-n văzduh, murmură dezgustată Nynaeve. Nu ne-am gândit niciodată la Topirea-n văzduh.

— Nu, nu ne-am gândit, zise Elayne la fel de nemulţumită de ea însăşi. Mă întreb la ce altceva nu ne-am mai gândit.

Egwene le ignoră.

— Cum atunci? întrebă încet. O voce joasă era mai bună decât să ţipe. Moghedien tresări de parcă ar fi ţipat la ea.

— Faci două zone din Pânză identice. Îţi pot arăta cum. Trebuie puţin efort din cauza… din cauza colierului, dar pot…

— Aşa? întrebă Egwene îmbrăţişând ***saidarul*** şi ţesând fire de Spirit.

De data asta nu mai încerca să atingă Lumea Viselor, dar, dacă mergea, se aştepta la ceva asemănător. Obţinu ceva diferit.

Perdeaua uşoară ţesută de ea nu produse acel efect de apă tremurătoare şi ţinu doar o clipă înainte să apară o linie verticală, de un albastru argintiu. Lumina însăşi se lărgea repede sau poate se întoarse; aşa i se părea – arăta ca intrarea în… ceva. În mijlocul podelei stătea acum o… uşă, fără să fie

deloc ceţoasă precum cea ţesută de ea către ***Tel'aran'rhiod,*** o uşă deschisă într-un ţinut atât de pârjolit de soare, încât cel din Salidar părea luxuriant. Vârfuri ascuţite de stânci se ridicau deasupra unei câmpii de argilă acoperite de praf, brăzdată de crăpături adânci şi presărată cu câteva tufişuri care păreau ţepoase chiar şi de la distanţă.

Egwene făcu ochii mari. Era Pustiul Aiel, la jumătatea distanţei dintre Stâncile Reci şi valea Rhuidean, un loc unde era puţin probabil să fie cineva care să vadă sau să fie rănit. Precauţiile lui Rand cu camera sa specială din Palatul Soarelui o făcuseră să se gândească şi ea la acelaşi lucru, dar doar sperase să se întâmple şi fusese sigură ca avea să fie o perdea tremurătoare.

— Pe Lumină! zise Elayne cu răsuflarea tăiată. Ştii ce ai făcut, Egwene? Ştii? Cred că pot să o fac şi eu. Dacă repeţi ţesătura, sunt sigură că o să-mi amintesc.

— Ce să-ţi aminteşti, se văicări Nynaeve. Cum a făcut asta? Of, blestemat fie afurisitul de blocaj! Elayne, loveşte-mă în gleznă! Te rog?

Chipul lui Moghedien împietrise; prin brăţară nesiguranţa se scurgea în valuri la fel de mari ca teama. Nu puteai citi emoţiile la fel de limpede ca nişte cuvinte pe o pagină, dar acelea erau clare.

— Cine…? Moghedien îşi linse buzele. Cine te-a învăţat asta?

Egwene zâmbi aşa cum văzuse la femeile Aes Sedai; spera să sugereze misterul.

— Să nu fii niciodată prea sigură că nu ştiu deja răspunsul, zise rece. Adu-ţi aminte. O singură minciună.

Brusc îşi dădu seama cum sunaseră vorbele ei pentru Nynaeve şi Elayne. Ele o capturaseră, o ţinuseră captivă în circumstanţe imposibile şi o storseseră de tot felul de informaţii. Se întoarse către ele, râzând scurt.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să preiau hăţurile din mâinile voastre.

— De ce să-ţi pară rău? întrebă Elayne cu un zâmbet larg. Trebuie să le preiei.

Nynaeve se trase tare de cosiţă, apoi se zgâi la ea.

— Nimic nu merge! De ce nu pot fi furioasă? Oh, din partea mea, nu aveţi decât să o păstraţi pentru totdeauna. Oricum nu am fi putut să o luăm la Ebou Dar. De ce nu mă pot înfuria? Oh, sânge şi cenuşă!

Făcu ochii mari când îşi dădu seama ce spusese, apoi îşi acoperi gura cu palma.

Egwene se uită la Moghedien. Femeia era ocupată să îndrepte cupele şi să toarne în ele vinul cu aromă de mirodenii, dar simţise ceva prin brăţară când vorbise Nynaeve. Poate şoc? Poate prefera stăpâna pe care deja o cunoştea uneia care o ameninţa cu moarte la fiecare suflare?

Se auzi o bătaie fermă în uşă, iar Egwene eliberă în grabă ***saidarul.*** Poarta către Pustiu dispăm.

— Intră.

Siuan facu un pas în birou, apoi se opri, uitându-se la Moghedien, la brăţara de la mâna lui Egwene, la Nynaeve şi Elayne. Închizând uşa, facu o reverenţă la fel de mică precum a Romandei şi a lui Lelaine.

— Maică, am venit să vă instruiesc în etichetă, dar, dacă preferaţi să mă întorc mai târziu…?

Sprâncenele i se ridicară întrebător.

— Du-te, îi spuse Egwene lui Moghedien. Dacă Nynaeve şi Elayne erau dispuse să o lase să umble liberă însemna că era probabil constrânsă de ***a'dam,*** deşi nu la fel de strict la o lesă. Atingând brăţara cu degetele – ura chestia aia – adăugă:

— Rămâi prin preajmă. Voi trata orice încercare de fugă la fel ca minciuna.

Teama se revărsă prin brăţară în timp ce Moghedien se grăbea să iasă. Asta era o problemă. Cum putuseră Nynaeve şi Elayne trăi cu acele torente de groază? Era o întrebare pentru

mai târziu, întorcându-se către Siuan, o privi cu braţele încrucişate.

— Nu ţine, Siuan. Ştiu totul. Fiică.

— Câteodată a şti nu aduce niciun avantaj, răspunse ea înclinându-şi capul. Câteodată înseamnă doar să fii părtaş la primejdie.

— Siuan! zise Elayne, jumătate şocată, jumătate ameninţătoare şi, spre surpriza lui Egwene, Siuan făcu ceea ce nu s-ar fi aşteptat niciodată de la Siuan Sanche. Roşi.

— Nu-mi puteţi cere să devin altcineva peste noapte, bombăni îmbufnată.

Egwene bănuia că Nynaeve şi Elayne ar fi putut să o ajute cu ceea ce-şi pusese în gând, dar, dacă tot voia să devină cu adevărat Amyrlin, trebuia să o facă singură.

— Elayne, ştiu că vrei să scapi de rochia aia de Aleasă. De ce nu faci asta? Şi vezi ce poţi afla despre înzestrările pierdute. Nynaeve, şi tu la fel.

Cele două se uitară una la alta, apoi către Siuan, apoi făcură două reverenţe perfecte, murmurând: „Cum vă e voia, Maică“. Nu îşi putea da seama ce era în mintea lui Siuan; rămăsese privind-o straniu în timp ce femeile ieşeau pe uşă.

Egwene îmbrăţişă ***saidarul*** din nou, pentru puţină vreme, pentru a-şi pune scaunul la locul lui, în spatele mesei, apoi îşi aranjă etola şi se aşeză.

— Am nevoie de tine, spuse într-un final. Ştii ce înseamnă să fii Amyrlin, ce poate să facă Amyrlin şi ce nu. Cunoşti conducătoarele de Ajah, ştii ce gândesc, ştii ce vor. Am nevoie de tine şi am de gând să te am. Sheriam, Romanda şi Lelaine au poate senzaţia că mai port albul novicelor pe sub etola asta – poate toate cred aşa –, dar tu o să mă ajuţi să le demonstrez că nu este aşa. Nu te rog, Siuan. Eu-o-să-am-ajutorul-tău.

Acum nu mai putea face nimic altceva decât să aştepte. Siuan se uită lung la ea şi clătină uşor din cap, râzând încetişor.

— Au făcut o greşeală cumplită, nu-i aşa? Sigur, eu am fost prima care s-a înşelat. Purceluşul cel gras pentru cină s-a dovedit a fi un şarpe veninos gros cât piciorul de om; desfăcându-şi larg fusta, făcu o reverenţă adâncă, înclinându-şi capul. Maică, dă-mi voie să slujesc şi să te sfătuiesc.

— Atâta vreme cât este vorba de sfaturi, Siuan. Deja sunt prea mulţi cei care cred că-mi pot lega sfori de mâini şi picioare. Nu o să înghit asta de la tine.

— Mai degrabă aş încerca să leg sfori de mine însămi, spuse sec Siuan. Ştii, nu mi-a plăcut niciodată de tine. Poate fiindcă am văzut prea mult din mine în tine.

— În cazul ăsta, răspunse fata pe acelaşi ton, poţi să-mi spui Egwene. Când suntem singure. Acum stai jos şi spune-mi de ce stă Divanul acolo şi ce pot face să le mişc din loc.

Siuan începu să-şi tragă un scaun, când îşi aminti brusc că acum putea face asta cu ajutorul ***saidarului.***

— Stau acolo deoarece, de îndată ce încep să se mişte, Turnul Alb este cu adevărat sfărâmat. Cât despre cum le-ai putea pune în mişcare, sfatul meu este să…

Dură mult timp să-şi spună planul. O parte din el se dovedi a fi cam cum îl gândise şi Egwene, şi părea un sfat foarte bun.

În camera sa din Turnul Mic, Romanda turna ceaiul pentru încă trei conducătoare de Ajah, doar una dintre ele Galbenă. Încăperea era în spate, dar se auzea zgomotul sărbătorii de afară; Romanda îl ignoră cu desăvârşire. Cele trei fuseseră gata să o sprijine pentru Tronul Amyrlin; votaseră pentru fată mai mult ca să nu ajungă Lelaine la etolă. Lelaine ar lua foc dacă ar afla vreodată. Acum că Sheriam îşi pusese pe tron copilul Amyrlin, cele trei erau gata să o asculte. Mai ales după isprava cu ridicatul la rang de Aes Sedai prin decret; ea şi mica ei clică le cocoloşise pe toate patru; fusese ideea lor să le ridice pe Theodrin şi Faolin deasupra celorlalte Alese, şi sugeraseră asta şi pentru Elayne şi Nynaeve, nu doar o dată. Încruntându-se, se întrebă ce o reţinea pe Delana, dar începu totuşi să vorbească,

după ce asigură camera împotriva trasului cu urechea. Delana va trebui să se pună la curent după ce venea. Lucrul cel mai important era că Sheriam va învăţa că nu câştigase atât de multă putere pe cât sperase, înşfăcând slujba de Păstrătoare a Cronicilor.

În cealaltă parte a Salidarului, Lelaine servea vin răcoros altor patru conducătoare, una singură doar din Ajah Albastră. ***Saidarul*** făcea ca nimeni să nu poată asculta ce vorbeau. Sunetele sărbătorii o făceau să zâmbească. Cele patru femei care erau cu ea sugeraseră să încerce ea însăşi să se urce pe Tronul Amyrlin, şi nu se dăduse înapoi, dar un eşec ar fi însemnat ca pe tron să ajungă Romanda, ceea ce ar fi durut-o mai rău decât exilul. Cum şi-ar fi scrâşnit Romanda dinţii dacă afla că votaseră toate pentru copilă doar pentru ca etola să nu ajungă pe umerii Romandei. Acum se adunaseră să discute cum putea micşora influenţa lui Sheriam, după ce aceasta reuşise să smulgă etola Păstrătoarei Cronicilor. Şi farsa aceea de a ridica la rang de Aes Sedai prin decretul dat de copilă! Probabil Sheriam se umflase în pene până în pragul nebuniei. Continuând să vorbească, Lelaine începu să se întrebe unde era Delana. Ar fi trebuit să ajungă.

Delana stătea în camera ei, privind-o pe Halima cocoţată pe marginea patului său. Numele Aran'gar nu trebuia folosit niciodată; câteodată Delana se temea că Halima ar şti dacă doar s-ar gândi la el. In jurul lor era împletită o mică ţesătură, împotriva urechilor indiscrete.

— Dar asta e o nebunie, reuşi să spună în cele din urmă. Nu înţelegi? Dacă o să continui să sprijin fiecare facţiune, o să mă prindă până la urmă!

— Toată lumea trebuie să-şi asume nişte riscuri, zise femeia ferm, zâmbind cu buzele sale bogate. Şi o să continui să presezi ca Logain să fie domolit din nou. Fie asta, fie omorât; femeia se strâmbă uşor, părând cumva şi mai frumoasă. Dacă l-ar scoate vreodată din casa aia, m-aş ocupa eu însămi de asta.

Delana nu îşi putea imagina cum, dar nu avea de gând să se îndoiască de ea până nu dădea greş.

— Ce nu înţeleg eu este de ce îţi e atât de teamă de un bărbat pe care şase surori, zi şi noapte, îl ţin despărţit de Izvor.

Ochii verzi ai Halimei păreau că scot flăcări când sări în picioare.

— Nu îmi e teamă, să nu mai sugerezi vreodată aşa ceva! îl vreau pe Logain despărţit pentru totdeauna de Izvor sau mort, şi asta este tot ceea ce ai tu nevoie să ştii. Înţelegi ce vreau să spun?

Nu era prima dată când Delana se gândise să o omoare pe cealaltă femeie, dar avea certitudinea că ea va fi cea ucisă. Halima ştia cumva când îmbrăţişa ***saidarul,*** chiar dacă ea nu putea conduce. Mai rău era că ar fi putut să nu o ucidă, pentru că avea nevoie de ea; Delana nu-şi putea imagina ce i-ar fi putut face, dar ameninţarea vagă o făcea să tremure. Ar fi trebuit să o ucidă acolo, pe loc.

— Da, Halima, spuse cu umilinţă şi se urî pentru asta.

— Ce drăguţ din partea ta! murmură Siuan întinzând cana pentru ca Lelaine să îi poată pune o gură de brandy. Soarele se scufunda la orizont, aruncând o lumină roşiatică, dar pe uliţele de afară încă era hărmălaie.

— Nici n-ai idee cât de obositor este să încerci să o înveţi eticheta pe fata aia. Are senzaţia că totul este în regulă dacă încearcă să se comporte ca o Meştereasă de la ea de la ţară. Iar Divanul e pentru ea un fel de Cerc al Femeilor sau ceva de genul ăsta.

Lelaine scoase câteva mormăituri pline de înţelegere pe deasupra cănii de ceai.

— Şi zici că se plânge de Romanda?

— Ceva despre cum insistă Romanda să stăm aici în loc să mărşăluim spre Tar Valon, din câte mi-am dat seama, răspunse Siuan ridicând din umeri. Pe Lumină, fata are un temperament

de pasăre în sezonul de împerechere. Aproape îmi venea s-o iau de umeri şi s-o zgâlţâi, dar, desigur, acum poartă etola. Bine măcar că scap de ea, după ce îmi termin prelegerile. Îţi aduci aminte…?

Zâmbind în sinea sa, Siuan observă cum Lelaine înghiţea toată povestea odată cu ceaiul. Doar prima propoziţie fusese cu adevărat importantă. Treaba cu temperamentul fusese invenţia ei, dar ar fi putut face conducătoarele de Ajah să fie ceva mai cu grijă în jurul lui Egwene. În plus, bănuia că ar fi putut fi adevărat. Ea nu va mai fi niciodată Suprema Amyrlin şi era sigură că a încerca să o manipuleze pe Egwene era la fel de inutil cum fusese să o manipuleze cineva pe ea, şi la fel de dureros, dar a învăţa o Amyrlin să fie Amyrlin… Aştepta cu mai multă nerăbdare acest lucru decât orice îşi putea aduce aminte, de multă vreme. Egwene al'Vere va fi o Amyrlin care va face să tremure tronurile regilor.

— Dar cum rămâne cu blocajul meu? întrebă Nynaeve, iar Romanda se încruntă la ea.

Erau în camera Romandei, în Turnul Mic, şi se presupunea că atunci era rândul Romandei, potrivit listei făcute de surorile Galbene. Muzica şi râsetele care veneau de afară păreau să o irite pe Galbenă.

— Nu păreai aşa de dornică mai devreme. Am auzit că i-ai spus Dagdarei că acum şi tu eşti Aes Sedai şi că poate găsi un lac unde să-şi bage singură capul.

Roşeaţa coloră obrajii lui Nynaeve. Putea avea încredere ca propria fire să o bage în bucluc.

— Poate că mi-am dat seama că a fi Aes Sedai nu înseamnă că pot conduce Puterea mai uşor ca înainte.

— Aes Sedai, pufni Romanda. Mai ai mult până să ajungi acolo, indiferent de… Foarte bine, atunci. Ceva ce nu am încercat până acum. Sari în sus într-un picior. Şi vorbeşte în timpul ăsta, zise aşezându-se încruntată într-un fotoliu cu braţe

sculptate, aproape de pat. Bârfe. Vorbeşte de lucruri mărunte. De exemplu, ce zicea Suprema Amyrlin că voia Lelaine?

O clipă Nynaeve se uită indignată la ea. Să sară într-un picior? Era ridicol! Dar oricum nu era acolo pentru blocajul ei. Ridicându-şi fusta, începu să sară.

— Egwene... Suprema Amyrlin... nu a spus mare lucru. Ceva că trebuie să rămânem în Salidar.

Ar fi bine să meargă, că altfel urechile lui Egwene, Amyrlin sau nu, o să aibă ce auzi.

— Cred că ăsta va merge cel mai bine, Sheriam, zise Elayne, dându-i un inel răsucit, cu vinişoare albastre şi roşii, care nu fusese până în acea dimineaţă decât o simplă piatră.

Adevărul fie spus, nu se deosebea de altele făcute de ea. Stăteau ceva mai departe de mulţime, la intrarea unei alei strâmte, luminată de soarele roşu. In spatele lor se auzeau scârţâitul scripcilor şi sunetul fluierelor.

— Mulţumesc, Elayne.

Sheriam îşi ascunse ***ter'angrealul*** în punguţa de la brâu fără să se uite măcar la el. Elayne o prinsese pe Sheriam odihnindu-se din dănţuit, un pic obosită sub toată serenitatea Aes Sedai, dar acum îşi fixase asupra sa căutătura aceea limpede care îi făcuse genunchii să tremure pe vremea când era novice.

— De ce am senzaţia că nu este singurul motiv pentru care ai venit la mine?

Elayne facu o grimasă, răsucindu-şi inelul Marelui Şarpe de pe mâna dreaptă; ar trebui să-şi aducă aminte că era şi ea Aes Sedai.

— Este vorba de Egwene. Adică de Suprema Amyrlin, am vrut să spun. Este îngrijorată, Sheriam, şi speram că o vei putea ajuta. Eşti Păstrătoarea Cronicilor, iar eu nu ştiu ce să mai fac. Nu ştiu cum stau toate lucrurile. O ştii pe Egwene, nu s-ar plânge nici dacă i s-ar tăia piciorul. Cred că este vorba de Romanda, deşi a vorbit şi de Lelaine. Una din ele a fost la ea sau

ambele, cred, zicându-i să stea în Salidar, că este prea periculos să se mişte de aici.

— Este un sfat bun, spuse Sheriam încet. Nu ştiu dacă e periculos, dar acelaşi sfat i l-aş da şi eu. Elayne ridică neputincioasă din umeri.

— Ştiu. Mi-a zis, dar… Nu mi-a spus, dar eu cred că îi e teamă de astea două. Ştiu că acum e Suprema Amyrlin, dar am senzaţia că o fac să se simtă ca o novice. Cred că îi e teamă că, dacă face ce îi spun ele – chiar dacă este un sfat bun o să se aştepte să facă la fel şi pe viitor. Cred… Sheriam, îi este teamă că data viitoare nu o să poată spune nu, dacă acum spune da. Şi… îmi e teamă şi mie. Sheriam, ea este Suprem înscăunata Amyrlin, nu ar trebui să fie sub papucul Romandei sau al Lelainei, sau a oricui altcuiva. Tu eşti singura care o poate ajuta. Nu ştiu cum, dar tu eşti singura.

Sheriam nu vorbi nimic atât de mult timp, încât Elayne începu să se teamă că o să-i spună că tot ce-i zisese era ridicol.

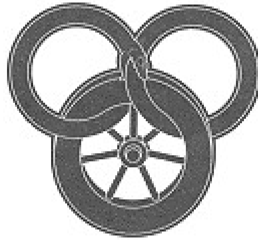
— O să fac tot ce pot, spuse într-un final Sheriam.

Elayne îşi înăbuşi un oftat de uşurare, înainte de a-şi da seama că nu ar fi contat.

Aplecându-se în faţă, Egwene îşi rezemă braţele pe cada de cupru, lăsând-o pe Chesa să trăncănească în timp ce o freca pe spate. Visase la o baie adevărată, dar acum că stătea în apa amestecată cu săpun, parfumată cu un ulei floral, i se părea ciudat după corturile de aburi Aiel. Făcuse primii paşi ca Amyrlin, îşi pusese armatele depăşite numeric să mărşăluiască şi începuse atacul. Îşi aducea aminte că Rhuarc spusese cândva că, odată ce începe bătălia, comandantul nu mai avea niciun control asupra evenimentelor. Acum tot ce putea face era să aştepte.

— Chiar şi aşa, şopti ea, cred că înţeleptele ar fi mândre de mine.

Capitolul 38

Un fior

Soarele arzător continua să urce în spatele lui, iar Mat era bucuros că pălăria cu boruri largi îi arunca pe faţă puţină umbră. Pădurea altarană era golaşă şi maronie, pinii şi celelalte soiuri care nu îşi lepădau frunza părând secătuiţi de sevă şi uscaţi, iar stejarii şi frasinii golaşi. Deja ziua era un cuptor fierbinte, chiar dacă încă nu veniseră prânzul şi fierbinţeala cea mare. Îşi aruncase haina peste sacii şeii, iar sudoarea îi lipea cămaşa de piele. Copitele lui Cimpoiaş striveau ferigile moarte şi stratul gros de frunze, iar Oastea se mişca prin pădure în sunetul vreascurilor sfărâmate. Erau puţine păsări, câteva fâlfâieli rapide printre crengi, şi nicio veveriţă. Erau în schimb suficiente muşte şi mici creaturi care pişcau şi se aflau în inima verii, nu la doar o lună de Sărbătoarea Luminilor. Nu era prea diferit de ceea ce văzuse pe malurile Erininului, dar îl neliniştea să găsească şi acolo aceeaşi dezolare. Ardea oare toată lumea?

Aviendha mergea cu paşi mari pe lângă Cimpoiaş, cărându-şi legătura în spate, neluând în seamă copacii morţi şi muştele care înţepau, făcând mult mai puţin zgomot decât calul, în ciuda fustei.

Ochii ei cercetau copacii de parcă nu ar fi avut încredere că cercetaşii Oştii erau în stare să îi ferească de o ambuscadă. Nici nu acceptase să călărească, şi el nici nu s-ar fi aşteptat la asta, având în vedere ce simţeau Aielii pentru călătoriile pe cai, dar nici nu-i făcuse necazuri, asta dacă nu cumva ar fi putut fi socotită o provocare faptul că îşi ascuţea cuţitul de fiecare dată când se opreau. Mai fusese şi incidentul cu Olver, desigur. Călărind pe juganul cenuşiu pe care Mat i-l găsise printre caii de rezervă, Olver o supraveghease cu atenţie. În a doua noapte, încercase să-şi înfigă cuţitul în ea, ţipând că Aielii îi uciseseră tatăl. Ea se mulţumise să-i ia cuţitul, dar, chiar şi după ce Mat îl încătuşase încercând să-i explice diferenţa dintre Shaido şi ceilalţi Aieli – nici Mat nu era sigur că înţelegea prea bine Olver continuase să se uite urât la ea. Nu îi plăceau cei din neamul Aiel. Cât despre Aviendha, Olver părea să o nelinişească, lucru pe care Mat nu-l putea înţelege nici în ruptul capului.

Copacii ar fi fost suficient de înalţi pentru ca briza să poată trece pe sub coroana lor, dar stindardul Mâinii Roşii atârna nemişcat, la fel ca şi celelalte două pe care le scosese la lumină, după ce Rand îi trecuse prin poartă la adăpostul nopţii, Stindardul Dragonului, o formă auriu-roşiatică ascunsă de cutele albe, şi încă unul numit de Oaste Stindardul lui al'Thor, cu vechiul simbol Aes Sedai ascuns de cute. Un purtător de stindard cărunt ţinea steagul Mâinii Roşii, un ins cu ochi înguşti şi mai multe cicatrici ca Daerid, care insistase să care aproape toată ziua stindardul, lucru rar printre cei de soiul lui. Talmanes şi Daerid puseseră oameni să aibă grijă de celelalte două, tineri cu chipuri proaspete care se arătaseră suficient de destoinici pentru a purta pe umeri puţină răspundere.

Erau de trei zile în Altara, trei zile în care nu întâlniseră nici picior de jurat al Dragonului – sau pe nimeni altcineva –, iar Mat spera să nu dea peste nimeni nici în această a patra zi, înainte de a ajunge la Salidar. În afară de Aes Sedai, mai avea şi grija de a o ţine pe Aviendha departe de gâtul lui Elayne. Nu avea prea multe îndoieli cu privire la motivele pentru care îşi tot ascuţea cuţitul; tăişul îi strălucea ca o piatră preţioasă. Îi era teamă să nu ajungă să o ducă sub pază la Caemlyn pe femeia Aiel, în timp ce afurisita de Domniţă Moştenitoare avea să îi ceară la fiecare pas să o spânzure. Rand şi femeile lui afurisite! în opinia lui Mat, orice ar fi întârziat Oastea să ajungă în colcăiala pe care se aştepta să o găsească în Salidar nu putea fi decât bine-venit. Ajuta un pic să pornească în marş târziu şi să se oprească devreme. La fel ajutau şi căruţele de aprovizionare de la spate, înaintând anevoie prin pădure. Dar Oastea nu putea merge şi mai încet. Mai devreme sau mai târziu, Vanin avea să găsească ceva.

De parcă l-ar fi invocat, cercetaşul cel gras se ivi printre copaci, însoţit de alţi patru călăreţi. Plecase cu şase, înainte de revărsatul zorilor.

Mat ridică pumnul încleştat, semn de oprire, şi murmure începură să se răspândească prin coloana de oşteni. Primul său ordin după ce trecuseră prin poartă, fusese „fără tobe, fără trompete, fără fluiere şi fără afurisitul de cântat“ şi, dacă fuseseră câteva feţe lungi la început, după prima zi prin terenul împădurit, când nu putea vedea niciodată mai mult de o sută de paşi, nimeni nu mai avusese nimic de obiectat.

Aşezându-şi suliţa peste şa, Mat aşteptă până când Vanin ajunse lângă el şi-l salută cu o înclinare scurtă a capului.

— I-ai găsit?

Bărbatul chelios se aplecă pe o parte a şeii, să scuipe printre gaura dintre dinţi. Transpira atât de mult, încât aveai senzaţia că se topeşte.

— I-am găsit. Opt sau zece mile către apus. Sunt Străjeri în pădurile alea. Am văzut cum unul l-a doborât pe Mar; a apărut de nicăieri, într-una din mantiile alea, şi l-a dat jos de pe cal. L-a scuturat bine, dar nu cred că l-a omorât. Bănuiesc că Ladwin nu a apărut din acelaşi motiv.

— Deci, ştiu că suntem aici, respiră Mat zgomotos pe nas. Nu se aştepta ca vreunul dintre ei să nu le spună celorlalţi Străjeri sau, cu atât mai puţin, femeilor Aes Sedai. Dar, până la urmă, Aes Sedai trebuiau să afle de prezenţa lor mai devreme sau mai târziu. Doar că ar fi vrut să fie mai târziu. Plesni o muscă albastră, dar aceasta bâzâi mai departe, lăsându-i pe încheietură o picătură de sânge.

— Câte sunt?

Vanin scuipă din nou.

— Mai multe decât am crezut că o să văd. Am intrat pe jos în sat, şi sunt feţe de Aes Sedai peste tot. Două sute, poate trei. Poate patru. Nu am vrut să mă dau de gol, apucându-mă de numărat.

Înainte să apuce să simtă pe de-a-ntregul şocul, omul îi trânti alta:

— Au şi o armată. Şi-au făcut tabăra către miazănoapte. Mai mulţi decât ai tu. Poate de două ori mai mulţi.

Intre timp, Talmanes, Nalesean şi Daerid se apropiaseră călare, năduşind şi alungând muştele.

— Aţi auzit? întrebă Mat, iar ei dădură din cap sobri. Era bun norocul lui în bătălie, dar să fie depăşit doi la unul, cu sute de Aes Sedai amestecându-se în luptă, era cam mult pentru orice noroc.

— Nu suntem aici ca să luptăm, le aduse aminte, dar oamenii îşi păstrară feţele lungi. De fapt, nici el nu se simţea mai bine. Acum conta doar dacă Aes Sedai doreau să-şi pună armata să lupte.

— Pregătiţi-vă ca Oastea să fie atacată! ordonă el. Tăiaţi cât de mulţi copaci puteţi şi folosiţi buştenii la baricade.

Talmanes se strâmbă la fel de tare ca Nalesean; le plăcea să fie în şa în timpul luptei, să se poată mişca în voie.

— Gândiţi-vă. Pot fi Străjeri care ne urmăresc în această clipă, zise şi fu surprins să-l vadă pe Vanin uitându-se cu subînţeles în dreapta lor. Dacă ne văd că ne pregătim să ne apărăm, o să fie limpede că nu vrem să atacăm. Poate o să decidă să ne lase în pace, dar, dacă nu o să fie aşa, cel puţin o să fim pregătiţi.

Pricepură până la urmă, Talmanes ceva mai repede decât Nalesean. Daerid aprobase din cap încă de la început. Răsucindu-şi barba dată cu ulei, Nalesean murmură:

— Şi ce ai de gând să faci? Să stai şi să-i aştepţi?

— Asta o să faceţi voi, îi răspunse Mat. „Arză-l-ar focul pe Rand şi pe cele «poate cincizeci de Aes Sedai» ale lui. Arde-l-ar pe el şi pe «intimidatul» lui.“ Părea o idee bună să aştepte să vină cineva din sat şi să-i întrebe cine sunt şi ce vor. Fără întoarceri de situaţii ***ta’veren*** de data asta. Bătălia trebuia să vină ea la el. Nu avea de gând să păşească drept în ea.

— În partea aia sunt? întrebă Aviendha şi, fără să mai aştepte vreun răspuns, îşi puse legătura în spinare şi porni cu paşi mari către apus.

Mat se uită lung după ea. „Afurisiţii de Aieli!“ Probabil vreun Străjer o să încerce să o doboare şi o să se trezească apoi cu capul lui în braţe. Sau poate nu, Străjerii fiind Străjeri; dacă încerca să vâre cuţitul în unul dintre ei, ar putea sfârşi rănită. In plus, dacă ajungea la Elayne şi începeau să-şi smulgă părul din cap din cauza lui Rand sau, şi mai rău, să bage cuţitul în ea… Se mişca repede, aproape alergând, nerăbdătoare să ajungă în Salidar. „Sânge şi cenuşă!“

— Talmanes, ai comanda până mă întorc, dar nu începi să te agiţi decât dacă cineva dă buzna peste Oaste. Cei patru o să-ţi spună cu ce ai putea să te confrunţi. Vanin, tu vii cu mine. Olver, stai pe lângă Daerid, în caz că are nevoie să-i ducă cineva mesajele. Poţi să-l înveţi Şerpi şi Vulpi, adăugă rânjind la Daerid. Mi-a zis că ar vrea să înveţe.

Daerid rămase cu gura deschisă, dar Mat deja plecase. Frumos i-ar mai fi stat să fie cărat de un Străjer în Salidar, cu un cucui în cap. Cum să reducă şansele să se întâmple asta? zări pe purtătorii de stindard.

— Tu stai aici, îi spuse celui cărunt. Voi doi veniţi cu mine. Şi ţineţi chestiile alea strânse.

Grupuleţul lui ciudat o ajunse repede din urmă pe Aviendha. Le-ar fi ajuns Străjerilor o singură privire să se decidă să-i lase să treacă nestingheriţi. Nu era nicio primejdie de la o femeie şi patru bărbaţi, care nu făceau niciun efort să se ascundă, cu doi din ei cărând stindarde. Se uită la cei doi. Tot nu bătea vântul, dar înfăşuraseră steagurile strâns. Aveau chipurile crispate. Numai un nebun ar fi vrut să călărească printre Aes Sedai riscând ca la orice briză să se desfacă stindardele.

Aviendha îi aruncă o privire cu coada ochiului, apoi încercă să-i scoată piciorul din scară.

— Lasă-mă pe cal! ordonă scurt.

De ce, pe Lumină, ar fi vrut să călărească tocmai acum? Nu avea de gând să o lase să se bulucească pe cal şi să-l dea jos; mai văzuse Aieli încercând să se urce pe cal. Plesnind altă muscă, se aplecă şi o prinse de mână.

— Ţine-te bine, îi zise şi o ridică icnind în spatele lui. Era aproape la fel de înaltă ca el, şi solidă. Pune-ţi braţele în jurul meu. Ea îi aruncă doar o privire şi se răsuci până se aşeză bine, cu picioarele dezgolite până deasupra genunchilor, fără să pară deranjată de lucrul ăsta. Frumoase picioare, dar nu şi-ar mai fi bătut capul cu o femeie Aiel, nici dacă nu ar fi fost topită toată după Rand.

— Băiatul, Olver, zise ea după un timp. Shaido i-au ucis tatăl?

Mat dădu din cap fără să se întoarcă. Ar putea vedea oare Străjerii până nu e prea târziu? Deschizând drumul, Vanin călărea ca de obicei, ca un sac aruncat în şa, dar avea privirea ageră.

— Mama lui a murit de foame? întrebă Aviendha.

— De foame şi poate şi de boală.

Străjerii purtau acele pelerine care îi făceau să se topească în decor. Puteai merge chiar pe lângă unul dintre ei, fără să-l vezi.

— Olver nu a fost foarte limpede şi nu l-am forţat să vorbească. A îngropat-o chiar el. De ce? Crezi că îi datorezi ceva pentru că şi-a pierdut familia din cauza Aielilor?

— Să îi datorez ceva? zise uimită. Nu l-am omorât pe niciunul dintre ei şi, dacă aş fi făcut-o, erau ucigaşi-de-copaci. Cum aş putea avea ***toh?*** Nu ai grijă de el aşa cum ar trebui, Mat Cauthon, zise fără nicio pauză, de parcă ar fi fost vorba despre acelaşi lucru. Ştiu că bărbaţii habar n-au cum se creşte un copil, dar e prea tânăr să-şi petreacă tot timpul cu bărbaţi în toată firea.

Mat se uită la ea, clipind. Îşi dăduse jos broboada şi era ocupată să-şi treacă un pieptene din piatră verde, lustruită, prin părul roşcat-închis. Părea să fie concentrată pe de-a-ntregul la asta. Şi să nu cadă de pe cal. Îşi pusese şi un colier de argint complex lucrat şi o brăţară sculptată în fildeş.

Clătinând din cap, se întoarse să studieze pădurea. Aiel sau nu, erau toate la fel. „Dacă vine sfârşitul lumii, o femeie va dori să aibă timp să-şi facă părul. Dacă vine sfârşitul lumii, o femeie îşi va face timp să spună unui bărbat ce a greşit.“ L-ar fi umflat râsul, dacă nu ar fi fost atât de preocupat să se întrebe de e sau nu privit de Străjeri chiar în acel moment.

Soarele urcase la zenit, trecând de cealaltă parte a bolţii, când pădurea se întrerupse brusc. La mai puţin de o sută de paşi începea satul, iar pământul arăta de parcă ar fi fost despădurit de curând. Salidar era un sat mare, cu clădiri de piatră, acoperite cu stuf, iar uliţele erau pline de oameni grăbiţi. Mat îşi puse haina. Din lână fină verde, brodată cu fir de aur la gulerul înalt şi manşete, ar fi trebuit să fie suficientă pentru întâlnirea sa cu Aes Sedai. O lăsă totuşi descheiată; nu avea de gând să moară de căldură nici pentru Aes Sedai.

Nimeni nu încercă să-i oprească, dar oamenii se opreau, şi fiecare privire îi cerceta pe el şi micul său grup. Deci, ştiau. Toată lumea ştia. Renunţă să mai numere Aes Sedai după ce ajunse la cincizeci; ajunsese mult prea repede cu numărătoarea acolo ca să se simtă liniştit. Nu erau oşteni în mulţime, dacă nu-i socotea şi pe Străjeri, unii în pelerinele care-şi schimbau culoarea, alţii atingându-şi mânerele săbiilor în timp ce-i priveau cum treceau. Faptul că nu erau soldaţi în sat însemna doar că erau toţi în tabăra pe care o văzuse Vanin. Iar dacă erau toţi în tabără însemna că se pregăteau de ceva. Mat spera ca Talmanes să-i asculte instrucţiunile. Talmanes avea capul pe umeri, dar câteodată era la fel de nerăbdător ca Nalesean să pornească la atac. L-ar fi lăsat pe Daerid la comandă – văzuse prea multe bătălii ca să fie nerăbdător să înceapă una –, dar nobilii nu ar fi înghiţit una ca asta. Părea că nu sunt muşte în Salidar. „Poate ele ştiu ceva de care eu nu am habar.“

Observă o femeie, o femeie drăguţă cu veşminte ciudate, pantaloni galbeni, largi şi o haină albă, scurtă, cu părul auriu prins într-o cosiţă lungă până la brâu. Mai căra după ea şi un arc. Nu erau multe femei care alegeau arcul. Îl văzu că se uită la ea şi dispăru repede într-o ulicioară îngustă. Ceva legat de ea îi zgândărea memoria, dar nu ar fi putut spune ce. Asta era necazul cu amintirile lui străvechi; mereu vedea oameni care îi aduceau aminte de cineva şi, când îşi dădea seama la cine se gândise, se dovedea a fi un om mort de o mie de ani. Poate chiar văzuse pe cineva care semăna cu ea. Găurile din propriile amintiri erau înceţoşate pe margini. „Probabil altă corniată“, se gândi, apoi şi-o scoase din minte.

Nu avea rost să călărească până vorbea cineva cu ei, pentru că se părea că nimeni nu avea de gând să o facă. Mat trase de frâie şi salută cu o mişcare a capului o femeie cu păr negru care se uita la el întrebătoare. Drăguţică, dar osoasă pentru gustul său, chiar şi cu chipul acela fără vârstă. Cine ar fi vrut să fie împuns de oase ori de câte ori o îmbrăţişa?

— Mă numesc Mat Cauthon, zise neutru; dacă se aştepta la ploconeli, putea să aştepte mult şi bine, dar ar fi fost o prostie să o enerveze. Le caut pe Elayne Trakand şi pe Egwene al'Vere. Şi cred că şi pe Nynaeve al'Meara.

Rand nu zisese nimic de ea, dar plecase cu Elayne, era sigur.

Aes Sedai clipi surprinsă, dar seninătatea i se întoarse pe chip într-o clipită. Îi studie pe rând, oprindu-se mai mult asupra Aviendhei, apoi se uită la cei doi ostaşi atât de mult încât Mat se întrebă dacă nu vedea cumva Dragonul şi discul alb-negru prin pânza înfăşurată.

— Urmaţi-mă, le zise în cele din urmă. O să văd dacă Suprema Amyrlin vă poate primi. Adunându-şi fusta, porni pe uliţă.

Mat îi dădu ghes lui Cimpoiaş să o urmeze, iar Vanin se apropie murmurând:

— Niciodată nu e o idee bună să întrebi o Aes Sedai ceva. Aş fi putut să-ţi arăt eu pe unde să o iei, zise făcând un semn către o clădire de piatră cu trei niveluri aflată înaintea lor. Îl numesc Turnul Mic.

Mat ridică din umeri neliniştit. Turnul Mic? Şi aveau pe cineva care era Suprema înscăunată? Se îndoia că femeie se referise la Elaida. Rand se înşelase din nou. Nu erau speriate. Erau prea umflate în pene până la nebunie să fie speriate. În faţa cubului de piatră, Aes Sedai cea slabă le zise poruncitor:

— Aşteptaţi aici, apoi dispăru înăuntru.

Aviendha alunecă la pământ, iar Mat o urmă repede, gata să o prindă dacă încerca să o ia la goană. Chiar dacă urma să-l coste câteva picături de sânge, nu avea de gând să o lase să fugă şi să-i reteze beregata lui Elayne, înainte să poată vorbi cu aşa-zisa Amyrlin. Dar ea rămase pe loc, zgâindu-se înainte, cu braţele încrucişate şi cu şalul pe umeri. Părea complet liniştită, dar se gândi că ar fi putut la fel de bine fi îngrozită. Dacă ar fi avut ceva creier în cap, ar fi fost. Mulţimea începea să se strângă în jurul lor.

Aes Sedai începeau să se adune, înghesuindu-i în faţa Turnului Mic, cercetându-i în tăcere, iar rândurile lor se îngroşau pe măsură ce stăteau acolo. De fapt, se uitau la Aviendha la fel de mult ca la el, dar simţea toate acele priviri reci, de nepătruns. Se abţinu cu greu să nu pipăie capul vulpii de argint ce-i atârna sub cămaşă.

O Aes Sedai cu un chip comun îşi făcea loc prin mulţime, împingând înainte o tânără subţire, îmbrăcată în alb, cu ochii mari. Îşi aduse parcă aminte de Anaiya, dar nu părea câtuşi de puţin interesată de el.

— Eşti sigură, copilă? o întrebă pe novice.

Tânăra îşi ţuguie puţin buzele, dar vorbi fără să lase nici umbră de iritare să i se ghicească în voce.

— Pare că are o lumină în jurul lui, că străluceşte. Chiar o văd. Nu ştiu de ce.

— Este ***ta'veren,*** Nicola, zise Anaiya cu un zâmbet radios. Tocmai ţi-ai descoperit prima înzestrare. Poţi vedea un ***ta'veren.*** Acuma, du-te înapoi la clasa ta. Repede. Nu vrei să rămâi în urmă.

Nicola facu o reverenţă şi, cu o ultimă privire la Mat, se strecură prin zidul Aes Sedai.

Anaiya îşi întoarse privirea la el, una dintre acele priviri gândite să neliniştească un om. Îl neliniştea u suficient de mult. Sigur că unele Aes Sedai ştiau de el – unele ştiu mult mai mult decât şi-ar fi dorit el şi, dacă se gândea bine, Anaiya era una dintre ele dar să anunţe aşa, în faţa a Lumina ştie câte femei cu ochii ăia reci de Aes Sedai… Mâinile îi atinseră mânerul sculptat al suliţei. Cap de vulpe sau nu, erau suficient de multe să pună pur şi simplu mâna pe el şi să-l care de acolo… Afurisite de Aes Sedai! Afurisitul de Rand!“

Interesul Anaiyei pentru el ţinu doar o clipă. Ducându-se la Aviendha, o întrebă:

— Cum te numeşti, copilă?

Tonul fusese plăcut, dar era limpede că aştepta un răspuns, şi fără întârziere. Aviendha o privi în ochi, mai înaltă cu un cap, şi folosindu-se de acest lucru:

— Sunt Aviendha, din septul Nouă Văi al Aielilor Taardad.

Gura Anaiyei se strâmbă într-un fel de zâmbet, sesizând sfidarea din vocea femeii.

Mat se întrebă cine avea să câştige înfruntarea privirilor, dar, înainte de a putea pune un rămăşag cu el însuşi, veni lângă ele o altă femeie Aes Sedai, al cărei obraz osos dădea impresia de vârstă înaintată, în ciuda obrajilor netezi şi a părului castaniu, strălucitor.

— Ştii că poţi conduce, copilă?

— Ştiu, răspunse Aviendha scurt, închizând gura de parcă ar fi pus capăt discuţiei. Se concentră să îşi aranjeze şalul, dar deja spusese prea mult. Aes Sedai începură să roiască în jurul ei, dându-l pe Mat la o parte.

— Câţi ani ai, copilă?

— Ai multă forţă, dar ai putea învăţa foarte multe ca novice.

— Mor multe fete Aiel de o boală devastatoare când sunt doar cu câţiva ani mai mici decât tine?

— De când ai descoperit că…?

— Ai putea…

— Ar trebui să…

— Trebuie…

Nynaeve apăru în pragul uşii atât de brusc, de parcă s-ar fi materializat din aer. Se uită lung la el, cu mâinile în şold.

— Ce cauţi aici, Matrim Cauthon? Cum ai ajuns aici? Presupun că e prea mult să sper că nu ai nimic de-a face cu armata de juraţi ai Dragonului care stă să ne pice în cap?

— Sunt la comanda ei, zise el sec.

— Tu…! Nynaeve rămase cu gura deschisă, apoi se scutură, trăgând de rochia albastră de parcă ar fi fost pusă strâmb. Avea o croială mai joasă la gât decât tot ce o văzuse el purtând până atunci, suficient de joasă să se vadă decolteul, cu pergamente

aurii de-a lungul gâtului şi pe guler. Veşminte foarte diferite de ce ar fi purtat acasă.

— Bine, vino cu mine, zise ea pe un ton hotărât. Te duc la Amyrlin.

— Mat Cauthon, strigă Aviendha, respirând puţin cam greu, uitându-se peste Aes Sedai să-l vadă. Mat Cauthon; doar atât, dar pentru cineva din neamul Aiel, arăta înnebunită.

Femeile Aes Sedai care o înconjuraseră continuau să discute calm, rezonabil şi fără încetare.

— Pentru tine, cel mai bun lucru ar fi să…

— Trebuie să te gândeşti…

— Este spre binele tău…

— Nu te poţi gândi la ceva mai…

Mat rânji. Putea ea să scoată cuţitul, dar se îndoia că i-ar fi folosit la ceva în înghesuiala aia. Nu avea să o vâneze prea curând pe Elayne, asta era sigur. Îşi aruncă suliţa lui Vanin, întrebându-se dacă avea să o găsească pe Aviendha purtând o rochie albă.

— Ia-o înainte, Nynaeve. Hai să o vedem pe Amyrlin asta a voastră.

Se încruntă la el, lăsându-l să intre în timp ce se trăgea de cosiţă, mormăind în barbă ca pentru sine.

— Asta e mâna lui Rand, nu? Ştiu că e. Cumva, e. Să faci pe toată lumea să-şi iasă din minţi de frică. Ai grijă ce faci, ***Seniore General*** Cauthon, sau jur că o să regreţi că nu te-am prins iar la furat de coacăze. Să sperii lumea! Chiar şi un bărbat ar trebui să aibă mai multă minte. Nu mai rânji la mine, Mat Cauthon! Nu ştiu ce o să creadă ea despre toate astea.

La mesele de dinăuntru stăteau Aes Sedai – avea senzaţia că într-adevăr era sala mare a unui han, cu toate că Aes Sedai scriau cu grijă sau înmânau ordine dar abia dacă le aruncară o privire când străbătură încăperea. Nu era decât un spectacol pentru el. O Aleasă mergea cu paşi mari, bombănind singură, şi nicio femeie Aes Sedai nu scotea o vorbă. Mat stătuse în Turn

cât de puţin putuse, dar ştia că nu era felul Aes Sedai de a face ceva.

La capătul sălii, Nynaeve deschise o uşă care văzuse şi zile mai bune. Totul în acel loc părea că văzuse timpuri mai bune. Mat o urmă şi îngheţă. În faţa lui stătea Elayne, drăguţă ca întotdeauna cu părul ei auriu, făcând-o pe marea doamnă, într-o mătase verde, cu un guler înalt de dantelă, zâmbind condescendent, cu sprâncenele ridicate. Şi mai era şi Egwene, în spatele unei mese, cu un zâmbet întrebător pe chip. Şi cu o etolă în şapte culori pusă pe deasupra unei rochii de un galben palid. Aruncând o privire scurtă afară, trânti uşa înainte ca una dintre acele Aes Sedai să poată vedea înăuntru.

— Poate vouă vi se pare amuzant, gemu el, păşind repede peste covor, dar o să vă pună pielea pe băţ dacă află. Nu o să vă mai lase ***niciodată*** să plecaţi, la mama naibii, pe niciuna dintre voi, dacă…

Smulse etola de la gâtul lui Egwene, ridicând-o în grabă din scaun, iar capul de vulpe se făcu rece ca gheaţa. Împingând-o pe Egwene de lângă masă, se uită urât la ele. Egwene părea doar mirată, dar Nynaeve stătea cu gura deschisă din nou, iar ochii albaştri ai lui Elayne păreau gata să-i iasă din cap. Una dintre ele încercase să folosească Puterea pe el. Singurul lucru bun care venise din călătoria în acel ***ter'angreal*** fusese medalionul cu capul de vulpe. Se gândea că era probabil tot un ***ter'angreal,*** dar, indiferent ce era, era recunoscător că-l are. Atâta vreme cât îi atingea pielea, Puterea nu-l putea atinge. Nu ***saidarul,*** în orice caz; avea mai multe dovezi decât şi-ar fi dorit. Dar devenea rece când cineva încerca să o facă.

Aruncând etola şi pălăria pe masă, se aşeză, apoi se ridică să arunce pe jos nişte pernuţe. Îşi puse o cizmă pe marginea mesei, uitându-se la nebunele de femei.

— O să aveţi nevoie de pernuţele alea dacă aşa-zisa Amyrlin află de glumiţa voastră.

— Mat, începu Egwene fermă, dar el i-o reteză.

— Nu! Dacă voiaţi să vorbim, ar fi trebuit să vorbiţi, nu să încercaţi să vă folosiţi de afurisita de Putere. Acum să faceţi bine să mă ascultaţi.

— Cum ai… se minună Elayne. Firele au… dispărut, pur şi simplu.

În aceeaşi clipă, Nynaeve spuse cu un ton ameninţător:

— Mat Cauthon, faci cea mai mare…

— Am spus să ascultaţi; împunse un deget către Elayne. Pe tine te duc înapoi la Caemlyn, dacă reuşesc să o împiedic pe Aviendha să îţi vină de hac. Dacă nu vrei să te trezeşti cu gâtul ăla drăguţ tăiat, stai aproape de mine şi fă ce-ţi spun, fără discuţii; degetul se îndreptă către Egwene. Rand spune că o să te trimită înapoi la înţelepte când vrei tu, dar, după ce am văzut de ce prostii te ţii, sfatul meu este să pleci şi tu acum. Se pare că ştii să te Topeşti în văzduh – Egwene tresări –, aşa că poţi face o poartă către Caemlyn pentru Oaste. Nu vreau să aud nimic, Egwene! Şi tu, Nynaeve! Ar trebui să te las aici, dar, dacă vrei să vii, poţi să vii. Însă te avertizez. Dacă îmi mai fluturi o dată coada aia pe sub nas, o să-ţi înroşesc fundul!

Se uitau la el de parcă îi crescuseră coarne de troloc, dar măcar tăceau din gură. Poate reuşise să le mai bage minţile în cap. Nu că i-ar fi mulţumit vreodată că le salvase pielea. Oh, nu, nu ele. Ca de obicei, o să spună că s-ar fi descurcat singure, dacă ar fi avut puţin timp. Dacă o femeie zicea că ţi-ai vârât nasul unde nu-ţi fierbe oala când o scoteai dintr-o temniţă, ce nu ar fi fost în stare să spună? Respiră adânc.

— Acum. Când chioara aia proastă pe care aţi ales-o Amyrlin ajunge aici, mă lăsaţi pe mine să vorbesc. Nu cred că e prea deşteaptă, dacă au reuşit să o procopsească cu aşa slujbă. Supremă Amyrlin într-un afurisit de sat, la mama naibii în pustiu. Ţineţi-vă gurile închise, faceţi reverenţe şi o să vă salvez din nou şunculiţele.

Se uitau doar la el. Bine.

— Ştiu despre armata ei, dar am şi eu una. Dacă e suficient de nebună să creadă că poate smulge Turnul de la Elaida… probabil nu o să rişte să piardă oameni doar ca să vă ţină pe voi aici. Faci poarta, Egwene, şi până mâine te duc la Caemlyn, cel mai târziu poimâine. Poate mai vine cineva cu tine. Că doar n-or fi toate nebune. Rand e dispus să le ofere protecţia sa. O reverenţă, un jurământ micuţ de credinţă şi o s-o oprească pe Elaida să decoreze Tar Valonul cu ţestele lor înfipte în ţepuşe. Nu pot visa la mai mult. Ei bine, aveţi ceva de zis?

Nici măcar nu clipeau.

— Un simplu „Mulţumesc, Mat“ ar fi de-ajuns.

Niciun cuvânt. Nici nu clipeau.

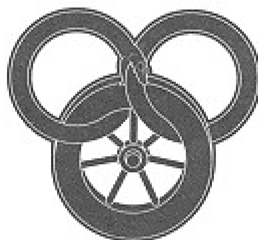
Se auzi o bătaie timidă în uşă şi intră o novice, o fată drăguţă cu ochi verzi, făcând o reverenţă adâncă, cu ochii mari a mirare.

— Am fost trimisă să întreb dacă doriţi ceva, Maică. Pentru… pentru general, adică. Vin sau… sau…

— Nu, Tabiya, zise Egwene scoţând etola de sub pălăria lui şi punând-o pe umeri. Vreau să mai vorbesc singură cu ***Generalul*** Cauthon. Spune-i lui Sheriam că voi trimite în curând după ea, să mă sfătuiască.

— Închide gura, să nu-ţi intre vreo muscă în ea, îi zise Nynaeve cu cea mai mare satisfacţie.

CAPITOLUL 39

Posibilităţi

ARANJÂNDU-ŞI ETOLA PE UMERI, EGWENE ÎL STUDIE PE MAT. S-ar fi aşteptat să arate ca un urs încolţit, dar părea doar surprins şi transpirat. Ar fi vrut să întrebe atâtea lucruri – cum de ştia Rand de Salidar? Cum a aflat că se poate Topi-n văzduh? Ce credea Rand că face? dar nu avea de gând să întrebe. Mat şi Oastea Mâinii Roşii îi faceau capul să vâjâie. Poate că Rand le oferise un cadou.

— Scaunul meu, zise ea încet. Spera ca el să fi observat că nu transpira, şi nici Elayne sau Nynaeve. Nynaeve nu foarte mult, în orice caz. Siuan le spusese trucul, nu avea nimic de-a face cu Puterea, era doar o chestiune de concentrare, într-un anumit fel. Nynaeve fusese mânioasă – ce surpriză – că Siuan nu le spusese mai devreme, dar ea îi replicase liniştită că era un lucru pentru Aes Sedai, nu pentru Alese. Până atunci, Egwene reuşise să-şi ţină firea în preajma surorilor, iar un chip uscat, în loc de unul

scăldat în sudoare, părea să le ajute să aibă atitudinea corectă. Pentru câteva dintre ele. Ar trebui să facă minuni cu Mat.

— Mat? Scaunul meu?

Tresări, apoi se ridică şi se dădu la o parte, uitându-se lung de la Elayne la Nynaeve, de parcă ar fi fost o enigmă. Ei bine, şi ele se uitaseră la el în acelaşi mod, dar avuseseră mai multe temeiuri.

Scutură pernuţele de praf înainte de a şi le pune pe scaun, cu un gând călduros pentru Chesa. Trecuseră două zile şi nu mai avea nevoie de ele, nu cu adevărat, dar fie renunţa la baie, fie accepta pernuţele până nu se mai vedea nici urmă de vânătaie. Chesa ar fi luat pernele de acolo, dacă i-ar fi spus Egwene. Egwene era Suprema Amyrlin, năduşită sau nu, în faţă căreia se înclinau regii şi făceau reverenţe reginele, chiar dacă până atunci nu o făcuse niciunul; era cea care o va duce la proces şi executa pe Elaida, care va pune ordine în Turnul Alb şi în lume. Chesa îi aruncase priviri atât de îndurerate şi pline de reproş, că nu i se permisese să aibă grijă de ea, încât Egwene găsise că este mult mai uşor să o lase să pună pernuţele acolo.

— Mat, zise aşezându-se cu mâinile încrucişate pe masă, însă el o întrerupse imediat:

— Asta este o nebunie, să ştii, zise el încet; încet, dar ferm. O să sfârşeşti cu capul tăiat, Egwene. Toate. Cu-capetele-tăiate.

— Mat, zise cu o voce mai puternică, dar el continuă.

— Ascultă, încă mai puteţi ieşi din încurcătura asta. Dacă ele cred că eşti Amyrlin, poţi veni cu mine să... să inspectezi Oastea. Faci o poartă şi o ştergem înainte să poată clipi nebunele astea.

Nynaeve văzuse că ***saidarul*** nu mergea în jurul lui, dar avusese de-a face cu bărbaţi recalcitranţi cu mult înainte de a învăţa să conducă Puterea. Mormăind un „să-mi înroşeşti tu mie fundul?“, pe care Egwene nu crezu că ar fi trebuit să-l audă cineva, Nynaeve îşi ridică fusta şi-i trase un şut în fund, atât de tare, că se clătină până la zid, înainte de a se sprijini cu mâna

de el. Elayne izbucni într-un hohot de râs, pe care şi-l suprimă repede, dar încă tremura de râs, cu ochii strălucind.

Egwene îşi muşcă buza să nu râdă. Era destul de comic. Mat îşi întoarse capul încet să o fixeze pe Nynaeve cu privirea, plin de indignare şi furie. Apoi îşi coborî sprâncenele şi, trăgându-se de haină de parcă ar fi vrut să şi-o aranjeze, începu să păşească încet către ea. Încet, deoarece şchiopăta. Egwene îşi acoperi gura. Nu se cădea să râdă.

Nynaeve îşi îndreptă spatele severă, dar îşi dădu brusc seama de câteva lucruri. Era suficient de furioasă să poată conduce, dar se părea că ***saidarul*** era inutil în preajma lui. Mat era înalt chiar şi printre bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri, mult mai înalt şi mult mai puternic decât ea, şi avea în privire o lucire periculoasă.

Îi aruncă o privire lui Egwene, netezindu-şi fusta şi încercând să-şi păstreze expresia severă. Mat se apropia, cu un chip ca o furtună. Altă privire rapidă, începând să-şi arate teama, urmată de un mic pas în spate.

— Mat, zise Egwene liniştită; el nu se opri. Mat, încetează să o mai faci pe nebunul! Eşti într-o situaţie destul de delicată, dar aş putea să te salvez, dacă ai de gând să asculţi.

În cele din urmă se opri. O ameninţă cu degetul pe Nynaeve, uitându-se urât la ea, apoi se întoarse cu spatele, sprijinindu-se cu pumnii de masa de scris.

— Eu sunt într-o situaţie delicată? Egwene, ai sărit dintr-un copac în groapa cu urşi şi crezi că totul e bine fiindcă nu ai aterizat încă!

Ea îi zâmbi calm.

— Mat, nu sunt foarte mulţi în Salidar care să aibă o părere bună de cei juraţi Dragonului. Cu siguranţă Seniorul Bryne nu are o părere bună, şi nici oştenii lui. S-au auzit câteva poveşti foarte tulburătoare. Şi câteva care îţi pot întoarce stomacul pe dos.

— Juraţi ai Dragonului? zise el uluit. Ce au ei de-a face cu mine? Nu sunt un afurisit de jurat al Dragonului!

— Sigur că eşti, Mat, zise ea de parcă ar fi fost cel mai evident lucru din întreaga lume; ceea ce şi era, dacă se gândea bine. Te duci unde te trimite Rand. Ce altceva eşti dacă nu jurat lui? Dar, dacă mă asculţi, îi pot opri să-ţi înfigă ţeasta într-o ţepuşă. De fapt, nu cred că Seniorul Bryne ar folosi o ţepuşă – mereu se plânge că nu are suficiente –, dar sunt sigură că o să găsească el o soluţie.

Mat se uită pentru o clipă la celelalte femei, iar Egwene îşi ţuguie buzele. Fusese destul de limpede, dar el părea să caute un indiciu să înţeleagă ce voise să spună. Elayne îi zâmbi subţire şi dădu ferm din cap. Poate că nu se prinsese încotro bătea Egwene, dar ştia că nu vorbise doar pentru a-şi auzi vocea. Nynaeve se uita doar la el, trăgându-se de cosiţă şi încercând să-şi păstreze expresia severă, dar poate că era mai bine aşa. Dar începea să asude; Nynaeve îşi pierdea concentrarea când se mânia.

— Ascultă, Egwene, zise Mat; poate că nimic din ce spusese nu fusese suficient; el reuşea să combine un ton rezonabil cu unul indulgent, în cel mai ofensator mod cu putinţă.

— Dacă vrei să-ţi spui Amyrlin, spune-ţi Amyrlin. Rand te-ar întâmpina cu braţele deschise în Caemlyn, chiar dacă nu le-ai aduce pe toate aceste Aes Sedai la el, lucru de care ar fi foarte bucuros. Indiferent ce probleme ai cu Elaida, le poate rezolva. Tot Turnul vostru Alb o să fie reparat înainte de a apuca să ziceţi „Jak al umbrei“. Fără bătălii. Fără vărsare de sânge. Ştii bine că nu vrei vărsare de sânge, Egwene.

Nu, nu voia asta. Odată ce se vărsa prima picătură de sânge între Salidar şi Tar Valon, ar fi fost foarte greu să mai reîntregească Turnul. De îndată ce primul sânge Aes Sedai era vărsat, ar fi fost imposibil. Dar, cu toate astea, Elaida trebuia dată jos, iar Egwene trebuia să facă ceea ce trebuia să facă. Doar că nu îi convenea deloc. Şi nu îi plăcea ca Mat să-i spună

ceea ce ştia deja, mai ales că avea dreptate. Şi mai ales nu pe tonul ăla. Ar fi vrut să se ridice să-i înroşească urechile.

— Indiferent cum o să fac cu Rand, zise ea rece, poţi să fii sigur că nu o să duc Aes Sedai la el să-i jure credinţă; spuse cu răceală; doar o înşiruire de adevăruri simple. Ce o să fac cu Elaida e grija mea, nu a ta... Dacă mai ai vreun strop de minte în cap, Mat, atâta vreme cât eşti în Salidar, ai să taci din gură şi ai să te faci mic. Dacă începi să le spui celorlalte Aes Sedai ce o să facă Rand de îndată ce ele îngenunchează în faţa lui, s-ar putea să nu-ţi placă ce-o să auzi. Dacă ai să te apuci să spui cum o să mă duci pe mine de aici sau pe Nynaeve, sau pe Elayne, o să fii foarte norocos dacă nu te străpunge cineva cu sabia.

Mat se ridică în picioare uitându-se ciudat la ea.

— O să vorbesc iarăşi cu tine când o să fii pregătită să asculţi de glasul raţiunii, Egwene. Thom Merrilin e pe-aici?

Aprobă scurt din cap. Ce voia cu Thom? Probabil, să se ameţească un picuţ cu vin. Nu putea decât să-i ureze noroc să găsească o tavernă acolo.

— Când eşti gata să asculţi, repetă el sumbru, mergând – şchiopătând – către uşă.

— Mat, spuse Elayne, nu aş încerca să plec dacă aş fi în locul tău. E mult mai uşor să intri în Salidar decât să pleci din el.

Rânji insolent la ea, măsurând-o de sus până jos, şi fu norocos că Elayne nu-l plesni să-i sară toţi dinţii ăia pe care şi-i arăta cu obrăznicie.

— Şi pe tine, scumpă Doamnă, te duc la Caemlyn chiar dacă ar trebui să te fac pachet şi să te dau lui Rand. Arză-m-ar focul dacă nu! Şi afurisit să fiu dacă nu o să plec când poftesc!

Făcu o plecăciune în batjocură către Elayne şi Egwene. Nynaeve se alese doar cu o privire urâtă şi o altă ameninţare cu degetul.

— Cum poate fi Rand prieten cu aşa o loază nesuferită? întrebă Elayne după ce uşa se închise în spatele său.

— Limbajul său s-a dus la vale, în orice caz, mormăi întunecată Nynaeve, răsucindu-şi capul să-şi aşeze cosiţa pe umăr.

Egwene se temea să nu şi-o smulgă de la rădăcină, dacă nu se stăpânea.

— Ar fi trebuit să-l las să facă ce dorea, Nynaeve. Trebuie să îţi aduci aminte că de-acum eşti Aes Sedai. Nu mai poţi trage şuturi oamenilor, nu le mai poţi înroşi urechile şi nici nu poţi să-i baţi cu băţul.

Nynaeve se uita la ea, cu buzele fremătând, înroşindu-se din ce în ce mai tare. Elayne începu să studieze cu mare atenţie covorul. Oftând, Egwene îşi împături etola şi o puse pe un colţ al mesei. Era felul ei de a le aduce aminte lui Elayne şi lui Nynaeve că sunt singure; uneori etola le făcea să vorbească cu Suprema Amyrlin, nu cu Egwene al'Vere. Ca de obicei, funcţionă. Nynaeve trase adânc aer în piept. Înainte de a putea spune ceva, Elayne interveni:

— Vrei să-l alipeşti pe el şi Oastea Mâinii Roşii lui Gareth Bryne?

Egwene clătină din cap. Străjerii spuneau că acum sunt şase sau şapte mii în Oaste, mai mult decât îşi aducea ea aminte din Cairhien, şi era un număr foarte mare, chiar dacă nu erau chiar atât de mulţi cum pretindeau cei doi prinşi, însă oştenii lui Bryne chiar nu i-ar fi privit cu ochi buni pe cei juraţi Dragonului. În plus avea propriul plan, pe care îl explică după ce femeile îşi traseră scaunele lângă masă. Era ca şi cum ar fi trăncănit într-o bucătărie. Împinse şi mai departe etola.

— E genial; rânjetul ei arăta că vorbise serios, dar Elayne oricum spunea doar ce gândea. Nici eu nu cred că celălalt plan ar merge, dar ăsta e genial.

— Ce te faci să crezi că Mat o să facă ce vrei? pufni iritată Nynaeve. O să bage beţe în roate doar ca să se distreze.

— Cred că a promis, zise Egwene simplu, iar Nynaeve aprobă din cap. Încet, fără tragere de inimă, dar aprobă. Elayne părea pierdută, se înţelege; ea nu îl cunoştea.

— Elayne, Mat face numai ce vrea; întotdeauna a făcut aşa.

— Indiferent câţi napi a trebuit să cureţe din cauza asta, mormăi Nynaeve, sau de câte ori a fost bătut cu băţul.

— Da, ăsta este Mat, oftă Egwene; fusese cel mai iresponsabil băiat din Emond's Field, poate din tot Ţinutul celor Două Râuri. Dar, dacă îşi dă cuvântul, şi-l ţine. Cred că i-a promis lui Rand să te ducă în Caemlyn, Elayne. Ai observat că a dat înapoi în cazul meu, dar a fost de neclintit în privinţa ta. Cred că o să încerce să stea mai aproape de tine ca o punguţă de brâu. Dar nici nu o să-l lăsăm să te vadă, dacă nu face exact cum îi spunem. Elayne, adăugă după o pauză, dacă vrei să te duci, poţi. La Rand, adică. De îndată ce-i stoarcem pe Mat şi Oastea lui de toate serviciile pe care ni le pot face.

Elayne nu ezită să clatine ferm din cap.

— Nu, Ebou Dar este prea important.

Fusese o primă victorie, obţinută doar cu o sugestie. Elayne şi Nynaeve trebuiau să o însoţească pe Merilille la curtea lui Tylin.

— Cel puţin dacă rămâne pe-aproape, o să am câteva zile să mă uit la ***ter'angrealul*** pe care îl are. Sigur asta e. Nu poate exista altă explicaţie.

Egwene nu putea decât să fie de acord. Nu voise decât să-l învăluie în fire de Aer, doar pentru a-i reaminti cu delicateţe pe cine încercase să bruscheze, dar firele se topiseră de îndată ce-l atinseseră. Era singurul mod de a explica ce se întâmplase. Mai putea simţi încă şocul de atunci şi îşi dădu seama că nu era singura care îşi aranja o fustă ce nu trebuia aranjată.

— Am putea pune câţiva Străjeri să-l caute prin buzunare, zise Nynaeve foarte mulţumită de idee. Să vedem cum o să-i placă asta lui Jupân Mat Cauthon.

— Dacă îi furăm lucruri care sunt ale lui, zise cu răbdare Egwene, nu crezi că o să înceapă să zbiere la noi când o să-i spunem ce are de făcut?

Mat nu primise niciodată prea bine ordinele cuiva, iar de obicei când venea vorba despre Aes Sedai şi despre Putere, o ştergea cu prima ocazie. Poate că promisiunea făcută lui Rand l-ar fi oprit – sigur îi promisese; nimic altceva nu ar fi putut să explice comportamentul său –, dar nu avea de gând să rişte. Nynaeve dădu din cap îmbufnată.

— Poate... bătând darabana în masă, Elayne se uită câteva clipe în gol. Poate puteam să-l ducem la Ebou Dar. În felul ăsta aş avea mai multe şanse la ***ter'angreal.*** Deşi, dacă opreşte ***saidarul,*** nu văd cum aş putea să-l studiez vreodată.

— Să-l iei cu noi pe necioplitul ăla! izbucni Nynaeve băţoasă. Nu poţi vorbi serios, Elayne. O să ne amărască fiecare zi; se pricepe de minune la asta. Nu o să facă niciodată ce i se spune. În plus, nici nu o să vrea să audă. E atât de hotărât să te ducă la Caemlyn, că nu l-ai mişca nici cu un jug şi o pereche de boi.

— Dar, dacă are de gând să mă supravegheze îndeaproape până ajung la Caemlyn, îi răspunse Elayne, e perfect. Nu o să aibă altă soluţie decât să meargă şi el.

— Ar putea să nu fie o idee rea, zise Egwene în timp ce Nynaeve căuta alt argument. Trebuia să le trimită după vas, dar, cu cât se gândea mai mult unde vor trebui să-l caute, cu atât se îngrijora mai tare.

— Câţiva soldaţi ar putea fi de folos, dacă nu cumva v-aţi ales Străjeri fără să ştiu eu. Thom şi Juilin sunt buni, şi Birgitte, dar mergeţi într-un loc foarte dificil.

— Câţiva soldaţi ar fi buni, zise Elayne înroşindu-se uşor. Atâta vreme cât ştiu să asculte de ordine.

Nynaeve nu se uită către Elayne, dar făcu o pauză lungă înainte de a scutura din cap.

— Nu mergem acolo să ne duelăm, Egwene, cât or fi de nervoşi cei din Ebou Dar. Thom şi Juilin sunt mai mult decât

suficienţi. Eu cred că toate poveştile astea pe care le tot auzim sunt scornite doar să ne facă să renunţăm.

De îndată ce se auzise unde vor să meargă, toată lumea descoperise că ştie tot felul de istorii din Ebou Dar. Chesa auzise câteva, una mai înspăimântătoare decât cealaltă, străini ucişi înainte de a putea clipi din pricina unei priviri nepotrivite, femei văduve şi copii orfani din cauza unui singur cuvânt, femei luptându-se cu cuţitele în plină stradă.

— Nu, dacă am supravieţuit la Tanchico doar cu Thom şi Juilin, cu Liandrin şi câteva dintre surorile ei Negre pe cap, o să ne descurcăm foarte bine şi în Ebou Dar, fără Mat Cauthon şi fără oşteni. Mat să comande oşteni! Nici nu-şi amintea să mulgă vacile tatălui său dacă nu-l puneai pe un scăunel şi-i dădeai găleata în mână!

Egwene oftă uşor. Ca de fiecare dată când auzeau de Birgitte, cele două făceau acelaşi lucru; tresăreau, apoi fie bălmăjeau ceva, fie schimbau subiectul cu desăvârşire, de parcă nici nu ar fi vorbit de ea. O singură privire o convinsese pe Egwene că femeia care se ţinea de Elayne şi Nynaeve – mai ales de Elayne, Lumina ştie de ce – era aceeaşi femeie pe care o văzuse în ***Tel'ara'nrhiod.*** Birgitte din legende, arcaşul care nu rata niciodată, unul dintre eroii morţi care aştepta chemarea Cornului lui Valere. O eroină moartă, nu o femeie care se plimba pe străzile Salidarului cât se poate de vie, dar aceeaşi femeie, cu siguranţă. Elayne nu-i dăduse încă nicio explicaţie, bolborosind ceva că nu putea vorbi despre lucrurile pe care jurase să nu le spună Birgitte însăşi, eroina din legende, care, dacă o vedea pe Egwene venind, se întorcea din drum sau o lua pe ulicioare lăturalnice. Nu putea să-i ordone femeii să vină în biroul ei să o interogheze; promisese până la urmă, şi nu avea ce face, indiferent cât de ridicolă se simţea din cauza acelei situaţii. Oricum, nu vedea nimic rău la mijloc. Ar fi vrut însă să ştie dedesubturile. De ce. Şi cum.

Scoţându-şi-o din minte pe Birgitte, se aplecă peste masă, către Nynaeve.

— Poate că nu-l putem face pe Mat să asculte de ordine, dar nu ar fi drăguţ să-l vedem cum se perpeleşte că trebuie să te păzească?

— Cu siguranţă ar merita, râse Elayne gânditoare, dacă Rand chiar l-a făcut general. Mama spunea mereu că cei mai buni bărbaţi sunt cei care nu acceptă prea uşor să primească ordine şi că întotdeauna merită să-i înveţi. Nu-l văd pe Mat ca pe unul dintre cei mai buni – Lini spunea că „Proştii nu ascultă decât de ei înşişi“ –, dar, dacă îl învăţăm suficient de multe ca să nu se facă de râs unde nu o să fie nimeni să-i salveze pielea, i-am face un mare serviciu lui Rand. În plus, am nevoie de timp să studiez ***ter'angrealul.***

Egwene se strădui să nu zâmbească; Elayne se prindea atât de uşor. Şi probabil va încerca să-l facă pe Mat să stea drept. Dar asta era altă poveste. Îi plăcea de Elayne, dar ar fi pariat pe Mat. La mustaţă.

Nynaeve dădea încetul cu încetul înapoi, încăpăţânată. Mat era ca un catâr; va zice, jos“ când ele vor zice „sus“, doar ca să le calce pe nervi. Ar fi putut provoca necazuri şi dacă era ferecat într-un butoi. Vor trebui să-l târască de prin toate tavernele şi speluncile unde se jucau jocuri de noroc. Până la urmă, nu mai zise decât că probabil o va ciupi pe Elayne prima dată cum era cu spatele la el. Egwene ştia că, încetul cu încetul, o puteau convinge. Mat îşi petrecea o groază de timp alegând după femei, ceea ce Egwene nu putea aproba, dar Nynaeve ştia la fel de bine ca şi ea că, îi ciuda ocheadelor pe care le arunca unde şi cum nu trebuia, Mat avea abilitatea uimitoare de a le alege numai pe femeile care îşi doreau să alerge cineva după ele, chiar dacă nu păreau deloc a fi aşa. Din păcate, tocmai când fu sigură că Nynaeve era gata să capituleze, o bătaie în uşă o anunţă pe Sheriam.

Sheriam nu aştepta vreo încuviinţare ca să intre; niciodată nu aştepta. Cu ochii reci, în etola albastră, se opri să le arunce o privire lui Nynaeve şi lui Elayne. A doua după Amyrlin sau nu, Păstrătoarea nu avea nicio autoritate reală asupra Aes Sedai, decât dacă Suprema Amyrlin decidea a o învesti cu această putere, şi în mod cert nu putea da pe cineva afară din prezenţa Amyrlin, dar acea privire era limpede acest lucru. Elayne se ridică graţioasă, făcând lui Egwene o reverenţă adâncă.

— Cu permisiunea voastră, Maică, mă duc să o caut pe Aviendha.

Nynaeve, pe de altă parte, o privi fix în ochi pe Sheriam până când Egwene îşi drese glasul, punându-şi etola pe umeri, înroşindu-se, Nynaeve sări în picioare.

— Trebuie să plec şi eu. Janya a spus că o să-mi vorbească despre înzestrările pierdute.

Să afle despre acele înzestrări nu se dovedise deloc o sarcină uşoară, aşa cum sperase Egwene. Surorile erau dispuse să vorbească; problema era să o facă pe Moghedien să înţeleagă ce voiau să spună printr-o descriere vagă sau doar un nume, şi apoi să spere că într-adevăr ştia ceva. Era foarte bine că ştiau, de pildă, că metalele deveneau mai puternice dacă Aliniai Matricea, dar femeia ştia despre metale mai puţin ca despre Tămăduire, şi ce era, pe Lumină, Pământ-foc Răsucit sau Mulsul Lacrimilor?

Moghedien pămse nerăbdătoare să ajute, disperată, mai ales după ce Siuan le învăţase să ignore căldura. Se părea că le minţise în legătură cu asta pe Nynaeve şi Elayne. Convinsă că Egwene o să ia asta ca pe acea „o singură minciună“, femeia se aruncase în genunchi, plângând şi cerşind, cu dinţii clănţănind, sărutându-le poalele fustelor. Dornică să ajute sau nu, acum frica îi crescuse simţitor. Valurile greţoase de teroare, constante, erau prea greu de suportat. În pofida intenţiilor, brăţara ***a’dam*** zăcea acum în punga lui Egwene. I-ar fi dat-o lui

Nynaeve – bucuroasă să scape de ea –, dar, purtată mereu de la una la alta, ar fi sfârşit prin a atrage atenţia.

— Nynaeve, ar fi mai bine pentru tine să-l eviţi pe Mat până se mai calmează; nu era sigură că Mat chiar şi-ar fi dus ameninţarea la îndeplinire, dar dacă cineva putea să-l provoace atât de tare, Nynaeve era aceea, iar, apoi nu ar mai fi putut s-o convingă nimeni. Sau măcar ai grijă să vorbeşti cu el doar dacă sunt mulţi oameni înjur. Poate şi câţiva Străjeri.

Nynaeve deschise gura să spună ceva, apoi o închise după câteva clipe, pălind uşor şi înghiţind în sec. Înţelesese ce voise să spună Egwene.

— Da. Da, cred că aşa ar fi cel mai bine, Maică.

Sheriam urmări cum se închide uşa în urma lor, cu o încruntare pe care şi-o păstră şi când se întoarse către Egwene.

— S-au spus cuvinte grele, Maică?

— Doar lucruri la care te poţi aştepta când se reîntâlnesc prieteni care nu s-au văzut de foarte mult timp. Nynaeve şi-l aminteşte pe Mat ca pe o secătură mucoasă, dar el nu mai are zece ani şi se simte jignit.

Aes Sedai, obligate de Jurământ să nu mintă, duseseră la o adevărată artă a vorbi cu jumătăţi sau sferturi de adevăr. O artă utilă, în opinia lui Egwene. Mai ales când aveai de-a face cu Aes Sedai. Cele Trei Jurăminte nu faceau favoruri nimănui, mai ales femeilor Aes Sedai.

— Câteodată este greu să îţi aduci aminte că oamenii se schimbă, zise Sheriam luându-şi un scaun fără să mai întrebe şi aranjându-şi cu grijă fusta albastră de mătase.

— Presupun că cel care comandă oastea de juraţi ai Dragonului l-a trimis pe tânărul Mat cu un mesaj din partea lui Rand al'Thor? Sper că nu ai spus nimic care să poată fi interpretat ca o promisiune, Maică. O armată de juraţi ai Dragonului, la nici zece mile de noi, ne pune într-o situaţie delicată. Nu ar ajuta la nimic dacă şi căpetenia lor ar crede că suntem gata să dăm înapoi de la promisiuni.

Egwene o studie câteva clipe pe femeie. Nimic nu o descumpănea pe Sheriam. Sau cel puţin nu lăsa niciodată pe nimeni să vadă că ar fi descumpănită. Sheriam ştia o grămadă de lucruri despre Mat; la fel şi alte câteva surori din Salidar. Ar putea fi folosit să apuce pe drumul cel bun sau ar fi fugit? „Mat mai târziu, se gândi ea. Sheriam acum."

— Poţi spune cuiva să aducă ceai, Sheriam? Mi-e puţin sete.

Chipul lui Sheriam se schimbă foarte puţin, doar o uşoară strângere a ochilor săi înclinaţi, atât de mică, încât nu-i tulbură seninătatea aparentă. Egwene însă o simţea cum vrea să întrebe. Ce îi spusese lui Mat de nu voia să vorbească despre asta? Ce promisiuni făcuse, iar Sheriam trebuia acum să o salveze, fără să piardă teren în faţa Romandei sau a lui Lelaine?

Sheriam spuse câteva cuvinte cuiva de afară, iar când se aşeză iarăşi, Egwene nu-i dădu nicio şansă să vorbească prima. O lovi drept la ţintă, cum s-ar spune.

— Se pare că Mat este la comandă, Sheriam, şi, într-un fel, mesajul este chiar oştirea. Se pare că Rand ar vrea să ne ducem toate la el, în Caemlyn. A spus şi ceva despre jurăminte de credinţă.

Sheriam îşi ridică fruntea, făcând ochii mari. Şi doar în parte erau plini de furie faţă de aşa o propunere. Era cu siguranţă şi o nuanţă de… la oricine altcineva decât o Aes Sedai, Egwene ar fi numit-o frică. De înţeles, dacă era aşa. Dacă promisese aşa ceva – era din acelaşi sat cu el, până la urmă; şi unul dintre motivele pentru care era Amyrlin era tocmai faptul că ei doi copilăriseră împreună –, ar fi fost un puţ din care nu s-ar mai fi putut ieşi. S-ar fi dus vorba, indiferent de ce ar fi făcut Sheriam; o parte din Divan ar fi aruncat vina pe ea sau ar fi folosit acest lucru ca pretext. Romanda şi Lelaine nu fuseseră singurele conducătoare de Ajah care o avertizaseră pe Egwene să nu urmeze sfaturile ei fără să consulte mai întâi Divanul. Doar Delana părea să o sprijine fără rezerve pe Sheriam, dar şi ea o sfătuise să o asculte şi pe Romanda, şi pe Lelaine, de parcă ar fi fost posibil să o

apuce pe trei drumuri diferite deodată. Şi, chiar dacă Divanul ar fi putut fi controlat, de îndată ce ajungea la Rand vestea promisiunii şi a retragerii ei, ar fi fost de zece ori mai greu de controlat. De o sută de ori.

Egwene aşteptă ca Sheriam să se pregătească să vorbească, apoi vorbi iarăşi prima:

— Desigur, i-am spus că e ridicol.

— Desigur.

Vocea lui Sheriam nu mai era la fel de netulburată. Foarte bine.

— Dar ai dreptate. Situaţia este delicată. Mare păcat că s-a întâmplat aşa. Sfaturile tale cu Romanda şi Lelaine au fost foarte bune, dar nu cred să mai fie suficient doar să grăbim pregătirile de plecare.

Romanda o încolţise şi îi ţinuse sumbră un discurs despre graba care duce la ruină; oastea lui Gareth Bryne trebuia mărită, să fie suficient de mare ca zvonurile despre ea să o intimideze pe Elaida. Şi, dacă tot venise vorba, Romanda nu putea insista suficient de mult că soliile către conducătorii neamurilor trebuiau retrase imediat; nimeni, cu excepţia Aes Sedai, nu trebuia să afle mai mult despre necazurile Turnului, dacă acest lucru se putea evita. Lui Lelaine nu îi păsa nici de armata seniorului Bryne, nici de conducători – irelevante amândouă – dar o sfătuise la prudenţă şi aşteptare. Dacă ştia cum să se apropie de Aes Sedai care rămăseseră în Turn, cu siguranţă vor fi roade de cules; Elaida ar fi putut fi dată jos din Tronul Amyrlin, iar Egwene instalată în locul ei, de aşa manieră, că doar câteva surori ar fi putut fi sigure de ce s-a întâmplat. Iar cu timpul, faptul că Turnul Alb fusese divizat nu ar mai fi fost considerată decât o poveste de adormit copiii. Şi poate ar fi mers, dacă ar fi avut suficient timp. Dacă nu cumva aşteptarea îi dădea Elaidei şansa de a le convinge pe surorile din Salidar.

O altă diferenţă era că Lelaine îi spusese totul cu un zâmbet potrivit pentru o novice sau pentru o Aleasă cu care se

mândrea. Faptul că Egwene redescoperise Topirea-n văzduh smulsese multe zâmbete femeilor Aes Sedai, deşi puţine dintre ele erau suficient de puternice să facă o poartă mai mare decât un pumn, iar multe nici atât. Romanda voia să folosească porţile să aducă Sceptrul Legămintelor şi alte lucruri – lui Egwene nu i se spusese exact ce – din Turnul alb, ca să poată face cu adevărat Aes Sedai în Salidar, lipsind-o în acelaşi timp pe Elaida de această posibilitate; cu siguranţă, Egwene voia să fie o Aes Sedai adevărată. Lelaine fusese de acord cu ultima idee, dar nu şi să facă porţi în Turn; erau şanse prea mari de a fi detectate, iar, dacă cele din Turn învăţau să se Topească în văzduh, s-ar fi pierdut un avantaj prea mare. Ambele argumente cântăriseră greu în Divan, ceea ce o nemulţumise mult pe Romanda.

Sheriam zâmbise şi ea foarte mult, aprobând-o pe Lelaine mai mult decât era necesar, dar acum nu mai zâmbea.

— Maică, nu sunt sigură că înţeleg, zise mult prea tolerantă. Pregătirile sunt suficiente pentru a arăta Divanului că nu poţi fi forţată să faci ceva. Ar putea fi un dezastru dacă ne mişcăm înainte să fie totul pregătit.

Egwene reuşi să îşi ia o expresie făţarnică.

— Înţeleg, Sheriam. Nu ştiu ce m-aş face fără sfatul tău.

Cât de mult aştepta ziua când va putea înceta jocul acela!

Sheriam ar fi putut fi o foarte bună Păstrătoare a Cronicilor – ar fi putut fi poate şi o bună Amyrlin –, dar Egwene se va bucura de ziua când îi va putea reaminti femeii că ***era*** Păstrătoarea Cronicilor, şi nu Suprema Amyrlin. Şi ei, şi Divanului.

— Doar că acum Mat şi-a adus această armată de juraţi ai Dragonului la uşa noastră. Ce va face Seniorul Bryne? Sau oştenii lui, de capul lor? Toată lumea zice că ar fi vrut să trimită soldaţi să vâneze aceşti juraţi ai Dragonului despre care se spune că ard sate. Ştiu că i s-a spus să îi ţină bine în frâu, dar…

— Seniorul Gareth o să facă exact cum îi spunem – spui –, şi nimic mai mult.

— Poate.

Nu era chiar atât de fericit să fie ţinut din scurt cum credea Sheriam. Siuan petrecea mult timp cu Gareth Bryne, în ciuda bombănelilor ei, şi îi spusese nişte lucruri. Dar Egwene nu îşi putea permite să o dea de gol.

— Sper că acelaşi lucru se poate spune şi despre fiecare dintre oştenii lui. Nu ne putem mişca la apus, în Amadicia, dar mă gândeam că am putea să o luăm în josul râului, la Ebou Dar. Poate printr-o poartă. Cu siguranţă Aes Sedai vor fi bine primite. Seniorul Bryne ar putea să-şi pună tabăra în afara oraşului. Dacă ne mişcăm o să fie clar că nu acceptăm… oferta lui Rand, dacă se poate numi aşa. Şi, dacă e să facem alte pregătiri, sunt sigură că ne va fi mult mai uşor într-un oraş mare, cu drumuri şi vase care vin şi pleacă din port.

Sheriam îşi pierdu iar controlul, respirând cu greutate.

— Ebou Dar nu este chiar atât de primitor, Maică. Iar câteva surori sunt un lucru foarte diferit de câteva sute, cu o oaste după ele. Maică, doar o aluzie la aşa ceva, şi Tylin o să creadă că vrem să punem mâna pe oraş. Şi Tylin, şi foarte mulţi nobili altarieni care de-abia aşteaptă un pretext să o răstoarne şi să se instaleze pe Tronul Vânturilor. O astfel de încurcătură ne-ar discredita în ochii tuturor conducătorilor. Nu, Maică, nici nu poate fi vorba de aşa ceva.

— Dar îndrăznim să rămânem aici? Mat nu o să facă nimic, dar e nevoie doar ca o mână de oşteni de-ai Seniorului Bryne să decidă să ia problema în mâinile lor, zise Egwene încruntându-se la fustă, netezind-o de parcă ar fi fost îngrijorată, oftând apoi. Cu cât stăm mai mult şi nu facem nimic, cu o armată de juraţi ai Dragonului holbându-se la noi, cu atât mai rău ne va fi. Nu aş fi surprinsă să înceapă zvonurile că vor să ne arace, iar oamenii să vrea să atacăm noi primii.

Dacă nici asta nu mergea, atunci vor apărea zvonuri. Nynaeve, Elayne, Siuan şi Leane vor avea grijă de asta. Ar putea fi periculos, dar era sigură că îl putea face pe Mat să se retragă înainte de a sări scântei.

— Şi, la felul cum circulă zvonurile, nu aş fi surprinsă dacă, în mai puţin de o lună, jumătate din Altara ar crede că şi noi suntem juraţi ai Dragonului.

Ar fi oprit un astfel de zvon dacă ar fi ştiut cum. Divanul nu mai aducea nobili să-l vadă pe Logain de când fusese Tămăduit, dar cei care recrutau pentru Bryne plecau mereu, la fel şi grupurile de Aes Sedai care căutau novice, la fel şi oamenii care făceau lungul drum până la cele mai apropiate sate, cu căruţe şi cotigi, să cumpere hrană. Un zvon putea pleca pe o sută de căi, şi avea nevoie doar de una.

— Sheriam, nu pot scăpa de senzaţia că suntem într-o cutie şi, dacă nu plecăm, nu va ieşi nimic bun din povestea asta. Absolut nimic.

— Rezolvarea este să-i trimiţi de aici pe juraţii Dragonului, zise Sheriam, mai puţin răbdătoare ca înainte. Îmi pare rău să-l lăsăm iarăşi pe Mat să ne scape, dar mi-e teamă că nu avem altă soluţie. I-ai spus că ***oferta*** este refuzată; spune-i să plece.

— Ce bine ar fi să fie atât de simplu. Nu cred că o să plece dacă îi spun, Sheriam. A dat de înţeles că trebuie să aştepte aici până când se întâmplă ceva. Ar putea aştepta ordine de la Rand sau chiar pe Rand însuşi. In Cairhien se zvonea că uneori se Topeşte-n văzduh împreună cu bărbaţii pe care i-a strâns. Cei pe care îi învaţă să conducă Puterea. Nu ştiu ce am face dacă se întâmplă aşa ceva.

Sheriam se uită cu ochi mari la ea, respirând foarte greu pentru cineva cu trăsăturile ei calme.

Se auzi o bătaie timidă în uşă, apoi intră Tabitha, purtând o tavă uzată de argint. Fără să-şi dea seama de starea de spirit, se fâţâi aranjând ceainicul pe porţelan verde şi ceşcuţele exact cum trebuie, chiseaua de argint cu miere, până când Sheriam izbucni și îi spuse să se ducă să-şi vadă de treburile ei, iar Tabitha chiţăi făcând o reverenţă atât de adâncă, încât ajunse la podea şi apoi fugi. Preţ de câteva clipe Sheriam îşi făcu de lucru netezindu-şi fusta, până îşi recâştigă calmul.

— Poate, zise într-un final, trebuie să plecăm din Salidar, până la urmă. Mai devreme decât mi-aş fi dorit.

— Dar singura cale care ne-a mai rămas este către miazănoapte, zise Egwene cu ochii mari; pe Lumină, cât de mult ura jocul ăsta! O să pară că ne mişcăm către Tar Valon.

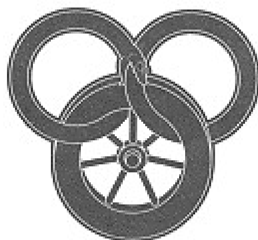
— Ştiu asta, aproape izbucni Sheriam; respirând adânc, îşi moderă tonul. Iartă-mă, Maică. Mă simt un pic… Nu-mi place să mi se forţeze mâna, şi mi-e teamă că Rand al'Thor ne-a forţat mâna înainte să fim pregătite.

— O să vorbesc foarte sever cu el când îl văd, spuse Egwene. Nu ştiu ce m-aş face fără sfatul tău.

Poate găsea vreo cale s-o trimită pe Sheriam ca ucenică la înţelepte. Zâmbi gândindu-se la Sheriam după jumătate de an cu Sorilea, iar Sheriam îi zâmbi şi ea.

— Cu miere sau amar? întrebă Egwene, ridicând ceainicul.

CAPITOLUL 40

Un râs neaşteptat

— TREBUIE SĂ MĂ AJUŢI SĂ LE BAG MINŢILE ÎN CAP, zise Mat peste fuiorul de fum care ieşea din pipa sa. Thom, mă asculţi?

Stăteau pe două butoaie întoarse cu fundul în sus, la umbra firavă a unei case cu două niveluri, pufăind din pipe, dar bătrânul şi uscăţivul menestrel părea mai interesat să se holbeze la scrisoarea trimisă de Rand. Până la urmă o îndesă în buzunarul de la haină, cu sigiliul albastru de ceară încă nedesfăcut. Larma vocilor şi scârţâitul osiilor de la capătul uliţei păreau îndepărtate. Sudoare picura de pe chipurile lor. Avea o grijă mai puţin. Când Mat ieşise din Turnul Mic, descoperise că Aviendha fusese luată pe sus de grupul de Aes Sedai şi dusă undeva. Nu avea să mai bage cuţitul în nimeni prea curând.

Thom îşi scoase pipa din gură. Era lungă şi sculptată peste tot cu frunze de stejar şi ghinde.

— Am încercat odată să salvez o femeie, Mat. Laritha era un boboc de fată, măritată cu o brută de cizmar, într-un sat unde

mă oprisem pentru câteva zile. O brută. Urla la ea dacă cina nu era gata când voia să se aşeze la masă şi o bătea cu biciul dacă o vedea spunând altui bărbat mai mult de două vorbe.

— Thom, pe sânge şi cenuşă! Ce are asta de-a face cu a le băga minţile în cap femeiuştilor alea nebune?

— Ascultă mai departe, băiete. Toată lumea din sat ştia ce păţeşte, iar Laritha mi-a spus ea însăşi, în timp ce se tânguia cum ar vrea să fie salvată de cineva. Aveam aur în buzunare, o trăsură bună, un vizitiu şi un servitor. Eram tânăr şi chipeş.

Thom oftă răsucindu-şi mustăţile albe; era greu de crezut că faţa lui zbârcită fusese vreodată chipeşă. Mat clipi. O trăsură? Când avusese vreodată un menestrel trăsură?

— Mat, nenorocirea femeii mi-a înmuiat inima. Şi nu o să neg că şi chipul ei îmi dădea ghes. Cum ziceam, eram tânăr, credeam că sunt îndrăgostit, ca un erou din poveşti. Aşa că, într-o bună zi, sub un măr înflorit – departe de casa cizmarului – m-am oferit să o iau cu mine. I-aş fi dat o servitoare şi o casă, i-aş fi făcut curte cu versuri şi cântece. Când a înţeles în cele din urmă ce voiam, mi-a tras un picior în genunchi atât de tare, că o lună am umblat şchiopătând, şi m-a mai lovit şi cu băncuţa.

— Tuturor le place să te lovească, bombăni Mat, schimbându-şi poziţia pe butoi. Probabil nu te-a crezut, cine ar putea să i-o ia în nume de rău?

— Oh, m-a crezut. Era indignată că eu am putut crede că o să-şi părăsească vreodată mult iubitul soţ. Exact aşa a spus, „mult iubit“. A fugit la el cât de repede a putut, iar eu am avut de ales între a-l ucide şi a sări în trăsură. Cred că încă mai trăieşte cu el, la fel ca înainte. Ţinând bine frâiele în mână şi crăpându-i capul la fiecare minciună spusă de el ca să intre în han să bea o bere. Întotdeauna fusese aşa, cum am aflat mai târziu, după câteva cercetări discrete.

Îşi înfipse pipa între dinţi, de parcă tocmai ar fi demonstrat ceva. Mat se scărpină în cap.

— Tot nu văd ce are de-a face cu asta.

— Asta ca să nu crezi că ştii toată povestea, când nu ai auzit decât o parte. De exemplu, ştii că Elayne şi Nynaeve pleacă la Ebou Dar într-o zi sau două? Eu şi Juilin trebuie să mergem cu ele.

— Ebou...! Mat abia îşi mai prinse pipa, înainte de a cădea printre buruienile uscate care acopereau uliţa. Nalesean îi spusese câteva poveşti despre o vizită la Ebou Dar, şi părea un loc foarte dur, chiar dacă ţinea seama de exagerările lui când venea vorba de femei şi lupte. Deci, credeau că o pot face scăpată pe Elayne pe sub nasul lui, nu?

— Thom, trebuie să mă ajuţi să...

— Ce? îl întrerupse el pufăind rotocoale de fum albastru. Să le răpeşti de la cizmar? Nu o să fac aşa ceva, băiete. Încă nu ştii întreaga poveste. Ce crezi despre Egwene şi Nynaeve? Sau, dacă mă gândesc mai bine, doar despre Egwene.

Mat se încruntă, întrebându-se dacă bătrânul credea că putea ameţi totul dacă se învârtea mereu în jurul cozii.

— Îmi place de Egwene. Eu... arză-m-ar focul, Thom, e Egwene, ce să zic altceva? De aia încerc să-i salvez capul ăla afurisit.

— Să o salvezi de cizmar, vrei să zici, mormăi Thom, dar Mat continuă:

— Al ei şi al lui Elayne, chiar şi al lui Egwene dacă o să reuşesc să mă stăpânesc să nu-i sucesc gâtul cu mâna mea. Pe Lumină! Vreau doar să le ajut. În plus, Rand o să-mi sucească ***mie*** gâtul dacă i se întâmplă ceva lui Elayne.

— Te-ai gândit vreodată să le ajuţi să facă ce vor ele, în loc să le obligi să facă ce vrei tu? Dacă ar fi după voia mea, Elayne ar fi pe un cal, galopând către Andor. Trebuie să facă şi alte lucruri – ***trebuie,*** aşa cred – aşa că mă învârt în jurul ei, năduşind zi şi noapte că cineva ar putea să o ucidă, înainte să-l opresc eu. O să se ducă la Caemlyn când o să fie pregătită.

Trase din pipă mulţumit de sine, dar fusese ceva în vocea lui, la sfârşit, de parcă nu ar fi fost chiar atât de mulţumit cum voia să pară.

— Mie mi se pare că vor să le dea capetele plocon Elaidei.

Deci, Thom ar pune-o balot pe un cal pe muieruşca aia nebună? Un menestrel cărând-o pe Domniţa Moştenitoare să fie încoronată! Mare se mai credea Thom ăsta!

— Nu eşti prost, Mat, zise Thom încet. Ştii mai bine. Egwene… e greu să te gândeşti la copiliţa aia ca la Suprema înscăunată… Mat mormăi aprobând, dar Thom nu îl luă în seamă. Dar cu toate astea eu cred că are stofă. Este prea devreme să spui dacă unele schimbări sunt întâmplătoare, dar încep să cred că are minte pentru asta. Întrebarea e, este suficient de dură? Dacă nu e, o vor mănâncă de vie, cu tot cu stofă şi creier.

— Cine? Elaida?

— Oh, ea. Dacă mai apucă; ăleia nu-i lipseşte duritatea. Dar femeile Aes Sedai de aici nu prea se gândesc la Egwene ca la o Aes Sedai. Suprema Amyrlin, poate, dar nu Aes Sedai, indiferent cât de greu pare de crezut, zise Thom clătinând din cap. Nu înţeleg, dar ăsta este adevărul. Acelaşi lucru e valabil şi pentru Elayne şi Nynaeve. Încearcă să ţină ascuns acest lucru, doar între ele, dar Aes Sedai nu ştiu să se ascundă chiar atât de bine cât cred ele, dacă le urmăreşti cu atenţie şi îţi păstrezi capul pe umeri.

Îşi scoase iar scrisoarea din buzunar, răsucind-o în mâini fără să o privească.

— Egwene păşeşte pe marginea unei prăpăstii, Mat, iar cele trei facţiuni din Salidar – trei de care sunt eu sigur – ar putea s-o zvârle în prăpastie dacă face un pas greşit. Şi, dacă se întâmplă asta, o să urmeze şi Elayne, şi Nynaeve. Sau poate le vor împinge pe ele primele, doar ca s-o tragă în jos şi pe ea.

— Chiar aici în Salidar, zise Mat la fel plat ca o scândură; Thom aprobă calm, iar Mat nu se putu abţine să nu ridice vocea. Şi tu vrei să le las aici?

— Vreau să încetezi să te mai gândeşti că o să le obligi tu să facă ceva. Au decis deja ce vor face şi nu poţi schimba nimic. Dar poate… poate… mă poţi ajuta să le ţin în viaţă.

Mat sări în picioare. Îi răsărise în minte imaginea unei femei cu un cuţit înfipt în piept; nu era una dintre amintirile de împrumut. Lovi butoiul pe care stătuse, trimiţându-l de-a rostogolul pe uliţă. Să ajute un ***menestrel*** să le ţină în viaţă? Simţi o amintire vagă, ceva despre Basel Gill, un hangiu din Caemlyn, spunându-i parcă ceva despre Thom, dar era ca o ceaţă şi dispăru înainte de a-şi aduce aminte.

— De la cine e scrisoarea, Thom? De la altă femeie salvată de tine? Sau ai părăsit-o acolo, să-i fie retezat capul?

— Am părăsit-o, zise Thom încetişor. Ridicându-se, plecă fără să mai spună o vorbă.

Mat vru să-l oprească, să îi spună ceva. Doar că nu ştia ce. „Moş nebun!“ Nu, nu era nebun. Egwene era un catâr încăpăţânat, iar Nynaeve o făcea să pară maleabilă. Mai rău, ambele s-ar fi căţărat într-un copac să vadă mai bine cum fulgeră. Cât despre Elayne, femeile nobile nu aveau niciodată suficient creier să se adăpostească atunci când ploua. Şi apoi erau indignate că s-au udat.

Scuturându-şi pipa, zdrobi jăraticul sub călcâi înainte ca buruienile uscate să ia foc, îşi ridică pălăria de la pământ şi începu să şchiopăteze pe uliţă. Avea nevoie de o sursă mai bună de informaţii decât un menestrel cu visuri măreţe de a fugi în lume cu mucoasa aia de Domniţă Moştenitoare. O văzu pe Nynaeve în stânga lui, ieşind din Turnul Mic, şi porni către ea, făcându-şi loc printre căruţe încărcate trase de boi şi cai. Ea ar fi putut să-i spună ce trebuia să afle. Dacă poftea. Simţi o înţepătură în coapsă. „Arde-o-ar focul, îmi datorează nişte răspunsuri.“

Nynaeve îl văzu chiar atunci şi se crispă vizibil. Îl privi o clipă apropiindu-se, apoi se grăbi să plece în cealaltă direcţie,

încercând să-l evite. Se uită de două ori peste umăr, înainte de a se pierde printre oameni şi căruţe.

Se opri strâmbându-se şi îşi trase pălăria pe ceafă. Mai întâi îl lovise fără niciun motiv, iar acum nu voia să vorbească cu el. Aveau de gând să-l lase să fiarbă în suc propriu, ea şi Egwene, până venea tropăind umil când îndoiau ele un degeţel. „Ei bine, şi-au ales greşit bărbatul pentru jocul ăsta, arză-le-ar focul fundurile!“

Vanin şi ceilalţi se aflau în faţa unui grajd, lângă o clădire de piatră ce fusese odată un han. Acum Aes Sedai intrau şi ieşeau din el. Cimpoiaş şi restul cailor erau legaţi de o balustradă, în timp ce Vanin şi cei doi cercetaşi care fuseseră prinşi stăteau rezemaţi de zid. Nu puteai găsi doi oameni mai diferiţi ca Mar şi Ladwin, unul înalt, subţire şi cu chip dur, celălalt scund, îndesat şi blând, dar ambii părură ruşinaţi când îl văzură pe Mat. Niciunul nu-şi revenise din şocul de a fi fost prins atât de uşor. Cei doi oşteni din companie stăteau băţoşi, ţinând pânza flamurilor înfăşurată pe băţ, de parcă ar mai fi avut vreun rost. Păreau mai mult decât temători. Una era o bătălie, alta erau hoardele de Aes Sedai din jurul lor. Un om mai avea o şansă în bătălie. Doi Străjeri îi supravegheau. Nu erau foarte evidenţi, privindu-i de dincolo de grajd, dar era greu de crezut că se opriseră tocmai acolo, să pălăvrăgească în plin soare.

Mat îi atinse botul lui Cimpoiaş, apoi îi examină ochii. Un ins într-o vestă de piele ieşi din grajd, aruncând o roabă cu bălegar în uliţă. Vanin se apropie să se uite şi el la ochii lui Cimpoiaş. Fără să se uite la el, Mat îl întrebă:

— Poţi să ajungi la Oaste?

— Poate, se încruntă Vanin, ridicând pleoapa lui Cimpoiaş. Cu puţin noroc. Dar nu mi-ar plăcea să-mi las calul aici. Mat aprobă din cap, uitându-se şi mai aproape în ochiul animalului.

— Zi-i lui Talmanes că am spus să stea acolo. S-ar putea să mai stau aici câteva zile şi nu vreau nicio afurisită de încercare de salvare. Încearcă să te întorci. Fără să fii văzut, dacă poţi.

Vanin scuipă în colbul de sub Cimpoiaş.

— Când omul se amestecă cu Aes Sedai, şi-a pus singur hăţurile şi şaua pe spate. O să mă întorc când o să pot. Clătinând din cap, se amestecă în mulţime, un bărbat gras, cu un mers ciudat, pe care nimeni nu l-ar fi bănuit capabil să se furişeze.

Unul dintre oşteni îşi drese glasul ezitant şi se apropie de el.

— Seniore, totul este...? E cum aţi plănuit, nu-i aşa, seniore?

— Exact cum am plănuit, Verdin, răspunse Mat mângâindu-l pe Cimpoiaş. Avea capul într-un sac cu nutreţ, bine strâns. Îi promisese lui Rand că o va duce pe Elayne în siguranţă la Caemlyn şi nu putea pleca fără ea. Şi nici nu putea s-o lase pe Egwene cu capul pe butucul călăului. Poate că – pe Lumină, cum se strângeau! —, poate că va trebui să urmeze sfatul lui Thom. Poate că dacă reuşea să le ţină afurisitele capete pe afurisiţii de umeri ai afurisitelor ălora de femei, poate reuşea cumva să-şi realizeze planul nebunesc. Şi toate astea încercând să-şi păstreze propriul gât într-o singură bucată. Fără să mai socotească şi că trebuia s-o ţină pe Aviendha departe de beregata lui Elayne. Cel puţin va fi în preajmă să le salveze când o să se ducă totul de râpă. Mare consolare. „Totul e afurisit de bine."

Elayne se aşteptase să o găsească pe Aviendha în sala de aşteptare sau poate afară, dar nu îi luă mult să descopere de ce nu era acolo. Celelalte Aes Sedai aveau două subiecte de conversaţie şi toată lumea vorbea, cu hârtiile abandonate pe mese. Mat era subiectul predilect; chiar şi servitoarele şi novicele care aveau treburi în sala de aşteptare se opreau să vorbească de el. Era ***ta'veren.*** Era oare prudent să lase un ***ta'veren*** să rămână în Salidar? Chiar fusese în Turn şi i se permisese să plece? Era adevărat că era la comanda unei oşti de juraţi ai Dragonului? Urma să fie arestat pentru atrocităţile de care auziseră? Era adevărat că venea din acelaşi sat cu Dragonul Renăscut şi Suprema Amyrlin? Erau zvonuri despre doi

ta'veren legaţi de Dragonul Renăscut, cine era al doilea şi unde putea fi găsit? Poate ştia Mat Cauthon. Se părea că erau la fel de multe păreri precum cele dispuse să le împărtăşească.

Erau două întrebări pe care Elayne s-ar fi aşteptat să le audă, dar nu le auzi. Ce voia Mat în Salidar şi cum de ştiuse Rand unde să-l trimită? Nimeni nu punea aceste întrebări, dar putea vedea când o Aes Sedai îşi aranja şalul, tresărind când îşi dădea seama că cineva vorbea cu ea, când o servitoare rămânea privind în gol, până când tresărea plecând mai departe, când o novice arunca câte o privire speriată surorilor. Mat nu era chiar ca o pisică printre porumbei, dar pe-aproape. Simplul fapt că Rand ştia unde sunt era suficient să le dea fiori.

Aviendha stârnea mai puţine discuţii, dar surorile nu se puteau abţine să nu vorbească despre ea, şi nu doar ca să schimbe subiectul. Nu în fiecare zi apărea o sălbăticiune venind singură, mai ales una atât de puternică, şi Aiel pe deasupra. Ultimul amănunt le fascina pe toate surorile. Niciodată nu fusese antrenată în Turn o femeie din neamul Aiel, şi puţine Aes Sedai călcaseră vreodată în Pustiul Aiel.

Avu nevoie de o singură întrebare ca să afle unde era ţinută. Nu era ţinută cu forţa, desigur, dar Elayne ştia cum puteau fi Aes Sedai când doreau ca o femeie să devină novice.

— O să fie înveşmântată în alb până la căderea serii, îi zise Akarrin pe un ton secretos. Era o soră Brună, subţire, care dădea din cap accentuând fiecare cuvânt. Cele două surori care erau cu ea dădură încrezătoare din cap.

Plescăind nemulţumită, Elayne se grăbi să iasă pe uliţă.

O văzu pe Nynaeve tropăind grăbită, uitându-se peste umăr şi dând peste oameni. Elayne se gândi să o ajungă din urmă – nu i-ar fi stricat să aibă companie –, dar nu avea de gând să alerge pe căldura aia, concentrare sau nu, şi nu vedea cum altfel ar fi putut să o ajungă. Chiar şi aşa, îşi ridică puţin fusta, grăbindu-se.

Înainte să apuce să facă cincizeci pe paşi, o simţi pe Birgitte apropiindu-se şi se întoarse. O văzu alergând pe uliţă. Areina era cu ea, dar se opri ceva mai departe, strâmbându-se, cu braţele încrucişate. Femeia era imposibilă, şi nu-şi schimbase opiniile doar fiindcă Elayne era Aes Sedai acum.

— Cred că ar trebui să ştii, spuse Birgitte încet. Am auzit că Vandene şi Adeleas vin şi ele la Ebou Dar.

— Înţeleg, murmură Elayne. Poate că cele două mergeau să se alăture lui Merilille, deşi erau deja trei Aes Sedai la curtea lui Tylin, sau poate aveau propria misiune în Ebou Dar. Dar nu credea nici una, nici alta. Areina avea propria opinie, la fel şi Divanul. Elayne şi Nynaeve urmau să fie acompaniate de două Aes Sedai ***adevărate,*** pe post de supraveghetoare.

— Înţelege că nu merge şi ea, nu? Birgitte aruncă o privire în direcţia în care se uita Elayne, către Areina, şi ridică din umeri.

— Înţelege, şi nu e deloc fericită. Eu de-abia aştept să scap de ea.

Elayne ezită doar o clipă. Promisese să ţină secretul, ceea ce nu-i plăcea, dar nu promisese să nu încerce să o convingă pe femeie că nu era nicio nevoie şi niciun rost pentru asta.

— Birgitte, Egwene…

— Nu!

— De ce nu?

Nu mult după ce o legase pe Birgitte ca Străjer, Elayne se hotărâse ca, atunci când avea să îl lege şi pe Rand, să-l pună să promită că o să asculte de ea, măcar atunci când era important. De curând se hotărâse să mai adauge ceva. Trebuia să-i răspundă la întrebări. Birgitte răspundea când avea ea chef, le evita când voia, iar câteodată îşi lua o expresie încăpăţânată, ca atunci, de exemplu.

— Zi-mi de ce nu şi, dacă este un motiv bun, nu o să-ţi mai cer asta niciodată.

La început Birgitte se uită urât, apoi o înşfacă pe Elayne de-o mână, târând-o spre intrarea pe o ulicioară. Trecătorii le

aruncau doar câte o privire în treacăt, iar Areina rămase unde era, şi mai întunecată la faţă, însă chiar şi aşa Birgitte se uită cu grijă înjur înainte de a vorbi în şoaptă.

— De fiecare dată când Roata m-a scos la iveală, m-am născut, am trăit şi am murit fără să am habar că sunt legată de Roată. Am ştiut asta doar între vieţi, în ***Tel'aran'rhiod.*** Câteodată am devenit cunoscută, chiar faimoasă, dar eram ca oricine altcineva, nu o eroină din legende. De data asta am fost smulsă, nu ţesută. Pentru prima dată de când sunt în carne şi oase, ştiu cine sunt. Pentru prima dată, şi alţi oameni pot afla. Thom şi Juilin ştiu; nu au spus nimic, dar sunt sigură. Nu se uită la mine ca la alţi oameni. Dacă le-aş spune că urmează să mă urc pe un munte de sticlă şi să ucid cu mâinile goale un uriaş, m-ar întreba doar dacă am nevoie de ajutor, şi nu s-ar aştepta să am.

— Nu înţeleg, zise încet Elayne, iar Birgitte oftă şi îşi lăsa capul să-i cadă.

— Nu ştiu dacă mă pot ridica la aceste aşteptări. În alte vieţi am făcut ceea ce trebuia să fac, ceea ce părea drept, suficient pentru Maerion sau Joana, sau oricare altă femeie. Acum, ***sunt Birgitte*** din poveşti. Toată lumea care ştie ***are aşteptări.*** Mă simt ca o dansatoare-pană intrând într-un conclav Tovan.

Elayne nu întrebă nimic. Când Birgitte menţiona lucruri din vieţile anterioare, explicaţiile te zăpăceau de obicei şi mai mult.

— Asta e o prostie, zise fermă luând-o de braţe. Eu ştiu, şi nu mă aştept să ucizi uriaşi. Nici Egwene nu se aşteaptă. Ştie deja.

— Atâta vreme cât nu recunosc, bombăni Birgitte, e ca şi cum nu ar şti. Nu te obosi să-mi zici că şi asta este o prostie; ştiu că e, dar nu schimbă cu nimic lucrurile.

— Atunci ce zici de asta? Ea este Suprema Amyrlin, iar tu eşti Străjer. Merită încrederea ta. Are nevoie de ea.

— Nu mai termini odată cu ea? întrebă Areina de la un pas distanţă. Dacă tot ai de gând să pleci şi să mă laşi, ai putea

măcar să mă ajuţi să învăţ să trag cu arcul, aşa cum ai zis că o să faci.

— O să mă gândesc, îi spuse Birgitte lui Elayne în şoaptă. Intorcându-se către Areina, o prinse pe femeie de coadă, de la baza gâtului. O să vorbim şi de trasul cu arcul, zise împingând-o pe stradă, dar mai întâi o să vorbim despre maniere.

Clătinând din cap, Elayne îşi aduse brusc aminte de Aviendha şi plecă grăbită. Casa nu era departe.

Îi luă o clipă să o recunoască pe Aviendha. Elayne era obişnuită să o vadă în ***cadin'sor,*** cu părul roşcat tuns scurt, nu în fustă şi bluză şi şal, cu părul mai jos de umeri, strâns cu o pânză. La prima vedere nu părea să fie în dificultate. Aşezată ciudat într-un scaun – Aielii nu erau obişnuiţi cu scaunele – părea să soarbă ceai în linişte, împreună cu alte cinci surori, aşezate în cerc într-un salon. Casele care adăposteau Aes Sedai aveau saloane, deşi Elayne şi Nynaeve încă se înghesuiau în cămăruţa lor minusculă. Insă, la o privire mai atentă, Aviendha arunca priviri de animal hăituit către Aes Sedai, pe deasupra ceştii de ceai. Nu avu timp să se uite mai bine. Văzând-o, Aviendha sări în picioare, lăsându-şi ceaşca pe podeaua curată. Elayne nu văzuse mulţi Aieli în afara Stâncii din Tear, dar ştia că îşi ascund emoţiile, iar Aviendha făcea asta foarte bine. Acum însă pe chip i se citea limpede suferinţa.

— Îmi pare rău, le spuse Elayne, dar trebuie să v-o răpesc puţin. Poate o să aveţi ocazia să mai vorbiţi ceva mai târziu.

Câteva surori ezitară, de parcă ar fi fost gata să protesteze, deşi nu ar fi avut cum. Era de departe cea mai puternică din încăpere, cu excepţia Aviendhei, şi niciuna din ele nu făcea parte dintre conducătoarele de Ajah sau din micul cerc al lui Sheriam. Era foarte mulţumită că nu era şi Myrelle acolo, căci locuia în acea casă. Elayne alesese Ajah Verde, şi fusese acceptată, doar ca să descopere că Myrelle era conducătoarea Ajah Verde în Salidar. Myrelle, care nu era Aes Sedai nici măcar de cincisprezece ani. Din ce auzise până atunci, Elayne ştia că în

Salidar erau Verzi care purtau şalul de peste cincizeci de ani, deşi niciuna dintre ele nu avea un fir de păr cărunt. Dacă ar fi fost Myrelle acolo, toată puterea ei nu ar fi contat nici cât negru sub unghie, dacă bunăoară conducătoarea propriei Ajah ar fi vrut s-o reţină pe Aviendha. Dar aşa, doar Shanam, o soră Albă cu ochi mari, îndrăzni să deschidă gura, pentru a o închide la loc, îmbufnată, când Elayne ridică o sprânceană întrebătoare la ea. Cele cinci tăceau cu obstinaţie, dar Elayne ignoră tensiunea.

— Vă mulţumesc, spuse cu un zâmbet pe care nu-l simţea.

Aviendha ridică o legătură în spate, dar ezită până când Elayne îi spuse să vină. În stradă, Elayne îi zise:

— Îmi pare rău. O să am grijă să nu se mai întâmple; era sigură că ea putea reuşi măcar atâta lucru sau dacă nu, măcar Egwene, cu siguranţă. Îmi e teamă că nu sunt multe locuri în care putem vorbi singure. Camera mea e destul de fierbinte acum. Am putea încerca să găsim puţină umbră sau să bem nişte ceai, dacă nu te-au umplut deja cu el.

— Camera ta.

Nu era un răspuns răstit, dar Aviendha nu avea chef să vorbească, nu încă. Brusc, ţâşni după o căruţă care trecea, plină de lemne de foc, şi înşfacă o creangă mai lungă decât braţul ei şi mai groasă decât degetul cel mare. Se întoarse din nou lângă Elayne şi începu să o cureţe de coajă cu cuţitul de la brâu. Curăţă ramurile mai mici cu lama ascuţită ca un brici. Suferinţa îi dispăruse de pe chip. Acum părea hotărâtă.

Elayne se uita la ea cu coada ochiului în timp ce mergeau. Nu ar fi putut crede că Aviendha voia să-i facă vreun rău, indiferent ce spunea japiţa aia de Mat Cauthon. Dar poate totuşi… Ştia puţin despre ***ji'e'toh,*** Aviendha îi explicase câteva lucruri când fuseseră împreună în Stâncă. Poate Rand spusese sau făcuse ceva. Poate că acel labirint complicat de obligaţii şi onoare îi cereau Aviendhei să… Nu părea posibil. Şi totuşi…

Când ajunseră în camera ei, se decise să vorbească ea prima despre asta. Aşezându-se în faţa ei – fără să îmbrăţişeze ***saidarul*** în mod deliberat – spuse:

— Mat susţine că ai venit să mă omori.

— Cei din ţinuturile umede înţeleg mereu totul pe dos, clipi Aviendha mirată; puse băţul şi cuţitul de la brâu lângă patul lui Nynaeve.

— Aproape-sora Egwene m-a rugat să-l păzesc pe Rand al'Thor pentru tine, iar eu am promis să fac asta; legătura din spate şi şalul aterizară lângă uşă. Am ***toh*** către ea, dar unul şi mai mare către tine; îşi deschise nasturii bluzei, scoţând-o peste cap, apoi îşi lăsă cămaşa de corp să cadă în talie. Îl iubesc pe Rand al'Thor şi m-am culcat odată cu el. Am ***toh*** şi te rog să mă ajuţi să mi-l împlinesc; se întoarse cu spatele, îngenunchind în locul strâmt. Poţi folosi băţul sau cuţitul, dacă doreşti; ***toh***-ul este al meu, dar alegerea este a ta; îşi înclină bărbia, întinzându-şi gâtul cu ochii închişi. Indiferent ce alegi, eu accept.

Elayne crezu că o lasă genunchii. Min spusese că a treia femeie va fi periculoasă, dar Aviendha? „Stai! Azis că… cu Rand!" Mâinile îi zvâcniră către cuţit, apoi îşi încrucişă braţele, prinzându-şi mâinile.

— Ridică-te. Şi pune-ţi bluza înapoi. Nu o să te lovesc…

Doar de câteva ori? îşi încleştă braţele şi mâinile.

— … şi ***cu siguranţă*** nu o să ating cuţitul. Te rog, ia-l de aici!

I l-ar fi dat ea celeilalte femei, dar nu era sigură că era bine să pună mâna pe o armă atunci.

— Nu ai ***toh*** către mine; asta era fraza, parcă. Îl iubesc pe Rand, dar nu îmi pasă dacă îl iubeşti şi tu. Minciuna aia îi ardea limba; Aviendha chiar ***se culcase*** cu el?

Răsucindu-se pe genunchi, Aviendha se încruntă.

— Nu sunt sigură că înţeleg. Propui să îl împărţim? Elayne, suntem prietene, dar trebuie să fim apropiate ca surori dintâi, dacă e să devenim surori de soţ. O să treacă timp să aflăm dacă puteam fi astfel.

Egwene îşi închise gura, dându-şi seama că rămăsese cu ea deschisă.

— Presupun că da, zise ea pierită. Min tot spusese că o să-l împartă, dar nu în felul ăla! Chiar şi gândul era indecent!

— Este puţin mai complicat decât ştii tu. Mai există o femeie care-l iubeşte.

Aviendha sări în picioare atât de repede, că păru să răsară brusc în faţa ei.

— Cum o cheamă, întrebă cu ochii aprinşi, ţinând cuţitul în mână.

Elayne râse. „Acum vorbeşte de împărţit, apoi este fioroasă ca… ca… ca mine“, se gândi ea, deloc mulţumită. Ar fi putut fi mai rău, mult mai rău. Ar fi putut fi Berelain. Şi, dacă tot trebuia să fie cineva, putea foarte bine să fie Aviendha. „Şi ar trebui să mă obişnuiesc cu acest gând, în loc să bat cu piciorul în pământ ca o copiliţă.“ Se aşeză pe pat, împreunându-şi mâinile în poală.

— Pune chestia aia în teacă şi aşază-te, Aviendha! Şi trage-ţi hainele pe tine, te rog! Am multe să-ţi spun. Această femeie – prietena mea, aproape-sora mea – numită Min…

Aviendha se îmbrăcă, dar se scurse mult timp până se aşeză jos, şi mai mult până când Elayne o convinse că nu trebuie să-şi unească forţele să o aranjeze pe Min. Într-un final, fu de acord măcar cu atât. Spuse, fără tragere de inimă:

— Trebuie să o cunosc. Nu o să-l împart cu o femeie pe care nu o pot iubi ca pe o soră dintâi, zise privind-o cu atenţie pe Elayne, apoi oftă.

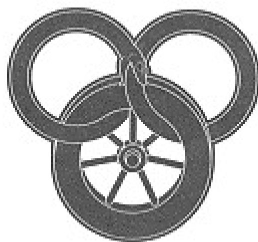
Aviendha se gândea că ar putea să-l împartă cu ea. Min era gata să o facă. Era singura normală din cele trei? După harta de sub salteaua ei, Min ar trebui să ajungă curând în Caemlyn sau poate deja ajunsese. Nu ştia ce ar fi vrut să se întâmple, doar ca Min să se folosească de ce vedea pentru a-l ajuta. Min trebuia să stea aproape de el. În timp ce Elayne trebuia să meargă la Ebou Dar.

— Este ceva vreodată simplu în viaţă, Aviendha?

— Nu când e un bărbat la mijloc.

Elayne nu ştia de ce era mai surprinsă, de faptul că râdea sau de faptul că râdea şi Aviendha.

CAPITOLUL 41

O ameninţare

CĂLĂRIND ÎNCET SUB SOARELE NECRUŢĂTOR AL DIMINEŢII, Min nu vedea mare lucru din Caemlyn. Abia observa oamenii şi lecticile, căruţele şi trăsurile care aglomerau străzile, croindu-şi drum printre ele pe iapa sa. Unul dintre visurile ei fusese să locuiască într-un oraş mare, să călătorească în locuri necunoscute, dar în acea zi treceau nevăzute pe lângă ea turnurile colorate, acoperite cu ţigle strălucitoare şi vederile de vis, în timp ce strada ocolea un deal. Se uita mai atentă la grupurile de Aieli mergând cu paşi mari prin mulţime, făcând gol în jurul lor, la fel şi la patrulele de călăreţi cu nasuri vultureşti, adesea bărboşi, dar asta fiindcă îi aduceau aminte de poveştile pe care începuse să le audă încă de când era în Murandi. Merana fusese mânioasă din cauza lor, dar şi a urmelor carbonizate ale trecerii celor juraţi Dragonului, peste care dăduseră de două ori, însă Min se gândea că şi celelalte Aes Sedai erau îngrijorate. Şi, cu cât se vorbea mai puţin de amnistia lui Rand, cu atât era mai bine.

La marginea unei pieţe, în faţa Palatului Regal, trase de frâiele Rozei Sălbatice şi îşi şterse grijulie chipul cu o batistă cu marginile dantelate, pe care o băgă apoi înapoi în mânecă. Doar câţiva oameni erau răspândiţi în marele oval, poate şi fiindcă Aielii păzeau intrarea principală în palat. Alţi Aieli erau în balcoane sau păşeau ca nişte leoparzi pe pasarelele înalte, mărginite de coloane. Leul Alb al Andorului flutura în bătaia unei brize deasupra celui mai înalt dom al palatului. O altă flamură, stacojie, flutura pe unul dintre turnuri, ceva mai jos, ridicată de briză suficient de mult pentru a se putea vedea vechiul simbol Aes Sedai, negru şi alb.

Aielii aceia o făceau să fie bucuroasă că refuzase oferta de a fi însoţită de doi Străjeri, căci bănuia că ar fi ieşit scântei între ei şi Aieli. De fapt, nu fusese chiar o ofertă şi o refuzase strecurându-se cu o oră mai devreme, după ceasul de pe policioara şemineului din han. Merana era din Caemlyn şi, când ajunseseră înaintea zorilor, îi dusese direct la ceea ce ea spunea că este cel mai bun han din Noul Oraş.

Nu Aielii o făceau pe Min să stea acolo. Nu în întregime, deşi auzise tot soiul de istorii cumplite despre Aielii cu văluri negre. Avea haina şi pantalonii din cea mai bună şi mai fină lână care se găsea în Salidar, într-un roz pal, cu mici flori albastre şi albe brodate la guler şi manşete şi pe exteriorul pantalonilor. Avea şi cămaşă croită ca pentru un băiat, dar dintr-o mătase crem. În Baerlon, după ce murise tatăl ei, mătuşile încercaseră să o transforme într-o femeie decentă şi cuviincioasă, cum ziceau ele, deşi se părea că mătuşa Miren înţelesese că, după ce alergase zece ani prin mine în haine de băiat, putea fi cam greu să o vâre într-o rochie. Încercaseră totuşi, dar se opusese cu aceeaşi îndărătnicie cu care refuzase să înveţe să folosească acul. In afară de nefericitul episod când servise la mese la Popasul Minerului – un loc dur, şi nu stătuse mult, însă Rana, Jan şi Mirena fuseseră pline de emfază când aflaseră, deşi avea douăzeci de ani pe-atunci – în afară de atunci, niciodată nu mai

purtase rochie de bunăvoie. Acum se gândea că poate ar fi fost mai bine să fi pus să i se facă una, în loc de haină şi pantaloni. O rochie de mătase, cu o tăietură strânsă pe corp, joasă şi…

„Trebuie să se mulţumească cu mine aşa cum sunt, se gândi ea, trăgând nervoasă de frâie. Nu mă schimb pentru niciun bărbat.“ Doar că, până nu demult, veşmintele ei ar fi fost la fel de simple ca acelea ale unui fermier, părul nu i-ar fi fost cârlionţat până la umeri, iar o mică voce îi şoptea: „Ai să fii ceea ce vrea el să fii“. Alungă ideea aşa cum l-ar fi alungat pe un grăjdar prea insistent şi îi dădu ghes cu blândeţe Rozei Sălbatice. Ura însăşi ideea ca o femeie să fie slabă când venea vorba de bărbaţi. Avea doar o singură problemă: era sigură că o să afle curând cum era ea însăşi.

Coborî de pe cal în faţa porţilor palatului şi mângâie animalul spunându-i că nu voise să-l lovească, în timp ce arunca priviri nesigure către Aieli. Jumătate erau femei, şi toate mult mai înalte decât ea, cu o singură excepţie. Cei mai mulţi bărbaţi erau la fel de înalţi ca Rand, unii chiar şi mai mult. Toţi se uitau la ea – păreau că supraveghează totul, dar mai ales pe ea – şi nici măcar unul nu clipea. Păreau gata să ucidă, înarmaţi cu suliţe şi scuturi, arcuri pe spate şi tolbe cu săgeţi la şold şi cuţite grele la brâu. Fâşiile negre de pânză care le atârnau pe piept erau probabil vălurile. Auzise că Aielii nu te ucideau până nu-şi puneau vălurile negre pe chipuri. „Sper că este aşa.“

Se adresă celei mai scunde femei. Cu chipul bronzat parcă cioplit din lemn, înconjurat de un păr roşcat şi la fel de scurt cum îl avusese şi Min, era chiar şi mai scundă decât ea.

— Am venit să îl văd pe Rand al’Thor, zise ea uşor nesigură. Dragonul Renăscut; oare clipea vreunul din ei? Mă numesc Min. Mă cunoaşte şi am un mesaj important pentru el.

Femeia cu păr roşcat se întoarse către celelalte, gesticulând repede cu mâna liberă. Femeile izbucniră în râs, în timp ce ea se întorcea.

— O să te duc la el, Min. Dar, dacă nu te cunoaşte, o să pleci mult mai repede decât ai venit; unele femei râseră din nou. Mă numesc Enaila.

— Mă cunoaşte, le spuse Min, roşind. Avea o pereche de cuţite ascunse pe mâneci, pe care Thom Merrilin îi arătase cum să le folosească, dar avea senzaţia că femeia ar fi putut să i le ia din mâini şi să-i jupoaie pielea de pe ea cu ele.

— Trebuie să-mi iau şi iapa înăuntru? Nu cred că Rand vrea să o vadă şi pe ea.

Spre surpriza ei, câţiva Aieli începură să chicotească, iar buzele Enailei se contorsionară de parcă ar fi vrut să facă acelaşi lucru. Un bărbat veni să ia calul – Min avea senzaţia că şi el este Aiel, în pofida ochilor lăsaţi în pământ şi a straielor albe –, apoi o urmă pe Enaila dincolo de porţi, printr-o curte lată, în interiorul palatului. Era aproape o uşurare să vadă grăbindu-se pe coridoarele decorate cu tapiserii servitori în livrele roşu cu alb, aruncând priviri prudente către Aieli, dar nu mai mult decât ar fi privit un câine ciudat. Crezuse că o să găsească palatul plin doar de Aieli, pe Rand înconjurat de ei, înveşmântat poate cu straie în nuanţe de brun, cenuşiu şi verde, uitându-se la ea fără să clipească.

Enaila se opri în faţa uşilor înalte şi late, sculptate cu lei, deschise, agitându-şi mâna cu repeziciune la Aielii care stăteau de pază. Erau numai femei. Una dintre ele, cu păr de culoarea spicelor, mult mai înaltă decât majoritatea bărbaţilor, îi răspunse la fel.

— Aşteaptă aici, îi spuse Elaina, intrând înăuntru.

Min făcu un pas către ea, iar femeia cu părul ca spicele îi puse neglijent în faţă o lance. Sau poate nu neglijent, dar nu îi mai păsa. Îl putea vedea pe Rand.

Stătea pe un tron aurit, parcă făcut în întregime din Dragoni, într-o haină roşie brodată cu fire de aur, ţinând în mâini un soi de suliţă cu ciucuri verzi şi albi. În spatele lui era un alt tron, urcat pe un piedestal, tot aurit, dar cu un leu desenat în pietre

preţioase, albe şi roşii. Tronul Leului, cum se zvonea. Nu i-ar fi păsat atunci nici dacă el l-ar fi folosit să-şi sprijine picioarele. Părea obosit. Era atât de frumos, că o durea inima. În jurul capului, îi dansau încontinuu imagini. Cu femeile Aes Sedai şi Străjerii, încerca să scape de torentul de imagini. Nu-şi mai putea da seama ce însemnau, dar erau întotdeauna acolo. Cu Rand, trebuia să se forţeze să le vadă, căci altfel s-ar fi uitat doar la chipul său. Una dintre acele imagini apărea de fiecare dată când îl vedea. Mii de lumini strălucitoare, precum stelele sau licuricii se repezeau într-un întuneric dens, încercând să-l umple, dar erau înghiţite de el. Acum păreau că sunt mai multe lumini ca niciodată, dar întunecimea le înghiţea şi mai repede. Şi mai era ceva, ceva nou, o aură de galben, brun şi purpuriu, care îi făcu stomacul să se strângă.

Încercă să-i vadă pe nobilii care era în faţa lui – cu siguranţă asta erau, în acele haine fin brodate şi rochii bogate de mătase –, dar nu era nimic de văzut. Asta era adevărat pentru cei mai mulţi oameni, tot timpul, iar când vedea ceva de cele mai multe ori nu avea idee ce ar fi putut să însemne. Chiar şi aşa, îşi îngustă privirea, străduindu-se. Dacă ar fi putut desluşi o singură imagine, o singură aură, i-ar fi putut fi de folos. Dacă se lua după poveştile pe care le auzise de când intrase în Andor, el ar fi avut nevoie de tot ajutorul din lume.

Oftând din rărunchi, renunţă. Nu ajuta la nimic să privească printre ochii întredeschişi şi să se chinuie, dacă nu era nimic de văzut.

Deodată îşi dădu seama că nobilii se retrăgeau, Rand era în picioare, iar Enaila îi făcea semn să intre. Rand zâmbea. Min crezu că o să-i sară inima din piept. Deci aşa simţeau toate acele femei de care râsese, care se aruncau la picioarele unui bărbat. Nu, nu era o fetişcană fluşturatică; era mai în vârstă ca el şi se sărutase prima oară când el încă era convins că cea mai mare distracţie din lume era să scape de îngrijitul oilor… „Lumină, fă să mă ţină genunchii.“

Aruncându-şi neglijent Sceptrul Dragonului pe tronul pe care stătuse, Rand sări de pe platformă, grăbindu-se de-a lungul sălii. De îndată ce ajunse la Min, o luă în braţe, răsucind-o şi aruncând-o în aer, iarăşi şi iarăşi, până când Dyelin şi ceilalţi plecară. Câţiva dintre ei se holbară la ea, dar n-aveau decât.

— Pe Lumină, Min, e atât de bine să te văd iarăşi! râse el.

Mult mai bine decât trăsăturile de piatră ale lui Dyelin sau ale lui Ellorien. Dar, dacă Aemlyn şi Arathelle şi Pelivar şi Luan şi toţi, absolut toţi, şi-ar fi declarat bucuria că Elayne se afla în drum spre Caemlyn, în loc să se uite la el cu neîncredere sau chiar cu „mincinosule!“ în priviri, ar fi fost la fel de bucuros.

Când o aşeză din nou pe podea, Min se sprijini de pieptul lui, strângându-l în braţe şi respirând greu.

— Îmi pare rău, zise el. Nu am vrut să te ameţesc. Doar că sunt foarte fericit să te văd.

— Ei bine, m-ai ameţit, cioban prostuţ, mormăi ea cu faţa îngropată în pieptul lui; trăgându-se înapoi, se uită lung la el printre genele lungi. Călătoresc de foarte mult timp, am ajuns în toiul nopţii sau aş fi putut să ajung, iar tu mă arunci de colo colo ca pe un sac de ovăz. Nu ai învăţat niciodată să te porţi?

— Prostuţ, râse el încet. Min, poţi să crezi că sunt un mincinos, dar mi-a fost dor să te aud zicându-mi astfel.

Nu îi spuse nimic, îl cerceta doar cu privirea. Genele ei erau mai lungi decât îşi amintea Rand.

Dându-şi seama unde erau, o luă de mână. Camera Tronului nu era locul potrivit să-ţi întâlneşti vechii prieteni.

— Haide, Min. Putem bea nişte punci rece în camera mea de zi. Somara, mă duc la mine în apartament, poţi să le laşi să plece pe toate.

Somara nu părea foarte mulţumită, dar dădu drumul să plece Fecioarelor, cu excepţia Enailei şi a ei înseşi. Ambele arătau puţin îmbufnate, lucru greu de înţeles. Îi permisese Somarei să aducă atât de multe trupe în interiorul palatului pentru că veniseră Dyelin şi ceilalţi. Bashere era din acelaşi motiv în

tabăra călăreţilor, la miazănoapte de oraş. Fecioarele erau acolo ca avertisment, iar Bashere era în tabără pentru că ar fi putut fi prea multe avertismente. Spera ca ambele Fecioare să nu plănuiască să fie prea materne în acea zi. Făceau pe rând de gardă, mai mult decât ar fi trebuit, i se părea, iar Nandera fusese la fel de neclintită ca Sulin, când venise să-i spună ce avea de făcut fiecare. Putea comanda ***Far Dareis Mai,*** dar nu era Fecioară, şi restul nu îl privea pe el.

În timp ce Rand o ducea de mână, Min studie tapiseriile de pe coridor. Se uită la cuferele şi mesele încrustate, la vasele aurii şi vazele înalte din porţelan făurite de Oamenii Mării, care ornau firidele. Le măsură din cap până în picioare pe Enaila şi Somara, de câte trei ori pe fiecare. Dar nici nu se uită la el, nici nu spuse vreun cuvânt. Mâna lui o acoperea pe a ei şi îi putea simţi pulsul bătând nebuneşte la încheietură. Spera ca ea să fie cu adevărat mânioasă că o învârtise prin aer.

Spre marea sa uşurare, Somara şi Enaila se aşezară de fiecare parte a uşii apartamentului său, deşi amândouă se uitară lung la el când ceru punci, şi Rand trebui să repete pentru a se face înţeles, în camera de zi, îşi dădu jos haina, aruncând-o peste un scaun.

— Stai jos, Min. Stai jos. Odihneşte-te şi relaxează-te. Punciul va veni imediat. Trebuie să-mi povesteşti totul. Unde ai fost, cum ai ajuns aici, de ce ai ajuns în toiul nopţii. E periculos să călătoreşti noaptea, Min. Acum mai mult ca niciodată. O să-ţi dau cele mai bune camere din Palat – mă rog, aproape cele mai bune; astea sunt cele mai frumoase – şi o escortă Aiel să te însoţească oriunde vrei să te duci. Oricare bătăuş de stradă va băga capul la cutie, dacă nu cumva va fugi cu coada între picioare după colţul vreunei clădiri.

O clipă crezu că ea va râde, rămasă în pragul uşii, dar trase adânc aer în piept scoţând o scrisoare dintr-un buzunar.

— Nu pot să-ţi spun de unde am venit – am promis, Rand –, dar Elayne este acolo şi…

— Salidar, zâmbi el la uimirea ce se citea pe chipul ei. Ştiu câteva lucruri, Min. Poate mai mult decât cred unii că ştiu.

— Văd… Văd că ştii, spuse ea slab; îi împinse scrisoarea în mâni, apoi făcu un pas înapoi, adăugând cu voce fermă: Am jurat că prima dată îţi voi da scrisoarea. Citeşte-o.

Recunoscu sigiliul, un crin pe o ceară galbenă, întunecată, şi numele său în caligrafia curgătoare a lui Elayne. Ezită înainte de a o deschide. Despărţirile scurte erau cele mai bune, şi el reuşise una, dar cu scrisoarea în mâini, nu se putea opri. Citi, se aşeză jos, peste haină, apoi citi din nou. Era cu siguranţă scurtă.

Rand,

Mi-am exprimat clar sentimentele faţă de tine. Să ştii că nu s-au schimbat. Sper să simţi şi tu acelaşi lucru pentru mine.

Min te poate ajuta, dacă vei asculta de ea. O iubesc ca pe o soră, şi sper să o iubeşti şi tu.

Elayne

Probabil i se terminase cerneala, căci ultimele rânduri erau o scrijelitură grăbită, diferite de primele, scrise cu eleganţă. Min îşi răsucise capul, încercând discret să citească scrisoarea, dar, când se ridică să-şi pună din nou haina – omuleţul cel gras ***angreal*** era în buzunar –, ea se trase înapoi.

— Chiar toate femeile încearcă să mă facă să-mi pierd minţile? bombăni el.

— Ce?

Rand se uită la scrisoare, vorbind aproape singur:

— Elayne este atât de frumoasă că nu mă pot abţine să nu mă holbez la ea, dar jumătate din timp nu ştiu dacă vreau să o sărut sau să îngenunchez la picioarele ei. Adevărul fie spus, uneori aş vrea să îngenunchez şi să o… venerez, fie Lumina cu mine! Zice aici că ştiu cum simte ea. Două scrisori mi-a trimis înainte de asta, una plină de dragoste, în cealaltă îmi spunea că nu vrea să mai aibă niciodată de-a face cu mine. De câte ori nu mi-am dorit ca prima să fie adevărată şi a doua un fel de glumă sau o greşeală, sau… Şi Aviendha. Şi ea este frumoasă, dar

fiecare clipă cu ea este o luptă. Fără pupături de la ea, şi nu mă îndoiesc cum simte.

Era încă şi mai fericită să scape de mine decât eu de ea. Doar că mă aştept să o văd ori de câte ori întorc capul şi, când văd că nu e acolo, parcă simt că lipseşte ceva din mine. Îmi lipseşte lupta şi sunt momente în care mă trezesc gândind: „Pentru unele lucruri merită să lupţi".

Ceva din tăcerea ei îl facu să se uite la ea. Se uita la el cu un chip la fel de lipsit de expresie ca al unei Aes Sedai.

— Nu ţi-a spus nimeni niciodată că nu e politicos să vorbeşti cu o femeie despre alta? zise cu o voce absolut plată. Cu atât mai puţin despre două.

— Min, tu-mi eşti prietenă, protestă el. Nu mă gândesc la tine ca la o femeie.

Spusese un lucru greşit şi îşi dăduse seama de îndată de deschisese gura.

— Oh?

Aruncându-şi haina, îşi puse mâinile pe şolduri. Dar nu era bine cunoscuta atitudine furioasă. Încheieturile îi erau răsucite, astfel ca degetele să fie îndreptate în sus, iar asta făcea cumva ca lucrurile să fie foarte diferite… stătea cu un genunchi îndoit, iar asta… Parcă o vedea pentru prima dată; nu doar Min, dar şi felul în care arăta. Nu purta haina şi pantalonii simpli, obişnuiţi, ci erau de un roşu-pal, brodaţi. Nu purta părul tăiat scurt, care de obicei abia îi acoperea urechile, ci cârlionţi care îi atingeau gâtul.

— Arăt ca un băiat?

— Min, eu…

— Arăt ca un bărbat? Ca un cal? Dintr-o mişcare scurtă ajunse la el şi i se puse în poală.

— Min, zise uluit, ce faci?

— Te conving că sunt femeie, prostănacule. Nu arăt ca o femeie? Nu miros ca o femeie?

Mirosea vag a flori, acum îşi dădea seama.

— Nu mă simţi ca pe… Suficient cu asta. Răspunde la întrebări, ciobanule.

„Ciobanul“ şi „prostănacul“ îi liniştiră alarma. Adevărul era că i părea că era foarte frumoasă, aşa cum stătea acolo. Dar era Min, cea care credea despre el că era un băiat de la ţară care avea încă fân în păr şi nu foarte multă minte în cap.

— Pe Lumină, Min, ştiu că eşti o femeie! Nu am vrut să te insult. Îmi eşti prietenă. Doar că mă simt în largul meu cu tine. Cu tine, nu contează dacă mă fac de râs. Ţie îţi pot spune lucruri pe care nu le pot spune nimănui altcuiva, nici măcar lui Mat sau lui Perrin. Când sunt în preajma ta, mi se topeşte încordarea şi mi se relaxează muşchii umerilor despre care nici nu-mi dădeam seama că erau încordaţi. Nu înţelegi, Min? îmi place să fiu lângă tine. Mi-a fost dor de tine.

Încrucişându-şi braţele, se uită la el cu coada ochiului, încruntată. Piciorul îi tresărea; dacă ar fi ajuns la podea, ar fi bătut în ea.

— Toate astea despre Elayne. Şi această… Aviendha. Cine e, până la urmă? Mie mi se pare că le iubeşti pe amândouă. Oh, nu te mai fâţâi! îmi datorezi nişte răspunsuri. Auzi, să zici că nu sunt o… Răspunde-mi. Le iubeşti pe amândouă?

— Poate că da, răspunse el încet. Să mă ajute Lumina, uneori cred că da. Mă face asta un desfrânat, Min, sau poate un prost lacom?

Min deschise şi închise gura. Îşi smuci capul cu o mişcare mânioasă, strângându-şi buzele. El se grăbi să vorbească, înainte ca ea să îi poată spune care din ele este mai potrivită pentru el; nu voia să audă asta de la ea.

— Nu prea mai contează acum. Am rezolvat. Am trimis-o de aici pe Aviendha şi nu o s-o las să se întoarcă. Iar eu nu o să mă apropii nici la o milă de Elayne sau zece, dacă reuşesc.

— Pentru numele lui…! De ce, Rand? Ce îţi dă dreptul să iei o astfel de hotărâre în locul lor?

— Min, nu înţelegi? Sunt o ţintă. Oricare femeie pe care o iubesc devine şi ea o ţintă. Chiar dacă săgeata este îndreptată către mine, ar putea să o lovească. Iar săgeata ar putea fi îndreptată către una dintre ele.

Respirând greu, se rezemă de spătar, cu mâinile pe braţele scaunului. Ea se răsuci puţin, studiindu-l cu cea mai serioasă expresie pe care o văzuse pe chipul ei vreodată. Min obişnuia să zâmbească mereu, să fie tot timpul amuzată de câte ceva. Dar acum nu era, iar el, la rândul lui, stătea serios.

— Lan mi-a spus că eu şi el suntem la fel, din anumite puncte de vedere, şi este adevărat. El spunea că sunt oameni care radiază înjur moartea. El. Eu. Când un astfel de om se îndrăgosteşte, cel mai frumos dar pe care îl poate face femeii iubite este să plece cât mai departe. Înţelegi, nu?

— Ceea ce înţeleg eu… zise ea tăcând o clipă. Foarte bine. Sunt prietena ta şi mă bucur că ştii asta, dar să nu-ţi imaginezi că o să renunţ. O să te conving eu că nu sunt nici bărbat, nici cal.

— Min, ţi-am spus că…

— Oh, nu, crescătorule de oi! Nu e suficient; se mişcă în braţele sale într-un mod care îl făcea să dorească să-şi dreagă vocea, apoi îi puse un deget în piept. Vreau lacrimi în ochii tăi când spui asta. Vreau salivă pe bărbie şi o voce tremurată. Să nu-ţi imaginezi că nu o să te fac să plăteşti.

Rand nu se putu abţine să nu izbucnească în râs.

— Min, ce bine e că eşti aici! Tot ce vezi e un ţărănuş din Ţinutul celor Două Râuri, nu-i aşa?

Chipul ei se schimbă fulgerător.

— Te văd pe tine, Rand, spuse, aproape în şoaptă. Te văd pe tine.

Min îşi drese vocea, apoi se aşeză cu eleganţă, punându-şi mâinile pe genunchi. Dacă putea sta cu eleganţă, cum se aşezase ea.

— Prin urmare, pot să continui să-ţi zic de ce am venit. Se pare că ştii de Salidar. Destul de multă lume o să se mire de lucru ăsta, sunt sigură. Ceea ce probabil nu ştii este că nu am venit singură. În Caemlyn a sosit o solie de la Salidar, ca să se întâlnească cu tine.

Lews Therin bombăni ca un tunet, undeva departe. Mereu se trezea când auzea de Aes Sedai, de când Alanna îl legase, aproape la fel de mult ca atunci când era în preajma lui Taim.

Lui Rand îi veni să zâmbească, cu toate bombănelile lui Lews Therin. Bănuise de când Min îi dăduse scrisoarea de la Elayne. Confirmarea era aproape o dovadă că erau înspăimântate, aşa cum bănuise. Cum ar fi putut fi altfel, rebele care fuseseră izgonite să se ascundă chiar la hotarul Mantiilor Albe? Mai mult ca sigur că şi-ar fi dorit să ştie cum s-ar fi putut târî înapoi în Turnul Alb, şi că îşi rodeau unghiile cum să dea din coadă şi să intre iar în graţiile Elaidei. Din câte auzise despre Elaida, nu aveau mari şanse, iar ele ştiau asta mai bine ca el. Dacă trimiseseră o solie la Dragonul Renăscut, omul care putea conduce Puterea, atunci cu siguranţă erau gata să-i accepte protecţia. Nu erau ca Elaida, care credea că poate fi cumpărat şi ţinut într-o colivie de nuiele ca o vrabie. Promisiunile vagi ale lui Egwene de a fi sprijinit de Aes Sedai erau pe cale să se îndeplinească.

— Cine a mai venit cu tine? întrebă. Poate o cunosc.

De fapt, nu prea cunoştea altă Aes Sedai cu excepţia lui Moiraine, care murise, dar întâlnise câteva. Dacă era una dintre ele, lucrurile ar fi putut fi ceva mai dificile. În vremea aia, chiar fusese un băiat de la ţară care tresărea ori de câte ori o Aes Sedai se uita la el.

— Nu este doar una, Rand. De fapt, sunt nouă; el tresări, iar ea continuă repede: Au vrut să te onoreze, Rand; de trei ori mai multe decât ar fi trimis la un rege sau la o regină. Merana – ea le conduce, e din Ajah Cenuşie Merana va veni singură aici în după-amiaza asta, şi niciodată nu va veni mai mult de una,

decât dacă tu te simţi confortabil. Şi-au luat camera la Coroana Trandafirilor, în Oraşul Nou. Practic, au luat tot hanul, cu alaiul de Străjeri şi servitori. Merana m-a trimis înainte, fiindcă te cunosc, să pregătesc drumul. Nu îţi vor răul, Rand, sunt sigură de asta.

— O viziune, Min, sau opinia ta?

Părea ciudat să poarte o conversaţie serioasă cu o femeie cuibărită la el în poală, dar, până la urmă, era Min. Asta făcea lucrurile să fie diferite. Trebuia doar să nu uite.

— Opinia mea, admise ea fără tragere de inimă. Rand, m-am uitat la ele în fiecare zi, tot drumul de la Salidar încoace. Dacă vreuna intenţiona să-ţi facă rău, aş fi văzut ceva. Nu-mi vine să cred că nu ar fi apărut nicio viziune, în tot acest timp.

Răsucindu-se, îi aruncă o privire îngrijorată, care se transformă repede în hotărâre.

— Trebuie să-ţi mai spun şi altceva, dacă tot a venit vorba de asta. Am văzut o aură în jurul tău, în Sala Tronului. Femei Aes Sedai îţi vor face rău. Femei care pot conduce, în orice caz. Totul era confuz, nu sunt sigură că vor fi neapărat Aes Sedai. Dar s-ar putea întâmpla de mai multe ori. Cred că de aceea totul era confuz.

El se uită la ea în linişte, iar Min îi zâmbi.

— Îmi place asta la tine, Rand. Accepţi ce pot face şi ce nu. Nu mă întrebi dacă sunt sigură sau când o să se întâmple. Nu mă întrebi niciodată lucruri pe care nu le ştiu.

— Bine, dar te întreb totuşi un lucru. Poţi fi sigură că Aes Sedai din viziunea ta nu sunt aceleaşi Aes Sedai cu care ai venit?

— Nu, răspunse ea simplu.

Ăsta era unul dintre lucrurile care îi plăceau la ea. Nu încerca niciodată să ocolească răspunsul.

„Trebuie să am grijă, şopti Lews Therin apăsat. Chiar şi aceste fetişcane antrenate pe jumătate pot fi periculoase dacă se strâng nouă la un loc. Trebuie…“

„Eu trebuie“, se gândi ferm Rand. Lews Therin avusese un moment de confuzie, apoi se cufundă iarăşi în neguri. Acum aşa făcea mereu, când Rand îi vorbea. Singura problemă era că Lews Therin părea să vadă şi să audă mai multe, şi părea hotărât să acţioneze în funcţie de asta. Nu mai fusese niciun incident în care să încerce să controleze ***saidinul,*** dar Rand devenise prudent. Omul voia să posede mintea şi trupul lui Rand, iar, dacă reuşea să preia controlul măcar o singură dată, Rand nu putea fi sigur că nu avea să fie pentru totdeauna. Lews Therin Telamon mergând şi vorbind, iar Rand redus la a fi doar o voce în capul său.

— Rand, zise Min neliniştită, nu te uita aşa la mine. Sunt de partea ta, dacă e vorba de a alege o tabără. Şi ar putea fi, un pic. Ele sunt convinse că o să le zic tot ce spui. Vor doar să ştie cum să se poarte cu tine, la ce să se aştepte, dar o să le spun doar ce vrei tu, iar, dacă vrei să mint, o voi face. Ele habar n-au de viziunile mele. Ele îţi aparţin ţie, Rand. Ştii că o să citesc pe cine vrei, inclusiv Merana şi celelalte.

Rand îşi alungă mârâitul, străduindu-se să aibă o voce blândă:

— Linişteşte-te, Min. Ştiu că eşti de partea mea.

Era purul adevăr. Să o suspecteze pe Min ar fi fost ca şi cum s-ar fi suspectat pe sine. Iar pentru moment îl liniştise şi pe Lews Therin, era timpul să se ocupe de acea Merana şi solia ei.

— Spune-le că pot veni trei deodată.

Aşa îl sfătuise Lews Therin în Cairhien, nu mai mult de trei o dată. Omul părea să creadă că poate face faţă la trei Aes Sedai. Părea mai mult decât condescendent la adresa celor care-şi ziceau acum Aes Sedai. Merana l-ar fi vrut calm înainte ca o singură Aes Sedai să se apropie de el. Să o lase să rumege ce însemna o invitaţie pentru trei.

— In afară de asta, niciuna dintre ele nu are voie să intre în Oraşul Interior fără permisiunea mea. Şi să nu încerce să conducă în preajma mea. Să le zici asta, Min! Voi şti în aceeaşi clipă în care îmbrăţişează Izvorul, şi nu voi fi mulţumit. Să le zici.

— Nici ele nu vor fi foarte mulţumite, oierule, zise ea sec, dar le voi spune.

Un zgomot puternic îl făcu pe Rand să întoarcă brusc capul.

În pragul uşii stătea Sulin, cu rochia ei roşu cu alb, atât de roşie în obraji, că cicatricea de pe chip părea şi mai albă decât de obicei. Părul ei alb crescuse de când îşi pusese livreaua, dar încă era mai scurt decât al celorlalţi servitori. Jupâneasa Harfor i-l făcuse bucle. Sulin ura asta. La picioarele ei căzuse o tavă de argint cu marginile lucrate în aur, cu pocale de argint încrustate cu aur, răsturnate pe jos. Carafa cu vin se clătină periculos, apoi se opri, printr-o minune, în picioare, deşi vinul se răspândise în tavă şi pe jos.

Min se ridicase deja pe jumătate când el o prinse de mână, trăgând-o înapoi. Era timpul să devină limpede ce hotărâse cu Aviendha, iar Min nu avea să se supere dacă îl ajuta. După o clipă de ezitare, se rezemă de el, sprijinindu-şi capul de pieptul lui.

— Sulin, zise el, o servitoare bună nu azvârle cu tăvi. Acum, ridic-o şi fă ceea ce trebuie.

Uitându-se întunecată la el, aproape tremura. Fusese o idee strălucită să-şi dea seama cum o putea lăsa să-şi împlinească ***toh-***ul, făcându-i în acelaşi timp viaţa mai uşoară. Sulin avea grijă acum de camerele lui şi aducea lucruri şi căra doar pentru el. Ura acest lucru, desigur, mai ales că el o vedea în fiecare zi, dar măcar nu-şi mai rupea spatele frecând toată ziua podele sau cărând un nesfârşit şir de găleţi cu apă pentru spălatul rufelor. Bănuia că ea ar fi preferat să-i vadă ruşinea fiecare Aiel de această parte a Osiei Lumii, în afară de el, dar îi uşurase considerabil munca şi conştiinţa, oarecum, iar, dacă îşi împlinea ***toh-ul*** mai devreme muncind pentru el, cu atât mai bine. Locul ei era în ***cadin'sor,*** ducându-şi suliţele, nu în livrea, împăturind cearşafuri.

Ridicând tava, păşi grăbită prin încăpere, împingând-o brutal pe o masă incrustată cu fildeş. Când se întoarse să plece, el îl zise:

— Ea este Min, Sulin. Îmi este prietenă. Ea nu cunoaşte obiceiurile Aiel şi aş fi foarte nemulţumit dacă i s-ar întâmpla ceva.

Tocmai îşi dăduse seama că Fecioarele ar putea avea propriile idei despre faptul că o trimisese departe pe Aviendha, iar acum ţinea în braţe o altă femeie. Propriile idei şi propriile căi de a rezolva problema.

— De fapt, dacă i se întâmplă ceva, o să consider că mi s-a întâmplat mie.

— De ce ar vrea cineva să-i facă rău femeii ăsteia, în afară de Aviendha? întrebă ea întunecată. Şi-a petrecut prea mult timp visând la tine, în loc să te înveţe ce trebuia. Scuturându-se, adăugă cu un mârâit: Seniore Dragon.

Bănuia că vrusese să fie un murmur. Sulin aproape căzu de două ori, încercând să facă o reverenţă, apoi ieşi trântind uşa în urma ei. Min îşi răsuci capul să se uite la el.

— Nu cred că am văzut în viaţa mea o servitoare ca asta – Rand, dacă ar fi avut un cuţit, te-ar fi înjunghiat.

— Poate mi-ar fi tras un şut, chicoti el, dar să mă înjunghie, niciodată. Crede că sunt fratele pe care şi l-a pierdut odinioară.

În ochii lui Min se citea confuzie, putea vedea în ei născându-se sute de întrebări.

— Este o poveste lungă. Am să ţi-o spun altă dată.

O parte a poveştii, în orice caz. Nimeni nu avea să ştie vreodată câte îndurase de la Enaila şi Somara şi de la alte câteva. Fecioarele ştiau, dar nimeni altcineva.

Melaine intră în felul celor din neamul Aiel, adică îşi băgă mai întâi capul pe uşă, se uită înjur, apoi intră cu totul. Niciodată nu-şi dăduse seama ce i-ar fi putut determina să nu mai intre. Căpetenii de clanuri, înţelepte sau Fecioare, cu toţii intrau peste el când se schimba, când era în pat sau în cadă. Apropiindu-se,

înţeleaptă cu păr auriu se aşeză cu picioarele încrucişate pe un covor, aranjându-şi fusta cu grijă în clinchetul podoabelor. Ochii ei verzi o priveau neutru pe Min.

De această dată, Min nu mai încercă să se ridice. De fapt, nu era sigur că nu o să aţipească, cum stătea sprijinită, cu capul lipit de pieptul lui, respirând încetişor. Ajunsese totuşi la Caemlyn în puterea nopţii. Brusc, îşi dădu seama că îşi ţinea mâna pe talia ei şi şi-o puse pe braţul scaunului. Ea oftă de parcă ar fi regretat şi se cuibări la pieptul lui. Sigur avea să adoarmă.

— Aduc veşti, zise Melaine şi nu sunt sigură care dintre ele este mai importantă. Egwene a plecat de la corturi. Se duce într-un loc numit Salidar, unde sunt Aes Sedai. Sunt femeile Aes Sedai care ar putea să te sprijine. Fiindcă aşa ne-a cerut ea, nu ţi-am vorbit până acum de ele, dar pot să îţi spun că sunt capricioase, indisciplinate, dispreţuitoare şi îngâmfate dincolo de orice raţiune.

Spre sfârşit, tonul fusese aprins, iar capul aplecat înainte. Deci, una dintre Vestitoarele în vise din Cairhien vorbise cu Melaine în vis. Doar atât ştia despre ce putea o Vestitoare în vise să facă şi, deşi i-ar fi putut fi de folos, arareori păreau dispuse să îl ajute. Dar toate acele lucruri despre nazuri şi aşa mai departe erau ceva nou. Cei mai mulţi din neamul Aiel se comportau de parcă aşteptau să fie loviţi de Aes Sedai, credeau că ar fi meritat asta şi se pregăteau să primească lovitura fără să clipească. Chiar şi înţeleptele vorbeau despre Aes Sedai pline de respect. Era evident că se schimbaseră câteva lucruri. Dar nu spuse decât: „Ştiu“. Dacă Melaine ar fi vrut să-i spună de ce, ar fi făcut-o fără să mai fie nevoie să întrebe el. Dacă nu avea de gând, nici nu mai avea rost să întrebe.

— Ştiu şi despre Egwene şi despre Salidar. Chiar acum sunt nouă în Caemlyn, venite din Salidar. Min a venit cu ele.

Min se mişcă la pieptul său, murmurând ceva. Lews Therin mormăia iarăşi, doar că prea încet ca să înţeleagă ce spune, iar

Rand era bucuros că era distras de ceva. Îi... plăcea ca Min să fie în braţele sale. Ar fi fost ofensată până la cer dacă ar fi ştiut. Dar poate că ar fi râs, având în vedere promisiunea că o să-l facă să plătească. Poate. Uneori Min putea fi ca argintul-viu.

Melaine nu se arătă surprinsă că ştia, nici măcar nu-şi aranjă şalul. De când se măritase cu Bael, părea mai... – „calmă“ nu era chiar cuvântul potrivit –, părea că începea să se agite ceva mai greu.

— Asta era cea de-a doua veste. Trebuie să ai grijă cu ele, Rand al’Thor, şi să ai o mână fermă. Nu respectă nimic altceva.

Da, cu siguranţă era o schimbare.

— Vei avea două fiice, murmură Min. Gemene, ca două picături de apă.

Dacă Melaine fusese calmă înainte, acum aproape că sări în picioare, cu ochii cât cepele.

— Cum poţi să...? începu uluită, apoi se opri să se reculeagă; continuă apoi cu o voce sugrumată: Până în dimineaţa asta nici eu nu eram sigură că voi avea un prunc. Cum poţi tu să ştii?

Min se ridică, aruncându-i lui Rand o căutătură pe care o ştia prea bine. Era vina lui, dintr-un motiv sau altul. Poate avea şi ea vreo vină, dar una foarte mică. Făcându-şi de lucru cu haina, se uita oriunde altundeva decât la Melaine, iar când în final privirea îi poposi iarăşi pe Rand, era aproape la fel cu prima. El o vârâse în povestea asta, era treaba lui să o scoată din impas.

— E în regulă, Min, zise el. Este o înţeleaptă şi probabil ştie lucruri care ţi-ar încreţi părul.

Doar că ea avea deja părul încreţit. Oare cum făceau femeile lucrul ăsta?

— Sunt sigur că o să promită să ţină secretul şi poţi avea încredere în promisiunile ei.

Melaine se grăbi să promită. Chiar şi aşa, Rand se mai alese cu altă căutătură înainte ca Min să se aşeze lângă Melaine. Reproş, poate. Cum se aşteptase să o scoată el din impas?

Melaine nu avea să uite dacă o ruga el, dar putea să ţină o promisiune şi un secret. Ţinuse suficiente secrete faţă de el.

Cu toate că nu avea nicio tragere de inimă, Min dădu explicaţii mult mai ample decât îi dăduse vreodată lui, ajutată poate de întrebările constante ale celeilalte femei şi de atitudinea schimbată a lui Melaine. Ca şi cum abilitatea lui Min o făcea cumva egala ei, încetând să mai fie doar o femeie din ţinuturile umede.

— Remarcabil, zise într-un final Melaine. E ca şi cum ai interpreta un vis, fără să visezi. Două, zici? Amândouă fete? Bael va fi atât de mulţumit! Dorindha i-a dăruit trei fii, dar amândoi ştim că ar dori şi o fată.

Min clipi, clătinând din cap. Desigur, nu ştia de surorile de soţ.

Cele două ajunseră repede să vorbească despre naştere. Niciuna nu avusese vreodată vreun copil, dar amândouă le ajutaseră pe moaşe.

Rand îşi drese glasul zgomotos. Nu fiindcă l-ar fi deranjat vreun detaliu. Ajutase şi el să aducă pe lume miei, mânji şi viţei. Ceea ce îl irita era că stăteau acolo una lângă alta şi vorbeau de parcă el ar fi încetat să existe. Niciuna nu se uită înjur până nu-şi drese glasul a doua oară, suficient de tare ca să se întrebe apoi singur dacă nu-şi sucise ceva în gât.

Melaine se aplecă spre Min, vorbind într-o şoaptă care s-ar fi putut auzi din cealaltă cameră.

— Bărbaţii leşină întotdeauna.

— În cel mai prost moment posibil, o aprobă Min, cu acelaşi ton.

Oare ce ar fi crezut dacă l-ar fi văzut în hambarul tatălui lui Mat, plin de sânge şi alte lucruri până la umeri, cu trei coaste rupte unde fusese lovit de iapa înspăimântată pentru că făta prima oară? Frumos mânz mai avusese, iar data următoare iapa nu mai dăduse deloc cu piciorul.

— Înainte să leşin, zise Rand sec, aşezându-se lângă ele pe covor, poate una din voi vrea să-mi mai spună câte ceva despre

acele Aes Sedai? Şi înainte ar fi stat în picioare sau pe covor, dacă nu ar fi stat Min în poala lui. Printre Aieli, doar căpeteniile de clan aveau scaune, iar ei le foloseau doar când dădeau verdicte sau primeau capitularea unui duşman.

Ambele femei fuseseră mustrate cum se cuvenea. Niciuna nu spuse nimic, dar nu se uitau în ochii lui, aranjându-şi şalul sau haina. Dar încetară imediat de îndată ce se apucară să vorbească. Min susţinea că era sigură că Aes Sedai din Salidar nu-i voiau răul şi că ar putea să-l ajute, dacă erau tratate cum trebuie, cu mult respect în public adică, iar în secret ea i-ar fi putut relata fiecare vorbă auzită.

— Nu sunt o trădătoare, înţelegi, Melaine? îl ştiu pe Rand cu mult înainte de a cunoaşte vreo Aes Sedai, cu excepţia lui Moiraine, iar adevărul este că Rand se bucura de loialitatea mea cu mult înainte să moară ea.

Melaine nu o considera pe Min o trădătoare, ba dimpotrivă, părea să aibă o părere chiar şi mai bună despre ea. Înţeleptele aveau felul lor de a înţelege ce era acela un spion. Spuse doar că, în afară de unele mici excepţii, în Aes Sedai se putea avea cam tot atâta încredere cât în Shaido, adică nu până când nu erau luaţi prizonieri şi transformaţi în ***gai'shain.*** Nu sugeră direct că ar trebui să le ia prizoniere pe Aes Sedai de la Coroana Trandafirilor, dar nici nu era departe.

— Cum poţi avea încredere în ele, Rand al'Thor? Eu cred că nu au onoare, cu excepţia lui Egwene al'Vere, iar ea... Melaine îşi suci iar şalul. Când o Aes Sedai o să-mi arate că are tot atâta onoare ca Egwene, atunci o să am încredere în ea.

Rand aflase multe, mai mult ascultând decât vorbind; nu scosese mai mult de zece vorbe. Răspunzând argumentelor lui Melaine, Min le luă pe rând pe toate femeile soliei, povestind ce spusese fiecare despre sprijinul pentru Rand şi admiţând că lucrurile nu stăteau tocmai pe roze. Merana Ambrey şi Kairen Stang, o Albastră, ambele născute în Andor, erau îngrijorate că Rand o omorâse pe Morgase, cu toate că Aes Sedai ar fi trebuit

să se lepede de orice legământ de credinţă, cu excepţia Turnului, sau poate tocmai fiindcă erau înstrăinate de el. Rafaela Cindal, tot din Ajah Albastră, era poate mulţumită de schimbările aduse de Rand în Tear, unde fusese interzisă folosirea Puterii înainte de a veni el, iar fetele care putea conduce erau scoase grabnic din ţară. Vorbea însă foarte puţin şi părea şi ea îngrijorată de Morgase. Seonid Traighan, o Verde, rumega în tăcere zvonurile auzite din Cairhien, păstrându-şi opiniile pentru ea, iar Faeldrin Harella, a doua soră Verde, compara atrocităţile săvârşite de cei juraţi Dragonului făcute în Altara şi Murandy cu cele săvârşite în Tarabon, refuzând să vorbească despre faptul că războiul civil îi distrusese pământul natal încă înainte să pună acolo piciorul primul om jurat Dragonului. Dar, indiferent cât o presă Melaine, Min răspunse că toate Aes Sedai îl recunoşteau pe Rand ca fiind Dragonul Renăscut şi că o întrebaseră cu grijă, pe parcursul călătoriei din Salidar în Caemlyn, cum era el şi care era cea mai bună cale de a se apropia de el, în aşa fel încât să nu fie ofensat sau speriat.

Rand mormăi când auzi asta – se îngrijorau să nu-l sperie? —, dar Melaine insistă că, dacă atât de multe femei aveau motive să fie împotriva lui, atunci în întreaga solie nu putea avea încredere nici ca să adune bălegar pentru foc. Min se grăbi să continue, scutindu-l de o strâmbătură. Arad Doman se confruntase cu tot atât de mulţi juraţi ai Dragonului ca şi Tarabonul, şi în plus un război civil, dar Demira Eriff, din Ajah Brună, nu vorbea decât despre două lucruri: de întâlnirea cu el şi de zvonul că deschisese un fel de şcoală în Cairhien; în opinia ei, niciun om care deschidea o şcoală nu putea fi rău în întregime. Berenicia Morsad, o soră Galbenă din Shienar, auzise de la shienarienii din Salidar că Rand fusese primit în Far Dara de marele căpitan Senior Agelmar Jagad, o onoare pe care ea părea să pună mare preţ. Seniorul Agelmar nu ar fi primit un neisprăvit, un nebun sau un coate-goale. La fel credea şi Masuri Sokawa; era o Brună, din Arafel, care se învecina cu Shienar. În

cele din urmă, mai era şi Valinde Nathenos, care îşi exprima o nerăbdare necaracteristică Albelor ca Rand să îl alunge pe Sammael din Illian; dacă ar fi promis asta, sau măcar ar fi încercat, Min nu ar fi fost surprinsă să o vadă pe Valinde jurându-i credinţă lui Rand. Melaine îşi arătă neîncrederea, rostogolindu-şi ochii; nu văzuse niciodată o Aes Sedai cu atât de multă judecată, o atitudine pe care Rand o găsi mai mult decât curioasă, dacă se gândea că ea i-ar fi râs în nas dacă i-ar fi cerut un astfel de jurământ. Min susţinea că era adevărul, indiferent de ce credea cealaltă femeie.

— Le voi arăta cât de mult respect pot, fără să îngenunchez, îi zise Rand lui Min când aceasta termină într-un târziu. Iar pentru Melaine, adăugă: Şi până nu văd dovada intenţiilor lor, nu o să am încredere în ele nici cât negru sub unghie.

Se gândise că amândouă ar fi trebuit să fie mulţumite, fiindcă amândouă obţinuseră ce-şi doriseră, dar, judecând după frunţile încruntate, niciuna nu era mulţumită.

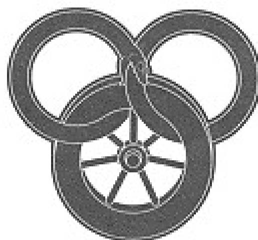
După ce se tot contraziseseră, Rand s-ar fi aşteptat ca ele să fie la cuţite, dar se părea că sarcina lui Melaine şi viziunile lui Min creaseră o legătură între cele două femei. Când se ridicară, erau numai zâmbete şi îmbrăţişări, iar Melaine spuse:

— Nu aş fi crezut că o să te plac, Min, dar ăsta-i adevărul, şi una dintre fetele mele va purta numele tău, pentru că ai ştiut prima. Trebuie să mă duc să-i spun lui Bael, ca să nu fie gelos că Rand al’Thor a ştiut primul. Fie să ai parte de apă şi răcoare, Min! Urmăreşte-le cu atenţie pe aceste Aes Sedai, Rand al’Thor, şi protejeaz-o pe Min. Îi vor face rău dacă află că îţi este credincioasă.

Melaine plecă apoi cu acelaşi ceremonial cu care venise, adică o uşoară înclinare a capului.

Rămăsese iar singur cu Min. Se simţea parcă stânjenit, dintr-un motiv sau altul.

Capitolul 42

Turnul Negru

Rand şi Min rămaseră uitându-se unul la altul, fără să se mişte, până când el spuse într-un final:

— Nu ai vrea să vii cu mine la fermă?

— La fermă? tresări ea auzindu-i glasul.

— Este de fapt o şcoală. Pentru bărbaţii care au venit în urma amnistiei.

— Nu, nu cred… păli ea. Merana aşteaptă veşti de la mine. Şi ar trebui să le spun cât mai curând ce ai hotărât. Oricare dintre ele s-ar putea duce în Oraşul Interior fără să ştie, şi nu ai vrea să… Chiar trebuie să plec.

Rand nu înţelegea. Ei îi era frică de studenţi, bărbaţi care puteau conduce, care voiau să conducă Puterea, deşi nu întâlnise niciunul. Ar fi putut înţelege teama la oricine altcineva, dar şi el putea conduce, iar ea era gata să-l ciufulească, să-l împungă cu degetul în coaste sau să-l facă în toate felurile.

— Vrei o escortă până la Coroana Trandafirilor? Chiar sunt tâlhari la drumul mare, până şi în miezul zilei. Nu mulţi, dar nu aş vrea să ţi se întâmple ceva.

Râse puţin nesigură. Deci, chiar o neliniştise ferma.

— Aveam grijă de mine de pe vremea când tu creşteai oi, ţărănuşule! Brusc, în fiecare mână îi răsări un cuţit; o străfulgerare, şi erau iarăşi în manşete, deşi poate nu la fel de repede precum ieşiseră.

— Trebuie să ai grijă de tine, Rand, îi spuse cu un ton mult mai sobru. Să te odihneşti. Arăţi obosit.

În mod uimitor, se ridică pe vârful picioarelor, atingându-i buzele cu un sărut.

— Şi mie îmi pare bine că te-am văzut, ciobanule, zise, strecurându-se afară râzând din nou, încântată.

Mormăind în barbă, Rand îşi puse haina şi se duse în dormitor să-şi ia sabia din fundul dulapului, o chestie întunecată, sculptată în lemn de trandafir, suficient de lată şi înaltă pentru garderoba a patru bărbaţi. Chiar se transforma într-un ţap neruşinat. Min doar se amuza. Se întrebă cât avea să-l mai tachineze doar pentru o vorbă spusă aiurea.

Îşi puse în buzunarul hainei o pungă făcută din pânză, de dimensiuni potrivite, care scoase un clinchet când o scoase dintre ciorapii aşezaţi în sertarul incrustat cu piatră albastră, iar o altă pungă, mult mai mică, de catifea, fu aşezată deasupra ***angrealului.*** Meşterul argintar care făurise ce se afla în punga cea mare fusese mai mult decât bucuros să lucreze pentru Dragonul Renăscut şi încercase să refuze plata, spunând că fusese o onoare pentru el. Meşterul aurar care lucrase piesele care se aflau în cealaltă punguliţă ceruse de patru ori mai mult decât îi spusese Bashere că valora munca sa, şi o pereche de Fecioare care să-l vegheze până când avea să termine.

Rand se gândea de mai mult timp să facă un drum la fermă. Nu îl plăcea pe Taim, iar Lews Therin avea să îşi facă simţită prezenţa în preajma lui, dar nu putea să continue să evite locul.

În special acum. Din câte ştia, Taim se descurcase bine să-i ţină pe studenţi în afara oraşului – cel puţin Rand nu auzise de niciun incident, şi sigur ar fi ajuns ceva la urechile lui –, dar până la urmă ar fi ajuns şi la fermă veştile despre Merana şi solia ei, fie prin căruţele de aprovizionare, fie prin noii studenţi, şi, la cum circulau zvonurile, nouă Aes Sedai s-ar fi transformat repede în nouă Surori Roşii sau nouăzeci, pornite la vânătoare de bărbaţi care puteau conduce Puterea. Şi, fie că rezultatul ar fi fost ca unii dintre ei să fugă în puterea nopţii, fie să vină la Caemlyn să lovească ei primii, trebuia să potolească spiritele înainte de a se întâmpla ceva.

Şi aşa erau prea multe zvonuri în Caemlyn despre Aes Sedai, iar ăsta era alt motiv pentru care îşi dorea să se ducă. Alanna, Verin şi fetele din ţinutul celor Două Râuri ajunseseră în zvonurile de pe stradă cât jumătate de Turn, şi mai circulau multe alte zvonuri cu Aes Sedai care se furişau în oraş în puterea nopţii. Povestea despre o Aes Sedai care Tămăduia pisicile de pripas era atât de întâlnită, că începuse şi el să creadă în ea, iar toate eforturile lui Bashere de a afla de unde pornise zvonul dovediră că era la fel de real ca povestea că femeile care îl escortau pe Dragonul Renăscut peste tot erau de fapt Aes Sedai deghizate.

Rand se întoarse fără să vrea, uitându-se la zidul cu lei şi trandafiri în relief. Alanna nu mai era la Ogarul lui Culain. Era tensionată; dacă nu ar fi fost vorba despre o Aes Sedai, ar fi spus că era cu nervii la pământ. Rand se trezise o dată noaptea trecută, sigur că ea plângea, atât de puternică fusese senzaţia. Câteodată uita că era acolo – până se întâmpla ceva, precum faptul că îl trezise. Se gândea că probabil se putea obişnui cu orice, încetul cu încetul. In acea dimineaţă, Alanna era… nerăbdătoare; ăsta era cel mai bun cuvânt. Ar fi pus rămăşag pe tot Caemlynul că firul nevăzut care o lega de ea se oprea acum exact la Coroana Trandafirilor. Şi ar fi pus rămăşag şi că Verin era cu ea. Nu, nu erau nouă Aes Sedai. Erau unsprezece.

Lews Therin murmură neliniştit. Era vocea unui om care se întreba dacă nu cumva fusese încolţit. Rand se întreba acelaşi lucru. Unsprezece sau treisprezece l-ar fi putut lua prizonier ca pe un ţânc. Dacă le dădea vreo şansă. Lews Therin începu să râdă încet, un râs răguşit, ca un plânset. O luase iar razna.

O clipă Rand se gândi la Somara şi Enaila, apoi deschise o poartă chiar acolo, deasupra covorului cu motive albastre şi aurii din dormitorul său. Îmbufnate cum erau, sigur una dintre ele ar fi scăpat vreo vorbă înainte de a-şi termina vizita şi, amintindu-şi de vizitele precedente, nu dorea ca studenţii să se uite speriaţi după încă douăzeci de Fecioare. Un astfel de lucru nu le-ar fi ajutat prea mult moralul, iar ei aveau nevoie de multă încredere în sine dacă voiau să supravieţuiască.

Taim avea dreptate cu un lucru; ţinând ***saidinul*** înlăuntrul său, un bărbat se simţea viu, şi era ceva mai mult decât simţurile ascuţite. În ciuda manei Celui întunecat, în ciuda murdăriei uleioase şi dezgustătoare pe care o puteai simţi până în măduva oaselor, în ciuda faptului că Puterea încerca să te topească acolo, pe loc, într-un moment de slăbiciune sau dacă făceai un pas greşit – pe Lumină, ştiai că eşti viu! Cu toate acestea, îndepărtă Izvorul de îndată ce păşi prin poartă, şi nu doar ca să scape de mană înainte de a vărsa; părea mai rea ca înainte, mai înfiorătoare, dacă era cu putinţă. Motivul pentru care se eliberase de Putere, era acela că nu îndrăznea să se întâlnească cu Taim, ţinând ***saidinul*** în el, cu Lews Therin în mintea sa.

Luminişul era mai brun decât îşi amintea, cu mai multe frunze care se sfărâmau sub paşii săi şi mai puţine pe crengile copacilor. Unii pini erau complet galbeni, iar alţi copaci erau morţi, cenuşii şi golaşi. Dar, dacă luminişul se schimbase, ferma era de nerecunoscut.

Casa, cu noul ei acoperiş de stuf, arăta mult mai bine, iar hambarul fusese reconstruit în întregime; era mult mai mare ca înainte şi nu mai stătea înclinat. Lângă el, un ţarc mare era plin

de cai, iar îngrăditurile pentru vaci şi oi fuseseră mutate mai departe. Caprele erau şi ele îngrădite acum, iar un şir drept de coteţe adăpostea găinile. Pădurea fusese tăiată şi împinsă mai în spate. În spatele hambarului peste o duzină de corturi mari, albe stăteau într-un şir, iar în apropiere se vedeau fundaţiile a două clădiri mult mai mari decât casa veche a fermei, unde un grup de femei stătea afară cosind şi supraveghind copiii care învârteau cercuri, îşi aruncau mingea sau se jucau cu păpuşile. Cea mai mare schimbare erau studenţii, cei mai mulţi îmbrăcaţi în haine negre, cu gulere înalte, care le veneau strâns pe corp; puţini asudau. Erau peste o sută, de toate vârstele. Rand nici nu bănuise că expediţiile lui Taim merseseră atât de bine. Senzaţia ***saidinului*** venea de peste tot. Câţiva bărbaţi se antrenau formând ţesături, dând foc la buşteni, sfărâmând pietre sau înfăşurându-se unul pe altul cu fire de Aer. Alţii conduceau să aducă apă, prinzând găleţile cu Aer, sau împingeau harabe cu bălegar din hambar ori aşezau în stive lemne de foc. Nu conducea toată lumea. Henre Haslin supraveghea un şir de bărbaţi cu piepturile goale, care repetau mişcări cu săbiile de antrenament. Cu doar câteva fire de păr alb şi un nas roşu, borcănat, Haslin asuda mai rău ca studenţii şi fără îndoială că şi-ar fi dorit să bea vin, dar îi urmărea şi îi corecta la fel de ager ca în vremurile când fusese Maestru al Săbiei în Gărzile Reginei. Saeric, un Goshien Apă Roşie cu părul cărunt, ciung de mâna dreaptă, supraveghea cu ochi duri alte două şiruri de bărbaţi dezbrăcaţi până la brâu. Primii loveau cu piciorul la înălţimea unui stat de om, se răsuceau, lovind apoi cu celălalt picior, iarăşi şi iarăşi. Ceilalţi loveau cu pumnul aerul din faţa lor cât de repede puteau. Una peste alta, erau extrem de schimbaţi faţă de adunătura jalnică pe care o văzuse data trecută.

În faţa lui Rand se proţăpi un bărbat îmbrăcat cu haină neagră, de vârstă mijlocie. Avea un nas ascuţit şi o gură batjocoritoare.

— Cine eşti? întrebă cu un accent din Tarabon. Bănuiesc că ai venit la Turnul Negru să înveţi, nu? Ar fi trebuit să aştepţi în Caemlyn căruţele care să te aducă aici. Ai mai fi avut încă o zi să te bucuri de haina aia scumpă.

— Sunt Rand al'Thor, răspunse el încet.

Încet, ca să-şi controleze impulsul de furie. Politeţea nu costa nimic, iar dacă prostul ăsta nu se hotăra repede să…

Rânjetul batjocoritor se adânci.

— Deci, tu eşti ăla? zise măsurându-l insolent de sus până jos. Nu-mi pari aşa măreţ. Cred că eu aş putea să…

Un fir de Aer deveni solid ca o piatră, chiar înainte de a-l lovi sub ureche; omul căzu grămadă.

— Câteodată avem nevoie şi de o disciplină dură, zise Taim, apropiindu-se până ajunse deasupra celui prăbuşit. Vorbise cu un ton vesel, dar se uita cu o privire ucigaşă la cel pe care îl doborâse.

— Nu îi poţi spune unui om că are puterea de a face pământul să se cutremure, şi apoi să te aştepţi să meargă cu fruntea plecată. Dragonii care i se urcau pe mâneci străluceau în soare; firul de aur ar fi fost o explicaţie, dar ce putea face să strălucească aşa albastrul? Brusc, ridică vocea:

— Kisman! Rochaid! Luaţi-l pe Torval de-aici şi băgaţi-i capul în apă până se trezeşte. Fără Tămăduire, aveţi grijă. Poate durerea de cap o să-l înveţe să-şi ţină gura.

Doi bărbaţi în haine negre, mai tineri ca Rand, veniră alergând şi se aplecară peste Tolvar, apoi ezitară, aruncând o privire către Taim. După o clipă, Rand simţi cum cei doi se umplu de ***saidin.*** Fire de Aer îl ridicară pe Tolvar, căzut în nesimţire, iar perechea plecă tropăind, ducându-l plutind între ei pe Tolvar.

„Ar fi trebuit să-l ucid de mult timp gemu Lews Therin. Ar fi trebuit… ar fi trebuit…“ încerca să atingă Izvorul.

„Nu, arză-te-ar! se gândi Rand. Nu, nu vei face asta! Eşti doar o blestemată de voce!“ Lews Therin dispăru, cu un geamăt care

se stinse încet. Rand respiră încet. Taim se uita la el, cu acel aproape-zâmbet al lui.

— Îi înveţi Tămăduirea?

— Puţinul pe care îl ştiu. Chiar înainte de a-i învăţa cum să nu transpire până mor pe căldurile astea. O armă îşi pierde utilitatea dacă nu mai e folosită după prima rană. Chiar şi aşa, unul s-a omorât singur, trăgând în el prea mult ***saidin,*** iar alţi trei s-au mistuit, dar nimeni nu a murit de sabie, încă.

Reuşise să pronunţe „sabie“ plin de dispreţ.

— Înţeleg, zise Rand simplu. Un mort şi trei mistuiţi. Aes Sedai pierdeau oare la fel de multe novice în Turn? Dar ele înaintau încet. Îşi puteau permite să facă paşi mici.

— Ce e Turnul Negru de care vorbea insul ăla? Nu-mi place cum sună, Taim. Lews Therin începuse iar să mormăie şi să geamă, fără să zică însă ceva. Bărbatul cu nas de vultur ridică din umeri, uitându-se cu mândrie la fermă şi la studenţi.

— Doar un nume folosit de studenţi. Nu putem continua să-i zicem „fermă“. Nu le plăcea numele, voiau ceva mai mult. Turnul Negru egalul Turnului Alb. Pot să suprim numele, dacă vrei. Nu e greu să interzici un cuvânt, zise cu capul înclinat pe-o parte, uitându-se la Rand aproape cu coada ochiului.

Rand ezită. Era uşor să interzică un cuvânt pe buzele lor, dar nu şi în mintea lor. Trebuia totuşi să poarte un nume. La asta nu se gândise. De ce nu Turnul Negru? Deşi îi venea să zâmbească dacă se uita la ferma şi la întinderea de pădure.

— Lasă-l aşa.

Poate Turnul Alb avusese începuturi la fel de modeste. Nu că Turnul Negru ar fi putut avea timpul suficient să crească atât de mult încât să rivalizeze cu Turnul Alb. Gândul îi şterse zâmbetul de pe buze şi se uită trist la copii. Şi el se juca la fel de mult ca ei, pretinzând că poate construi ceva care să dureze.

— Adună-i pe studenţi, Taim. Am să le spun câteva vorbe.

Venise gândindu-se că studenţii se vor strânge în jurul lui, apoi, văzând cât de mulţi erau, se gândise că ar putea să se

urce pe cotiga şubredă care nu se mai zărea nicăieri acum. Dar Taim avea o platformă pentru anunţuri, un bloc de piatră neagră atât de lustruit, că strălucea în soare ca o oglindă, cu două trepte săpate în spate. Era pus într-o zonă goală din spatele casei, iar pământul din jur stătea golaş, drept şi dur. Femeile şi copii se strângeau într-o parte să privească şi să asculte.

Urcat pe blocul de piatră, Rand putea să-şi facă o idee despre cât de departe ajunsese Taim în expediţiile sale. Jaharnarishma, pe care Taim i-l arătase, tânărul cu talentul născut în el, avea ochi negri, mari ca ai unei fete, un chip palid, plin de încredere, şi părul împletit în două cosiţe lungi, cu clopoţei la capete. Taim spunea că venea din Arafel; Rand recunoscu la un altul capul ras şi moţul din vârf, specifice Shienarului, apoi alţi doi cu văluri transparente, adesea purtate şi de bărbaţi, şi de femei, în Tarabon. Erau ochi oblici din Saldaea, inşi scunzi şi palizi din Cairhien. Un bătrân avea o barbă ascuţită, unsă cu ulei, imitând un senior tairenian, ceea ce nu era cu siguranţă dacă se lua după ridurile de pe chip, şi trei inşi care purtau bărbi ce le lăsa buza de deasupra dezgolită. Spera ca Taim să nu fi trezit interesul lui Sammael recrutând în Illian… Se aşteptase să vadă mai mult tineri, dar, pe lângă chipurile proaspete ca ale lui Eben sau Fedwin, erau şi capete ce începuseră să chelească, unii şi mai bătrâni ca Damer. Dacă stătea să se gândească nu era niciun mister, niciun motiv pentru care să nu fie la fel de mulţi bunici care să poată fi învăţaţi.

Nu ştia să ţină discursuri, dar se gândise mult la ce voia să le spună. Cu prima parte termină repede.

— Probabil, aţi auzit cu toţii zvonuri că Turnul… Turnul Alb… s-a divizat. Ei bine, este adevărat. Sunt Aes Sedai rebele care ar putea decide să mă urmeze, şi au trimis o solie. Sunt nouă şi aşteaptă chiar acum în Caemlyn ca să le primesc. Aşa că, dacă auziţi de Aes Sedai în Caemlyn, nu credeţi orice zvon. Ştiţi de ce sunt aici şi-i puteţi râde în faţă oricărui ins care împrăştie zvonuri.

Nicio reacţie. Stăteau acolo uitându-se la el, fără să clipească măcar. Taim arăta crispat, foarte crispat. Atingând punga mare din buzunar, Rand continuă cu partea la care muncise mai mult.

— Aveţi nevoie de un nume. În Limba Străveche, Aes Sedai înseamnă „Servitori ai tuturor“ sau ceva de genul ăsta. Limba Străveche nu se traduce uşor.

El însuşi nu ştia decât câteva vorbe, unele de la Asmodean, altele de la Moiraine, câteva care veneau de la Lews Therin. Bashere îi spusese ceea ce trebuia să ştie.

— Un alt cuvânt în Limba Străveche este ***asha'man.*** Înseamnă gardian sau gardieni. Sau apărători şi poate încă alte câteva lucruri; v-am spus, Limba Străveche este foarte flexibilă. Gardian pare cea mai bună traducere. Dar nu orice fel de gardian sau apărător. Nu poţi numi un om care apără o cauză injustă ***asha'man*** sau unul care este rău. ***Asha'man*** este un om care apără adevărul, dreptatea şi binele, pentru toată lumea. Un gardian care nu îngenunchează, nici măcar atunci când până şi speranţa este pierdută.

Lumina ştie, nu va mai fi speranţă pe lume în ziua Tarmon Gai'don, poate chiar înainte.

— Pentru asta sunteţi voi aici. Când vă terminaţi antrenamentul, veţi fi Asha'man.

Murmure foşniră ca frunzele în vânt, buzele lor repetând numele, apoi se stinseră repede. Chipuri atente se uitau la el, cu auzul încordat să-i prindă următoarele cuvinte. Cel puţin erau mai atenţi ca înainte. Punga de pânză scoase un clinchet uşor când o luă din buzunar.

— Aes Sedai încep ca novice, apoi devin Alese, apoi, în final, Aes Sedai depline. Veţi avea şi voi grade, dar nu ca ale lor. Nimeni nu va fi îndepărtat sau trimis acasă.

Să-i trimită acasă? Pe Lumină! Ar fi făcut orice, mai puţin să-i lege fedeleş, ca să-i ţină acolo pe cei care puteau conduce măcar puţin.

— Când un bărbat ajunge prima oară la Turnul Negru… – nu-i plăcea numele – va fi numit oştean, pentru că asta devine când ni se alătură, ceea ce deveniţi toţi, oşteni care să lupte cu Umbra, şi nu doar cu ea, ci şi cu toţi cei care se opun dreptăţii şi îi oprimă pe cei slabi. Când un oştean atinge un anumit nivel, va fi numit Consacrat şi va purta asta. Din săculeţul de pânză scoase una dintre insignele făcute de argintar, o micuţă sabie strălucitoare de argint, cu mâner lung şi lamă uşor curbată.

— Taim!

Taim păşi băţos până la blocul de piatră, iar Rand se apropie să-i prindă sabia de argint la reverul hainei. Părea şi mai strălucitoare pe lâna neagră. Chipul lui Taim era lipsit de orice expresie. Rand îi dădu săculeţul, şoptindu-i:

— Dă-le cui crezi că este pregătit. Dar asigură-te că este pregătit.

Se îndreptă, sperând că adusese suficiente, nu se aşteptase să fie atât de mulţi.

— Consacraţii care avansează cu studiul destul de mult vor deveni ***Asha'man,*** şi vor purta asta, zise, scoţând din săculeţul de catifea o insignă. Razele soarelui se răsfrângeau pe lucrătura fină de aur şi de emailul pe un roşu intens. O formă sinuoasă, care imita flamura Dragonului. I-o puse lui Taim la celălalt rever, astfel încât de o parte şi de alta a gâtului îi străluceau acum sabia şi Dragonul.

— Probabil am fost primul ***Asha'man,*** le spuse studenţilor, dar Mazrim Taim este cel de-al doilea; chipul acestuia rămăsese pe piatră – ce era în neregulă cu el? Sper ca toţi să deveniţi ***Asha'man*** în cele din urmă, dar, fie că reuşiţi, fie că nu, amintiţi-vă că toţi suntem oşteni. Ne stau în faţă multe bătălii, poate nu întotdeauna cele pe care le aşteptăm, iar la final, Ultima Bătălie. Facă Lumina să fie ultima! Dacă Lumina va fi cu noi, vom izbândi. Vom izbândi, pentru că trebuie să izbândim.

La final se aşteptă să audă urale. Nu se considera genul de orator care putea face mulţimea să strige şi să sară în sus, dar

oamenii aceia ştiau de ce sunt acolo. Să le spună că vor câştiga ar fi trebuit să le trezească o reacţie cât de mică. Se aşternuse tăcerea. Rand sări de pe blocul de piatră, iar Taim izbucni:

— Duceţi-vă la lecţii şi la corvezi!

Studenţii – oştenii – plecară în aceeaşi tăcere în care ascultaseră, scoţând doar câteva murmure înfundate. Taim făcu un semn către casă. Ţinea atât de strâns săculeţul cu săbii de argint, încât era de mirare că nu îl străpunsese niciuna prin pânză.

— Dacă Seniorul Dragon are timp pentru o cană de vin?

Rand dădu din cap. Voia să afle întreaga poveste înainte de a se întoarce la palat.

Antreul casei era aşa cum se aşteptase, cu o podea goală, perfect măturată, câteva scaune cu spătar, desperecheate, aranjate în faţa unui cămin din cărămidă roşie, atât de bine curăţat, că părea imposibil să fi fost folosit vreodată. O masă mică era acoperită cu o pânză brodată cu flori pe margine. Sora Grady intră tăcută, aşezând pe măsuţă o tavă de lemn, cu o carafă de un albastru strălucitor şi cu două căni albe smălţuite. Rand crezuse că, după tot acest timp, privirea ei îl va durea mai puţin, dar reproşul din ochii ei îl făcu bucuros să o vadă plecând. Îşi dădu seama că femeia era acoperită de sudoare. Taim aruncă săculeţul pe tavă şi-şi goli cana dintr-o sorbire.

— Nu le înveţi şi pe femei concentrarea? îl întrebă Rand. E crud să le laşi să asude, în timp ce bărbaţii lor nu suferă de căldură.

— Cele mai multe nici nu vor să audă, răspunse Taim scurt. Bărbaţii sau iubiţii lor au încercat să le înveţe, dar cele mai multe refuză şi să asculte. Ele cred că este ceva legat de ***saidin.***

Rand se uită la vinul negru din cană. Trebuia să o ia pe ocolite. Nu avea niciun rost să izbucnească doar fiindcă era iritat.

— Mă bucur să văd că recrutarea a mers atât de bine. Spuneai că o să egalezi Turnul… Turnul Alb… – Turnul Alb, turnul Negru, oare ce zvonuri o să apară? – în mai puţin de un an şi, dacă vei continua în ritmul ăsta, vei reuşi. Nu înţeleg cum ai găsit atât de mulţi.

— Dacă cerni suficient nisip, răspunse băţos Taim, vei găsi până la urmă câteva grăunţe de aur. Acum las sarcina asta pe umerii celorlalţi, rar mai fac o călătorie, două. Damer, Grady… sunt o duzină de oameni pe care-i pot lăsa singuri o zi întreagă. Sunt suficient de în vârstă încât să nu facă greşeli copilăreşti şi sunt îndeajuns de tineri, îndeajuns de puternici încât să facă o poartă, să meargă cu cei mai în vârstă care nu pot. Vei avea o mie în mai puţin de un an. Ce se întâmplă cu cei pe care ţi i-am trimis la Cairhien? Ai făcut din ei o armată? Aici vei avea o mie şi, cu timpul, mai mulţi.

— I-am lăsat în grija lui Bashere, zise Rand încet. Gura lui Taim făcu o grimasă dispreţuitoare, iar Rand puse cana jos înainte de a o sfărâma în mâini. Bashere făcea şi el ce putea, într-o tabără undeva la apus de oraş, şi mare lucru nu putea, căci erau, aşa cum zisese saldaeanul, o adunătură amărâtă de fermieri săraci, ucenici fugiţi şi meşteri rataţi, care nu ţinuseră niciodată în viaţa lor o sabie în mână, nu urcaseră niciodată pe un cal înşeuat, şi nu plecaseră niciodată la mai mult de cinci mile de locul unde se născuseră. Rand avea prea multe pe cap ca să se mai gândească şi la ei; îi spusese lui Bashere să facă ce vrea cu ei şi să nu-l deranjeze decât dacă se răsculau.

Uitându-se la Taim, care făcea eforturi să-şi ascundă dispreţul, îşi duse mâinile la spate, strângându-şi pumnii. Lews Therin mormăia la distanţă un ecou al propriei furii.

— Ce ţi-a venit? Zici că ţi-a intrat un ghimpe în turul pantalonilor de cum ţi-am pus insignele. E ceva legat de ele? Nu înţeleg. Oamenii îşi vor preţui mai mult insigna când vor vedea că tu ai primit-o pe a ta din mâna Dragonului Renăscut. Şi, dacă ne gândim bine, te vor preţui şi pe tine mai mult. Poate că nu va

mai trebui să păstrezi disciplina lovindu-i pe oameni în cap. Ei, ce ai de zis?

Începuse destul de bine, cu o voce caldă, deşi nu chiar blândă – nici nu intenţionase să fie blândă –, dar se transformase încetul cu încetul, devenind mai fermă şi mai puternică. Nu ţipase, dar ultima întrebare lovise ca un bici.

Bărbatul se transformă vizibil. Taim tremura – de furie, realiză Rand, nu de frică –, dar, după ce se opri din tremurat, era din nou el însuşi. Nu era prietenos, poate un pic batjocoritor, dar relaxat şi controlându-se bine.

— Dacă tot vrei să ştii, ceea ce mă îngrijorează pe mine sunt Aes Sedai şi tu. Nouă Aes Sedai au venit la Caemlyn, plus încă două, fac unsprezece. Ar putea să mai fie una sau două. Nu le-am putut găsi încă, dar...

— Ţi-am spus să nu intri în oraş, zise plat Rand.

— Am găsit câţiva oameni care să întrebe pentru mine, zise Taim sec. Nu m-am mai apropiat după ce te-am salvat de Vineţiu.

Rand lăsă chestiunea să-i treacă pe lângă ureche. Cu greu. Aproape. Vocea din mintea sa era prea joasă ca să o poată înţelege, dar era ca un tunet rece.

— O să prindă mai întâi fumul cu degetele. Spusese asta cu tot dispreţul pe care-l simţea – Taim îl ***salvase? —,*** iar bărbatul tresări. În mod ciudat, încă părea în largul său, dar ochii îi erau două pietre întunecate.

— Şi dacă îşi unesc forţele cu femeile Aes Sedai Roşii? zise cu o voce cumpătată şi amuzată, dar ochii îi străluceau. Sunt surori Roşii înjur. Câteva grupuri, care au ajuns în ultimele zile. Încearcă să-i intercepteze pe cei care vin aici.

„O să-l omor“, urlă Lews Therin, iar Rand simţi cum acesta încearcă să pună stăpânire pe ***saidin.***

„Pleacă“, spuse ferm, dar celălalt nu se opri.

„O să îl omor mai întâi pe el, apoi pe ceilalţi. Îl slujesc. E limpede că îl slujesc.“

„Pleacă, ţipă Rand în tăcere. Nu eşti nimic altceva decât o voce.“ Celălalt se întindea să apuce Izvorul.

„Oh, pe Lumină, i-am omorât pe toţi. Toţi pe care i-am iubit. Dar, dacă îl omor pe el, va fi bine. Pot să repar totul dacă îl omor. Nu, nimic nu poate fi reparat, dar tot trebuie să îl omor. Trebuie să-i omor pe toţi. Trebuie. Trebuie.“

„Nu! urlă Rand în interiorul minţii sale. Eşti mort, Lews Therin! Eu sunt viu, arză-te-ar, iar tu eşti mort! Eşti mort!“

Brusc, îşi dădu seama că se sprijinea de masă, rezemându-se de ea, cu genunchii moi. Şi mormăind: „Eşti mort. Eu sunt viu şi tu eşti mort“. Dar nu se deschisese către ***saidin.*** Şi nici Lews Therin. Tremurând, se uită la Taim şi fu surprins să citească îngrijorare pe chipul acestuia.

— Trebuie să rezişti, îi spuse Taim blând. Dacă sănătatea minţii poate fi menţinută, trebuie să rezişti. Preţul este prea mare dacă dai greş.

— Nu o să dau greş, răspunse Rand ridicându-se. Lews Therin tăcea. Părea să nu mai fie nimeni în mintea sa. Cu excepţia Alannei, desigur.

— Au luat Roşiile pe cineva?

— Din câte ştiu eu, nu, zise Taim privindu-l prudent, de parcă aştepta altă criză. Acum cei mai mulţi studenţi vin prin porţi şi, cu drumurile pline de oameni, nu e uşor să afli cine vine aici, decât dacă omul nu-şi ţine gura. Făcu o pauză. În orice caz, putem scăpa cu uşurinţă de ele.

— Nu.

Lews Therin plecase cu adevărat. Aşa şi-ar fi dorit, dar ştia că ar fi fost un prost să creadă asta.

— Dacă încep să ia oameni, o să trebuiască să fac ceva, continuă Rand, dar nu sunt o primejdie acolo. Şi, crede-mă, este foarte puţin probabil ca cineva trimis de Elaida să-şi unească forţele cu femeile Aes Sedai din oraş. Mai degrabă te-ar primi pe tine cu braţele deschise decât unele pe altele.

— Dar cele care nu sunt la ţară? Unsprezece? Câteva accidente ar putea reduce numărul la ceva mai sigur. Dacă nu vrei să-ţi murdăreşti mâinile, sunt dispus să…

— Nu! De câte ori trebuie să îţi spun, nu! Dacă simt un bărbat conducând Puterea în Caemlyn, o să vin după tine, Taim. Îţi jur! Şi să nu-ţi imaginezi că nu o să simt dacă nu stai suficient de departe de palat. Dacă una dintre acele Aes Sedai moare, o să ştiu cine e de vină. Nu uita!

— Ai pus nişte condiţii prea generale, zise Taim sec. Dacă Sammael sau Demandred decide să te sâcâie aruncându-ţi la uşă nişte cadavre de Aes Sedai, o să plătesc cu sângele meu?

— Nu au făcut aşa ceva până acum şi roagă-te să nu înceapă. Nu uita, îţi spun!

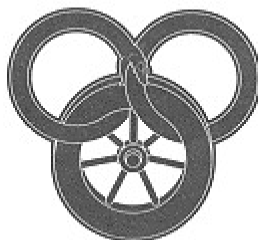
— Aud şi mă supun Seniorului Dragon, desigur, se înclină uşor bărbatul cu nas de vultur. Dar tot susţin că unsprezece este un număr periculos.

Rand râse fără să vrea.

— Taim, am de gând să le învăţ să danseze pe muzica fluierului meu.

Pe Lumină, cât trecuse de când nu mai cântase la fluier? Şi unde era fluierul lui? îl auzi chicotind, în depărtare, pe Lews Therin.

Capitolul 43

Coroana Trandafirilor

Trăsura care o ducea pe Merana se clătina încet către Coroana Trandafirilor pe drumul înţesat de oameni. La exterior părea calmă, o femeie cu părul închis la culoare, într-o fustă de mătase cenuşie. Pe dinlăuntrul său nu se simţea atât de senină. Cu treizeci şi opt de ani în urmă negociase un tratat de pace între Ard Doman şi Tarabon, care ar fi trebuit să pună capăt gâlcevilor asupra Câmpiilor Almoth, cu domanii şi tarabonezii eschivându-se la fiecare pas, aproape reaprinzând de trei ori războiul în toiul negocierilor, şi asta în timp ce-şi păstrau zâmbetele şi chipurile pline de bunăvoinţă. Când se uscaseră semnăturile pe tratat, se simţea de parcă ar fi fost rostogolită de pe un deal într-un butoi plin cu aşchii şi, după toate acelea, tratatul se dovedise a valora mai puţin decât ceara şi pănglicuţele cu care fusese sigilat. Spera să se termine mai bine ce începuse la Palatul Regal în acea după-amiază, dar se simţea de parcă tocmai ar fi ieşit iarăşi din acel butoi.

Min şedea rezemată pe spate, cu ochii închişi. Tânăra femeie părea că trage câte un pui de somn ori de câte ori o Aes Sedai nu vorbea cu ea. Celelalte două surori din trăsură îi aruncau din când în când câte o privire. Seonid, rece şi rezervată în brocardul verde. Masuri, silfidă, cu ochi veseli, înveşmântată într-o rochie brună, brodată cu flori la tivuri. Toate erau îmbrăcate formal, în şaluri şi în culorile propriei Ajah.

Merana era sigură că şi ele se gândiseră la acelaşi lucru privind-o pe Min. Seonid ar trebui să înţeleagă, cu siguranţă, dar cine putea şti? Seonid era metodică şi practică cu Străjerii ei, tratându-i ca pe o pereche de ogari de preţ, faţă de care simţea o oarecare afecţiune. Masuri ar fi putut înţelege. Îi plăcea să danseze şi chiar să flirteze, deşi, dacă auzea de vreun manuscris vechi ascuns pe undeva, mai mult ca sigur uita de sărmanul bărbat. Merana nu mai fusese îndrăgostită de mult, cu mult înainte de Al Cincilea Tratat de la Falme, dar îşi amintea cum era, şi o singură privire aruncată lui Min când aceasta îl privea pe al'Thor îi fusese de-ajuns să înţeleagă că femeii îi bătea inima nebuneşte şi renunţase la orice urmă de raţiune în ceea ce-l privea.

Nu era o dovadă că Min ar fi ignorat toate imboldurile lor la prudenţă sau că şi-ar fi încălcat promisiunile spunându-i totul lui al'Thor, dar el ştia de Salidar. Ştia că Elayne era acolo şi fusese amuzat – amuzat! – de eschivările lor. Lăsând la o parte întrebarea dacă Min le trădase încrederea sau nu – în orice caz, de-acum încolo vor trebui să fie cu băgare de seamă ce vorbeau în faţa ei –, dacă lua totul în considerare, era înspăimântător. Merana nu era obişnuită să simtă teamă. Îi fusese teamă adesea, în anul după ce murise Basan – nu mai legase niciodată alt Străjer, în mare parte fiindcă pentru că nu mai voise să treacă niciodată prin aşa ceva, iar în parte pentru că fusese prea ocupată ca să aibă timp să caute bărbatul potrivit –, dar atunci fusese ultima dată când simţise ceva mai mult decât o teamă vagă, de la Războiul Aiel încoace. Acum era înfricoşată, şi nu îi

plăcea asta. Totul ar fi putut încă să meargă bine, nu se întâmplase nimic dezastruos, dar al’Thor însuşi îi înmuia genunchii.

Trăsura se clătină, oprindu-se în faţa grajdului de la Coroana Trandafirilor, iar grăjdarii îmbrăcaţi cu veste brodate cu trandafiri se repeziră să ia frâiele şi să le deschidă uşile.

Sala mare era pe măsura celor trei niveluri de piatră albă, cu lambriuri lucioase de lemn întunecat la culoare şi şemineuri înalte de marmură. Pe o poliţă de deasupra unui şemineu stătea un ceas mare, cu câteva linii aurite, care anunţa fiecare ceas cu un sunet cristalin de clopoţei. Femeile care serveau la mese purtau rochii albastre, cu şorţuri albe brodate cu un cerc de trandafiri; zâmbeau toate, politicoase şi eficiente, iar cele care nu erau frumoase erau cel puţin drăguţe. Coroana Trandafirilor era favorita nobililor de la ţară care nu aveau un conac în Caemlyn, dar la mese stăteau acum doar Străjeri. Iar Alanna şi Verin, la capătul sălii; dacă ar fi fost după Merana, ar fi aşteptat în bucătărie, cu servitorii. Toate celelalte surori erau plecate. Nu aveau timp de pierdut.

— Dacă nu vă deranjează, zise Min, aş vrea să fac o plimbare. Mi-ar plăcea să vizitez câte ceva din Caemlyn, înainte de a se întuneca.

Merana o lăsă să plece şi, în timp ce tânăra ţâşnea pe uşă, schimbă o privire cu Seonid şi Masuri, întrebându-se cât timp îi va lua lui Min să se întoarcă la palat.

Jupâneasa Cinchonine apăru dintr-odată, mai grasă decât oricare altă hangiţă văzută vreodată de Merana, făcând plecăciuni şi frecându-şi mâinile roz.

— Pot face ceva pentru Domniile Voastre, Aes Sedai? Pot aduce ceva?

O găzduise adeseori pe Merana, şi de fiecare dată fusese bine, şi înainte, şi după ce aflase că era Aes Sedai.

— Ceai de fructe, îi răspunse zâmbind Merana. În camera privată de la etaj.

Zâmbetul ei o făcu pe hangiţă să plece grăbită, strigând-o pe una dintre femeile care serveau. Merana le făcu un semn scurt Alannei şi lui Verin să o urmeze pe scări, iar toate cinci începură să urce treptele în tăcere.

Ferestrele încăperii ofereau o bună vedere asupra străzii, pentru cei interesaţi de asta, dar pe Merana priveliştea o interesa destul de puţin în acel moment. Închise ferestrele din pricina zgomotului, apoi se întoarse cu spatele către ele. Seonid şi Masuri se aşezaseră pe scaune. Rochia din lână închisă la culoare a lui Verin arăta de parcă ar fi fost mototolită, deşi nu era, şi se zărea o pată de cerneală pe vârful nasului, dar ochii îi avea ca de pasăre: iuţi şi cercetători. Şi ochii Alannei sclipeau, de furie probabil, iar din când în când mâinile îi tremurau uşor, strângându-şi rochia de mătase albastră croită pe corp; arăta de parcă ar fi dormit cu ea. Avea ceva scuze, desigur. Dar nu suficient de multe.

— Încă nu ştiu, Alanna, zise tăios Merana, dacă acţiunile tale au avut vreun efect negativ. Nu a adus vorba de faptul că l-ai legat – împotriva dorinţei lui – dar a fost dur, foarte dur, şi…

— A adăugat şi alte restricţii? o întrerupse Verin, înclinându-şi uşor capul. Mie totul mi se pare în regulă. Nu a luat-o la sănătoasa când a auzit de voi. A primit trei, destul de politicos. E puţin speriat de noi, ceea ce este bine, altfel nu ar fi stabilit restricţii, dar, dacă nu a adăugat altele, avem la fel de multă libertate ca înainte, iar asta înseamnă că nu este îngrozit. Mai mult decât orice, trebuie să avem grijă să nu-l speriem prea tare.

Problema era că Verin şi Alanna nu făceau parte din delegaţia Meranei şi nu avea nicio autoritate asupra lor. Auziseră veştile despre Logain şi surorile Roşii şi se puseseră de acord că Elaidei nu trebuie să i se permită să rămână pe tronul Amyrlin, dar asta nu însemna nimic. Desigur, Alanna nu era o problemă, deşi ar fi putut deveni. Ea şi Merana aveau forţe atât de asemănătoare, încât nu s-ar fi putut diferenţia decât dacă faceau un concurs,

de genul celor făcute de novice, până erau prinse. Alanna fusese novice timp de şase ani, Merana doar cinci, dar, mai important, Merana era deja Aes Sedai de treizeci de ani în ziua în care moaşa o pusese pe Alanna la sânul mamei sale. Asta rezolva lucrurile. Merana avea întâietate. Nimeni nu gândea aşa de obicei, doar dacă ceva le forţa, dar amândouă ştiau şi-şi modificau comportamentul. Nu că Alanna ar fi fost pregătită să primească ordine, dar măcar respectul avea să o facă mai controlabilă, într-o anumită măsură. Precum şi faptul că ştia ce făcuse.

Verin era problema, cea care o făcuse pe Merana să se gândească la forţă şi întâietate. Merana o cântări iarăşi pe femeie, deşi ştia foarte bine ce o să găsească. Era imposibil de spus care dintre ele era mai puternică. Cinci ani ca novice fiecare, şase ca Alese. Era un lucru pe care orice Aes Sedai îl ştia despre celelalte, chiar dacă era singurul lucru pe care îl ştiau. Diferenţa dintre ele era că Verin era mai în vârstă, poate mai în vârstă decât era ea faţă de Alanna. Firele de păr cărunt accentuau şi mai mult acest lucru. Dacă Verin ar fi făcut parte din solie, nu ar fi fost nicio problemă, dar nu făcea parte, iar Merana se trezea că o asculta respectuos, dându-i întâietate fără să-şi dea seama. De două ori în acea dimineaţă trebuise să-şi readucă aminte că nu Verin conducea solia. Singurul lucru care făcea lucrurile tolerabile era faptul că Verin se simţea probabil parţial răspunzătoare de greşeala Alannei. Fără acest lucru, ar fi fost probabil într-un scaun, la fel de repede ca toate celelalte, nu stând în picioare lângă Alanna. Spera să găsească o cale să o facă să stea zi şi noapte la Ogarul lui Culain, să vegheze asupra acelei minunate comori de fete din Ţinutul celor Două Râuri.

Aşezându-se astfel ca ea, Seonid şi Masuri să înconjoare perechea, Merana îşi aranjă grijulie fusta şi şalul. Faptul că stăteau jos, pe când cele două rămâneau în picioare, îi dădea o

uşoară ascendenţă. În ceea ce o priveşte, considera aproape un viol ce săvârşise Alanna.

— De fapt, a mai stabilit o restricţie. E foarte bine că voi două i-aţi localizat ***şcoala,*** dar acum a sugerat destul de limpede că ar trebui să abandonaţi orice gând legat de ea. Ne-a… însărcinat… să stăm departe de… oamenii lui.

Parcă îl vedea şi acum, aplecat în monstruozitatea aia de tron, cu Tronul Leului expus în spatele său şi cu o bucată sculptată de suliţă în pumn; cu siguranţă, un obicei Aiel.

„Ascultă-mă, Merana Sedai, spusese cu o voce plăcută şi fermă. Nu vreau necazuri între Aes Sedai şi Asha'man. Le-am spus soldaţilor să stea departe de voi, dar nu am de gând să-i las pradă femeilor Aes Sedai. Dacă plecaţi la vânătoare împotriva Turnului Negru, s-ar putea să vă treziţi voi înşivă vânat. Amândoi vrem să evităm acest lucru."

Merana era Aes Sedai de prea mult timp ca să tremure când îşi vedea umbra, dar de data asta simţea fiori. Asha'man. Turnul Negru. Mazrim Taim! Cum s-a putut ajunge atât de departe? Iar Alanna era sigură că erau peste o sută de bărbaţi, deşi nu dăduse niciun detaliu despre cum aflase, desigur; nicio soră nu îşi dădea în vileag iscoadele de bunăvoie. Nu conta.

Dacă fugi după doi iepuri, nu prinzi niciunul, spunea o vorbă veche, iar al'Thor era cel mai important iepure din lume. Ceilalţi trebuiau să aştepte.

— Este… încă mai este acolo sau a plecat?

Verin şi Alanna nu păreau să fie foarte impresionate de faptul că al'Thor se putea, se pare, Topi în văzduh, lucru care o neliniştea pe Merana. Ce altceva mai învăţase singur, iar Aes Sedai uitaseră de mult?

— Alanna? Alanna!

Sora Verde subţirică tresări puternic, scuturându-se de gândurile în care se scufundase. Părea că face cam des lucrul ăsta.

— Este în oraş. În Palat, cred, spuse cu o voce visătoare. A fost... are o rană într-o parte. O rană veche, vindecată doar pe jumătate. De câte ori o simt, îmi vine să plâng. Cum poate trăi cu aşa ceva?

Seonid îi aruncă o privire ascuţită; orice femeie care avea un Străjer îi putea simţi rănile. Dar ştia prin ce trece Alanna, căci îl pierduse pe Owein, aşa că îi vorbi aproape cu blândeţe, deşi un pic cam iute:

— Teryl şi Furen au fost răniţi atât de tare, încât aproape am leşinat, deşi noi le simţim mult mai puţin decât ei, iar ei nici măcar nu s-au poticnit. Nici măcar un pic.

— Cred, zise Masuri încet, că ne îndepărtăm de subiect. Mereu vorbea încet, dar, spre deosebire de alte Brune, vorbea la subiect.

Merana o aprobă cu o mişcare a capului.

— Da. Mă gândeam să-i iau locul lui Moiraine pe lângă el...

O bătaie la uşă anunţă o femeie cu şorţ alb, aducând o tavă cu ceai. Un ceainic de argint cu ceşti de porţelan; Coroana Trandafirilor era un loc obişnuit cu nobilimea. Până când tava fu aşezată, iar servitoarea dispăru pe uşă, Alanna se trezise din reverie. Ochii ei negri scăpărau. Surorile Verzi erau deosebit de geloase pe Străjerii lor, iar al'Thor îi aparţinea ei acum, indiferent de felul în care îl legase. Întâietatea se ducea pe apa sâmbetei când venea vorba de asta. Stătea dreaptă ca o sabie, aşteptând doar vorbele Meranei ca să taie şi să spintece. Cu toate acestea, Merana aşteptă să fie pus în ceşti ceaiul de coacăze şi toată lumea aşezată. Le spuse chiar lui Verin şi Alannei să stea jos. Femeia aia fără minte merita să fie supărată, poate chiar mai mult decât pentru Owein. Poate că fusese exact ca un viol.

— M-am gândit la asta, zise în cele din urmă, dar am respins ideea. Aş fi putut face asta dacă tu nu ai fi făcut ce-ai făcut, Alanna, dar acum este atât de suspicios când vine vorba de Aes Sedai, încât mi-ar râde în nas dacă aş sugera aşa ceva.

— E la fel de arogant ca un rege, zise scurt Seonid.

— Exact cum ne-au spus Elayne şi Nynaeve, ba chiar mai mult, adăugă Masuri clătinând din cap. Pretinde că ştie când o femeie conduce. Aproape că am îmbrăţişat ***saidarul*** ca să-i arăt că se înşală, dar, desigur, s-ar fi alarmat indiferent de ce aş fi încercat să-i demonstrez.

— Şi toţi acei Aieli, zise Seonid cu o voce gâtuită; ea era din Cairhien. Bărbaţi ***şi*** femei. Cred că ar fi încercat să ne străpungă cu suliţele şi dacă am fi clipit prea repede. Una dintre ele, o femeie cu părul ca spicele, care măcar purta fustă, nici măcar nu a încercat să-şi ascundă animozitatea.

Câteodată, se gândi Merana, Seonid nu părea să înţeleagă cu adevărat că al'Thor însuşi putea fi un pericol.

Alanna începu să-şi muşte buza de jos, fără să-şi dea seama, ca un copil. Bine că o avea pe Verin să aibă grijă de ea. În starea ei nu putea să-şi poarte singură de grijă. Verin sorbea din ceai, privind; ochii ei te puteau deconcerta câteodată.

Merana îşi dădu seama că se simţea înduioşată. Îşi amintea prea bine că fusese un pachet fragil de nervi după moartea lui Baran.

— Din fericire, se pare că este şi o parte bună la neîncrederea lui. In Cairhien a primit o solie de la Elaida. A vorbit deschis despre acest lucru. Cred că neîncrederea îl va face să le ţină la distanţă.

— Se gândeşte să ne joace pe unele contra celorlalte, zise Seonid, aşezându-şi ceaşca pe farfuriuţă.

— Şi încă mai poate face asta, zise sec Masuri, doar că noi ştim mai multe despre Elaida decât ar putea şti el vreodată. Cred că şi-a trimis emisarele să întâlnească un cioban, chiar dacă unul într-o haină de mătase. Indiferent ce este, nu mai e ce-a fost. Moiraine l-a instruit bine, se pare.

— Noi am fost prevenite, zise Merana. Nu prea cred că au fost şi ele.

Alanna se uită la ele clipind.

— Deci, nu am stricat total? Toate clătinară din cap, iar ea trase adânc aer în piept, presându-şi rochia cu o încruntare, de parcă abia atunci ar fi văzut că era şifonată. Poate că o să reuşesc să-l fac să mă accepte, adăugă ea abandonând cutele, cu chipul şi vocea mai încrezătoare cu fiecare vorbă. Cât despre amnistia lui, poate că trebuie să suspendăm orice plan, dar asta nu înseamnă că nu ar trebui să fim pregătite. O astfel de primejdie nu poate fi ignorată.

Preţ de o clipă, Merana îşi regretă clipa de înduioşare. Femeia făcuse acel lucru unui bărbat şi era îngrijorată doar că i-ar fi fost micşorate şansele de succes. Fără tragere de inimă, recunoscu că, dacă asta l-ar fi făcut pe al'Thor mai uşor de controlat, nu ar mai fi zis nimic.

— Mai întâi, trebuie să-l facem pe al'Thor să accepte căpăstrul, ca să zicem aşa. Iar suspendarea planurilor va dura atât cât va fi nevoie, Alanna; o clipă femeia îşi ţuguie buzele, apoi aprobă cu o mişcare a capului. Sau măcar acceptă.

— Şi cum anume o să-i punem căpăstrul? întrebă Verin. Trebuie tratat cu delicateţe. Este ca un lup prins cu o zgardă groasă cât un fir.

Merana ezită. Nu avusese de gând să le împărtăşească totul celor două, care aveau doar o legătură slabă cu Divanul din Salidar. Îi era teamă de ce s-ar fi putut întâmpla dacă Verin încerca să preia conducerea şi dacă într-adevăr ar fi reuşit acest lucru. Ea ştia ce avea de făcut. Fusese aleasă pentru că îşi petrecuse întreaga viaţă mediind dispute delicate, negociind tratate acolo unde ura dintre părţi părea de neclintit. Până la urmă înţelegerile erau încălcate şi tratatele rupte, dar asta stătea în firea oamenilor. În cincizeci de ani, singurul ei eşec adevărat fusese Al Cincilea Tratat de la Falme. Ştia acele lucruri, dar toţi acei ani îi înrădăcinaseră adânc anumite instincte.

— Ne vom apropia de anumiţi nobili, care printr-un noroc sunt în Caemlyn acum…

— Mă îngrijorează Elayne, spuse ferm Dyelin. Cu atât mai ferm cu cât era singură în încăpere cu o Aes Sedai. O Aes Sedai te putea presa foarte tare dacă dădeai înapoi când erai singură. Mai ales dacă nimeni altcineva nu ştia că erai cu ea.

Kairen Sedai zâmbi, dar nu se putea citi nimic nici pe chipul ei, nici în ochii reci şi albaştri.

— Este foarte posibil ca Domniţa-Moştenitoare să fie găsită pentru a se aşeza pe Tronul Leului. Ceea ce e imposibil pentru alţii nu e imposibil pentru Aes Sedai.

— Dragonul Renăscut spune că…

— Bărbaţii spun multe lucruri, Doamnă Dyelin, dar tu ştii că nu mint.

Luan mângâie gâtul sur al armăsarul tairenian, uitându-se în ambele direcţii să vadă dacă nu cumva venea vreun grăjdar, şi abia avu timp să se ferească de muşcătura dinţilor afiirisiţi.

Străjerul Rafelei stătea de pază, dar în ultima vreme nu mai avea încredere în nimeni. Mai ales nu cu o astfel de vizită.

— Nu sunt sigur că înţeleg, zise el scurt.

— Unitatea este de preferat divizării, zise Rafela, pacea este mai bună decât războiul, răbdarea mai bună ca moartea.

Luan tresări auzind un sfârşit atât de ciudat după şirul de platitudini, iar femeia Aes Sedai cu chipul rotund îi zâmbi.

— Nu ar fi mai bine pentru Andor dacă Rand al’Thor ar pleca, lăsând ţara în pace şi unitate, Seniore Luan?

Ţinându-şi halatul strâns, Ellorien se holba la femeia Aes Sedai care reuşise să se strecoare neanunţată în baia sa, poate chiar fără să fie văzută. Femeia cu piele arămie o privea dintr-un scaun, de cealaltă parte a căzii de marmură, plină de apă, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

— Cine, întrebă într-un final Ellorien, va căpăta atunci Tronul Leului, Demira Sedai?

— Roata ţese aşa cum Roata vrea, veni răspunsul, iar Ellorien ştiu că nu va mai primi altul.

CAPITOLUL 44
Culoarea încrederii

DE ÎNDATĂ CE VANIN PLECASE SĂ SPUNĂ OŞTII să rămână pe loc, Mat află că în tot Salidarul nu mai rămăsese nici măcar un singur han care să nu fie luat de Aes Sedai, iar cele cinci grajduri erau pline până la refuz. Dar, cu toate astea, după ce strecură o monedă de argint unui grăjdar cu bărbie îngustă, omul mută sacii cu ovăz şi baloţii de paie dintr-o curte împrejmuită de un zid de piatră, suficient de mare să adăpostească şase cai. Apoi le arătă lui Mat şi celorlalţi patru podul cu fân, unde puteau dormi, fiind un pic mai răcoros decât oriunde altundeva.

— Nu întrebaţi nimic, le spuse Mat în timp ce împărţea între ei restul de monede rămase. Plătiţi pentru orice şi nu acceptaţi daruri. Oastea nu va rămâne datoare nimănui aici.

Falsa încredere pe care o afişa Mat se transmise şi celorlalţi, şi nici măcar nu ezitară când le ordonă să fixeze flamurile în faţa podului cu fân, stacojiu şi alb, discul alb-negru şi Dragonul, limpezi pentru toată lumea. Pe de altă parte, grăjdarul veni cu ochii bulbucaţi, aproape ţopăind, să-l întrebe pe Mat ce face. Acesta rânji doar, aruncându-i omului cu bărbie îngustă o monedă de aur.

— Să ştie toată lumea cine a venit în vizită.

Voia ca Elayne să înţeleagă că nu putea fi intimidat, iar câteodată trebuia să se poarte ca un prostănac pentru ca oamenii să înţeleagă că vorbea serios.

Necazul era că flamurile nu avură niciun efect. Sigur, toată lumea făcea ochii mari, arătându-le cu degetul, câteva Aes Sedai veniră să se uite, cu ochii reci şi fără nicio expresie, dar se aşteptase să audă cereri indignate să le dea jos, ceea ce nu se întâmplă. Când se întoarse la Turnul Mic, o Aes Sedai care reuşea cumva să arate ca o prună, în ciuda trăsăturilor fără vârstă, îi spuse fără echivoc că Suprema Amyrlin era ocupată; avea să îl primească, poate, peste o zi sau două. Poate. Elayne părea să fi dispărut, Aviendha la fel, dar nimeni nu strigase „crimă" încă şi bănuia că femeii Aiel îi trăgeau pe ea o rochie albă, pe undeva. Foarte bine, dacă aşa se păstra liniştea. Nu ţinea morţiş să-i spună lui Rand că una dintre ele o omorâse pe cealaltă. O văzuse o clipă pe Nynaeve, dar, până să o ajungă, dispăruse după un colţ.

Îşi petrecu aproape toată după-amiaza căutându-i pe Thom şi Juilin. Cu siguranţă, unul din ei ar fi putut să-i spună mai multe despre ce se petrecea şi, în plus, trebuia să-i ceară scuze lui Thom pentru remarca pe care o făcuse despre scrisoare. Din păcate, nimeni nu părea să ştie unde sunt. Târziu, după căderea nopţii, ajunse la concluzia că erau ţinuţi undeva, ca să nu se întâlnească cu el. Egwene chiar avea de gând să-l lase să fiarbă în suc propriu, dar el era hotărât să-i arate că planul nu îi reuşea. Aşa că se duse să danseze.

Se părea că sărbătoarea înscăunării unei noi Supreme Amyrlin trebuia să ţină o lună şi, deşi toată lumea din Salidar muncea pe brânci ziua, cum cădea seara se aprindeau focuri de tabără la fiecare colţ de uliţă, şi apăreau fluiere, scripci şi chiar un timpanon sau două. Muzica şi râsetele umpleau aerul, iar sărbătoarea ţinea până spre dimineaţă, când oamenii se duceau la culcare. Văzu dansând pe uliţe Aes Sedai cu grăjdari şi căruţaşi, încă îmbrăcaţi cu hainele de lucru, Străjeri dansând cu servitoare şi bucătărese care-şi dăduseră jos şorţurile. Dar nu şi lui Egwene. Afurisita de Amyrlin nu dănţuia pe uliţe. Nici Elayne sau Nynaeve, nici Thom sau Juilin. Thom nu ar fi lipsit de la un

dans nici cu amândouă picioarele rupte, aşa că sigur era ţinut undeva. Mat se hotărî să se distreze, să lase pe toată lumea să vadă că nu are nicio grijă pe lume. Lucrurile însă nu aveau să meargă exact cum plănuise.

Dansă un timp cu cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată, o femeie slăbuţă, dar cu un piept generos, care voia să ştie totul despre Mat Cauthon. Foarte măgulitor, mai ales că ea îl invitase la dans. Observă după o vreme că Halima avea un fel de a se freca de el, un fel de a se apleca, astfel încât el să vadă în voie prin decolteul ei. Poate că i-ar fi făcut plăcere, dacă nu s-ar fi uitat de fiecare dată la el cu o privire cercetătoare, ascuţită şi un zâmbet uşor amuzat. Nu era o dansatoare bună – tot încerca să conducă, unul dintre defecte iar într-un final el renunţă.

Nu ar fi însemnat nimic dar, înainte de a face zece paşi, simţi pe piept capul de vulpe răcindu-se ca gheaţa. Se întoarse, căutând furios din priviri. O văzu pe Halima uitându-se la el în lumina focului. Doar o clipă, înainte de a apuca de braţ un Străjer înalt, începând să dănţuiască, dar el era sigur că citise şocul pe acel chip frumos.

Muzicanţii cântau la scripcă o melodie pe care o recunoştea. Sau cel puţin o recunoştea una dintre vechile lui amintiri, iar cântecul era aproape la fel, în ciuda trecerii a mai bine de o mie de ani. Două vorbe fuseseră schimbate, căci vechile cuvintele care-i răsunau în minte nu şi-ar fi găsit locul acolo.

Încrede-te în mine, zise Aes Sedai,
Căci duc cerul pe umeri.
Încrede-te în mine să fac ce e bine,
Şi voi avea grijă de tine.

Dar încrederea e culoarea seminţei negre crescând, încrederea e culoarea sângelui inimii curgând, încrederea e culoarea ultimei răsuflări, încrederea e culoarea morţii.

— Aes Sedai? zise o femeie tânără şi durdulie, plină de dispreţ pentru întrebarea sa. Era drăguţă, şi poate că în alte circumstanţe ar fi încercat să se prostească un picuţ cu ea.

— Halima este doar secretara Delanei Sedai. Mereu îi stârneşte pe bărbaţi, asta face. Ca un copil cu o jucărie nouă, îi stârneşte să vadă că poate. Ar fi dat de zece ori de bucluc până acuma, dar nu ar fi protejat-o Delana.

Încrede-te în mine, zise regina pe tron,

Căci eu duc singură greul, încrede-te în mine să conduc şi să judec,

Şi om înţelept tu vei fi.

Dar încrederea e urletul câinelui pe mormânt, încrederea e sunetul trădării în noapte, încrederea e sunetul ultimei răsuflări, încrederea e culoarea morţii.

Poate se înşelase. Poate doar fusese şocată că el plecase. Niciun bărbat nu ar pleca de lângă o femeie care arăta aşa, indiferent cum îl tachina sau cum dansa. Probabil asta era explicaţia. Dar mai rămâneau întrebările: Cine? şi De ce? Se uită în jur, la dansatori şi la cei care aşteptau la marginea umbrei să le vină rândul. Femeia cu păr auriu, corniata, care-i păruse cunoscută, dansa cu un ins cu faţă butucănoasă, agitându-şi cosiţa. Mat putea recunoaşte Aes Sedai după chipuri – cei mai mulţi reuşeau dar nu îşi putea da seama cine încercase să… indiferent ce încercase să facă.

Se duse cu paşi mari către următorul foc de tabără, mai mult ca să scape de cântec, înainte de a continua cu „măreţul rege“ şi „doamna şi seniorul“ până la „dragostea vieţii tale“. În vechea sa amintire el scrisese cântecul pentru dragostea vieţii sale. „încrederea este gustul morţii.“ La următoarea răscruce, un scripcar şi o femeie la fluier cântau ceea ce părea a fi, Amestecă penele“, un dans straşnic, de ţară.

Cât de mult putea avea încredere în Egwene? Acum era Aes Sedai; trebuia să fie, dacă era Amyrlin, chiar şi o Amyrlin amărâtă, dintr-un sat amărât. Dar, indiferent ce era, rămânea

Egwene; nu putea crede că l-ar fi lovit în toiul nopţii în felul acela. Desigur, Nynaeve ar fi putut, dar nu pentru a-l răni cu adevărat. Încă îl mai durea coapsa, vânătaia făcuse un nod dureros. Şi doar Lumina ştia de ce ar fi fost în stare o femeie ca Elayne. Decise că încă mai încercau să-l alunge. Probabil se putea aştepta şi la alte încercări. Nu îl puteau atinge cu Puterea şi, cu cât încercau mai mult şi eşuau, cu atât aveau să se lămurească mai bine că nu putea fi intimidat.

Myrelle veni să se aşeze lângă el, privindu-i pe dansatori. Îşi aducea vag aminte de ea. Nu credea că femeia ştia ceva periculos despre el. Nu, nu credea. Nu era la fel de frumoasă ca Halima, desigur, dar tot era drăguţă foc. Umbrele mişcătoare îi dansau pe chip, facându-l aproape să uite că era o Aes Sedai.

— E o noapte caldă, zise ea zâmbind, apoi continuă atât de firesc în timp ce el se bucura privindu-i chipul, încât îi luă ceva timp ca să înţeleagă unde voia să ajungă.

— Nu cred, îi spuse politicos, când i se ivi şansa.

Asta se întâmpla dacă uita. Aes Sedai erau Aes Sedai.

Ea îi zâmbi.

— Ai avea multe avantaje şi nu aş încerca să te leg de fustele mele. Multe avantaje. Ai ales o viaţă primejdioasă sau a fost aleasă pentru tine. Un Străjer ar avea mai multe şanse de supravieţuire.

— Nu cred. Nu, dar mulţumesc pentru propunere.

— Gândeşte-te, Mat. Doar dacă nu cumva… te-a legat Suprema Amyrlin?

— Nu.

Egwene nu ar face aşa ceva. Ar fi în stare? Atâta vreme cât purta medalionul, nu putea, dar dacă nu l-ar fi avut?

— Te rog să mă scuzi, îi zise înclinându-se şi plecând către o tânără femeie cu ochi albaştri, care bătea cu piciorul tactul muzicii. Gură îi era dulce, numai bună pentru sărutări, şi avea de gând să se distreze.

— Ţi-am văzut ochii şi nu am putut să nu vin. Dansezi?

Văzu prea târziu inelul cu Marele Şarpe, apoi acea gură dulce vorbi sec, cu un glas pe care îl cunoştea.

— Te-am întrebat odată dacă o să fii aici şi când casa arde din temelii, dar văd că ţi-ai făcut un obicei din a sări în foc. Acum pleacă de-aici şi găseşte-ţi pe cineva care are chef să danseze cu tine.

Siuan Sanche! Ferecată şi moartă! Se uita urât la el cu chipul pe care-l parcă îl furase de la o tânără fată; purta inelul Aes Sedai! O invitase la dans pe ***Siuan Sanche!***

În timp ce încă stătea acolo, o tânără domani, subţire ca trestia, se răsuci într-o rochie verde pal, suficient de transparentă pentru a lăsa să i se ghicească silueta prin lumina focului de tabără, îi aruncă lui Siuan o privire rece, care îi fu întoarsă îndoit, apoi îl înşfăcă, trăgându-l printre dansatori. Era la fel de înaltă ca o femeie Aiel, cu ochii negri ceva mai sus decât ai lui.

— Apropo, eu sunt Leane, îi spuse ca o dezmierdare, dacă cumva nu m-ai recunoscut.

Şi râsetul ei fu ca o dezmierdare. Mat tresări, aproape încurcându-se în paşii de dans. Şi ea purta inelul. Se mişca mecanic. Înaltă sau nu, era ca o pană în mâinile sale, o lebădă graţioasă, dar nu era suficient ca să-i oprească întrebarea care-i tot răsărea în minte, ca un foc de artificii. Cum? Cum, pe Lumină? Colac peste pupăză, femeia îi zise la sfârşit cu acea voce joasă:

— Eşti un dansator foarte bun, apoi îl sărută pe îndelete, la fel de temeinic pe cât fusese vreodată sărutat. Fu atât de şocat, că nici nu încercă să se opună. Oftând, îl mângâie pe obraz:

— Un dansator foarte bun. Gândeşte-te la asta când vei dansa data viitoare, căci o vei face mai bine. Apoi plecă râzând înapoi la dans cu un ins pe care-l înşfăcase din rândul privitorilor.

Mat decise că îi ajunsese pentru seara aceea. Se întoarse la grajd şi se culcă, folosind şaua pe post de pernă. Ar fi visat frumos, dacă nu i-ar fi apărut mereu în vis Myrelle, Siuan, Leane

şi Halima. Când venea vorba de vise, un bărbat nu avea minte nici cât să-şi scoată apa din cizme.

Se trezi gândindu-se că ziua aceea avea să fie mai bună, mai ales că îl găsise în zori pe Vanin dormind pe şaua sa. Talmanes înţelesese şi avea să rămână pe loc. Fuseseră văzuţi Străjeri urmărind pregătirile Oştii, lăsându-se zăriţi, fără îndoială, dar niciunul nu se apropiase prea mult. O surpriză mai puţin plăcută fu să descopere trăpaşul cenuşiu al lui Olver în curtea din spatele grajdului, şi pe el cuibărit într-un colţ, înfăşurat cu o pătură.

— Cineva trebuie să îţi păzească spatele, îi zise morocănos lui Mat. Nu poţi avea încredere în ea.

Nu mai era nevoie să rostească numele Aviendhei. Pe Olver nu-l interesa să se joace cu copiii din sat, aşa că Mat trebui să îndure privirile lungi şi zâmbetele în timp ce băiatul se ţinea după coada lui prin tot Salidarul, străduindu-se să imite pasul curgător al Străjerilor şi uitându-se peste tot după Aviendha. Nici pe ea nu o putea găsi nicăieri, aşa cum nu le putea găsi nici pe Elayne sau Nynaeve. Iar „Suprema Amyrlin“ era tot ocupată. Thom şi Juilin erau şi ei „ocupaţi“. Vanin auzi câteva lucruri, dar nimic care să-l facă fericit pe Mat. Dacă Nynaeve chiar reuşise să le Tămăduiască pe Siuan şi Leane, avea să fie mai nesuferită ca niciodată, întotdeauna avusese o părere grozavă despre ea însăşi, dar, dacă făcuse imposibilul, atunci avea să fie mai umflată în pene ca un curcan. Şi asta nu era nimic. Tresări când auzi de Logain şi Ajah Roşie. Părea acel gen de lucru pe care o Aes Sedai nu l-ar fi iertat în ruptul capului. Şi, dacă Gareth Bryne era în fruntea oştii lor, atunci nu avea de-a face cu o gloată de fermieri, întărită de câţiva Străjeri. Dacă mai adăuga şi rezervele de hrană pe care Vanin le văzuse depozitate în butoaie, pentru călătorie, totul mirosea a necazuri. Cele mai urâte necazuri pe care şi le putea imagina, cu excepţia unui Rătăcit la masă cu el şi a unei duzini de troloci la uşă. Nimic din ce auzise nu îl făcea să creadă că nu erau nebuni, dar nişte nebuni foarte primejdioşi.

Thom şi „ajută-mă să le ţin în viaţă“. Dacă menestrelul avea să-şi mai scoată vreodată nasul din gaura unde se ascunsese, poate că avea să afle „cum“ dintr-una din poveştile sale.

Seara, Myrelle încercă iar să-l convingă să devină Străjer, şi-şi miji ochii când el îi spuse că era a cincea ofertă pe care o refuza de la răsăritul soarelui. Nu era sigur că îl crezuse. Era mai nervoasă decât văzuse vreodată o Aes Sedai. Cu toate astea, îi spusese adevărul. Prima fusese Delana, pentru care lucra Halima, în timp ce încerca să-şi mestece micul dejun. Era o femeie bine făcută, cu păr deschis la culoare şi ochi albaştri spălăciţi, care aproape încercă să-l forţeze să accepte. Noaptea aceea se feri de dans, ducându-se la culcare în zgomotul muzicii şi al râsetelor; de data asta îi lăsau un gust amar.

Pe la amiază, în cea de-a doua zi plină în Salidar, veni o feţişoară în rochie albă, drăguţă şi plină de pistrui, străduindu-se din răsputeri să pară rece ca gheaţa, convocându-l:

— Te vei prezenta imediat la Suprema Amyrlin.

Punct, şi nicio vorbă în plus. Mat îi făcu semn să o ia înainte şi să-l conducă. Aşa se cuvenea, şi ei părea să-i facă plăcere.

Erau toate în acea încăpere din Turnul Mic, Egwene şi Nynaeve, Elayne şi Aviendha, deşi trebui să se uite de două ori la Aviendha să o recunoască în rochia albastră de lână fină, cu manşete şi guler larg. Cel puţin Elayne şi Aviendha nu încercau să se strângă de gât, dar nu li se putea citi nimic pe chip. Şi nici lui Egwene şi lui Nynaeve. Toate aveau chipurile împietrite, fixându-l cu privirea. Reuşi să rămână tăcut în timp ce Egwene îi explică ce alegeri avea, vorbindu-i cu etola pusă pe umeri, din spatele mesei.

— Dacă nu crezi că poţi face nici una, nici alta, termină ea, adu-ţi aminte că te pot lega de cal, să te trimit la Oastea aia a ta.

În Salidar nu este loc de pierde-vară sau bolnavi închipuiţi. Nu permit aşa ceva. Pentru tine, Mat, alegerea e simplă: ori te duci

la Ebou Dar cu Elayne şi Nynaeve, ori te duci să vezi pe cine impresionezi cu flamurile şi steagurile tale.

Ceea ce, desigur, nu-i lăsa nimic de ales. Niciuna nu-şi schimbă expresia când le spuse asta. Nynaeve părea şi mai ţeapănă.

— Mă bucur că am stabilit asta, Mat, zise Egwene. Acum am o mie de treburi. O să încerc să te primesc înainte să pleci.

Iată-l expediat ca pe un rândaş. Amyrlin era ocupată. Ar fi putut totuşi să-i arunce un bănuţ.

A treia dimineaţă îl găsi pe Mat în afara Salidarului, pe terenul defrişat dintre sat şi pădure.

— Poate vor rămâne acolo până mă întorc eu, îi zise lui Talmanes, uitându-se peste umăr la şirul de case. Urmau să se întoarcă în curând şi nu ar fi vrut ca Egwene să afle ceva. Sigur ar încerca să le pună beţe în roate.

— Cel puţin aşa sper. Dacă încep să se mişte, ţine-te după ei, dar niciodată atât de aproape încât să-i sperii. Şi, dacă apare o tânără numită Egwene, nu pui nicio întrebare, o iei pe sus şi o duci la Caemlyn, chiar dacă trebuie să treci prin Gareth Bryne. Şi ia-l şi pe Nerim cu tine.

Desigur, era o şansă să se îndrepte către Caemlyn. Îi era teamă însă că ţinteau către Tar Valon; Tar Valon şi securea călăului. Talmanes clătină din cap.

— Dacă îl iei pe Nalesean, o să fiu jignit dacă nu mă laşi să-mi trimit omul să aibă grijă de lucrurile tale.

Mat şi-ar fi dorit ca Talmanes să mai zâmbească din când în când. Ar fi fost bine să ştie când vorbea serios. Părea că vorbise serios, totuşi.

Nerim stătea ceva mai departe, lângă Cimpoiaş, cu iapa maronie şi grasă lângă el şi cu doi cai pentru bagaje încărcaţi cu coşuri împletite, pline ochi. Omul lui Nalesean, un ins bine făcut pe nume Lopin, ducea un singur cal de povară, alături de juganul său cu nas ca un ciocan, şi armăsarul negru al lui Nalesean.

Nu erau toţi. Nimeni nu părea dispus să-i spună mai mult decât unde şi când plecau, dar în mijlocul unei alte discuţii cu privire la a deveni Străjer, Myrelle îi spusese că acum poate vorbi cu Oastea, atâta vreme cât nu încerca să-i aducă mai aproape de Salidar.

Nici nu-i trecuse prin cap. Vanin era acolo pentru că putea iscodi oriunde, iar o duzină de călăreţi cu umerii laţi fuseseră aleşi din rândul celor care făcuseră ordine în Maerone. Din ce zicea Nalesean, pumnii rapizi şi cuţitele încovoiate ar trebui să poată rezolva orice necazuri care ar da peste Elayne şi Nynaeve sau cel puţin să le amâne până ar fi rezolvate altfel. Ultimul era Olver, pe calul pe care îl numise Vânt, şi poate că animalul chiar îşi merita numele, cu picioarele lui lungi. Nu-i fusese greu să îl ia şi pe Olver. Oastea se putea trezi cu o mulţime de necazuri dacă într-adevăr ar trebui să meargă după femeile alea nebune. Poate nu cu Bryne, dar erau suficienţi nobili care s-ar fi burzuluit la două armate care trec pe pământurile lor, măcar cât să încerce să le fure noaptea caii sau să tragă cu săgeţi de prin tufişuri. Orice oraş era probabil mai sigur pentru băiat.

Încă nici urmă de Aes Sedai, iar soarele începea să ardă deasupra coroanei copacilor. Mat îşi trase iritat pălăria pe ochi.

— Nalesean cunoaşte Ebou Dar, Talmanes; bărbatul rânji printre broboanele de sudoare şi dădu din cap, fără să-şi schimbe expresia. Oh, în regulă. Vine Nerim.

Talmanes îşi înclină capul. Poate totuşi fusese serios.

Într-un final se văzu mişcare dinspre sat, un grup de femei ducându-şi caii de căpăstm. Nu doar Elayne şi Nynaeve, deşi le aşteptase doar pe ele. Aviendha purta o rochie de călărie cenuşie, deşi se uita destul de neîncrezător la iapa sa cafenie. Corniata cu cosiţă aurie părea ceva mai optimistă în juganul său cu coapse mari, de culoarea unui şoarece, părând să încerce să o convingă de ceva pe Aviendha în legătură cu iapa sa. Ele ce căutau acolo? Mai erau şi două Aes Sedai – altele decât Elayne şi Nynaeve –, femei slabe cu părul alb, lucru pe care încă nu-l

mai văzuse la o Aes Sedai. În urma lor mergea un bătrân, fără prea multe fire de păr în cap, care, în afară de calul său, mai trăgea după el şi unul cu bagaje. Îi trebui o clipă să-şi dea seama că era un Străjer, cu una dintre acele mantii care-şi schimbau culoarea agăţate de spate. Asta însemna să fii Străjer: Aes Sedai te munceau până îţi cădea părul din cap şi, după ce mureai, îţi munceau probabil şi oasele.

Thom şi Juilin veneau şi ei, cu un cal de povară. Femeile se opriră la cincizeci de paşi în stânga lui, cu Străjerul lor bătrân, fără măcar să se uite la Mat şi oamenii săi. Menestrelul le aruncă o privire lui Nynaeve şi celorlalte, apoi vorbi cu Juilin şi veniră împreună către Mat, oprindu-se înainte de a ajunge la el, de parcă nu ar fi fost siguri că sunt bine-veniţi. Mat se duse la ei.

— Trebuie să îmi cer scuze, Mat, zise Thom, răsucindu-şi mustaţa. Elayne mi-a spus foarte clar că nu mai am voie să vorbesc cu tine. Abia în dimineaţa asta s-a domolit. Acum câteva luni, într-un moment de slăbiciune, am promis să îi urmez ordinele, şi-mi aruncă asta în faţă în cele mai penibile momente. Nu a fost deloc mulţumită că ţi-am spus lucrurile alea.

— Nynaeve m-a ameninţat că îmi trage un pumn în ochi dacă mă apropii de tine, zise întunecat Juilin, sprijinindu-se în bastonul său de bambus. Purta o pălărie roşie taraboneză, care nu-i putea oferi mare protecţie, şi chiar şi ea arăta jalnic.

Mat se uită către femei. Nynaeve trăgea cu ochiul către el peste şa, dar, când îl văzu că se uită la ea, se adăposti în spatele iepei mari şi brune. Nu ar fi crezut că Nynaeve îl poate bate pe Juilin, dar vânătorul de hoţi era departe de a fi bărbatul pe care-l cunoscuse în Tear. Acel Juilin ar fi fost gata de orice. Acest Juilin, cu fruntea mereu încreţită, părea tot timpul îngrijorat.

— O să o învăţăm noi ceva maniere în călătoria asta, Juilin. Thom, eu sunt cel care trebuie să-şi ceară scuze. Legat de ce-

am spus despre scrisoare. Au vorbit căldura şi grijile, pentru nişte femei nebune, din mine. Sper că ai primit veşti bune.

Îşi aminti prea târziu ce spusese Thom. O lăsase pe femeie să moară.

Dar Thom ridică din umeri. Mat nu ştia ce să creadă.

— Veşti bune? încă nu mi-am dat seama. Adesea nu-ţi poţi da seama dacă o femeie ţi-e prietenă, duşmancă sau iubită decât când este prea târziu. Iar câteodată este toate trei la un loc.

Mat se aşteptă să audă un râset, dar Thom oftă încruntat.

— Femeilor mereu le place să fie misterioase, Mat. Pot să-ţi dau un exemplu. Îţi aduci aminte de Aludra?

Mat trebui să se gândească o clipă.

— Femeia artificier pe care am salvat-o în Aringill?

— Chiar ea. Eu şi Juilin am întâlnit-o în peregrinările noastre, dar nu m-a recunoscut. Nu că nu şi-ar fi dat seama cine sunt; uneori spui lucruri şi unui străin cu care călătoreşti, să ajungi să-l cunoşti. Aludra nu a vrut să mă recunoască şi, chiar dacă nu am înţeles de ce, am lăsat-o în pace. Ne-am întâlnit străini şi ne-am despărţit străini. Ai numi o astfel de femeie prieten sau duşman?

— Iubită, poate, zise Mat sec. Nu i-ar fi părut rău să o întâlnească din nou pe Aludra. Femeia îi dăduse câteva artificii care se dovediseră foarte trebuincioase. Dacă vrei să ştii ceva despre femei, întreabă-l pe Perrin, nu pe mine. Eu habar n-am. Crezusem că Rand ştie, dar Perrin ştie cu siguranţă.

Elayne vorbea cu cele două Aes Sedai cu părul alb sub privirea atentă a corniatei. Una din cele două Aes Sedai privea insistent spre Mat. Aveau aceeaşi atitudine ca şi Egwene, la fel de rece ca o regină pe afurisitul ei de tron.

— Ei bine, cu puţin noroc nu o să trebuiască să le suport mult timp, mormăi în barbă. Cu puţin noroc, nu o să dureze mult ce vor ele să facă, şi am putea fi înapoi în cinci, zece zile.

Cu puţin noroc, ar fi putut fi înapoi la Oaste înainte de a trebui să se ia după nebune. Ar fi fost uşor să ia urma a două armate,

nu doar a uneia, la fel de uşor ca a şterpeli o plăcintă, dar nu-şi dorea să petreacă mai multe zile în compania lui Elayne decât era necesar.

— Zece zile? spuse Thom. Mat, chiar şi cu aşa zisa „poartă“ tot o să avem nevoie de cinci sau şase doar ca să ajungem în Ebou Dar. E mai bine decât douăzeci, dar...

Mat nu mai asculta. Toată iritarea care se strângea în el din clipa în care o văzuse pe Egwene dădu în clocot. Smulgându-şi pălăria din cap, se duse cu paşi mari către locul unde se opriseră Egwene şi celelalte. Era suficient de rău că nu-i spuneau nimic – cum ar fi putut să le protejeze dacă nu ştia nimic? —, dar asta era ridicol. Nynaeve îl văzu venind şi se ascunse după iapa sa, dintr-un motiv sau altul.

— O să fie interesant să călătorim cu un ***ta'veren,*** zise una din cele două Aes Sedai cu părul alb. Nici de aproape nu-i putea aproxima chipului ei vreo vârstă, dar cumva îi dădea impresia bătrâneţii. Poate din cauza părului. Cealaltă părea imaginea ei în oglindă; poate chiar erau surori.

— Sunt Vandene Namelle.

Mat nu avea niciun chef să vorbească despre ***ta'veren.*** Niciodată nu avea chef, iar acum în niciun caz.

— Ce e prostia asta cu cinci sau şase zile să ajungem la Ebou Dar?

Bătrânul Străjer se îndreptă de spate, uitându-se intens la el, iar Mar fu nevoit să-l reevalueze. Bătrân, dar dur ca o rădăcină veche. Continuă pe acelaşi ton:

— Puteţi deschide o poartă lângă Ebou Dar. Nu suntem o armată să băgăm frica în cineva, cât despre ce s-ar spune dacă vă vede cineva răsărind din aer, sunteţi Aes Sedai. Oamenii se aşteaptă să răsăriţi din aer şi să treceţi prin pereţi.

— Îmi e teamă că nu vorbeşti cu cine trebuie, răspunse Vandene, uitându-se la cealaltă, care clătina din cap. Nici cu Adeleas. Îmi e teamă că nu suntem suficient de puternice pentru câteva dintre noile descoperiri.

Mat ezită, lăsându-şi pălăria pe spate, şi se întoarse către Elayne.

— Se pare că ştii chiar mai puţine decât credeai, Jupâne Cauthon, răspunse ea rece, cu nasul pe sus. Nu transpira, îşi dădu seama, nu mai mult decât cele două… celelalte două… Aes Sedai. Corniata se uita la el provocator.

— Există sate şi ferme pe o sută de mile în jurul Ebou Darului, continuă Elayne, explicându-i ca unui prost. Poarta este periculoasă. Nu am de gând să ucid oile sau vacile unui sărman amărât, şi cu atât mai puţin pe bietul om.

Nu ura doar tonul ei. Avea dreptate, dar ura şi asta. Nu avea de gând să recunoască, nu în faţa ei, în orice caz, şi căutând o cale de retragere, o văzu pe Egwene venind din sat, împreună cu o duzină de Aes Sedai, cele mai multe purtându-şi şalurile. Sau, mai degrabă, ele o urmau pe ea. Îşi ţinea capul sus, uitându-se drept înainte, cu etola dungată în jurul gâtului. Celelalte mergeau pe lângă ea în grupuleţe. Sheriam, purtând etola albastră a Păstrătoarei Cronicilor, vorbea cu Myrelle şi o Aes Sedai cu chip molcom, care reuşea să aibă o expresie maternă. Cu excepţia Delanei, nu recunoştea pe nimeni – una dintre ele avea părul cărunt prins la spate într-un coc; oare cât de bătrână trebuia să fie o Aes Sedai ca părul să-i ajungă complet alb? —, dar toate vorbeau între ele, ignorând-o pe femeia pe care o numiseră Amyrlin. Egwene ar fi putut la fel de bine să fie singură. Părea singură. O ştia pe Egwene, se străduia foarte mult să fie ceea ce o numiseră, iar ele o lăsaseră singură, în văzul tuturor.

„în Puţul Deznădejdii cu ele dacă îşi imaginează că pot trata aşa o femeie din Ţinutul celor Două Râuri.“

Ieşi în calea ei, dându-şi jos pălăria şi înclinându-se cum ştia mai bine. Putea străluci atunci când trebuia.

— Bună dimineaţa, Maică, şi Lumina să vă scalde! zise, suficient de tare ca să fie auzit din sat. Îngenunche şi îi sărută inelul cu Marele Şarpe. O privire rapidă şi o strâmbătură

aruncată către Talmanes şi ceilalţi, ascunse de Egwene de femeile din spatele ei, şi se repeziră toţi strigând: „lumina să vă scalde, Maică!“ sau lucruri asemănătoare. Chiar şi Thom şi Juilin.

Egwene păru uimită la început, dar îşi ascunse repede mirarea. Zâmbi, apoi spuse încet:

— Mulţumesc, Mat.

Rămase o clipă uitându-se la ea, apoi îşi drese glasul scuturându-şi pantalonii. Sheriam şi celelalte din spatele lui Egwene se uitau lung la el.

— Nu mă aşteptam să vii aici, zise el încet, dar se pare că aici sunt o grămadă de lucruri la care nu m-aş fi aşteptat. Întotdeauna Suprema Amyrlin îşi ia rămas-bun de la cei care pleacă în călătorii? Nu o să-mi spui că e doar de data asta, nu?

La început crezu că asta o să-i răspundă, apoi Egwene îşi ţuguie un pic buzele, clătinând din cap.

— Întotdeauna o să-mi iau rămas-bun de la prieteni, Mat. Aş fi vorbit cu tine dacă nu aş fi fost atât de ocupată. Mat, încearcă să nu dai de necazuri în Ebou Dar!

Se uită indignat la ea. El se aruncase în genunchi pupând inele, iar ea îi spunea ***lui*** să nu dea de necazuri, când ideea era să aibă grijă ca Elayne şi Nynaeve să rămână cu pieile pe ele.

— Voi încerca, Maică, zise uşor crispat, dar nu foarte mult, căci Sheriam sau celelalte l-ar fi putut auzi. Dacă îmi permiteţi, trebuie să mă duc la oamenii mei.

Făcu altă plecăciune, apoi merse cu spatele câţiva paşi înainte de a se întoarce, ducându-se rapid către locul unde Talmanes şi ceilalţi încă stăteau în genunchi.

— Aveţi de gând să staţi aici până prindeţi rădăcini? mârâi el. Pe cai!

Se urcă pe cal, şi toată lumea se grăbi să facă la fel, mai puţin Talmanes. Egwene schimbă câteva vorbe cu Elayne şi Nynaeve, în timp ce Vandene şi Adeleas se duseră să vorbească cu Sheriam, apoi veni momentul plecării, după toată acea tărăgănare. Mat se aştepta la un fel de ceremonie, cu Egwene

stând acolo cu etola pe umeri, dar şi celelalte se retrăseseră doar câţiva paşi. Elayne făcu un pas înainte şi brusc în faţa ei apăru o linie de lumină, lărgindu-se într-o gaură prin care se vedea vârful domol al unui deal, acoperit cu iarbă brună, răsucindu-se până se opri. Aproape cum facea şi Rand. Aproape.

— Descălecaţi! ordonă Mat. Elayne părea foarte mulţumită de ea – nici nu ai fi putut bănui ce soi era, după zâmbetul încântat, care părea să le invite pe Nynaeve şi Aviendha să se bucure şi ele –, dar, mulţumită sau nu, poarta nu era la fel de mare precum cea făcută de Rand pentru Oaste. Desigur, nu erau la fel de mulţi ca Oastea, dar ar fi putut măcar s-o facă suficient de înaltă ca un bărbat să poată trece călare.

Pe partea cealaltă, dealurile domoale acoperite cu ierburi brune se întindeau cât vedeai cu ochii, iar Mat, încălecat din nou pe Cimpoiaş, zări o uşoară întunecime către miazăzi, sugerând o pădure. Dealuri pline de praf.

— Nu trebuie să ne forţăm prea tare caii, spuse Adeleas urcând cu uşurinţă pe iapa grăsuţă de îndată de poarta se închise.

Animalul părea că s-ar fi simţit mai în largul lui în apă.

— Oh, desigur că nu, adăugă Vandene.

Juganul ei negru avea un pas sprinten. Cele două o luară către miazăzi, făcându-le semn tuturor să le urmeze. Bătrânul Străjer călărea lângă ele.

Nynaeve şi Elayne schimbară priviri iritate, apoi dădură ghes cailor să le ajungă din urmă, până ce ajunseră lângă ele, în praful stârnit de copite. Corniata cu cosiţă aurie le urmă precum făcuse Străjerul cu celelalte două.

Oftând, Mat îşi dezlegă eşarfa de la gât, punând-o peste gură şi nas. Indiferent cât de mult l-ar fi amuzat să le vadă pe cele două Aes Sedai punându-le la punct pe cele două, ceea ce-şi dorea cu adevărat era un drum fără peripeţii, o şedere scurtă în Ebou Dar şi un salt rapid înapoi în Salidar, înainte ca Elayne să

facă ceva stupid şi ireparabil. Femeile îl băgaseră mereu în bucluc şi nu înţelegea de ce.

După ce poarta se închise, Egwene lăsă să-i scape un oftat. Poate Elayne şi Nynaeve reuşeau să-l ferească pe Mat de necazuri prea mari. Probabil era prea mult să aspire ca Mat să nu afle nimic. Simţi o împunsătură de regret că îl folosea aşa, dar ar fi putut fi de ceva ajutor, şi trebuise să-l despartă de Oaste. În plus, o merita. Poate Elayne o să-l înveţe niscaiva maniere.

Întorcându-se către celelalte, Divanul şi Sheriam înconjurată de grupul ei, spuse:

— Acum trebuie să ne vedem de treabă.

Toţi ochii erau îndreptaţi către bărbatul din Cairhien în haină neagră care încăleca în apropierea copacilor. Talmanes, parcă spusese Mat că îl cheamă. Nu îndrăznise să pună prea multe întrebări. Le studie o clipă, apoi dispăru în pădure clătinând din cap.

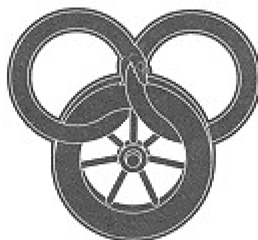
— Un bărbat care aduce necazuri, zise Romanda.

— Ar fi bine să punem multe mile între noi şi cei de soiul ăsta, aprobă Lelaine.

Egwene nu îşi permise să zâmbească. Oastea lui Mat îşi servise primului scop, dar foarte multe depindeau de ordinele pe care Mat i le dăduse lui Talmanes. Se gândea că se putea baza pe Mat. Siuan spusese că Vanin aflase câteva lucruri, înainte să înceapă să-i servească ea ce trebuia să afle. Iar, dacă trebuia să-şi „vină în fire“ şi să alerge la Oaste pentru protecţie, atunci Oastea ar trebui să fie aproape de ea.

— Mergem la cai? întrebă ea. Dacă plecăm acum, ar trebui să-l ajungem pe Seniorul Bryne înainte de apusul soarelui.

CAPITOLUL 45

Un gând amar

ÎN TIMP CE VILNAR ÎŞI CONDUCEA PATRULA CĂLARE pe străzile Oraşului Nou, nu departe de zidurile exterioare înalte, cu piatra cenuşie străbătută de vinişoare argintii şi albe în soarele amiezii, se gândea să-şi radă barba. Unii şi-o răseseră deja. Chiar dacă toată lumea zicea că este ceva nefiresc, probabil că în Saldaea arăta ceva mai bine.

Nu era niciun pericol să-şi lase gândurile în voia lor. Ar fi putut călări şi în somn, şi numai cei mai înrăiţi hoţi de buzunare ar fi încercat ceva pe lângă zece saldaeani. Călăreau la întâmplare, astfel încât băieţii să nu ştie unde pot fi în siguranţă. De fapt, mai des îi arestau pe cei care veneau la ei decât prindeau hoţi. Cel mai dur bătăuş din Caemlyn ar fi venit mai degrabă alergând la ei decât să pună Aielii mâna pe el. Astfel încât Vilnar supraveghea strada doar cu un ochi, lăsându-şi mintea să colinde. Se gândea la fata de acasă, în Mehar, pe care i-ar fi plăcut să o ia de soţie. Tatăl lui Teryane era negustor şi îşi dorea

să aibă un ginere soldat mai mult decât îşi dorea Teryane asta. Se gândea la jocurile pe care le sugeraseră femeile Aiel. Sărutul Fecioarei părea destul de inocent, dar aveau o strălucire în ochi în care nu se putea încrede. Dar cel mai mult se gândea la Aes Sedai.

Vilnar îşi dorise dintotdeauna să vadă o Aes Sedai, şi nu era loc mai potrivit pentru asta decât Caemlyn în acele zile, asta doar dacă nu s-ar fi dus o zi la Tar Valon. Se părea că sunt peste tot în Caemlyn. Se dusese la Ogarul lui Culain, unde zvonurile spuneau că sunt o sută, dar în ultima clipă se răzgândise şi nu mai intrase. Era curajos cu o sabie în mână, călare, în faţa oamenilor sau a trolocilor, dar gândul la Aes Sedai îi spulbera încrederea în sine. În plus, hanul nu ar fi putut găzdui o sută de femei şi niciuna dintre fetele pe care le văzuse nu ar fi putut fi Aes Sedai. Se dusese şi la Coroana Trandafirilor, privind de peste drum, dar nu putea fi sigur de vreuna dintre femeile văzute era Aes Sedai, şi asta îl facea să fie sigur că nu erau.

Îşi miji ochii la o femeie slăbuţă, cu un nas mare, care ieşea dintr-o casă înaltă aparţinând probabil vreunui negustor. Stătu încruntată în mijlocul străzii, înainte să-şi pună o pălărie de paie şi să plece grăbită. Vilnar clătină din cap. Nu ar fi putut spune câţi ani avea, dar nu era suficient. Ştia cum se putea recunoaşte o Aes Sedai. Jidar n-avea decât să creadă că erau atât de frumoase că puteau ucide un bărbat zâmbindu-i, iar Rissen că erau mai înalte cu un picior decât oricare bărbat. Vilnar ştia că puteau fi recunoscute după chip, chipul fără vârstă al unei nemuritoare. Era desigur imposibil să nu recunoşti asta.

Când patrula ajunse lângă arcul înalt al Porţii Whitebridge, Vilnar uită de Aes Sedai. Una dintre pieţele fermierilor se întindea de-a lungul drumului, cu tarabe lungi de piatră, deschise, acoperite cu ţiglă roşie sau purpurie, cu ţarcuri pline de viţei, porci şi oi, găini, raţe şi gâşte, tarabe unde se vindea orice, de la fasole la napi. De obicei acele pieţe erau pline de strigătele fermierilor care îşi lăudau mărfurile, dar de această

dată era tăcere, cu excepţia sunetelor scoase de animale. Brusc, ochii lui Vilnar căzură pe cea mai ciudată procesiune pe care o văzuse vreodată.

Era o coloană lungă de fermieri, călărind pe rânduri de câte patru, iar în spatele lor veneau căruţe. Cu siguranţă erau fermieri, cu acele straie, dar toţi purtau pe spate cel mai lung arc pe care-l văzuse vreodată Vilnar, o tolbă plină la un şold şi un cuţit sau o sabie scurtă la celălalt. În fruntea procesiunii se afla un stindard alb, cu margini roşii, cu un cap de lup pe el, şi o amestecătură de oameni la fel de stranie ca restul coloanei. Erau trei Aieli, mergând pe jos, desigur, dintre care doi erau Fecioare, şi un ins a cărei haină verde cu dungi şi nădragi de un galben strălucitor îţi spunea că este un Pribeag, doar că purta o sabie pe spate. Era pe un cal la fel de mare ca al lui Nashun, cu o şa numai bună pentru un gigant. Conducătorul lor părea a fi un om cu umeri laţi şi păr lung, cu barbă scurtă şi un topor de luptă prins la cingătoare, iar lângă el călărea o femeie saldaeană cu o rochie de călărie întunecată la culoare, care se uita la bărbat cu căldură…

Vilnar se aplecă înainte în şa. O recunoştea pe femeie. Se gândi la Seniorul Bashere, care era în Palatul Regal chiar în clipa aceea. Se gândi la Doamna Deira şi simţi un gol în stomac; şi ea era la Palat. Dacă o Aes Sedai şi-ar fi fluturat mâinile chiar atunci, transformând coloana în troloci, Vilnar ar fi fost foarte bucuros. Asta se întâmpla dacă visa cu ochii deschişi. Dacă mintea i-ar fi stat la datorie, patrula ar fi trecut de mult de locul acela. Avea însă ordinele lui.

Intrebându-se dacă doamna Deira o să-i folosească ţeasta drept minge, îşi desfăşură oamenii la poartă.

Perrin îşi lăsă armăsarul să se apropie la zece paşi de poartă, înainte de a trage de hăţuri. Trăparu’ fu bucuros să se oprească, nu îi plăcea căldura. Bărbaţii călare care blocau intrarea erau saldaeani, judecând după nasurile ascuţite şi ochii oblici. Unii purtau bărbi negre lucioase, alţii mustăţi groase, iar alţii erau

proaspăt bărbieriţi. Toţi îşi ţineau mâna pe mânerul sabiei. Aerul era încărcat, şi nu puţin, dar nu se simţea miros de frică. Perrin se uită la Faile, dar ea era aplecată asupra gâtului arcuit al Rândunicii, făcându-şi de lucru cu căpăstrul; mirosea vag a săpun de ierburi şi a nelinişte. Pe ultimele două sute de mile auziseră zvonuri despre saldaeani în Caemlyn, conduşi se pare de tatăl lui Faile. Vestea nu păruse să o îngrijoreze pe Faile, deşi era sigură că şi mama sa era în Caemlyn. Spusese că nici asta nu o îngrijora.

— Nici măcar nu avem nevoie de arcaşi, spuse Aram liniştit, atingându-şi mânerul sabiei ce-i venea peste umăr; ochii negri păreau nerăbdători; şi mirosea a nerăbdare, cu siguranţă. Sunt doar zece. Tu şi cu mine am putea să-i facem fărâme singuri.

Gaul îşi lăsase vălul şi cu siguranţă la fel făcuseră şi Bain, şi Chiad, de cealaltă parte a lui Faile.

— Fără arcuri, fără săbii, spuse Perrin. Şi fără suliţe, Gaul!

Nu le spuse nimic lui Baine sau lui Chiad, oricum nu ascultau decât de Faile. Care nu părea să aibă de gând nici să-şi ridice privirea prea curând, nici să spună ceva. Gaul îşi dădu jos vălul, ridicând din umeri. Aram se încruntă dezamăgit.

Insul bărbos, care nu-şi atinsese sabia, se aplecă uşor în şa.

— Senior Aybara, sunt Vilnar Barada, sublocotenent în slujba Seniorului Davram Bashere.

Spusese acele vorbe foarte tare şi, dacă se gândea bine, evitase să se uite la Faile, care oftă auzind numele tatălui ei, strâmbându-se la Barada, cu atât mai mult cu cât omul continua să o ignore.

— Ordinele Seniorului Bashere, adăugă apoi de parcă tocmai i-ar fi răsărit în minte, şi ale Seniorului Dragon sunt ca niciun nobil să nu intre în Caemlyn cu mai mult de douăzeci de oameni înarmaţi sau cincizeci de servitori.

Aram îşi schimbă greutatea în şa. Era şi mai sensibil cu onoarea lui Perrin decât Faile, dar, slavă Luminii, nu şi-ar fi scos sabia din teacă decât dacă ordona Perrin.

Perrin se întoarse, vorbind peste umăr:

— Dannil, du pe toată lumea la păşunea pe lângă care am trecut acum trei mile şi instalează tabăra. Dacă apare vreun fermier să se plângă, dă-i ceva aur şi linişteşte-l. Spune-i că o să fie plătit pentru orice stricăciune. Aram, du-te cu ei.

Dannil Lewin, un bărbat înalt ca un stâlp, cu o mustaţă groasă care-i ascundea gura, îşi plecă fruntea, în ciuda faptului că Perrin îi spusese de nenumărate ori că un simplu „bine" ar fi fost suficient, şi apoi începu să ordone ca toată lumea să se întoarcă. Aram se crispă, desigur – nu-i plăcea deloc să stea departe de Perrin –, dar nu spuse nimic. Uneori Perrin se gândea că fostul Pribeag era ca un ogar de vânătoare. Nu era bine ca un bărbat să fie aşa, dar nu ştia ce ar fi putut face.

Se aştepta ca Faile să aibă multe lucruri de spus că trimisese înapoi pe toată lumea – se aştepta ca ea să-i reamintească de aşa-zise lui poziţie şi să insiste să ia cei douăzeci de oameni despre care vorbise Barada sau cincizeci, dacă reuşea –, dar ea era aplecată în şa să le spună ceva în şoaptă lui Bain şi lui Chiad. Se strădui să nu asculte ce vorbeau, deşi mai prindea ce-şi spuneau. Ceva despre bărbaţi, părând amuzate; femeile păreau mereu fie amuzate, fie furioase când vorbeau despre bărbaţi. Din cauza lui Faile îi târâse pe toţi acei oameni după el, şi flamura pe deasupra, deşi nu-şi dădea bine seama cum reuşise ea treaba asta. În căruţe ***erau*** servitori, bărbaţi şi femei care purtau ***livrele*** cu un cap de lup pe umăr. Nici măcar oamenii din Ţinutul celor Două Râuri nu se plânseseră; păreau la fel de mândri de livrelele lor ca oricare dintre refugiaţi.

— E suficient? îl întrebă pe Barada. Poţi să ne escortezi la Rand, dacă nu vrei să umblăm de capul nostru.

— Cred că… zise Barada, uitându-se scurt la Aieli cu ochii lui negri. Cred că aşa ar fi cel mai bine.

Când Faile se înălţă în şa, Bain şi Chiad se îndreptară grăbite către linia călăreţilor, trecând printre ei de parcă nici nu ar fi fost acolo. Saldaeanii nu părură surprinşi, dar probabil se obişnuiseră

deja cu Aielii. Zvonurile spuneau că cei din neamul Aiel mişunau peste tot în Caemlyn.

— Trebuie să-mi găsesc fraţii de arme, spuse brusc Gaul. Fie să găseşti mereu apă şi răcoare, Perrin Aybara! Şi ţâşni şi el după femei. Faile îşi ascunse un zâmbet amuzat în spatele mâinii înmănuşate.

Perrin clătină din cap. Gaul voia ca Chiad să se mărite cu el, dar, după obiceiul Aiel, ea trebuia să-l ceară de bărbat, iar Faile spunea că, deşi ar fi fost dispusă să-i fie iubită, nu ar fi renunţat niciodată la suliţă. Bărbatul părea la fel de încurcat ca o fată din Două Râuri. Cumva, Bain părea şi ea amestecată în poveste, deşi Perrin nu înţelegea cum. Faile pretinsese că nu ştie, deşi vorbise cam grăbită, iar Gaul devenise posac când îl întrebase. Ciudaţi oameni!

Saldaeanii deschideau calea prin mulţime, dar Perrin nu se gândea nici la mulţimea de oameni, nici la oraş. Mai văzuse Caemlynul odată, parte din el, şi nu îi mai plăceau oraşele. Lupii arareori se apropiau de oraşe; de două zile nu mai simţise niciunul. Îşi studia soţia pe furiş, încercând ca ea să nu bage de seamă. La fel de bine ar fi putut să se holbeze. Întotdeauna călărea dreaptă, dar acum stătea ţeapănă în şa, cu privirea fixată pe spatele lui Barada. Omul călărea cu umerii lăsaţi, de parcă i-ar fi simţit privirea. Nici măcar un şoim nu ar fi fost în stare să fixeze pe cineva cu privirea mai bine decât Faile.

Perrin bănuia că se gândeşte la acelaşi lucru ca şi el, deşi poate nu în acelaşi mod. Tatăl ei. Avea să-i dea câteva explicaţii – fugise să devină o corniată dar Perrin era cel care trebuia să lămurească lucrurile cu Seniorul ţinuturilor Bashere, Tyr şi Sinona şi să-i spună omului că un fierar se însurase cu fiica şi moştenitoarea lui. Nu era un lucru pe care Perrin să-l aştepte cu prea multă nerăbdare. Nu se gândea la el însuşi ca la cineva deosebit de curajos – nu era curaj să faci ceea ce trebuia făcut dar, până atunci, nu se mai gândise niciodată că ar putea fi laş. Îşi simţea gura iască la gândul întâlnirii cu tatăl lui Faile. Poate

ar trebuit să vegheze la instalarea taberei. O scrisoare adresată Seniorului Bashere ar putea explica totul. Şi putea dura două sau trei zile să compună o scrisoare bine gândită. Poate mai mult. Nu era priceput la cuvinte.

O privire aruncată stindardului stacojiu atârnând leneş deasupra Palatului Regal îl aduse repede cu picioarele pe pământ. Zvonurile vorbiseră de asta. Perrin ştia că nu era stindardul Dragonului, indiferent ce spuneau zvonurile – unii pretindeau că însemna că Aes Sedai îl slujesc pe Rand; alţii că Rand le slujea pe ele –, şi se întreba de ce Rand nu arbora stindardul Dragonului. Rand. Încă îl putea simţi trăgând de el, un ***ta'veren*** mai puternic trăgând de unul mai slab. Nu îi spunea unde se află Rand, nu era acel gen de simţământ. Plecase din Ţinutul celor Două Râuri gândindu-se că o să ajungă la Tear sau Lumina ştie unde, şi numai un torent de zvonuri şi poveşti îl adusese aici. Nu, ceea ce simţea era mai degrabă nevoia de a fi lângă Rand sau poate că Rand avea nevoie de el, ca o mâncărime între umeri pe care nu şi-o putea scărpina. Acum era pe cale să scape de ea, dar aproape îşi dorea să nu fie aşa. Avea un vis, un vis de care Faile ar fi râs, cu firea ei aventuroasă. Visa să locuiască împreună cu ea într-o casă mică, undeva la ţară, departe de orice oraş şi de agitaţie. Mereu era agitaţie în jurul lui Rand. Dar Rand avea nevoie de el, iar el trebuia să facă ceea ce trebuia.

Într-o curte uriaşă, mărginită de coloane, cu balcoane de marmură şi turnuri ascuţite deasupra, Perrin îşi desfăcu centura grea din pricina securii de luptă, punând-o pe şa – era bucuros să scape de ea pentru o vreme –, iar un bărbat şi o femeie înveşmântaţi în alb veniră să îi ia pe Trăparu' şi pe Rândunica. Cu câteva vorbe, Barada îi dădu în grija unor bărbaţi Aiel cu ochi reci, mulţi purtând o eşarfă la tâmple, stacojie, cu însemnele discului alb-negru, care îi conduseră înăuntru, dându-i în grija Fecioarelor, la fel de reci ca bărbaţii. Perrin nu recunoscu pe niciunul dintre cei pe care-i ştia din Stâncă, iar eforturile sale de

a face conversaţie fură întâmpinate cu priviri goale. Vorbeau în limbajul semnelor, iar una dintre ele fu aleasă să-i conducă pe el şi pe Faile în măruntaiele Palatului, o femeie zveltă, cu păr de culoarea nisipului, de vârsta lui Faile. Îşi spunea Lerian, şi fură singurele cuvinte auzite de la ea, cu excepţia avertismentului de a nu se abate de la drum. Şi-ar fi dorit ca Bain şi Chiad să fie acolo. Ar fi fost plăcut să vadă un chip familiar. Faile plutea pe coridoare ca o mare doamnă, ceea ce şi era, uitându-se însă iute în toate părţile de fiecare dată când ajungeau la o răscruce. În mod limpede nu dorea să fie surprinsă de tatăl ei.

În cele din urmă ajunseră la o pereche de uşi, fiecare sculptată cu un leu, unde două Fecioare se ridicară de pe vine, vorbind prin semne, până când Fecioara cu păr nisipiu intră fără să bată.

Perrin se întrebă dacă aşa era acum întotdeauna în jurul lui Rand, cu gărzi Aiel, şi toată lumea tăcută, când uşile zburară la o parte, iar Rand ieşi în cămaşă.

— Perrin! Faile! Lumina să vă binecuvânteze căsătoria, râse el, sărutând-o pe Faile pe obraji. Cât mi-aş fi dorit să fiu şi eu acolo!

Faile părea la fel de nedumerită ca Perrin.

— De unde ştii?! exclamă, iar Rand râse iarăşi, bătându-l pe spate.

— Bode este aici, Perrin. Bode şi Jancy, şi tot restul. Adică în Caemlyn. Până aici au ajuns Verin şi Alanna când au auzit de Turn; arăta obosit, cu ochii înfundaţi în orbite, deşi nu ar fi părut după râs. Pe Lumină, Perrin, ce lucruri mi-au povestit despre tine! Seniorul Perrin din Ţinutul celor Două Râuri. Jupâneasa Luhhan ce a avut de zis?

— Îmi spune Seniorul Perrin, bombăni stânjenit Perrin.

Asta deşi îi înroşise fundul pe vremea când era copil mai des decât propria mamă.

— Face reverenţe, Rand. Chiar face reverenţe. Faile se uită ciudat la el. Spunea că îi stânjeneşte pe oameni atunci când

încearcă să-i facă să nu se mai încline în faţa lui sau să facă reverenţe; când despre stânjeneala lui, zicea că era preţul pe care trebuia să-l plătească.

Fecioara care intrase se strecură afară pe lângă Rand, iar el tresări.

— Pe Lumină, vă ţin în uşă. Intraţi, intraţi! Lerian, spune-i lui Sulin că am nevoie de mai mult punci. Cu pepene galben. Şi să aducă şi carafa plină.

Cele trei Fecioare râseră de parcă Rand ar fi spus ceva amuzant.

Puse un singur pas în încăpere, înainte ca un parfum floral să-i spună că mai era o femeie acolo. Făcu ochii mari când o văzu.

— Min? Cârlionţii nu erau ai ei, nici haina brodată, nici pantalonii, dar ea era. Min, tu eşti! zise râzând şi îmbrăţişând-o. Ne strângem toţi, nu-i aşa? Faile, ea e Min. Ţi-am povestit despre ea.

Abia atunci îşi dădu seama de mirosul care venea dinspre soţia lui şi o puse pe Min jos în timp ce ea încă rânjea la el. Brusc îşi dădu seama că pantalonii ei prea strâmţi îi trădau forma picioarelor. Faile avea foarte puţine hibe şi o uşoară tendinţă să fie geloasă. El nu ar fi trebuit să ştie de ziua în care o fugărise cu băţul jumătate de milă pe Caile Coplin, de parcă el s-ar fi uitat la altă femeie dacă o avea pe ea.

— Faile? zise Min. Orice femeie care îl poate suporta pe căpăţânosul ăsta păros îndeajuns de mult să-l ia de bărbat se bucură de toată admiraţia mea. Cred c-ar putea fi un soţ bun, de îndată ce pui şaua pe el.

Faile îi luă mâinile lui Min zâmbind, dar mirosul ei era acm şi ascuţit.

— Încă nu am reuşit să pun şaua pe el, Min, dar am de gând să-l păstrez măcar până reuşesc.

— Jupâneasa Luhhan face reverenţe? întrebă Rand clătinându-şi capul neîncrezător. Trebuie s-o vad ca să pot crede. Unde este Loial? A venit şi el? Doar nu l-ai lăsat afară?

— A venit, răspunse Perrin supraveghind-o discret pe Faile, dar nu tot drumul, nu încă. A spus că e obosit şi are nevoie de un ***stedding,*** aşa că i-am spus de unul pe care îl cunoşteam eu, unul abandonat la miazănoapte de drumul de la Whitebridge, şi a plecat pe jos către el. Zicea că o să-l simtă de la zece mile.

— Presupun că îi ştii pe Rand şi Perrin foarte bine? întrebă Faile, iar Min îi aruncă lui Rand o privire scurtă.

— I-am cunoscut un timp, în orice caz. I-am întâlnit după ce au plecat din Ţinutul celor Două Râuri. Credeau că Baerlon e un oraş mare.

— Pe jos? zise Rand.

— Da, răspunse încet Perrin. Mirosul Failei se schimba, gelozia ascuţită topindu-se parcă. De ce?

— Ştii că preferă să-şi folosească picioarele. Apus rămăşag cu mine o coroană de aur că o să ajungă în Caemlyn la doar zece zile după noi.

Cele două femei se uitau una la alta, Faile zâmbind, iar Min înroşindu-se uşor. Min mirosea un pic stânjenită, iar Faile mulţumită. Şi surprinsă, deşi aproape nu i se putea citi pe chip.

— Nu am vrut să-i iau banii – trebuie să ocolească vreo cincizeci de mile –, dar a insistat. Voia să facă drumul în cinci zile.

— Loial a susţinut mereu că poate întrece la fugă un cal, râse Rand, apoi se opri. Râsul se stinse încetişor. Sper că va ajunge în siguranţă, zise ceva mai serios. Era obosit, şi parcă şi schimbat în unele lucruri. Rand pe care Perrin îl văzuse în Tear nu fusese moale, departe de asta, dar acest Rand îl făcea pe celălalt să pară un băiat de la ţară inocent. Nici nu clipea suficient de mult, de parcă, dacă ar fi clipit, nu ar fi văzut ce trebuia să vadă. Perrin recunoştea ceva din privirea lui. O văzuse în ochii bărbaţilor din Două Râuri după atacurile trolocilor, după al cincilea, al zecelea, când speranţa fusese pierdută şi continuau să lupte doar fiindcă preţul ar fi fost prea mare dacă se opreau.

— Seniore Dragon, zise Faile, făcându-l să tresară pe Perrin; îi spusese mereu Rand, deşi îi auziseră titlul de când plecaseră din Whitebridge, dacă îmi permiţi, vreau să schimb două vorbe cu soţul meu, apoi vă las să vorbiţi.

Fără să mai aştepte aprobarea surprinsă a lui Rand, se întoarse la Perrin, cu spatele către Rand.

— Nu voi pleca departe, dragul meu. Min şi cu mine avem propria conversaţie despre lucruri care pe tine te-ar plictisi cu siguranţă.

Făcându-şi de lucru cu reverele lui, începu să vorbească repede şi atât de încet, încât doar el ar fi putut-o auzi fără să-şi ascută urechile. Îşi amintea uneori cât de bine aude.

— Să ţii minte că el nu mai e prietenul tău din copilărie, Perrin. Sau, cel puţin, nu este doar atât. Este Dragonul Renăscut, Seniorul Dragon. Dar tu eşti Seniorul Ţinutului celor Două Râuri. Ştiu că vei şti să-ţi aperi interesele şi pe ale Ţinutului, zise ea zâmbindu-i plină de dragoste şi încredere; îi venea să o sărute chiar acolo. Gata, adăugă ea vorbind normal. Acum arăţi bine. Nu mai simţea nici urmă de gelozie în ea.

Făcând o reverenţă către Rand, murmurând: „Seniore Dragon", întinse mâna către Min.

— Vino, Min.

Min făcu o reverenţă mult mai puţin atentă, iar Rand tresări.

Înainte să iasă cele două, una din cele două uşi se deschise brusc şi o femeie înaltă în livrea intră cu o tavă de argint pe care erau puse pocale şi un urcior ce mirosea a vin, miere şi suc dulce de pepene galben. Perrin se uită lung. In ciuda rochiei roşu cu alb, ar fi putut fi mama lui Chiad sau poate bunica ei, dacă era să judece după firele albe, cârlionţate. Încruntându-se către femeile care plecau, se duse către cea mai apropiată masă şi aşeză tava, cu chipul îngheţat într-o mască de umilinţă.

— Mi s-a spus patru, seniore Dragon, aşa că am adus patru, spuse într-un fel ciudat; se gândi că încerca într-un fel a vorbi cu un respect umil, dar parcă îi stătea ceva în gât. Făcu o

reverenţă faţă de care cea a lui Min arăta elegant, trântind uşa în spatele ei. Perrin se uită la Rand.

— Nu ai niciodată senzaţia că femeile sunt… ciudate?

— De ce mă întrebi pe mine? Tu eşti cel însurat, răspunse Rand umplând un pocal de argint cu vin şi întinzându-l lui Perrin. Dacă nu ştii, trebuie să-l întrebi pe Mat. Eu ştiu mai puţin cu fiecare zi.

— Şi eu, oftă Perrin; punciul era răcoros, iar Rand părea să nu transpire nici măcar un strop. Pe unde mai umblă Mat? Dacă ar fi să ghicesc, aş zice că s-a oprit în prima tavernă şi probabil are fie zarurile în mână, fie o fată pe genunchi.

— Sper că nici una, nici alta, zise Rand întunecat, lăsându-şi jos pocalul neatins. Trebuie să o aducă aici pe Elayne, să fie încoronată. Şi pe Egwene, şi pe Nynaeve, sper. Pe Lumină, sunt atât de multe lucruri de făcut înainte să ajungă! îşi clătină capul ca un urs, apoi se uită fix la Perrin.

— Vrei să te duci la Tear pentru mine?

— Tear! Rand, sunt de două luni pe drumuri. Fundul meu a căpătat forma şeii.

— Te pot duce acolo în seara asta. Astăzi. Poţi dormi în cort de general şi poţi să stai departe de şa cât timp pofteşti.

Perrin se uită lung la el. Omul părea să vorbească serios. Brusc se întrebă cum mai stătea cu sănătatea minţii. Pe Lumină, trebuia să reziste, cel puţin până la Tarmon Gai’don! Luă o înghiţitură lungă de punci să scape de gustul amar din gură. Ce mod de a se gândi la un prieten!

— Rand, dacă m-ai putea duce chiar acum în Stânca din Tear, tot aş spune nu. Trebuie să vorbesc cu cineva aici, în Caemlyn. Şi aş vrea să le văd pe Bode şi pe celelalte.

Rand nu părea să-l mai asculte. Se trântise pe un scaun aurit, uitându-se întunecat la Perrin.

— Îţi mai aduci aminte cum Thom jongla cu toate acele mingi şi părea că e atât de uşor? Ei bine, jonglez acum cât de tare pot, şi nu e uşor. Sammael este în Illian. Lumina ştie unde sunt

ceilalţi Rătăciţi. Iar uneori mă gândesc că ei nici măcar nu sunt cele mai rele lucruri. Rebeli care cred că sunt un fals Dragon. Juraţi ai Dragonului care îşi închipuie că pot arde sate în numele meu. Ai auzit de Profet, Perrin? Nu contează, nu e mai rău decât ceilalţi. Am aliaţi care se urăsc unul pe altul, iar cel mai bun general pe care l-aş putea pune să atace Illianul nu-şi doreşte decât să facă o şarjă de cavalerie şi să moară. Elayne ar trebui să ajungă aici într-o lună şi jumătate, cu puţin noroc, dar aş putea să mă trezesc cu o rebeliune înainte de asta. Pe Lumină, vreau să-i las Andorul întreg. Mă gândisem chiar să mă duc eu însumi să o aduc, dar e cel mai prost lucru pe care l-aş putea face. Cel mai prost cu putinţă, zise, frecându-şi faţa cu ambele mâini.

— Dar Moiraine ce spune?

Rand îşi lăsă mâinile în jos, uitându-se la ele.

— Moiraine este moartă, Perrin. A ucis-o pe Lanfear şi a murit, şi aşa s-a sfârşit.

Perrin se aşeză. Moiraine? Nu părea posibil.

— Dacă Alanna şi Verin ar fi aici… răsuci pocalul în palme; nu putea să aibă încredere în niciuna dintre ele. Le-ai cerut sfatul?

— Nu! răspunse Rand, făcând un gest scurt cu mâna, ca şi cum ar fi tăiat ceva. Nu au voie să se apropie de mine, Perrin! Am fost limpede.

Perrin se decise să o roage pe Faile să afle de la Alanna sau Verin ce se întâmplă. Cele două Aes Sedai îi dăduseră adeseori o stare de nelinişte, dar Faile părea să se descurce bine cu ele.

— Rand, ştii la fel de bine ca şi mine că e periculos să înfurii o Aes Sedai. Moiraine a venit să ne caute – pe tine, cel puţin –, dar au fost momente când eram sigur că vrea să-l ucidă pe Mat, dar şi pe mine, ***şi*** pe tine.

Rand nu spuse nimic, dar, cum îşi ţinea capul înclinat, părea măcar că îl ascultă.

— Dacă a zecea parte a poveştilor pe care le-am auzit de la Baeron încoace e adevărată, ar putea fi cel mai prost moment

ca Aes Sedai să fie furioase pe tine. Nu pretind că ştiu ce se întâmplă în Turn, dar…

Rand se scutură, aplecându-se înainte.

— Turnul e frânt exact la mijloc, Perrin. Jumătate din ele cred că sunt ca un godac pe care-l pot cumpăra ca la piaţă, iar cealaltă jumătate… nu ştiu exact ce gândeşte. M-am întâlnit trei zile în şir cu o parte din solia lor. Mai am o întâlnire după-amiaza asta, şi tot nu-mi dau seama ce gândesc. Pun multe întrebări, oferă puţine răspunsuri şi nu par deloc mulţumite că eu le ofer tot atât de puţine răspunsuri pe cât îmi dau şi ele. Cel puţin Elaida – ea e noua Amyrlin, dacă nu ai auzit –, măcar trimisele ei zic ceva, chiar dacă îşi imaginează că o să fiu atât de impresionat că Aes Sedai îmi fac reverenţe, încât nu o să stau să mă gândesc prea mult.

— Pe Lumină! oftă Perrin. Pe Lumină! Vrei să zici că o parte din Aes Sedai s-a răsculat, iar tu te-ai pus la mijloc între Turn şi rebele? Ca doi urşi gata să se încaiere, iar tu te-ai găsit să te duci la cules de mure între ei? Nu crezi că ai suficiente bătăi de cap cu Aes Sedai şi fără asta? îţi zic adevărul, Rand. Siuan Sanche îmi dădea fiori, dar măcar cu ea ştiai cum stăteai. Mă făcea să mă simt ca un cal şi părea că încearcă să decidă dacă aş rezista la un drum lung, dar măcar era limpede că nu dorea să pună ea însăşi şaua pe mine.

Rand râse răguşit, fără veselie.

— Şi tu chiar crezi că Aes Sedai o să mă lase în pace doar fiindcă eu le las în pace? Pe mine? Faptul că Turnul s-a divizat este cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla. Sunt prea ocupate să se holbeze unele la altele ca să îşi îndrepte toată atenţia către mine. Dacă nu ar fi fost asta, aş fi dat de douăzeci de Aes Sedai la fiecare pas. Cincizeci. Am Tearul şi Cairhienul şi un cap de pod aici. Fără divizarea Turnului, de câte ori aş fi deschis gura, cineva mi-ar fi spus: „Da, dar Aes Sedai spun…“. Perrin, Moiraine a făcut tot posibilul să lege sfori de mine, până când am forţat-o să se oprească şi, dacă e să spun adevărul, nu

sunt sigur că s-a oprit nici atunci. Când o Aes Sedai spune că îţi va da sfaturi şi te va lăsa să decizi, vrea să spună că ştie ce trebuie să faci, şi te va face să o faci, dacă va putea.

Îşi luă pocalul, bând cu sete. Părea mai calm când îl lăsă jos.

— Dacă Turnul ar fi fost întreg, aş fi avut până acum atât de multe sfori legate de mine, că nu aş fi putut mişca un degeţel fără să cer voie de la şase Aes Sedai.

Perrin râse, la fel de puţin vesel ca şi Rand.

— Deci crezi că e mai bine să… – ce? – să asmuţi rebelele Aes Sedai să se lupte cu Turnul? „Strigă pentru taur sau strigă pentru urs; strigă pentru amândoi şi vei fi călcat în picioare şi mâncat."

— Nu e chiar aşa de simplu, Perrin, deşi ele nu ştiu asta, zise Rand mândru, clătinând din cap. Mai este şi a treia facţiune, gata să mi se supună. Dacă mă vor contacta din nou. Pe Lumină! Nu aşa ar trebui să ne petrecem primele ore împreună, vorbind despre Aes Sedai. Emond's Field, Perrin; chipul i se îmblânzi, aşa cum şi-l aducea aminte pe Rand, apoi rânji nerăbdător. Am petrecut puţin timp cu Bode şi celelalte, dar mi-au povestit de tot soiul de schimbări. Spune-mi ce s-a schimbat, Perrin. Spune-mi ce a rămas la fel.

Vorbiră vreme îndelungată despre refugiaţi şi schimbările aduse de ei, soiuri noi de fasole şi dovlecei, mere şi pere, ţesutul veşmintelor fine, al covoarelor, despre cărămizi şi ţigle, despre lucrul în piatră şi mobila mai decorată decât tot ce văzuse vreodată Ţinutul celor Două Râuri. Perrin se obişnuise cu numărul mare de oameni care venise prin Munţii de Negură, dar Rand părea uluit. Mai vorbiră în amănunt şi despre avantajele şi dezavantajele zidului pe care unii voiau să-l construiască în jurul Emond's Field, şi al altor sate, sau despre avantajele pietrei sau ale buştenilor. Din când în când Rand părea cel de demult, râzând de cât de dure fuseseră femeile la început cu rochiile taraboneze sau domani, iar acum părerile erau împărţite între cele ce ar fi purtat doar rochiile solide din Ţinutul celor Două

Râuri şi cele care şi le-ar fi tăiat, să-şi facă din ele cârpe. Sau despre cum unii tineri îşi lăsaseră mustăţi precum tarabonezii sau domani, iar unii chiar şi o bărbuţă ca a celor din Câmpiile Almoth, transformându-l pe neînţeleptul purtător să pară că avea un cuib de animal sub nas. Perrin nu se mai obosi să adauge că bărbi ca ale lui erau din ce în ce mai populare.

Perrin fu şocat să afle că Rand nu avea de gând să vină în tabără, deşi erau o mulţime de oameni pe care îi cunoştea.

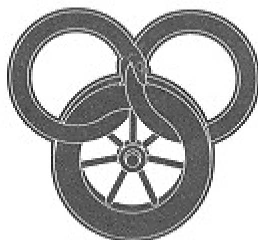
— Nu te pot proteja pe tine sau pe Mat, zise încet, dar pot să-i protejez pe ei.

Conversaţia se împotmoli după ce Rand îşi anunţă hotărârea, şi chiar şi Rand realiză că pusese punct discuţiei. În cele din urmă se ridică oftând, trecându-şi mâinile prin păr şi uitându-se în jur nemulţumit.

— Probabil vrei să te speli şi să te odihneşti. Nu te mai reţin. O să pun să vă dea nişte camere. O să te mai gândeşti la Tear, Perrin? zise brusc, în timp ce îl conducea către uşă. Am nevoie de tine acolo. Nu e nicio primejdie. O să-ţi spun întreg planul, dacă te hotărăşti să mergi. Vei fi al patrulea om care ştie adevăratul plan; chipul lui Rand se înăspri. Nu trebuie să mai spui asta nimănui, Perrin! Nici măcar lui Faile.

— Pot să-mi ţin gura, răspunse Perrin băţos. Şi puţin trist. Noul Rand se întorsese. Şi mă voi gândi la Tear.

Capitolul 46

Dincolo de poartă

Perrin nu-l asculta cu atenţie pe Rand în timp ce acesta dădea instrucţiuni unei Fecioare:

— Spuneţi-i lui Sulin să pregătească nişte camere pentru Perrin şi Faile şi să le daţi ascultare aşa cum îmi daţi şi mie.

Cele două femei Aiel păreau să creadă că Rand făcuse un fel de glumă grozavă, după felul în care râdeau plesnindu-se peste coapse, dar Perrin se uita doar la omul zvelt care aştepta ceva mai departe pe holul acoperit de tapiserii. Era sigur că omul trebuia să fie Davram Bashere. Nu pentru că era saldaean, căci nu semăna deloc cu Faile, cu mustăţile groase, spicuite cu păr alb, ce i se lăsau în jos, aproape acoperindu-i gura. Nu era mai înalt decât Faile, poate chiar puţin mai scund, dar felul în care stătea, cu braţele încrucişate, cu o expresie de şoim care se uită la coteţul cu găini, îl făcea pe Perrin să fie sigur. Omul ştia, cu siguranţă.

Luându-şi rămas-bun de la Rand, Perrin trase adânc aer în piept păşind pe coridor. O clipă îşi dori să fi avut securea la el; Bashere purta sabie.

— Senior Bashere? Perrin făcu o plecăciune, care rămase fără răspuns. Sunt Perrin Aybara.

— Vom vorbi, zise Bashere scurt, întorcându-se pe călcâie. Perrin trebui să-l urmeze cu paşi iuţi, în ciuda faptului că avea picioarele mai lungi.

După ce trecură pe alte două coridoare, Bashere intră într-o cameră de zi mică, închizând uşa în spatele lui. Ferestrele înalte lăsau suficientă lumină să intre şi mai multă căldură decât se putea ascunde sub tavanul înalt. Două scaune tapiţate, cu spătare sculptate cu papirusuri, fuseseră aşezate unul în faţa celuilalt. Pe o masă incrustată cu piatră albastră stăteau două cupe şi o carafă. După miros nu mai era punci, de data asta, ci vin tare.

Bashere umplu cupele, dându-i una lui Perrin şi făcându-i semn să se aşeze. Zâmbea din spatele mustăţilor, dar parcă ochii şi zâmbetul aparţineau unor oameni diferiţi. Parcă voia să bată cuie cu privirea.

— Cred că Zarine ţi-a vorbit de averea mea înainte să te… căsătoreşti cu ea. Despre Coroana Sfărâmată. A fost mereu foarte vorbăreaţă.

Omul rămăsese în picioare, aşa că Perrin făcu la fel. Ce coroană sfărâmată? Faile nu vorbise niciodată de nicio coroană sfărâmată.

— La început mi-a spus că eşti negustor de blănuri. Sau poate neguţător de lemne, şi apoi negustor de blănuri. Vindeai şi ardei iuţi.

— Negustor de blănuri? tresări Bashere uluit.

— Povestea s-a schimbat, continuă Perrin, dar repeta prea des despre ce zicea tatăl ei că ar trebui să facă un general, aşa că am întrebat-o direct şi… Perrin se uită în cupa cu vin, apoi se forţă să-l privească pe bărbat în ochi. Când am aflat cine erai,

aproape că m-am răzgândit s-o mai iau de nevastă, numai că ea se hotărâse, iar când Faile se hotărăşte e la fel de uşor să o faci să se răzgândească aşa cum ar fi să urneşti o turmă de catâri care se hotărăsc să se aşeze pe jos în acelaşi timp… în plus, o iubeam. O iubesc.

— Faile? lătră Bashere. Cine mama naibii e Faile? Eu vorbesc despre fiica mea, Zarine, şi despre ce-ai făcut tu cu ea!

— Faile este numele pe care şi l-a luat când a devenit corniată, zise Perrin răbdător. Trebuia să-i facă bărbatului o impresie bună. Să fii la cuţite cu socrul era aproape la fel de rău cu a fi la cuţite cu soacra. Asta a fost înainte să mă întâlnească pe mine.

— Corniată? zise Bashere cu o voce în care i se ghicea mândria, apoi rânji brusc. Mirosul furiei aproape dispăruse.

— Nu mi-a spus o vorbuliţă despre asta, vulpea cea mică. Trebuie să recunosc, Faile i se potriveşte mai bine decât Zarine. A fost ideea mamei ei să…

Brusc se scutură, aruncându-i lui Perrin o privire suspicioasă. Începea să miroasă din nou a furie.

— Nu încerca să schimbi subiectul, băiete. Vorbim de tine şi fiica mea şi aşa-zisa voastră căsătorie.

— Aşa-zisa? Perrin îşi ţinuse mereu firea; Jupâneasa Luhhan spunea că nu se enervează niciodată. Când erai mai mare şi mai puternic decât ceilalţi băieţi şi-i puteai răni din greşeală, învăţai din copilărie să îţi ţii firea. De data asta, abia mai reuşea să se stăpânească.

— Meştereasa a săvârşit ceremonia, la fel ca la toată lumea care s-a căsătorit în Ţinutul celor Două Râuri, de la începutul veacurilor.

— Băiete, nu contează nici dacă un Ogier ar fi rostit cuvintele şi aţi fi avut şase Aes Sedai ca martore. Zarine nu este suficient de mare să se mărite fără consimţământul mamei ei, pe care nici nu l-a cerut, nici nu l-a primit. Acum este cu Deira şi, dacă nu o convinge pe mama ei că e suficient de mare să fie

măritată, se întoarce la tabără, probabil să facă treburi pentru mama ei. Iar pe tine… Bashere atinse sabia, fără să fie probabil conştient. Iar pe tine, zise cu un ton aproape vesel, o să te ucid.

— Faile este a mea, mârâi Perrin. Vinul i se vărsase pe încheietură, iar el se uită surprins la cupa zdrobită în mână. Aşeză cu grijă pe tavă bucata îndoită de argint, lângă urcior, dar nu-şi putea controla şi vocea.

— Nimeni nu mi-o poate lua. Nimeni! Dacă o duci în tabăra ta sau oriunde altundeva, voi veni după ea.

— Am nouă mii de oameni cu mine, spuse bărbatul pe un ton surprinzător de blând.

— Sunt ei mai greu de ucis decât trolocii? încearcă să mi-o iei – încearcă doar! – şi o să aflăm.

Perrin îşi dădu seama că tremura, cu pumnii atât de strânşi că îl dureau. Era şocat; nu mai fusese mânios, cu adevărat mânios de atât de multă vreme că uitase şi cum era.

Bashere îl măsură din cap până în picioare, clătinând din cap.

— Ar fi păcat să te omor. Avem nevoie de sânge proaspăt. Devine cam subţire în Casa noastră. Bunicul meu obişnuia să spună că ne înmuiem cu toţii, şi avea dreptate. Sunt doar pe jumătate bărbatul care era el şi, indiferent cât de ruşine îmi e să o spun, Zarine este teribil de moale. Nu slabă, ai grijă… se încruntă o clipă, clătinând din cap când văzu că Perrin nu avea de gând să spună că Faile era slabă… Dar, cu toate astea, moale.

Perrin era atât de surprins, încât se aşeză înainte să îşi dea seama că se apropiase de scaun. Mai că uită să fie furios. Oare bărbatul din faţa lui era nebun, de se schimba atât de repede? Iar Faile, moale? Putea fi delicios de moale câteodată, era adevărat, dar orice bărbat care ar fi considerat-o moale s-ar fi trezit fără cap, inclusiv el.

Bashere luă cupa strivită, o studie, apoi îl aduse alta, aşezându-se în scaun.

— Zarine mi-a spus câte ceva despre tine înainte de a se duce la mama ei, despre Seniorul Perrin al Ţinutului celor Două Râuri, Ucigaşul de troloci. Asta e bine. Îmi place un bărbat care poate privi un troloc în ochi fără să dea înapoi. Acum aş vrea să ştiu ce fel de om eşti, zise, aşteptând în timp ce sorbea din vin.

Perrin şi-ar fi dorit să mai aibă punciul lui Rand sau măcar cupa cu vin. Îşi simţea gâtul uscat. Dacă voia să facă o impresie bună, trebuia să înceapă cu adevărul.

— Adevărul este că nu sunt un senior. Sunt fierar. Atunci când au venit trolocii…

Se opri, deoarece Bashere râdea cu lacrimi.

— Băiete, Casele nu au fost făcute de Creator. Poate că unii au uitat, dar, dacă te duci suficient de departe în trecutul fiecărei case, vei găsi un om de rând care a arătat un curaj ieşit din comun sau şi-a păstrat capul pe umeri când toţi alergau ca nişte gâşte cu penele smulse. Ţine minte că alt lucru pe care unii preferă să îl uite este că drumul în jos poate fi la fel de rapid. În Tyr am două servitoare care ar fi Doamne dacă acum două sute de ani străbunii lor nu ar fi fost nişte proşti atât de mari încât nimeni, nici cel mai mare zevzec, nu a vrut să-i urmeze, şi un tăietor de lemne în Sidonia care pretinde că străbunii lui au fost regi şi regine înainte de vremurile lui Artur Aripă-de-Şoim. Poate că spune adevărul; este un tăietor de lemne priceput. La fel de multe drumuri duc şi în sus, şi în jos, doar că acelea care duc în jos sunt ceva mai alunecoase, pufni Bashere atât de tare că i se agită mustaţa. Un prost se vaită când soarta îl dărâmă, şi un prost şi mai mare se vaită când norocul îl poartă pe culmi… ceea ce vreau eu să ştiu despre tine nu este ce ai fost sau ce eşti acum, ci cum eşti în interiorul tău. Dacă Zarine o să mai aibă pielea pe ea când nevasta mea termină cu ea, şi eu nu o să te ucid, ştii cum trebuie tratată o nevastă? Aud?

Realizând că făcuse o impresie bună, Perrin se hotărî să nu mai adauge că ar fi preferat să fie iarăşi fierar.

— O tratez pe Faile cât de bine ştiu, zise el cu grijă.

— Cât de bine ştii, pufni iar Bashere, mârâind. Ai face bine să ştii cum, băiete, sau o să… Ascultă-mă. O nevastă nu e un oştean să alerge când strigi tu. În multe feluri, o femeie este ca o porumbiţă. Dacă o strângi doar jumătate din cât crezi că trebuie, poţi să o răneşti. Nu vrei să o răneşti pe Zarine. Mă înţelegi? Rânji el brusc, deconcertant, continuând aproape prietenos. Ai putea fi un ginere bun, Aybara, dar, dacă o faci nefericită…

Îşi atinse din nou mânerul sabiei.

— Încerc să o fac fericită, zise Perrin serios. Ultimul lucru pe care l-aş vrea pe lumea asta ar fi să o rănesc.

— Bine. Pentru că ar fi chiar ultimul lucru pe care îl faci, băiete, rânji iarăşi Bashere, dar Perrin nu se îndoia că vorbea serios. E timpul să te duc la Deira. Dacă ea şi Zarine nu au terminat de vorbit, ar fi bine să intrăm înainte să se omoare una pe cealaltă. Întotdeauna pierd măsura când se ceartă, iar Zarine este prea mare acum pentru ca discuţia să se încheie cu o bătaie la fund.

Bashere îşi puse cupa pe tavă, continuând să vorbească în timp ce se îndrepta către uşă:

— Trebuie să ai grijă la un lucru. Doar fiindcă o femeie îţi spune că ea crede un lucru nu înseamnă că e adevărat. Oh, ea poate crede că e, dar nu înseamnă că dacă o femeie crede este şi adevărul. Să nu uiţi asta.

— Nu o să uit.

Perrin credea că înţelege ce voise bărbatul să zică. Faile avea câteodată numai o relaţie pasageră cu adevărul. Nu în ceea ce priveşte lucrurile importante sau lucrurile pe care le considera ea importante, dar, dacă promisese să facă ce nu voia, reuşea cumva să îşi lase o portiţă de scăpare şi să facă exact cum poftea. Ceea ce nu înţelegea totuşi era legătura cu întâlnirea mamei lui Faile.

Era un drum lung prin palat, pe sub nişte colonade şi apoi urcând scările. Nu păreau să fie mulţi saldaeani, dar erau mulţi Aieli, luptători şi Fecioare, ca să nu mai vorbim despre servitorii în livrele roşu cu alb, care se înclinau şi făceau reverenţe, precum şi bărbaţi şi femei îmbrăcaţi în alb la fel ca aceia care le luaseră caii. Cei din urmă se grăbeau pe coridoare cu braţele pline de tăvi sau albituri, cu ochii în pământ, dând impresia că nu vedeau pe nimeni. Perrin tresări dându-şi seama că mulţi dintre ei purtau aceeaşi pânză stacojie în jurul tâmplelor ca mulţi dintre Aieli. Probabil erau şi ei Aieli. Mai observă câteva lucruri. Dintre cei îmbrăcaţi în alb erau la fel de multe femei care purtau pânza stacojie ca şi bărbaţi, dar nicio Fecioară. Gaul îi spusese câte ceva despre neamul Aiel, dar nu pomenise nimic, niciodată despre acest lucru.

După ce el şi Bashere intrară într-o încăpere cu scaune încrustate cu fildeş şi măsuţe mici, aşezate pe covoarele cu motive roşii, aurii şi verzi, Perrin desluşi un zgomot înfundat de voci femeieşti. Nu-şi putea da seama prin uşa groasă ce vorbeau, dar recunoscu vocea lui Faile. Brusc se auzi o plesnitură, urmată apoi, aproape imediat, de o alta. Tresări. Doar un nebun s-ar fi băgat între soţia lui şi mama ei când se certau – din câte văzuse, ambele se întorceau împotriva sărmanului prost – şi ştia bine că Faile se putea descurca foarte bine în situaţii normale. Pe de altă parte, văzuse femei puternice, la rândul lor mame sau bunici, lăsându-se tratate ca nişte copii de către propriile mame.

Îndreptându-şi umerii, se duse către uşa interioară, dar Bashere ajunse înaintea lui, bătând în ea de parcă ar fi avut tot timpul din lume. Desigur, Bashere nu putea auzi ceea ce lui îi păreau două pisici băgate într-un sac. Două pisici ude.

Ciocănitul opri brusc zarva.

— Intră, se auzi o voce stăpânită.

Perrin se abţinu cu greu să nu dea buzna înăuntru, împingându-l pe Bashere, iar după ce intră o căută din priviri

neliniştit pe Faile, care stătea într-un scaun mare, cu braţe late, într-o parte a camerei unde lumina soarelui era mai puţin crudă. Culoarea covorului, un roşu-închis, îl făcu să se gândească la sânge, iar una din tapiserii înfăţişa o femeie călare ucigând cu suliţa un leopard. Cealaltă tapiserie ilustra o bătălie furioasă purtată în jurul stindardului Leului Alb. Mirosul ei trăda un amestec de emoţii, pe care nu le putea separa, iar obrazul ei stâng purta urma roşie a unei palme, însă îi zâmbea slab.

Mama lui Faile îl facu pe Perrin să clipească. Toate vorbele lui Bashere despre porumbiţe îl făcuseră să se gândească la o femeie fragilă, dar Doamna Deira era cu câteva degete mai înaltă decât soţul ei şi era... măreaţă. Nu mare, ca Jupâneasa Luhhan, care era rotundă, sau ca Daise Congar, care părea că se poate apuca de fierărit în orice clipă. Avea un piept generos, cu toate că un bărbat nu ar fi trebuit să se gândească aşa la soacra lui, şi putea vedea de unde-şi moştenise Faile frumuseţea. Chipul lui Faile era al mamei ei, fără părul cărunt de la tâmple. Dacă aşa avea să arate Faile când va ajunge la o anumită vârstă, era un om foarte norocos. Pe de altă parte, nasul ascuţit al Doamnei Deira îi dădea un aspect vulturesc, iar cu ochii oblici fixându-se pe el, părea un vultur fioros gata să-şi înfigă ghearele într-un iepure obraznic. Surpriza consta în urma roşie lăsată de o palmă pe obrazul ei.

— Tată, tocmai vorbeam despre tine, zise Faile cu un zâmbet afectuos, plutind către el şi luându-i mâinile într-ale sale. Îl sărută pe obraji, iar Perrin simţi o împunsătură în inimă. Un tată nu merita atâta atenţie când soţul era acolo, susţinut doar cu un zâmbet fugar.

— Să înţeleg că ar trebui să mă arunc pe un cal şi să mă ascund undeva, Zarine? chicoti Bashere. Un chicot foarte vesel. Bărbatul ăla părea să nu fi văzut nici măcar că fiica şi soţia lui se loviseră una pe alta!

— Preferă să-i zici Faile, Davram, spuse absentă Doamna Deira. Cu braţele încrucişate, îl măsura pe Perrin de sus până jos, fără să încerce să o ascundă.

— Depinde de el, acum, o auzi pe Faile spunându-i în şoaptă tatălui ei.

Probabil aşa era, dacă ea şi mama ei ajunseseră să se lovească. Îndreptându-şi umerii, se pregătea să-i spună Doamnei Deira că o va trata pe Faile ca pe o pisicuţă, iar el va fi docil ca un mieluşel. Ultima parte ar fi fost o minciună, desigur – Faile ar fi scuipat în ochi un om umil şi l-ar fi gătit la cină –, dar pacea trebuia menţinută. În plus, chiar încerca să fie tandru cu ea. Poate că Doamna Deira era motivul pentru care Bashere îi vorbise de blândeţe; niciun bărbat nu ar fi avut curaj să fie altfel în preajma unei femei ca aceea.

Înainte să poată deschide gura, mama lui Faile spuse:

— Ochii galbeni nu înseamnă că eşti lup. Eşti suficient de puternic să faci faţă fetei mele, tinere? Din câte mi-a spus, înţeleg că eşti un papă-lapte, că-i faci toate poftele şi că te răsuceşte pe degete cum are ea chef.

Perrin facu ochii mari. Bashere se aşezase în scaunul unde stătuse înainte Faile, studiindu-şi cu atenţie cizmele, una proptită peste alta. Faile se aşezase pe braţul lat al scaunului tatălui ei, aruncând o privire indignată către mama ei şi un zâmbet încrezător către Perrin, asemenea celui pe care-l avusese când îi spusese să îi ţină piept lui Rand.

— Nu cred că mă învârte pe degete, zise el grijuliu. Era adevărat că mai încercase, dar nu credea să o fi lăsat vreodată. Doar din când în când să-i facă pe plac.

Doamna Deira pufni cu subînţeles.

— Toţi mototolii cred asta. O femeie vrea un bărbat puternic, mai puternic ca ea, zise împungându-l cu degetul în piept destul de tare ca să-l facă să scoată un mormăit. Nu o să uit niciodată când Davram m-a luat de guler prima dată şi mi-a arătat că el este mai puternic. A fost magnific!

Perrin clipi; nu-şi putea imagina cu niciun chip toată scena.

— Dacă o femeie este mai puternică decât bărbatul ei, ajunge să îl dispreţuiască. Are de ales, ori îl tiranizează, ori devine ea slabă, ca să pară el mai tare. Dar, dacă bărbatul este suficient de puternic… îl împunse iar, mai tare… ea poate fi cât de puternică este în realitate, cât de puternică poate deveni. Trebuie să-i dovedeşti lui Faile că eşti puternic.

Îl împunse iarăşi, cu şi mai multă putere.

— Femeile din familia noastră sunt leoparzi. Dacă nu o poţi dresa să vâneze la comanda ta, Faile o să te mănânce de viu. Eşti suficient de puternic?

De data asta împunsătura îl dădu pe Perrin un pas înapoi.

— N-ai de gând să încetezi cu asta? mârâi el.

Se abţinu să nu-şi frece pieptul. Faile nu-l ajuta în niciun fel, zâmbind doar la el încurajator. Bashere îl studia cu buzele ţuguiate şi cu o sprânceană ridicată.

— Dacă îi fac mofturile câteodată este pentru că aşa vreau eu. Îmi place să o văd zâmbind. Dacă te aştepţi s-o calc în picioare, poţi să-ţi muţi gândul.

Poate că pierduse cu vorbele alea. Mama lui Faile începu să se uite la el într-un mod ciudat, degajând un miros amestecat, pe care nu-l putea desluşi, deşi erau încă prezente şi furia, şi dispreţul rece. Fie că făcuse impresie bună, fie că nu, nu mai avea de gând să spună ce voiau să audă Bashere şi soţia lui.

— O iubesc, ea mă iubeşte, şi asta este tot, în ceea ce mă priveşte.

— Zice, spuse încet Bashere, că, dacă o iei pe fiica noastră, o s-o ia înapoi. Pare să creadă că nouă mii de călăreţi saldaeani nu sunt pe măsura câtorva sute de arcaşi din Ţinutul celor Două Râuri.

Soţia lui se uita insistent la Perrin, apoi ridică fruntea.

— Asta este foarte bine, dar orice bărbat poate învârti o sabie. Ceea ce vreau eu să ştiu este dacă poate stăpâni o încăpăţânată, neascultătoare…

— Suficient, Deira, o întrerupse cu blândeţe Bashere. Pentru că e evident că ai decis că Zarine… Faile… nu mai este o copilă, cred că Perrin e suficient de bun.

Spre surpriza lui Perrin, soţia lui Bashere îşi înclină fruntea cu umilinţă.

— Cum spui tu, inimioara mea.

Apoi se uită la Perrin, câtuşi de puţin umilă, de parcă ar fi vrut să spună că aşa trebuie să se comporte un bărbat cu nevasta lui.

Bashere mormăi ceva în barbă despre nepoţi şi sânge proaspăt. Iar Faile? îi zâmbea lui Perrin cu o expresie pe care nu o mai văzuse niciodată, o expresie care îl stânjenea. Cu mâinile împreunate, cu gleznele încrucişate şi ţinându-şi capul uşor înclinat, părea să arate… supusă. Faile! Poate că în familia aia ***toţi*** erau nebuni.

Închizând uşa în spatele lui Perrin, Rand îşi termină pocalul cu punci, apoi se tolăni într-un scaun, gândindu-se. Spera ca Perrin să se înţeleagă bine cu Bashere. Dar, dacă ieşeau scântei, Perrin ar fi fost poate mai potrivit în Tear. Avea nevoie fie de Perrin, fie de Mat ca să-l convingă pe Sammael că de acolo urma să pornească atacul. Gândul îl făcu să râdă încet, amar. Pe Lumină, cum ajunsese să gândească despre un prieten. Lews Therin chicotea mormăind ceva de neînţeles despre prieteni şi trădare. Rand şi-ar fi dorit să poată dormi un an întreg.

Min intră fără să bată şi fără să fie anunţată, desigur. Uneori Fecioarele se uitau ciudat la ea, dar, din pricina a ceea ce spusese poate Sulin sau poate Melaine, Min era acum printre puţinii care erau lăsaţi să intre, indiferent ce făcea Rand. Iar ea profita din plin. Deja insistase să stea pe un scăunel lângă cada sa, vorbind de parcă nu ar fi fost nimic ieşit din comun. Acum i se aruncă în poală, după ce se oprise să-şi umple un pocal cu vin. Un strat subţire de sudoare îi strălucea pe chip. Nici nu avea de gând să înveţe cum să ignore căldura, râdea spunând că nu este Aes Sedai şi nici nu îşi face planuri să devină. El devenise

scaunul ei favorit în timpul acestor vizite, dar era sigur că, dacă se facea că nu observă, ea o să renunţe în cele din urmă. De aceea se şi ascundea cât de bine putea în cadă, în loc să o lege la ochi cu o urzeală de Aer. De îndată ce şi-ar fi dat seama că îl afectează, nu s-ar mai fi oprit niciodată cu gluma ei. În plus, indiferent cât de rușine îi era să recunoască, era plăcut să ţină o fată pe genunchi. Nu era făcut din lemn.

— Ai avut o conversaţie plăcută cu Faile?

— Nu a durat mult. A venit tatăl ei şi a luat-o, şi era prea ocupată să-l ţină de gât ca să mă mai bage în seamă. Am făcut apoi o mică plimbare.

— Nu ţi-a plăcut de ea? întrebă, iar Min făcu ochii mari, iar genele îi făceau să pară şi mai mari decât erau.

Femeile nu se aşteptau ca un bărbat să vadă sau să înţeleagă ce ele nu voiau.

— Nu aş putea spune că o displac, zise ea tărăgănându-şi vorbele. Doar că… Ei bine, vrea ceea ce vrea, când vrea ea, şi nu acceptă „nu“ ca răspuns. Îmi pare rău de sărmanul Perrin, că a luat-o de nevastă. Ştii ce voia de la mine? Să fie sigură că nu îmi fac planuri cu preţiosul ei soţ. Poate că nu ai observat – bărbaţii nu observă niciodată lucrurile astea –, dar…

Se întrerupse, uitându-se suspicioasă la el pe sub genele ei lungi. Dovedise că putea totuşi să vadă unele lucruri. De îndată ce fu sigură că el nu avea să râdă sau să aducă vorba mai târziu despre subiect, continuă:

— Am văzut din prima clipă că e vrăjit de ea, sărmanul nebun. Şi ea de el, deşi nu ştiu cât bine o să-i facă lui. Nu cred că s-ar uita măcar la altă femeie, dar ea nu crede asta, nici măcar dacă femeia este aceea care se uită la el. Şi-a găsit uliul şi nu aş fi surprins să-l ucidă atunci când apare vulturul.

Rămase fără respiraţie, apoi îi aruncă o privire furişă şi îşi făcu de lucru bând din pocal.

Îi va explica apoi ce voise să zică, dacă va întreba. Îşi aminti că nu-i va spune nimic din viziunile ei, decât dacă îl priveau, dar

îşi schimbase opinia. Acum Min îi spunea tot ce vedea, despre oricine întreba. Dar nu se simţea foarte bine făcând acest lucru.

„Taci, ţipă el la Lews Therin. Pleacă de aici! Eşti mort!“ Nu avu niciun efect. În ultima vreme, nu prea mai avea. Vocea continuă să mormăie despre a fi trădat de prieteni sau poate despre a-ţi trăda prietenii.

— Ai văzut ceva ce mă privea?

Cu un zâmbet recunoscător, Min se sprijini prieteneşte de pieptul lui – ei bine, probabil voia să fie prieteneşte; sau poate nu – şi începu să vorbească printre înghiţituri de punci.

— Când voi doi aţi fost împreună, am văzut întunericul şi acele scântei mai puternice ca niciodată. Hm. Îmi place punciul cu pepene galben. Dar când sunteţi în aceeaşi cameră, scânteile reuşesc să reziste în loc să fie înghiţite de întuneric înainte de a se strânge mai multe, aşa cum se întâmplă când eşti singur. Şi am mai văzut ceva când aţi fost împreună. De două ori el va trebui să fie aici sau tu…

Ea se uită în pocal, ca Rand să nu-i vadă chipul.

— Dacă nu va fi aici, o să ţi se întâmple ceva rău, zise cu o voce slabă şi înspăimântată. Foarte rău.

Indiferent cât ar fi vrut să ştie mai mult – când, unde, cum –, ştia că ea i-ar fi spus deja dacă ar fi ştiut.

— Atunci o să-l ţin pe lângă mine, zise, cât de vesel putea. Nu îi plăcea ca Min să fie speriată.

— Nu ştiu dacă va fi suficient, mormăi ea uitându-se în pocal. ***Se va întâmpla*** dacă nu este aici, dar nimic din ce am văzut nu-mi spune că nu se va întâmpla, chiar dacă el va fi. Va fi foarte rău, Rand. Doar când mă gândesc la viziuni…

El îi ridică apoi bărbia, văzând surprins că avea lacrimi în ochi.

— Min, nu am ştiut că viziunile tale îţi pot face rău, spuse cu blândeţe. Îmi pare rău.

— Ce ştii tu, ciobanule, murmură ea, scoţându-şi o batistă din mânecă şi ştergându-şi ochii. E doar praf. Nu o pui pe Sulin să şteargă praful suficient de des, adăugă, aşezându-şi grăbită

batista înapoi. Trebuie să mă întorc la Coroana Trandafirilor. Doar că trebuia să îţi spun ce am văzut despre Perrin.

— Min, ai grijă. Poate nu ar trebui să vii atât de des. Nu cred că Merana o să te trateze cu blândeţe dacă află ce faci.

Rânjetul ei îi aduse aminte de Min, cea de demult, iar ochii ei străluceau, în ciuda lacrimilor.

— Lasă-mă să îmi fac singură griji pentru mine, ciobanule. Ele cred că mă zgâiesc la minunăţiile Caemlynului, ca oricare amărâtă de la ţară. Dacă nu aş veni în fiecare zi, ai fi ştiut că se întâlnesc cu nobilii?

Văzuse din întâmplare cu o zi în urmă cum Merana apăruse o clipă la fereastra unui palat despre care Min aflase că aparţinea Seniorului Pelivar. Erau la fel de multe şanse ca Pelivar să fie singurul cu care se întâlneau, ca Merana să se fi dus să-i cureţe ţevile de scurgere.

— Ai grijă, îi spuse hotărât. Nu vreau să păţeşti ceva, Min!

Preţ de o clipă se uită în linişte la el, apoi se ridică suficient cât să-l poată săruta uşor pe buze. Sau… Da, era uşor, dar devenise un ritual zilnic atunci când pleca, dar i se părea că acele sărutări deveneau din ce în ce mai apăsate. In ciuda a ceea ce-şi promisese, Rand îi spuse:

— Aş vrea să nu mai faci asta.

Era una să o lase să-i stea pe genunchi, dar sărutările duceau gluma prea departe.

— Fără lacrimi, ţărănuşule, zâmbi ea. Fără bâlbâieli. Zburlindu-i părul de parcă ar fi avut zece ani, se îndreptă către uşă, mişcându-se cu o graţie care, deşi nu îl făcea să se bâlbâie cu lacrimi în ochi, îl făcea să se uite lung la ea, indiferent cât se străduia să nu o facă. Privirea i se ridică fulgerător către chipul ei, când Min se întoarse.

— Te-ai înroşit, ciobanule. Credeam că nu te mai atinge căldura. Nu contează. Voiam să-ţi spun că o să am grijă. Ne vedem mâine. Ai grijă să îţi pui ciorapi curaţi.

Rand oftă lung după ce uşa se închise în spatele ei. Ciorapi curaţi? îşi punea în fiecare zi o pereche curată! Avea doar două soluţii. Putea să pretindă că nu avea niciun efect asupra lui sau putea să-şi dea seama că se bâlbâie. Sau poate să cerşească; poate că s-ar fi oprit dacă îi cerşea îndurare, dar apoi ar fi avut cu ce să-l tachineze, iar ei îi plăcea mult să tachineze. Cealaltă opţiune – să scurteze vizitele, să fie rece şi distant – nici nu o putea lua în calcul. Ii era prietenă. Ar fi putut fi rece faţă de… Aviendha şi Elayne, se gândi el, deşi parcă numele nu se potriveau acolo. Faţă de Mat sau Perrin. Singurul lucru pe care nu îl înţelegea era de ce se simţea în continuare atât de în largul său în preajma ei. Nu ar fi trebuit, având în vedere cum îl chinuia, dar aşa stăteau lucrurile.

Bombănelile lui Lews Therin crescuseră în intensitate din momentul în care venise vorba de Aes Sedai, iar acum spunea limpede: „Dacă s-au apucat de comploturi cu nobilii, trebuie să fac ceva în privinţa lor“.

„Pleacă de aici“, comandă Rand.

„Nouă sunt prea periculoase, chiar şi neantrenate. Prea periculoase. Nu pot permite. Nu. Oh, nu.“

„Pleacă de aici, Lews Therin!“

„Nu sunt mort, urlă vocea. Merit moartea, dar trăiesc! Trăiesc! Trăiesc!“

„Eşti mort! urlă Rand în minte. Eşti mort, Lews Therin!“

Vocea se stinse încetul cu încetul, încă urlând „Trăiesc!“ până când dispăru cu totul.

Tremurând, Rand se ridică şi îşi umplu pocalul, sorbind tot punciul cu o înghiţitură lungă. Sudoarea îi picura de pe chip, iar cămaşa i se lipise de piele. Făcu un efort să-şi găsească din nou concentrarea. Lews Therin era din ce în ce mai prezent. Un lucru era limpede. Dacă Merana complota cu nobilii, mai ales cu cei gata să se revolte dacă nu o aducea pe Elayne cât de curând, atunci trebuia să facă ceva. Din păcate, habar nu avea ce.

„Omoară-le… şopti Lews Therin. Nouă sunt prea periculoase, dar, dacă omor câteva, dacă le alung… omoară-le… fa-le să le fie frică de mine… Nu voi muri iarăşi… Merit moartea, dar vreau să trăiesc…“ începu iarăşi să plângă, dar continuă să bolborosească şoptit.

Rand îşi umplu din nou pocalul, încercând să nu-l asculte.

Demira Eriff încetini când îi apăru în faţă Poarta Origan către oraşul Interior. Câţiva bărbaţi din mulţime îi aruncau priviri admirative în timp ce se strecurau pe lângă ea, şi pentru a mia oară se gândi că ar trebui să nu mai poarte rochii din ţinuturile natale din Arad Doman. Rochiile nu erau importante – avea şase, şi pusese să-i fie făcute unele identice de-a lungul anilor –, iar dacă un bărbat nu îşi dădea seama că devenise prea imprudent cu o Aes Sedai, era o treabă simplă să-l facă să afle cu cine era impertinent. Aşa scăpa repede de ei, de obicei fugeau cât îi ţineau picioarele.

În acel moment era interesată doar de Poarta Origan, cu arcul ei uriaş de marmură albă aşezat peste zidul alb de piatră, râul de oameni, căruţe şi cotigi care treceau prin ea, supravegheaţi de o duzină de bărbaţi Aieli, pe care îi bănuia că nu sunt atât de dezordonaţi pe cât păreau la prima vedere. Ar fi putut recunoaşte pe loc o Aes Sedai. Surprinzători oameni, câteodată. În plus, fusese urmărită de la Coroana Trandafirilor. Veşmintele făcute să fie greu de văzut printre pietre şi tufişuri săreau în ochi în oraş. Chiar dacă ar fi vrut să intre în Oraşul Interior, chiar dacă ar fi fost dispusă să rişte furia Meranei intrând fără să-i ceară voie lui al’Thor, nu ar fi facut-o. Cum o mai râcâia, Aes Sedai nevoite să ceară ***permisiunea*** unui bărbat. Tot ce voia era să se întâlnească cu Milam Hamder, al Doilea Bibliotecar al Palatului Regal, care-i era agent de peste treizeci de ani.

Biblioteca Palatului Regal nu se putea compara cu cea din Turn sau cu Biblioteca Regală din Caemlyn, sau cu Biblioteca Terhana din Bandar Eban, dar la fel de bine ar fi putut să-şi

dorească să prindă aripi, în loc să viseze să aibă acces la ele. Dar, dacă mesajul ei ajunsese la Milam, cu siguranţă începuse să caute cărţile de care avea nevoie. Poate că biblioteca Palatului avea ceva informaţii despre Peceţi şi închisoarea Celui întunecat, poate chiar surse trecute într-un catalog, deşi nu putea spera la atât de mult. Cele mai multe biblioteci aveau volume rătăcite, aruncate prin colţuri întunecate, care ar fi trebuit catalogate de o sută de ani sau cinci sute, câteodată şi de mai mult timp. Cele mai multe biblioteci aveau comori ascunse despre care nu aveau habar nici măcar bibliotecarii.

Aşteptă răbdătoare, cu mulţimea grăbindu-se în jurul ei, uitându-se doar la oamenii care ieşeau pe Poartă, dar nu-i vedea faţa rotundă şi ţeasta chelioasă a lui Milam. Oftă într-un târziu. Era evident că nu-i primise mesajul, căci, dacă l-ar fi primit, ar fi făcut tot posibilul să vină la întâlnire. Trebuia să aştepte să-i vină rândul de a merge cu Merana la Palat şi să spere ca tânărul al'Thor să-i permită – să-i permită! – să caute prin bibliotecă.

Când se întoarse, observă din întâmplare privirea mult prea admirativă a unui bărbat înalt, cu vestă de căruţaş. Când privirile li se întâlniră, el îi făcu cu ochiul!

Nu avea de gând să suporte asta pe tot drumul de întoarcere către han. „Trebuie neapărat să-mi amintesc să pun să-mi facă o rochie simplă“, se gândi ea, întrebându-se de ce nu făcuse asta niciodată. Din fericire, nu era prima dată în Caemlyn, mai fusese cu ani în urmă, iar Stevan o aştepta la Coroana Trandafirilor şi îl putea folosi drept reper, dacă se rătăcea. Se strecură în deschizătura îngustă dintre prăvălia unui meşter de cuţite şi o tavernă.

Aleile înguste din Caemlyn fuseseră pline de glod ultima dată când fusese acolo, dar chiar şi uscate, cu cât mergea mai departe, cu atât mirosul devenea mai urât. Zidurile erau goale, fără nicio fereastră, arareori cu o uşă înghesuită sau o poartă îngustă, şi chiar şi acelea păreau nefolosite de ani de zile. Pisici jigărite se uitau la ea cocoţate pe butoaie sau pe ziduri, câini

vagabonzi costelivi cu coastele ieşite prin blană îşi dădeau urechile pe spate sau mârâiau înainte de a se face nevăzuţi pe alte alei. Nu îi era teamă de zgârieturi sau muşcături. Pisicile păreau să simtă Aes Sedai; nu auzise niciodată ca o Aes Sedai să fie zgâriată de o pisică, nici măcar de cele mai fioroase. Câinii erau ostili, adevărat, de parcă ar fi crezut că Aes Sedai ***erau*** pisici, dar aproape întotdeauna o ştergeau cu coada între picioare după ce se dădeau puţin în spectacol.

Erau mult mai mulţi câini şi pisici pe alei decât îşi amintea, şi mai sfrijiţi, dar mult mai puţini oameni. Nu văzuse pe nimeni până atunci, dar când dădu un colţ se trezi faţă în faţă cu şase bărbaţi Aieli care veneau către ea, râzând şi vorbind între ei. Păreau uimiţi să o vadă.

— Scuzaţi, Aes Sedai, murmură unul dintre ei, şi toţi se traseră la marginea aleii, deşi era loc suficient.

Intrebându-se dacă erau aceiaşi cu cei care o urmăriseră – unul din acele chipuri îi părea familiar, un tip îndesat cu ochi răi dădu din cap, murmurând o mulţumire în timp ce trecea pe lângă ei.

Suliţa care îi străpunse trupul îi produse un şoc atât de mare că nici nu strigă. Disperată, încercă să se deschidă către ***saidar,*** dar simţi cum este din nou străpunsă de ceva şi se prăbuşi la pământ. Chipul de care îşi amintea o privea de aproape, cu ochi negri batjocoritori, mormăind ceva în timp ce ea încercă să atingă ***saidarul,*** să… Se cufundă în întuneric.

După ce Perrin şi Faile plecară de la interminabila întâlnire cu părinţii ei, o găsiră pe servitoarea aceea ciudată, Sulin, aşteptându-i în hol. Perrin era scăldat de sudoare, având pete întunecate pe haină şi se simţea de parcă ar fi alergat zece mile în timp ce era lovit la fiecare pas. Faile purta un zâmbet pe chip şi avea pasul uşor; era radioasă, frumoasă şi la fel de mândră ca atunci când adusese bărbaţii din Dealul Străjii, chiar când trolocii păreau să zdrobească Emond’s Field. Sulin făcea reverenţe ori de câte ori unul dintre ei se uita la ea, aproape

căzând în nas de fiecare dată, iar chipul zbârcit, străbătut de cicatrici, părea îngheţat într-un zâmbet gata să se sfărâme la fiecare respiraţie. Vorbea în limbajul semnelor cu Fecioarele pe lângă care treceau, scrâşnind din dinţi suficient de tare să fie auzită de Perrin. Chiar şi Faile începu să se uite la ea prudentă.

Odată ce ajunseră în camerele lor, o încăpere de zi şi un dormitor cu un pat cu baldachin, suficient de mare pentru zece oameni şi un balcon lung de marmură care dădea într-o curte cu fântână, femeia insistă să le arate şi să le explice totul, deşi puteau vedea şi ei. Caii lor erau îngrijiţi la grajduri. Desagile şeilor erau desfăcute şi puse în dulap, alături de cureaua securii, iar lucrurile puse ordonat prin sertare. Securea lui Perrin era sprijinită de şemineul de marmură cenuşie, de parcă ar fi fost acolo pentru a tăia vreascuri. Una din cele două carafe strălucea de umezeală – din pricina răcorii ceaiului de mentă –, iar cealaltă avea punci de prune. Sulin le arătă şi cele două oglinzi cu margini aurite, una pusă deasupra unei măsuţe unde se odihneau pieptenele de fildeş al lui Faile şi peria de păr, iar cealaltă una foarte mare, cu o ramă sculptată, pe care nu ar fi putut s-o rateze nici măcar un orb.

În timp ce Sulin îi explica despre cum se aduce apa şi despre cada de cupru, Perrin îi puse în palma bătătorită o monedă de aur.

— Mulţumesc, îi spuse, dar, dacă vrei să ne laşi singuri acum…

O clipă crezu că o să arunce în el cu moneda, în schimb făcu altă reverenţă clătinându-se şi ieşi trântind uşa.

— Cred că acela care instruieşte servitorii habar nu are ce face, zise Faile. A fost foarte bine, să ştii. Politicos, dar ferm. Numai dacă ai face la fel şi cu servitorii ***noştri.***

Se întoarse cu spatele zvelt către el, cu vocea coborâtă la un murmur.

— Vrei să-mi deschizi nasturii?

Întotdeauna simţise că are degete mari şi butucănoase în timp ce îi desfăcea nasturii micuţi, temându-se să nu îi smulgă, sau să îi rupă rochia. Pe de altă parte, îi făcea plăcere să-şi dezbrace soţia. De obicei, ea punea o servitoare să o ajute, din cauza nasturilor rupţi, era sigur.

— Tu crezi ceva din prostiile spuse mamei tale?

— Dar oare nu m-ai îmblânzit, bărbate, zise fără să se uite la ea şi nu m-ai învăţat să vin pe mâna ta atunci când mă chemi? Nu alerg oare să îţi fac pe plac? Nu ascult oare la cel mai mic gest pe care îl faci?

Mirosea a amuzament. Şi cu siguranţă tonul vocii era amuzat. Doar că părea să fi vorbit serios, la fel ca atunci când îi spusese mamei sale aceleaşi lucruri, mândră, cu fruntea sus. Femeile erau ciudate, asta era tot. Iar mama ei…! Ce să mai zică de tatăl ei!

Poate că ar trebui să schimbe subiectul. Ce spusese Bashere?

— Faile, ce este o coroană sfărâmată? întrebă el, sigur că asta spusese bărbatul. Ea scoase un zgomot vexat şi începu brusc să miroasă a supărare.

— Rand a plecat din Palat, Perrin.

— Şi ce dacă a plecat? făcu el aplecându-se spre un nasture mic cât o perlă, încruntându-se la spatele ei. De unde ştii?

— Fecioarele. Bain şi Chiad m-au învăţat o parte dintre semnele cu care îşi vorbesc. Din felul în care s-au comportat când au auzit că sunt Aieli aici, bănuiesc că nu ar fi trebuit să mă înveţe, în plus, nu e rău să înţeleg ce-şi spun Fecioarele, fără ca ele să prindă de veste. Se pare că sunt tot timpul în jurul lui Rand.

Se răsuci să-i arunce o privire fioroasă şi să-i atingă barba.

— Primele Fecioare pe care le-am întâlnit credeau că ai umeri frumoşi, dar nu aveau nicio părere despre barbă. Femeile Aiel habar n-au cum arată o barbă frumoasă atunci când văd una.

Clătinând din cap, aşteptă să se întoarcă, punând în buzunar nasturele care se rupsese când ea se întorsese. Poate că nu

avea să bage de seamă; el stătuse o săptămână cu un nasture lipsă la haină, şi nu observase până nu îi spusese ea. Cât despre bărbi, din câte ştia de la Gaul, cei din neamul Aiel se bărbiereau mereu; Bain şi Chiad obişnuiau să facă glume ciudate despre barba lui. Pe căldurile alea se gândise de mai multe ori să se bărbierească. Dar lui Faile îi plăcea barba lui.

— Ce e cu Rand? Ce dacă a plecat din Palat?

— Doar ca să ştii ce face pe la spatele tău. E limpede că nu ştiai că o să plece. Adu-ţi aminte, el ***este*** Dragonul Renăscut. Este ca un fel de rege, un rege al regilor, iar câteodată regii se folosesc de prieteni, fie din greşeală, fie intenţionat.

— Rand nu ar face aşa ceva. Ce vrei să spui? Că ar trebui să-l spionez?

Fusese o glumă, dar ea îi răspunse serios:

— Nu tu, iubirea mea. Spionatul este treaba nevestei.

— Faile! îndreptându-se de spate atât de repede că aproape smulse alt nasture, o apucă de umeri, întorcând-o către el.

— Nu o să-l spionezi pe Rand, mă auzi?

Faile îşi luă o expresie încăpăţânată, cu buza lăsată în jos şi ochii mijiţi – degaja un miros insuportabil de încăpăţânare –, dar şi el putea fi la fel de încăpăţânat.

— Faile, vreau să văd ceva din supuşenia cu care te lăudai. Din câte observase, ea facea ce-i zicea doar dacă voia şi ea acelaşi lucru, iar altfel nu, indiferent dacă el avea dreptate sau nu.

— Promit, iubirea mea, zise ea, punându-i degetele pe buze. Promit că nu o să-l spionez pe Rand. Vezi, îl ascult pe Seniorul meu soţ. Îţi mai aduci aminte câţi nepoţi a zis mama că aşteaptă?

Schimbarea bmscă de subiect îl făcu să clipească. Dar Faile promisese; asta era important.

— Şase, cred. Am pierdut şirul când a început să ne spună câţi trebuie să fie fete şi câţi băieţi.

Doamna Deira avusese câteva sfaturi şocant de limpezi despre cum trebuiau să facă; din fericire ratase mare parte din explicaţii, întrebându-se dacă ar trebui să iasă din încăpere până termina. Faile dăduse din cap în tot acest timp, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume, cu tatăl şi soţul ei stând acolo.

— Cel puţin şase, spuse ea cu un rânjet strâmb. Perrin, o să stea pe capul nostru până îi voi putea spune că aşteptăm un fiu şi mă gândeam că, dacă mai reuşeşti vreodată să desfaci nasturii ăia…

După atâtea luni de căsnicie, încă mai roşea, cu un rânjet pe chip.

— Un pat adevărat după atâtea săptămâni mă face să fiu la fel de îndrăzneaţă ca o fată de la ţară în timpul recoltei.

Câteodată se întreba despre acele fete saldaeane de la ţară despre care tot vorbea ea. Cu obraji roşii sau nu, dacă erau la fel de îndrăzneţe ca Faile când rămâneau singuri, niciodată în Saldaea nu s-ar fi cules vreo recoltă. Mai rupse doi nasturi în timp ce o dezbrăca, dar ea nu se supără. Ba chiar reuşi să-i rupă cămaşa.

Demira deschise ochii surprinsă, uimită să se trezească în patul ei de la Coroana Trandafirilor. S-ar fi aşteptat să fie moartă, nu dezbrăcată şi vârâtă sub cearşafurile de bumbac. Stevan şedea pe un scaun fără spătar la marginea patului, reuşind să arate uşurat, îngrijorat şi sever, în acelaşi timp. Străjerul ei zvelt cairhian era cu un cap mai scund decât ea şi cu douăzeci de ani mai tânăr, în ciuda părului alb de la tâmple, dar câteodată încerca să se comporte ca un tată, pretextând că ea nu-şi poate purta singură de grijă fără ca el să o ţină de mână. Tare îi era teamă că incidentul avea să-i dea apă la moară în următoarele luni. Merana era de o parte a patului, uitându-se grav la ea, iar Berenicia de cealaltă parte. Sora Galbenă plinuţă

părea mereu gravă, dar de data asta avea o mină de-a dreptul sumbră.

— Cum? reuşi să spună Demira.

Pe Lumină, cât de slăbită era. Tămăduirea avea acest efect; îi cerea un efort şi să-şi scoată mâinile de sub cearşaf. Tămăduirea nu lăsa cicatrici, dar slăbiciunea şi amintirile îi erau suficiente.

— Un bărbat a intrat în sala mare, zise Stevan, spunând că vrea bere. Zicea că a văzut Aieli urmărind o Aes Sedai – te-a descris exact –, spunând că aveau să te ucidă. De îndată ce a vorbit, am simţit… se strâmbă sumbru.

— Steven mi-a cerut să vin, spuse Berenicia, aproape m-a târât şi a alergat tot drumul. Adevărul fie spus, nu am fost sigură că nu am ajuns prea târziu, până adineauri, când ai deschis ochii.

— Desigur, spuse Merana cu o voce inexpresivă, bărbatul de la han făcea parte din aceeaşi cursă, din acelaşi avertisment. Mare păcat că l-am lăsat să scape, dar eram atât de îngrijorate că a reuşit să se strecoare înainte ca cineva să se gândească să pună mâna pe el.

Demira se gândea la Milam şi la cum avea să-i fie afectată căutarea în bibliotecă, la cât îi va lua lui Stevan să se liniştească, aşa că abia într-un târziu pricepu ce spunea Merana.

— Să pună mâna pe el? Un avertisment? Ce tot spui, Merana?

Berenicia bombăni că probabil ar înţelege dacă i-ar arăta scris într-o carte; Berenicia avea uneori o limbă foarte ascuţită.

— Ai mai văzut pe cineva să intre să ceară o bere în sala mare de când am venit noi, Demira? întrebă răbdătoare Merana.

Era adevărat, nu văzuse pe nimeni. Una sau două Aes Sedai nu însemnau mare lucru pentru un han în Caemlyn, dar nouă erau cu totul altă poveste. Jupâneasa Cinchonine le tot amintea în ultima vreme acest lucru.

— Atunci poate au vrut să se asigure că ştiţi că am fost ucisă de Aieli. Sau poate să fiu găsită înainte de a muri.

Brusc îşi aminti de unde cunoştea acel chip.

— Mi-au spus să vă spun să staţi departe de al’Thor. Cu exact aceste cuvinte: „Spune-le celorlalte vrăjitoare să stea departe de Dragonul Renăscut“. Nu aş fi putut transmite mesajul dacă muream, nu? Unde am fost rănită?

Stevan se foi în scaun, aruncându-i o privire îndurerată.

— Ambele lovituri au trecut pe lângă organele vitale, altfel ai fi murit pe loc, dar cantitatea de sânge pe care ai pierdut-o…

— Ce vom face acum? îl întrerupse Demira, uitându-se la Merana, înainte de a începe să se mustre singură cât de proastă fusese să se lase prinsă în acel fel.

— Cred că ar trebui să-i găsim pe Aielii răspunzători, spuse Berenicia fermă, şi să dăm un exemplu cu ei. Seonid e de acord cu mine.

Femeia venea de la Hotarul mlaştinilor Shienarului şi crescuse cu raiduri Aiel.

— Oh, nu! protestă Demira. Nu o să distrug prima şansă pe care o am să studiezi Aielii. Şi aşa abia spun două vorbe. A fost sângele meu, până la urmă. În plus, dacă bărbatul care v-a avertizat nu era şi el Aiel, e limpede că au acţionat la ordin. Iar în Caemlyn există un singur om de la care Aielii primesc ordine.

— Noi, restul, spuse Merana uitându-se fermă la Berenicia, suntem de aceeaşi părere ca şi tine, Demira. Nu vreau să mai aud să ne pierdem timpul şi energia alergând după câţiva ogari, printre nenumăraţi alţii, în timp ce bărbatul care i-a asmuţit se plimbă rânjind.

Berenicia se zburli înainte de a-şi pleca fruntea, aşa cum făcea întotdeauna.

— Trebuie măcar să-i arătăm lui al’Thor că nu poate trata o Aes Sedai în acest mod, zise ascuţit Berenicia, înainte ca o privire aruncată de Merana să îi domolească tonul; nu părea totuşi foarte mulţumită. Dar nu atât de dur încât să ruinăm tot planul.

Demira îşi duse degetele la buze, oftând. Se simţea într-adevăr slăbită.

— M-am gândit la ceva. Dacă îl acuzăm deschis de ce a făcut, va nega, desigur, şi nu avem nicio dovadă să i-o aruncăm în faţă. Nu doar atât, dar se va afla că el vânează Aes Sedai ca pe iepuri.

Merana şi Berenicia schimbară o privire, aprobând ferm. Bietul Stevan se încrunta furios; nu lăsase niciodată să scape nepedepsit pe cineva care îi făcuse ei rău.

— Poate ar fi mai bine să nu spunem nimic? Asta îl va face cu siguranţă să asude. De ce nu am spus nimic? Ce vom face? Nu ştiu cât de multe, dar îl putem face cel puţin să se îngrijoreze.

— Ai dreptate, spuse Verin din pragul uşii. Al'Thor trebuie să respecte Aes Sedai, sau altfel nu ne vom putea înţelege cu el.

Îi făcu semn lui Stevan să plece – el aşteptă încuviinţarea Demirei, desigur –, apoi se aşeză pe scaunul lui.

— Mă gândesc că, din moment ce tu ai fost ţinta… se încruntă către Merana şi Berenicia. Nu vreţi să staţi jos? Nu am de gând să-mi tot sucesc capul uitându-mă la voi.

Verin continuă, în timp ce ele îşi trăgeau două scaune:

— Din moment ce tu ai fost ţinta, Demira, ar trebui să ne ajuţi să decidem cum îşi va primi lecţia Jupânul al'Thor. Mi se pare că ai început bine.

— Eu cred că… începu Merana, dar Verin o întrerupse:

— O clipă, Merana. Demira are dreptul să facă primele sugestii.

Demira aşteptă izbucnirea cu răsuflarea tăiată. Merana părea mereu să aştepte ca Verin să-i aprobe deciziile, ceea ce era firesc în acele circumstanţe, chiar dacă ciudat, dar era prima dată când Verin preluase conducerea. Cu alţii de faţă, cel puţin. Dar tot ce făcu Merana fu să se uite o clipă la Verin, cu buzele ţuguiate, apoi îşi plecă fruntea. Demira se întrebă dacă Merana avea să-i predea solia lui Verin; nu prea mai avea ce să facă,

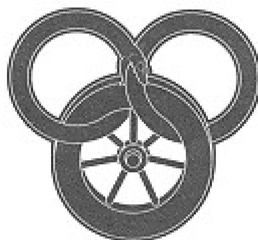
acum. Toţi ochii se îndreptară către Demira, aşteptând. Privirea lui Verin părea să treacă prin ea.

— Dacă vrem ca el să se îngrijoreze în legătură cu ce avem de gând, propun ca astăzi să nu mai meargă nimeni la Palat. Poate fără nicio explicaţie sau, dacă e prea mult, cu o explicaţie care să vadă şi el că este falsă.

Merana aprobă cu o mişcare a capului. Şi, mai important, la cum mergeau lucrurile, era că şi Verin aprobase. Demira decise să se aventureze mai departe.

— Poate nu ar trebui să mai trimitem pe nimeni, câteva zile în şir, să-l lăsăm să fiarbă în suc propriu. Sunt sigur că, dacă o urmărim cu atenţie pe Min, o să aflăm când e gata să dea în clocot, şi – indiferent de ce se decideau să facă, voia să ia şi ea parte. Fusese sângele ei, până la urmă, şi Lumina ştia cât de mult trebuia să-şi amâne cercetarea bibliotecii. Era un motiv aproape la fel de bun ca să-l înveţe o lecţie ca faptul că uitase cine erau Aes Sedai.

CAPITOLUL 47

Femeia Rătăcitoare

MAT ÎŞI DORISE O CĂLĂTORIE LINIŞTITĂ LA EBOU DAR şi, într-un fel, dorinţa i se împlinise. Dar a călători cu şase femei, dintre care patru Aes Sedai, îi provoca suficiente iritări.

Ajunseseră în prima zi la pădurea îndepărtată, cu soarele încă sus pe boltă, şi călăriseră câteva ceasuri pe sub crengile aproape golaşe, cu frunze uscate şi crenguţe trosnind sub copitele cailor, până îşi făcură tabăra lângă un pârâu şovăielnic, chiar înainte de apusul soarelui. Haman, cu fălcile pătrate, conducătorul oştenilor, cu un uliu tatuat pe obraz, avusese grijă ca oştenii să se instaleze, ca animalele să fie ţesălate, focurile aprinse şi santinelele instalate. Nerim şi Lopin se agitau, văicărindu-se că nu aduseseră cu ei corturile, şi de unde să ştie că îşi vor petrece nopţile dormind pe pământ, dacă stăpânul nu le spusese nimic, iar dacă stăpânul o să se îmbolnăvească şi o să moară, nu era vina lor. Ciolănoşi şi rezistenţi, reuşeau să pară fiecare ecoul celuilalt. Vanin avu grijă de el însuşi,

supraveghindu-l în tot acest timp pe Olver şi ţesălându-l pe Vânt acolo unde băiatul nu ajungea nici căţărându-se pe şa. Toată lumea avea grijă de Olver.

Femeile erau în acelaşi loc, dar, într-un fel, zona lor părea separată de parcă ar fi fost la cincizeci de paşi. O linie invizibilă părea să taie tabăra în două, cu semne nevăzute care le spuneau oştenilor să nu treacă în partea cealaltă. Nynaeve, Elayne şi cele două femei cu părul alb se adunaseră în jurul propriului foc, alături de Aviendha şi corniata cu părul auriu, abia aruncând din când în când câte o privire către locul unde Mat şi oamenii lui îşi aşezaseră păturile. Murmurele pe care le auzi Mat aveau de-a face cu îngrijorarea lui Vandene şi a lui Adeleas că Aviendha avea să-şi ducă de dârlogi calul până la Ebou Dar în loc să călărească pe el. Thom încercă să-i spună ceva lui Elayne, dar se alese doar cu o mângâiere absentă pe obraz, ca să vezi, apoi fu trimis să şadă cu Juilin şi Jaem, Străjerul ciolănos şi bătrân al lui Vandene, care părea să-şi petreacă tot timpul ascuţindu-şi sabia.

Mat nu avea nimic împotrivă ca femeile să stea deoparte. Între ele era o tensiune pe care nu o putea înţelege. Sau cel puţin în jurul lui Nynaeve şi a lui Elayne, iar corniata părea şi ea infectată. Câteodată se uita lung la Aes Sedai – celelalte Aes Sedai. Mat nu era sigur că o să se obişnuiască să se gândească la Elayne şi la Nynaeve ca la Aes Sedai – un pic prea evident totuşi, deşi Vandene şi Adeleas păreau la fel de oarbe ca Aviendha. Indiferent ce aveau, Mat nu îşi dorea să se amestece. Părea că sunt gata să se ia la harţă şi, fie că avea să ardă cu flacără, fie mocnit, un bărbat înţelept se ţinea departe de văpăile certurilor femeilor. Şi, cu sau fără medalion, un bărbat înţelept se ţinea foarte departe dacă femeile în cauză erau Aes Sedai.

Toate astea îl iritau uşor, la fel ca şi un alt lucru, care era numai din vina lui. Mâncarea. De la focul Aes Sedai se împrăştia un miros de miel şi un fel de supă. Pentru că se aşteptase să

ajungă repede în Ebou Dar, nu-i spusese nimic de mâncare lui Vanin şi celorlalţi, ceea ce însemna că aveau puţină carne uscată şi câteva bucăţi tari de pâine în sacii de la şa. Mat abia dacă văzuse păsări sau veveriţe, nici urmă de căprioare, aşa că nu se punea problema să vâneze. Când Nerim aşeză o măsuţă pliantă şi un scăunel pentru Mat – Lupin aducea altul pentru Nalesean –, Mat îi spuse să aducă ce mai ascunsese prin coşurile cailor de rezervă. Rezultatul era mai prost decât sperase.

Nerim stătea la masa lui Mat, turnând apă dintr-un urcior de argint de parcă ar fi fost vin, urmărind cu jale cum bunătăţile se duc pe gâtlejurile oştenilor.

— Ouă de prepeliţă, Seniore, anunţă cu un ton sumbru. Ar fi fost foarte bune pentru micul dejun al Seniorului în Ebou Dar.

Cea mai bună limbă afumată, Seniore. Numai dacă ar şti Seniorul meu prin ce am trecut să găsesc limbă afumată cu miere în acel sat amărât, cu toate că nu am avut deloc timp, iar Aes Sedai deja puseseră mâna pe tot ce era mai bun.

Cea mai mare nemulţumire a lui părea să ţină de faptul că Lopin găsise pentru Nalesean ciocârlii făcute la ceaun, de fiecare dată când Nalesean crănţănea una între dinţi, creştea şi zâmbetul încrezut al lui Lupin, în timp ce faţa lui Nerim se tot lungea. Era însă limpede din felul în care oamenii adulmecau aerul că ar fi preferat oricând o bucată de miel şi un castron de supă în loc de limbă afumată cu miere sau budincă de ficat de gâscă. Olver se holba cu poftă la focul femeilor.

— Vrei să mănânci cu ele? îl întrebă Mat. E în regulă, dacă vrei.

— Îmi place ţiparul afumat, zise Olver dârz, adăugând ceva mai sumbru, dar ar fi în stare să pună ceva în el.

O urmărea cu privirea pe Aviendha ori de câte ori femeia se mişca şi începuse să aibă ceva şi împotriva corniatei, probabil fiindcă îşi petrecea atât de mult timp vorbind prieteneşte cu femeia Aiel. Aviendha părea să simtă căutătura băiatului, deoarece se uita către el încruntată.

Ştergându-şi bărbia cu ochii la focul Aes Sedai – dacă stătea bine să se gândească, şi el ar fi preferat miel şi supă – Mat observă că Jaem lipsea. Vanin bombăni că iar era expediat pe coclauri, dar Mat îl trimisese din acelaşi motiv pentru care îl pusese să cerceteze toată ziua terenul în faţa lor, deşi Jaem făcuse şi el acelaşi lucru. Nu dorea să fie nevoit să se încreadă în ceea ce femeile Aes Sedau voiau să-i spună. Ar fi avut poate încredere în Nynaeve – nu credea că l-ar fi minţit. Ca Meştereasă, Nynaeve se făcea foc şi pară când cineva minţea, dar se tot uita la el cu suspiciune peste umărul lui Adeleas.

Spre surpriza lui, Elayne se ridică de îndată ce termină de mâncat, trecând linia invizibilă cu un pas uşor. Unele femei păreau să plutească deasupra pământului.

— Vrei să faci câţiva paşi cu mine, jupâne Cauthon? întrebă ea rece.

Nici politicoasă, dar nici grosolană.

El îi făcu semn să o ia înainte, iar ea pluti pe sub umbrele aruncate de copaci în lumina lunii. Părul auriu i se cuibărise pe umeri, încadrând un chip care l-ar fi făcut pe oricare bărbat să tresară.

Lumina lunii părea să îi îmblânzească aroganţa. Dacă ar fi fost altceva decât ceea ce era… Nu doar faptul că era Aes Sedai sau că era a lui Rand. Rand se încurca cu femei de cel mai rău soi, chiar şi pentru un bărbat care ştiuse mereu să se descurce cu ele. Apoi Elayne începu să vorbească, iar el uită orice alt gând.

— Ai un ***ter’angreal,*** îi zise fără niciun fel de preambul şi fără să se uite la el. Plutea înainte, răscolind frunzele uscate, de parcă s-ar fi aşteptat să o urmeze ca un ogar. Unii spun că orice ***ter’angreal*** este proprietatea de drept a Aes Sedai, dar nu-ţi cer să mi-l dai. Nimeni nu o să ţi-l ia. Dar astfel de lucruri trebuie studiate. Din acest motiv aş vrea să-mi dai ***ter’angrealul*** în fiecare seară când ne oprim. Ţi-l voi da înapoi în fiecare dimineaţă înainte de a pleca.

Mat se uită lung la ea. Părea serioasă, fără îndoială.

— Este foarte drăguţ din partea ta să mă laşi să păstrez ceea ce este al meu. Ce te face însă să crezi că aş avea una din… Cum ai spus? Un ter… ceva?

Oh, cum mai deveni băţoasă auzind cuvintele lui, întorcându-se să-l privească! Era surprins că nu vedea în noapte limbi de foc ţâşnindu-i din ochi. Vocea îi era absolut îngheţată.

— Ştii foarte bine ce este un ***ter'angreal,*** jupâne Cauthon. Am auzit-o pe Moiraine vorbindu-ţi de ele în Stânca din Tear.

— Stânca? zise el politicos. Da, îmi amintesc Stânca. Frumos am mai petrecut acolo. Îţi aminteşti ceva din Stâncă încât să îţi dea dreptul să-mi ceri ceva? Eu nu. Sunt aici doar pentru a-ţi păzi pielea, pe a ta şi pe a lui Nynaeve, să am grijă să nu vă treziţi cu găuri în ea în Ebou Dar. Îl poţi întreba pe Rand despre ***ter'angreal*** după ce te predau lui.

Se uită câteva clipe la el, de parcă ar fi vrut să-l înfrângă doar cu puterea voinţei, apoi se întoarse pe călcâie fără niciun cuvânt. O urmă înapoi în tabără şi fu surprins să o vadă mergând de-a lungul liniei cailor cu piedicile puse. Examină focurile şi cum fuseseră întinse păturile, clătinând din cap la resturile cinei ostaşilor. Nu avea idee ce făcea, până nu se întoarse către el, cu fruntea sus.

— Oamenii tăi s-au descurcat foarte bine, jupâne Cauthon, zise suficient de tare ca să fie auzită de toată lumea. În general, sunt foarte mulţumită. Dar, dacă ai fi planificat cum trebuie, oamenii nu ar mai fi fost nevoiţi să se îndoape cu mâncăruri care o să-i ţină treji la noapte. Dar, pe ansamblu, te-ai descurcat bine. Sunt sigură că pe viitor ai să planifici mai bine.

Cu aceeaşi răceală se îndreptă cu paşi mari către focul ei, înainte ca Mat să poată rosti o vorbă, lăsându-l să se uite lung după ea.

Totuşi, asta fusese tot, afurisita de Domniţă-Moştenitoare având impresia că el este unul dintre supuşii ei, ea şi Nynaeve cu buzele ferecate în preajma lui Vandene şi a lui Adeleas – asta fusese tot, putea să dănţuiască. Dar, chiar după „inspecţia“ lui

Elayne, înainte de a apuca să ajungă la pătura sa, capul de vulpe deveni rece.

Era atât de uluit, încât rămase pe loc, holbându-se la pieptul lui, înainte de a se uita către focul Aes Sedai. Femeile stăteau într-un şir, de-a lungul liniei invizibile, inclusiv Aviendha. Elayne murmură ceva ininteligibil, iar cele două Aes Sedai cu părul alb aprobară cu o mişcare a capului, iar Adeleas înmuie grabnic o pană într-un borcănaş cu cerneală ce stătea într-un soi de teacă la brâul ei, notând ceva într-un carneţel. Nynaeve se trăgea de cosiţă, bombănind singură.

Dură doar câteva clipe. Apoi răceala se stinse, iar femeile se întoarseră la foc, vorbind între ele încet. Din când în când, una dintre ele se uita în direcţia lui, până se culcă.

A doua zi găsiră un drum, iar Jaem îşi ascunse pelerina care-şi schimba culorile. Era o fâşie lată de pământ bătătorit, şi din loc în loc se mai vedeau pe margini vechile pietre de pavaj, dar drumul nu îi făcu să meargă mai repede. În primul rând, se tot răsucea printre dealuri tot mai înalte, acoperite de pădure. Unele din acele dealuri şi-ar fi meritat numele de munţi mai mici, cu stânci înalte şi ascuţite şi dinţi de piatră ce ţâşneau dintre copaci. Un şuvoi subţire, dar constant de oameni rătăcea în ambele direcţii, cei mai mulţi în grupuri de oameni murdari, cu chipuri lipsite de expresie, care nu aveau suficientă minte nici măcar să se dea în lături din calea unei căruţe trase de boi, cu atât mai puţin din calea unei caravane de negustor, care avea şase sau opt cai la căruţele cu coviltir. Începură să apară case ţărăneşti şi hambare de piatră, cocoţate pe pantele dealurilor şi, la mijlocul celei de-a treia zile, văzu primul sat cu clădiri tencuite cu alb şi cu acoperişurile plate îmbrăcate în ţiglă roşiatică.

Femeile îl iritau în continuare. Elayne îşi continua inspecţiile seară de seară. Când îi spuse sarcastic că e fericit că ea era mulţumită, în a doua noapte petrecută la marginea drumului, ea

îi zâmbi cu unul dintre acele zâmbete regale, spunându-i: „Ar trebui să fii, jupâne Cauthon“, de parcă el ar fi vorbit serios!

De cum începură să înnopteze pe la hanuri, ea continuă să inspecteze caii în grajduri ***şi*** locurile de dormit ale oştenilor, în poieţile cu fân. Când o rugase să nu mai facă aşa ceva, ridicase întrebător o sprânceană, fără să-i dea niciun răspuns. Când îi spusese să nu mai facă aşa ceva, nici măcar nu mai ridicase din sprânceană, ignorându-l cu desăvârşire. Îi spunea să facă lucruri pe care el le decisese deja – ca de pildă să verifice copitele cailor la primul han care avea un fierar – sau, şi mai supărător, lucruri de care s-ar fi ocupat, dacă ar fi avut habar de ele. Nu ştia cum reuşise ea să afle că Tad Kandel încerca să-şi ascundă un furuncul care-i ieşise la spate sau că Lawdrin Mendair ascunsese nu mai puţin de cinci sticle de brandy în desagile şeii. Nici nu putea spune cât de enervant era să facă un lucru după ce-i spusese ea, dar furunculul lui Kandel trebuia spart – unii din Oaste adoptaseră aceeaşi atitudine ca Mat în ceea ce priveşte Tămăduirea –, iar băutura lui Mendair trebuia vărsată, şi o duzină de alte lucruri de acest fel.

Mat aproape se ruga ca ea să-i spună să facă un lucru care nu trebuia făcut, măcar o dată, ca să-i poată spune „nu!“ Cu emfază, „nu!“ Ar fi fost perfectă încă o încercare de a-i cere ***ter'angrealul,*** dar ea nu mai adusese vorba niciodată de acesta. Le explică oştenilor că nu aveau nicio obligaţie să o asculte. Şi nu prinsese niciodată pe vreunul dintre ei executând vreun ordin de-al lui Elayne, dar începuseră să rânjească mulţumiţi când îi lăuda cum îşi îngrijiseră caii şi îşi umflau piepturile când le spunea că arată ca nişte oşteni adevăraţi. Mat fu gata să-şi înghită limba în ziua în care Vanin îşi înclină fruntea în faţa ei, murmurând fără urmă de ironie: „Mulţumesc, Domniţă“.

Încercase să se facă plăcut, dar niciuna dintre femei nu reacţionase, nu doar Elayne. Aviendha îi spusese că nu avea nicio onoare şi că, dacă nu învăţa să o respecte pe Elayne, avea

să-l înveţe chiar ea. Aviendha! Femeia pe care încă o bănuia că aştepta să-i taie beregata lui Elayne cu prima ocazie. O numea pe Elayne aproape-soră! Vandene şi Adeleas se uitau la el de parcă ar fi fost un gândac straniu prins cu un ac în insectar. Se oferi să tragă la ţintă cu femeia corniată, pe bani sau doar pentru distracţie – arcul pe care-l căra cu ea îi dăduse probabil aripi imaginaţiei, căci îşi luase numele de Birgitte dar femeia îi aruncă doar o privire ciudată, refuzând. Pe deasupra, din momentul acela începu să se ferească de el. Se ţinea de Elayne ca o umbră, cu excepţia momentelor când Elayne se apropia de el. Iar Nynaeve…

Tot drumul dinspre Salidar se ţinuse departe de el, de parcă îi puţea. În a treia noapte petrecută pe drum şi prima la un han, un loc micuţ numit Cuţitul Căsniciei, Mat o văzu în grajdul acoperit de ţiglă, dând un morcov iepei ei grase, şi se decisese că, indiferent de ce întâmpla între ei, ar putea măcar să-i vorbească despre Bode. Nu în fiecare zi sora unui bărbat se hotăra să devină Aes Sedai, iar Nynaeve ar fi trebuit să ştie cu ce avea să se confrunte Bode.

— Nynaeve, zise mergând către ea, vreau să-ţi vorbesc despre… atât apucă să rostească.

Femeia sări în sus, şi ateriză agitându-şi pumnul la el, ascunzându-l apoi într-o cută a fustei.

— Să mă laşi în pace, Mat Cauthon! aproape ţipă ea. Mă auzi? Să mă laşi în pace!

Ieşi în grabă, alunecând pe lângă el atât de înfoiată că se aştepta să-i vadă cosiţa ridicată ca o coadă de pisică… După acel episod, nu doar că el părea să pută, se părea că avea şi o boală oribilă şi contagioasă. Dacă încerca să se apropie, se ascundea în spatele lui Elayne, privindu-l urât, de parcă ar fi fost gata să scoată limba la el. Femeile erau nebune. Asta era tot.

Cel puţin Thom şi Juilin erau dispuşi să călărească alături de el în timpul zilei, atunci când Elayne nu avea nicio treabă pentru ei. Câteodată, femeia le dădea de lucru doar pentru ca ei să nu

stea cu Mat, era sigur, deşi nu putea pricepe în ruptul capului de ce. De îndată ce găseau un han, cei doi erau mai mult decât bucuroşi să împartă seara o stacană de bere sau punci cu el şi cu Nalesean. Sala mare a hanurilor era ca la ţară, din cărămidă. Era linişte, cea mai mare distracţie era să vezi o pisică scuipând pe cineva, iar hangiţa servea ea însăşi la mese, mereu o femeie cu şolduri de care un bărbat şi-ar fi rupt degetele dacă încerca să o ciupească. Vorbeau mai ales de Ebou Dar, despre care Thom ştia o grămadă de lucruri, deşi nu fusese acolo niciodată. Nalesean era dispus să-şi povestească din nou singura lui vizită acolo, ori de câte ori era rugat, deşi părea să se concentreze doar asupra duelurilor pe care le văzuse şi a jocurilor de noroc unde se paria pe cai. Juilin povestea istorii auzite de la alţii, care părură de necrezut până când Thom sau Nalesean nu le confirmară. În Ebou Dar bărbaţii se duelau din cauza femeilor, femeile din cauza bărbaţilor, iar în ambele cazuri ***premiul –*** acesta era cuvântului folosit – pleca întotdeauna cu învingătorul sau, după caz, învingătoarea. Când se căsătoreau, bărbaţii le dădeau femeilor un cuţit, cerându-le să-i omoare dacă o nemulţumeau – nemulţumeau –, iar dacă o femeie ucidea un bărbat, era considerat justificat, dacă nu se dovedea altfel. În Ebou Dar bărbaţii se făceau mici în preajma femeilor, aruncându-le zâmbete pentru care erau gata să ucidă alţi bărbaţi. Lui Elayne i-ar fi plăcut la nebunie locul acela. Şi lui Nynaeve.

Mai află ceva din acele discuţii. Mat nu îşi imaginase că Nynaeve şi Elayne erau nemulţumite de Vandene şi Adeleas, dar se părea că îşi ascundeau antipatia. Nynaeve se mulţumea să se uite urât la ele, mormăind în barbă. Elayne nici nu bombănea, nici nu se încrunta, dar încerca în permanenţă să ia comanda; avea impresia că deja era Regina Andorului. Indiferent câţi ani ascundeau chipurile celor două Aes Sedai, erau probabil suficient de bătrâne să fie bunicile sau străbunicile lor. Mat nu ar fi fost surprins să afle că, atunci când Nynaeve şi Elayne se

născuseră, ele erau deja Aes Sedai. Nici chiar Thom nu înţelegea tensiunile, deşi părea să înţeleagă foarte multe lucruri pentru un simplu menestrel. Elayne îi tăiase vorba şi lui Thom spunându-i că nu înţelegea, atunci când acesta încercase să vorbească blând cu ea. Se părea că cele două Aes Sedai mai bătrâne erau incredibil de tolerante. Adeleas părea să nu-şi dea seama că Elayne dădea ordine, şi atât ea, cât şi Vandene păreau foarte surprinse când observau.

— Vandene a spus: „Fie, dacă tu vrei copilă, sigur că vom face aşa“, zise Juilin încet, sorbind din bere, povestind unul dintre incidente. Ai fi putut crede că una care era doar Aleasă până acum câteva zile ar fi trebuit să fie mulţumită. Elayne se uita cu nişte ochi ca o furtună de iarnă, iar Nynaeve scrâşnea atât de tare din dinţi, că am crezut că o să şi-i rupă.

Erau în sala mare la Cuţitul Căsniciei. Vanin, Haman şi ceilalţi stăteau pe bănci la alte mese, împreună cu câţiva localnici. Bărbaţii avea veste lungi, cele mai multe în culori suficient de vii pentru nişte Pribegi, femeile cu decolteuri adânci şi înguste, în rochii pale care le veneau până la genunchi, dezvăluind un combinezon suficient de colorat ca vestele să pară lipsite de culoare. Mulţi dintre bărbaţi şi toate femeile purtau cercei mari, iar pe degete trei sau patru inele cu sticlă colorată. Şi bărbaţii, şi femeile mângâiau din când în când cuţitele lungi şi curbate purtate la cingătoare, privindu-i pe străini cu ochi sumbri. La Cuţitul Căsniciei se opriseră două caravane de negustori din Amadicia, dar negustorii mâncaseră în camerele lor, iar căruţaşii rămăseseră la caravană. Elayne, Nynaeve şi restul femeilor erau şi ele sus în camere.

— Femeile sunt… diferite, îi răspunse Nalesean lui Juilin râzând, deşi se uita la Mat, mângâindu-şi vârful bărbii. De regulă nu era atât de ţeapăn în preajma oamenilor de rând, dar Juilin era un om de rând din Tear, şi asta părea să fie important, mai ales că Juilin facea tot ce îi stătea în puteri să se holbeze când îi vorbea.

— Este o vorbă din popor în Tear: „O Aes Sedai este zece femei, în aceeaşi piele“. Ţăranii sunt înţelepţi câteodată, arză-mi-ar sufletul dacă nu!

— Cel puţin niciuna nu a făcut ceva, cum să zic, drastic, zise Thom, deşi am crezut că era să se întâmple ceva rău când Elayne a lăsat să-i scape că a facut-o pe Birgitte Străjerul ei.

— Femeia corniată?! exclamă Mat. Câţiva localnici se uitară urât, iar el îşi coborî vocea: E Străjer? Străjerul lui Elayne?

Cu siguranţă că aşa se explicau câteva lucruri. Thom şi Juilin avură un schimb de priviri pe deasupra ulcelelor de bere.

— O să fie mulţumită să afle că ţi-ai dat seama că e corniată, spuse Thom ştergându-şi mustăţile de bere. Da, asta este, şi era să provoace o mare boroboaţă. Jaem a considerat-o imediat ca pe o soră mai tânără, dar Vandene şi Adeleas… oftă el din rărunchi, niciuna din ele nu a fost mulţumită că Elayne şi-a ales deja un Străjer – se pare că cele mai multe Aes Sedai umblă ani de zile până găsesc unul potrivit – şi mai ales că Străjerul ales este o femeie. Iar dacă ele nu erau mulţumite, să o fi văzut pe Elayne!

— Nu le plac lucrurile care nu au mai fost făcute înainte, adăugă Juilin.

— O femeie Străjer, murmură Nalesean. Ştiam că totul avea să se schimbe cu venirea Dragonului Renăscut, dar o femeie Străjer?

— Presupun că o să se descurce dacă e în stare să tragă cu arcul ăla, ridică Mat din umeri. Ţi-a intrat pe partea greşită? îl întrebă pe Juilin care începuse să se înece cu berea. Oricând prefer un arc bun sabiei. Sau mai bine o bâtă, dar merge şi un arc. Sper doar să nu-mi stea în cale când o să vină vremea s-o duc pe Elayne la Rand.

— Cred că poate să tragă cu el, zise Thom aplecându-se să-l bată pe spate pe Juilin. Cred că poate, Mat.

Dar, dacă Nynaeve şi celelalte aveau de gând să se păruiască – Mat nu ar fi vrut să fie nici la zece mile, cu sau fără cap de

vulpe faţă de el nu se trădau în niciun fel. Tot ce vedea era un front comun şi alte câteva încercări de a conduce către el, care începuseră chiar a doua zi, după prima tentativă, în timp ce îl înşeua pe Cimpoiaş. Din fericire, era ocupat să-l gonească pe Nerim, care credea că este treaba lui să pună şaua pe calul lui Mat şi, prin urmare, că el ştia mai bine cum se face asta, iar fulgerarea rece ţinuse doar o clipă, aşa că Mat nu dădu niciun semn că ar fi observat ceva. Ăsta, se hotărâse el, va fi răspunsul lui de-acum încolo. Fără priviri lungi, fără încruntări, fără acuze. Le va ignora, lăsându-le să fiarbă în suc propriu.

Şi avu suficiente ocazii să le ignore. Medalionul de argint se mai răci de două ori înainte de a ajunge la drum, apoi de alte câteva ori în timpul zilei, al serii şi apoi în toate zilele şi serile care urmară. Uneori dura doar cât ar fi avut timp să clipească de două ori, alteori câte o oră. Nu îşi putea da seama niciodată care din ele era răspunzătoare. Într-una din dăţi, când căldura îi făcuse o iritaţie pe spate, iar eşarfa din jurul gâtului părea să-l sugrume, o surprinse pe Nynaeve uitându-se la el în timp ce medalionul se răcea. Se uita atât de urât la el că un ţăran care trecea pe acolo, îmboldindu-şi cu un băţ bivolul să meargă mai repede, se uită speriat peste umăr, parcă temându-se ca privirea ei să nu cadă pe el omorându-i poate animalul. Când Mat se strâmbă şi el la ea, tresări, aproape căzând din şa, iar senzaţia de răceală dispăru. În ceea ce le privea pe celelalte, nu putea fi sigur. Uneori vedea două sau trei dintre ele uitându-se la el, inclusiv Aviendha, care continua să meargă pe lângă calul ei. Alteori, până apuca să arunce o privire, vorbeau între ele sau se uitau la un vultur care plutea pe cer sau la un urs negru mare, cu jumătate de stat mai mare decât un om, stând printre copacii unei pante abrupte ce se putea zări de pe drum. Singurul lucru cu adevărat mulţumitor era faptul că Elayne nu părea deloc mulţumită. Nu ştia de ce şi nici nu-i păsa. Auzi, să-i inspecteze oamenii. Să-l mângâie pe cap, facându-i

complimente. I-ar fi tras un şut, dacă ar fi fost genul de bărbat care să facă aşa ceva.

Adevărul fie spus, începuse să se simtă mai mult decât mulţumit de sine. Indiferent ce făceau ele, nu avea niciun fel de efect asupra lui, nimic care nu putea fi rezolvat cu una dintre cremele lui Nerim, frecată pe piept. Nerim îl asigurase că nu este o degerătură. Se simţi încrezător până în a patra după-amiază. Tocmai se întorcea de la grajduri, unde îl dusese pe Cimpoiaş, la Cercul de la Miazăzi, un han jegos cu două niveluri de cărămidă spoită cu var, într-un sat la fel de jegos de cărămizi spoite cu var, plin de muşte, numit So Tehar, când ceva îl lovi drept între umeri. Se întoarse pe călcâie, cu mirosul de bălegar în nări, gata să-l mănânce de viu pe rândaşul care făcuse asta sau poate pe unul dintre vagabonzii cu priviri duşmănoase din So Tehar, cu sau fără cuţit. Nu era niciun rândaş şi niciun vagabond, doar Adeleas, ocupată să scrie în carneţelul ei, dând din cap singură. Avea mâinile curate.

Mat intră înăuntru, cerând punci de la hangiţă, apoi se răzgândi şi o puse să aducă brandy, un lichid tulbure. Femeia costelivă insista că ar fi fost făcut din prune, dar după gust părea să fie folosit la îndepărtarea ruginii. Juilin se mulţumi să-l miroasă, iar Thom nu vru să facă nici măcar atât. Chiar şi Nalesean luă doar o înghiţitură şi ceru punci, iar Nalesean ar fi băut orice. Mat pierdu şirul căniţelor de cositor pe care le dădu pe gât; indiferent câte fuseseră, sfârşi prin a fi cărat în pat de Nerim şi Lopin. Niciodată nu se gândise că medalionul de argint ar fi putut avea şi limite. Avea dovezi mai mult decât suficiente că putea opri ***saidarul,*** dar, dacă puteau ridica ceva cu Puterea şi să-l arunce apoi în el… „Mai bine decât nimic“ îşi tot repeta, întins pe salteaua plină de cocoloaşe, uitându-se cum se scurgeau pe tavan umbrele aruncate de lumina lunii.

„Mult mai bine decât nimic“. Dar dacă ar fi fost în stare să se ţină singur pe picioare, ar fi coborât să mai ceară brandy.

Din această cauză era într-o stare de spirit groaznică, cu limba care-i părea acoperită cu pene şi cu tobe care-i băteau în cap în timp ce valuri de sudoare i se scurgeau pe el de la soarele dezlănţuit deasupra sa, când, în a cincea zi, drumul trecu de un deal dezvăluind Ebou Dar, desfăşurat la picioarele lor, de-a lungul marelui Râu Eldar, cu un port mare plin de vase.

Prima lui impresie fusese că oraşul era alb. Clădiri albe, palate albe, turnuri albe. Cupolele albe care semănau cu nişte napi sau pere purtau cercuri stacojii, albastre sau aurii, dar oraşul era alb, reflectând lumina soarelui atât de puternic că-l dureau ochii. Drumul ducea la o poarta arcuită şi înaltă printr-un zid acoperit de tencuială, atât de gros încât făcură douăzeci de paşi la umbra porţii înainte de a ieşi iar în lumina soarelui. Părea să fie un oraş alcătuit din pieţe, canale şi poduri, pieţe largi cu fântâni sau statui în mijlocul lor, pline de lume, canale largi sau înguste cu oameni împingând barje de-a lungul lor, poduri de toate mărimile, unele joase, altele foarte arcuite, altele suficient de mari ca să aibă prăvălii pe margini. Palate cu porticuri groase, străjuite de coloane stăteau alături de prăvălii de covoare şi stofe, iar clădiri cu patru etaje, cu ferestre uriaşe, arcuite, ascunse în spatele obloanelor, erau înconjurate de grajduri, prăvălii de cuţite sau vânzători de peşte.

Într-una din acele pieţe Vandene se opri să discute cu Adeleas, în timp ce Nynaeve se încrunta la ele, iar Elayne se uita de parcă i-ar fi atârnat ţurţuri de nas şi de bărbie. Când intraseră în oraş, la imboldul lui Elayne, Aviendha se căţărase pe cal, iar acum se străduia să se dea jos, la fel de neîndemânatică. Se uita înjur la fel de curioasă ca Olver, care avea ochii mari de când zăriseră oraşul. Birgitte încerca să se ţină de Elayne, imitându-l pe Jaem.

Mat profită de ocazie să-şi facă vânt cu pălăria, uitându-se înjur.

Cel mai mare palat pe care-l văzuse vreodată ocupa o întreagă latură a pieţei, era înţesat de cupole, turnuri şi coloane,

înalte de trei sau patru niveluri. Pe celelalte trei laturi erau amestecate case mari, hanuri şi prăvălii, fiecare la fel de albă ca celelalte. Statuia unei femei într-o togă curgătoare, mai înaltă decât un Ogier, era plasată în mijlocul pieţei, pe un piedestal şi mai înalt, cu un braţ ridicat către mare. Doar o mână de oameni mergeau pe pavajul dintr-o piatră de culoare deschisă, şi nu era de mirare pe căldura aceea. Câţiva îşi luau masa de prânz pe treptele de jos ale piedestalului, iar porumbeii şi pescăruşii se luptau în jurul lor pe resturi. Era o întruchipare a liniştii. Mat nu înţelese de ce brusc simţi zarurile rostogolindu-i-se în cap.

Cunoştea bine acea senzaţie. Câteodată, apărea când avea mare noroc la jocuri. O simţea mereu când începea o bătălie sau atunci când trebuia să ia o decizie vitală, de genul celor în urma căror se putea alege cu gâtul tăiat.

— O să intrăm acum, pe una dintre porţile mai mici, anunţă Vandene, iar Adeleas aprobă cu o mişcare a capului. Merilille o să aibă grijă să primim camere să ne împrospătăm.

Asta însemna că erau la Palatul Tarasin, unde Tylin Quintara din Casa Mitsobar şedea pe Tronul Vânturilor, guvernând cale de o sută de mile în jurul oraşului Ebou Dar. Unul dintre lucrurile pe care reuşise să le afle era că Aes Sedai aveau să se întâlnească cu alte surate de ale lor şi, desigur, Tylin. Aes Sedai trebuiau să se întâlnească cu Regina. Mat se uită la marmura strălucitoare şi piatra acoperită cu tencuială, întrebându-se cum ar fi fost să locuiască acolo. De obicei îi plăceau palatele sau, cel puţin, locurile cu servitori şi aur, şi nu ar fi strâmbat din nas nici la un pat cu puf. Dar un Palat Regal însemna că nu puteai să te întorci în loc fără să dai peste vreun nobil. Iar Mat prefera să aibă de-a face cu câte unul, pe rând; chiar şi Nalesean putea fi enervant. Un palat atât de mare însemna şi că, fie avea să se întrebe tot timpul unde sunt Nynaeve şi Elayne, fie să încerce să stea pe lângă ele. Nici nu ştia ce ar fi fost mai rău, să îl lase să se ţină de ele ca o gardă de corp, sau să refuze. Parcă o auzea pe Elayne, cu o voce de gheaţă: „Să li se găsească un loc lui jupân

Cauthon şi oamenilor mei. Să aveţi grijă să primească merinde şi apă." Ar fi fost în stare să facă aşa ceva. Obişnuia să apară din senin să-şi facă inspecţiile, spunându-i să facă ceea ce el deja se pregătea să ordone. Pe de altă parte, dacă era un loc unde ea şi Nynaeve puteau fi în siguranţă, acela era palatul Reginei. În plus, îşi dorea să stea tolănit, cu picioarele ridicate, bând punci în timp ce ţinea o fată pe genunchi care să-i mângâie tâmplele. Şi câteva prosoape ude ar fi fost bune. Îl durea capul. Încă îi mai răsuna în urechi prelegerea pe care i-o ţinuse Elayne de dimineaţă, despre nenorocirile băuturii şi despre ce exemplu dădea el oamenilor săi. Era un alt motiv pentru care trebuia să pună piciorul în prag. Se simţise prea slab ca să răspundă, abia se dăduse jos din pat, întrebându-se dacă o să fie în stare să încalece pe Cimpoiaş, şi deja îi trecuse femeii prea multe cu vederea. Dacă nu punea punct acum, avea să-l facă ***pe el*** să-şi încline capul.

Toate acestea îi trecură prin minte în timp ce Vandene îşi întoarse calul către Palat.

— Voi lua camere pentru oamenii mei la unul din aceste hanuri, zise tare. Dacă tu, Nynaeve, sau tu, Elayne aveţi de gând să colindaţi pe străzi, să-mi daţi de veste şi voi trimite oameni care să vă însoţească.

Mai mult ca sigur că nu vor face asta – nimeni nu putea depăşi în încăpăţânare o femeie care credea că poate să-şi poarte singură de grijă într-o groapă cu urşi, cu mâinile goale –, dar ar fi pus rămăşag că Vanin putea găsi o cale de a afla când ies ele din Palat. Şi dacă nu el, măcar Juilin; un prinzător de hoţi ar trebui să ştie cum.

— Ăla e bun, alese el la întâmplare, arătând către o clădire mare de cealaltă parte a pieţei. Deasupra intrării arcuite era un semn pe care nu-l putea desluşi.

Vandene se uită la Adeleas. Elayne se uită la Nynaeve. Aviendha se încruntă la el.

Nu le dădu şansa să spună ceva.

— Thom, Juilin, ce ziceţi de nişte stacane de punci?

Sau poate apa ar fi fost mai bună. Nu mai băuse niciodată în viaţa lui atât de mult. Thom clătină din cap.

— Poate mai târziu, Mat. Trebui să stau aproape de Elayne în caz că are nevoie de mine.

Zâmbetul patern îndreptat către ea începu să se şteargă când văzu cum Elayne se uita la Mat. Juilin nu zâmbi – arareori mai zâmbea – dar şi el răspunse că trebuie să stea pe aproape, şi poate se vor întâlni mai târziu.

— Cum vreţi, răspunse Mat, punându-şi pălăria pe cap. Vanin! Vanin!

Grăsanul tresări, luându-şi privirea plină de adoraţie de la Elayne. Omul era roşu în obraji! Pe lumină, femeia aia avea o influenţă proastă.

În timp ce Mat îl întorcea pe Cimpoiaş, vocea lui Elayne îl lovi în spate, şi mai înfumurată ca de dimineaţă.

— Nu îţi vei lăsa oamenii să bea prea mult, jupâne Cauthon. Unii bărbaţi nu ştiu când să se oprească. Şi cu siguranţă nu ar trebui să laşi un băiat să vadă oameni beţi.

Scrâşni din dinţi călărind fără să se uite înapoi. Olver se uita la el. Trebuia să avertizeze oamenii să nu se îmbete de faţă cu băiatul. Pe Lumină, cât de mult ura să-i spună ea ce are de făcut!

Hanul se numea Femeia Rătăcitoare, iar semnul agăţat deasupra uşii şi sala mare promiteau tot ceea ce îşi dorea Mat. Încăperea cu tavan înalt era mai răcoroasă ca afară, cu ferestrele mari şi arcuite, acoperite de obloane de lemn, sculptate cu arabescuri. Păreau să aibă mai multe găuri decât lemn, dar umbreau încăperea. Erau şi străini alături de localnici, un murandian sfrijit cu mustăţi răsucite, un kandori cu două lanţuri atârnate de pieptul hainei şi alţii, pe care Mat nu-i recunoscu dintr-o privire. Un fum subţire de pipă umplea aerul, iar două femei care cântau la fluier şi un bărbat cu o tobă între genunchi dădeau naştere unei muzici ciudate. Şi, cel mai bun

lucru, femeile care serveau la mese erau drăguţe, iar la patru mese bărbaţii jucau zaruri. Negustorul kandori juca cărţi.

Hangiţa se prezenţă ceremonios ca fiind Setalle Anan, iar ochii ei căprui o trădau că nu se născuse în Ebou Dar.

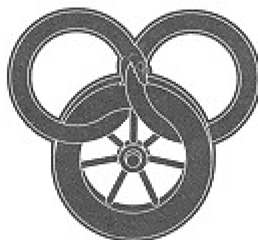
— Bine, seniorii mei, se înclină ea şi către Mat, şi către Nalesean, făcând să se clatine cerceii mari de aur. Permiteţi ca Femeia Rătăcitoare să vă ofere umila ei ospitalitate.

Era drăguţă, în ciuda firelor albe din păr, dar Mat se uita la ochii ei. Purta la gât, agăţat de un colier, un cuţit de căsătorie, cu mânerul bătut cu pietre roşii şi albe odihnindu-i-se în decolteul generos, şi mai avea la cingătoare unul din acele cuţite cu lama curbată. Cu toate acestea, nu se putea abţine să nu rânjească.

— Jupâneasă Anan, simt că am ajuns acasă.

Ciudat era că zarurile nu i se mai rostogoleau în minte.

CAPITOLUL 48

Pe muchie de cuţit

DUPĂ CE COBORÎ DIN CADA MARE DE CUPRU cu un prosop alb înfăşurat în jurul capului, Nynaeve se uscă încet. O servitoare plinuţă, cu părul cărunt, încercase să o îmbrace, dar Nynaeve o expediase, ignorându-i privirile uluite şi protestele, şi se îmbrăcă singură, cu mare grijă, examinând în oglinda înaltă şi îngustă rochia de un verde-închis, cu un guler larg de dantelă din Merana. Avea în punga de la brâu inelul greu de aur al lui Lan – mai bine să nu se gândească la el – alături de unul dintre inelele răsucite ***ter'angreal,*** iar cel care purta Marele Şarpe strălucea pe al treilea deget al mâinii drepte. Mana ei dreaptă. Mai bine să nu se gândească nici la asta.

Tavanul înalt era pictat frumos cu un cer albastru şi nori albi, iar mobilele se sprijineau pe picioare de lei aurite, neobişnuit de mari, iar patul şi toate lucrurile drepte, picioarele scaunelor erau mult prea ornate şi aurite pentru gustul ei. Cu toate astea era cea mai confortabilă cameră pe care o avusese de multă vreme.

O cameră plăcută. Suficient de răcoroasă. Ceea ce încerca ea să facă era să se calmeze.

Nu reuşi, desigur. Simţise cum cineva ţesea ***saidarul*** şi, de îndată ce ieşi din cameră, văzu urzeala împotriva trasului cu urechea.

Elayne o făcuse în jurul camerei de zi. Birgitte şi Aviendha erau deja acolo, proaspăt spălate şi îmbrăcate cu veşminte noi.

Camera de zi, cu tavanul pictat la rândul lui cu nori şi un cer albastra, era înconjurată de patru dormitoare, un lucru obişnuit acolo, după cum pretindea Birgitte. Patru ferestre înalte şi arcuite dădeau către un balcon lung, străjuit de fier forjat vopsit în alb, atât de migălos lucrat că se puteau uita la Piaţa Mol Hara fără să fie văzute. O briză slabă trecea prin ferestrele deschise, purtând cu ea mirosul sărat al mării, aducând chiar puţină răcoare. Mânia o împiedica să se concentreze, iar Nynaeve simţise căldura imediat după ce ajunseseră la palatul Tarasin.

Thom şi Juilin primiseră o cameră departe, în aripa servitorilor, ceea ce o irită pe Elayne mai tare decât îi supărase pe bărbaţi. Thom chiar râsese. Dar el îşi permitea să râdă.

— Bea din ceaiul ăsta excelent, Nynaeve, zise Elayne punându-şi un şervet alb pe rochia strălucitoare de mătase albastră.

Ca toate lucrurile din cameră, scaunul ei mare avea sfere aurite drept picioare şi un spătar înalt. Aviendha stătea pe podea lângă ea, cu picioarele strânse sub ea, sub rochia cu guler înalt ce avea aproape aceeaşi culoare ca gresia verde pal. Nynaeve nu îşi amintea să fi văzut vreodată o femeie Aiel şezând în scaun. Oamenii se holbaseră la ea în cele două hanuri.

— Mentă şi coacăze, adăugă Birgitte la oferta lui Elayne, umplând fără să mai aştepte o altă ceaşcă delicată de porţelan. Birgitte purta pantaloni cenuşii şi o haină scurtă, albastră. Uneori purta şi rochii, dar gusturile pe care le avea o făceau pe Nynaeve să fie bucuroasă că se întâmpla rar. Erau gătite toate trei şi nimeni nu avea nevoie de ele.

Carafa de argint strălucea umed, iar ceaiul era rece şi revigorant. Nynaeve admira chipul rece şi fără urme de transpiraţie al lui Elayne. Ea se simţea din nou asudată, în ciuda brizei.

— Trebuie să recunosc, zise ea, că mă aşteptam la o primire diferită.

— Chiar aşa? întrebă Elayne. După cum s-au comportat cu noi Vandene şi Adeleas?

— Mă rog, am sperat, oftă Nynaeve. În sfârşit sunt şi eu Aes Sedai, chiar Aes Sedai, şi nimeni nu pare să creadă. Chiar am sperat că lucrurile vor sta diferit după ce plecăm din Salidar.

Întâlnirea lor cu Merilille Ceandevin nu decursese bine. Felul în care fuseseră prezentate, de fapt. Vandene le prezentase de mântuială, apoi fuseseră expediate, pentru ca adevăratele Aes Sedai să poată sta de vorbă. Merilille spusese că era sigură că vor să se împrospăteze, dar era o concediere, având de ales între a pleca ascultătoare ca nişte Alese sau a sta bosumflate ca nişte copii. Toate încercările lui Nynaeve de a se calma se duceau de râpă numai când îşi amintea; broboane de sudoare începuseră să-i alunece pe faţă.

Faptul că fuseseră expediate în acel fel nu era nici măcar cea mai rea parte. Merilille era o cairhiană zveltă şi elegantă, cu păr negru, strălucitor şi ochi mari, apoşi, o Cenuşie care arăta de parcă nimic nu o surprinsese vreodată şi nimic nu ar fi putut să o surprindă vreodată. Doar că acei ochi se făcuseră mari auzind că Nynaeve şi Elayne erau Aes Sedai, şi chiar şi mai mari auzind că Egwene era Suprema Amyrlin. Fu uluită că Birgitte era Străjer, deşi reuşi să se stăpânească suficient de mult încât să nu-i scape decât o privire lungă şi un ţuguiat de buze. Aviendha scăpase cel mai ieftin, Merilille murmurând doar că ar fi încântată să o vadă novice. Apoi fuseseră date afară. Şi primiseră şi o sugestie, mai mult un ordin, să-şi petreacă următoarele zile ***recuperându-se*** de pe urma ***rigorilor*** călătoriei.

— Serios, Nynaeve, clătină Elayne din cap. Nici mie nu îmi place felul în care am fost tratate, dar tu faci din ţânţar armăsar. Dacă Vandene şi Adeleas vor să caute fugarele, lasă-le în pace. Ai prefera să ia conducerea căutărilor vasului?

În cursul întregii călătorii abia aduseseră vorba de ***ter'angrealul*** pe care îl căutau, tocmai de teamă ca ele să nu se implice.

Indiferent dacă s-ar fi amestecat sau nu, Nynaeve era convinsă că ascundeau ceva. Doar că Elayne nu voia să admită că şi ea era de aceeaşi părere. Adeleas nu-şi dăduse seama că Nynaeve o auzise spunând că vor căuta fugare de îndată ce ajung la Ebou Dar, când Nynaeve o întrebă dacă într-adevăr se aştepta să găsească pe cineva, Vandene răspunse cam prea repede că erau mereu în căutare de femei fugite din Turn. Nu avea niciun sens. Nimeni nu fugise din Salidar, deşi novicele mai fugeau uneori – viaţa era grea, mai ales că aveau mulţi ani de petrecut primind ordine, înainte de a putea începe să reflecteze că într-o bună zi vor putea gândi cu mintea lor – şi, uneori, chiar şi câte o Aleasă care ajunsese la capătul puterilor tot aşteptând să-şi primească şalul, dar chiar şi Nynaeve ştia că puţine ajungeau măcar până la insula Tar Valonului înainte de a fi târâte înapoi. Puteau fi date afară în orice clipă, dacă nu erau suficient de puternice să continue, dacă refuzau sau picau testul de Aleasă sau de Aes Sedai, pe lângă care ea şi Elayne se strecuraseră, dar niciodată nu puteau decide ele însele să plece, decât dacă erau deja Aes Sedai.

Deci, dacă cele care reuşeau să fugă erau atât de rare, ce le făcea pe Vandene şi Adeleas să creadă că puteau găsi una în Ebou Dar, şi de ce se strânseseră ca nişte scoici când le întrebase? Ii era teamă că ştie răspunsul la ultima întrebare. Îi trebui multă stăpânire de sine să nu se tragă de cosiţă. Crezuse că începuse să se controleze mai bine.

— Cel puţin Mat a înţeles că suntem Aes Sedai, mârâi ea. Ar face bine să ştie. Măcar acum putea să se ocupe de el. Să

încerce numai ceva, şi o să vadă cum e să fie bumbăcit cu toate lucrurile pe care ea putea să le ridice cu o ţesătură de Aer.

— De-aia fugeai de el cum fuge un ***chetan*** de un colector de taxe? întrebă rânjind Birgitte, iar Nynaeve îşi simţi obrajii luându-i foc. Crezuse că îşi ascunsese sentimentele mai bine.

— Este foarte enervant, pentru un bărbat, murmură Aviendha. Cred că ai călătorit foarte departe, Birgitte. Vorbeşti adesea de locuri de care nici măcar nu am auzit. Într-o bună zi mi-ar plăcea să călătoresc prin ţinuturile umede şi să văd toate aceste locuri. Unde este această… Cheltan? Chelta?

Întrebarea îi şterse lui Birgitte rânjetul de pe faţă. Indiferent unde era, probabil era praf şi pulbere de o mie de ani sau poate chiar aparţinuse altei Vârste. Ea şi obiceiul ei de a strecura în conversaţie locuri străvechi. Nynaeve şi-ar fi dorit să o fi văzut când recunoştea faţă de Egwene ceea ce Egwene ştia deja. Egwene devenise impresionant de puternică în scurtul răstimp petrecut printre cei din neamul Aiel şi nu înghiţea prostiile. Birgitte se întorsese plouată.

Chiar şi aşa, Nynaeve o plăcea pe Birgitte mai mult ca pe Aviendha, care o nelinişte a câteodată cu privirile ei dure şi cu vorbele ei însetate de sânge. Dar, indiferent cât de enervantă putea fi Birgitte, Nynaeve promisese să nu-i dea secretul în vileag.

— Mat… m-a ameninţat, spuse ea în grabă. Fusese primul lucru care îi venise în minte încercând să-i distragă atenţia Aviendhei şi ultimul care ar fi vrut să se afle. Se înroşi iarăşi. Elayne zâmbea, deşi avea bunul-simţ să-şi ascundă zâmbetul în ceaşca de ceai.

— Nu în felul ăsta, adăugă Nynaeve când văzu că Aviendha începe să se încrunte şi să-şi atingă mânerul cuţitului de la brâu. Femeia Aiel părea să fie convinsă că violenţa este un răspuns adecvat pentru orice.

— A fost doar… Aviendha şi Birgitte se uitau la ea, numai ochi şi urechi. A spus că…

— Cred că am vorbit suficient despre jupânul Cauthon, zise ferm Elayne, salvând-o aşa cum şi ea o salvase pe Birgitte. El este aici doar ca să îl luăm de pe capul lui Egwene, şi îmi pot da seama mai târziu ce să fac cu ***ter'angrealul*** lui.

Elayne îşi ţuguie buzele o clipă. Nu fusese deloc fericită când Vandene şi Adeleas începuseră să conducă spre Mat fără măcar să îi spună şi ei, şi încă şi mai puţin mulţumită că Mat o ştersese la hanul acela. Nu avusese ce să facă, desigur. Pretindea că îl obişnuieşte să primească ordine dacă îi spune să facă ceea ce urma să facă şi singur. Ei bine, nu putea decât să-i ureze noroc.

— El este cel mai puţin important lucru din călătoria noastră, spuse fermă.

— Da, zise Nynaeve, încercând să-şi ascundă uşurarea. Da, vasul este cel important.

— Propun să plec prima în recunoaştere, zise Birgitte. Ebou Dar pare mai dur decât îmi aminteam, iar zona pe care aţi descris-o ar putea fi mai periculoasă decât... încercă să nu se uite la Aviendha... Decât restul oraşului, oftă ea.

— Dacă e vorba de recunoaştere, interveni nerăbdătoare Aviendha, vreau să iau şi eu parte. Am ***cadin'sor***-ul cu mine.

— O iscoadă nu trebuie să iasă în evidenţă, zise cu blândeţe Elayne. Cred că ar trebui să găsim rochii din Ebou Dar pentru noi toate; apoi vom putea merge împreună să căutăm, şi niciuna dintre noi nu va ieşi în evidenţă. Lui Nynaeve îi va fi probabil cel mai uşor, adăugă, zâmbind lui Birgitte şi Aviendhei. Toţi locuitorii din Ebou Dar pe care îi văzuseră până atunci aveau părul negru, iar cei mai mulţi aveau şi ochii negri.

Aviendha oftă întunecată, iar Nynaeve simţi nevoia să o imite, gândindu-se la decolteurile adânci. Înguste, dar foarte adânci. Birgitte găsise de cuviinţă să rânjească; femeia nu avea pic de ruşine.

Discuţia fu întreruptă de o femeie cu păr scurt, negru, în livreaua Casei Mitsobar, care intră fără să bată la uşă; Nynaeve gândi că era nepoliticos, indiferent de cum zicea Elayne că se

cuvenea să se comporte servitorii. Avea o fustă albă, cusută până la genunchi astfel încât să-i rămână la vedere combinezonul verde, iar veşmintele lăsau să i se zărească un corsaj brodat cu Ancora şi Sabia în verde. Chiar şi decolteul livrelei era mai adânc decât tot ce văzuse Nynaeve vreodată. Plinuţă, între două vârste, femeia ezită, apoi făcu o reverenţă şi se adresă tuturor:

— Regina Tylin doreşte să le vadă pe cele trei Aes Sedai, dacă dânsele binevoiesc.

Nynaeve schimbă priviri lungi cu Elayne şi celelalte.

— Sunt doar două Aes Sedai aici, spuse Elayne. Poate ai vrut să te duci la Merilille?

— Mi s-a spus să vin aici… Aes Sedai.

Pauza fusese abia sesizabilă, iar femeia aproape transformă titlul într-o întrebare. Elayne se ridică, netezindu-şi rochia; niciun străin nu ar fi bănuit că sub chipul ei se ascundea mânia, dar în jurul buzelor şi al ochilor se ghicea o uşoară crispare.

— Să mergem atunci? Nynaeve? Aviendha? Birgitte?

— Nu sunt Aes Sedai, Elayne, zise Aviendha, iar servitoarea interveni în grabă:

— Mi s-a spus doar trei Aes Sedai.

— Eu şi Aviendha am putea merge să ne plimbăm prin oraş cât voi vă întâlniţi cu regina, zise Birgitte înainte ca Elayne să poată spune ceva.

Chipul Aviendhei se lumină. Elayne le aruncă o privire ascuţită, apoi oftă.

— Bine, dar să fiţi prudente. Nynaeve, vii sau vrei să te plimbi şi tu? întrebă cu un ton sec, uitându-se iarăşi la Birgitte.

— Oh, nu aş rata asta, răspunse Nynaeve. Mă bucur să ne întâlnim în final cu cineva care crede… se opri, neputându-şi termina gândul de faţă cu servitoarea. Nu ar trebui să o facem să aştepte pe Regină.

— Oh, nu, spuse femeia în livrea. Altfel urechile mele nu vor face multe parale.

Dar, indiferent câte parale îi făceau urechile, le luă ceva timp să străbată coridoarele palatului. Acesta era plin de culoare, de parcă ar fi vrut să compenseze albul de afară. Un coridor avea tavanul pictat verde, iar pereţii erau albaştri, un altul avea zidurile galbene, iar tavanul roz-pal. Plăcile de gresie ale podelei aveau forme de diamant, roşii, negre şi albe sau albastre şi galbene, şi nenumărate alte combinaţii de culori şi nuanţe. Erau puţine tapiserii – de obicei scene de pe mare însă în firide erau aşezate multe vaze înalte făurite din porţelanul fin al Oamenilor Mării, dar şi piese sculptate de cristal, statuete şi vaze, şi holuri, care atraseră atenţia lui Elayne şi lui Nynaeve.

În toate direcţiile se grăbeau servitori, versiunea bărbătească a livrelei avea pantaloni albi, veste lungi şi verzi puse peste o cămaşă albă cu mâneci largi. Înainte de a putea ajunge prea departe, Nynaeve văzu pe cineva venind cu paşi mari către ele, făcând-o să se oprească şi să o prindă pe Elayne de braţ. Era Jaichim Carridin. Nu-şi luă ochii de la bărbatul înalt şi cărunt în timp ce acesta trecea pe lângă ele, cu ochi cruzi, adânciţi în orbite, pe care nu-i îndreptă nicio clipă către ele, cu mantia albă atârnată de spate. Avea chipul acoperit de sudoare, dar o ignora aşa cum le ignoră şi pe ele.

— Ce caută el aici? întrebă Nynaeve.

Bărbatul dezlănţuise un masacru în Tanchico, şi Lumina ştie unde altundeva. Servitoarea se uită la ea întrebătoare.

— Păi Copiii Luminii au trimis o solie, de câteva luni. Regina… Aes Sedai?

Din nou, ezitarea. Elayne reuşi să aprobe din cap graţioasă, dar Nynaeve nu-şi putu îmblânzi asprimea din voce:

— Să nu o facem să aştepte.

Merilille lăsase să-i scape un lucru despre această Tylin, că era o femeie punctuală şi extrem de formală. Dar, dacă şi ea începea să aibă dubii că erau Aes Sedai, Nynaeve avea starea de spirit potrivită pentru a-i dovedi că erau.

Servitoarea le duse într-o încăpere cu tavanul vopsit în albastru-deschis şi pereţi galbeni, cu ferestre înalte şi arcuite care dădeau către un balcon lung, lucrat în fier foijat, lăsând să treacă briza plăcută şi sărată. Nynaeve şi Elaine îşi făcură reverenţele în faţa Reginei, aşa cum se cuvenea în faţa unui cap încoronat, o aplecare uşoară şi o înclinare mică a capului.

Tylin era o femeie impresionantă. Nu era mai înaltă ca Nynaeve, dar avea un aer regal pe care lui Elayne i-ar fi fost greu să-l egaleze, chiar şi în cea mai bună zi a sa. Ar fi trebuit să răspundă reverenţelor lor în acelaşi mod, dar nu o făcu. În schimb, ochii ei mari şi negri le examina intens şi nerăbdător.

Nynaeve îi întoarse privirea cât de bine putu. Părul negru, lucios, cu câteva fire albe îi atârna lui Tylin în valuri până sub umeri, încadrând un chip drăguţ. Şocant, dar femeia avea două cicatrici, subţiri şi atât de vechi, că aproape dispăruseră. Desigur, avea unul dintre acele cuţite curbate prins de brâul cusut cu fir de aur, cu mânerul şi teaca încrustate cu pietre preţioase; Nynaeve era sigură că era doar de decor. Rochia lui Tylin, din mătase albastră, nu ar fi putut fi purtată de cineva care dorea să se dueleze, cu voaluri de dantelă la mâneci care aproape îi ascundeau degetele când îşi apleca mâinile, lungă până deasupra genunchilor şi lăsând să se vadă desuurile de mătase verde şi albă, care atârnau un pas în urma sa. Corsetul, din aceeaşi dantelă, era atât de strâns că Nynaeve nu-şi putea da seama dacă îi era mai incomod când stătea în picioare sau când se aşeza. În jurul gâtului femeia avea un guler ţesut cu fir de aur, cu şi mai multă dantelă. Avea şi un cuţit de căsătorie atârnând cu mânerul în jos, ce se legăna într-un decolteu oval, adânc.

— Voi două trebuie să fiţi Elayne şi Nynaeve. Am înţeles că mai este şi a treia, Aviendha? zise Tylin luându-şi un scaun sculptat astfel încât să pară de bambus, dar poleit cu aur şi aranjându-şi rochia cu grijă, fără să-şi ridice privirea de la ele.

Avea o voce adâncă, melodioasă şi poruncitoare. Nynaeve schimbă o privire cu Elayne. Nu primiseră nicio invitaţie să stea jos, nici măcar o privire aruncată către scaune.

— Ea nu este Aes Sedai, începu calmă Elayne.

— Şi voi sunteţi? o întrerupse Tylin. Nu ai văzut mai mult de optsprezece ierni, Elayne. Şi tu, Nynaeve, care te uiţi la mine ca o mâţă care şi-a prins coada, tu câte ai? Douăzeci şi două? Douăzeci şi trei, poate? Am vizitat odată Tar Valonul şi Turnul Alb. Mă îndoiesc că vreodată vreo femeie de vârsta voastră a purtat inelul pe mâna dreaptă.

— Douăzeci şi şase! izbucni Nynaeve. Cu mare parte din Cercul Femeilor de acasă, din Emond's Field, crezând că este prea tânără să fie Meştereasă, devenise un obicei să se mândrească cu fiecare an în plus.

— Am douăzeci şi şase şi sunt Aes Sedai din Ajah Galbenă, încă mai simţea un fior de mândrie să spună acele cuvinte. Poate că Elayne are optsprezece, dar este şi ea Aes Sedai, din Ajah Verde. Crezi că Merilille sau Vandene ne-ar lăsa să purtăm inelele în joacă? Multe lucruri s-au schimbat, Tylin! Suprema Amyrlin, Egwene al'Vere, nu este mai în vârstă decât Elayne.

— Da? spuse Tylin cu o voce egală. Nu mi s-a spus asta. Când Aes Sedai care mi-a fost sfetnică din ziua în care am urcat pe tron, iar înainte de asta fusese sfetnica tatălui meu, pleacă brusc la Tar Valon, fără nicio explicaţie, şi apoi aud că zvonurile despre divizarea Turnului sunt adevărate; când cei juraţi Dragonului apar ca din pământ; când este aleasă o Amyrlin să i se opună Elaidei şi o armată este adunată sub comanda unui mare general, în Altara, înainte să aud de asta – când toate aceste lucruri se întâmplă, nu te poţi aştepta să fiu încântată de surprize.

Nynaeve spera ca faţa să nu-i trădeze starea. De ce nu învăţa oare să-şi mai ţină gura din când în când? Brusc, îşi dădu seama că nu mai putea simţi Adevăratul Izvor; furia şi ruşinea nu mergeau bine împreună. Dar poate era mai bine aşa. Dacă ar fi

putut conduce, poate s-ar fi făcut şi mai tare de râs. Elayne interveni repede să calmeze spiritele:

— Ştiu că ţi s-a mai spus, dar lasă-mă să-mi adaug scuzele celor transmise de Merilille şi celelalte. A strânge o armată în interiorul graniţelor tale fără a-ţi cere permisiunea a fost un act necugetat. Tot ce pot spune în apărarea noastră este că evenimentele s-au succedat cu repeziciune, iar noi în Salidar am fost prinse în vâltoarea lor, dar asta nu este o scuză. Îţi jur, nu intenţionăm nici să facem rău Altarei şi nici nu am dorit niciodată să insultăm Tronul Vânturilor. Chiar în acest moment Gareth Bryne îndreaptă armata către miazănoapte, în afara hotarelor Altarei.

Tylin se uită la ea, fără să clipească.

— Până acum nu am auzit nicio scuză şi nicio justificare. Dar orice cap încoronat din Altara trebuie să înveţe să înghită fără sare şi piper insultele venite din partea celor mai puternici.

Trăgând adânc aer în piept, făcu un gest cu mâna către ele, fluturându-şi dantelele.

— Staţi jos, staţi. Luaţi-vă mâna de pe cuţite şi dezlegaţi-vă limba, zâmbi brusc, aproape ca un rânjet. Nu ştiu cum se spune în Andor. Staţi liniştite şi încercaţi să vorbiţi fără grijă, dacă doriţi.

Nynaeve era bucuroasă că Elayne făcuse ochii mari, pentru că ea se simţea uluită. Asta era oare femeia despre care Merilille pretindea că îi trebuie ceremonii de marmură strălucitoare? Nynaeve era mai mult decât bucuroasă să stea jos. Gândindu-se la toate curentele de opinie din Salidar, se întrebă dacă Tylin încerca să... să ce? începuse să creadă că toţi încercau să o manipuleze, cu excepţia prietenilor apropiaţi. Elayne stătea băţoasă pe marginea scaunului.

— Vorbesc serios, insistă Tylin. Indiferent ce veţi spune, nu voi considera nimic ca fiind o insultă.

Dar din felul în care îşi atingea cu degetele mânerul cuţitului de la brâu, se ghicea că tăcerea ar fi putut fi luată drept insultă.

— Nu ştiu de unde să încep, zise prudentă Nynaeve. Şi-ar fi dorit ca Elayne să nu fi aprobat ultimele ei cuvinte cu o înclinare a capului. Elayne ar fi trebuit să ştie cum să vorbească cu regi şi regine. De ce nu spunea nimic?

— Începe cu „de ce“, zise nerăbdătoare Regina. De ce au mai venit încă patru Aes Sedai în Ebou Dar? Nu cred că motivul ar putea fi să umbrească solia Elaidei – Teslin nici măcar nu o numeşte aşa, şi e doar ea şi Joline... Nu ştiaţi? râse ea, lăsându-se rezemată de spătar, acoperindu-şi buzele cu degetele unei mâini. Dar despre Mantiile Albe ştiţi, nu? întrebă, făcând cu cealaltă mână un gest ce sugera retezarea, în timp ce veselia începea să i se stingă încetul cu încetul. Asta le-aş face Mantiilor Albe! Dar trebuie să ascult pe toată lumea care îmi face curte, inclusiv pe Seniorul Inchizitor Carridin.

— Dar de ce? întrebă Nynaeve. Mă bucur că nu-ţi plac Mantiile Albe, dar de ce trebuie să asculţi ce zice Carridin? Omul e un măcelar.

Ştiu chiar în acea clipă că făcuse o greşeală. Felul în care Elayne studia şemineul mare şi alb, acolo unde partea de sus era sculptată în valuri de marmură, îi confirmă bănuiala, încă înainte ca ultimele hohote de râs ale lui Tylin să se stingă ca o lumânare peste care sufiase cineva.

— Văd că mi-ai luat vorbele în serios, zise regina încet. Am spus să vorbiţi liber şi...

Ochii ei negri alunecară către pardoseală, părând că se reculege.

Nynaeve se uită către Elayne, sperând să primească un indiciu despre ce greşise sau, mai bine, cum să îndrepte lucrurile, dar Elayne îi aruncă doar o privire furişă, clătinând uşor din cap, înainte de a se întoarce la studiul valurilor de marmură. Poate ar trebui să evite şi ea să se uite la Tylin? Cu toate astea, femeia care se holba către podea îi atrase privirea. Cu o mână Tylin atingea plăselele cuţitului de la brâu, cu cealaltă cuţitaşul cel mic cuibărit între sâni.

Cuţitul de căsătorie spunea destul de multe despre Tylin. Vandene şi Adeleas fuseseră mai mult decât dispuse să le explice câteva dintre lucrurile care făceau ca Ebou Dar să fie nesigur pentru cei care nu erau înconjuraţi de o duzină de gărzi înarmate până în dinţi. Teaca albă însemna că Regina este văduvă şi nu avea de gând să se recăsătorească. Cele patru perle şi piatra roşie bătute în mânerul de aur însemnau că născuse patru fii şi o fiică; emailul alb din jurul pietrei roşii şi din jurul a trei dintre perle însemna că doar un singur fiu supravieţuise. Toţi avuseseră cel puţin şaisprezece ani când muriseră şi îşi pierduseră viaţa în dueluri, altfel emailul ar fi fost negru. Oare cum o fi să care tot timpul după ea un lucru care îi reaminteşte de aşa ceva! Potrivit lui Vandene, femeile considerau emailul roşu sau alb ca motiv de mândrie, fie că aveau perle sau pietre roşii, sau sticlă colorată. Vandene mai spunea că multe femei din Ebou Dar scoteau pietrele copiilor de şaisprezece ani care refuzau un duel şi nu-i mai recunoşteau niciodată.

În cele din urmă, Tylin îşi ridică fruntea. Avea o expresie plăcută şi îşi luă mâna de pe pumnalul de la brâu, continuând însă să mângâie absentă cuţitul de căsătorie.

— Aş vrea ca fiul meu să mă urmeze pe Tronul Vânturilor, spuse pe un ton blând. Beslan este de vârsta ta, Elayne! Succesiunea ar fi de la sine înţeleasă în Andor – deşi ar trebui să fie femeie – rânji ea, amuzată, şi în orice altă parte, mai puţin în Murandy, unde lucrurile stau la fel ca aici, în Altara. În cei o mie de ani care s-au scurs de la moartea lui Artur Aripă-de-Şoim, o singură Casă a stăpânit tronul pentru cinci generaţii, iar căderea Anarinei a fost atât de precipitată, că şi în ziua de astăzi casa Todande este marioneta oricui are nevoie de ei. Nicio altă Casă nu a avut mai mult de doi conducători unul după altul.

— Când tatăl meu s-a urcat pe tron, celelalte Case stăpâneau mai mult din oraş decât Mitsobar. Dacă ar fi ieşit din Palat fără gărzi, ar fi fost băgat într-un sac cu pietre, cusut şi aruncat în

râu. Când a murit, mi-a lăsat ceea ce am acum. Puţin, în comparaţie cu alte capete încoronate. Un om călare ajunge la capătul regatului meu într-o singură zi, dacă are cai de schimb. Totuşi nu am stat degeaba. Când au apărut veştile despre Dragonul Renăscut, eram sigură că-i pot lăsa lui Beslan de două ori cât aveam şi, în plus, tot soiul de aliaţi. Stânca din Tear şi ***Callandor*** au schimbat totul. Acum trebuie să-i mulţumesc lui Pedro Niall când aranjează ca Illianul să ia doar o bucată de o sută de mile din Altara în loc să ne invadeze. Îl ascult şi pe Jaichim Carridin şi nu îl scuip în ochi, indiferent cât de mulţi altarieni au murit în războiul cu Mantiile Albe. Îi ascult pe Carridin, pe Teslyn, pe Merilille, şi mă rog să am ce să îi las moştenire fiului meu, în loc de a fi găsită înecată în cadă în ziua în care Beslan va avea un accident de vânătoare.

Tylin trase adânc aer în piept. Expresia plăcută îi rămăsese pe faţă, dar o nelinişte i se strecură în glas.

— Acum. Am stat pentru voi în piaţa de peşte, goală până la brâu. Răspunde-ţi-mi la întrebare. De ce am onoarea să primesc încă patru Aes Sedai?

— Suntem aici să găsim un ***ter'angreal,*** zise Elayne în timp ce Nynaeve se uita la ea uluită; îi spuse totul, de la ***Tel aran'rhiod,*** până la praful din încăperea unde era vasul.

— Ar fi o binecuvântare miraculoasă ca vremea să fie iarăşi cum ar trebui, zise încet Tylin, dar cartierul pe care îl descrieţi pare a fi Rahad, dincolo de râu. Acolo chiar şi Garda Civilă păşeşte pe vârfuri… Iertaţi-mă – am înţeles că sunteţi Aes Sedai – dar în Rahad te poţi trezi cu un pumnal în spate înainte de a-ţi da seama ce se petrece. Şi, dacă aveţi veşminte frumoase, o să folosească o lamă foarte subţire, să curgă cât mai puţin sânge. Poate ar trebui să lăsaţi căutarea pe seama lui Vandene şi a lui Adeleas. Cred că au avut ceva timp în plus faţă de voi să vadă locuri din astea.

— Ţi-au spus de vas? întrebă încruntată Nynaeve, dar Regina clătină din cap.

— Doar că sunt în căutarea unui lucru. Aes Sedai nu vorbesc niciodată mai mult decât trebuie, zise rânjind iarăşi, destul de vesel, iar cicatricile deveniră nişte linii fine pe obraji. Adică până la voi două. Sper ca vârsta să nu vă schimbe prea mult. Adesea mi-am dorit să nu se fi întors la Turn Cavandra, cu ea puteam vorbi în acest fel.

Se ridică în picioare, făcându-le semn să rămână aşezate, apoi merse graţioasă prin încăpere, să lovească un gong de argint cu un ciocănel de fildeş, ce produse un sunet puternic pentru un obiect atât de mic.

— O să trimit după ceai rece de mentă şi o să vorbim. O să-mi spuneţi cum aş putea să vă ajut – dacă trimit soldaţi în Rahad o să fie iar ca pe vremea Revoltelor Vinului – şi poate o să-mi puteţi spune de ce golful este plin cu corăbii ale Oamenilor Mării care nici nu ancorează în port, nici nu fac negoţ.

Petrecură mult timp vorbind la ceai, în cea mai mare parte despre pericolele din Rahad şi lucrurile pe care Tylin nu le putea face. Fu adus Beslan, un tânăr cu vorbă blândă, care se înclină plin de respect, privind lung cu frumoşii lui ochi negri, ascunzându-şi uşurarea când mama sa îi spuse că putea să plece. Măcar el nu se îndoia că erau Aes Sedai. Intr-un final, cele două femei îşi căutară drumul înapoi spre camerele lor, prin coridoarele viu pictate.

— Deci, au de gând să preia şi conducerea căutării, murmură Nynaeve uitându-se peste umăr să fie sigură că niciunul dintre servitorii în livrea nu este suficient de aproape să o audă. Tylin aflase prea multe despre ele, prea repede. Şi, indiferent cât rânjea, probabil că era supărată că femeile Aes Sedai erau în Salidar.

— Elayne, crezi că a fost înţelept să-i spui totul? Ar putea decide că modul cel mai bun de a fi sigură că fiul ei se urcă pe tron este să ne lase să găsim vasul şi apoi să-i spună lui Teslyn.

Îşi amintea vag de Teslyn. O Roşie, şi o femeie antipatică.

— Ştiu ce simţea mama când femeile Aes Sedai umblau prin Andor, fără să-i spună vreodată ce făceau. Ştiu cum m-aş simţi eu. În plus, mi-am adus aminte ce înseamnă fraza aia – „Luaţi-vă mâna de pe cuţite şi dezlegaţi-vă limba“. Singurul mod de a insulta pe cineva care a spus aşa ceva este să-l minţi, spuse Elayne ridicându-şi uşor bărbia. Cât despre Vandene şi Adeleas, doar îşi imaginează că au preluat conducerea. O fi periculos în Rahad, dar nu pot crede că ar putea fi mai rău decât în Tanchico, şi nu mai avem pe cap Ajah Neagră. Pun rămăşag că în zece zile avem vasul. Ştiu de ce ***ter'angrealul*** lui Mat poate face ce ar trebui să fie imposibil, şi o să ne întoarcem să ne întâlnim cu Egwene, iar Mat o să înveţe să-şi plece fruntea la fel de repede ca jupân Vanin, iar Vandene şi Adeleas o să-şi dea seama că au rămas aici cu Merilille ***şi*** Teslyn, încercând să înţeleagă ce s-a întâmplat.

Nynaeve nu se putu abţine să nu râdă în hohote. Un servitor slăbănog, care tocmai aranja un vas de porţelan aurit, se holbă la ea, iar ea scoase limba la el. Vasul aproape că-i scăpă din mână.

— Nu primesc rămăşagul decât în ceea ce-l priveşte pe Mat. Zece zile, deci.

CAPITOLUL 49
Oglinda Negurilor

RAND PUFĂIA MULŢUMIT DIN PIPĂ, doar în cămaşă, rezemat de una dintre coloanele zvelte care împrejmuiau curtea mică, privind la apa care ţâşnea din fântână, aruncând sclipiri în lumina soarelui. Curtea era încă învăluită în umbrele plăcute ale dimineţii. Chiar şi Lews Therin era liniştit.

— Eşti sigur că nu te răzgândeşti în privinţa Tearului?

Rezemat de următoarea coloană, şi el fără haină, Perrin suflă două inele de fum, înainte de a-şi scoate din gură pipa ornată cu capete de lup.

— Cum rămâne cu ce a văzut Min?

Încercarea lui Rand de a face şi el un inel de fum se spulberă din pricina unui mârâit acru. Min nu avea niciun drept să vorbească despre acel lucru acolo unde o putea auzi şi Perrin.

— Chiar vrei să fii legat de mine atât de strâns, Perrin?

— Ce vreau eu a încetat să mai conteze din prima zi în care am văzut-o pe Moiraine în Emond’s Field, zise Perrin sec, oftând. Eşti ceea ce eşti, Rand. Dacă tu dai greş, totul se sfârşeşte.

Brusc se apleca în faţă, încruntându-se la o uşă mare, în spatele coloanelor, în stânga sa.

Câteva clipe mai târziu, Rand auzi paşi din acea direcţie, prea grei pentru a fi ai unui om. Corpul mare care se strecură prin uşă păşind în curte era de două ori mai înalt decât servitoarea care trebuia să alerge să se ţină după Ogier.

— Loial! exclamă Rand ridicându-se în picioare. Ajunse la Ogier odată cu Perrin. Chipul acestuia era aproape despărţit în două de rânjetul gurii sale mari. Haina sa lungă, până deasupra cizmelor răsfrânte, lungi până la genunchi, purta încă urmele de praf ale călătoriei. Buzunarele mari. Loial nu stătea niciodată departe de cărţi.

— Eşti bine, Loial?

— Pari obosit, zise Perrin facându-i semn Ogierului către fântână. Stai jos pe margine.

Loial se lăsă condus către fântână, dar sprâncenele uriaşe i se ridicară, iar smocurile urechilor tremurau mirate în timp ce îşi trecea privirea de la unul la altul. Aşezat, era la fel de înalt ca Perrin, care stătea în picioare.

— Dacă sunt bine? Obosit? zise cu vocea care semăna cu o alunecare de pământ. Desigur că sunt bine. Şi, dacă sunt obosit, e din pricină că am bătut cale lungă. Trebuie să recunosc că a fost foarte plăcut să-mi folosesc din nou picioarele. Întotdeauna ştii unde te poartă propriile picioare, dar niciodată nu poţi fi sigur cu cele ale unui cal. În orice caz, ale mele sunt mai rapide, îmi datorezi o coroană de aur, Perrin, râse el brusc, tunător. Tu şi cele zece zile. Aş pune rămăşag altă coroană că nu ai ajuns aici de mai mult de cinci zile.

— O să-ţi primeşti coroana de aur, râse Perrin aplecându-se către Rand să-i spună câteva vorbe care făcură urechile Ogierului să tremure de indignare:

— Gaul l-a corupt. Joacă zaruri acum şi pariază pe curse de cai, când el abia poate deosebi un cal de altul.

Rand zâmbi. Loial se uitase întotdeauna dubios la cai şi nu era de mirare când aceştia aveau picioarele mai scurte ca el.

— Eşti sigur că eşti bine, Loial?

— Ai găsit ***steddingul*** abandonat? îl întrebă Perrin de după un văl de fum.

— Ai stat suficient de mult?

— Ce tot vorbiţi voi doi? se încruntă nesigur Loial, capătul sprâncenelor coborând pe obraji. Voiam doar să mai văd un ***stedding,*** să simt unul. Sunt gata pentru încă zece ani.

— Mama ta nu este de aceeaşi părere, spuse Rand serios.

Loial fu în picioare, înainte ca Rand să termine de vorbit, uitându-se speriat în toate părţile, cu urechile tremurânde lăsate pe spate.

— Mama? Aici? Este aici?

— Nu, nu este, spuse Perrin, iar urechile lui Loial se pleoştiră de uşurare. Se pare că este în Ţinutul celor Două Râuri. Sau era acolo cu o lună în urmă. Rand a folosit o poartă, ca să o ducă acolo pe ea şi pe Fruntaşul Haman… ce-ai păţit?

Loial îngheţase, pe jumătate aşezat, cu genunchii îndoiţi, la auzul numelui Fruntaşului Haman. Cu ochii închişi, se lăsă încet jos.

— Fruntaşul Haman, murmură, frecându-şi faţa cu degetele lui groase. Fruntaşul Haman şi mama mea.

Se uită lung la Perrin. Se uită lung la Rand. Apoi întrebă ca într-o doară cu voce înceată; înceată pentru un Ogier; părea un stup de albine prins într-un borcan:

— Mai era cineva cu ei?

— O tânără Ogier numită Erith, îi spuse Rand. Tu… atât mai apucă să zică.

Loial sărise iar în picioare, gemând. Capetele servitorilor apărură pe la ferestre şi uşi, încercând să afle ce era cu acel zgomot, dar dispărură repede după ce-l văzură pe Rand. Loial începu să măsoare curtea cu paşi mari, înainte şi înapoi, cu urechile şi sprâncenele atât de lăsate, încât păreau că începuseră să se topească.

— O soţie, bombăni el. Nu poate însemna altceva, nu cu Mama şi cu Fruntaşul Haman. O soţie. Sunt prea tânăr să mă însor!

Rand îşi ascunse un zâmbet cu mâna. Poate că Loial era tânăr pentru un Ogier, dar avea mai mult de nouăzeci de ani.

— O să mă târască înapoi în Stedding Shangtai. Ştiu că nu o să mă lase să călătoresc cu voi, şi nu am încă suficiente notiţe pentru cartea mea. Oh, ţie îţi dă mâna să zâmbeşti, Perrin! Faile face tot ce îi spui.

Perrin se înecă cu pipa, horcăind până ce Rand îl lovi în spate.

— La noi lucrurile stau altfel, continuă Loial. Este foarte nepoliticos să nu faci ce îţi spune soţia. Foarte nepoliticos. Ştiu că o să mă facă să mă liniştesc, să am ceva serios de făcut, precum să cânt copacilor sau… brusc se încruntă, oprindu-se. Ai spus Erith?

Rand dădu din cap. Perrin începuse să-şi recapete respiraţia, dar se uita la Loial cu un soi de amuzament răutăcios.

— Erith, fiica lui Ivar, fiica lui Alar?

Rand clătină iar din cap, iar Loial se scufundă iarăşi pe margine fântânii.

— Dar o cunosc. O ştii şi tu, Rand. Am întâlnit-o în Steddingul Tsofu.

— Asta încercam să-ţi spun, zise răbdător Rand, dar destul de amuzat. Ea este cea care a spus că eşti frumos. Şi-mi aduc aminte că ţi-a dat o floare.

— Poate că a spus, mormăi Loial, apărându-se. Poate că mi-a dat. Nu-mi amintesc. Îşi duse însă o mână către unul din buzunarele pline de cărţi, iar Rand ar fi pus rămăşag că într-una din ele era presată cu grijă floarea. Ogierul îşi drese glasul, cu un zgomot adânc.

— Erith este foarte frumoasă. Nu am văzut niciodată o fată mai frumoasă. Şi inteligentă. A ascultat cu atenţie când i-am explicat teoria lui Serden – adică Serden, fiul lui Kolom, fiul lui Radlin; a scris acum şase sute de ani –, când i-am explicat teoria lui despre Căi… vocea i se stinse când le observă rânjetele. Mă rog, a ascultat. Cu atenţie. A fost foarte interesată.

— Sunt sigur că a fost, zise Rand fără nuanţă. Căzuse pe gânduri, amintindu-şi de Căile de Taină. Cele mai multe porţi ale Căilor erau lângă ***steddinguri,*** iar, dacă putea avea încredere

în vorbele mamei lui Loial şi ale Fruntaşului Haman, Loial avea nevoie de ***stedding.*** Desigur, nu ar fi putut să-l ducă pe Loial decât aproape de marginea unuia. Nu ar fi putut conduce Puterea către un ***stedding,*** aşa cum nu putea conduce nici în interiorul lui.

— Ascultă, Loial. Vreau să pun gărzi la toate porţile de intrare în Căi şi am nevoie de cineva care să le şi găsească, dar să poată vorbi şi cu Fruntaşii, să le ceară permisiunea.

— Pe Lumină! mârâi dezgustat Perrin, scuturându-şi pipa şi zdrobind cu talpa cizmei jăraticul căzut. Pe Lumină! îl trimiţi pe Mat să se înfrunte cu Aes Sedai, pe mine vrei să mă zvârli în mijlocul unui război cu Sammael şi, odată cu mine, câteva sute de oameni din Două Râuri, pe unii dintre ei îi şi cunoşti, şi acum vrei să-l trimiţi pe Loial când el tocmai a ajuns. Arză-te-ar, Rand! Uită-te la el! Are nevoie de odihnă! Este cineva de care nu te-ai folosi? Poate vrei s-o trimiţi pe Faile să o vâneze pe Moghedien sau pe Semirhage. Pe Lumină!

Furia răbufni în Rand, o furtună care îl făcea să tremure. Se uită mânios la ochii galbeni care îl fixau întunecaţi.

— Mă voi folosi de toţi oamenii de care am nevoie. Ai spus-o şi tu; sunt ceea ce sunt. Şi mă folosesc şi pe mine, Perrin, pentru că trebuie. Tot aşa cum o să mă folosesc de oricine. Nu mai avem niciun cuvânt de spus, nu mai este alegerea noastră. Nici a mea, nici a ta, nici a nimănui!

— Rand, Perrin, murmură îngrijorat Loial. Liniştiţi-vă, calmaţi-vă. Nu vă certaţi. Nu voi doi. O mână uriaşă îi bătu cu stângăcie pe spate pe fiecare din ei. Ar trebui să vă odihniţi amândoi într-un ***stedding. Steddingul*** este un loc foarte liniştit, foarte paşnic.

Rand se uită la Perrin, care se uita la el. Furia încă mocnea în el, ca nişte fulgere într-o furtună care nu se sfârşeşte. Lews Therin bombănea undeva în depărtare.

— Îmi pare rău, murmură către amândoi.

Perrin făcu un gest cu mâna, vrând poate să spună că nu are de ce să se scuze sau poate că acceptă scuza, dar el nu spuse nimic. Îşi îndreptă capul către coloane, spre uşa pe unde intrase Loial. Trecură câteva clipe înainte ca Rand să audă zgomotul unor paşi venind în fugă.

Min ţâşni alergând în curte. Îl prinse de braţ pe Rand, ignorându-i pe Loial şi Perrin.

— Vin, zise cu răsuflarea tăiată. Vin chiar acum.

— Linişteşte-te, Min, zise Rand. Calmează-te. Începusem să cred că s-au îmbolnăvit toate ca… cum ziceai că o cheamă? Demira?

Se simţea uşurat, deşi mormăielile lui Lews Therin crescură auzind de Aes Sedai. Timp de trei zile Merana apăruse cu încă două surori, în fiecare după-amiază, punctuală ca un ceasornic, dar vizitele încetaseră brusc în urmă cu cinci zile, fără nicio explicaţie. Min nu avea idee de ce. El îşi făcuse griji că fuseseră atât de ofensate de regulile lui, că se pregăteau să plece.

Dar Min îl privea cu groază în ochi. Tremura, realiză el.

— Ascultă-mă! Sunt şapte, nu trei şi nu m-au trimis să-ţi cer permisiunea sau să-ţi spun. Am fugit înaintea lor, galopând tot drumul pe Roza Sălbatică. Vor să intre în Palat înainte ca tu să afli. Am auzit-o pe Merana vorbind cu Demira când nu ştiau că sunt acolo. Vor să ajungă în Sala Tronului înaintea ta, ca să te duci tu la ele.

— Crezi că asta ar putea fi viziunea ta? întrebă el calm. Femei care puteau conduce aveau să îl rănească groaznic, îi spusese ea. „Şapte!“ gemu răguşit în şoaptă Lews Therin. „Nu! Nu! Nu!“ Rand îl ignoră; nu avea ce face altceva.

— Nu ştiu, zise Min cu glasul sfâşiat. Rand îşi dădu seama uluit că strălucirea din ochii ei venea de la lacrimile pe care nu apucase să le verse. Crezi că nu ţi-aş spune dacă aş şti? Tot ce ştiu este că vin şi…

— Şi nu are de ce să-ţi fie teamă, o întrerupse ferm. Probabil Aes Sedai chiar o speriaseră, dacă era aproape în lacrimi.

„Şapte, gemu Lews Therin. Nu pot face faţă la şapte, nu toate odată. Nu şapte.“ Rand se gândi la figurina ***angreal,*** iar vocea se reduse la murmure, rămânând totuşi neliniştită. Bine măcar că nu era şi Alanna cu ele; Rand o simţea undeva, departe, nu mergea nicăieri şi cu siguranţă nu spre el. Nu era sigur că mai îndrăznea să stea faţă în faţă cu ea.

— Nu e timp de pierdut. Jalani?

Tânăra Fecioară cu obrajii plinuţi răsări brusc de după o coloană, făcând să i se ridice brusc urechile lui Loial. Min păru să-l vadă pe Ogier abia atunci, la fel şi pe Perrin; tresări.

— Jalani, zise Rand, spune-i Nanderei că mă duc în Sala Tronului, unde aştept în curând Aes Sedai.

Femeia încerca să-şi menţină chipul serios, dar începuturile unui zâmbet satisfăcut păreau să-i facă obrajii şi mai plinuţi.

— Beralna s-a dus deja să-i spună Nanderei, ***car'a'carn;*** urechile lui Loial tresărită de uimire auzind titlul.

— Atunci spune-i lui Sulin să mă aştepte în camera din spatele Sălii Tronului şi să-mi aducă haina. Şi Sceptrul Dragonului.

Jalani rânji cu toţi dinţii.

— Sulin a plecat alergând în fustele ei din ţinuturile umede ca un iepure cu nasul cenuşiu care s-a aşezat în spini ***segade.***

— În cazul ăsta, continuă Rand, poţi să-mi aduci calul în Sala Tronului.

Tânăra Fecioară rămase cu gura deschisă, mai ales că Perrin şi Loial se încovoiau de râs. Min îl lovi pe Rand în coaste, făcându-l să scoată un geamăt.

— Nu e nimic de râs, cioban fără creier! Merana şi celelalte şi-au pus şalurile de parcă şi-ar fi pus o armură. Acum ascultă-mă. O să stau într-o parte, în spatele coloanelor, astfel ca tu să mă poţi vedea, şi ele nu, iar dacă văd ceva, îţi fac un semn.

— Tu vei sta aici cu Loial şi Perrin, îi răspunse el. Nu ştiu ce semn ai putea să-mi faci ca eu să înţeleg ce vrei să spui, dar, dacă te văd ele, vor şti că m-ai avertizat.

Ea îi aruncă una dintre acele priviri bătăioase, încăpăţânate şi îmbufnate, printre genele întredeschise.

— Min?

— Bine, Rand, zise ea oftând, cu umilinţă în glas, spre surpriza lui. Un astfel de lucru spus de ea l-ar fi făcut la fel de suspicios ca în cazul lui Elayne sau al Aviendhei, dar nu avea timp să despice firul în patru, dacă voia să ajungă în Sala Tronului înainte de Merana. Dând din cap, spera să nu arate pe cât de nesigur se simţea.

Întrebându-se dacă nu ar fi trebuit să-i roage pe Loial şi Perrin să o ţină acolo – i-ar fi plăcut asta – se grăbi să ajungă la camera din spatele Sălii Tronului, cu Jalani lângă el, mormăind dacă fusese o glumă sau nu chestia cu calul. Sulin îl aştepta deja, cu haina roşie brodată în fir de aur şi Sceptrul Dragonului; vârful suliţei primi o mormăială apreciativă, deşi nu se îndoia că l-ar fi găsit mai acceptabil fără ciucuraşii albi-verzi şi cu un mâner suficient de lung şi fără incrustări. Rand pipăi după ***angreal,*** să fie sigur că era acolo, în buzunar. Era, aşa că respiră uşurat, deşi Lews Therin părea încă panicat.

Când Rand se grăbi prin una dintre uşile sculptate cu lei, descoperi că toată lumea fusese la fel de rapidă ca Sulin. Bael trona într-o parte a platformei, cu braţele încrucişate, iar Melaine stătea în partea cealaltă, aranjându-şi calmă şalul. Erau probabil în jur de o sută de Fecioare aliniate de la uşă, sub privirea scrutătoare a Nanderei, cu suliţe şi scuturi, arcuri de corn pe spate şi tolbe pline la şold. Doar ochii li se vedeau deasupra vălurilor negre. Jalani alegă să intre într-una din linii. În spatele lor se înghesuiau şi mai mulţi Aieli, bărbaţi şi Fecioare, deşi niciunul nu părea să fie înarmat cu altceva decât cuţitul greu de la brâu. Erau multe feţe întunecate, totuşi. Nu se puteau bucura la gândul unei confruntări cu Aes Sedai, şi nu că le-ar fi fost teamă de Putere. Indiferent cum vorbeau de ele Melaine şi celelalte înţelepte, cei mai mulţi Aieli aveau

înrădăcinată în minte vechea ruşine a dezamăgirii femeilor Aes Sedai.

Bashere nu era acolo, desigur – el şi nevasta lui plecaseră într-una din taberele de antrenament – şi nici vreunul dintre nobilii andorani care de obicei zumzăiau în jurul Palatului. Rand era sigur că Nean, Elenia şi Lir aflaseră de adunarea Aielilor de îndată ce începuse. Nu ratau niciodată audienţa cuiva, decât dacă îi expedia el. Absenţa lor nu putea însemna decât că, în drumul spre sala Tronului, aflaseră deja şi motivul, iar acest lucru însemna că femeile Aes Sedai erau deja în Palat.

Într-adevăr, Rand nici nu apucă să se aşeze pe Tronul Dragonului, cu Sceptrul Dragonului pe genunchi, că jupâneasa Harfor intră în grabă în Sala Tronului, părând tulburată, lucru foarte neobişnuit pentru ea. Uitându-se uimită la el şi la Aieli, spuse:

— Am trimis servitori peste tot să vă găsească. Sunt Aes Sedai… atât mai apucă să spună, înainte ca şapte Aes Sedai să apară în cadrul uşii.

Rand simţi cum Lews Therin încearcă să se deschidă ***saidinului,*** atingând ***angrealul,*** dar Rand puse stăpânire pe el, controlând torentul furios de foc şi gheaţă, murdărie şi dulceaţă, ţinându-l la fel de strâns ca pe suliţa seanchană.

„Şapte, mormăi întunecat Lews Therin. Le-am spus trei şi ele vin şapte. Trebuie să fiu prudent. Da. Prudent.“

„Eu am spus trei, izbucni Rand la voce. Eu! Rand al'Thor!“ Lews Therin tăcu un timp, apoi începu să bombăne în depărtare.

Aruncându-şi privirea de la Rand la cele şapte femei cu şaluri cu ciucuraşi pe umeri, jupâneasa Harfor decise că nu se găsea în cel mai potrivit loc. Făcu o reverenţă către Aes Sedai, apoi către Rand, păşind calm către una dintre uşi. In timp ce Aes Sedai formau o linie, se strecură pe lângă ele ceva cam iute.

În fiecare dintre cele trei vizite, Merana adusese de fiecare dată alte Aes Sedai cu ea, iar Rand le recunoştea pe toate, cu o singură excepţie, de la Faeldrin Harela, în dreapta, cu părul

negru prins într-o mulţime de cosiţe împletite cu mărgele colorate, până la Velinde Nathenos, în dreapta, solidă în rochia ei albă. Toate erau îmbrăcate în culorile propriilor Ajah. Ştia cine trebuie să fie şi femeia pe care nu o cunoştea. Femeia cu piele arămie, graţioasă şi inimoasă, într-o mătase de culoarea bronzului întunecat trebuia să fie Demira Eriff, sora Brună despre care Min spusese că fusese bolnavă. Era însă în mijlocul lor, cu un pas înaintea celorlalte, în timp ce Merana stătea între Faeldrin şi plinuţa Rafela Cindal, care părea şi mai serioasă decât atunci când venise cu Merana, în urmă cu şase zile. Toate păreau foarte hotărâte.

Se opriră o clipă, uitându-se impasibile la el, ignorând Aielii, apoi plutiră înainte, mai întâi Demira, apoi Seonid şi Rafela, apoi Merana şi Masuri, formând un vârf de săgeată îndreptat către Rand. Acesta nu mai avu nevoie de senzaţia de gâdilare din piele să ştie că femeile îmbrăţişaseră ***saidarul.*** Cu fiecare pas, fiecare femeie era vizibil mai mare decât înainte.

„îşi imaginează că o să mă impresioneze cu Oglinda Negurilor?“ râsetul uluit al lui Lews Therin se transformă în chicote nebune. Rand nu avea nevoie de explicaţia lui; o văzuse odată pe Moiraine făcând ceva asemănător. Asmodean o numise şi el Oglinda Negurilor sau Iluzia.

Melaine îşi aranjă şalul nervoasă, pufnind tare, dar Bael arăta de parcă ar fi trebuit să înfrunte singur atacul a o sută de oameni. Avea de gând să îl înfrunte, dar nu părea să se aştepte să iasă ceva bun din toată istoria aia. Câteva Fecioare se foiră, până când Nandera le pironi cu privirea prin văl, însă asta nu domoli zgomotul picioarelor Aielilor din spatele coloanelor.

Demira Eriff începu să vorbească şi era evident că folosea Puterea şi la acest lucru. Nu striga, dar vocea ei umplea Sala Tronului, părând a veni de peste tot.

— În aceste circumstanţe s-a decis ca eu să vorbesc în numele tuturor. Nu dorim să îţi facem rău în această zi, dar restricţiile pe care le-am acceptat până acum, ca să te simţi în

siguranţă, trebuie să le respingem de-acum încolo. Este limpede că nu ai învăţat să ai respectul cuvenit faţă de Aes Sedai. Vei învăţa de-acum încolo. Prin urmare, vom veni şi vom pleca atunci când o să dorim, dar o să te informăm, dacă vom dori, când dorim să vorbim cu tine. Iscoadele Aiel din jurul hanului trebuie retrase imediat, şi nimeni nu trebuie să ne urmărească. Orice insultă viitoare la adresa demnităţii noastre va fi pedepsită, chiar dacă cei pe care îi vom pedepsi sunt precum nişte copii, tu vei fi răspunzător de durerea lor. Aşa trebuie să stea lucrurile. Aşa vor sta de-aici încolo. Trebuie să ştii că suntem Aes Sedai.

Când femeile se opriră în faţa tronului, aşezate precum un vârf de săgeată, Rand observă că Melaine se uita la el, încruntată, întrebându-se fără îndoială dacă era impresionat. Poate ar fi fost, dacă nu ar fi ştiut ce se întâmpla; chiar şi aşa, nu era sigur că nu era. Cele şapte Aes Sedai erau de două ori mai înalte decât Loial, poate chiar mai mult, iar capetele le ajungeau aproape la jumătatea distanţei până la tavanul boltit, cu ferestrele lui de sticlă colorată. Demira se uita în jos la el, rece şi calmă, de parcă s-ar fi gândit să-l ia într-o mână, părând suficient de mare să poată face acest lucru.

Rand se forţă să se rezeme de spătar liniştit, ţuguindu-şi uşor buzele când îşi dădu seama că trebuia să facă un efort pentru a reuşi să stea liniştit. Lews Therin chiţăia şi striga, de undeva de departe, ceva despre a nu mai aştepta, a lovi imediat. Femeia pusese accentul pe anumite cuvinte, de parcă el ar fi trebuit să înţeleagă ce voise să spună. Care circumstanţe? Dacă acceptaseră restricţiile până atunci, de unde lipsa de respect? De ce se deciseseră dintr-odată să-l ameninţe, în loc de a-l face să se simtă în siguranţă?

— Emisarele Turnului din Cairhien acceptă aceleaşi restricţii şi nu par a fi ofensate.

Sau, mă rog, nu foarte ofensate.

— In loc de ameninţări vagi, ele oferă cadouri.

— Ele nu sunt ca noi. Ele nu sunt aici. Nu o să te cumpărăm.

Dispreţul din vocea Demirei era înţepător. Degete lui Rand se albiseră strângând Sceptrul Dragonului. Mânia sa răsuna în Lews Therin şi brusc îşi dădu seama că acesta încearcă din nou să atingă Izvorul.

, Arză-te-ar!“ se gândi Rand. Avea de gând să pună un scut între ele şi Putere, dar Lews Therin vorbi repede, cuprins de panică.

„Nu eşti suficient de puternic. Chiar şi cu ***angrealul,*** nu eşti poate suficient de puternic, nu cât să ţii şapte deodată. Prostule! Ai aşteptat prea mult! Prea periculos!“

Trebuia să fii destul de puternic pentru a despărţi pe cineva de Putere. Cu ***angrealul,*** Rand era sigur că putea face şapte scuturi, chiar dacă ele îmbrăţişaseră deja ***saidarul,*** dar, dacă fie şi una singură reuşea să-şi sfărâme scutul… Sau mai multe. Voia să le impresioneze cu puterea sa, nu să le dea ocazia să-l înfrângă.

Dar mai era o cale. Ţesând Spirit, Foc şi Pământ, lovi de parcă ar fi avut de gând să le despartă de Putere.

Oglinda Negurilor se sfărâmă. Dintr-odată, în faţa lui nu mai stăteau decât şapte femei cu expresii uluite. Într-o clipă însă, şocul fu ascuns sub expresiile calme Aes Sedai.

— Ne-ai auzit cererile, spuse Demira cu o voce normală, dar poruncitoare, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Ne aşteptăm să fie îndeplinite.

Rand se holbă la ele fără să vrea. Ce trebuia să facă să le demonstreze că nu avea să se lase băgat în sperieţi de ele? ***Saidinul*** urla în el, o furie clocotitoare. Nu îndrăznea să-i dea drumul. Lews Therin urla ca un nebun, încercând să-i smulgă Izvorul. Tot ce putea face era să-şi păstreze controlul. Se ridică încet, tronând asupra lor, ajutat şi de înălţimea platformei. Şapte Aes Sedai calme se uitau la el.

— Restricţiile rămân, spuse el încet. Şi mai am încă o cerere pentru voi. De aici încolo mă aştept să primesc de la voi

respectul pe care îl merit. Sunt Dragonul Renăscut. Puteţi pleca. Audienţa s-a încheiat.

Preţ de zece bătăi de inimă rămaseră acolo, nemişcate, fără măcar să clipească, de parcă ar fi vrut să-i demonstreze că nu se vor mişca niciun pas la comanda lui. Apoi Demira se întoarse fără să dea niciun alt semn. Seonid şi Rafela o urmară, când ajunse lângă ele, şi apoi celelalte, toate plutind parcă, fără să se grăbească, peste plăcile roşii şi albe ale podelei, ieşind din Sala Tronului.

Rand coborî de pe platformă când le văzu dispărând pe coridor.

— Car'a'carn s-a descurcat foarte bine cu ele, zise Melaine îndeajuns de tare să fie auzită şi în cel mai îndepărtat colţ. Trebuie luate de guler şi învăţate ce înseamnă onoarea, deşi bocesc după ea.

Bael nu-şi putu ascunde nemulţumirea, auzind vorbindu-se astfel despre Aes Sedai.

— Poate aşa ar trebui să procedez şi cu înţeleptele? întrebă Rand reuşind să zâmbească.

Melaine vorbi cu voce înceată, aranjându-şi demonstrativ şalul:

— Nu fi prost, Rand al'Thor!

Bael chicoti, deşi nevasta îl săgeta cu privirea. Măcar înveselise pe cineva. Dar Rand nu simţi veselia glumei sale, şi nu fiindcă ar fi fost înconjurat de Hău. Aproape îşi dori să o fi lăsat pe Min să vină. Fuseseră prea multe dedesubturi pe care nu le înţelesese şi îi era teamă că pe unele nici nu le bănuia. Ce voiau de fapt?

Închizând uşa mică a camerei din spatele Sălii Tronului, Min se rezemă de panoul pe care era sculptat un leu, trăgând adânc aer în piept. Faile venise să-l ia pe Perrin şi, indiferent cât de mult protestase Loial că Rand zisese ca ea să stea acolo, se ascunsese după adevărul destul de simplu că Rand nu avea niciun drept să-i spună unde să stea. Desigur, dacă Loial şi-ar fi

dat seama ce intenţiona, probabil ar fi luat-o sub un braţ – cu delicateţe, desigur – şi ar fi rămas acolo în curte, citindu-i ceva.

Problema era că, deşi auzise totul, nu văzuse mare lucru, cu excepţia femeilor Aes Sedai tronând deasupra sălii. Sigur conduseseră Puterea, ceea ce de obicei ascundea imaginile şi aurele, dar se simţise atât de uluită, că oricum nu le-ar fi observat. Până îşi veni în fire, femeile nu mai erau uriaşe, iar vocea Demirei nu mai părea să vină de peste tot.

Muşcându-şi buza de jos, se gândea intens. Erau două probleme, aşa cum vedea ea lucrurile. Prima, Rand şi cererea sa de a primi respect, indiferent ce o fi vrut să spună. Dacă se aştepta ca Merana să facă reverenţe cu fruntea la pământ, avea să aştepte mult şi bine, iar între timp le pusese cu spatele la zid. Trebuia să găsească o cale de a aranja lucrurile, deşi nu vedea cum. A doua problemă erau femeile Aes Sedai. Rand părea să creadă că era vorba de un moft, pe care putea să-l reteze punând piciorul în prag. Min nu credea că Aes Sedai aveau mofturi, dar, dacă da, era cu siguranţă ceva serios la mijloc. Singurul loc în care putea să afle ce se întâmplase era Coroana Trandafirilor.

Luându-şi calul din grajdul curţii interioare, Min călări la trap până la han, unde lăsă iapa unui grăjdar cu urechi mari, cerându-i să o ţesale şi să-i dea ovăz. Roza Sălbatică merita o recompensă pentru galopul până la Palat, care dăduse o mână de ajutor ca planul Meranei să fie dat peste cap. Furia rece din vocea lui Rand o făcea să se întrebe ce s-ar fi putut întâmpla dacă Rand ar fi aflat brusc că şapte Aes Sedai îl aşteptau în Sala Tronului.

Sala mare de la Coroana Trandafirilor arăta aproape la fel ca atunci când ieşise pe la bucătărie, ceva mai devreme. Străjerii stăteau la mese, jucând domino, pietre sau zaruri. Îşi ridicară privirile către ea aproape în acelaşi timp, apoi, recunoscând-o, se întoarseră la ce făceau înainte. Jupâneasa Cinchonine stătea în faţa uşii de la cramă – la Coroana Trandafirilor butoaiele cu

vin şi bere nu erau înşirate de-a lungul pereţilor sălii mari – cu braţele încrucişate şi o expresie acră. Străjerii erau singurii muşterii de la mese şi, de regulă, beau puţin şi rar. Pe mese erau puse căni de cositor, dar Min nu văzu pe niciunul dintre ei atingându-se de ele. Văzu însă un om care ar fi putut să-i spună câte ceva.

Mahiro Shukosa stătea singur la masă, făcând un puzzle de tavernă, cu cele două săbii pe care de obicei şi le ţinea pe spate sprijinite de perete astfel încât să-i fie la îndemână. Cu tâmplele cărunte şi un nas nobil, Mahiro era chipeş într-un fel aspru, dar numai o femeie îndrăgostită de el l-ar fi putut socoti frumos. În Kandor, fusese senior. Vizitase aproape toate curţile regale, călătorind cu o mică bibliotecă, pierzând sau câştigând la jocuri de noroc cu acelaşi zâmbet. Putea recita poezii, cânta la harpă şi dansa ca într-un vis. Pe scurt, cu excepţia faptului că era Străjerul Rafelei, era exact genul de bărbat pe care l-ar fi plăcut înainte de a-l întâlni pe Rand. Şi încă l-ar fi plăcut, atunci când avea timp să mai facă şi altceva decât să se gândească la Rand. Din fericire sau nu, Mahiro o vedea într-un fel caracteristic Kandorului, ca pe un soi de soră mai mică, având nevoie, din când în când, să primească nişte sfaturi, pentru a nu-şi rupe gâtul când îşi semăna ovăzul sălbatic. Îi spusese că are picioare fiumoase, dar că nu s-ar fi gândit niciodată să le atingă, şi ar fi fost în stare să rupă gâtul oricărui bărbat care se gândea să facă asta fără permisiunea ei.

Strecurând cu îndemânare ultima piesă de fier, puse la loc puzzle-ul complicat, deasupra celor făcute deja, şi luă altul nou în timp ce ea se aşeza de cealaltă parte a mesei.

— Deci, vărzuco, zise el rânjind, te-ai întors fără să ai gâtul rupt, fără să fi fost răpită şi fără să te fi măritat.

Într-o bună zi avea să-l întrebe ce voia să spună; mereu zicea chestia aia.

— S-a întâmplat ceva de când am plecat eu, Mahiro?

— Adică în afară de faptul că surorile s-au întors de la Palat ca o furtună în munţi?

Ca de obicei, puzzle-ul i se desfăcu în mâini de parcă ar fi condus Puterea.

— Ce le-a supărat?

— Al'Thor, presupun. Piesele puzzle-ului fură aşezate la fel de repede pe locurile lor, iar acesta fu aruncat peste celelalte făcute; luă imediat unul nou. Pe ăsta l-am mai făcut acum câţiva ani, mărturisi el.

— Cum, Mahiro? Ce s-a întâmplat?

Ochii negri se fixară asupra ei; ochii unui leopard ar fi arătat la fel, dacă ar fi fost negri.

— Min, o tânără care îşi bagă nasul în vizuina cui nu trebuie se poate trezi cu urechile sfârtecate.

Min tresări. Era adevărat. Ce lucruri prosteşti putea face o femeie doar fiindcă era îndrăgostită!

— Exact de asta mă feresc, Mahiro. Singurul motiv pentru care mă aflu aici este să duc mesaje între Merana şi Palat, dar mă duc acolo fără să am idee la ce să mă aştept. Nu ştiu de ce surorile au încetat să-l mai viziteze în fiecare zi, de ce s-au dus iarăşi, şi nu doar trei, ci o grămadă. Dacă nu ştiu, pot să o păţesc rău. Merana nu are de gând să îmi spună. Nu îmi spune nimic, decât să mă duc acolo, să fac aia. Măcar o sugestie, Mahiro? Te rog?

El studia puzzle-ul, dar Min ştia că se gândeşte, deoarece mişca piesele intercalate cu degetele sale lungi fără să scoată nici una.

Prinse cu coada ochiului o mişcare la capătul sălii şi se întoarse pe jumătate, apoi îngheţă. Două Aes Sedai se întorceau de la baie, dacă se lua după chipurile proaspăt spălate. Le văzuse pe cele două cu luni în urmă, înainte ca Sheriam să le trimită în Pustiul Aiel, deoarece avusese o bănuială că Rand s-ar fi aflat acolo, într-acolo plecaseră Bera Harkin şi Kiruna Nachiman, spre Pustiu, nu spre Caemlyn.

Cu excepţia chipului lipsit de vârstă, Bera ar fi arătat exact ca o nevastă de fermier, cu părul scurt castaniu înconjurându-i faţa pătrată, doar că în acel moment avea desenată pe chip o expresie de hotărâre întunecată. Kiruna, elegantă şi cu un aer măreţ, părea să fie exact ceea ce şi era, sora Regelui din Arafel şi o domani puternică. Ochii ei mari şi negri străluceau ca şi cum era gata să ordone o execuţie şi să se şi bucure de ea. Imagini şi aure scânteiau deasupra lor, aşa cum se întâmpla mereu cu femeile Aes Sedai şi Străjerii. Min surprinse una dintre imagini, când apăru deasupra celor două, în acelaşi timp, de o culoare galben maronie şi purpuriu-închis. Culorile nu însemnau nimic, dar aura îi tăie respiraţia lui Min.

Masa nu era departe de piciorul scărilor, dar cele două nu-i aruncară nici măcar o privire când se întoarseră să urce la etaj. Niciuna nu o privise cu atenţie în Salidar, iar acum erau prinse într-o discuţie.

— Alanna ar fi trebuit să-l îngenuncheze de mult, zise Kiruna cu voce joasă, dar mânioasă. Eu aşa aş fi făcut. Când vine, o să-i spun, martor fie-mi Cel întunecat.

— Trebuie pus în lesă, aprobă Bera cu un ton egal, înainte să aducă stricăciuni şi mai mari Andorului. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, zic.

Femeia era din Andor. In timp ce perechea urca pe scări, Min îşi dădu seama că Mahiro o privea.

— Cum au ajuns aici? întrebă, surprinsă că îşi păstrase o voce calmă. Kiruna şi Bera însemna că erau treisprezece. Treisprezece Aes Sedai. Şi mai era şi aura.

— Au urmat zvonurile despre al’Thor. Ajunseseră la jumătatea drumului către Cairhien când au aflat că el este aici. Aş sta departe de ele, Min. Their Gaidin mi-a zis că sunt prost dispuse.

Kiruna avea patru Străjeri, iar Bera – trei. Min reuşi să zâmbească. Ar fi vrut să ţâşnească din han, dar ar fi fost prea multe suspiciuni, chiar şi din partea lui Mahiro.

— Mi se pare un sfat bun. Cum rămâne cu ce te-am rugat? El ezită o clipă, apoi puse jos puzzle-ul.

— Nu spun că aşa stau lucrurile, dar o vorbă într-o ureche atentă… Poate ar trebui să te aştepţi ca al'Thor să fie supărat. Poate ar trebui să te gândeşti ca altcineva să ducă mesajele, poate unul dintre noi, zise, gândindu-se la Străjeri. Poate că surorile s-au decis să-i predea lui al'Thor o mică lecţie despre umilinţă. Şi asta, vărzuco, e mai mult decât ar fi trebuit să-ţi spun. O să te gândeşti la ce ţi-am spus?

Min nu ştia dacă „mica lecţie" fusese cea de la Palat sau urma să vină, dar totul se potrivea. Şi aura.

— Şi ăsta mi se pare un sfat bun. Mahiro, dacă Merana vine după mine să duc vreun mesaj, vrei să-i spui ca am plecat câteva zile să vizitez Oraşul Interior?

— O călătorie lungă, chicoti el, luând-o puţin în râs. Dacă nu eşti atentă, ai să răpeşti inima vreunui bărbat.

Grăjdarul cu urechi mari se holbă la ea când îi spuse să scoată Roza Sălbatică din staul şi să pună şaua pe ea. Ieşi din grajd călărind la pas, dar imediat cum primul colţ ascunse Coroana Trandafirilor, Min îşi înfipse călcâiele în burta calului, aruncând oamenii din calea ei în timp ce galopa către Palat cât de repede putea Roza Sălbatică să o ducă.

— Treisprezece, spuse Rand fără intonaţie, iar vorbele fură suficiente ca Lews Therin să încerce iarăşi să preia controlul ***saidinului.*** Era ca o luptă tăcută cu o bestie fioroasă. Când Min îi spusese că sunt treisprezece Aes Sedai în Caemlyn, Rand abia reuşi să înşface Puterea înaintea lui Lews Therin. Pe chipul lui Rand aluneca sudoarea; avea pete întunecate pe haină. Putea să se concentreze la un singur lucru odată. Să ţină ***saidinul*** departe de Lews Therin. I se zbătu un muşchi din cauza încordării. Ii tremurau mâinile.

Min se opri din a mai măsura camera cu pasul, ridicându-se pe vârfuri.

— Nu e vorba doar de-atât, Rand, zise frenetic. Este şi aura. Sângele, moartea, Puterea, cele două femei şi tu, în acelaşi loc, în acelaşi timp.

Ochii îi străluceau, dar de această dată lacrimi i se scurgeau tăcute pe obraji.

— Kiruna şi Bera nu te plac, chiar deloc! îţi mai aduci aminte ce am văzut în jurul tău? Femei care pot conduce, rănindu-te. Este vorba de aure, de faptul că sunt treisprezece şi tot restul, Rand. Este prea mult!

Min spusese întotdeauna că viziunile ei deveneau adevărate, dar nu putea spune niciodată dacă avea să fie peste o zi, un an sau zece ani, iar, dacă rămânea în Caemlyn, s-ar fi putut împlini chiar în acea zi. Chiar dacă Lews Therin mârâia doar, ştia că voia să lovească în Merana şi celelalte înainte ca acestea să-l poată lovi ele primele. Dintr-un motiv sau altul, Rand nu se putea împăca deloc cu această idee. Poate că fusese o întâmplare, poate că a fi ta'***veren*** se întorsese împotriva lui de această dată, dar faptele rămâneau. Merana se decisese să-l provoace exact în ziua în care numărul de Aes Sedai ajunsese la treisprezece.

Ridicându-se, se duse cu paşi mari în dormitor, cât să-şi aducă sabia din dulap şi centura în formă de Dragon.

— Vii cu mine, Min, îi spuse înşfacând Sceptrul Dragonului şi îndreptându-se către uşă.

— Unde să vin? întrebă ea ştergându-şi obrajii cu o batistă, dar plecă după el, în timp ce el ajunsese deja în hol. Jalani sări în picioare ceva mai repede decât Beralna, o roşcovană uscăţivă cu ochi albaştri şi rânjet de fiară.

Când erau doar Fecioare înjur, Beralna de obicei se uita la el de parcă se întreba dacă să-i facă sau nu marea favoare de a-i îndeplini ordinele, dar de data asta o pironi cu o privire ascuţită. Golul făcea ca vocea să-i fie rece şi distantă. Lews Therin se mulţumea să se vaite fără vorbe, dar Rand nu îndrăznea să se relaxeze. Nu în Caemlyn; nici măcar aproape de Caemlyn.

— Beralna, găseşte-o pe Nandera şi spune-i să vină la camerele lui Perrin cu cât de multe Fecioare vrea să ia.

Nu îl putea lăsa pe Perrin acolo, şi nu din cauza viziunilor. Când Merana avea să afle că plecase, una dintre ele putea foarte bine să-l lege, aşa cum făcuse Alanna cu el.

— S-ar putea să nu mă mai întorc aici. Dacă îi vede cineva pe Perrin, Faile sau Loial, ziceţi-le să vină şi ei acolo. Jalani, caut-o pe jupâneasa Harfor! Spune-i că am nevoie de pană, cerneală şi hârtie.

Avea de scris câteva depeşe înainte de a pleca. Mâinile îi tremurau iarăşi, şi adăugă:

— Multă hârtie. Ce mai staţi? Duceţi-vă! Duceţi-vă!

Cele două schimbară o privire, apoi o rupseră la fugă. Rand mergea în direcţia opusă, iar Min abia reuşea să se ţină de el.

— Rand, unde mergem?

— Cairhien. Înconjurat de Vid, vorbele lui păreau a fi la fel de dure ca o palmă peste faţă. Ai încredere în mine, Min. Nu o să-ţi fac rău. M-ai degrabă mi-aş tăia mâna înainte de a-ţi face rău.

Era tăcută şi, în cele din urmă când el se uită către ea, văzu că îl privea cu o expresie ciudată.

— E foarte drăguţ să aud asta, ciobanule, zise cu un glas la fel de ciudat ca expresia pe care o avea. Probabil o speriase gândul că treisprezece Aes Sedai veneau după el, şi nu era de mirare.

— Min, dacă se ajunge la o confruntare, promit să te feresc din calea primejdiei, cumva.

Cum putea face faţă un om la treisprezece? Gândul trezi iarăşi ţipetele lui Lews Therin.

Spre surpriza lui, ea îşi scoase fulgerător pumnalele din mâneci, fluturându-le, apoi deschise gura, băgându-le înapoi cu aceeaşi uşurinţă – probabil se antrenase – înainte de a vorbi:

— Poţi să mă duci la Cairhien sau oriunde altundeva, ciobanule, dar te sfătuiesc să te gândeşti bine dacă ai de gând să mă trimiţi departe de tine.

Nu ştia de ce, dar fusese sigur că va spune altceva.

Când ajunse în camerele lui Perrin, Rand găsi o adevărată adunare. Într-o parte a încăperii Perrin şi Loial stăteau doar în cămaşă, trăgând din pipe, cu picioarele încrucişate pe covorul albastru, alături de Gaul, un Câine de Piatră pe care Rand şi-l amintea de la căderea Stâncii. În cealaltă parte şedea Faile, cu Bain şi Chiad, care fuseseră şi ele în Stâncă. Printr-o uşă deschisă în altă cameră, Rand o văzu pe Sulin schimbând aşternuturile paturilor, scuturându-le de parcă ar fi vrut să le rupă în fâşii. Toţi îşi ridicară privirile când el şi Faile intrară, iar Sulin apăru în pragul uşii dormitorului.

Se stârni rumoare când le explică despre cele treisprezece Aes Sedai şi ce auzise Min. Nu le spuse nimic despre viziuni; unii dintre ei ştiau, alţii nu, dar nu avea de gând să spună nimănui, dacă nu le zicea ea prima. Ceea ce ea nu făcu. Şi nu zise nimic nici despre Lews Therin, desigur; nu că i-ar fi fost frică de ce i s-ar fi putut întâmpla într-un oraş unde erau treisprezece Aes Sedai, chiar dacă nu făceau nimic ieşit din comun. N-aveau decât să creadă că se panicase. Nici el nu era sigur că nu era speriat. Lews Therin tăcea, dar Rand îl putea simţi, ca o pereche de ochi aprinşi pândind în noapte. Mânia şi furia, poate şi spaima, se strângeau la marginea Golului ca nişte păianjeni uriaşi.

Perrin şi Faile începură să îşi facă bagajele în grabă, iar Bain şi Chiad îşi fluturară degetele una la alta înainte de a anunţa că o vor însoţi pe Faile, după care Gaul anunţă şi el că-l va însoţi pe Perrin. Rand nu prea înţelegea ce se întâmplă acolo, dar Gaul făcea eforturi să nu se uite la Bain şi Chiad, iar acestea se străduiau să nu se uite la el. Loial plecă alergând, mormăind în barbă ceva despre faptul că oraşul Cairhien era mult mai îndepărtat de Ţinutul celor Două Râuri decât Caemlynul şi despre faptul că mama sa era o drumeaţă neîntrecută. Când se întoarse – cu cămaşa atârnând avea sub braţ o legătură pe jumătate făcută şi o şa uriaşă pe umăr. Loial era gata de plecare. Sulin dispăru şi ea un timp, întorcându-se cu o legătură

de rochii roşii cu alb. Cu expresia chipului fixată într-o blândeţe nepotrivită mârâi la Rand că i se poruncise să-l slujească pe el ***şi*** pe Perrin ***şi*** pe Faile, şi doar o şopârlă lovită de soare în cap ar putea crede că poate face asta în Caemlyn când ei erau în Cairhien. Adăugă chiar un „Seniore Dragon“, care semăna mai mult a blestem, şi o reverenţă pe care reuşi să o facă, uimitor, fără să se clatine, ceea ce păru să o uimească şi pe ea.

Nandera ajunse în aproape acelaşi timp cu jupâneasa Harfor, care căra o măsuţă cu ustensile de scris, câteva peniţe cu vârf de oţel şi suficientă hârtie, cerneală şi ceară de sigiliu pentru cincizeci ce scrisori. Ceea ce era foarte bine.

Perrin dorea să-i trimită vorbă lui Dannil Lewin să-l urmeze cu restul oamenilor din Ţinutul celor Două Râuri – nu avea de gând să-i lase pe mâna Aes Sedai dar abia se abţinu să nu-i spună să le aducă şi pe Bode, şi celelalte fete de la Ogarul lui Culain, asta după ce şi Rand, şi Faile îi spuseră că, în primul rând, Aes Sedai nu le-ar fi lăsat să plece şi, în al doilea rând, probabil că fetele nu vor dori să plece. Perrin şi Faile fuseseră de mai multe ori la han, şi chiar şi el trebuia să admită că fetele păruseră foarte nerăbdătoare să devină Aes Sedai.

Faile scrise în grabă două scrisori, către mama şi tatăl ei, să nu se îngrijoreze. Rand nu ştia care cui era adresată, dar erau scrise în tonuri diferite, pe una o începu de mai multe ori, rupând-o după câteva rânduri, încruntându-se la fiecare cuvânt, iar cealaltă scrisă repede, cu zâmbete şi chicoteli. Presupuse că ultima era către mama ei. Min scrise către un prieten numit Mahiro la Coroana Trandafirilor, explicându-i dintr-un motiv sau altul că era un bărbat bătrân, înroşindu-se toată. Chiar şi Loial luă în mână o pană de scris după câteva ezitări. Era una dintre penele sale, căci una umană i-ar fi dispărut în mâna uriaşă. Punându-şi sigiliul pe epistolă, i-o dădu jupânesei Harfor, rugând-o să o înmâneze personal dacă i se va ivi ocazia. Un deget de dimensiunea unui câmat acoperea în mare parte numele destinatarului, scris atât cu slove umane, cât şi Ogier,

dar, cu privirea ascuţită de Putere, Rand desluşi numele „Erith“. Cu toate astea, nu dădea niciun semn că ar fi vrut să aştepte şi să-i înmâneze scrisoarea el însuşi.

Rand scrise la fel de greu ca Faile, dar din alte motive. Sudoarea care-i picura de pe frunte întindea cerneala, iar mâna îi tremura, astfel încât trebui să înceapă de mai multe ori. Totuşi, ştia exact ce voia să spună. Lui Taim, un avertisment despre cele treisprezece Aes Sedai, întărindu-şi ordinul de a sta departe de ele. Şi Meranei, un alt soi de avertisment, şi un soi de invitaţie; nu avea niciun rost să încerce să se ascundă; Alanna l-ar fi găsit oriunde în lume în cele din urmă. Trebuia totuşi să fie în condiţiile puse de el, dacă reuşea.

După ce sigilă scrisorile – jupâneasa Harfor se uită lung la sigiliul din piatră verde gravat cu un Dragon –, Rand se întoarse către Nandera.

— Ai cele douăzeci de Fecioare afară?

— Douăzeci? întrebă Nandera ridicându-şi o sprânceană. Mesajul tău spunea să iau câte vreau, şi nu-ţi mai poţi lua ordinul înapoi. Sunt cinci sute şi ar fi fost şi mai multe dacă nu puneam piciorul în prag.

Rand dădu din cap. În mintea sa era linişte, cu excepţia propriilor gânduri, dar îl putea ***simţi*** pe Lews Therin în interiorul Vidului, alături de el, aşteptând încordat ca un arc. Trecu pe toată lumea prin poarta deschisă în încăperea din Cairhien, închizând-o în urma sa, scoţându-şi-o pe Alanna din minte, redusă doar la o senzaţie vagă undeva către apus. Abia atunci Lews Therin se linişti. Era ca şi cum, obosit de încleştarea cu Rand, omul s-ar fi dus la culcare. Într-un târziu Rand alungă ***saidarul,*** realizând abia atunci cât de mult îl obosise lupta de a păstra controlul asupra lui. Loial fu nevoit să-l ducă în braţe până la camerele sale din Palatul Soarelui.

Merana stătea tăcută lângă fereastra camerei de zi, cu spatele către stradă şi cu scrisoarea lui Rand al’Thor în poală. O

ştia pe dinafară. Începea cu „Merana“. Nu cu „Merana Aes Sedai“ sau măcar cu „Merana Sedai“.

Merana,

Un prieten mi-a spus odată că, în cele mai multe jocuri de zaruri, a da treisprezece este aproape la fel de nenorocos ca Privirea Celui întunecat. Şi eu cred că treisprezece este un număr nenorocos. Plec la Cairhien. Poţi veni cum vrei, dar nu cu mai mult de alte cinci surori. Astfel veţi fi pe picior de egalitate cu solia Turnului Alb. Voi fi nemulţumit dacă încerci să vii cu mai multe. Te rog să nu mă mai presezi niciodată. Mai am foarte puţină încredere rămasă în mine.

Rand al'Thor, Dragonul Renăscut

La sfârşitul scrisorii apăsase atât de tare pe peniţă, că hârtia era aproape ruptă. Ultimele două rânduri păreau scrise de altă mână.

Merana era tăcută. Nu era singură în încăpere. Restul soliei, dacă mai putea fi considerată o solie, stătea pe scaune, de-a lungul pereţilor, cu diferite stări de spirit. În mod enervant, doar Berenicia stătea la fel de modest ca Merana, cu mâinile împreunate în poală, cu capul plecat şi cu ochii sumbri privind cu atenţie. Nu scotea o vorbă dacă nu i se adresa cineva. Faeldrin stătea mândră, vorbind când dorea, la fel ca Masuri şi Rafela. Seonid părea aproape la fel de nerăbdătoare, stând pe marginea scaunului şi zâmbind din când în când hotărâtă. Celelalte erau mai mult ca Valinde, aproape netulburate. Toată lumea era acolo, cu excepţia lui Verin şi a Alannei, iar un Gaidin fusese trimis să le aducă. Kiruna şi Bera, în mijlocul încăperii, erau cu siguranţă acolo.

— Mă dezgustă că cineva poate trimite o astfel de depeşă unei Aes Sedai, zise Kiruna cu o voce rece, calmă şi plină de forţă în acelaşi timp. Dar arunca fulgere din priviri. Demira, informatorul tău poate confirma că al'Thor a plecat la Cairhien?

— Topirea-n văzduh, murmură uluită Bera. Cine şi-ar fi imaginat că va redescoperi aşa ceva?

Mărgelele colorate din cosiţele lui Faeldrin se ciocniră unele de altele cu un zgomot cristalin, când aceasta dădu din cap aprobator.

— Nu poate fi nimic altceva. Şi ar fi bine să ne amintim că este poate mai puternic decât Logain sau Mazrim Taim, da?

— Nu putem face nimic cu Taim? Chipul Rafelei, de obicei blând şi plăcut, era de această dată sever, iar vocea, de regulă dulce, era acum egală. Sunt cel puţin o sută de bărbaţi care pot conduce – o sută! – la nici douăzeci de mile de aici. Kairen aprobă cu o mişcare a capului hotărâtă, dar nu spuse nimic.

— Ei trebuie să mai aştepte, zise ferm Kiruna. Pe sfânta Lumină! Nu ştiu de câte surori ar fi nevoie să facă faţă la atât de mulţi. Al'Thor este cel important, iar cu el ne putem descurca. Demira?

Demira aşteptase ca toată lumea să termine de vorbit, desigur. Cu o înclinare scurtă a capului, spuse:

— Ştiu doar că a plecat, însoţit se pare de un mare număr de Aieli. Şi posibil şi de Perrin Aybara.

Verin intrase pe uşă când Demira începuse să vorbească şi adăugă:

— Nicio îndoială cu Perrin. L-am trimis pe Tomas să cerceteze tabăra celor din Două Râuri. Se pare că au trimis la palat doi oameni cu calul lui şi al nevestei sale. Ceilalţi au lăsat în urmă căruţele şi servitorii şi călăresc rapid către răsărit sub flamura capului de lup a lui Perrin şi sub cea a Vulturului Roşu din Manetheren.

Un zâmbet uşor îi curbă buzele, de parcă ar fi găsit acest lucru amuzant. Kairen, pe de altă parte, nu părea deloc amuzată; făcu ochii mari, apoi închise gura strângându-şi buzele.

Nici Merana nu considera că are motive de veselie, dar era un lucru atât de nesemnificativ în comparaţie cu restul. Ca un miros slab a ceva stricat atunci când stăteai în mijlocul unei grămezi de bălegar; ca un câine care îşi arăta colţii când lupii te

trăgeau deja de haine. Când se gândea că se îngrijorase atât de mult în legătură Verin, că se chinuise atât de mult. Verin nu se amestecase foarte mult în planurile ei, cu excepţia faptului că o manipulase pe Demira să sugereze nefericita confruntare. Fusese foarte abilă; Merana credea că doar o Cenuşie ar fi putut observa ce se întâmplase. Dar, cu toate astea, şi ea fusese de acord. Să îl facă pe al'Thor să dea înapoi – să încerce de fapt – fusese cel mai nesemnificativ lucru pe care l-ar fi putut face. Ea fusese îngrijorată de Verin, apoi apăruseră Kiruna şi Bera, niciuna din ele sub autoritatea sa, ambele la fel de puternice ca Masuri, Faeldrin sau Rafela.

— Acum e un nap stricat în tocană, murmură întunecată Bera. Kairen şi alte câteva dădură din cap.

— Un nap mic, îi răspunse Kiruna sec. Aproape toată lumea aprobă, mai puţin Merana şi Verin. Merana oftă uşor; Verin o privea pe Kiruna cu ochi de pasăre şi capul uşor înclinat.

— Ce o reţine pe Alanna? întrebă Kiruna. Nu vreau să fiu nevoită să repet totul de două ori.

Merana se gândea că de la ea începuse totul, când îi dăduse întâietate lui Verin. Pe vremea aceea încă mai era conducătoarea soliei şi toată lumea îi asculta ordinele, chiar şi Masuri, Rafela şi Faeldrin. Dar acum ştiau toate. Nu era sigură dacă poate conducerea fusese preluată de Kiruna sau Bera – faptul că una se născuse la ţară şi alta într-un palat regal nu avea nicio importanţă; nu conta atunci când era vorba de Aes Sedai dar Merana avea certitudinea că solia se destrăma în jurul ei. Era genul de lucru care nu s-ar fi întâmplat niciodată pe vremea când Turnul era întreg, iar ambasadoarea avea în spatele ei întreaga autoritate şi putere a Turnului şi a Supremei Amyrlin şi nu conta nici dacă i-ar fi luat treizeci de ani să-şi fi câştigat şalul sau dacă ar fi fost atât de slabă încât abia-abia scăpase să fi fost trimisă acasă. Acum erau doar o mână de Aes Sedai, care îşi luau fiecare locul cuvenit, fără măcar să se gândească.

Alanna apăru când Bera se pregătea să vorbească, de parcă faptul că cineva îi pronunţase numele o adusese acolo. Bera şi Kiruna o încolţiră împreună.

— Al'Thor pretinde că s-ar fi dus la Cairhien, zise Bera pe un ton răutăcios. Poţi să mai adaugi ceva?

Alanna le înfruntă mândră, cu o sclipire periculoasă în ochii negri. Vorbeau de Străjerul ei, până la urmă.

— Este undeva la răsărit. Asta e tot ce ştiu. Ar putea fi în Cairhien.

— Dacă tot ai legat un bărbat fără să-i ceri voie, întrebă Kiruna cu o voce poruncitoare, de ce, în numele sfintei Lumini, nu ai folosit legătura ca să-i zdrobeşti voinţa? Nu ar fi fost decât o palmă peste degete, comparativ cu ce făcuseşi deja.

Alanna încă îşi controla greu emoţiile. Se înroşi toată, parte din pricina mâniei care îi fulgera în priviri, parte din pricina ruşinii.

— Nu ţi-a spus nimeni? întrebă ea cu o voce uşor stridentă. Presupun că nimeni nu vrea să se gândească la asta. Eu cu siguranţă nu vreau. Faeldrin şi Seonid se uitau la podea, şi nu erau singurele. Am încercat să-i forţez voinţa câteva clipe după ce l-am legat, continuă Alanna de parcă nu ar fi observat nimic. Ai încercat vreodată să scoţi din rădăcini un stejar cu mâinile goale, Kiruna? Cam aşa a fost.

Singura reacţie a Kirunei fu să-şi mărească puţin ochii şi să tragă adânc aer în piept. Bera murmură:

— Asta e imposibil. Imposibil.

Alanna îşi azvârli capul pe spate, râzând. Mâinile puse în şold făceau ca râsul să pară dispreţuitor, ceea ce o determină pe Bera să-şi ţuguie buzele, iar pe Kiruna să o privească cu ochi reci. Verin se uita la ele, aducându-i aminte Meranei de o pasăre care se zgâia la nişte viermi. Cumva Verin reuşea să dea întâietate, fără să facă asta de fapt, dar Merana nu putea să înţeleagă cum.

— Nimeni, niciodată nu a mai legat un bărbat care poate conduce Puterea, zise Alanna când i se stinse veselia. Poate că are ceva de-a face cu asta.

— Chiar şi aşa, spuse ferm Bera privind-o hotărâtă. Chiar şi aşa. Îl poţi localiza.

— Da, zise Kiruna. Vei veni cu noi, Alanna.

Alanna clipi de parcă tocmai şi-ar fi venit în fire. Îşi înclină uşor capul supusă.

Venise timpul, decise Merana. Dacă mai putea ţine solia unită, aceea era ultima ei şansă. Se ridică în picioare, ţinând scrisoarea lui al'Thor, pentru a avea ceva de făcut cu mâinile.

— Când am adus această solie la Caemlyn, începu ea, pentru a le reaminti că ea era în fruntea lor; slavă Luminii că avea o voce sigură, mi s-a acordat o mare responsabilitate, dar părea limpede ce era de făcut, şi noi, zise pentru a le reaminti că făceau parte dintr-o solie, ne-am apucat de lucru cu speranţa îndreptăţită în succes. Al'Thor urma să fie convins să plece din Caemlyn, pentru ca Elayne să poată veni şi să fie încoronată, având astfel în spatele nostru tot sprijinul Andorului. Încetul cu încetul al'Thor urma să capete încredere în noi, iar noi nu trebuia să-i facem vreun rău. Şi ar fi învăţat să ne arate respectul cuvenit. Două sau trei dintre noi, alese cu grijă, i-ar fi luat locul lui Moiraine şi l-ar fi sfătuit ce are de făcut. Şi Alanna, desigur.

— De unde ştii că nu a ucis-o pe Moiraine, o întrerupse Bera, aşa cum se spune că a omorât-o pe Morgase?

— Am auzit tot felul de zvonuri privind moartea ei, adăugă Kiruna. Unele dintre ele spun chiar că a murit luptându-se cu Lanfear. Dar cele mai multe spun că era singură cu al'Thor atunci când a murit.

Merana făcu un efort să nu răspundă. Dacă permitea instinctelor sale să preia controlul, nu mai avea cale de întoarcere.

— Toate aceste erau realizabile, continuă ea, până în clipa în care aţi ajuns voi două. A fost o întâmplare, ştiu, şi urmaţi ordinele de a-l căuta, dar numărul nostru a ajuns astfel la treisprezece. Ce bărbat de soiul lui al'Thor nu ar fugi cât l-ar ţine picioarele atunci când ar auzi de treisprezece Aes Sedai împreună? Adevărul este că vina pentru ruinarea planurilor noastre vă aparţine vouă, Kiruna şi Bera!

Acum nu mai putea face altceva decât să aştepte. Dacă reuşise să obţină un ascendent moral…

— Ai terminat? întrebă Bera rece.

Kiruna fu şi mai brutală. Se întoarse către celelalte:

— Faeldrin, tu vii cu noi la Cairhien, dacă vrei. Şi voi la fel, Masuri şi Rafela.

— Nu înţelegeţi? strigă Merana tremurând, boţind scrisoarea în pumnul strâns. Vorbiţi ca şi cum putem merge înainte ca până acum, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. În Cairhien este o solie de la Elaida, de la Turnul Alb. Aşa vede lucrurile al'Thor. Avem nevoie de el mai mult decât are el nevoie de noi, şi-mi e teamă că o ştie!

Pentru o clipă şocul se citi pe toate chipurile, mai puţin pe al lui Verin, care dădu uşor din cap, zâmbind la un gând ascuns. Pentru o clipă, toate căscară ochii mari, uluite. ***Avem nevoie de el mai mult decât are el nevoie de noi.*** Nu era nevoie de cele Trei Jurăminte ca să ştie că era adevărul.

— Stai jos, Merana, şi calmează-te! zise ferm Bera.

Merana se aşeză fără să-şi dea seama; încă tremura, vrând să ţipe, cu mâinile încleştate de misiva lui al'Thor. Kiruna se întoarse intenţionat cu spatele la ea.

— Seonid, vii şi tu, desigur. O să prindă bine încă o pereche de Străjeri. Şi Verin, cred. Verin dădu din cap aprobator. Demira, continuă Kiruna, ştiu că ai motive să-i porţi sâmbetele, dar nu vrem să-l speriem iarăşi, iar cineva trebuie să păstorească până la Salidar acea extraordinară colecţie de fete din Ţinutul celor

Două Râuri. Valinde, Kairen şi Berenicia trebuie să o ajute pe Merana la această sarcină.

Celelalte patru murmurară aprobator, fără cea mai mică ezitare, dar Merana simţea fiori reci. Solia nu se sfărâma în jurul ei, ci era deja praf şi pulbere.

— Eu… începu ea, iar Bera îşi întoarse privirea către ea, la fel şi Kiruna; şi Masuri, şi Faeldrin, şi Rafela; praf şi pulbere se făcuse solia şi odată cu ea şi autoritatea ei. Poate aveţi nevoie şi de o Cenuşie, zise cu un glas pierit. Cu siguranţă vor fi negocieri, iar…

Nu îşi găsea cuvintele. ***Niciodată*** nu s-ar fi întâmplat aşa ceva pe vremea când Turnul era întreg.

— Foarte bine, spuse într-un târziu Bera, cu un astfel de ton, că Merana avu nevoie de tot autocontrolul posibil pentru a nu se înroşi.

— Demira, le vei duce pe fete în Salidar, zise Kiruna.

Merana stătea nemişcată. Se ruga ca Divanul să fi ales deja o Supremă Amyrlin. O femeie foarte puternică în Puterea Supremă şi tare de inimă. Era nevoie de o altă Deane, sau Rashima să ajungă din nou să fie ce fuseseră odată. Se ruga ca Alanna să le ducă la al'Thor înainte ca acesta să se decidă să o recunoască pe Elaida. Dacă se întâmpla asta, nici măcar o altă Rashima nu le-ar mai fi putut salva.

CAPITOTUL 50

Ghimpi

Rand îşi petrecu restul zilei în camerele sale din Palatul Soarelui, cea mai mare parte a timpului întins în patul uriaş, sprijinit de patru postamente mai groase decât picioarele lui, lustruite până la strălucire şi lăsând să se vadă incrustaţiile de fildeş. În contrast cu toată poleiala din anticameră şi din camera de zi, mobila dormitorului era doar din abanos şi fildeş, deşi avea aceleaşi linii.

Sulin intra şi ieşea ca o furtună, aranjându-i pernele de puf şi cearşaful cu care era învelit, bombănind că ar fi fost mai sănătos să doarmă pe nişte pături pe podea, aducându-i ceai de mentă pe care nu-l ceruse şi punci pe care nu îl voia, până îi ordonă să se oprească. „Cum ordonă Seniorul Dragon”, mârâi ea printre buzele încleştate într-un zâmbet dulce. Făcu încă o reverenţă perfectă, dar ieşi din încăpere păşind de parcă nu avea de gând să se mai obosească să deschidă uşa.

Şi Min era cu el, aşezată pe pat lângă el, ţinându-l de mână şi încruntându-se atât de tare, încât Rand începea să presupună că ea îl suspecta că era pe moarte. Până la urmă, o alungă şi pe ea, suficient cât să-şi pună un halat de mătase cenuşie pe care nu-l mai scosese niciodată din dulap. Mai găsi ceva acolo, tocmai în spatele dulapului. O cutie îngustă şi lungă de lemn, care adăpostea un fluier primit cadou de la Thom Merrilin, cu atât de mult timp în urmă, încât i se părea dintr-o altă viaţă. Încercă să cânte la el, aşezat lângă una dintre ferestrele înalte şi înguste. După atât de mult timp, la început scoase mai mult sunete dezarticulate, oprindu-se adeseori. Sunetele ciudate o aduseră pe Min înapoi.

— Cântă pentru mine, râse ea încântată sau poate uimită, aşezându-i-se pe genunchi, desigur, în timp ce el încerca fără mare succes să încropească o melodie care să poată fi recunoscută. Astfel îl găsiră înţeleptele când intrară, Amys şi Bair şi încă o duzină. Min se ridică repede în picioare roşindu-se,

trăgând de haină atât de tare să o îndrepte, de ai fi zis că cei doi se luptaseră.

Bair şi Sorilea ajunseră lângă el înainte de a putea spune o vorbă.

— Uită-te la stânga, ordonă Sorilea, dându-i pleoapa la o parte cu degetul, vârându-şi faţa zbârcită aproape de a sa. Uită-te la dreapta!

— Îţi bate inima prea repede, murmură Bair ţinând două degete osoase pe-o parte a gâtului său.

Se părea că Nandera trimisese o Fecioară alergând de îndată ce-l lăsaseră genunchii. Şi că Sorilea convocase o mică oaste de înţelepte care năvăliseră în Palat ca o hoardă. Sorilea sau nu, toate aşteptau acum să le vină rândul la ***car'a'carn.*** Când ea şi Bair terminară, fură înlocuite de Amys şi Colinda, o femeie zveltă. Cu ochi pătrunzători, între două vârste, cu o prezenţă la fel de impunătoare ca Sorilea. Dar la fel de impunătoare era şi Amys, desigur, sau oricare dintre ele. Fu împuns şi cercetat, se holbară la el şi-l numiră încăpăţânat pentru că refuzase să sară în sus şi în jos. Păreau să creadă că ar fi fost dispus să facă aşa ceva.

Nu uitară nici de Min în timp ce aşteptau să le vină rândul cu el. O înconjurară, întrebând-o o sută de lucruri, toate despre viziunile ei. Ceea ce o surprinse destul de tare şi se uită cu ochii mari şi la înţelepte, şi la Rand, întrebându-se dacă nu cumva femeile îi citeau gândurile. Amys şi Bair îi explicară – Melaine nu fusese în stare să ţină secretul veştilor despre fiicele ei – şi, cum nu-şi putea face ochii mai mari, aceştia păreau gata să-i iasă din orbite. Chiar şi Sorilea părea să accepte părerea lui Melaine că viziunile lui Min o puneau cumva pe picior de egalitate cu ele, dar, deoarece înţeleptele erau înţelepte – tot aşa cum Aes Sedai erau Aes Sedai –, trebui să repete totul pentru aproape fiecare dintre ele, pentru că toate cele care se agitau în jurul lui Rand nu voiau să piardă nimic.

De îndată ce Sorilea şi celelalte concluzionară fără tragere de inimă că nu avea nevoie decât de odihnă, plecară ordonându-i să aibă grijă să se odihnească. Min se aşeză iar confortabil în poala lui.

— Vorbesc în ***vise?*** întrebă ea clătinând din cap. Pare de necrezut, ca precum desprins dintr-o poveste. Cât de bătrână crezi că e Sorilea? zise încreţindu-şi fruntea. Şi Colinda. Am văzut – Nu. Nu, nu are nimic de-a face cu tine. Poate că mi-au venit de hac căldurile. Când ştiu, ***ştiu.*** Probabil canicula e de vină.

O licărire poznaşă i se aprinse în ochi şi se aplecă spre el, cu buzele strânse ca pentru un sărut.

— Dacă le ţii aşa, murmură ea când aproape îi atinse buzele, ar putea fi mai bine. În ultima bucată aproape am recunoscut „Cocoşul şi Copacul de Gumă“.

Îi luă o clipă să înţeleagă ce voia să spună, cu ochii ei mari aproape de faţa lui, iar când înţelese probabil avu o expresie caraghioasă, căci ea i se prăvăli la piept zguduită de hohote de râs.

Puţin mai târziu ajunse la el o misivă de la Coiren, în care îl întreba de sănătate, urându-i să se însănătoşească şi întrebându-l dacă nu ar putea veni cu două surori să-l vadă; se oferi să-l Tămăduiască, dacă el ar fi vrut acest lucru. În timp ce Rand citea, Lews Therin începu să se agite ca trezit din somn, dar bombănelile nemulţumite erau doar o palidă umbră a furiei din Caemlyn, şi păru că se întoarce la somnul său când Rand lăsă jos scrisoarea.

Era un contrast puternic cu felul în care se comportase Merana. Şi îi aducea aminte că, dacă se întâmpla ceva în Palatul Soarelui la prânz, până seara Coiren ştia deja, dacă nu chiar mai repede. Trimise înapoi mulţumiri pentru urări şi un refuz politicos. Chiar dacă nu mai stătea în pat, încă se simţea obosit şi avea nevoie de toate forţele dacă urma să se întâlnească cu Aes Sedai. Acesta era unul dintre motive.

În aceeaşi scrisoare de răspuns ceru ca Gawyn să-i facă o vizită. Îl întâlnise o singură dată pe fratele lui Elayne, dar îl plăcuse. Gawyn nu veni însă şi nici nu răspunse. Trist, Rand concluzionă că bărbatul credea probabil zvonurile despre moartea mamei sale. Nu puteai cere unui om să înceteze pur şi simplu să creadă într-un astfel de lucru. De fiecare dată când se gândea la asta, devenea atât de posomorât, încât Min trebuia să facă eforturi disperate să-l înveselească. Nici Perrin, nici Loial nu rămâneau în preajma lui când se simţea aşa.

Trei zile mai târziu sosi altă cerere din partea lui Coiren, la fel de plină de curtoazie, şi apoi alta, după alte trei zile, dar îşi găsi de fiecare dată o scuză. În parte din cauza Alannei. O simţea încă vag, departe, dar se apropia cu fiecare ceas. Nu îl surprindea acest lucru; fusese sigur că Merana o va alege să fie una dintre cele şase. Nu avea de gând să o lase să se apropie de el la mai puţin de o milă sau cel puţin nu avea de gând să o vadă, dar le spusese că le va pune pe picior de egalitate cu solia Turnului, şi avea de gând să-şi ţină promisiunea. Deci, Coiren trebuia să mai aştepte răbdătoare încă un timp. În plus, era ocupat cu tot felul de lucruri.

O scurtă vizită la şcoala organizată în fostul palat al lui Barthanes se dovedi a nu fi atât de scurtă. Idrien Tarsin îl aşteptase iarăşi în prag să-i arate tot soiul de invenţii şi descoperiri, cele mai multe de neînţeles, şi atelierele unde noi pluguri şi grape erau fabricate pentru a fi vândute, dar problema era Herid Fel. Sau poate Min. Ca de obicei, gândurile lui Fel rătăceau, iar limba lui odată cu ele, uitând cu desăvârşire că Min era acolo. Uită de ea de mai multe ori. Şi, cum reuşea Rand să-l aducă la subiect, Fel o observa parcă pentru prima oară, tresărind surprins. Îşi tot cerea scuze de la ea pentru pipa pe jumătate fumată pe care nu-şi aducea aminte să o aprindă, curăţându-şi mereu cenuşa de pe pântece şi aranjându-şi părul cărunt. Lui Min părea să îi facă plăcere, dar Rand nu putea înţelege în ruptul capului de ce se bucura de prezenţa unui

bărbat care uita constant că ea este acolo. Min îl sărută pe frunte pe Fel la plecare, ceea ce îl lăsă pe om stupefiat. Iar toate acestea nu-l ajutară prea mult pe Rand să afle ce desluşise Fel despre Peceţile temniţei Celui întunecat sau Ultima Bătălie.

În ziua următoare sosi o notă înghesuită pe o bucată ruptă dintr-un pergament.

Credinţa şi ordinea dau putere. Trebuie curăţat de moloz înainte de a putea construi. Voi explica atunci când te voi vedea data viitoare. Nu aduce fata. Prea drăguţă.

Era un scris mâzgălit, cu semnătura înghesuită într-un colţ, iar Rand nu pricepu nimic. Când încercă să dea din nou de el, află că îi spusese lui Idrien că se simţea din nou tânăr şi că plecase la pescuit. În toiul secetei. Rand se întrebă dacă bătrânul nu-şi pierduse minţile în cele din urmă. Min găsea misiva amuzantă. Îl întrebă dacă nu i-o poate lăsa ei şi o surprinse de câteva ori rânjind în timp ce se uita la ea.

Fie că omul mai avea minţile întregi sau nu, Rand decise ca data viitoare să nu o mai ia pe Min cu el, dar adevărul era că oricum îi era greu să o ţină pe lângă el. Începuse să-şi petreacă mai mult timp cu înţeleptele decât cu el. Nu înţelegea de ce îl irita atât de tare acest lucru, dar observă că avea tendinţa să se răţoiască la oameni când ea era la corturi. Bine că nu era tot timpul cu el. Oamenii ar fi băgat de seamă până la urmă. Şi ar fi început să vorbească, iar asta nu era de mirare. În Cairhien, unde până şi servitorii aveau varianta lor de Joc al Caselor, ar fi fost periculos pentru ea dacă oamenii începeau să se întrebe cât de importantă era pentru el. Un lucru bun. Încerca să-şi ţină firea.

El voia ca la Min să-i vadă pe nobili care începuseră să apară unul câte unul, întrebându-l de sănătate – se pare că genunchii lui şovăielnici stârniseră zvonuri zâmbind, întrebând cât timp avea să rămână de această dată în Cairhien, ce planuri avea – dacă îi puteau spune zâmbind iarăşi, zâmbind mereu. Singurul care nu îi zâmbea era Dobraine, cu fruntea rasă ca un soldat şi

cu dungile hainei roase de platoşa pe care nu o purta la palat; întrebă exact aceleaşi lucruri cu un aer întunecat, iar Rand se bucură să-l vadă plecat.

Min reuşi să vină la acele audienţe, în ciuda timpului petrecut cu înţeleptele. Rand nu avea de gând să întrebe ceva. Problema era să reuşească să o ţină ascunsă.

— Aş putea pretinde că sunt ţiitoarea ta, râse Min. Aş putea sta pe tine, să-ţi dau struguri – mă rog, stafide; nu am mai văzut de ceva vreme un strugure –, iar tu ai putea să-mi zici „dulcica mea“. Nimeni nu s-ar mai întreba ce caut aici.

— Nu, izbucni el, iar ea redeveni serioasă.

— Chiar crezi că un Rătăcit ar veni după mine doar din cauza asta?

— Ar putea, răspunse el serios. O Iscoadă a Celui întunecat ca Padan Fain ar veni după tine cu siguranţă, dacă mai trăieşte. Nu voi risca asta, Min. În orice caz, nu vreau ca aceşti cairhieni cu minte murdară să se gândească la tine în acest fel, şi nici tairenii.

Cu Aielii era altceva; credeau că s-o tachineze este foarte amuzant, cu adevărat amuzant.

Min era cu siguranţă schimbătoare. Trecu direct de la expresia serioasă la veselie, fără nicio tranziţie, toată numai zâmbete. Asta până începură audienţele.

Paravanul aurit pus în colţul anticamerei se dovedi a fi un eşec. Ochii negri şi strălucitori ai lui Maringil evitau cu atâta îndărătnicie să se uite către el, încât Rand fu sigur că bărbatul ar fi fost în stare să răstoarne Palatul Soarelui cu fundul în sus ca să afle ce sau pe cine ascundea. Camera de zi se dovedi a fi o idee mai bună, Min se uita prin uşa crăpată de la anticameră, dar nu toată lumea avu vreo imagine sau aură în timpul audienţei cu el, iar ceea ce reuşi să vadă umblând pur şi simplu pe coridoare era cumplit. Maringil, cu părul alb, uscat ca o lamă de sabie şi rece ca gheaţa, urma să moară de cuţit. Colavaere, cu chipul ei mai mult decât frumos, calm şi liniştit de când

aflase că Aviendha nu era cu Rand de această dată, avea să moară spânzurată. Meilan, cu barba sa ascuţită şi dată cu ulei, avea să moară otrăvit. Viitorul aducea cu el un preţ foarte greu pentru înalţii Seniori din Tear. Aracome, Maraconn şi Gueyam urmau să-şi găsească sfârşitul în morţi violente, în bătălie, credea Min. Min spuse că nu mai văzuse niciodată atâta moarte într-un singur grup de oameni.

Când văzu sânge şi pe chipul lătăreţ al lui Gueyam, în a cincea zi în Cairhien, îi era deja atât de rău încât Rand o rugă să se întindă, iar Sulin îi aduse cârpe ude să şi le pună pe frunte. De data asta era rândul lui să stea pe marginea patului şi să o ţină de mână. Ea îl strângea tare.

Nu renunţă totuşi să-l tachineze. Singurele două dăţi când Rand putuse fi absolut sigur că avea să îl urmeze fuseseră când se antrenase cu sabia, dansându-şi mişcările cu patru sau cinci dintre cei mai buni oşteni taireni sau cairhieni, şi atunci când el şi Rhuarc sau Gaul se luară la trântă, încercând să se arunce jos unul pe altul sau să se lovească în cap. Min trecu un deget peste pieptul lui dezgolit făcând o glumă despre ciobanii care nu transpirau, deoarece erau obişnuiţi să poarte o lână la fel de groasă ptrecum cea de pe o oaie sau ceva de genul ăsta. Uneori îi atingea cicatricea pe jumătate vindecată, cercul acela de carne roz care nu se mai vindeca, dar în alt mod, cu tandreţe; nu glumea niciodată despre acel lucru. Îl pişcă de fund – cel puţin şocant, când erau alţii de faţă; Fecioarele şi înţeleptele erau pe jos de râs de fiecare dată când el sărea în sus; Sulin părea gata să explodeze abţinându-se să nu râdă – i se cuibărea în poală şi îl săruta cu fiecare ocazie, ba chiar îl ameninţă că o să vină în baie să-l spele pe spate într-una din acele nopţi. Când el pretinse că plânge şi se bâlbâie, râse spunându-i că nu era suficient de convingător.

Min pleca repede atunci când o Fecioară îşi vâra capul pe uşă anunţând pe cineva, mai ales dacă era vorba de Loial, care stătea puţin, vorbind tot timpul despre Biblioteca Regală, sau de

Perrin, care stătea şi mai puţin şi părea din ce în ce mai obosit. Min ieşea şi mai repede dacă se întâmpla ca Faile să-i însoţească pe vreunul din ei. Asta se întâmplă de două ori şi de fiecare dată Min luase în grabă una dintre cărţile pe care Rand le avea în dormitor, deschizând-o la jumătate, de parcă şi-ar fi petrecut ceva timp citind până atunci. Rand nu înţelegea privirile reci schimbate de cele două femei. Nu era animozitate, nici măcar răceală, dar Rand bănuia că, dacă ele aveau o listă cu oameni cu care nu voiau să îşi petreacă vremea, numele celeilalte ar fi fost la loc de cinste.

Amuzant era că, a doua oară, cartea luată se dovedi a fi un volum greu, legat în piele din ***Eseuri despre raţiune*** de Daria Gahand pe care o găsise prea grea şi avea de gând să o trimită înapoi la bibliotecă atunci când avea să mai treacă Loial pe la el. Min continuă să citească din ea după ce Faile plecă, şi cu toate că se încrunta şi bombănea citind, în acea noapte o luă cu ea când se întoarse în camerele sale de oaspeţi.

Dacă între Min şi Faile domnea un dezinteres rece, între Min şi Berelain lucrurile stăteau diferit. Când Somara o anunţă pe Berelain în cea de-a doua după-amiază, Rand îşi puse haina, se duse în anticameră şi se aşeză pe scaunul înalt de pe platformă, apoi îi spuse Somarei să o lase să intre. Min nu reuşi să ajungă în camera de zi. Berelain se strecură înăuntru – la fel de frumoasă ca întotdeauna, într-o rochie de un albastru blând, cu un decolteu la fel de adânc ca de obicei – şi puse ochii pe Min, îmbrăcată în pantaloni, cu haina ei roz-pal. Pentru câteva clipe lungi nici nu îl văzu pe Rand. Berelain o măsură pe Min de sus până jos. Min renunţă să se mai ducă în camera de zi, îşi puse mâinile în şolduri şi rămase pe loc cu un genunchi îndoit, studiind-o pe Berelain la fel de intens. Îşi zâmbeau una celeilalte; Rand avu senzaţia că i se ridică părul pe ceafă. Îi aduceau aminte de două pisici care tocmai descoperiseră că sunt încuiate în aceeaşi cameră mică. Hotărându-se că nu mai are rost să se ascundă, Min păşi – unduindu-se, ar fi mai corect

spus; făcea să pară că Berelain mergea ca un băiat! – şi se aşeză picior peste picior, zâmbind. Pe Lumină, cum mai zâmbeau amândouă!

Într-un final, Berelain se întoarse către Rand, fluturându-şi fusta când se aplecă adânc. Îl auzi pe Lews Therin fredonând, bucurându-se de vederea unei femei foarte frumoase care era mai mult decât generoasă în a-şi arăta farmecele. Şi Rand se bucura de privelişte, în ciuda faptului că se întreba dacă nu ar trebui să privească în altă parte până se ridica iarăşi, dar se aşezase pe platformă cu un scop. Încercă să-şi facă vocea să sune atât rezonabilă, cât şi fermă.

— Lui Rhuarc i-a scăpat faptul că îţi neglijezi atribuţiunile, Berelain. Se pare că ai stat ascunsă în camerele tale zile întregi după ce am plecat. Înţeleg că a trebuie să vorbească dur cu tine să te facă să ieşi.

Rhuarc nu spusese de fapt exact aceste vorbe, dar cam asta lăsase să se înţeleagă. Berelain se înroşi toată, făcându-l pe Rand să înţeleagă că nu se înşelase.

— Ştii de ce tu eşti responsabilă, aici şi nu el. Nu vreau să mă trezesc cu o răscoală în Cairhien pentru că oamenii au senzaţia că am lăsat un Aiel să-i conducă.

— Am fost… îngrijorată, Seniore Dragon, zise cu o voce sigură, în ciuda ezitării şi a obrajilor roşii. De când au venit femeile Aes Sedai, zvonurile au început să se împrăştie ca buruienile. Pot să întreb pe cine intenţionezi să laşi să conducă aici?

— Elayne Trakand. Domniţa-Moştenitoare a Andorului. Regina Andorului acum sau, cel puţin, în curând. Nu ştiu la ce zvonuri de referi, dar tu ocupă-te de Cairhien şi lasă-mă pe mine să mă îngrijorez de Aes Sedai. Elayne îţi va fi recunoscătoare pentru tot ce faci aici.

Min pufni destul de tare, dintr-un motiv sau altul.

— E o alegere bună, zise gânditoare Berelain. Cairhienul o s-o accepte, cred, şi poate chiar şi rebelii de pe dealuri.

Era bine să audă asta, căci Berelain era pricepută în a judeca absolut corect mişcările politice, poate la fel de pricepută ca un cairhian. Trase adânc aer în piept, făcând să se oprească fredonatul lui Lews Therin.

— Cât despre Aes Sedai... zvonurile spun că au venit să te escorteze la Turnul Alb.

— Cum ţi-am spus, lasă-le pe Aes Sedai în seama mea.

Nu că nu ar fi avut încredere în Berelain. Avea suficientă încredere să o lase să guverneze Cairhienul până când Elayne venea să se aşeze pe Tronul Soarelui, avea chiar încredere că femeia nu dorea să-şi pună coroana pe cap. Dar mai ştia că, cu cât aveau habar mai puţini de planurile sale cu Aes Sedai, cu atât era mai puţin probabil să afle Coiren că mai avea şi alte gânduri, pe lângă bani şi bijuterii.

De îndată ce uşa se închise în spatele lui Berelain, Min pufni iarăşi. De această dată şi mai zgomotos.

— Mă întreb de ce se mai deranjează să poarte haine. Mă rog, până la urmă cineva o să-i dea peste nas. Nu am văzut nimic care să-ţi fie de folos. Doar un bărbat înveşmântat în alb care o s-o facă să se îndrăgostească lulea. Unele femei n-au pic de ruşine!

Chiar în acea după-amiază Min îi ceru bani lui Rand să tocmească un întreg atelier de croitorie, deoarece venise din Caemlyn doar cu ce avea pe ea, iar croitoresele îi făcură o mulţime de vestoane, pantaloni şi bluze de mătase sau brocart, de toate culorile. Câteva dintre cămăşi aveau o tăietură joasă, chiar şi cu o haină pusă peste ele. Iar în câţiva pantaloni nu vedea cum ar fi putut intra. Se antrena în fiecare zi la aruncatul cuţitelor. Într-una din zile, Rand le văzu pe Nandera şi Enaila arătându-i cum luptau ele cu braţele şi picioarele, foarte diferit de stilul de luptă al bărbaţilor; Fecioarelor nu le plăcu să fie urmărite de el, aşa că refuzară să continue până când nu plecă. Poate Perrin ar fi înţeles, dar Rand ajunse la concluzia, pentru a

mia oară, că nu le înţelegea pe femei şi nici nu avea să le înţeleagă vreodată.

În fiecare zi Rand se întâlnea cu Rhuarc, fie când acesta venea la el, fie când se ducea el în biroul pe care Aielul îl împărţea cu Berelain. Rand era mulţumit să o vadă trudind la rapoartele despre convoaiele cu grâne, despre refugiaţi sau repararea daunelor aduse de ceea ce unii numeau Al Doilea Război Aiel, în ciuda tuturor eforturilor de a-l numi Războiul Shaido. Rhuarc pretindea că decisese să-i ignore pe cairhienii care se jucau de-a ***ji'e'toh,*** cum zicea el, dar încă mormăia când vedea o femeie cu sabia în mână sau tineri bărbaţi şi femei înveşmântaţi în alb. Rebelii erau încă pe dealuri, mai mulţi ca înainte, dar nu-l îngrijorau. Ceea ce-l îngrijora erau Shaido şi câte suliţe se mişcau în fiecare zi către miazăzi, către Tear. Iscoadele, cele care se mai întorceau, raportau că Shaido se agitau în Piscul Dragonului. Nu se putea ghici în ce direcţie aveau să plece şi când. Rhuarc vorbi de Aielii afectaţi de întunecare, care-şi aruncau suliţele sau care refuzau să lepede albul ***gai'shain*** atunci când le venea timpul, sau cei care fugeau către miazănoapte să-şi unească forţele cu Shaido. Era unul dintre lucrurile care îl nelinişteau. Surprinzător, Sevanna fusese la corturi, chiar şi în oraş, plecând a doua zi după venirea lui Rand. Rhuarc vorbi în trecere despre ea.

— Nu ar fi fost mai bine să fie prinsă? întrebă Rand. Rhuarc, ştiu că se presupune că este o înţeleaptă, dar nu poate fi, din punctul meu de vedere. Nu aş fi surprins dacă, în lipsa ei, Shaido ar deveni rezonabili.

— Mă îndoiesc, răspunse Rhuarc sec, aşezat pe o pemuţă, fumând din pipă rezemat de zid. Amys şi celelalte se uită cu subînţeles pe la spatele Sevannei, dar au primit-o ca pe o înţeleaptă. Şi dacă înţeleptele zic că Sevanna este o înţeleaptă, atunci chiar este. Am văzut căpetenii pe care nu aş fi stricat un burduf de apă, nici dacă aş fi stat între zece bălţi, dar erau totuşi căpetenii.

Oftând, Rand studie harta întinsă pe masă. Rhuarc părea să nu aibă nevoie de ea. Putea descrie orice părticică de teren, fără să se uite la ea. Berelain stătea în scaunul ei cu spătar înalt, de cealaltă parte a mesei, cu picioarele strânse sub ea şi cu un teanc de hârtii în poală. Ţinea o peniţă în mână, pe care o înmuia într-un borcănaş cu cerneală pus pe o măsuţă, lângă scaun. Se uita din când în când la Rand dar, ori de câte ori o vedea Rhuarc, se întorcea la rapoartele ei. Rhuarc se încrunta ori de câte ori se uita la ea, iar ea roşea întotdeauna, strângând hotărâtă din fălci. Câteodată, Rhuarc o privea dezaprobator, ceea ce nu avea niciun sens. Acum ea se îngrijea de sarcinile ei.

— Nu trebuie să mai trimiţi suliţe către miazăzi, spuse Rand într-un final. Nu văd altă soluţie. Nu-i plăcea treaba asta. Era vital ca Sammael să vadă venind către el cel mai mare ciocan al lumii, dar nu putea face asta dacă trebuia să-i scoată iarăşi pe Shaido din Cairhien.

Zilele treceau şi fiecare dintre ele îl ţinea ocupat. Seniori şi doamne zâmbeau unii la alţii atât de cordial că era sigur că de fapt complotau unii împotriva celorlalţi. Înţeleptele îl sfătuiau cum să se comporte cu Aes Sedai, fie ele din Turn, fie din Salidar. Amys şi Bair o făceau pe Melaine să pară blândă, iar Sorilea îi îngheţa sângele în vine. Tineri cairhieni se răzvrăteau în stradă împotriva interdicţiei lui Rhuarc de a se duela. Rhuarc se ocupă de ei, făcându-i să simtă ce însemna să fii făcut ***gai'shain; o*** zi întreagă de stat în soare dezbrăcaţi le mai potoli ardoarea, dar Rhuarc nu avea de gând să nesocotească tradiţiile atât de mult încât să îmbrace în alb pe cineva din ţinuturile umede, iar cei prinşi de Pavezele Roşii începură să dea înapoi. Rand o auzi pe Selinde spunându-i unei alte tinere, cu părul tuns scurt şi o sabie în mână, că nu avea să înţeleagă niciodată ***ji'e'toh*** până nu avea să fie ţinută captivă de Aieli. Înălţător, indiferent ce o fi vrut să spună.

Dar, în ciuda Shaido şi a nobililor, a înţeleptelor şi a răscoalelor, în ciuda faptului că se întreba dacă Fel avea să se

mai întoarcă vreodată de la pescuit, zilele erau… plăcute. Revigorante. Poate era doar contrastul cu ultimele ore petrecute în Caemlyn, dar i se părea că Lews Therin este mai liniştit. Rand se bucură atât de mult de tachinările lui Min că trebui să-şi amintească în câteva rânduri că erau doar atât. După zece zile petrecute în Cairhien, se gândi că nu ar fi fost un mod prea neplăcut de a-şi petrece restul vieţii. Desigur, ştia că nu avea să dureze.

Pentru Perrin acele zece zile nu fuseseră câtuşi de puţin plăcute. Căuta compania lui Loial, dar acesta găsise un paradis în Biblioteca Regală, unde îşi petrecea cea mai mare parte a zilei citind. Lui Perrin îi plăcea să citească şi poate i-ar fi făcut plăcere să stea în acele încăperi nesfârşite, pline de cărţi până la tavanul înalt, dar acestea erau bântuite de o Aes Sedai, o femeie zveltă cu ochi negri care parcă nu clipeau niciodată. Nu părea să-l observe, dar nu avea mare încredere în Aes Sedai, şi asta încă de dinainte de evenimentele din Caemlyn. Pentru că nu se putea bucura de compania lui Loial, Perrin îşi petrecea mare parte a timpului vânând cu Gaul şi de câteva ori cu Rhuarc, pe care-l întâlnise în Stâncă, şi pe care îl plăcea. Problema lui Perrin era soţia sa. Sau poate Berelain. Sau amândouă. Dacă Rand nu ar fi fost atât de ocupat, Perrin i-ar fi cerut sfatul. Într-un fel mai general, Rand ştia multe lucruri despre femei, dar erau lucruri despre care un bărbat nu putea vorbi direct.

Începuse chiar din prima zi, când încă era de atât de puţină vreme în Cairhien încât abia avusese timp să-şi vadă camerele primite în Palatul Soarelui. Faile plecase să exploreze împreună cu Bain şi Chiad, iar el se spăla dezbrăcat până la brâu, când îşi dădu brusc seama de mirosul de parfum, care nu era greu, dar puternic pentru nasul său, iar o voce caldă spusese din spatele său:

— Întotdeauna am crezut că ai un spate frumos, Perrin. El se răsuci atât de repede mai să verse bazinul cu apă. Am auzit că ai venit cu… o nevastă?

Berelain stătea în pragul uşii, zâmbind.

Da, venise cu o nevastă. Şi era o nevastă care nu ar fi fost deloc mulţumită să-l găsească fără cămaşă pe el, singur cu o femeie îmbrăcată cu o astfel de rochie. Mai ales dacă era vorba de Prima din Mayene. Trăgându-şi o cămaşă peste cap, îi spuse lui Berelain că Faile era plecată şi că nu ştia când se întorcea pentru a primi musafiri, scoţând-o pe hol cât de repede putu fără să o ia în braţe şi s-o zvârle afară. Crezuse că se terminase, căci Berelain plecase, iar el reuşise să o numească pe Faile soţie de şase ori în şase propoziţii, spunându-i cât de mult o iubea, de două ori. Berelain ştia că era căsătorit, că îşi iubeşte soţia, iar asta ar fi trebuit să fie totul.

Când Faile se întoarse la puţin timp după aceea, facu doi paşi în cameră şi începu să radieze un miros de gelozie şi furie ascuţită, un amestec care ar fi trebuit să-i facă nasul să sângereze. Perrin nu înţelegea, căci el încă putea simţi parfumul lui Berelain, dar el avea simţurile la fel de ascuţite ca ale unui lup. Cu siguranţă Faile nu l-ar fi putut simţi. Se comportă la fel de iubitoare ca de obicei, chiar mai sălbatică decât de obicei, lăsându-i zgârieturi adânci pe spate cu unghiile, lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată.

Mai târziu, cercetându-i rănile sângerânde la lumina lămpii, îi muşcă urechile, fără milă, râzând.

— În Saldaea, murmură ea, crestăm urechile cailor, dar cred că asta ajunge.

Şi în tot acest timp degaja un miros de gelozie şi furie. Dacă asta ar fi fost totul, lucrurile s-ar fi liniştit. Gelozia lui Faile se aprindea ca o torţă, dar se stingea la fel de repede când îşi dădea seama că nu avea motive. Insă chiar a doua zi dimineaţă o văzuse pe coridor vorbind cu Berelain, amândouă zâmbind. Prinsese ultimul lucru pe care îl spusese Berelain înainte de a

pleca: „Eu întotdeauna îmi ţin promisiunile“. Vorbe ciudate, care păreau să fi alungat mirosul acela acru ca un spin care ţâşnea din Faile.

O întrebă pe Faile despre ce promisiune era vorba şi poate că săvârşise o greşeală. Clipi – uita câteodată de auzul lui – zicându-i:

— Nu-mi amintesc. E genul de femeie care face tot soiul de promisiuni pe care nu le poate ţine.

Umerii săi căpătară un nou set de zgârieturi, şi nu era nici măcar mijlocul dimineţii!

Berelain începu să se ţină după el. La început nu crezuse asta. Femeia flirtase cu el odată, în Stânca din Tear, fără să fie prea convingătoare; era sigur că fusese ceva nevinovat şi ştia că acum el era căsătorit. Era o serie de întâlniri întâmplătoare pe holuri şi câteva cuvinte aruncate în treacăt. Dar după un timp ajunse la concluzia că fie faptul că era ***ta'veren*** schimba total şansa, fie Berelain aranja lucrurile, indiferent cât de puţin părea probabil, încercă să se convingă singur că era ridicol. Încercă să-şi spună că îşi imagina probabil singur că e la fel de chipeş ca Wil al'Seen. Wil era singurul bărbat pe care-l văzuse vreodată după care se ţineau femeile. Cu siguranţă nu umblaseră după Perrin Aybara. Erau totuşi prea multe întâlniri „întâmplătoare“.

Îl atingea întotdeauna. Nu foarte mult, doar o atingere fugară cu degetele pe mâna lui, pe braţ, pe umăr. Nici măcar nu ar fi meritat să bage aşa ceva în seamă. În a treia zi îi veni un gând care îi făcu părul de pe ceafa să i se ridice. Atunci când îmblânzeai un cal care nu mai fusese niciodată călărit, începeai cu atingeri uşoare, până când animalul ştia că atingerea ta nu îi face rău, până când stătea liniştit când îţi ţineai mâna pe el. După aceea venea pătura şeii şi apoi şaua. Căpăstrul venea întotdeauna la urmă.

Începu să se teamă de parfumul lui Berelain, plutind dincolo de vreun colţ. Începu să se îndrepte în direcţia opusă la prima adulmecare, dar nu-şi putea petrece fiecare clipă ferindu-se de

el. În primul rând, palatul părea să mişune de tineri fuduli care se foiau de colo până colo, multe erau fete. Femei care purtau săbii! Trebuia să ocolească o mulţime de bărbaţi şi femei care i se puneau intenţionat în cale. De două ori trebui să trântească la pământ inşi care nu voiau să se dea din calea lui, ţopăind înainte şi înapoi în faţa lui. Îi păru rău – cairhienii erau mult mai mici decât el dar nu-şi permitea să îşi asume riscuri cu un bărbat care ţinea o mână pe mânerul sabiei. O dată încercă şi o tânără femeie să facă la fel, iar după ce-i luă sabia se ţinu de capul lui până i-o dădu înapoi, lucru care păru să o şocheze, apoi strigă în spatele lui că nu are onoare, până când câteva Fecioare o dădură afară cu vorbe aspre.

Un alt motiv era că oamenii ştiau că era prietenul lui Rand. Chiar dacă nu ar fi venit acolo aşa cum venise, unii Aieli şi taireni îşi aduceau aminte de el din Stâncă, iar vorba se dusese. Seniori şi doamne pe care nu-i văzuse în viaţa lor i se prezentau pe holuri, iar înalţii Seniori taireni, care se uitaseră de sus la el în Tear, acum îi vorbeau ca unui vechi prieten. Cei mai mulţi miroseau a frică şi încă a ceva, nedefinit. Îşi dădu seama că toţi doreau acelaşi lucru.

— Îmi este teamă că Seniorul Dragon nu îmi face întotdeauna confidenţe, Doamnă, îi spuse politicos unei femei cu ochi reci pe nume Colavaere, iar atunci când o face, nu se aşteaptă să-i trădez încrederea.

Femeia îi zâmbise de la mare înălţime; părea să se întrebe cum ar arăta pielea lui pe post de covor. Avea un miros ciudat, tare şi limpede şi parcă… înalt.

— Nu ştiu ce intenţionează să facă Rand, îi zise lui Meilan. Poate ar trebui să-l întrebaţi pe el. Omul se uită şi el peste nas, deşi zâmbea aproape la fel de mult ca şi Colavaere. Avea şi el acelaşi miros, la fel de puternic.

— Dacă aş şti, nu aş spune întregului oraş, îi zise unui dihor cu păr alb care părea să aibă prea mulţi dinţi, un ins numit Maringil. Deja începuse să se sature de încercările de a-l mulge

de informaţii. Şi Maringil mirosea în acelaşi fel, la fel de intens ca Meilan sau Colavaere. Cei trei purtau mirosul mai mult decât oricine altcineva, un miros periculos, ştia asta până în măduva oaselor, asemenea unui vârf de munte înaintea unei avalanşe.

Între atenţia cu care trebuia să-i ocolească pe idioţii cei tineri şi mirosul acela în nări, nu recunoscu parfumul lui Berelain decât după ce aceasta reuşise să se furişeze suficient de mult încât să pună gheara pe el. Dacă e să spunem adevărul, plutea pe hol, precum o lebădă pe un lac limpede, dar el se simţea încolţit.

O menţionă pe Faile de mai multe ori decât putea număra; Berelain nu părea să-l audă. Îi spuse să se oprească; Berelain îl întrebă ce vrea să spună. Îi spuse să îl lase în pace; Berelain râse şi îi atinse uşor obrazul, întrebând din ce trebuia să se oprească. Şi, desigur, exact în acel moment apăru Faile de după colţul unde coridorul se întâlnea cu un altul, doar o clipă ***înainte*** ca el să se tragă înapoi. Probabil Faile rămase cu impresia că se trăsese înapoi fiindcă o văzuse pe ea. Fără să ezite, Faile se întoarse pe călcâie, mergând în acelaşi ritm, nici mai repede, nici mai încet.

Alergă după ea, o ajunse şi păşiră într-o tăcere dureroasă. Un bărbat nu putea spune ce avea de spus când mai erau şi alţii să audă. Faile zâmbi plăcut tot drumul până la camerele lor, dar mirosul din nările lui era ca un ghimpe.

— Nu e ceea ce părea, zise el de îndată ce uşa se închise în spatele lor. Ea nu spuse nimic, ridicându-şi întrebătoare sprâncenele.

— Bine, era. Berelain mi-a atins obrazul; ea încă zâmbea, dar sprâncenele i se lăsară întunecate, şi mirosul ascuţit al furiei îşi făcu loc lângă spini. Asta a făcut ea. Nu am încurajat-o, Faile! Pur şi simplu a făcut asta.

Şi-ar fi dorit ca Faile să spună ceva, dar ea se uita doar lung. Crezu că aşteaptă, dar ce anume? Brusc se simţi inspirat şi, ca

de fiecare dată când acest lucru se întâmpla când vorbea cu ea, dădu curs gândului.

— Faile, îmi pare rău.

Furia deveni tăioasă ca un brici.

— Înţeleg, zise ea fără inflexiuni în voce, apoi ieşi graţioasă din cameră.

Aşadar, dăduse cu bâta în baltă, stropindu-se de sus până jos, deşi nu înţelegea cum reuşise. Îşi ceruse scuze, deşi nici măcar nu făcuse ceva greşit.

În acea după-amiază le auzi pe Bain şi Chiad discutând dacă ar trebui să o ajute pe Faile să îl bată! Nu-şi putea da seama dacă Faile sugerase acest lucru – Faile era fioroasă, dar chiar aşa? —, dar bănuia că cele două vorbeau ca să fie auzite de el, ceea ce îl înfurie. În mod limpede soţia lui vorbise cu ele lucruri care îi priveau doar pe ei doi, lucruri care ar fi trebuit să rămână între un bărbat şi soţia lui, ceea ce-l înfurie şi mai tare. Oare ce alte lucruri mai povestea din viaţa lor la o ceaşcă de ceai? în acea noapte o privit uluit pe Faile cum îşi pune pe ea o cămaşă groasă de lână, în ciuda căldurii. Când încercă să o sărute timid pe obraz, ea mormăi că avusese o zi grea şi se întoarse cu spatele la el. Mirosea a furie, suficient de ascuţită să taie lama unui brici în două.

Nu putea dormi cu mirosul acela în nări şi, cu cât îşi petrecea mai mult timp întins acolo, lângă ea, privind tavanul, cu atât se înfuria mai tare. De ce îi făcea asta? Nu putea oare vedea că o iubea pe ea, şi numai pe ea? Nu îi demonstrase oare iarăşi şi iarăşi că tot ce îşi dorea în viaţă era să o ţină în braţe? Era el de vină că unei femei nebune i se năzărise că vrea să flirteze cu el? Ceea ce ar fi trebuit să facă era să o întoarcă cu faţa în jos şi să-i plesnească fundul până îi intrau minţile în cap. Doar că mai făcuse asta odată, când ea crezuse că îl poate lovi cu pumnul de fiecare dată când avea ceva de spus. Până la urmă îşi făcuse mai mult rău sieşi decât ei; nu îi plăcea nici măcar gândul ca Faile să fie rănită. Dorea pace cu ea. Cu ea, şi doar cu ea.

De aceea luă decizia pe care o luă, în zorii celei de a şasea zile de când se aflau în Cairhien, când lumina cenuşie începea să se strecoare prin ferestrele înalte. În Stâncă, Berelain flirtase cu o duzină de oameni, din câte ştia. Indiferent ce o făcuse să-l aleagă pe el victimă, o să pună în cele din urmă ochii pe altcineva, dacă avea să lipsească suficient de mult timp. Şi, de îndată ce Berelain avea să-şi găsească altă victimă, Faile avea să-şi vină în fire.

Aşa că de îndată ce-şi aruncă nişte haine pe el, se duse la Loial să ia împreună micul dejun, apoi îl însoţi la Biblioteca Regală. Şi, de îndată ce văzu femeia Aes Sedai, iar Loial îi spuse că venea acolo în fiecare zi – Loial era timid în jurul lor, dar nu l-ar fi deranjat nici să fie înconjurat de cincizeci de Aes Sedai Perrin îl dibui pe Gaul şi-l întrebă dacă nu i-ar fi plăcut să plece la vânătoare. Nu mai erau multe căprioare sau iepuri pe dealurile din jurul oraşului, iar vânatul rămas suferea din pricina secetei la fel de mult ca oamenii, însă mirosul lui Perrin i-ar fi dus fără greş la ţintă dacă ar fi vrut. Nu pusese niciodată nici măcar o săgeată în arc, dar insistă să rămână acolo până când Gaul îl întrebă dacă avea de gând să vâneze lilieci la lumina lunii. Uneori Perrin uita că alţi oameni nu puteau vedea la fel de bine ca el noaptea. A doua zi vână iarăşi până în puterea nopţii şi în toate zilele de după aceea.

Problema era că planul lui simplu părea să se ducă de râpă. În prima noapte în care se întorsese la Palatul Soarelui, cu arcul pe umăr, împovărat de o oboseală plăcută după atâta plimbare, doar întâmplarea făcu ca o mică briză de aer să-i aducă mirosul lui Berelain în nări, evitând în ultima clipă să intre în holul principal al palatului. Făcându-le semn gărzilor Aiel să păstreze tăcerea, se furişă până la intrarea servitorilor, unde trebui să bată cu pumnii în uşă până îi deschise un ins cu ochii cârpiţi de somn. În noaptea următoare, Berelain îl aşteptase pe holul din faţa camerelor sale. Trebui să stea ascuns jumătate de noapte după un colţ până când femeia renunţă. În fiecare noapte îl

pândea undeva, de parcă ar fi putut pretinde că era o întâmplare, când toată lumea dormea, cu excepţia câtorva servitori. Era nebunie curată? De ce nu alesese pe altcineva până acum? Şi în fiecare noapte când se strecura în dormitor, cu cizmele în mâini, o găsea pe Faile adormită în afurisita de cămaşă de noapte. Cu mult înainte de a trece şase nopţi fără somn trebui să admită că planul său dăduse greş, deşi nu înţelegea de ce. Păruse atât de afurisit de simplu! Tot ce voia era o vorbă de la Faile, o aluzie măcar la ce ar fi vrut ca el să zică sau să facă. Tot ce auzi fură măselele sale scrâşnind în întuneric.

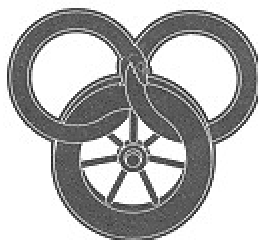
În a zecea zi, Rand primi altă cerere de audienţă din partea lui Coiren, la fel de politicoasă ca şi celelalte trei. Stătu un timp pe gânduri, frecând între degete pergamentul gros. Nu îşi putea da seama cât de departe era Alanna, dar, comparând cât de puternic o simţise în prima zi cu felul în care o simţea acum, ar fi zis că este la jumătatea distanţei până la Cairhien. Dacă nu se înşela, Merana nu pierduse deloc vremea. Asta era bine; voia să fie nerăbdătoare. Poate şi spăsită, măcar puţin, dar la fel de bine putea să-şi dorească luna de pe cer. Femeia era Aes Sedai. Încă zece zile până ajungeau la Cairhien, dacă păstrau ritmul, şi nu ar avea de ce să încetinească. Avea timp să se mai întâlnească de două ori cu Coiren, ceea ce însemna că acordase fiecărui grup câte trei audienţe. Spera ca Merana să aprecieze asta atunci când ajungea. Nu avea să-i acorde niciun avantaj, cu Turnul de cealaltă parte a balanţei, şi nici nu era nevoie să ştie că mai degrabă şi-ar fi vârât mâna într-un cuib de năpârci decât să se apropie de Turn, mai ales cu Elaida Supremă Amyrlin. Încă zece zile, şi era gata să-şi mănânce cizmele dacă după alte zece zile Merana nu avea să-i dea tot sprijinul Salidarului, fără prostii despre cum să-l ghideze şi cum să-i arate calea. Abia atunci îşi putea îndrepta întreaga atenţie către Sammael.

În timp ce Rand îi scria lui Coiren că poate veni cu încă două surori a doua zi după-amiază la Palatul Soarelui, Lews Therin începu să mormăie.

„Da. Sammael. Omorât de această dată. Demandred şi Sammael şi toţi ceilalţi, de această dată. Da, o să-i omor.“

Rand abia îl băgă în seamă.

Capitolul 51

Răpirea

Rand o lăsă pe Sulin să-i ţină haina să o ia pe el, pentru simplul motiv că altfel ar fi trebuit să i-o smulgă din mână. Ca de obicei, încerca să-l îmbrace fără mare atenţie la anumite detalii, ca de pildă unde avea mâinile în acel moment. Rezultatul fu un mic dans în mijlocul încăperii. Lews Therin cotcodăcea cu o plăcere de om nebun, suficient de tare să fie auzit. „Sammael, oh, da, dar Demandred primul. Prima dată scap de el, apoi de Sammael. Oh, da.“ Dacă omul ar fi avut mâini, şi le-ar fi frecat de bucurie. Rand îl ignoră.

— Să fii respectuos, murmură Sulin pe sub bărbie. Nu ai arătat respect faţă de acele Aes Sedai în Caemlyn şi ai văzut ce s-a întâmplat. Înţeleptele... am auzit că înţeleptele spun că... Trebuie să fii respectuos. Seniore Dragon, adăugă ea la urmă.

Rand reuşi în cele din urmă să ia haina pe el.

— Min a sosit?

— O vezi pe-aici? Seniore Dragon.

Curăţând nişte fire de praf imaginare de pe mătasea roşie, Sulin începu să-i încheie nasturii. Mergea mai repede dacă îşi lăsa mâinile în jos şi o lăsa pe ea.

— Min o să vină când o să vină, dacă o să vină. Sorilea o să termine cu ea atunci când o să termine, zise, uitându-se brusc la el cu o căutătură ascuţită. Ce treabă ai cu ea? Nu vrei să te pişte cineva de fund când sunt Aes Sedai de faţă. Seniore Dragon.

Nu aveau să fie zâmbete înăbuşite în acea după-amiază. Era foarte greu să se abţină să nu facă o strâmbătură. Totul mergea aşa de bine, şi acum povestea asta. Sorilea ştia că o voia pe Min pentru audienţa din acea după-amiază mai mult decât o voise pentru oricare alta. Nu putea da cu piciorul la şansa de a se uita la aurele lui Coiren şi ale celorlalte două. Sorilea promisese că o aduce înapoi. Se mişcă iarăşi, iar Sulin îl urmă, căznindu-se cu nasturii lui.

— Sulin, vreau să te duci la cortul Sorileei. Găseşte-o pe Min şi adu-o aici. Fără comentarii, Sulin! Du-te!

Femeia reuşi să zâmbească şi să scrâşnească din dinţi în acelaşi timp, o privelişte remarcabilă.

— Cum ordonă Seniorul Dragon, zise, făcând o curtoazie adâncă, fluturându-şi fusta roşu cu alb şi aplecându-se cu chipul până la jumătatea distanţei faţă de podea.

— Cât timp? întrebă el când ea se întorcea să plece. Nu mai era nevoie să spună până când, ezitarea ei îi arăta că înţelesese.

Vorbi într-un final, calmă şi fermă, fără să mai mormăie.

— Până când ruşinea mea o egalează pe a lor. Îl privi drept în ochi pentru o clipă, iar el o văzu pe Sulin cea de demult, dar masca se reîntoarse imediat. Dacă Seniorul Dragon îmi permite, trebuie să fug dacă vreau să-i ascult ordinul.

Ceea ce şi făcu, ridicându-şi fusta până la genunchi şi zbughind-o afară din cameră. Rand clătină din cap, închizându-şi singur ultimii nasturi.

Adevărul era că se simţea bine. Mai puţin în legătură cu Min, desigur. Sorilea promisese. Min promisese. De îndată ce avea să ocolească inevitabilele întrebări ale lui Coiren dacă se decisese să meargă cu ele la Tar Valon, avea de gând să vorbească cu Min şi… Nu era sigur ce. Dar Alanna era cu o zi mai aproape. Avea să o asculte puţin pe Coiren, apoi avea să se ducă să se antreneze cu sabia un ceas.

„Demandred, mârâi Lews Therin. A vrut-o pe Ilyena! Ca de obicei, gândurile la Ilyena îl trimiseră departe, plângând şi gemând. Ilyena! Oh, Lumină, Ilyena!“

Rand îşi luă Sceptrul Dragonului în anticameră. Întrebându-se ce avea să aducă în final Coiren, se aşeză în scaunul înalt de pe platformă, ca să nu măsoare camera în sus şi în jos. Nu din cauza femeilor Aes Sedai. Din cauza lui Min. Ştia că avea nevoie de ea. Ştia asta.

Într-un final, uşa se deschise cât pentru a lăsa să intre o femeie, dar era Chiad, nu Min.

— Aes Sedai sunt aici, ***car'a'carn.***

Îi pronunţase băţos titlul, parcă încă nesigură că cineva din ţinuturile umede putea fi căpetenia căpeteniilor sau fiul unei Fecioare. Rand dădu din cap, ridicându-şi umerii şi aşezându-şi pe genunchi Sceptrul Dragonului.

— Spune-le să intre.

Avea de gând să vorbească dur cu Min despre asta. Auzi, să-şi petreacă tot timpul cu înţeleptele!

Coiren pluti înăuntru ca o lebădă grăsuţă şi plină de importanţă, urmată de Galina şi de altă femeie cu păr ca pana corbului şi ochi duri, cu trăsături de Aes Sedai. Toate purtau nuanţe cenuşii, iar el bănui că din pricina faptului că nu voiau să se vadă praful. Spre surpriza sa, şi de această dată în urma lor intrară servitoare, cu pelerine de praf atârnate pe umeri, o întreagă duzină cărând două cufere grele cu legături de alamă. Unele dintre femeile mai tinere aruncară câteva privi spre el,

dar cele mai multe îşi păstrară chipul plecat, concentrate să ducă greutatea sau poate din pricina fricii.

Buzele lui Rand aproape schiţară un zâmbet, înainte de a se putea opri. Chiar credeau că îl puteau cumpăra.

— Ce păcat că sora Verde nu este astăzi aici! zise Galina.

Ochii lui fulgerară de la servitoare la ea. Toate cele trei Aes Sedai se uitau la el intens. De unde puteau şti de Alanna?

Nu avu timp să-şi mai pună alte întrebări. În acea clipă simţi cum pielea începe să-l furnice.

Furia răbufni în el şi în Lews Therin. Reuşi să controleze ***saidinul*** înaintea lui Lews Therin. O furie albă ca focul clocotea la marginea Golului şi dispreţ, uitându-se la Coiren şi Galina şi la cea de-a treia, cine o fi fost ea. Fălcile rotunde ale lui Coiren erau strânse cu hotărâre; celelalte două zâmbeau neplăcut, nerăbdătoare. Erau la fel de proaste ca Merana şi grupul ei.

Scutul care se strecură între el şi Adevăratul Izvor fu asemenea porţii unui stăvilar. Fluxul ***saidinului*** dispăru, lăsând în urmă doar resturile spurcate ale manei. Pe lângă asta, faptul că aerul părea să se fi solidificat în jurul lui, de la călcâie până la creştet, nu mai avea nicio importanţă. Scutul îl făcu să vadă cu ochii ieşindu-i din orbite; era imposibil. Nu se putea ca trei femei să-l despartă de Putere odată ce controla ***saidinul,*** decât dacă ar fi fost la fel de puternice ca Semirhage sau Mesaana, sau… se întinse după Izvor, lovind acel zid invizibil de piatră, mai tare, tot mai tare. Lews Therin urla ca un animal, izbind şi zgâriind cu frenezie. Unul din ei trebuia să fie în stare să ajungă la ***saidin;*** unul din ei trebuia să fie în stare să rupă un scut ţinut doar de trei femei.

Trecuseră doar câteva clipe când una dintre servitoare păşi lângă Galina, iar Rand simţi cum i se scurge sângele de pe chip. Patru perechi de ochi fără vârstă îl examinau.

— Mare păcat că s-a ajuns la asta, zise Coiren calmă, sonoră, de parcă s-ar fi adresat unei întregi adunări. Am vrut foarte mult să vii singur la Tar Valon, dar a devenit evident că ne duci cu

vorba. Presupun că ai avut contacte cu amărâtele alea care au fugit după ce femeia Sanche a fost ferecată. Chiar ţi-ai imaginat că aveau ce să-ţi ofere? împotriva Turnului Alb?

Părea dezamăgită de el.

Ochii erau singura parte a corpului pe care o putea mişca. Se uită către servitoare, care făceau ceva cu unul dintre cufere. Era deschis şi ridicau o tavă din el. Unele chipuri erau tinere, dar celelalte… Toate erau Aes Sedai, era sigur, cele cinci femei tinere nu avuseseră vreme să capete trăsăturile fără vârstă, cinci tinere care să se uite la el şi să-i adoarmă suspiciunile, pe când celelalte îşi ascundeau chipul. Cincisprezece Aes Sedai. Treisprezece să se lege între ele şi să ţească un scut pe care niciun bărbat nu-l putea frânge, iar două să îl ţină nemişcat. Treisprezece… Lews Therin fugi urlând.

Galina smulse Sceptrul Dragonului din mâna lui Rand, clătinând din cap.

— Coiren, eu conduc acum, zise fără să se uite la el; ar fi putut la fel de bine să facă parte din scaun. S-a stabilit că, dacă se ajunge la asta, Ajah Roşie va prelua conducerea. Intinzând Sceptrul Dragonului celeilalte femei îmbrăcate în cenuşiu, spuse: Pune asta undeva, Katerine. O să fie un suvenir amuzant pentru Amyrlin.

Ajah Roşie. Broboane de sudoare începeau să acopere chipul lui Rand. Numai de ar intra Fecioarele de afară, înţeleptele, Sulin, oricine care ar fi putut striga, să alerteze Palatul. Treisprezece Aes Sedai, conduse de Ajah Roşie. Dacă ar fi putut deschide gura, ar fi urlat.

Bain îşi ridică surprinsă privirea când se deschiseră uşile – Rand al'Thor primise solia Aes Sedai de foarte puţin timp – şi se uită către cuierele pe care servitoarele le scoteau afară. Una dintre femeile Aes Sedai cu părul negru se proţăpi în faţa ei, iar Bain se ridică de pe vine grăbită. Nu ştia ce să creadă despre lucrurile spuse de celelalte Fecioare în Cairhien, lucruri ştiute odinioară doar de căpetenii şi înţelepte, dar ochii negri ai femeii

păreau să ştie cum neamul Aiel le înşelase aşteptările cu mult timp în urmă. In timp ce se uita fix în ochii ei, deveni vag conştientă că o altă Aes Sedai o înfrunta pe Chiad, iar cea pompoasă conducea pe coridor suita care ducea cele două cufere. Bain se întrebă dacă Aes Sedai din faţa ei avea să o ucidă pentru greşelile trecute ale neamului său. Cu siguranţă ar fi început să-i ucidă de mult dacă ar fi vrut – căci ştiau, cu siguranţă –, dar în privirea neagră a femeii citea moartea. Bain nu se temea de moarte; spera doar să aibă timp să-şi pună vălul.

— Se pare că tânărul jupân al'Thor s-a obişnuit să vină şi să plece din Cairhien cum pofteşte, îi zise Aes Sedai cu o voce ca o piatră. Nu suntem obişnuite ca cineva să plece cu atâta lipsă de politeţe de la o întâlnire. Dacă se întoarce la palat în următoarele câteva zile, ne vom întoarce şi noi. Dacă nu… răbdarea noastră nu este infinită.

Apoi plecă păşind graţios, împreună cu cealaltă, urmându-le femeile care duceau cuferele.

Bain schimbă o privire rapidă cu Chiad şi amândouă se repeziră în camerele lui Rand al'Thor.

— Cum adică, a dispărut? întrebă Perrin. Urechile lui Loial tresăririi către el, dar privirea îi rămase fixată pe tabla jocului de pietre şi la fel făcu şi Faile. Mirosea… Perrin nu putea desluşi amestecul de mirosuri care ajungeau de la ea; îi venea să-şi muşte mâinile.

Nandera ridică din umeri.

— Uneori mai face aşa.

Părea calmă, stând cu braţele încrucişate şi cu o expresie impasibilă pe chip, dar avea un miros de iritare, un miros ca nişte mici ghimpi.

— Se strecoară fără să ia măcar o Fecioară cu el să-i păzească spatele, iar uneori dispare chiar şi jumătate de zi. Îşi imaginează că nu ştim. Credeam că aţi putea şti voi unde a plecat, zise cu o

voce care-l făcu pe Perrin să-şi dea seama că avea de gând să se ducă după el, dacă afla unde este.

— Nu, oftă el. Nu am nicio idee.

— Fii atent la joc, Loial, murmură Faile. Cu siguranţă nu vrei să pui o piatră acolo.

Perrin oftă din nou. În acea zi se hotărâse să nu se mai desprindă de Faile. Avea să-i vorbească până la urmă, iar Berelain avea să îl lase în pace dacă era cu soţia lui. Cel puţin Berelain îl lăsase în pace, dar, de îndată ce Faile realiză că el nu-şi mai petrecea toată ziua la vânătoare, pusese mâna pe Loial înainte ca acesta să poată fugi la Bibliotecă, şi de atunci jucau nesfârşite jocuri de pietre. În tăcere. Perrin şi-ar fi dorit să ştie unde era Rand.

Cu spatele întins pe pat, Rand se uita la grinzile solide ale pivniţei, fără să le vadă. Patul nu era mare, dar avea două saltele de pene, perne din puf de gâscă şi cearşafuri curate. Mai erau un scaun solid şi o masă mică şi simplă, dar bine făcută. Încă îl dureau muşchii după ce fusese transportat acolo într-unul din cufere. Puterea îl îndoise cu uşurinţă, cu capul între genunchi; câteva funii, şi fusese transformat într-un pachet.

Zgomotul de metal zgâriind metalul îl făcu să-şi întoarcă brusc capul. Galina folosea o cheie mare de fier să deschidă o uşă în cuşca de bare de fier care înconjura patul, masa şi scaunele. O femeie căruntă cu faţa zbârcită vâri repede mâinile, doar cât să pună o tavă cu mâncare, apoi sări înapoi.

— Am de gând să te livrez la Turn într-o stare satisfăcătoare, zise Galina rece în timp ce încuia din nou uşa. Mănâncă sau vei fi hrănit.

Rand îşi îndreptă din nou privirea către grinzi. Şase Aes Sedai stăteau de jur împrejurul cuştii, menţinând scutul în jurul lui. Rand păstră Vidul, în caz că ele aveau să dea greş, dar nu se mai izbea de barieră. Încercase când îl împinseseră în cuşcă; unele dintre ele râseseră, cele care băgaseră de seamă. Acum încerca, dar cu blândeţe, însă în loc să încerce să simtă furia

saidinului, simţea torentul de foc şi gheaţă, dincolo de colţul privirii. Încercă, simţind zidul invizibil care îl despărţea de Izvor. Alunecă de-a lungul lui, încercând să-i găsească marginile. Ceea ce găsi fu un loc unde zidul părea să aibă şase noduri; îl opreau cu aceeaşi eficienţă, dar erau şase, nu unul singur, şi erau cu siguranţă noduri.

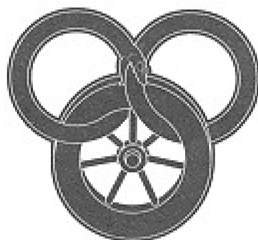
De cât timp era acolo? O întunecare cenuşie pusese stăpânire pe el, amorţind timpul, amorţindu-l şi pe el într-o letargie. Era acolo de suficient de mult timp să-i fie foame, dar Golul făcea ca senzaţia să fie distantă şi nu-i stârnea interesul nici măcar mirosul tocanei fierbinţi şi a pâinii calde care se ridica din tava acoperită. Îi părea prea greu să se ridice. Până atunci douăsprezece Aes Sedai se schimbaseră în jurul cuştii, fără să fie niciodată aceleaşi. Oare câte mai erau în casă? Asta ar putea fi important mai târziu. Unde era casa? Nu avea idee cât de departe fusese cărat în cufăr, cea mai mare parte a timpului zdruncinat într-o căruţă sau poate o cotigă. De ce uitase de sfatul lui Moiraine? Să nu ai încredere în Aes Sedai, nicio clipă, niciun pic. Şase Aes Sedai care conduceau suficient ***saidar*** cât să ţină în loc acel scut trebuiau să fie simţite de afară de orice femeie care putea conduce. Era nevoie doar ca Amys sau Bair să treacă prin faţa casei şi să observe. Probabil că deja se gândeau că dispăruse când ieşise Coiren din Palat. Asta dacă era vreo stradă afară. Era nevoie ca…

Atinse din nou scutul, cu blândeţe, ca ele să nu îl simtă. Şase noduri. Şase noduri ***moi,*** parcă. Trebuia să însemne ceva. Şi-ar fi dorit ca Lews Therin să vorbească din nou, dar singurul zgomot din mintea sa erau propriile gânduri alunecând de-a lungul Vidului. Şase noduri.

Grăbindu-se pe strada acoperită de colb, prin faţa marii case de piatră unde erau femeile Aes Sedai, Sorilea le simţi cum conduceau Puterea. Abia putea să le simtă, fiindcă abia putea să conducă, dar nu de aceea le ignoră. Conduseseră Puterea zi şi noapte, din ziua în care veniseră; nicio înţeleaptă nu se mai

gândea de ce. Sorilea avea lucruri mai importante la care să se gândească. In palatul ucigaşilor-de-copaci, Fecioarele începeau să se agite din cauza lui Rand al'Thor, bombănind că marele ***car'a'carn*** va avea ceva explicaţii de dat când se va întoarce. Sorilea trăise cu mult mai mult decât oricare dintre acele Fecioare, mai mult decât oricare altă înţeleaptă, slabă sau nu în Putere, dar se simţea neliniştită. Ca orice bărbat, Rand al'Thor pleca unde dorea, când dorea – bărbaţii erau ca pisicile în privinţa asta –, dar de această dată, în acelaşi timp în care el plecase, Min dispăruse şi ea, la jumătatea drumului dintre corturi şi palat. Sorileei nu-i plăceau coincidenţele, indiferent cât de multe înconjurau ***car'a'carnul.*** Strângându-şi şalul pe umeri, simţi un fior rece în oase şi se grăbi către corturi.

CAPITOLUL 52

Urzelile Puterii

BĂRBAŢII STRÂNŞI ÎN JURUL MESELOR ÎN SALA MARE a Femeii Rătăcitoare erau mai ales localnici. Îi puteai cunoaşte după vestele lungi de mătase colorată, adesea brocart, şi cămăşi deschise la culoare, cu mâneci largi. Inelele de la mâini aveau granate sau perle, şi cerceii largi erau de aur, nu doar poleiţi, iar pe mânerele cuţitelor înfipte la brâu străluceau pietre de lună şi safire. Câţiva bărbaţi purtau veste de mătase aruncate pe umeri, cu un lanţ de argint sau aur trecut printre reverele înguste, brodate cu flori sau animale. Hainele arătau ciudat – erau prea mici pentru a fi îmbrăcate; serveau drept pelerină –, dar purtătorii lor aveau la brâu şi o sabie lungă şi îngustă pe lângă pumnalul curbat şi păreau gata să le folosească pe oricare dintre ele pentru un cuvânt greşit sau o privire ciudată sau pentru că aşa aveau chef.

Una peste alta, era o mulţime pestriţă. Doi negustori murandieni cu mustăţile răsucite şi cu acele bărbuţe ridicole în

vârful bărbiei, şi un domani cu părul care-i ajungea mai jos de umeri şi mustăţi subţiri, şi cu o brăţară de aur, un colier de aur cu acelaşi model ca brăţară şi o perlă în urechea stângă. Un Atha'an Miere cu piele întunecată şi o haină de un verde ţipător, cu mâini tatuate şi două pumnale într-o eşarfă roşie şi un tarabonez cu văl transparent peste mustăţile care aproape îi acopereau gura, precum şi câţiva alţi străini care ar fi putut fi de oriunde. Dar fiecare dintre ei avea în faţa lui câte o grămăjoară de monede, de diferite mărimi. Fiind atât de aproape de Palatul Tarasin, Femeia Rătăcitoare îi atrăgea pe oamenii cu dare de mână.

Scuturând cele cinci zaruri în cupa de piele, Mat le răsturnă pe masă. Două coroane, două stele cu o cupă. O aruncare acceptabilă, deşi nu una cu adevărat bună. Norocul îi venea în valuri, şi în acel moment valul părea destul de jos, ceea ce însemna că nu câştiga mai mult de jumătate din aruncări. Până acum reuşise să piardă zece mâini la rând, ceea ce era mai mult decât neobişnuit. Zarurile trecură la un străin cu ochi albaştri, un bărbat dur cu faţa ascuţită, ce părea a avea suficienţi bani în ciuda hainelor simple, brune.

— Iar au ieşit, se aplecă Vanin să-i şoptească la ureche. Thom spune că încă nu-şi dă seama cum.

Mat se strâmbă la bărbatul gras, facându-l să se îndrepte de spate mai iute decât te-ai fi aşteptat de la cineva de dimensiunile lui. Înghiţind jumătate din punciul de pepene din cupa de argint, Mat se încruntă către masă. Din nou! Zarurile omului cu ochi albaştri se opriseră pe masă, trei coroane, un trandafir şi o nuia. Se auziră câteva murmure la câştigul său.

— Sânge şi cenuşă! mormăi Mat. Nu mai lipseşte decât ca Fiica celor Nouă Luni să intre şi să mă ia. Insul cu ochi albaştri se înecă cu băutura. Ai mai auzit acest nume? întrebă Mat.

— Punciul mi-a intrat pe o parte greşită, zise omul încet, cu un accent nedesluşit, pe care Mat nu îl recunoscu. Ce nume e ăla?

Mat facu un gest împăciuitor; văzuse lupte pornind de la mai puţin lucru. Vârându-şi în punga de bani monedele de aur şi argint, o puse în buzunarul hainei.

— Am terminat. Lumina să vă binecuvânteze pe toţi!

Toată lumea de la masă repetă urarea, chiar şi străinii. Oamenii erau foarte politicoşi în Ebou Dar.

Deşi nu era încă mijlocul dimineţii, sala mare era destul de plină, iar la o altă masă un joc de zaruri adăuga râsete şi gemete zarvei din han. Doi dintre fiii mai tineri ai jupânesei Anan le ajutau pe femeile care serveau să aducă micul dejun pentru cei întârziaţi. Hangiţa stătea la capătul sălii, lângă treptele albe de piatră, fără balustradă, supraveghind totul, împreună cu o femeie tânără şi drăguţă ai cărei ochi mari şi negri străluceau cu veselie, de parcă ar fi ştiut o glumă pe care nu o mai cunoştea nimeni altcineva. Chipul îi era un oval perfect încadrat de un păr negru, strălucitor, iar decolteul adânc al rochiei cenuşii, încinse cu o curea, oferea o privelişte apetisantă. Veselia din ochii ei crescu în timp ce-i zâmbea lui Mat.

— Cu norocul Domniei Voastre, Senior Cauthon, zise jupâneasa Anan pe un ton foarte sec, soţul meu ar trebui să vă întrebe unde să-şi trimită vasele de pescuit.

Mat acceptă titlul fără să clipească. În Ebou Dar, puţini erau cei care ar fi provocat la duel un senior, ce excepţia celorlalţi seniori. Era o simplă problemă de aritmetică. Erau mai puţini seniori decât oameni obişnuiţi, deci mai puţine şanse să vâre cineva un pumnal în el. Chiar şi aşa, trebuise să crape trei capete în ultimele zece zile.

— Mi-e teamă că norocul meu nu merge aşa, jupâneasă.

Olver apăru brusc lângă el.

— Putem merge la cursele de cai, Mat? întrebă el nerăbdător. Frielle, fiica mijlocie a jupânesei Anan, alergă să-l prindă pe băiat de umeri.

— Iertare, Seniore Cauthon, spuse neliniştită. Tocmai s-a strecurat pe lângă mine. Jur pe Lumină, aşa a făcut.

Fata urma să se mărite în curând – deja purta în jurul gâtului zvelt lănţişorul de argint de care atârna cuţitul de căsătorie – şi se oferise să stea cu Olver, râzând că ea ar vrea să aibă şase fii. Mat bănuia că ea începea să spere să aibă fiice.

Nalesean, care tocmai cobora pe scări, primi în plin căutătura lui Mat, suficient cât să se oprească din drum. Nalesean fusese cel care îl înscrisese pe Vânt în două curse, cu Olver călărind – cei care călăreau aici erau băieţi –, fără ca Mat să ştie nimic până când nu se terminase. Vânt se dovedise a fi la fel de rapid ca numele său, ceea ce nu ajuta deloc. Două victorii îi deschiseseră gustul lui Olver pentru mai mult.

— Nu e vina ta, jupâniţă, îi zise lui Frielle. Poţi să-l vâri şi într-un butoi dacă trebuie, ai binecuvântarea mea.

Olver îi aruncă o privire acuzatoare, dar o clipă mai târziu se întoarse către Frielle, cu un rânjet obraznic pe care-l văzuse probabil pe undeva. Arăta caraghios cu urechile lui mari şi gura largă; nu avea să fie niciodată un bărbat chipeş.

— O să stau cuminte dacă mă pot uita la ochii tăi. Ai ochi frumoşi.

Frielle semăna mult cu mama sa, şi nu doar la înfăţişare. Râse dulce şi îl gâdilă sub bărbie, făcându-l să roşească. Mama ei şi femeia cu ochi mari zâmbiră.

Clătinând din cap, Mat începu să urce scările. Trebuia să vorbească cu băiatul. Nu putea rânji aşa la toate femeile pe care le vedea. Şi să-i spună unei femei că avea ochi frumoşi! La vârsta lui! Mat nu avea idee de unde învăţase Olver aşa ceva. Când ajunse îi dreptul lui Nalesean, acesta spuse:

— Iar s-au furişat afară, nu-i aşa? Nu era o întrebare, iar când Mat dădu din cap, se trase scurt de barba ascuţită, înjurând. O să adun oamenii, Mat.

Nerim se agita în camera lui Mat, ştergând masa cu o cârpă, de parcă servitoarele nu ar fi curăţat deja praful în dimineaţa aceea, împărţea cu Olver odaia alăturată, ceva mai mică, şi

arareori ieşea din Femeia Rătăcitoare. Ebou Dar era părăginit şi necivilizat, zicea el.

— Stăpânul iese în oraş? întrebă Nerim pe un ton lugubru când Mat îşi lua pălăria. Cu haina aia? îmi e teamă că are o pată de vin pe umăr, de seara trecută. Aş fi curăţat-o dacă Seniorul nu ar fi luat-o în grabă de dimineaţă, şi mai are şi o gaură în mânecă – o gaură de pumnal, cred – pe care aş fi putut să o cos.

Mat îl lăsă să scoată o haină cenuşie cu suluri de argint brodate la guler şi manşete, dându-i-o pe cea verde brodată cu aur.

— Sper ca Stăpânul să încerce măcar să nu o mai păteze astăzi cu sânge. Petele de sânge sunt foarte greu de scos.

Era un compromis la care ajunseseră amândoi. Mat îi suporta lui Nerim expresia mohorâtă şi observaţiile sumbre şi îl lăsa să-i aducă, să-i cureţe şi să-i dea lucruri pe care ar fi putut şi el să şi le ia şi singur; în schimb, Nerim acceptase, fără tragere de inimă, să nu încerce să-l îmbrace.

Verificându-şi cuţitele vârâte pe mâneci, sub haină şi în carâmbii cizmelor înalte, Mat îşi lăsă suliţa într-un colţ, lângă arcul fără coardă, şi coborî în faţa hanului. Suliţa părea să atragă tot felul de idioţi care voiau să se lupte, la fel cum trăgeau muştele la miere.

În ciuda pălăriei, broboane de sudoare apărură pe chipul său când păşi afară din umbra şi răcoarea hanului. Soarele dimineţii ardea asemnea celui al amiezii de vară din vremurile normale şi, cu toate astea, Piaţa Mol Hara era plină de oameni. Rămase uitându-se încruntat la Palatul Tarasin. Cu Juilin şi Thom stând de pază înăuntru, iar Vanin afară, cum reuşeau să plece fără să fie văzute? Ieşeau aproape în fiecare zi. După primele trei dăţi, Mat trimisese oameni să supravegheze fiecare ieşire posibilă din marele dom de piatră albă, înlocuindu-i înainte de căderea serii. Abia dacă erau suficienţi, punându-se şi pe el la socoteală, şi pe Nalesean. Nimeni nu văzuse nimic, dar, chiar înainte de prânz, Thom ieşise spunând că femeile plecaseră cumva. Bătrânul

menestrel părea la capătul nervilor, gata să-şi smulgă mustăţile. Mat ştia ce se întâmplă. O făceau doar ca să-l necăjească.

Nalesean şi ceilalţi aşteptau asudaţi şi întunecaţi. Nalesean îşi atingea mânerul sabiei de parcă ar fi avut chef să o folosească în acea zi.

— Azi căutăm dincolo de râu, zise Mat. Câţiva oşteni schimbară priviri neliniştite; auziseră poveştile. Vanin îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, clătinând din cap.

— Pierdere de vreme, zise sec. Doamna Elayne nu s-ar duce într-un astfel de loc. Poate femeia Aiel sau Birgitte, dar nu Doamna Elayne.

Mat închise ochii o clipă. Cum reuşise Elayne să distrugă atât de repede un bărbat atât de bun? Tot sperase că Vanin o să-şi revină dacă era suficient de mult timp departe de influenţa ei, dar începuse să îşi piardă speranţa. Pe Lumină, cât le mai dispreţuia pe nobile!

— Bine, dacă nu le vedem astăzi, putem să uităm de Rahad – acolo o să iasă în evidenţă ca nişte ciocârlii colorate într-un stol de ciori –, dar am de gând să le găsesc şi dacă se ascund sub un pat în Puţul Osândei. Căutaţi în perechi, ca de obicei, şi păziţi-vă spatele unul altuia. Acum trebuie să găsim nişte barcagii care să ne treacă râul. Arde-m-ar, sper că nu au plecat toţi să vândă fructe Oamenilor Mării.

Lui Elayne i se părea că strada arată exact ca în ***Tel'aran'rhiod,*** clădiri de cărămidă de cinci sau şase etaje, acoperite pe ici, pe colo cu o tencuială scorojită, înghesuite unele în altele deasupra unei străzi cu pavaj denivelat. In acel moment al zilei, cu soarele auriu arzând deasupra capetelor lor, umbrele dispăruseră cu desăvârşire din aleile înguste. Peste tot bâzâiau muşte. Singura diferenţă faţă de Lumea Viselor erau rufele care atârnau de la fiecare fereastră, oamenii – nu erau mulţi afară, desigur – şi mirosul, o miasmă respingătoare de lucruri stricate care o făcea să încerce să nu respire prea adânc. Din nefericire, în Rahad toate străzile arătau la fel.

Oprind-o pe Birgitte cu o mână pusă pe umăr, măsură din priviri o clădire părăginită, cu rufe ponosite atârnând la jumătate din ferestre. Un plâns subţire de bebeluş se strecura de undeva din interior. Avea numărul bun de etaje: şase. Ea era sigură că fuseseră şase. Nynaeve insistase că cinci.

— Nu cred că ar trebui să stăm aici să ne holbăm, zise încet Birgitte. Oamenii încep să se uite la noi.

Nu era tocmai adevărul, dar Birgitte era îngrijorată pentru ea. Bărbaţi fără cămaşă, doar în veste ponosite, pierdeau vremea pe străzi, cu soarele răsfrânt în cerceii de alamă şi în inelele cu sticlă colorată, sau se ţineau încet după ele ca nişte câini de pripas, nehotărâţi parcă dacă să mârâie sau să muşte. La fel făceau şi femeile, în rochiile lor zdrenţăroase, cu bijuterii de alamă şi sticlă colorată. Toţi purtau un cuţit curbat la centură şi câteodată şi un cuţit simplu, de bucătărie.

Nimeni nu-i arunca ei sau lui Birgitte priviri insistente, deşi Birgitte, părând în vârstă acum, se uita adeseori provocator, fiind mai înaltă decât femeile din Ebou Dar. Asta era ceea ce vedeau, din pricina ţesăturii complicate cu Aer şi Foc făcută de Elayne cu fire inversate. Când Elayne se uita la Birgitte, vedea o femeie cu riduri fine la colţurile ochilor, cu părul negru având câteva fire albe. Deghizările erau mai uşor de făcut atunci când nu te îndepărtai prea tare de felul în care arăta de fapt persoana, astfel că părul lui Birgitte, legat în patru locuri cu panglici verzi, era mult mai lung decât îl purtau femeile din Ebou Dar, şi nici Elayne nu-şi tăiase părul, dar nimeni nu părea să le acorde atenţie. Era o deghizare perfectă. Şi-ar fi dorit doar să nu asude atât de tare. După ce adăugase o ţesătură şi mai complicată de Spirit, care masca abilitatea unei femei de a conduce, Elayne trecuse în acea dimineaţă chiar pe sub nasul lui Merilille. Încă purta ţesătura, căci le văzuse de mai multe ori pe Vandene şi Adeleas de această parte a râului.

Veşmintele nu făceau parte din ţesătură, desigur. Erau rochiile simple de lână, cu broderii uzate pe mâneci şi în jurul

decolteurilor adânci şi înguste. Veşmintele de corp şi ciorapii erau şi ei din lână, dându-i lui Elayne o senzaţie de mâncărime. Le primiseră de la Tylin, împreună cu diverse sfaturi şi cuţitele de căsătorie cu teacă albă. Se părea că femeile măritate aveau mai puţine şanse să fie provocate la duel, iar cele văduve, care respingeau o nouă căsătorie, erau cel mai puţin susceptibile să fie provocate. Vârsta ajuta şi ea. Nimeni nu o provoca pe bunicuţă cu părul alb, deşi era posibil să provoace ea pe cineva.

— Cred că ar trebui să intrăm, zise Elayne, iar Birgitte trecu înaintea ei, cu o mână pe cuţitul de la centura groasă de lână, deschizând o uşă nevopsită.

Înăuntru se vedea un hol întunecat, cu uşi butucănoase, care se termina cu o scară îngustă de cărămidă ciobită. Elayne nu se simţea uşurată.

Cu tecile albe sau nu la cuţitele de căsătorie, să intri în acele locuri într-o clădire în care nu locuiai era o cale foarte bună de a te trezi într-o luptă de cuţite. La fel şi dacă puneai întrebări sau dacă erai prea curios. Tylin le sfătuise să nu facă asta, dar în prima zi vizitaseră hanuri, marcate doar de uşile albastre, plănuind să spună că voiau să cumpere lucruri vechi, să le repare şi apoi să le vândă. Făcuse pereche cu Birgitte, iar Nynaeve cu Aviendha pentru a cerceta mai multe locuri. Sălile mari ale hanurilor erau locuri întunecate şi sumbre, iar de două ori în tot atâtea încercări Birgitte trebuise să o scoată afară, ambele cu pumnalele în mâini, înainte de a avea necazuri serioase. A doua oară Elayne trebuise să conducă Puterea, pentru a răsturna două femei care ieşiseră după ele în stradă, şi chiar şi aşa Birgitte fusese sigură că cineva le urmărise apoi toată ziua. Nynaeve şi Aviendha avuseseră aceleaşi necazuri, doar că ele nu fuseseră urmărite; Nynaeve o lovise pe o femeie cu un scaun. Aşa că renunţară chiar şi la întrebările nevinovate, şi sperau să nu nimerească în lama unui cuţit atunci când intrau pe o uşă.

Birgitte începu să urce scările abrupte, aruncând des priviri în spate. Mirosul mâncării se combina cu miasmele Rahadului într-o manieră care îţi întorcea stomacul pe dos. Bebeluşul nu mai plângea, dar undeva în clădire o femeie începuse să ţipe. Pe al treilea etaj un bărbat lat în spate, gol până la brâu, deschise brusc uşa în faţa lor. Birgitte se încruntă, iar el ridică ambele mâini, cu palmele către ele, mergând cu spatele şi apoi trântind uşa în urma lui.

La ultimul etaj, unde ar fi trebuit să se afle depozitul, dacă era clădirea corectă, o femeie deşirată, într-o cămaşă de bumbac, stătea pe un scăunel în pragul unei uşi, ascuţindu-şi cuţitul în timp ce încerca să simtă o briză, indiferent cât de slabă era. Îşi răsuci capul către ele, iar lama se opri pe piatra de ascuţit. Se uită fix la ele în timp ce femeile dădeau încet înapoi pe scări, iar hârşâitul metalului nu se auzi din nou până nu ajunseră la baza scării. Elayne oftă uşurată.

Era mai mult decât bucuroasă că Nynaeve nu primise rămăşagul. Zece zile. Fusese mai mult decât optimistă. Asta era cea de a unsprezecea zi, unsprezece zile de când seara avea senzaţia că se află pe aceeaşi stradă ca dimineaţa, unsprezece zile de când nu găseau nici măcar un indiciu despre vas. Uneori rămăseseră la palat doar ca să-şi limpezească mintea. Era atât de frustrant! Bine măcar că Vandene şi Adeleas nu aveau nici ele noroc. Din câte vedea Elayne, nimeni în Rahad nu ar fi spus de bunăvoie două vorbe unor femei Aes Sedai. Oamenii se topeau din calea lor de îndată ce-şi dădeau seama ce erau. Văzuse două femei încercând să o înjunghie pe Adeleas, probabil să o jefuiască de rochia de mătase pe care prostănaca o purta în Rahad, iar până le săltă cu fire de Aer pe amândouă, aruncându-le pe o fereastră două etaje mai sus, nu mai era nimeni înjur. Ei bine, nu avea de gând să le lase pe cele două să-i găsească vasul şi să i-l ia de sub nas.

Odată ajunsă în stradă, îşi aminti că în Rahad existau lucruri mult mai rele decât frustrarea. Chiar în faţa ei, un bărbat zvelt,

cu pieptul acoperit de sânge şi un cuţit în mână, sări din cadrul unei uşi, întorcându-se imediat să-l înfrunte pe cel care ieşea după el, un bărbat mai înalt şi mai greu, căruia îi sângera un obraz. Se mişcau în cercuri, uitându-se ţintă în ochii celuilalt, cu lamele cuţitelor întinse. O mică gloată se adunase să-i privească, răsărind parcă din pavaj; nimeni nu venea alergând, şi nimeni nu pleca mai departe.

Elayne şi Birgitte se mutară pe marginea străzii, dar nu plecară nici ele. În Rahad, acest lucru ar fi atras atenţia, şi era ultimul lucru pe care l-ar fi dorit. Trebuiau să se uite, dar Elayne îşi fixă privirea dincolo de cei doi bărbaţi, distingând doar mişcări vagi, până când, brusc, mişcarea încetini. Clipi şi se forţă să se uite. Bărbatul cu sânge pe piept făcea o paradă victorioasă, rânjind şi agitând o lamă de pe care picura sânge. Celălalt bărbat zăcea cu faţa în jos pe caldarâm, tuşind slab, la nici douăzeci de paşi de ea.

Elayne se mişcă instinctiv. Mica ei abilitate de a Tămădui era mai bună decât nimic când un om sângera lovit de moarte şi, la naiba cu ce credeau alţii despre Aes Sedai!, dar înainte de a face alt pas o altă femeie îngenunchease lângă bărbat. Ceva mai în vârstă decât Nynaeve, purta o rochie albastră cu o curea roşie, într-o stare ceva mai bună decât se putea vedea de obicei în Rahad. La început, crezu că este iubita bărbatului muribund, mai ales când învingătorul începu să devină serios. Nimeni nu încercă să plece; toţi urmăreau în tăcere cum femeia îl întoarse pe bărbat pe spate.

Elayne tresări căci, în loc să-i şteargă drăgăstoasă sângele de pe buze, femeia scoase o mână de ierburi şi le îndesă în grabă în gura bărbatului. Înainte să-şi retragă mâna, strălucirea ***saidarului*** o înconjură pe femeie şi aceasta începu să ţească pânzele Tămăduirii cu mult mai multă iscusinţă decât ar fi reuşit Elayne. Bărbatul se sufocă, scoţând mare parte din frunze afară, tremură, apoi rămase nemişcat, cu ochii pe jumătate deschişi în soare.

— Prea târziu, se pare, zise femeia întorcându-se către bărbatul zvelt. Baris, trebuie să-i spui soţiei lui Masic că i-ai ucis bărbatul.

— Da, Asra, răspunse Baris umil.

Asra se întoarse şi plecă fără să mai arunce vreo privire celor doi, iar mulţimea se deschise în faţa ei. Când trecu la câţiva paşi de Elayne şi Birgitte, Elayne observă două lucruri la ea. Primul era forţa ei; Elayne căută să-şi dea seama. S-ar fi aşteptat să aibă destulă, dar Asra avea atât de puţină, că nu ar fi fost lăsată niciodată să dea testul pentru a ajunge Aleasă. Probabil Tămăduirea era cel mai mare Talent al ei – poate singurul, căci era cu siguranţă o sălbatică – şi probabil avusese multe ocazii să şi-l exerseze. Poate chiar credea că acele ierburi erau necesare. Al doilea lucru pe care Elayne îl observă era chipul ei. Nu era bronzat, aşa cum presupusese la început. Asra era aproape sigur domani. Pe Lumină! Ce făcea o sălbatică domani în Rahad?

Elayne ar fi vrut să o urmărească pe femeie, dar Birgitte o trase într-o parte.

— Îţi cunosc privirea asta, Elayne, zise ea uitându-se cu grijă înjur, de parcă s-ar fi temut ca cineva să nu tragă cu urechea. Nu ştiu de ce vrei s-o urmăreşti pe femeia asta, dar se pare că aici este respectată. Opreşte-o şi s-ar putea să ne trezim cu mai multe cuţite scoase decât am putea noi opri.

Era un adevăr simplu, la fel ca şi faptul că nu se aflau acolo pentru sălbăticiuni domani.

Atingând braţul lui Birgitte, îi făcu semn către doi bărbaţi care tocmai dădeau colţul. In haina de satin cu dungi, Nalesean arăta exact ca un senior tairenian; încheiat până la gât, strălucea de sudoare la fel de mult ca barba dată cu ulei. Se uita urât la toţi cei care îndrăzneau să-i arunce o privire şi probabil că s-ar fi duelat până atunci dacă nu şi-ar fi mângâiat mânerul sabiei într-un mod care trăda dorinţa de a ucide pe cineva. Mat, pe de altă parte, nu era nici măcar încruntat. Călca leneş şi părea că ar fi putut să se simtă chiar bine dacă nu ar fi avut pe chip un aer

nemulţumit. Cu haina descheiată, pălăria trasă pe ceafă şi eşarfa în jurul gâtului, arăta de parcă s-ar fi târât prin taverne toată noaptea, lucru pe care probabil îl şi făcuse. Spre surpriza ei, îşi dădu seama că nu se mai gândise la el de zile întregi. Ar fi vrut să pună mâna pe ***ter angrealul*** său, dar vasul era infinit mai important.

— Nu m-am gândit până acum, murmură Birgitte, dar cred că Mat este mai periculos decât femeile alea două. Un N'Shar în Mameris. Mă întreb ce caută pe malul ăsta al Eldarului.

Elayne se uită lung la ea. Un ce, unde?

— Probabil au băut tot vinul de pe partea cealaltă. Serios, Birgitte, aş vrea să nu uiţi ce căutăm aici.

De data asta ***nu*** avea de gând să o mai roage.

După ce Mat şi Nalesean trecură agale pe lângă ele, Elayne şi-i scoase din minte şi începu să studieze strada. Ar fi minunat să găsească vasul astăzi. Şi pentru că data următoare trebuia să facă pereche cu Aviendha. Începea să o placă – în ciuda ideilor ei extrem de ciudate despre Rand şi ele; extrem de ciudate! —, dar avea tendinţa să le încurajeze pe femeile care erau nerăbdătoare să scoată cuţitul. Aviendha părea chiar dezamăgită că bărbaţii îşi plecau privirea când se uita urât la ei, în loc să scoată pumnalul, aşa cum ar fi făcut femeile!

— Aia, zise Elayne făcând un semn către o clădire.

Nynaeve nu putea avea dreptate despre cele cinci etaje. Sau putea? Elayne spera ca Egwene să fi găsit o soluţie.

Egwene aşteptă răbdătoare ca Logain să-şi termine de băut apa. Cortul lui nu mai era la fel de spaţios precum casa din Salidar, dar era totuşi printre cele mai mari din tabără. Trebuiau să încapă în el şi şase surori, care să menţină scutul în jurul lui Logain. Sugestia lui Egwene de a fi dezlegat stârnise un şoc şi aproape că fusese luată peste picior. Nimeni nu era dispus să o sprijine, mai ales acum, atât de repede după ce ridicase patru femei la rangul de Aes Sedai, fără testare şi fără Sceptrul

Legămintelor, şi probabil nu aveau să o facă niciodată. Siuan îi spusese că nu aveau să o sprijine în această privinţă. Tradiţia spunea şase, deşi, dacă i se redusese forţa la fel de mult ca lui Siuan şi lui Leane, oricare trei surori din tabără ar fi putut să menţină scutul, iar tradiţia spunea că acesta trebuia menţinut tot timpul, nu legat. Singura lampă din cort arunca o lumină şovăielnică.

— Dacă am înţeles bine, zise Logain după ce îşi puse jos cupa de cositor, vrei să ştii ce cred despre amnistia lui al'Thor?

Câteva surori se foiră pe scaune, poate fiindcă omisese să îi spună „Maică“ sau poate pentru că dispreţuiau subiectul.

— Vreau să ştiu ce gândeşti. Cu siguranţă ai o părere. Dacă ai fi cu el în Caemlyn, cu siguranţă ai primi un loc de cinste. Aici poţi fi domolit în orice zi. Acum. De şase ani ţii departe nebunia de tine, după cum zici. Ce şanse sunt ca un bărbat care se duce la el să se descurce la fel de bine?

— Chiar aveţi de gând să mă domoliţi iarăşi? întrebă încet, cu un ton rănit şi mânios. Am fost alături de voi. Am făcut tot ce mi-aţi cerut. M-am oferit să jur ce jurământ vreţi.

— Divanul va decide în curând. Unii ar prefera să te vadă mort într-un accident convenabil. Şi dacă Aes Sedai sunt cele care îţi vor spune povestea, toţi vor şti că e adevărată, căci Aes Sedai nu pot minţi. Dar nu cred că trebuie să te temi. Ne-ai servit prea bine ca să permit să ţi se facă rău. Şi, indiferent ce se întâmplă, ne poţi ajuta în continuare să pedepseşti Ajah Roşie, aşa cum îţi doreşti.

Logain se smuci, mârâind, iar ea îmbrăţişă într-o clipită ***saidarul,*** imobilizându-l cu fire de Aer. Surorile care îl despărţeau de Izvor se concentrau cu toată forţa – un alt obicei; trebuia să-ţi foloseşti toată puterea atunci când ţineai un scut în jurul unui bărbat –, dar unele dintre ele ar fi putut să-şi desfacă ţesăturile, îndreptând unele către el, dacă aveau impresia că vrea să îi facă rău. Nu voia să rişte să fie vătămat. Firele ei îl ţineau acolo îngenuncheat, dar nu părea să le ia în seamă.

— Vrei să ştii ce cred despre amnistia lui al'Thor? Aş vrea să fiu acum cu el! Arde-v-ar focul pe toate! Am făcut tot ce mi-aţi cerut! Arde-v-ar Lumina!

— Fii calm, jupâne Logain, zise Egwene, surprinsă ea însăşi de cât de calmă îi era vocea. Inima îi bătea repede, deşi nu din teamă faţă de el. Îţi jur, nu îţi voi face rău şi nici nu voi permite să ţi se facă rău de către cele care mă urmează, dacă reuşesc, atâta vreme cât nu te întorci împotriva noastră.

Furia îi dispăruse de pe faţă, înlocuită de o expresie pasivă. O mai asculta?

— Dar Divanul va face ceea ce va hotărî el. Te-ai calmat, acum? Bărbatul dădu din cap obosit, iar ea îşi desprinse ţesătura. El se prăbuşi la pământ, fără să se uite la ea.

— Voi veni să vorbim despre amnistie când o să ai mai mult control asupra ta. Poate într-o zi sau două.

Logain dădu iar din cap, scurt, neridicându-şi nici de această dată privirea către ea.

Când se strecură afară în lumina înserării, cei doi Străjeri care stăteau de pază îşi înclinară capetele în faţa ei. Cel puţin lor nu le păsa că avea optsprezece ani, o Aleasă ridicată la rang de Aes Sedai, deoarece fusese aleasă Amyrlin. Pentru Străjeri, o Aes Sedai era o Aes Sedai, iar Suprema Amyrlin era Suprema Amyrlin. Chiar şi aşa, nu scoase aerul din plămâni până nu fu suficient de departe astfel încât cei doi să nu o mai poată auzi.

Tabăra era destul de mare, prin pădure se întindeau corturi pentru sutele de Aes Sedai, pentru Alese, novice şi servitori, iar peste tot se puteau zări cotigi, căruţe şi cai. Mirosurile bucatelor pluteau greu în aer. Împrejur se întindeau focurile la care se gătea mâncare pentru oastea lui Gareth Bryne; cei mai mulţi oşteni aveau să doarmă pe jos, nu în corturi. Aşa-numita Oaste a Mâinii Roşii îşi făcuse tabăra la nici zece mile spre miazăzi; Talmanes nu lăsa niciodată distanţa să fie mai mare sau mai mică cu mai mult de o milă, şi asta de două sute de mile

încoace. Deja îşi îndepliniseră o parte a planurilor pe care le avea cu ei, aşa cum îi sugeraseră Siuan şi Leane.

Armata lui Gareth Bryne crescuse în cele şaisprezece zile de când plecaseră din Salidar. Două armate mărşăluind încet către miazănoapte prin Altara, în mod limpede neprietenoase una cu alta, atrăgeau atenţia. Nobilii năvăleau cu supuşii lor să se alieze cu oastea cea mai puternică. Adevărat, niciunul dintre acei seniori şi doamne nu ar fi depus jurămintele de credinţă dacă ar fi ştiut că nu avea să fie nicio mare bătălie pe pământurile lor. Şi mai era adevărat şi că, dacă ar fi avut de ales, oricare dintre ei ar fi plecat în clipa în care îşi dădea seama că ţinta lui Egwene era Tar Valonul, şi nu o armată de juraţi ai Dragonului. Dar ***făcuseră*** jurămintele, în faţa ***unei*** Supreme Amyrlin şi a unor Aes Sedai care spuneau că sunt Divanul Turnului, cu alte câteva sute de Aes Sedai martore. Să încalci un jurământ astfel făcut nu era un lucru tocmai înţelept, în plus, dacă totuşi capul lui Egwene avea să sfârşească într-o ţepuşă, decorând Tar Valonul, niciunul din ei nu credea că Elaida ar fi fost dispusă să uite jurămintele făcute de ei. Erau prinşi într-o alianţă din care nu aveau scăpare, dar astfel aveau să fie cei mai ferventi susţinători ai ei. Singurul mod de a scăpa vii era ca Egwene să îşi poarte etola în Turnul Alb.

Siuan şi Leane erau hotărâte să continue în acelaşi mod. Egwene nu era însă prea sigură. Dacă ar fi fost vreo cale de a o înlătura pe Elaida fără vărsare de sânge, şi-ar fi schimbat bucuroasă planurile. Nu credea totuşi să fie vreo alternativă.

După o cină frugală cu napi, carne de capră şi încă ceva nedefinit, Egwene se retrase în cortul ei. Nu era cel mai mare din tabără, dar era cu siguranţă cel mai mare care era ocupat de o singură persoană. Chesa era acolo, aşteptând să o ajute pe Egwene să se dezbrace, pălăvrăgind despre cum reuşise să cumpere cea mai fină ţesătură imaginabilă, de la servitoarea unei doamne altariene, un material din care se puteau face cele mai răcoroase veşminte de corp. Adeseori Egwene o lăsa pe

Chesa să doarmă cu ea în cort pentru a-i ţine companie, deşi păturile pe care dormea femeia nu erau la fel de comode ca salteaua din cortul ei. În seara aceea o expedie pe Chesa de îndată ce fu gata pentru culcare. A fi Amyrlin îi aducea anumite privilegii. Precum un întreg cort pentru servitoarea ei. Sau posibilitatea de a dormi singură, atunci când era necesar.

Egwene nu era suficient de obosită să adoarmă, dar asta nu era o problemă. Era uşor să se forţeze să alunece în somn, căci fusese antrenată de Vestitoarele-n vise Aiel. Păşi în ***Tel aran'rhiod…***

…şi se trezi stând în camera ce-i servise drept birou pentru puţină vreme în Turnul Mic. Masa şi scaunele erau tot acolo. Nu puteai lua cu tine mobila atunci când mărşăluiai alături de o armată. Orice loc părea gol în Lumea Viselor, dar cele ce erau cu adevărat goale se simţeau şi mai pustii. Deja Turnul Mic părea… pustiu.

Brusc îşi dădu seama că purta pe umeri etola Amyrlin. O făcu să dispară la timp. O clipă mai târziu, apărură Nynaeve şi Elayne, Nynaeve la fel de solidă ca şi ea, dar Elayne părea în ceaţă. Siuan fusese reticentă să se despartă de primul inel ***ter'angreal;*** fusese nevoită să-i ordone ferm. Elayne purta o rochie verde cu dantelă la mâneci şi la decolteul îngust, dar uimitor de adânc, care lăsa să se vadă un cuţitaş atârnat de un lanţ de aur, cu mânerul bătut în perle şi pietre roşii. Elayne obişnuia să îmbrăţişeze portul locului, imediat cum ajungea acolo. Nynaeve, ca de obicei, purta veşmintele aspre de lână, întunecate la culoare şi simple din Ţinutul celor Două Râuri.

— Succes? întrebă Egwene plină de speranţă.

— Încă nu, dar vom avea, zise Elayne atât de optimistă încât Egwene aproape se holbă la ea; probabil se străduise destul de mult să pară atât de convinsă.

— Sunt sigură că nu mai durează mult, spuse Nynaeve, părând chiar şi mai sigură de ea.

Probabil că le venea să se dea cu capul de pereţi.

Egwene oftă.

— Poate ar trebui să vă întoarceţi. Sunt sigură că puteţi găsi vasul în câteva zile, dar mă tot gândesc la poveştile alea.

Puteau să aibă grijă de ele însele. Era sigură de acest lucru şi ce gând minunat ar fi fost deasupra mormintelor lor. Siuan îi spusese că niciuna dintre poveşti nu fusese exagerată.

— Oh, nu, Egwene, protestă Nynaeve. Vasul este prea important. Ştii că e. O să fierbem cu toţii în suc propriu dacă nu îl găsim.

— Şi, în plus, adăugă Elayne, peste ce necazuri am putea da? Dormim în fiecare noapte în Palatul Tarasin, sper că nu ai uitat, şi dacă Tylin nu ne aranjează cearşafurile la culcare, tot este disponibilă să stăm de vorbă. Rochia ei era diferită acum, decolteul rămăsese, dar materialul era aspru şi folosit. Nynaeve purta o copie aproape identică, doar că pumnalul ei avea nu mai puţin de nouă sau zece mărgele de sticlă pe mâner. Nu prea erau haine potrivite pentru un palat. Mai rău, încerca să pară inocentă. Nynaeve nu ştia cum să facă asta.

Egwene o lăsă în pace. Vasul ***era*** important***, puteau*** avea grijă de ele însele şi ştia foarte bine că nu îl căutau în Palatul Tarasin. Aproape o lăsă în pace, mai exact.

— Te foloseşti de Mat, sper?

— Noi…

Brusc, Elayne îşi dădu seama ce rochie purta şi tresări. Părea că ceea ce o uimea cu adevărat era micul cuţit. Cu ochii cât cepele, înşfacă mânerul acestuia, acoperit cu o mulţime de mărgele roşii şi albe, roşie la faţă ca un rac. O clipă mai târziu, era din nou în rochia verde andorană.

Ciudat era că Nynaeve îşi dădu şi ea seama ce purta, doar o clipă mai târziu decât Elayne, şi reacţionă exact la fel. Exact la fel. Singura diferenţă era că Nynaeve se înroşise de două ori mai tare. Se schimbă în veşmintele din Două Râuri chiar înainte ca Elayne să apuce să-şi schimbe rochia. Dregându-şi glasul, Elayne spuse respirând greu:

— Mat este foarte folositor, sunt sigură, dar nu-l putem lăsa să ne stânjenească. Ştii cum este el. Dar poţi fi sigur că, dacă o să facem ceva periculos, o să-l punem pe el şi pe soldaţii lui să ne păzească îndeaproape.

Nynaeve stătea tăcută, cu o expresie acră. Oare îşi aducea aminte de ameninţarea lui Mat?

— Nynaeve, să nu-l sâcâi prea tare pe Mat, da?

— Egwene, nu îl sâcâie deloc, râse Elayne.

— Ăsta e adevărul, adăugă grăbită Nynaeve. Nu i-am spus nicio vorbă piezişă de când am ajuns la Ebou Dar.

Egwene dădu din cap neîncrezătoare. Putea afla cum stăteau lucrurile cu adevărat, dar ar fi trebuit să... Aruncă o privire în jos, să fie sigură că nu i-a reapărut etola, dar văzu doar o străfulgerare, pe care nici ea nu ar fi recunoscut-o.

— Egwene, zise Elayne, ai reuşit să vorbeşti cu Vestitoarele-n vise?

— Da, spuse Nynaeve, şi-au dat seama care e problema?

— Da, am reuşit, oftă Egwene. Nu ştiu nici ele.

Întâlnirea ciudată, petrecută cu două zile în urmă, începuse prin a-i găsi visele lui Bair. Apoi se întâlnise în Stânca din Tear cu Bair şi Melaine; Amys spusese că nu avea să o mai înveţe nimic pe Egwene, aşa că nu venise. La început Egwene se simţi ciudat. Nu se putea hotărî să le spună că este Aes Sedai, cu atât mai puţin Suprema Amyrlin, de teamă să nu creadă că minte iarăşi. Etola îi apăruse pe umeri. Şi mai era şi ***toh***-ul său către Melaine. Vorbi despre asta, gândindu-se câte mile va trebui să petreacă în şa a doua zi, dar Melaine era atât de încântată că urma să aibă două fiice – ridică în slăvi viziunile lui Min – şi o anunţă că nu avea niciun ***toh*** faţă de ea şi, în plus, avea să-şi numească una din fiice Egwene. Fusese singurul lucru plăcut într-o noapte enervantă, pierdută degeaba.

— Au spus, continuă ea, că nu au auzit niciodată ca cineva să încerce să folosească nevoia de două ori pentru a găsi din nou

ceva deja găsit. Bair a zis că probabil este ca şi cum ai încerca să mănânci acelaşi măr… de două ori.

Acelaşi ***moţai,*** spusese de fapt Bair; un ***moţai*** era un fel de vierme care putea fi găsit în Pustiu. Îl găsise dulce şi crocant – până în clipa în care aflase ce mâncase.

— Vrei să spui că pur şi simplu nu ne putem întoarce în camera aceea? oftă Elayne. Am sperat că poate am făcut noi ceva greşit. Asta e. O să-l găsim oricum.

Elayne ezită, iar rochia i se schimbă din nou, deşi nu părea să bage de seamă. Era tot un model andoran, dar roşie, cu Leii Albi ai Andorului pe mâneci şi pe piept. O rochie de regină, chiar fără Coroana Rozelor aşezată pe buclele roşu-aurii. O rochie de regină cu un decolteu ceva mai generos decât ar fi trebuit să poarte o regină a Andorului.

— Egwene, au spus ceva de Rand?

— Este în Cairhien, se pare că pierde vremea prin Palatul Soarelui. Egwene reuşi să nu tresară. Nici Bair, nici Melaine nu doriseră să vorbească deschis, dar Melaine bombănise întunecată despre Aes Sedai, iar Bair spusese că ar trebui bătute la intervale regulate. Lui Egwene îi era tare teamă că Merana reuşise cumva să facă o greşeală cât toate zilele. Bine măcar că amâna solia Elaidei; Egwene nu credea că el ştia cum să le facă faţă la fel de bine cum îşi imagina el.

— Perrin este cu el. Şi soţia lui Perrin! S-a căsătorit cu Faile!

Vestea aduse câteva exclamaţii pe buzele femeilor. Nynaeve era de părere că Faile era mult prea bună pentru el, dar zâmbea larg în timp ce vorbea; Elayne spuse că spera să fie fericiţi, dar părea că se îndoieşte că aveau să fie.

— Şi Loial este acolo. Şi Min. Mai lipseşte doar Mat şi noi trei.

— Egwene, vrei să transmiţi un… mesaj înţeleptelor pentru Min? întrebă Elayne muşcându-şi buza de jos. Spune-i… ezită, mestecându-şi buza, spune-i că sper că va ajunge să o îndrăgească pe Min la fel de mult ca şi mine. Ştiu că sună ciudat, râse ea, dar este o chestiune doar între noi.

Nynaeve se uită la Elayne la fel de ciudat ca şi Egwene.

— Ii voi transmite, desigur. Dar nu intenţionez să vorbesc cu ele prea curând.

Nici nu prea avea rost fiind erau atât de secretoase când venea vorba de Rand. Şi atât de ostile faţă de Aes Sedai.

— Oh, nicio problemă, zise repede Elayne. Nu este important. Ei bine, dacă nu putem folosi nevoia, trebuie să ne folosim picioarele, iar ale mele mă dor acum în Ebou Dar. Dacă nu te superi, mă voi întoarce în corpul meu să dorm de-adevăratelea.

— Ia-o înainte, spuse Nynaeve. Eu mai rămân puţin.

După ce Elayne dispăru, Nynaeve se întoarse către Egwene. Rochia i se schimbase, iar Egwene bănuia de ce. Era un albastru-pal, cu o croială joasă. Avea flori în păr şi panglici în cosiţă, de parcă ar fi fost gata de nuntă acasă, în ţinutul ei. Inima lui Egwene se strânse.

— Ai auzit ceva de Lan? întrebă în şoaptă Nynaeve.

— Nu, Nynaeve, nu am auzit. Îmi pare rău. Mi-aş dori să pot să-ţi dau altă veste. Ştiu că este în viaţă, Nynaeve. Ştiu că te iubeşte la fel de mult cum îl iubeşti şi tu.

— Sigur că trăieşte, spuse hotărâtă Nynaeve. Nu voi permite să i se întâmple ceva. Am de gând să fie al meu. Este al meu şi nu o să permit să fie mort.

Când Egwene se trezi, Siuan stătea lângă salteaua ei, o umbră în întuneric.

— S-a înfăptuit? întrebă Egwene.

Strălucirea ***saidarului*** o înconjură pe Siuan în timp ce urzea o ţesătură împotriva trasului cu urechea în jurul lor.

— Din cele şase surori care îşi încep paza la miezul nopţii, doar trei au Străjeri, iar aceştia vor rămâne afară. Li se va aduce ceai de mentă, cu un mic supliment pe care nu vor putea să îl simtă.

— Fac ceea ce trebuie? întrebă Elayne închizând ochii pentru o clipă.

— Mă întrebi pe ***mine?*** izbucni Siuan. Am făcut cum mi s-a ordonat, Maică. Mai degrabă aş sări într-un banc de ştiuci plecat la vânătoare decât să ajut un bărbat să scape, dacă ar fi după mine.

— O să-l domolească, Siuan.

Egwene mai vorbise cu ea, dar simţea nevoia să reia argumentele, pentru a se convinge singură că nu face o greşeală.

— Nici chiar Sheriam nu o mai ascultă pe Carlynia, iar Lelaine şi Romanda insistă. Fie să-l domolească, fie să facă ceea ce a sugerat Delana. Nu o să permit o crimă! Dacă nu putem judeca un om pentru a-l executa, nu avem niciun drept să ***aranjăm*** să fie omorât. Iar dacă Merana a greşit cumva cu Rand, e ca şi cum s-ar pune vreascuri uscate peste foc. Mi-ar plăcea să fiu sigură că se va duce la Rand în loc să fugă, Lumina ştie pe unde, făcând cine ştie ce. Cel puţin aşa va exista un fel de control asupra lui.

O auzi pe Siuan oftând în întuneric.

— Întotdeauna am crezut că etola cântăreşte la fel de mult ca trei bărbaţi, şopti Siuan. Suprema Amyrlin are puţine decizii uşoare de făcut, şi încă şi mai puţine de care poate fi sigură. Fă ceea ce trebuie şi plăteşte preţul dacă te înşeli. Şi uneori şi dacă ai dreptate.

— Mi se pare că vorba asta n-am mai auzit-o, râse Egwene încet; după un timp, veselia i se stinse. Ai grijă să nu rănească pe nimeni când pleacă, Siuan.

— Cum îţi e voia, Maică.

— E groaznic, murmură Nisao. Dacă se află, numai dezaprobarea singură va fi suficientă să te trimită în exil, Myrelle. Şi pe mine odată cu tine. Acum patru sute de ani poate că era ceva obişnuit, dar nimeni nu s-ar mai gândi la aşa ceva în zilele noastre. Unii ar spune că e o crimă.

Myrelle se bucura că luna coborâse pe cer. Întunericul îi ascundea rictusul. S-ar fi putut descurca singură cu Tămăduitul, dar Nisao studiase bolile minţii, lucruri pe care Puterea nu le putea atinge. Myrelle nu era sigură că era o boală, dar era dispusă să încerce orice. Nisao n-avea decât să spună ce poftea; Myrelle ştia bine că mai degrabă şi-ar fi tăiat o mână decât să dea cu piciorul şansei de a-şi adânci studiile.

Îl putea simţi în noapte, apropiindu-se. Cele două erau departe de corturi, departe de soldaţi, cu doar câţiva copaci în jurul lor. Îl simţise din momentul în care legătura trecuse la ea, crima pentru care se agita Nisao. Legătura unui Străjer trecând de la o soră la alta, fără aprobarea lui. Nisao avea totuşi dreptate. Trebuiau să păstreze secretul cât mai mult timp posibil. Myrelle îi putea simţi rănile, unele aproape vindecate, altele proaspete. Altele infectate foarte tare. Bărbatul nu ar fi păşit în lături să evite o luptă. Trebuia să vină la ea, la fel de inexorabil cum un bolovan desprins de pe munte trebuia să se rostogolească la vale. Un pas nu ar fi făcut să se dea din calea unei bătălii. Îi simţise călătoria în distanţă şi sânge; sângele lui. Peste Cairhien şi Andor, Murandi şi Altara, prin ţinuturi infestate cu rebeli şi pungaşi, bandiţi şi juraţi ai Dragonului, venind drept către ea ca o săgeată, făcându-şi loc cu sabia prin orice bărbat înarmat care îi stătea în cale. Nici măcar el nu putea face asta fără să fie rănit. Îi numără rănile în minte, minunându-se că mai era încă în viaţă.

Mai întâi ajunse la ea sunetul copitelor – un mers sigur şi liniştit –, abia apoi zări silueta armăsarului înalt în întuneric. Călăreţul părea şi el făcut din noapte. Probabil îşi purta mantia. Calul se opri la cincizeci de paşi de ea.

— Nu ar fi trebuit să-i trimiţi pe Nuhel şi Croi să mă găsească, zise călăreţul nevăzut cu o voce aspră. Aproape i-am omorât înainte de a vedea cine erau. Avar, poţi să ieşi din spatele copacului.

Undeva la dreapta, noaptea păru să se mişte. Avar îşi purta şi el pelerina şi nu s-ar fi aşteptat să fie văzut.

— Asta e o nebunie, murmură Nisao.

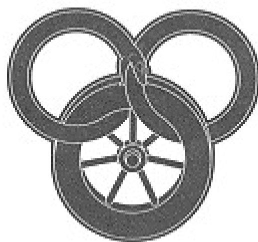
— Taci! şuieră Myrelle, apoi strigă cu voce tare. Vino la mine.

Calul nu se mişcă. Un câine de vânătoare care îşi jelea stăpâna nu avea să vină de bunăvoie la noua stăpână. Ţesu cu delicateţe Spirit, atingându-i acea parte care purta legătura către ea; trebuia să fie delicată, altfel ar fi fost conştient de atingere, şi doar Creatorul putea şti ce se putea întâmpla.

— Vino la mine.

De această dată calul începu să înainteze, iar bărbatul sări din şa pentru a străbate pe jos ultimii paşi, un bărbat înalt, căruia umbrele lunii îi desenau un chip cioplit în piatră. Apoi se opri în faţa ei, privind în jos către ea. Iar în ochii reci şi albaştri ai lui Lan Mandragoran, văzu moarte. Să o ajute Lumina! Cum avea oare să îl ţină în viaţă suficient de mult timp?

CAPITOLUL 53

Sărbătoarea Luminilor

PERRIN ERA DUS LA DISPERARE DE OAMENII CARE DANSAU pe străzile Cairhienului; era aproape imposibil să se strecoare printre ei. Un lanţ de dansatori şerpuia pe lângă el, unduindu-se în spatele unui ins cu nasul mare, fără cămaşă, care cânta la fluier; ultima era o femeie mică şi plinuţă râzând veselă, care îşi luă o mână de pe talia bărbatului din faţa ei, încercând să-l tragă pe Perrin după ea. El clătină din cap, şi fie că pe femeie o speriară ochii lui galbeni, fie chipul său, la fel de întunecat precum ceea ce simţea, căci îi dispăru veselia, lăsându-se purtată de lanţul de oameni, uitându-se pe furiş la el peste umăr, până când mulţimea o ascunse. O femeie încărunţită, încă frumoasă, cu dungi colorate până în talia rochiei de mătase de culoare închisă îşi aruncă braţele subţiri în jurul gâtului lui Perrin, întinzându-şi gura pofticioasă spre el. Rămase uimită când o ridică delicat în braţe, dând-o la o parte din calea lui. Un grup de bărbaţi şi femei de vârsta lui, dănţuind pe muzica tamburelor, dădu peste

el, râzând veseli şi trăgându-l de haină. Îi ignorară clătinatul din cap până când îl împinse tare pe unul dintre bărbaţi, mârâind la ceilalţi ca un lup. Pentru o clipă râsul lor dispăru, rămânând uimiţi, apoi, continuară să facă zarvă, imitându-i mârâitul, înainte de a dispărea în mulţimea dezlănţuită.

Era prima zi a Sărbătorii Luminilor, cea mai scurtă zi din an, iar oraşul sărbătorea într-un mod pe care Perrin nu şi l-ar fi imaginat niciodată. Dansau şi ei, în Ţinutul celor Două Râuri, dar asta…! Oamenii Cairhienului păreau hotărâţi să îşi scoată pârleala în cele două zile de festival pentru un an întreg în care se comportau cuviincios. Buna-cuviinţă se dusese pe apa sâmbetei, odată cu toate barierele dintre nobili şi oamenii de rând, cel puţin în public. Femei transpirate cu veşminte simple de lână îi trăgeau la dans pe bărbaţii îmbrăcaţi în mătăsuri cu dungi de culoare până la brâu; bărbaţi în surtuce de căruţaşi sau grăjdari învârteau la dans femei cu rochii scumpe, cu dungi de culoare până la talie. Bărbaţi goi până la brâu îşi turnau vin în cap şi peste toţi cei din preajma lor. Se părea că oricare bărbat putea săruta oricare femeie, oricare femeie putea săruta oricare bărbat, şi o făceau cu mare plăcere oriunde s-ar fi uitat Perrin. Încercă să nu se holbeze la ei. Unele nobile cu cârlionţii aranjaţi în turnuri elaborate erau goale până la brâu sub pelerinele subţiri, pe care nu făceau niciun efort să le ţină închise. Printre oamenii de rând, puţine dintre femeile care îşi abandonaseră bluzele făceau vreun efort să se acopere cu ceva în afară de plete, adesea prea scurte pentru a acoperi ceva; îşi turnau vin peste ele şi peste cei din jur, la fel de sălbatice ca bărbaţii. Hohotele zgomotoase se amestecau cu o mie de melodii ce izvorau din fluiere, tobe şi comuri, ţitere, timpanoane şi scripci.

Dacă ar fi văzut aşa ceva, Cercul Femeilor din Emond’s Field ar fi avut o criză de isterie, iar Sfatul satului şi-ar fi înghiţit limbile făcând apoplexie, dar dezmăţul din jurul său era doar un mic discomfort care se adăuga iritării lui Perrin. Câteva ore, spusese Nandera, dar Rand dispăruse de şase zile. Min fie

plecase cu el, fie stătea cu Aielii. Nimeni nu părea să ştie nimic. Înţeleptele, cu excepţia uneia numite Sorilea, erau la fel de evazive ca nişte Aes Sedai când reuşea să le încolţească; Sorilea îi trântise în faţă să-şi vadă de nevasta lui şi să nu-şi vâre nasul în treburi care nu-i priveau pe cei din ţinuturile umede. Nu avea idee cum aflase de necazurile dintre el şi nevasta lui, dar nici nu-i păsa. În fiecare zi simţea tot mai puternic că Rand avea nevoie de el, ca o mâncărime de piele. Acum se întorcea de la şcoala lui Rand, făcuse o ultimă încercare, dar şi acolo toţi erau ocupaţi să bea, să danseze şi să-şi facă de cap ca tot restul Cairhienului. Îi spuseseră că o femeie numită Idrien era conducătoarea şcolii, dar, după ce reuşi să o găsească, cu ceva greutate şi multă jenă, întrerupând-o dintr-un sărut cu un tânăr care ar fi putut să-i fie fiu, tot ce putuse să-i spună era că poate un bărbat numit Fel ştia ceva, iar pe acesta îl găsi dansând cu trei fete care ar fi putut să-i fie nepoate. Cu toate trei deodată. Fel nu părea să-şi aducă aminte cum îl cheamă, şi nu era poate de mirare în acele circumstanţe. Arde-l-ar focul pe Rand! Plecase fără să spună o vorbă, când ştia foarte bine de viziunile lui Min şi că avea să aibă nevoie de el cu disperare. Chiar şi Aes Sedai se săturaseră, se pare. Perrin aflase în acea dimineaţă că plecaseră de trei zile spre Tar Valon, spunând că nu avea niciun rost să mai rămână. Ce plănuia Rand? Mâncărimea îl făcea pe Perrin să-şi dorească să muşte ceva.

Când ajunse la Palatul Soarelui, văzu că fiecare lampă era aprinsă, iar lumânări arzânde fuseseră puse peste tot; coridoarele străluceau ca nişte pietre preţioase în soare. Şi în Ţinutul celor Două Râuri fiecare casă era luminată, cu toate lămpile şi lumânările disponibile, până la răsăritul celei de-a doua zile. Cei mai mulţi dintre servitorii Palatului erau în stradă, iar cei care rămăseseră păreau să râdă, să cânte şi să danseze în aceeaşi măsură în care lucrau. Chiar şi aici erau femei dezgolite până la brâu, de la feţişoare care nici nu ar fi avut dreptul să-şi împletească părul în coadă în Ţinutul celor Două

Râuri până la bunicuţe cu părul alb. Aielii de pe coridoare păreau dezgustaţi atunci când le observau, ceea ce nu se întâmpla foarte des. Mai ales Fecioarele păreau furioase, deşi Perrin bănuia că nu din pricina femeilor dezgolite; Fecioarele erau ca nişte pisici furioase din ziua în care Rand dispăruse.

Perrin străbătu coridoarele cu paşi mari, fără să se mai ferească de data asta. Aproape că voia să dea peste Berelain. Îşi imagină o clipă cum o ia de gât cu dinţii şi o scutură până fuge cu coada între picioare. Din fericire, poate, ajunse în camera lui fără să dea peste ea.

Faile aproape îşi ridică privirea de la tabla de joc atunci când intră, Perrin era sigur de asta. Degaja încă un miros de gelozie, dar nu acesta era cel mai puternic; mânia era mai ascuţită, deşi s-ar fi putut şi mai rău. Cel mai puternic miros era unul greu, agal, despre care îşi dădu seama că era dezamăgire. De ce era dezamăgită de el? Dacă ar fi spus un singur cuvânt care să arate că vrea să se întoarcă la cum erau lucrurile înainte, s-ar fi aruncat în genunchi în faţa ei, gata să accepte orice vină pe care ar fi vrut să i-o pună pe umeri. Dar tot ce făcu ea fu să mute o piesă, murmurând:

— Este rândul tău, Loial. Loial?

Smocurile urechilor lui Loial tresăriră neliniştite, iar sprâncenele i se lăsară în jos. Poate că Ogierii nu aveau un simţ dezvoltat al mirosului – nu mai bun decât al lui Faile, să zicem –, dar puteau simţi starea de spirit a cuiva chiar şi atunci când un om nu şi-ar fi dat seama de nimic. Când Perrin şi Faile erau în aceeaşi cameră, Loial arăta de parcă îi venea să plângă. Acum oftă uşor, precum vântul printr-o peşteră, punând o piatră albă în locul unde putea începe să captureze mare parte dintre pietrele lui Faile, dacă nu observa, dar probabil aceasta avea să bage de seamă; ea şi Loial erau jucători cu forţe egale, mult mai buni decât Perrin.

Sulin ieşi din dormitor, încruntându-se la Faile şi la Perrin. Mirosul ei îi aducea aminte de cel al unei lupoaice care se

săturase ca puii să-i roadă coada în joacă. Şi mai mirosea a îngrijorare. Şi, ciudat, a frică. Deci, nu putea înţelege de ce i se părea ciudat ca servitoarea cu părul alb să miroasă a teamă – chiar şi una cu chipul brăzdat de cicatrici şi riduri.

Pescuind o carte cu coperte de piele, lucrate în aur, Perrin se afundă într-un scaun, deschizând volumul la întâmplare. Dar nu se apucă de citit, nici nu văzuse ce carte luase în mâini. Trase adânc aer în piept, încercând să o simtă doar pe Faile. Dezamăgire, furie, gelozie, dar, sub toate astea, chiar sub mirosul slab de săpun de ierburi, era ea. Perrin îi trase în nări mirosul cu nesaţ. Un singur cuvânt; atât trebuia ea să spună.

Când se auzi o bătaie în uşă, Sulin ieşi cu paşi mari din dormitor, fluturându-şi fusta roşu cu alb şi uitându-se la Perrin, Loial şi Faile de parcă se întreba de ce nu răspunsese unul din ei. Se strâmbă dispreţuitoare când îl văzu pe Dobraine – părea să facă asta din ce în ce mai des de când dispăruse Rand –, dar apoi trase adânc aer în piept de parcă şi-ar fi adunat puterile, forţându-se vizibil să arboreze un aer blând. Reverenţa ei adâncă ar fi fost potrivită pentru un rege căruia îi plăcea să fie şi călău, căci rămase aşa, cu capul aproape de podea. Brusc, începu să tremure. Mirosul furiei se topi şi chiar şi îngrijorarea fu copleşită de un miros ca o mie de aşchii fine. Perrin mai simţise mirosul ruşinii ei, dar de data asta ai fi zis că este gata să moară din cauza ei. Se mai simţea şi mirosul amar pe care femeile îl răspândeau când erau gata să plângă.

Desigur, Dobraine nu-i aruncă nici măcar o privire. Ochii lui adânci îl studiară pe Perrin, cu chipul sobru, chiar sumbru, sub fruntea rasă şi dată cu pudră. Dobraine nu mirosea deloc a băutură şi nici nu părea că ar fi dansat. Singura dată când Perrin îl mai întâlnise, avusese impresia că bărbatul mirosea a prudenţă; nu a teamă, ci ca şi cum s-ar fi plimbat printr-o pădure plină cu şerpi veninoşi. Mirosul era în acea zi de zece ori mai puternic.

— Lumina fie cu tine, Senior Aybara! zise Dobraine, înclinându-şi capul. Pot vorbi singur cu tine?

Perrin aşeză cartea pe podea, lângă scaun, făcându-i semn să se aşeze pe scaunul din faţa lui.

— Lumina să te scalde, Seniore Dobraine! Dacă omul voia să se formalizeze, Perrin putea face şi el asta. Dar erau nişte limite.

— Tot ce vrei să-mi spui, soţia mea poate auzi. Nu am secrete faţă de ea. Iar Loial este prietenul meu.

Putea simţi privirea lui Faile. Brusc, mirosul ***ei*** fu covârşitor. Perrin asocia mirosul acela cu faptul că îl iubea; când era tandră sau când îl copleşea cu sărutări, aroma ei îl răscolea. Se gândi să-i spună lui Dobraine să plece – şi lui Loial, şi lui Sulin; dacă Faile mirosea astfel, cu siguranţă putea să îndrepte cumva lucrurile –, dar carhianul se aşezase deja.

— Un bărbat cu o soţie în care poate avea încredere este mai fericit de soartă decât unul acoperit de aur, zise el, aruncând totuşi o privire scurtă către Faile. Astăzi Cairhienul a fost lovit de două nenorociri. În această dimineaţă, Seniorul Maringil a fost găsit mort în pat, otrăvit se pare. Iar cu puţin timp în urmă, înaltul Senior Meila a căzut victimă sabiei unui mercenar, în plină stradă. Foarte ciudat să se întâmple aşa ceva în timpul Festivalului Luminilor.

— De ce îmi spui toate acestea? întrebă Perrin încet.

Dobraine îşi desfăcu mâinile.

— Eşti prietenul Seniorului Dragon, iar el nu este aici, spuse, apoi ezită un timp, vorbind de parcă îi scotea cineva vorbele cu cleştele. Seara trecută, Colavaere a luat cina cu o serie de musafiri din Case mai mici. Daganred, Chuliandred, Annallin, Osiellin şi alţii. Lipsiţi de importanţă, dar numeroşi. Au vorbit să se alieze cu Casa Saighan şi să o sprijine pe Colavaere pentru a ajunge pe Tronul Leului. Nici măcar nu au încercat să ţină secretă întâlnirea.

Bărbatul tăcu iarăşi, măsurându-l pe Perrin de sus pânăjos. Indiferent ce văzu, se simţi obligat să mai adauge o mică explicaţie:

— Iar acest lucru este ciudat, pentru că atât Maringil, cât şi Meilan şi-ar fi dorit tronul pentru ei înşişi, iar dacă ar fi aflat de întâlnire ar fi sufocat-o cu propriile perne.

În cele din urmă, Perrin înţelese, deşi nu vedea de ce bărbatul vorbea cu atâtea ocolişuri. Şi-ar fi dorit ca Faile să spună ceva; era mult mai pricepută la aceste lucruri decât era el. O văzu cu coada ochiului, aplecată peste tabla de joc, uitându-se pe furiş la el.

— Dacă Colavaere a comis o crimă, Seniore Dobraine, ar trebui să te duci la... la Rhuarc.

Voise să spună Berelain, dar simţise mirosul geloziei lui Faile crescând chiar înainte să rostească numele femeii.

— Sălbaticul Aiel? pufni Dobraine. Mai bine la Berelain, deşi nici aşa nu ar fi cu mult mai bine. Trebuie să recunosc că muierea aia ştie să conducă un oraş, dar are impresia că în fiecare zi este Festivalul Luminilor. Colavaere o să o taie în bucăţi şi o s-o prepare cu ardei. Tu eşti prietenul Dragonului Renăscut. Colavaere... de data asta se opri brusc, dându-şi şi el seama într-un final că Berelain intrase în cameră fără să bată la uşă, cărând ceva lung şi subţire înfăşurat într-o pătură.

Perrin auzise zgomotul clanţei, dar la vederea ei, cu sânii pe jumătate dezgoliţi, fu cuprins de o furie care îi alungă orice alt gând. Femeia venise ***aici,*** să continue să flirteze în faţa ***soţiei*** lui? Mânia îl ridică în picioare şi îl făcu să îşi lovească palmele unele de altele cu un zgomot de tunet.

— Afară! Afară, femeie! Afară, acum! Sau o să te arunc eu afară de o să te duci de-a berbeleacul!

Berelain tresări atât de tare că scăpă din braţe pachetul, făcând un pas înapoi cu ochii mari, dar nu ieşi. Perrin îşi dădu seama că toată lumea se uita la el. Chipul lui Dobraine rămase impasibil, dar degaja un miros de stupefacţie, ca un stâlp înalt

de piatră în mijlocul unei câmpii. Urechile lui Loial erau ridicate drept, iar falca îi căzuse în piept. Iar Faile, cu acel zâmbet rece… Perrin nu înţelegea. Se aşteptase să simtă valuri de gelozie, cu Berelain acolo în cameră, dar de ce mirosea atât de puternic a femeie rănită?

Brusc, Perrin văzu ce-i căzuse lui Berelain din braţe. Pătura dezvelise sabia lui Rand şi centura cu catarama Dragonului. Ar fi putut Rand să le lase în urmă? Lui Perrin îi plăcea să se gândească pe îndelete; atunci când te grăbeai, puteai răni pe cineva fără să vrei. Dar sabia aceea căzuse ca o lovitură de fulger. Să te grăbeşti era o prostie în munca la fierărie şi nu puteai face decât lucruri de mântuială, dar lui Perrin i se zbârli părul de pe ceafă şi un mârâit gros îi ţâşni din gât.

— L-au luat! ţipă brusc Sulin, cutremurător. Cu capul dat pe spate, cu ochii strânşi, gemea la tavan, iar sunetul vocii ei era suficient să-l facă să tremure pe Perrin.

— Aes Sedai l-au luat pe fratele dintâi!

Avea obrajii scăldaţi în lacrimi.

— Fii calmă, femeie, spuse Berelain fermă. Du-te în camera cealaltă şi fii calmă. Nu puteam lăsa să se afle… zise către Perrin şi Dobraine.

— Nu mă recunoşti, izbucni sălbatică Sulin, cu rochia asta şi cu părul mare. Mai vorbeşte o dată cu mine ca şi cum nu aş fi aici şi o să primeşti ce ţi-a dat Rhuarc în Stânca din Tear şi ar fi trebuit să o tot facă de-atunci.

Perrin schimbă priviri nedumerite cu Dobraine şi Loial, chiar înainte ca Faile să-şi ferească privirea. Pe de altă parte, Berelain păli, devenind apoi stacojie; mirosea a umilinţă.

Sulin se duse repede la uşă, dând-o de perete înainte ca cineva să poată scoate o vorbă; Dobraine deschise gura să zică ceva, dar o tânără Fecioară cu părul blond, care trecea pe coridor, rânji amuzată la ea.

— Şterge-ţi rânjetul de pe faţă! Luane, izbucni Sulin. Mâinile păreau că i se mişcă, dar din încăpere nu se putea vedea clar. Luane îşi schimbă expresia.

— Spune-i Nanderei să vină imediat aici. Şi lui Rhuarc. Şi adu-mi un ***cadin'sor*** şi foarfeci să-mi tai părul. Fugi, femeie! Eşti ***Far Dareis Mai*** sau ***Shae en M'taal?***

Fecioara ţâşni pe coridor, iar Sulin se întoarse dând din cap mulţumită, trântind uşa în spatele ei. Faile se holba la ea.

— Soarta e cu noi, gemu Dobraine. Nu le-a spus Aielilor nimic; cred că femeia e nebună. O să hotărâm ce le spunem când vin după ce o legăm fedeleş.

Când se îndreptă către ea, scoţând chiar o eşarfă verde din buzunar, Perrin îl prinse de mână.

— Ea este Aiel, Dobraine, zise Berelain. O Fecioară a Suliţei. Nu am înţeles de ce poartă livrea.

Surprinzător, Berelain fu cea care primi o privire ameninţătoare de la Sulin. Perrin răsuflă uşor. Şi el care voise să o protejeze pe femeia cu părul alb de Dobraine. Cairhianul se uită întrebător la el, ridicând un pic mâna în care ţinea eşarfa; se părea că nu renunţase la ideea de a o lega fedeleş. Perrin păşi între cei doi, ridicând sabia lui Rand.

— Vreau să fiu sigur.

Brusc, realiză că era foarte aproape de Berelain. Aceasta se uită neliniştită către Sulin şi se apropie de el de parcă i-ar fi căutat protecţia, dar mirosea a hotărâre, nu a nelinişte; mirosea ca un vânător.

— Nu-mi place să trag concluzii pripite, zise el mergând către scaunul lui Faile; nu se grăbea, era doar un bărbat care se ducea să stea lângă nevasta lui. Sabia nu dovedeşte nimic.

Faile se ridică, uitându-se la tabla de joc peste umărul lui Loial, mai aproape de cotul lui. Berelain se mişcă şi ea, mai aproape de el; încă îi mai arunca priviri înfricoşate lui Sulin, deşi nu avea nici urmă de miros de teamă. El se mişcă după Faile, ca din întâmplare.

— Rand a spus că trei Aes Sedai nu-i pot face rău dacă e atent, zise în timp de Faile înconjură masa şi se aşeză din nou în scaun. Am înţeles că nu a lăsat niciodată mai mult de trei să se apropie de el; Berelain cerşea milă din priviri, uitându-se speriată la Sulin. Am înţeles că doar trei au venit aici în ziua în care el a plecat.

Se duse după Faile, ceva mai repede. Ea se ridică din scaun, ducându-se iarăşi lângă Loial. Loial avea capul în mâini, gemând încet, pentru un Ogier. Berelain se ţinu după Perrin, cu ochii mari, însăşi imaginea femeii care caută protecţie. Pe Lumină, părea hotărâtă!

Întorcându-se pe călcâie cu faţa către ea, Perrin o împunse cu un deget suficient de tare să o facă să geamă.

— Opreşte-te imediat! zise retrăgându-şi brusc mâna ca arsă când realiză unde avea degetele. Reuşi să-şi păstreze o voce dură.

— Opreşte-te imediat!

Perrin se dădu înapoi, uitându-se atât de urât la ea, că ar fi putut să crape un zid de piatră. Putea înţelege de ce încă simţea în nări mirosul geloziei lui Faile, dar de ce, de ce, în numele Luminii, mirosea şi mai rănită ca înainte?

— Puţin bărbaţi mă pot face să îi ascult, râse Berelain încetişor, dar cred că tu eşti unul dintre ei; continuă, devenind serioasă. Am fost să caut prin camerele Seniorului Dragon, pentru că îmi era teamă. Toată lumea ştie că femeile Aes Sedai au venit să-l escorteze la Tar Valon şi nu am putut înţelege cum de au renunţat. Eu am primit cel puţin zece vizite de la diferite surori, să mă sfătuiască ce să fac atunci când ele se vor întoarce la Tar Valon cu el. Păreau foarte sigure că aşa se va întâmpla.

Femeia ezită să continue şi, deşi nu se uita la Faile, Perrin avea impresia că se gândeşte dacă să vorbească cu ea de faţă. Şi de faţă cu Dobraine, dar mai ales cu Faile. Mirosul de vânător rebeni.

— Am impresia că ar trebui să mă întorc la Mayene, altfel s-ar putea să plec de aici sub escortă.

Sulin mormăi ceva sub bărbie, dar urechile lui Perrin o auziră clar.

— Rhuarc este un prost. Dacă într-adevăr ar fi fiica lui, nu ar mai avea timp de nimic altceva decât să o bată.

— Zece? spuse Dobraine. Eu am primit doar o vizită şi mi s-a părut că Aes Sedai e dezamăgită când i-am spus clar că i-am jurat credinţă Seniorului Dragon. Colavaere este cheia. Ştie la fel de bine ca oricine că Seniorul Dragon vrea să-i dea tronul lui Elayne Trakand, se strâmbă el. Elayne Damodred ar fi trebuit să o cheme. Taringail ar fi trebuit să insiste ca Morgase să se mărite cu cineva din casa Damodred, nu Trakand; ar fi avut suficientă nevoie de el ca să facă asta. In fine, Elayne Trakand sau Elayne Damodred are mai multe drepturi să primească tronul decât oricine, mult mai multe decât Colavaere, dar sunt convins că Colavaere a pus să fie omorâţi Maringil şi Meilan ca să-şi deschidă drumul către tron. Nu ar fi îndrăznit niciodată să facă aşa ceva dacă socotea că Seniorul Dragon avea să se mai întoarcă.

— Deci, ăsta era motivul, zise Berelain încruntându-se vexată. Am dovada că a pus un servitor să toarne otravă în vinul lui Maringil – a fost neglijentă, iar eu am adus doi prinzători de hoţi foarte pricepuţi –, dar nu ştiam de ce, spuse înclinându-şi capul în faţa privirii admiratoare a lui Dobraine. Pentru asta va atârna în ştreang. Dacă mai avem vreo cale să-l aducem înapoi pe Seniorul Dragon. Dacă nu, mi-e teamă că va trebui să luptăm să rămânem în viaţă.

— O să-l aduc înapoi, mârâi Perrin încleştându-şi mâna pe teaca sabiei. Dannil şi ceilalţi din Ţinutul celor Două Râuri erau probabil la jumătatea drumului, întârziaţi din cauza căruţelor. Dar mai avea lupii.

— Şi dacă va trebui să plec singur, o să-l aduc înapoi.

— Nu singur, spuse Loial întunecat. Niciodată singur, atâta vreme cât eu sunt aici.

Brusc, urechile i se mişcară de ruşine; întotdeauna se simţea stânjenit când cineva îl considera curajos.

— Până la urmă, cartea mea nu o să se termine foarte bine dacă Rand va fi închis în Turn. Şi nu pot scrie despre salvarea lui dacă nu sunt acolo.

— Nu veţi fi singuri, Ogierule, zise Dobraine. Până mâine adun cinci sute de oameni în care pot avea încredere. Nu ştiu ce putem face împotriva a şase Aes Sedai, dar eu îmi ţin jurămintele. Dar câtă încredere putem avea în sălbatici? întrebă, mângâind cu degetele eşarfa.

— Câtă încredere putem avea în ucigaşii-de-copaci? întrebă Sorilea cu o voce dură, intrând în cameră. Rhuarc era cu ea, mirosind posomorât, şi Amys, cu chipul prea tânăr încadrat nepotrivit de părul alb, şi Nandera, degajând mirosul unei furii ucigaşe, cărând o legătură cenuşie cu verde şi brun.

— Ştiţi? întrebă uimit Perrin.

Nandera aruncă legătura către Sulin.

— Toh-ul tău a fost împlinit de mult timp. Aproape patru săptămâni şi jumătate, o întreagă lună şi jumătate. Chiar şi ***gai'shain*** spun că eşti prea mândră.

Cele două femei dispărură în dormitor. Un miros de iritare venise dinspre Faile de îndată ce Perrin vorbise.

— Vorbitul prin semne al Fecioarelor, murmură ea, prea încet pentru ca altcineva decât el să o poată auzi. Errin îi aruncă o privire recunoscătoare, dar ea părea concentrată la tabla de joc. De ce nu lua şi ea parte? Dădea sfaturi bune şi ar fi fost recunoscător să afle ce gândeşte. Ea mută o piatră şi se încruntă la Loial, care era atent la ceilalţi. Încercând să nu ofteze, Perrin zise:

— Nu-mi pasă cine are încredere în cine. Rhuarc, eşti gata săţi trimiţi luptătorii Aiel împotriva Aes Sedai? Sunt şase. Dar o sută de mii de Aieli cred că o să le dea de furcă.

Numărul pe care-l spusese îl făcu să clipească – zece mii de oameni erau o oaste frumuşică –, dar atâţia spusese Rhuarc că are, iar Perrin îl crezuse după ce văzuse cu ochii lui tabăra de pe dealuri. Spre surprinderea sa, Rhuarc mirosea ezitant.

— Nu este posibil să trimit atât de mulţi, zise el făcând o pauză înainte de a continua. În această dimineaţă s-au întors iscoadele. Shaido vin în forţă din Piscul Dragonului, către inima Cairhienului. Aş avea poate suficienţi luptători să-i opresc – se pare că nu vin chiar toţi –, dar, dacă mut atât de multe suliţe din acest ţinut, tot ce am realizat aici se va duce de râpă. În cel mai bun caz, Shaido vor jefui oraşul cu mult înainte să ne întoarcem. Cine ştie cât de mulţi vor veni înainte, şi poate se vor duce şi către alte ţinuturi, şi câţi dintre ei nu se vor strecura pretinzând că sunt ***gai'shain?***

Un miros puternic de dispreţ pluti dinspre el, dar Perrin nu înţelegea nimic. Ce mai conta cât teritoriu trebuia recucerit – sau câţi oameni vor muri, gândi cu durere – atâta vreme cât Rand, Dragonul Renăscut, urma să fie prizonier în Tar Valon?

Sorilea îl studia pe Perrin. Adeseori privirea înţeleptelor îl făcea pe Perrin să se simtă ca în faţa unor Aes Sedai, măsurat şi cântărit. Sorilea îl făcea să se simtă ca un plug stricat ce era desfăcut, iar fiecare şurub analizat să vadă dacă trebuia înlocuit sau reparat.

— Spune-i totul, Rhuarc, zise ea dur, punându-i mâna pe braţ. Are dreptul să ştie, răcoarea sufletului meu. Este aproape-fratele lui Rand al'Thor, adăugă cu o voce blândă, mirosind totuşi a hotărâre.

Rhuarc îi aruncă o privirea grea, iar Dobraine se uită dispreţuitor. Într-un final, bărbatul se îndreptă de spate.

— Pot lua doar Fecioarele şi pe ***siswai'aman,*** zise cu un ton şi cu un miros care indicau că mai degrabă şi-ar fi pierdut un braţ decât să trebuiască să spună acele cuvinte. Prea mulţi dintre ceilalţi nu vor dansa dansul suliţelor cu Aes Sedai.

Buzele lui Dobraine se strâmbară cu dispreţ.

— Câţi cairhieni vor lupta cu Aes Sedai? întrebă încet Perrin. Şase Aes Sedai, şi nu avem nimic decât oţel împotriva lor.

Câte Fecioare şi câţi sis… ce naiba or fi fost, putea strânge Rhuarc? Nu conta; se putea întotdeauna bizui pe lupi. Câţi lupi aveau să moară?

— Eu voi lupta, Seniore Aybara, zise băţos Dobraine, ştergându-şi dispreţul de pe chip. Eu şi cei cinci sute ai mei, chiar dacă ar fi şaizeci de Aes Sedai.

Sorilea hohoti scurt, cu o voce uscată.

— Nu-ţi fie teamă de Aes Sedai, ucigaşule-de-copaci.

Brusc, stupefiant, în faţa ei dansa o mică flacără. Putea conduce Puterea!

Femeia lăsa flacăra să se stingă şi începură să plănuiască, dar rămase în gândurile lui Perrin. Mică şi tremurătoare, flacăra fusese o declaraţie de război mai puternică decât o mie de trompete, un război până la moarte.

— Dacă vei coopera, zise Galina pe un ton banal, îţi vei face viaţa mai uşoară.

Fata se uită la ea cu încăpăţânare, foindu-se pe scaun. Transpira abundent, deşi nu purta haină. Cortul era fierbinte; Galina uita uneori pur şi simplu de temperatură. Se întrebă, şi nu era pentru prima dată, ce era cu această Min sau Elmindreda, sau cum s-o fi chemând de fapt. Prima dată când o văzuse Galina purta veşminte de băiat şi era în compania lui Nynaeve al'Meara şi a lui Egwene al'Vere. Şi a lui Elayne Trakand, dar celelalte două femei erau cele legate de al'Thor. A doua oară, întruchipase exact genul de femeie pe care Galina o ura cel mai mult, o mironosiţă înzorzonată, dar fusese sub protecţia lui Siuan Sanche, aşa că nu mai contase oricum. Galina nu-şi putea imagina ce fusese în capul Elaidei să o lase să plece din Turn. Dar poate că nu avea să i-o predea imediat Elaidei. Dacă o folosea pe fată cum trebuie în Turn, ar fi putut să o prindă pe Elaida în plasă ca pe o vrabie. Căci, cu tot ce făcea

Alviarin, Elaida devenise una dintre acele Suprem înscăunate puternice, care hotărau totul cu o mână de fier; dacă o punea într-o colivie, cu siguranţă poziţia lui Alviarin ar fi fost slăbită. Dacă o folosea cum trebuie…

O schimbare în firele ţesăturii pe care o simţea o făcu pe Galina să se ridice.

— O să vorbesc din nou cu tine după ce te mai gândeşti, Min. Gândeşte-te bine câte lacrimi valorează un bărbat.

Odată ajunsă afară, se răsti la Străjerul îndesat care stătea de pază.

— Păzeşte-o cum trebuie, de data asta.

Carilo nu fusese de strajă în timpul incidentului de noaptea trecută, dar prea erau cocoloşiţi Străjerii. Dacă tot trebuiau să existe, măcar să fie trataţi ca nişte soldaţi, nimic mai mult.

Ignorându-i plecăciunea, se îndepărtă graţioasă de cort, uitându-se după Gawyn. Tânărul stătea prea retras de când al’Thor fusese capturat şi mult prea tăcut. Nu avea să permită ca totul să fie distrus de dorinţa lui de a-şi răzbuna mama. Dar îl văzu pe Gawyn călare, la marginea taberei, vorbind cu un grup de băieţi, care-şi spuneau singuri Tineri.

În acea zi se opriseră mai devreme decât era nevoie, iar corturile şi căruţele aruncau umbre lungi lângă drum în soarele după-amiezii. In jurul taberei erau câmpii netede şi dealuri joase şi se puteau vedea doar câteva tufişuri, mici şi rare. Încă treizeci şi trei de Aes Sedai se alăturaseră celor şase de la început, cu servitorii lor – şi Străjerii; nouă erau verzi, doar treisprezece Roşii, iar restul Albe – din fosta Ajah a lui Alviarin – alcătuind o tabără mare, chiar şi fără să-i mai ia în calcul pe Gawyn şi pe soldaţii lui. Câteva surori ieşiseră din corturi, privind, după ce simţiseră acelaşi lucru ca şi Galina. În centrul atenţiei lor erau şapte Aes Sedai, şase dintre ele aşezate pe scăunele în jurul unui cufăr mare, plasat astfel încât să fie încins de ultimele raze de soare. A şaptea era Erian; nu se mai îndepărtase de cufăr după ce al’Thor fusese pus înapoi în el noaptea trecută. Îi

permiseseră să iasă din el odată ce se îndepărtaseră de Cairhien, dar Galina bănuia că Erian ar fi vrut ca el să facă restul călătoriei închis acolo.

Surori Verzi se strânseră în jurul ei de îndată ce se apropie. Erian era frumoasă de obicei, cu chipul palid un oval minunat, dar acum avea obrajii stacojii, aşa cum fusese din noaptea trecută, iar ochii ei negri frumoşi, erau injectaţi.

— Iar a încercat să străpungă scutul, Galina, zise cu o voce groasă şi aspră, plină de furie şi dispreţ. Trebuie pedepsit iarăşi. Şi vreau să-l pedepsesc eu.

Galina ezită. Mult mai bine ar fi fost să o pedepsească pe Min; asta l-ar fi potolit cu siguranţă pe al'Thor. Fusese cuprins de furie văzând-o pedepsită pe Min noaptea trecută pentru izbucnirea ei, provocată de faptul că îl văzuse pe el pedepsit mai întâi.

Întregul incident începuse pentru că al'Thor descoperise că Min era în tabără, după ce un Străjer neglijent îi permisese să meargă prin întuneric, în loc să o ţină ascunsă în cort. Cine ar fi crezut că al'Thor, despărţit de Putere şi înconjurat din toate părţile, ar fi putut să-şi piardă firea atât de tare. Nu încercase doar să rupă scutul, dar ucisese cu mâinile goale un Străjer şi îl rănise pe altul cu sabia celui mort, atât de tare că omul murise în timp ce era Tămăduit. Şi toate astea se întâmplaseră în cele câteva clipe de care avuseseră nevoie surorile ca să-şi revină din şoc şi să-l lege cu Puterea.

Dacă ar fi fost după voia ei, de două zile Galina ar fi adunat surorile Roşii şi l-ar fi domolit pe al'Thor. Dar, cum asta era interzis, ar fi preferat să îl predea la Turn neatins, atâta vreme cât era politicos. Chiar şi acum, eficienţa era singurul lucru care o interesa, iar eficient ar fi fost să o aducă pe Min acolo şi să-l lase pe al'Thor să-i audă vaietele şi plânsul şi să ştie că din cauza lui este pedepsită. Dar întâmplarea făcea ca ambii Străjeri morţi să fie ai lui Erian. Probabil toate surorile credeau că era dreptul ei. Iar Galina voia ca sora verde din Illian, cu chip de

păpuşă, să scape cât mai repede de furie. Era mult mai bine ca tot restul drumului să poată admira chipul acela de porţelan.

Galina aprobă cu o mişcare a capului.

Rand clipi când lumina îi umplu brusc pieptul. Nu îşi putuse controla tresărirea; ştia ce urma să se întâmple. Lews Therin tăcu, nemişcat. Rand abia mai putea controla Vidul şi îşi simţi fiecare muşchi dureros când fu ridicat în picioare. Strânse din dinţi şi încercă să nu-şi închidă ochii în ceea ce părea a fi soarele amiezii. Aerul părea minunat de curat; cămaşa murdară i se lipise de piele, picurând sudoare. Nu era legat cu frânghii, dar nu ar fi putut pune un pas nici dacă ar fi trebuit să-şi salveze viaţa. Dacă nu ar fi fost susţinut cu Puterea, s-ar fi prăbuşit. Până când nu văzu cât de jos coborâse soarele, nu-şi dădu seama cât de mult timp stătuse în cufăr, cu capul între genunchi, într-o baltă de sudoare.

Se uită doar o clipă către soare. Fără să vrea, privirea sa se fixă pe Erian, chiar înainte ca femeia să se înfigă înaintea lui. Femeia scundă şi subţire se uita urât la el, cu ochii negri plini de furie, şi aproape tresări iarăşi. Spre deosebire de noaptea trecută, nu spuse nimic, dar începu.

Prima lovitură nevăzută îl izbi peste umeri, o parte a pieptului şi a coapselor. Golul se spulberă. Aer. Doar Aer. Parcă părea mai uşor, dacă îşi repeta asta. Totuşi, fiecare lovitură părea o biciuire, dată de un braţ mai puternic decât al oricărui bărbat. Înainte să înceapă, fusese deja acoperit cu dungi vineţii de la umeri la genunchi. Fusese conştient de ele, deşi nu chiar atât de slab pe cât şi-ar fi dorit; chiar şi în interiorul Vidului şi-ar fi dorit să plângă. După ce acesta dispăru, simţi nevoia să urle.

Dar strânse din dinţi. Câteodată, îi mai scăpa câte un geamăt, iar Erian îşi dubla eforturile, vrând şi mai mult. Refuza să-i dea satisfacţie. Nu putea să nu tremure la fiecare lovitură, dar altă satisfacţie nu avea să-i dea. Se uita fix în ochii ei, refuzând să clipească sau să se uite în altă parte.

„Am ucis-o pe Ilyena“, gemea Lews Therin la fiecare lovitură. Rand avea propria litanie. Durerea îi ardea pieptul. „Asta se întâmplă când ai încredere în Aes Sedai. Focul îi izbi spatele. Niciodată din nou; nici cât un fir de păr. Ca un brici. Asta se întâmplă când ai încredere în Aes Sedai.“

Credeau că îl pot zdrobi. Credeau că îl pot face să se târască la picioarele Elaidei. Atunci făcu cel mai greu lucru pe care îl făcuse în viaţa lui. Zâmbi. Doar cu buzele, dar se uită în ochii lui Erian, zâmbind. Femeia făcu ochii mari, sâsâind, iar loviturile începură să curgă din toate părţile.

Durere şi foc. Nu putea vedea, dar simţea. Agonie şi infern. Era conştient că mâinile îi tremurau în legăturile invizibile, dar se concentră să-şi ţină fălcile încleştate. „Asta se întâmplă când… Nu voi ţipa! Nu voi ţipa! Niciodată, nici în…! Nici cât un fir de păr! Niciodată! Nu voi ţipa! Niciodată! Niciodată! NICIODATĂ!“

La început îşi dădu seama că respiră. Aer, tras cu sete prin nări. Tremura – se simţea ca o flacără pulsând –, dar bătaia încetase. Era aproape un şoc să îşi dea seama de asta. Se terminase ceva ce nu crezuse că avea să se mai termine vreodată. Simţea gust de sânge, iar fălcile îl dureau aproape la fel de mult ca restul corpului. Bine. Nu ţipase. Muşchii feţei erau crispaţi, ca într-un ghem; ar fi trebuit să facă un efort doar ca să deschidă gura.

Vederea şi-o recăpătă ultima, dar apoi se întrebă dacă durerea nu îl făcea să halucineze. Printre Aes Sedai era un grup de înţelepte, aranjându-şi şalurile pe umeri şi uitându-se la Aes Sedai cu toată aroganţa de care erau în stare. Când se decise că erau reale – dacă nu cumva avea vedenii că Galina vorbea cu una dintre ele primul său gând fu că avea să fie salvat. Dacă înţeleptele reuşiseră cumva… Era imposibil, dar totuşi… Apoi o recunoscu pe femeia cu care vorbea Galina.

Sevanna înaintă către el, zâmbind cu gura ei grasă şi hrăpăreaţă. Ochii aceia verzi se uitau lung la el; avea un chip

frumos, încadrat de un păr auriu. Rand ar fi preferat să se uite la un lup turbat. Era ceva ciudat în felul în care stătea, aplecată uşor înainte, cu umerii traşi pe spate. Ea se uita în ochii lui. Brusc, indiferent cât de mult îl durea, Rand vru să râdă; ar fi râs, dacă ar fi fost sigur ce zgomot i-ar fi ieşit dacă deschidea gura. Iată-l acolo, prizonier, bătut aproape până să fie ucis, cu urme de lovituri arzându-i corpul, cu sudoare înţepătoare pe el, iar femeia care-l ura şi care-l acuza de moartea iubitului ei încerca să-şi dea seama dacă el nu i se uita în decolteu!

Încet, îi trecu un deget peste gât – cât de mult putu – de parcă şi-ar fi imaginat că îi taie capul. Un lucru potrivit, dacă se gândea la soarta lui Couladin.

— L-am văzut, zise ea oftând satisfăcută, cu un mic fior de plăcere. V-aţi ţinut învoiala, şi aşa am făcut şi eu.

Aes Sedai îl băgară iarăşi în cufăr, cu capul între genunchi, ghemuit în balta de sudoare. Capacul se închise, iar întunericul îl învălui.

Abia atunci îşi descleştă fălcile, deschizându-şi gura şi scoţând o respiraţie tremurătoare. Nu fusese sigur că nu o să izbucnească în plâns, nici măcar acum. Pe Lumină, parcă luase foc!

Ce căuta Sevanna acolo? Ce învoială? Nu. Ar fi fost bine să ştie ce înţelegere exista între Turn şi Shaido, dar îşi putea face griji de acest lucru mai târziu. Acum trebuia să se gândească la Min. Trebuia să evadeze. Îi făcuseră rău. Gândul era atât de cumplit că aproape îi depăşea durerea fizică. Aproape.

Bâjbâi printr-o mare de durere pentru a-şi redobândi Vidul, dar, într-un final, fu înconjurat de gol şi căută ***saidinul…*** pentru a-l găsi acolo pe Lews Therin; două rânduri de mâini încercând să prindă ceva ce doar o singură pereche ar fi putut.

„Arză-te-ar, mârâi Rand în minte. Arză-te-ar! Nu ai putea să mă ajuţi, măcar de data asta, în loc să lucrezi împotriva mea!“

, Ajută-mă tu pe mine!“ răbufni Lews Therin.

Rand aproape pierdu iarăşi Vidul, şocat. Nu putea fi o întâmplare; Lews Therin îl auzise şi răspunsese. „Am putea lucra împreună, Lews Therin.“ Nu voia să lucreze cu el, îl voia dispărut din mintea sa. Dar mai era şi Min. Şi nu ştia câte zile mai aveau de petrecut pe drumul spre Tar Valon. Iar odată ajunşi acolo nu mai aveau nicio şansă. Niciodată.

Îi răspunse un hohot de râs nesigur şi temător. „împreună?“ Alt hohot, de om nebun de legat. „împreună. Indiferent cine eşti.“ Apoi vocea şi prezenţa dispărură.

Rand tremura. Îngenuncheat acolo, adăugând picături de sudoare la balta în care zăcea, tremura.

Încet, căută din nou ***saidinul...*** şi găsi scutul, desigur. Dar asta şi căuta. Încet, cu blândeţe, îl cercetă cu atenţie, până în locul unde dădu peste şase noduri moi.

„Moi, zise Lews Therin, oftând. Asta pentru că ele sunt aici. Menţinând scutul. Dacă îl înnoadă, vor fi tari. Nu se poate face nimic când sunt moi, dar pot desface ţesătura dacă o înnoadă. Cu timpul.“ Făcu o pauză atât de lungă, încât Rand crezu că plecase din nou, apoi bărbatul şopti: „Eşti real?“, apoi dispăru.

Cu delicateţe, Rand cercetă cele şase noduri moi. Câte unul pentru fiecare Aes Sedai. Cu timpul? Dacă legau scutul, ceea ce nu făcuseră până acum în... Câte zile trecuseră? Şase? Şapte? Opt? Nu conta. Nu îşi putea permite să aştepte prea mult. În fiecare zi era mai aproape de Tar Valon. Mâine va încerca să rupă din nou scutul; fusese ca şi cum ar fi lovit un zid de piatră cu mâinile goale, dar lovise cu toată puterea lui. Mâine, când Erian îl va biciui – era sigur că va fi ea –, o să-i zâmbească iarăşi, apoi, când durerea va fi prea mare, va lăsa ţipetele să vină. În ziua următoare, poate că doar va atinge scutul, suficient de tare ca femeile să îl simtă, dar doar atât, iar apoi, după ce îl vor pedepsi iarăşi, va înceta. Poate va cerşi apă. Îi dăduseră puţin la ivirea zorilor, dar îi era iarăşi sete; şi, chiar dacă îl lăsau să bea mai mult de o dată pe zi, nu ar fi fost o idee rea să cerşească. Şi, dacă încă mai era în cufăr până atunci, poate se va umili ca

să-l lase afară. Probabil tot în cufăr aveau să-l ţină; puţine şanse să-l lase afară până nu erau sigure că şi-a învăţat lecţia. Îşi simţea muşchii dureroşi gândindu-se că ar mai putea sta acolo două sau trei zile. Nu avea niciun pic de loc să se mişte, dar corpul său încerca. Încă două sau trei zile, şi ele vor fi sigure că era distrus. Se va uita cu frică în jur, evitând să privească în ochii cuiva. O cârpă pe care o puteau scoate din cufăr. Dar, şi mai important, o cârpă care nu era nevoie să fie păzită cu mare atenţie. Şi apoi, poate, vor decide că nu e nevoie de şase femei care să menţină scutul, sau poate îl vor lega, sau poate… orice. Avea nevoie să se întâmple ceva. Orice!

Era un gând disperat, dar îşi dădu seama că râdea, şi nu se putea opri. Nu se putea opri nici să pipăie scutul, un orb disperat care-şi plimba degetele pe o bucată de sticlă.

Galina se încruntă în urma femeilor Aiel care plecau, până ajunseră pe o culme şi trecură în partea cealaltă, făcându-se nevăzute. Fiecare dintre ele, cu excepţia Sevannei, putea conduce Puterea, iar unele erau chiar puternice. Nu era de mirare că Sevanna se simţise în siguranţă, înconjurată de mai bine de o duzină de sălbăticiuni. Era amuzant, căci sălbaticele astea erau foarte neîncrezătoare, dar peste câteva zile se va folosi iarăşi de ele, în a doua parte a „înţelegerii“ pe care Sevanna trebuia să o ducă la îndeplinire. Regretabila moarte a lui Gawyn Trakand şi a multora dintre Tinerii lui.

Întorcându-se în mijlocul taberei, o găsi pe Erian stând încă lângă cufărul unde era înghesuit al’Thor.

— Plânge, Galina, zise fioroasă. Îl auzi? Plânge… brusc, lacrimi începură să se scurgă pe chipul ei.

Stătea acolo, plângând încetişor, cu pumnii încleştaţi de fustă.

— Vino în cortul meu, zise cu blândeţe Galina. Am un ceai bun de afine, şi-ţi voi pune o compresă rece pe frunte.

— Mulţumesc, Galina, zâmbi Erian printre lacrimi, dar nu pot. Rashan şi Bartol mă aşteaptă. Îmi e teamă că ei suferă mai mult

ca mine. Nu doar pentru că mă simt suferind, dar suferă şi pentru ***că ştiu*** ce simt eu. Trebuie să-i consolez.

Strânse cu recunoştinţă mâna Galinei, plecând graţioasă.

Galina se încruntă la cufăr. Al'Thor părea că plânge; sau că râde, lucru de care se îndoia foarte tare. Se uită după Erian cum dispare în cortul Străjerilor ei. Cu siguranţă al'Thor va plânge. Mai aveau cel puţin două săptămâni până la Tar Valon şi la intrarea triumfală plănuită de Elaida; da, cel puţin douăzeci de zile. De aici încolo, fie că Erian va dori sau nu să-l lovească ea, bărbatul va fi pedepsit în fiecare zi, la răsărit şi la apus. Când va ajunge cu el la Turnul Alb, va săruta inelul Elaidei, va vorbi doar întrebat şi va îngenunchea într-un colţ atunci când nu va fi nevoie de el. Cu ochii mijiţi, se duse să-şi bea singură ceaiul de afine.

După ce intrară într-un pâlc mare de copaci, Sevanna se întoarse către celelalte, gândindu-se ce extraordinar era că nici nu mai băga de seamă copacii. Până să treacă Zidul Dragonului, nu văzuse niciodată atât de mulţi copaci la un loc.

— Aţi văzut toate ce au folosit ca să-l lege? întrebă, de parcă ar fi vrut să spună „şi“ în loc de „toate“.

Therava se uită către celelalte, apoi dădu din cap.

— Putem ţese tot ce au făcut şi ele.

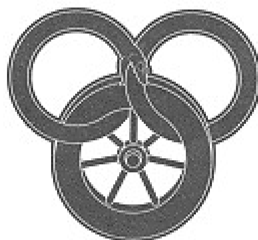
Dând aprobator din cap, Sevanna pipăi cu degetele micul cub de piatră, cu incrustaţiile lui complicate, pe care îl ţinea în punga de la brâu. Bărbatul ciudat din ţinuturile umede îi spusese să îl folosească acum, când al'Thor era captiv. Chiar avusese de gând să facă acest lucru, până în clipa în care pusese ochii pe al'Thor; acum se decisese să arunce cubul. Era văduva unei căpetenii care fusese la Rhuidean şi a unui bărbat care fusese căpetenie, fără să se fi dus acolo. Dar ea va deveni soţia ***car'a'carnului*** însuşi. Fiecare suliţă Aiel va fi închinată ei. Încă mai simţea în vârful degetului pielea gâtului lui al'Thor, acolo unde avea să îi pună zgarda.

— E timpul, Desaine.

Desigur, Desaine clipi mirată şi abia avu timp să scoată un ţipăt înainte ca femeile să se apuce de treabă. Desaine se mulţumise să bombăne despre poziţia Sevannei, dar aceasta îşi folosise timpul cum trebuie. Cu excepţia lui Desaine, toate celelalte femei erau alături de ea, trup şi suflet.

Sevanna se uită cu mare atenţie la ce făceau celelalte înţelepte; Puterea Supremă o fascina, toate acele lucruri făptuite ca printr-un miracol, cu atât de multă uşurinţă; era foarte important să fie limpede că ceea ce i se făcea lui Desaine fusese făcut cu Puterea. Se gândi că era uimitor că un trup uman putea fi rupt în bucăţi cu atât de puţin sânge.

CAPITOLUL 54

Mesajul

CÂND DIN SOARE NU MAI RĂMĂSESE DECÂT O LINIE subţire şi strălucitoare la orizont, cea de-a doua zi a Sărbătorii Luminilor găsi străzile Cairhienului înţesate de petrecăreţi. În aer plutea frenezia festivalului şi puţini erau aceia care-l băgau în seamă pe bărbatul întunecat la chip, cu o barbă ondulată şi o secure la şold, călărind un cal înalt, pe străzile drepte ca o săgeată care duceau către râu. Unii se uitau la tovarăşii lui; un bărbat Aiel nu mai era o noutate, deşi nu mai umblau pe străzi de când începuse sărbătoarea, dar nu vedeai în fiecare zi un Ogier, mai înalt decât un călăreţ, şi mai ales unul care căra pe umăr un topor uriaş, cu o coadă aproape la fel de lungă pe cât era el de înalt. Ogierul era atât de sumbru, încât cel cu barbă părea vesel prin comparaţie.

Vasele de pe Alguenya aveau toate felinarele aprinse, chiar şi corăbiile Oamenilor Mării care stârniseră atâtea zvonuri, căci erau la ancoră de atât de mult timp, fără să aibă contacte cu

ţărmul. Din câte auzise Perrin, Oamenii Mării dezaprobau chiar mai mult decât neamul Aiel dezmăţul din oraş; de fiecare dată când Gaul vedea sărutându-se un bărbat cu o femeie, părea gata să-şi dea duhul din pricina şocului. Că femeia era dezbrăcată nu părea să-l deranjeze nici pe departe atât de mult cât îl deranja faptul că se sărutau în văzul tuturor.

Cheiuri lungi de piatră înaintau adânc în albia râului, străjuite de clădiri cu ziduri înalte, iar legate de ele se legănau bărci şi vase de toate tipurile şi dimensiunile, inclusiv bacuri, de la cele mici care ar fi putut duce doar un cal până la cele mari, care ar fi putut căra cincizeci. Perrin nu putea vedea mai mult de un singur om pe oricare dintre ele. Îşi opri bidiviul în faţa unei ambarcaţiuni late, fără catarge, legate de piloni de piatră. O rampă lega vasul de chei. Un bărbat gras şi cărunt, gol până la brâu stătea pe punte cocoţat pe fundul unui butoi, ţinând pe genunchi o femeie căruntă, cu o jumătate de duzină de dungi strălucitoare pe rochia închisă la culoare.

— Vrem să trecem, zise Perrin tare, încercând să nu se uite la ei mai mult decât îi trebuia ca să-şi dea seama dacă se desprinseseră sau nu din braţele celuilalt. Ei bine, nu. Perrin aruncă o coroană andorană pe punte, iar sunetul monedei grele de aur îl făcu pe ins să-şi întoarcă privirea.

— Vrem să trecem, zise Perrin din nou, cântărind o altă monedă în palmă. După câteva clipe, mai adăugă una. Bărbatul îşi linse buzele.

— Trebuie să găsesc vâslaşi, mormăi, uitându-se lung la mâna lui Perrin.

Oftând, Perrin mai scoase încă două din pungă; îşi amintea de vremurile când i-ar fi ieşit ochii din cap dacă ar fi avut o singură monedă.

Barcagiul sări în sus, lăsând-o pe nobilă să cadă în fund cu zgomot, şi se repezi pe rampă gâfâind, spunându-i că va dura doar câteva clipe. Femeia îi aruncă lui Perrin o căutătură plină de reproş şi porni graţioasă pe chei, cu demnitatea uşor şifonată

de faptul că se freca în locul unde se lovise; nu ajunse prea departe înainte de a-şi ridica rochia până la genunchi, alergând către un grup de dansatori care ţopăiau la malul apei. Perrin îi putea auzi râsul.

Trecură ceva mai mult decât câteva clipe, dar promisiunea aurului fusese suficientă, căci în scurt timp barcagiul se întoarse cu suficienţi vâslaşi. Perrin mângâie botul calului în timp ce vasul se urni din loc. Încă nu se decisese ce nume să-i dea; animalul era din grajdul Palatului Soarelui. Bine făcut, cu picioarele din faţă albe, părea a fi un animal vrednic, deşi nu îl egala pe Trăparu'.

Arcul său din Ţinutul celor Două Râuri, fără coarda pusă, era agăţat pe o parte a şeii, iar tolba plină era prinsă de partea din faţă, alături de o legătură lungă, strânsă cu grijă. Sabia lui Rand. Faile legase ea însăşi pachetul, dându-i-l fără o vorbă. Apoi spusese ceva, după ce el se întorsese, dându-şi seama că nu o să primească niciun sărut.

„Dacă vei cădea, şoptise ea, voi lua eu sabia ta în mână."

Nu era sigur dacă ea voise ca el să o audă sau nu. Mirosul ei era un asemenea amestec de emoţii, că nu-şi putea da seama de nimic.

Ştia că ar fi trebuit să se gândească la ce urma să facă, dar Faile i se strecura mereu în gânduri. La un moment dat, fusese sigur că ea va anunţa că vine cu el şi i se strânsese inima. Dacă ar fi făcut astfel, ştia că nu ar fi putut să o refuze – nu după toată durerea pe care i-o pricinuise –, dar erau şase Aes Sedai în faţa lor, şi sânge, şi moarte. Dacă Faile murea, Perrin ştia că ar fi înnebunit. Asta se întâmplase când Berelain anunţase că va conduce în urmărire Garda înaripată din Mayene. Din fericire, momentul trecuse destul de repede, dar nu fără oarecare stânjeneală.

„Dacă părăseşti oraşul pe care Rand ţi l-a lăsat în stăpânire, spusese Rhuarc încet, câte zvonuri nu se vor ivi? Dacă îţi trimiţi toate suliţele, câte zvonuri nu se vor naşte? Ce poveşti vor se

vor isca din acestea?“ Păruse că îi dădea un sfat, dar nu chiar; ceva din vocea căpeteniei de clan făcea ca vorbele sale să fie mult mai puternice.

Berelain se uitase urât la el, mirosind a încăpăţânare. Încetul cu încetul, mirosul dispăruse, iar ea murmură pentru sine: „Câteodată cred că sunt prea mulţi bărbaţi care pot să... Doar Perrin fu în stare să o audă. Zâmbind, ea vorbi tare, cu un ton regal: Este un sfat bun, Rhuarc. Cred că o să-l urmez“.

Dar cel mai interesant lucru fusese modul în care li se combinau mirosurile, al ei şi al lui Rhuarc. Lui Perrin i se păruse că era ca şi cum ar fi fost un pui aproape crescut mare şi un lup matur, un tată indulgent care avea drag de fiica lui, şi ea de el, deşi câteodată mai trebuia să o muşte blând de nas ca să o facă să se comporte aşa cum trebuie. Perrin văzuse cum hotărârea se stinge din ochii lui Faile, şi asta era cel mai important. Ce avea să facă? Dacă mai trăia să apuce să o mai vadă, ce avea să facă?

La început, vâslaşii îmbrăcaţi prost sau goi până la brâu se amuzară râzând prietenoşi despre faptul că nicio cantitate de aur nu era suficientă pentru ce distracţie pierdeau. Râdeau în timp ce trăgeau de vâsle şi fiecare dintre ei se lăuda că dansase sau sărutase femei nobile. Un ins înalt, cu o bărbie mare, pretindea chiar că ţinuse o nobilă tairenă pe genunchi când auzise strigătul lui Manal, dar nimeni nu credea aşa ceva. Perrin cu siguranţă nu; bărbaţii taireni aruncaseră o privire la ce se întâmpla pe străzi şi se repeziseră afară; femeile tairene aruncaseră o privire şi se încuiaseră în camere, cu gărzi la uşă.

Glumele şi râsetele nu ţinură mult. Gaul era cât mai aproape de centrul vasului, cu ochii sălbatici fixaţi pe ţărmul îndepărtat, stând pe vârful picioarelor, de parcă era gata să facă un salt. Iar Loial, sprijinit de toporul uriaş găsit în Palatul Soarelui, cu gravuri pe lama care semăna cu lama toporului unui tăietor de lemne, rămăsese ca o statuie, cu chipul cioplit parcă în granit. Vâslaşii tăcură din gură, trăgând de vâsle cât puteau de tare,

abia îndrăznind să se uite la pasagerii lor. Când ajunseră în cele din urmă la docurile de piatră de pe malul de la apus al Alguenyei, Perrin îi dădu stăpânului vasului – dacă stătea bine să se gândească, spera că el era proprietarul – restul aurului şi câteva monede de argint pe deasupra, pentru sperietura trasă din pricina lui Gaul şi Loial. Bărbatul tresări luând banii, făcu un pas înapoi şi se înclină atât de adânc că aproape îşi atinse genunchii cu fruntea. Poate că Gaul şi Loial nu erau singurii cu chipuri înspăimântătoare.

Clădiri uriaşe fără ferestre erau străjuite de schele de lemn, cu piatra înnegrită şi căzută în multe locuri. Grânarele fuseseră arse cu mult timp în urmă, în timpul unor revolte, şi abia acum se făceau reparaţii, dar nu se zărea nimeni pe străzile mărginite de grânare şi grajduri, depozite şi curţi pline de căruţe. Toţi oamenii care lucrau acolo erau în oraş. Doi bărbaţi ieşiră călări de pe o stradă laterală.

— Suntem gata, Senior Aybara, spuse nerăbdător Havien Nurelle.

Tânărul, roz în obraji, mult mai înalt decât tovarăşul său, îşi purta solemn platoşa şi coiful pictate în roşu, cu o singură pană subţire şi roşie. Mirosea a nerăbdare şi a tinereţe.

— Începusem să cred că nu mai veniţi, mormăi Dobraine. Fără coif, purta mănuşi de fier şi o platoşă care trecuse prin multe, dar mai păstra încă urmele gravurilor aurite de odinioară. Aruncând o privire către chipul lui Perrin, adăugă:

— Pe Lumină, nu am vrut să fiu nerespectuos!

— Am avut drum lung de făcut, zise Perrin, întorcându-şi murgul. Să-l numească Vrednic? Ce avea să facă cu Faile? Simţea în piele nevoia lui Rand.

— Au patru zile avans faţă de noi, adăugă el, atingând uşor coastele lui Vrednic, facându-l să meargă uşor.

Avea să fie o urmărire lungă; caii nu trebuiau extenuaţi. Şi Loial, şi Gaul se ţineau fără greutate după ei.

Cel mai lat dintre drumuri deveni brusc cel al Tar Valonului – Drumul Tar Valonului din Cairhien; mai erau şi altele – o fâşie lată de pământ bătătorit care şerpuia către apus şi miazănoapte printre dealuri acoperite de păduri, ceva mai scunde decât cele pe care era aşezat oraşul. La o milă de la intrarea în pădure li se alăturară două sute de oşteni din Garda înaripată din Mayene şi cinci sute de călăreţi ai Casei Taborwin, pe cei mai buni cai care putuseră fi găsiţi.

Cei din Mayene purtau toţi platoşe roşii şi coifuri ca nişte ceaune care le acopereau ceafa, iar lăncile aveau câte o pânză roşie. Mulţi dintre ei păreau aproape la fel de nerăbdători ca Nurelle. Cairhienii, ceva mai scunzi, purtau şi ei platoşe şi coifuri ca nişte clopote, care lăsau să li se vadă chipurile încercate; cele mai multe armuri purtau urmele bătăliilor prin care trecuseră. Lăncile nu erau ornate şi ici-colo se vedeau însemnele lui Dobraine, un pătrat albastru ornat cu două diamante albe, în vârful unui băţ scurt, care indica ofiţerii sau nobilii de mai mică importanţă aflaţi în serviciul casei Taborwin. Niciunul dintre ei nu părea nerăbdător, ci erau mai degrabă sumbri. Văzuseră suficiente bătălii. În Cairhien, numeau asta „a vedea lupul". Iar acest lucru aproape îl făcea să râdă pe Perrin. Încă nu venise vremea lupilor.

Către amiază, un grup de luptători Aiel coborâră în fugă dintre copaci, pe pantele ce duceau către drum. Lângă Rhuarc erau două Fecioare, Nandera şi… Sulin, realiză Perrin după câteva clipe. Arăta foarte diferit înveşmântată în ***cadin'sor,*** cu părul alb tuns scurt, cu excepţia unei cozi lăsate pe spate. Arăta… firesc, ceea ce nu se întâmplase niciodată când purtase livreaua. Cu ele veneau Amys şi Sorilea, cu şalurile trecute peste braţe, cu brăţări şi coliere de aur şi fildeş, cu fustele ridicate până la genunchi în timp ce coborau panta, reuşind să se ţină după ceilalţi.

Perrin se duse înaintea tuturor să vorbească singur cu ei.

— Câţi? fu tot ce întrebă el.

Rhuarc aruncă o privire către Gaul şi Loial, ce mergeau alături de Dobraine şi Nurelle, în faţa coloanei. Erau prea departe pentru a se auzi ceva, chiar şi pentru Perrin, cu tot zgomotul copitelor, clinchetul hamurilor şi scârţâitul şeilor, dar, chiar şi aşa, Rhuarc vorbi încet.

— Cinci mii de bărbaţi din diferite societăţi; poate ceva mai mult. Nu am putut aduce mulţi oameni. Şi aşa Timolan a fost suspicios că nu am pornit cu el împotriva Shaido. Dacă se află că Aes Sedai l-au prins pe ***car'a'carn,*** îmi e teamă că vor fi toţi cuprinşi de întunecare.

Nandera şi Suim tuşiră tare, în acelaşi timp; cele două femei se uitară sever una la alta, iar Sulin îşi plecă privirea, roşind. Rhuarc se uită scurt către ele – bărbatul mirosea a exasperare – şi murmură:

— Mai am şi o mie de Fecioare. Dacă nu puneam piciorul în prag, ar fi venit toate alergând cu torţe în mâini, anunţând pe toată lumea că Rand al'Thor este în primejdie, zise el, adăugând apoi cu voce dură: Dacă prind vreo Fecioară care ne urmăreşte, o să afle pe pielea ei că vorbesc serios.

Sulin şi Nandera se înroşiră, lucru straniu pentru acele chipuri înnegrite de soare.

— Eu… începură amândouă în acelaşi timp.

Din nou avură un schimb de priviri, iar Sulin îşi feri iarăşi privirea, cu chipul stacojiu. Perrin nu-şi amintea să o fi văzut roşind pe pe Bain sau Chiad, singurele Fecioare pe care le cunoştea.

— Am promis, zise Nandera băţoasă, şi fiecare Fecioară a jurat. Va fi aşa cum a ordonat căpetenia.

Perrin îşi interzise să-l întrebe ce voise să spună cu întunecarea, aşa cum nu-l întrebă nici cum trecuse atâţia Aieli peste Alguenya fără bacuri sau vase, când apa era singurul lucru care ar fi oprit un Aiel. Ar fi vrut să ştie, dar răspunsurile nu contau. Şase mii de Aieli, cinci sute de oşteni ai lui Dobraine şi două sute de Gărzi înaripate. Împotriva a şase Aes Sedai cu

străjerii lor şi a cinci sute de gărzi, ar fi trebuit să fie suficient. Doar că Aes Sedai îl ţineau ostatic pe Rand. Dacă îi puneau cuţitul la gât, ar mai fi îndrăznit cineva să mişte un deget?

— Mai sunt şi nouăzeci şi patru de înţelepte, zise Amys. Sunt cele mai puternice în ceea ce priveşte Puterea Supremă, adăugă fără tragere de inimă – Perrin trăia cu ideea că femeilor Aiel nu le plăcea să admită că pot conduce. Nu am fi adus atât de multe, dar au vrut toate să vină.

Sorilea îşi drese glasul şi fu rândul lui Amys să roşească. Trebuia să-l întrebe pe Gaul ce se întâmplă. Neamul Aiel nu semăna cu niciunul pe care îl întâlnise vreodată; poate că începeau să roşească tot timpul când îmbătrâneau.

— Sorilea este cea care ne conduce, termină Amys, iar femeia mai bătrână pufni foarte mulţumită.

Mirosea a mulţumire, cu siguranţă.

Perrin se abţinu să nu clatine din cap. Încăpea în jumătate de degetar tot ce ştia el despre Puterea Supremă, dar văzuse ce puteau face Verin şi Alanna, şi văzuse şi flacăra făcută de Sorilea. Dacă ea era una dintre cele mai puternice înţelepte, nu era deloc sigur că cele şase Aes Sedai nu aveau să le lege fedeleş pe toate nouăzeci şi patru. Dar, în acele clipe, nu ar fi trimis înapoi nici măcar un şoarece de câmp.

— Au probabil şaptezeci sau optzeci de mile înaintea noastră, zise el. Poate chiar o sută, dacă şi-au forţat căruţele. Trebuie să ne grăbim cât de mult putem.

În timp ce se urca în şa, Rhuarc şi cele două femei urcau în grabă dealul. Perrin ridică o mână, iar Dobraine le făcu semn călăreţilor să avanseze. Lui Perrin nu-i trecuse niciodată prin cap să se întrebe de ce bărbaţi suficient de bătrâni să-i fie tată sau femei îndeajuns de în vârstă să-i fie mamă, bărbaţi şi femei obişnuiţi să comande, îl urmau pe el.

Ceea ce se întreba atunci cu îngrijorare era cât de repede puteau înainta. Aielii în ***cadin'sor*** puteau să meargă la fel de repede precum călăreţii, ştia deja, dar se îngrijoră la început în

privinţa înţeleptelor în fuste, unele la fel de bătrâne ca Sorilea. Fuste sau nu, păr alb sau nu, se părea că înţeleptele mergeau la fel de repede ca toată lumea, ţinând pasul cu ei în timp ce vorbeau încet în grupuri.

Drumul şerpuia gol în faţa lor; nimeni nu pleca în timpul Sărbătorii Luminilor şi foarte puţini înainte de aceasta, decât dacă aveau treburi la fel de urgente ca ale lui. Soarele urca pe cer, iar dealurile deveneau din ce în ce mai mici, iar, până făcură tabăra, la asfinţit, estimă că parcurseseră în jur de treizeci şi cinci de mile. Era o distanţă bună pentru o zi de mers, excelentă pentru un grup atât de mare; o dată şi jumătate mai mult decât ar fi putut face femeile Aes Sedai, asta dacă nu erau hotărâte să-şi ucidă căruţaşii. Nu se mai îngrijora dacă le putea prinde înainte de a ajunge la Tar Valon, ci ce va face când le va ajunge din urmă.

Aşezat pe pături, cu şaua la căpătâi, Perrin zâmbea către cornul lunii. Fără niciun nor pe cer, noaptea nu ar fi putut fi mai luminoasă. Era o noapte bună pentru vânătoare. O noapte bună pentru lupi.

Îşi formă o imagine în minte. Un tăuraş sălbatic, cu părul ondulat, cu o pereche de coarne care străluceau ca oţelul în lumina dimineţii. Îşi trecu degetul peste securea întinsă lângă el, cu lama sa curbă şi vârful ascuţit. Coarnele de oţel ale Tăuraşului; aşa îl numeau lupii.

Îşi lăsă mintea să umble, trimiţând imaginea în noapte. Trebuiau să fie lupi înjur, şi cu siguranţă îl cunoşteau pe Tăuraş. Se dusese ca vântul printre ei vestea despre omul care putea vorbi cu lupii. Perrin mai întâlnise doi oameni ca el. Unul îi era prieten, celălalt un sărman nenorocit care nu reuşise să rămână om. Auzise poveşti de la refugiaţii care se scurgeau în Ţinutul celor Două Râuri. Poveşti vechi despre oameni care se transformau în lupi, poveşti de adormit copiii, pe care puţini le credeau. Trei dintre ei pretinseseră că ştiau oameni care deveniseră lupi, fugind în pustiu, dar detaliile îi păruseră greşite

lui Perrin, iar felul neliniştit în care doi dintre ei îşi feriseră privirea de Perrin îi confirmase bănuiala. Aceştia doi, o femeie din Tarabon şi un bărbat din Câmpiile Almoth, nici nu ieşeau noaptea din casă. Şi îi tot dăruiseră usturoi, dintr-un motiv sau altul, pe care îl mâncase cu plăcere. Dar nu mai încercase să găsească alţi oameni ca el.

Simţi lupi, iar numele lor începură să vină către el. Două-Luni şi Foc-Turbat şi Căprioara-Bătrână şi încă o duzină i se revărsară în minte. Nu erau nume aşa cum le înţelegeau oamenii, ci imagini şi senzaţii. Tăuraşul era o imagine simplă pentru un lup. Două-Luni era o baltă învăluită de noapte, limpede şi nemişcată ca gheaţa, înainte ca un vânticel să îi tulbure oglinda, cu aromele toamnei în aer, cu o lună plină pe cer, reflectată atât de perfect în apă că era greu de spus care era cea reală. Cam aşa se întâmpla.

Un timp schimbară doar nume şi mirosuri. Apoi gândi: „Caut oameni care sunt înaintea mea. Aes Sedai şi bărbaţi, căruţe şi cai“. Nu era exact ce gândise, desigur, aşa cum Două-Luni nu era doar două luni. Oamenii erau „două picioare“, iar caii, „copite tari pe patru picioare”. Aes Sedai erau „ele pe două picioare care atingeau vântul care mişcă soarele şi cheamă focul”. Lupilor nu le plăcea focul şi erau şi mai prudenţi în preajma Aes Sedai decât a altor oameni; li se părea uimitor că el nu putea recunoaşte o Aes Sedai. Lupilor li se părea tot atât de firesc cum îi părea şi lui faptul că putea recunoaşte un cal alb într-o herghelie neagră. Nimic demn de remarcat şi nimic de explicat limpede.

În mintea sa cerul nopţii începu să se învârtă şi văzu brusc o tabără cu focuri, corturi şi căruţe. Nu arătau firesc – lupilor nu le păsa de oameni, astfel că toate corturile şi căruţele se vedeau ca prin ceaţă; focurile de tabără ardeau violent şi periculos, dar caii păreau grozavi iar imaginea trecuse din lup în lup până să ajungă la el. Tabăra era mai mare decât se aşteptase Perrin, dar Foc-Turbat nu se îndoia. Haita lui era chiar la marginea locului

unde erau „ele pe două picioare care atingeau vântul ce mişcă soarele şi cheamă focul”. Perrin încercă să întrebe cât de multe, dar lupii nu înţelegeau bine numerele; spuneau câte lucruri sunt arătând imaginile, dar, odată ce Foc-Turbat şi haita ei simţiseră Aes Sedai, nu se apropiaseră mai mult.

„Cât de departe?” primi un răspuns mai mulţumitor, trecut din lup în lup, dar trebui să-l descifreze. Foc-Turbat spuse că poate merge de acolo până în locul unde un mascul fioros numit Jumătate-de-Coadă se hrănea cu haita sa dintr-o căprioară cât îi lua lunii să alunece pe cer o anumită distanţă, un anumit timp. Jumătate-de-Coadă putea ajunge până la locul unde se afla Nas-de-Iepure – un mascul tânăr şi foarte fioros cât îi lua lunii să parcurgă un anumit drum pe cer. Şi tot aşa, până ajunse la Două-Luni. Două-Luni păstra o tăcere demnă, potrivită pentru un mascul bătrân; el şi haita sa erau la o milă de Perrin şi ar fi fost insultător pentru Perrin ca lupul să creadă că acesta nu ştia exact unde sunt.

Calculând cât de bine putea, Perrin ajunse la concluzia că erau şaizeci sau şaptezeci de mile. A doua zi îşi va putea da seama cât de repede câştigau teren faţă de ele.

„De ce?” întrebă Jumătate-de-Coadă.

Perrin ezită înainte de a răspunde. Îi fusese teamă de asta. Simţea pentru lupi acelaşi lucru ca pentru oamenii din Ţinutul celor Două Râuri.

„L-au întemniţat pe Ucigaşul-Umbrei.“ Astfel îl numeau lupii pe Rand, deşi Perrin nu înţelegea de ce îl considerau important.

Şocul i se învolbură în minte în loc de răspuns, iar urletele umplură noaptea, aproape sau în depărtări, urlete de mânie şi teamă. În tabără caii se cabrară speriaţi, lovind din copite, legaţi de funii. Bărbaţii alergară să-i calmeze, iar ceilalţi se uitau în întuneric de parcă s-ar fi aşteptat ca o haită uriaşă să le atace caii.

„Venim“, zise într-un final Jumătate-de-Coadă. Doar atât, iar ceilalţi răspunseră şi ei, haite cu care Perrin vorbise sau haite

care îl ascultaseră în tăcere pe cel cu două picioare care putea vorbi ca ei. „Venim.“ Doar atât.

Întorcându-se pe-o parte, Perrin alunecă în somn, visând că este un lup care aleargă pe dealuri nesfârşite. A doua zi dimineaţă nu găsiră nicio urmă de lupi – nici chiar Aielii nu văzuseră vreunul –, dar Perrin îi putea simţi, erau deja câteva sute, iar alte haite se grăbeau să ajungă.

În următoarele patru zile dealurile coborâră molcome, transformându-se în câmpie, iar cele mai înalte ridicături abia mai puteau primi numele de „deal“, în comparaţie cu ce fusese în jurul Alguenyei. Pădurea se rări, lăsând loc ierburilor, uscate şi brune, iar pâlcurile de copaci deveneau din ce în ce mai rare. Râurile şi pâraiele pe care le treceau acum abia mai udau copitele cailor, dar nu ar fi fost prea mari nici înainte de a se strânge în albiile de noroi uscat şi tare. În fiecare noapte lupii îi spuneau ce puteau despre Aes Sedai, dar nu era prea mult. Haita lui Foc-Turbat se ţinea de ele, dar la o distanţă sigură. Un lucru era limpede. În fiecare zi mergeau la fel de repede ca în prima, şi în fiecare zi retezau zece mile din avansul femeilor Aes Sedai. Ce avea să facă după ce le ajungea din urmă?

Înainte de a vorbi cu lupii, în fiecare seară Perrin îşi petrecea timpul discutând încet cu Loial, fumând împreună o pipă. Despre acel „după ce“ voia să vorbească Perrin. Dobraine părea să creadă că ar trebui să moară eroic într-o şaijă de cavalerie, făcând tot ce se putea. Rhuarc zise că ar trebui mai întâi să aştepte să vadă ce aveau să vadă a doua zi în lumina soarelui şi că toţi bărbaţii trebuiau să se trezească din vis, ceea ce nu era până la urmă prea diferit de ce spusese Dobraine. Loial era tânăr pentru un Ogier, dar avea totuşi peste nouăzeci de ani; Perrin suspecta că Loial citise mai multe cărţi decât văzuse el vreodată, şi adeseori avea informaţii surprinzătoare despre Aes Sedai.

— Există câteva cărţi care vorbesc despre Aes Sedai şi felul lor de a proceda cu bărbaţii care pot conduce Puterea, se

încruntă Loial trăgând din pipă; căuşul ei sculptat cu frunze era mai mare decât ambii pumni ai lui Perrin. Elora, fiica lui Amar, fiica lui Coura, a scris „Bărbaţi de Foc şi Femei de Aer“ în timpurile începutului domniei lui Artur Aripă-de-Şoim. Şi Ledar, fiul lui Shandin, fiul lui Koimal, a scris „Un Studiu despre Bărbaţi, Femei şi Puterea Supremă în rândul Oamenilor“, cu doar trei sute de ani în urmă. Acestea sunt cele mai bune, cred. Mai ales cea a Elorei; a scris în stilul lui… nu. O să fiu scurt.

Perrin se îndoia de asta; concizia nu se număra printre virtuţile Ogierilor atunci când venea vorba de cărţi. Ogierul îşi drese glasul.

— Legea Turnului spune că un bărbat trebuie mai întâi dus la Turn pentru a fi judecat, înainte de a fi domolit; pentru o clipă urechile lui tresăriră violent, iar sprâncenele lungi i se lăsară sumbre în jos, dar îl bătu pe spate pe Perrin, încercând să-l liniştească. Nu cred că au de gând să facă aşa ceva, Perrin. Am auzit că vorbeau să-l trateze cu toate onorurile, iar el este Dragonul Renăscut. Ştiu şi ele asta.

— Să-l onoreze? Poate că îi dau voie să doarmă şi pe cearşafuri de mătase, dar un prizonier este un prizonier.

— Sunt sigur că îl tratează aşa cum se cuvine, Perrin. Sunt sigur.

Dar Ogierul nu părea deloc sigur, iar oftatul său era asemenea unei furtuni.

— Şi este în siguranţă până ajunge la Tar Valon. Elora şi Ledar, dar şi alţi cărturari se pun de acord asupra faptului că este nevoie de treisprezece Aes Sedai pentru a domoli un bărbat. Ceea ce nu pot eu pricepe este cum l-au capturat, zise Loial clătinându-şi capul uriaş. Perrin, atât Elora, cât şi Ledar spun că, atunci când Aes Sedai găsesc un bărbat care deţine o mare forţă în mânuirea Puterii, întotdeauna se adună în număr de treisprezece pentru a-l prinde. Oh, mai povestesc şi de întâmplări în care au fost doar patru sau cinci, şi amândoi vorbesc de Caraighan – care a dus singură un bărbat două mii

de mile până la Turn, după ce acesta îi omorâse Străjerii –, dar... Perrin, ei scriu şi despre Yurian Arc-de-Piatră şi Guaire Amalasam. Sau despre Raolin Darksbane şi Davian, dar ceilalţi mă îngrijorează.

Aceştia fuseseră patru dintre cei mai puternici bărbaţi care se intitulaseră singuri Dragoni Renăscuţi, cu mult timp în urmă, înaintea vremurilor lui Artur Aripă-de-Şoim.

— Şase Aes Sedai au încercat să-l captureze pe Arc-de-Piatră, iar el a ucis trei şi le-a capturat singur pe celelalte. Şase au încercat să-l prindă pe Amalasan; a ucis una şi a ferecat alte două. Cu siguranţă Rand este cel puţin la fel de puternic ca Arc-de-Piatră sau Amalasan. Sunt doar şase înaintea noastră? Dacă nu, s-ar explica multe lucruri.

Poate că da, poate că nu. Treisprezece Aes Sedai ar fi putut respinge singure orice atac declanşat de Perrin, chiar şi fără Străjeri sau gărzi. Treisprezece Aes Sedai ar fi putut să-l ameninţe pe Rand cu domolirea, dacă Perrin ar fi atacat. Cu siguranţă nu ar fi făcut aşa ceva – ştiau prea bine că el este Dragonul Renăscut; ştiau că trebuie să poarte Ultima Bătălie –, dar putea oare Perrin să rişte? Cine putea pătrunde în mintea unei Aes Sedai? Nu avusese încredere nici în femeile Aes Sedai care se arătaseră prietenoase. Aveau întotdeauna secretele lor, şi cum ar fi putut avea un bărbat încredere în ele, când le simţea mereu mişcându-se când se întorcea cu spatele, deşi îi zâmbeau mereu când era cu faţa la ele? Cine ar putea şti ce avea să facă o Aes Sedai?

Adevărul fie spus, Loial nu ştia nimic care să-l ajute atunci când avea să vină ziua şi, în plus, părea mult mai interesat să vorbească despre Erith. Perrin ştia că îi lăsase lui Faile două scrisori, una adresată mamei sale şi alta lui Erith, în caz că se întâmpla ceva neprevăzut. Iar Loial mai că se dădea peste cap asigurându-l că nu avea să se întâmple nimic rău; întotdeauna era îngrijorat ca alţii să nu fie îngrijoraţi. Perrin îşi lăsase propria

scrisoare pentru Faile; o lăsase înţeleptelor care rămăseseră la corturi, în tabăra Aiel.

— Este atât de inimoasă, murmură Loial uitându-se în noapte de parcă i-ar fi văzut chipul. Are trăsăturile atât de delicate, dar şi puternice în acelaşi timp. Când mă uit în ochii ei, parcă nu mai văd nimic altceva. Şi urechile ei! Brusc, propriile urechi începură să i se mişte frenetic şi se înecă imediat cu fumul pipei. Te rog, reuşi să îngaime, uită că am vorbit de… Nu ar fi trebuit niciodată să menţionez… ştii că nu sunt grosolan, Perrin.

— Deja am uitat, zise Perrin obosit. ***Urechile*** ei?

Loial dorea să ştie cum era să fii căsătorit. Nu că ar fi avut vreo intenţie de căsătorie, adăugă el în grabă; era prea tânăr şi trebuia să-şi termine cartea, şi nu putea fi împăcat cu gândul de a se aşeza la casa lui, fără să mai părăsească niciodată ***steddingul*** decât pentru a vizita altul, ceea ce cu siguranţă s-ar fi întâmplat la insistenţele nevestei. Era doar curios. Doar atât.

Aşa că Perrin îi vorbi despre viaţa sa alături de Faile şi de cum îi transplantase rădăcinile înainte ca el să îşi dea seama. Odată, demult, Ţinutul celor Două Râuri îi fusese casă, dar acum casa lui era acolo unde era Faile. Gândul că ea îl aştepta îi iuţea paşii. Prezenţa ei lumina încăperea în care se afla, iar zâmbetul ei alunga orice necaz. Desigur, nu-i putea spune cum i se înfierbânta sângele gândindu-se la ea sau cum îi bătea inima mai repede când se uita la ea – nu ar fi fost decent – şi cu siguranţă nu dorea să-i vorbească despre necazurile pe care i le adusese. Ce avea să facă? Era gata să se târască în genunchi în faţa ei, dar o încăpăţânare de fier îi şoptea că trebuie ca ea să-i spună mai întâi un cuvânt. Dacă ar fi dorit ca lucrurile să fie ca la început…

— Dar gelozia ei? întrebă Loial şi fu rândul lui Perrin să se înece. Toate soţiile sunt aşa?

— Gelozie? zise el băţos. Faile nu este geloasă. De unde ţi-a venit ideea asta? Este perfectă.

— Sigur că este, spuse Loial încet, uitându-se lung la pipă. Mai ai tutun din Ţinutul celor Două Râuri? în afară de ăsta nu mai am decât frunze cairhiene iuţi la gust.

Dacă ar fi fost tot timpul aşa, călătoria ar fi fost plăcută, atât cât se putea în condiţiile acelea. Ţinutul se scurgea pe lângă ei, fără să vadă un suflet. Soarele era aur topit, transformând într-un cuptor aerul de deasupra lor, iar vulturii zburau pe cerul albastru, fără nori. Şi pentru că nu doreau ca vânătorii să se apropie de ei, lupii duceau către drum atât de multe căprioare, încât adeseori erau mai multe decât era nevoie, şi nu era neobişnuit să vezi un cerb mândru cu ciutele lui stând în văzul lor, în timp ce coloana trecea pe lângă ei. Dar o vorbă din bătrâni spunea că „Un bărbat complet liniştit este un bărbat fără buric“.

Cairhienii nu erau prea împăcaţi cu prezenţa Aielilor, desigur, adesea încruntându-se la ei sau pufnindu-le în faţă. Dobraine mormăi de mai multe ori că erau depăşiţi numeric douăsprezece la unu. Le respecta iscusinţa în luptă în acelaşi mod în care ar fi respectat calităţile unei haite de lupi turbaţi. Aielii nici nu se obosiseră să se uite urât la ei; era limpede că nici nu meritau să fie băgaţi în seamă. Perrin nu ar fi fost surprins să-l vadă pe unul dintre ei încercând să treacă printr-un cairhian. Rhuarc spusese că nu vor fi probleme atâta vreme cât ucigaşii-de-copaci nu începeau vreun conflict. Dobraine spusese că nu vor fi probleme atâta vreme cât sălbaticii se dădeau din calea lor. Perrin ar fi vrut să fie sigur că nu începeau să se omoare unii pe alţii înainte de a da cu ochii de femeile Aes Sedai care îl luaseră pe Rand prizonier.

Sperase că cei din Mayene aveau să fie un tampon între cele două grupuri, dar uneori regreta. Bărbaţii cu platoşe roşii se înţelegeau bine cu oştenii scunzi, cu armuri simple – nu fusese niciodată un război între Mayene şi Cairhien –, dar şi cu Aielii. Cu excepţia Războiului Aiel, nu se luptaseră niciodată cu ei. Dobraine era prietenos cu Nurelle, adeseori stând la masă cu el,

iar acesta îşi făcuse obiceiul de a fuma pipă cu diverşi luptători Aiel. Mai ales Gaul. De aici şi regretul.

— Am vorbit cu Gaul, zise Nurelle timid. Erau în cea de-a patra zi pe drum, iar Nurelle venise în capul coloanei, călărind alături de Perrin, care asculta doar cu jumătate de ureche. Foc-Turbat îi permisese unui mascul tânăr din haită să se furişeze aproape de Aes Sedai când plecaseră în acea dimineaţă, dar acesta nu-l văzuse pe Rand. Fiecare lup ştia se pare cum arată Ucigaşul-Umbrei. Dar, chiar dacă Norii-Dimineţii nu văzuse prea multe, fiecare căruţă avea coviltir, mai puţin una singură. Rand era probabil într-una din cele acoperite, călătorind la umbră mai confortabil decât era Perrin în plin soare, cu sudoarea şiroindu-i pe spate.

— Mi-a povestit de Bătălia de la Emond’s Field, continuă Nurelle, şi de Campania din Ţinutul celor Două Râuri. Senior Aybara, aş fi foarte onorat dacă mi-aţi povesti chiar Domnia Voastră de bătălii.

Brusc, Perrin rămase ţeapăn, holbându-se la băiat. Nu, nu mai era băiat, în ciuda obrajilor rumeni şi a chipului deschis. Nurelle avea aceeaşi vârstă ca şi el. Dar mirosul bărbatului, luminat la faţă şi cuprins de un tremur uşor... Perrin aproape gemu. Mai simţise acel miros la băieţii de acasă, dar să fie adulat ca un erou de cineva de vârsta lui era mai mult decât putea suporta.

Nu ar fi fost cine ştie ce dacă acesta ar fi fost cel mai rău lucru. Se aşteptase ca Aielii şi cairhienii să nu se placă. Se aşteptase ca un tânăr care nu fusese niciodată într-o bătălie să se uite cu admiraţie la unul care se luptase cu trolocii. Lucrurile pe care nu le prevăzuse erau cele care îl necăjeau. Neprevăzutul putea să te muşte de picior când te aşteptai mai puţin şi când nu îţi permiteai să fii distras.

Cu excepţia lui Gaul şi Rhuarc, toţii bărbaţii Aiel purtau o fâşie de pânză stacojie la tâmple, cu discul alb-negru deasupra sprâncenelor. Perrin îi văzuse şi în Cairhien, şi în Caemlyn, dar când îl întrebă pe Gaul, apoi pe Rhuarc dacă banderola arăta că

sunt *siswai'aman,* ambii încercară să pretindă că habar n-aveau despre ce vorbea, de parcă el nu ar fi putut vedea banderolele roşii la cinci mii de bărbaţi. Perrin îl întrebase acelaşi lucru şi pe cel care părea să fie sub Rhuarc la comandă, Urien, un bărbat pe care Perrin îl întâlnise cu mult timp în urmă, şi nici acesta nu păru să înţeleagă despre ce era vorba. Rhuarc spusese că poate aduce doar *siswai'aman,* deci Perrin se gândea că asta erau, deşi habar nu avea ce însemna acest lucru.

Ceea ce ştia însă era că între *siswai'aman* şi Fecioare ar fi putut apărea probleme. Când bărbaţii se uitau către Fecioare, Perrin simţea un iz de gelozie. Când ele se uitau la *siswai'aman,* mirosul îi aducea aminte de o lupoaică mâncând din carcasa unei căprioare, hotărâtă să nu mai lase pe altcineva să se apropie, chiar dacă avea să se înece mâncând. Nu putea pricepe de ce, dar acela era mirosul pe care îl simţea, şi încă unul foarte ascuţit.

Dar acest lucru era un „poate“ şi doar timpul avea să lămurească lucrurile. Alte chestiuni erau însă ceva mai urgente. În primele două zile după ce plecaseră din oraş, Sulin şi Nandera ieşiseră mereu în faţă când Rhuarc întreba ceva despre Fecioare; de fiecare dată Sulin dădea înapoi, roşie toată, dar venea iarăşi data următoare, de fiecare dată, fără excepţie. A doua seară, când se instala tabăra, cele două încercaseră să se omoare, cu mâinile goale.

Sau cel puţin aşa i se păruse lui Perrin, lovindu-se una pe alta cu picioarele, cu pumnii, tăvălindu-se pe pământ, îndoindu-şi braţele atât de tare că fusese sigur că-şi rupseseră oasele – până când cea care era dedesubt reuşea să se elibereze cu o răsucire sau o lovitură. Rhuarc îl oprise când încercase să le despartă, părând chiar surprins de intenţia lui. Mulţi cairhieni şi mayenarieni se strânseseră să le privească şi să facă pariuri, dar niciun Aiel nu le aruncase vreo privire, nici măcar înţeleptele.

În cele din urmă, Sulin îi prinsese braţul la spate Nanderei; apucând-o de păr, o izbise pe cealaltă cu capul de pământ până

când femeia rămăsese nemişcată. Mult timp femeia mai în vârstă rămăsese uitându-se la cea pe care o bătuse. Apoi Sulin o ridicase pe umeri pe Nandera, încă inconştientă, şi plecase cu ea, clătinându-se.

Perrin presupuse că Sulin avea să vorbească de atunci încolo, dar lucrurile nu se întâmplară aşa. Era în continuare acolo, dar o Nandera plină de vânătăi răspundea întrebărilor lui Rhuarc şi-i prelua ordinele, în timp ce Sulin, la fel de învineţită, tăcea, iar când Nandera îi spunea să facă ceva, făcea fără ezitare. Perrin putea doar să se scarpine nedumerit în creştetul capului şi să se întrebe dacă lupta se terminase aşa cum i se păruse lui sau nu.

Înţeleptele mergeau întotdeauna pe lângă drum, în grupuri care variau şi care îşi schimbau mereu componenţa. Până la sfârşitul primei zile, Perrin îşi dădu seama că toate se învârteau în jurul a două femei, Sorilea şi Amys. Până la sfârşitul celei de-a doua zile, deveni sigur că cele două aveau opinii foarte diferite, căci erau prea multe priviri crucişe şi frunţi încruntate. Amys începuse să nu mai dea înapoi atât de repede, roşind din ce în ce mai puţin. Uneori, Rhuarc degaja un miros neliniştit când îşi privea soţia, dar era singurul lucru care se putea observa. În a treia seară, Perrin începu să se teamă că se va repeta între înţelepte păruiala dintre Sulin şi Nandera.

Însă cele două femei luară un burduf de apă şi se îndepărtară, aşezându-se pe pământ şi dându-şi jos eşarfele din păr. Le privi în lumina slabă a lunii, ţinându-se suficient de departe să nu audă ce spun, chiar şi din greşeală, până când se duse să se culce, dar nu făcură nimic altceva decât să bea căni cu apă şi să vorbească. A doua zi dimineaţă, restul înţeleptelor continuară să se mute de la un grup la altul, dar, înainte de a parcurge trei mile, Perrin observă că toate se învârteau în jurul Sorileei. Din când în când, ea şi Amys se retrăgeau să vorbească, dar privirile crucişe încetară. Dacă ar fi fost lupi, Perrin ar fi zis că şefa haitei înfrânsese o pretendentă, dar, dacă era să se ia după miros,

Sorilea o accepta acum pe Amys ca pe o egală, ceea ce nu se potrivea deloc cu felul de a fi al lupilor.

Cea de-a şaptea dimineaţă de la plecarea din Cairhien, călărind sub căldura năucitoare a soarelui, îl găsi pe Perrin îngrijorându-se de ce surprize ar mai putea avea Aielii rezervate pentru el, dacă ei şi cairhienii nu aveau să se încaiere şi ce avea să facă atunci când ajungeau din urmă femeile Aes Sedai, peste încă alte trei sau patru zile.

Toate gândurile i se risipiră când primi un mesaj de la Jumătate-de-Coadă. Era un grup mare de bărbaţi – poate şi femei; uneori, lupii nu deosebeau cu uşurinţă o femeie de un bărbat – la doar câteva mile către apus, călărind repede în aceeaşi direcţie ca Perrin. Imaginea a două flamuri îi atrase lui Perrin atenţia.

Fu repede înconjurat de Dobraine şi Nurelle, Rhuarc şi Urien, Nandera şi Sulin, Sorilea şi Amys.

— Continuaţi, le zise, întorcându-l pe Vrednic către apus. Vin să ni se alăture nişte prieteni, dar nu trebuie să pierdem timpul.

Continuară să meargă la fel de repede, dar nu-l lăsară să plece singur. Înainte de a apuca să facă un sfert de milă, porniseră după el o duzină de Gărzi înaripate, la fel de mulţi cairhieni, cel puţin douăzeci de Fecioare conduse de Sulin şi tot atâţia *siswai'aman* conduşi de un bărbat cărunt, cu ochi verzi şi un chip ce ar fi putut fi folosit să spargă pietre. Perrin era surprins că nu era şi o înţeleaptă cu ei.

— Prieteni, bombăni în barbă Sulin, alergând pe lângă şaua lui. Prieteni care apar din senin, fără niciun avertisment, iar el ştie dintr-odată că ei au venit. Uitându-se la el, spuse cu voce tare: N-aş vrea să te văd iar cum te împiedici de nişte perne şi cazi în nas.

Perrin clătină din cap, întrebându-se ce alte înţepături mai avea pentru el femeia care se prefăcuse că-i era servitoare. Aielii erau ciudaţi.

Călărea de aproape o oră, judecând după mişcarea soarelui pe boltă, ghidat de lupi, la fel de sigur ca zborul unei săgeţi la ţintă, şi, după ce trecu de o ridicătură, nu fu surprins să vadă la nici două mile de el două coloane, bărbaţi din Ţinutul celor Două Râuri cu flamura Capului de Lup Roşu fluturând în fruntea lor. Ceea ce îl surprinse fu că erau şi femei cu ei – nouă, numără el – şi un număr de bărbaţi care nu erau din Două Râuri. Îşi încleştă fălcile la vederea celui de-al doilea steag. Vulturul Roşu al Manetherenului. Nici nu mai ştia de câte ori le spusese să nu-l scoată din Ţinutul celor Două Râuri; era unul dintre acele puţine lucruri pe care nu reuşise să le împiedice doar cu o vorbă. Bine măcar că imaginea imperfectă trimisă de lupi îl avertizase.

Îl văzură repede pe el şi pe tovarăşii lui. Erau ochi buni în grupul acela. Se opriră, aşteptând, iar unii dintre ei îşi pregăteau arcurile, marile arcuri din Ţinutul celor Două Râuri care puteau ucide un duşman de la mai bine de trei sute de paşi.

— Toată lumea să stea în spatele meu, zise Perrin. Nu vor trage dacă mă recunosc.

— Ochii de ambră văd departe, spuse Sulin fără nicio inflexiune în glas.

Şi alţii se uitau ciudat la el.

— Staţi în spatele meu, oftă Perrin.

În timp ce Perrin călărea în fruntea ciudatului său grup, arcurile ridicate începură să coboare, iar săgeţile să fie puse înapoi în tolbă. Îl aveau pe Trăparu’, spre marea sa bucurie, şi pe Rândunica, lucru ce îl bucura mai puţin. Faile nu avea să-l ierte niciodată dacă păţea ceva calul ei negru. Avea să se simtă bine călărindu-şi din nou animalul, dar poate avea să-l păstreze şi pe Vrednic; unui senior i se permitea să aibă doi cai. Chiar şi unui senior care nu mai avea de trăit decât patru zile.

Dannil călărea în întâmpinarea lui, răsucindu-şi mustăţile groase, alături de Aram şi femei. Perrin recunoscu chipurile lipsite de vârstă ale Aes Sedai încă înainte de a le vedea pe Verin şi Alanna, ambele călărind în spatele celorlalte. Nu le

cunoştea pe celelalte, dar era sigur cine erau, deşi nu şi cum ajunseseră acolo. Nouă. Nouă Aes Sedai ar fi putut fi mai mult decât folositoare peste trei sau patru zile, dar cât de mult putea avea încredere în ele? Erau nouă, deşi Rand le spusese că doar şase aveau voie să vină la el. Se întrebă care dintre ele era Merana, conducătoarea lor.

O Aes Sedai cu faţa pătrată, care arăta mai mult a nevastă de fermier, călare pe un murg zdravăn, vorbi înainte ca Dannil să apuce să deschidă gura:

— Deci, tu eşti Perrin Aybara. Seniorul Perrin, am vrut să zic. Am auzit foarte multe lucruri despre tine.

— Este o surpriză să te întâlnim aici, zise cu aroganţă o femeie frumoasă, cu tovarăşi de drum atât de ciudaţi. Călărea un jugan cu ochi fioroşi; Perrin ar fi pus rămăşag că animalul fusese antrenat pentru luptă. Eram sigure că sunteţi înaintea noastră.

Ignorându-le, Perrin se uită la Dannil.

— Nu că nu m-aş bucura, dar cum aţi ajuns aici?

Dannil se uită către Aes Sedai, răsucindu-şi cu furie mustăţile.

— Am plecat aşa cum ai spus, Seniore Perrin, şi am mers cât de repede am putut. Adică am lăsat în spate căruţele şi restul, pentru că probabil ai avut tu vreun motiv să pleci atât de repede. Apoi ne-au ajuns din urmă Kiruna Sedai şi Bera Sedai şi celelalte şi au spus că Alanna îl poate găsi pe Rand! – adică pe Seniorul Dragon, am vrut să zic – şi, cum tu plecaseşi cu el, m-am gândit că o să fii unde e şi el şi, cum nu ştiam dacă plecaseşi din Cairhien... trase adânc aer în piept. Oricum, se pare că au avut dreptate, nu-i aşa, senior Perrin?

Perrin se încruntă, întrebându-se cum îl putea găsi Alanna. Dar probabil că putea, căci altfel Dannil şi toţi ceilalţi nu ar fi fost acolo. Ea şi Verin erau mai în spate, cu o femeie zveltă cu ochi migdalaţi, care părea să ofteze foarte des.

— Sunt Bera Harkin, zise femeia cu faţa pătrată, iar aceasta este Kiruna Nachiman, arătă ea spre cea care îi era alături. Se părea că femeile celelalte nu aveau nevoie de introducere.

— Ne poţi spune de ce eşti aici în timp ce tânărul al'Thor – Seniorul Dragon – este la câteva zile spre miazănoapte?

Nu avea nevoie să se gândească prea mult la răspuns. Dacă cele nouă voiau să se alăture femeilor Aes Sedai care îl luaseră pe Rand, nu putea face mare lucru să le oprească. Pe de altă parte, nouă Aes Sedai de partea lui...

— Este prizonier. O Aes Sedai numită Coiren şi încă alte cinci, cel puţin, îl duc la Tar Valon. Sau măcar aşa intenţionează. Am de gând să le opresc.

Cuvintele lui produseră un şoc, Dannil făcând ochii cât cepele, iar Aes Sedai vorbind toate odată. Aram era singurul care nu părea afectat de veste, dar, pe de altă parte, niciodată nu părea să-i pese şi de altceva în afară de Perrin şi de propria sabie. Cu toate că aveau chipurile calme, Aes Sedai miroseau a furie şi a frică.

— Trebuie să le oprim, Bera, zise o femeie cu şuviţe împletite cu mărgele după moda taraboneză, în acelaşi timp în care o cairhiană spunea:

— Nu putem permite Elaidei să-l aibă, Bera.

— Şase? zise cea cu ochii migdalaţi, nevenindu-i să creadă. Şase nu ar fi putut să-l ia prizonier. Sunt sigură de asta.

— V-am spus că e rănit, zise Alanna cu lacrimi în ochi; Perrin îi recunoscu mirosul – durere. V-am spus.

Verin tăcea, dar mirosea a furie şi a frică.

Kiruna le aruncă o privire dispreţuitoare tovarăşilor lui Perrin.

— Şi vrei să opreşti Aes Sedai cu asta, tinere? Verin nu mi-a spus că eşti prost.

— Mai am câţiva oşteni pe drumul spre Tar Valon, zise el sec.

— Atunci poţi să-i aduci şi să ni te alături, îi spuse Kiruna de parcă i-ar fi făcut o concesie. Are voie, nu, Bera?

Aceasta dădu din cap.

Nu înţelegea de ce atitudinea Kirunei îl enerva atât de tare, dar nu avea vreme să se lămurească.

— Mai am şi trei sute de arcaşi din Ţinutul celor Două Râuri pe care intenţionez să-i iau cu mine. Puteţi să veniţi şi voi dacă vreţi.

Cum putea Alanna să ştie dacă Rand era rănit?

Nu le plăcu, desigur. Se duseră ceva mai încolo să discute – nu putu auzi nimic; probabil foloseau cumva Puterea – şi un timp Perrin crezu că aveau să se întoarcă fără ele.

Într-un final se întoarseră, dar Bera şi Kiruna călăreau de o parte şi de alta, explicându-i pe rând cât de periculoasă şi delicată este situaţia şi că nu trebuia să facă nimic care să-i pericliteze situaţia tânărului al'Thor. Bera îşi mai amintea din când în când să-l numească Dragonul Renăscut. Îi explicară limpede că nu mai trebuia nici măcar să pună un picior în faţa celuilalt fără să le ceară lor voie mai întâi. Bera începu să pară uşor vexată că el nu repeta vorbele ei. Perrin începea să se întrebe dacă nu cumva fusese o greşeală să le spună să vină.

Dacă Aes Sedai erau sau nu impresionate de mulţimea de Aieli, mayenarieni şi cairhieni care mărşăluiau pe drum nu se trădară nici prin expresia chipului, nici prin miros. Îşi aduseră totuşi contribuţia la agitaţia generală. Mayenarienii şi cairhienii păreau foarte uşuraţi de apariţia a nouă Aes Sedai şi şaisprezece Străjeri şi se înclinau aproape până la pământ ori de câte ori una dintre femei se apropia de ei. Pe de altă parte, Fecioarele şi *siswai aman* le aruncau priviri războinice, atunci când nu le priveau de parcă s-ar fi aşteptat ca femeile să-i calce în picioare. Înţeleptele avea aceleaşi chipuri netulburate ca şi Aes Sedai, dar Perrin putea simţi venind dinspre ele valuri de furie. Cu excepţia unei Brune numite Masuri, Aes Sedai le ignorară pe înţelepte cu desăvârşire, dar, după ce Masuri fu respinsă de cel puţin douăzeci de ori în următoarele două zile – fusese insistentă, dar înţeleptele le evitau cu atâta îndemânare pe Aes Sedai că Perrin începea să creadă că o făceau din

instinct –, Bera, Kiruna şi celelalte începură să se uite tot timpul la înţelepte, vorbind între ele protejate de o barieră invizibilă care îl împiedica să audă ceva.

Ar fi tras cu urechea dacă ar fi putut; femeile ascundeau ceva mai mult decât discuţiile lor despre înţelepte. În primul rând, Alanna refuzase să-i spună cum de ştia unde era Rand. „Există cunoştinţe care ar distruge orice minte, cu excepţia celei a unei femei Aes Sedai“, îi spusese, rece şi misterioasă, dar mirosind puternic a frică şi durere – şi nici măcar nu mai voia să admită că spusese că Rand fusese rănit. Verin nu-i adresă nici două vorbe, privind totul cu ochii ei negri de pasăre şi purtând un mic zâmbet misterios, dar cu toate astea degaja un miros de frustrare şi furie. Judecând după miros, Bera sau Kiruna era conducătoarea lor; Bera, mai degrabă, deşi le simţea pe cele două aproape la fel, iar uneori i se părea că mirosurile se inversează. Una din ele călărea în fiecare zi lângă el, repetându-i timp de un ceas „sfaturile“ date la început, părând să creadă că ele au conducerea. Nurelle părea să creadă şi el acelaşi lucru, executându-le ordinele fără măcar să se uite la Perrin, iar Dobraine le executa după ce se uita mai întâi către el. O zi şi jumătate Perrin trăi cu impresia că Merana rămăsese la Caemlyn şi fu şocat când femeia cu ochi migdalaţi fu strigată pe acest nume. Rand spusese că ea conducea solia din Salidar, dar, deşi în aparenţă toate Aes Sedai erau egale, Perrin o catalogase ca fiind un lup fără prea mare trecere în haită; mirosea a resemnare şi anxietate. Nu era surprins că Aes Sedai erau secretoase, desigur, dar avea de gând să-l salveze pe Rand de Coiren şi de grupul ei, şi tare ar fi vrut să ştie dacă nu cumva va fi nevoit să-l salveze şi de Kiruna, şi prietenele ei.

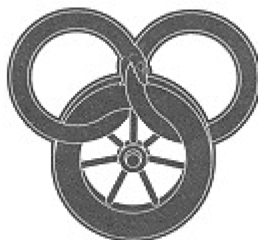
Îi părea bine că se întâlnise cu Dannil şi cu ceilalţi oameni ai săi, deşi erau la fel de enervanţi în preajma femeilor Aes Sedai ca şi ceilalţi. Bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri fuseseră atât de bucuroşi să-l vadă, că doar câţiva dintre ei mormăiră când le spusese să pună deoparte Vulturul Roşu; va veni şi vremea lui,

le spusese Perrin, iar vărul lui Dannil, Tel, care arăta exact la el, cu excepţia unui nas ca un târnăcop şi a unei perechi de mustăţi subţiri, în stil domani, îl puse cu grijă în sacii de la şa. Nu mergeau fără flamuri, desigur; în primul rând, Capul de Lup Roşu. Probabil l-ar fi ignorat dacă le spunea să-l strângă, iar privirea dispreţuitoare a Kirunei îl făcu să vrea să-l arate. În afară de asta, Dobraine şi Nurelle scoseseră alte flamuri. Dar nu erau nici Soarele Cairhienului, nici Uliul Auriu al lui Mayene. Fiecare dintre ei adusese stindardele lui Rand: Dragonul roşu-auriu pe alb şi discul alb-negru pe stacojiu. Aielilor nu părea să le pese de niciunul, iar Aes Sedai deveniră reci, însă steagurile păreau o idee bună.

În cea de-a zecea zi, când soarele nu ajunsese încă la jumătatea drumului spre vârful bolţii, Perrin era mohorât, în ciuda flamurilor, a bărbaţilor din Ţinutul celor Două Râuri sau a lui Trăparu’. Aveau să ajungă din urmă căruţele femeilor Aes Sedai la puţin timp după-amiază, dar nu ştia ce urma să facă. Atunci primi mesajul lupilor.

„Vino acum. Multe două-picioare. Multe, multe, multe. Vino acum!“

Capitolul 55

Fântânile din Dumai

În fruntea coloanei, Gawyn încerca să se gândească doar la peisaj. Era genul de teren vălurit, acoperit din loc în loc de câţiva copaci, care te putea face să crezi că vezi departe la orizont, când de fapt micile povârnişuri şi dealurile molcome nu erau atât de joase cum ai fi putut crede. Vântul ridica valuri de praf, iar praful putea ascunde şi el multe lucruri. Fântânile din Dumai erau în dreapta drumului, trei puţuri de piatră în mijlocul unui desiş; butoaiele trebuiau umplute, căci mai aveau patru zile până la următoarea sursă de apă, asta dacă izvorul Alianelle nu secase între timp, dar cu toate astea Galina nu ordonase oprirea coloanei, încerca să fie atent la ce trebuia, dar nu reuşea.

Din când în când, se răsucea în şa, privind înapoi către lungul şir de căruţe care şerpuia pe drum, cu Aes Sedai şi Străjeri călărind lângă ele, în timp ce servitorii care nu erau în căruţe mergeau pe jos. Cei mai mulţi Tineri erau în spate, cum

ordonase Galina. De unde era el nu putea zări căruţa descoperită, în jurul căreia şase Aes Sedai călăreau în permanenţă. L-ar fi ucis pe al'Thor dacă ar fi putut, dar ceea ce se întâmpla îl îngreţoşa. Chiar şi Erian refuzase să mai ia parte după a două zi, iar Lumina ştia că ea ar fi avut suficiente motive. Galina rămânea de neclintit.

Îndreptându-şi cu hotărâre privirea înainte, atinse în buzunar scrisoarea lui Egwene, pe care o ţinea învelită cu grijă în mătase.

Doar câteva vorbe, să-i spună că-l iubeşte şi că trebuie să plece; nimic mai mult. O citea de cinci sau şase ori pe zi. Nu-i aducea aminte de promisiunea pe care el i-o făcuse. Ei bine, nu ridicase mâna împotriva lui al'Thor. Fusese uluit să afle că bărbatul era prizonier, şi trecuseră deja câteva zile de când se întâmplase povestea. Trebuia cumva să o facă să înţeleagă acest lucru. Îi promisese că nu va ridica mâna împotriva lui şi avea să-şi ţină promisiunea chiar dacă l-ar fi costat viaţa, dar nu avea de gând să ridice un deget să-l ajute. Egwene trebuia să înţeleagă acest lucru. Pe Lumină, trebuia!

Şiroaie de sudoare îi curgeau pe faţă şi îşi şterse ochii cu mâneca. Nu putea face nimic pentru Egwene, doar să se roage pentru ea. Dar ar fi putut face ceva să o ajute pe Min. Trebuia să găsească o cale, cumva. Nu merita să fie târâtă la Turn ca prizonieră; nu putea crede aşa ceva. Dacă Străjerii ar fi fost mai puţin atenţi, ar fi…

Brusc, Gawyn văzu un cal galopând pe drum, către căruţe, stârnind în urma sa un nor de praf, dar parcă venea fără călăreţ.

— Jisao, ordonă el, spune-le căruţaşilor să se oprească! Hal, spune-i lui Rajar să pregătească Tinerii!

Fără o vorbă, cei doi îşi întoarseră caii, pornind la galop. Gawyn aşteptă.

Era murgul lui Benji Dalfor, de culoarea oţeluluişi, când se apropie mai mult, Gawyn putu să-l vadă pe Benji aplecat peste

grumazul lui, ţinându-se de coamă. Calul aproape trecu pe lângă Gawyn înainte ca acesta să apuce să-l prindă de frâu.

Benji îşi întoarse capul către el, fără să se ridice în şa, uitându-se cu ochii înceţoşaţi. Avea sânge în jurul gurii şi îşi ţinea strâns o mână în jurul mijlocului, de parcă ar fi vrut să-şi ţină trupul să nu se sfărâme.

— Aieli, bolborosi el. Mii. Din toate părţile, cred; brusc zâmbi. E frig astăzi, nu…

Sângele îi ţâşni pe gură şi se rostogoli în colbul drumului, cu ochii larg deschişi în soare, fără să clipească.

Gawyn îşi întoarse armăsarul, galopând către şirul de căruţe. Avea timp pentru Benji mai târziu, dacă mai scăpa cu viaţă vreunul din ei.

Galina călări în întâmpinarea lui, cu mantia de praf fluturându-i în spate, cu ochii negri sclipind de furie pe chipul senin. Fusese tot timpul furioasă după ce al’Thor încercase să fugă.

— Cine îţi imaginezi că eşti, să ordoni oprirea căruţelor?

— Sunt mii de Aieli care ne înconjoară, Aes Sedai, răspunse el, reuşind să-şi păstreze un ton politicos. Căruţele se opriseră, Tinerii se adunau în formaţie, dar căruţaşii îşi strângeau hăţurile nerăbdători; servitorii se uitau curioşi, făcându-şi vânt cu evantaiele. Aes Sedai vorbeau cu Străjerii.

— Prost mai eşti, se strâmbă Galina dispreţuitor. Fără îndoială că sunt Shaido. Sevanna a spus că o să ne dea o escortă. Dar, dacă nu crezi, ia Tinerii cu tine şi du-te să vezi. Căruţele vor continua să meargă spre Tar Valon. E timpul să înveţi că eu sunt cea care dă ordine aici, nu…

— Şi dacă nu sunt Aielii tăi îmblânziţi?

Nu era prima dată în ultimele zile când ea îi sugera să se ducă singur în recunoaştere. Bănuia că, dacă ar fi făcut-o, ar fi găsit Aieli, şi nu îmblânziţi.

— Indiferent cine sunt, mi-au ucis un om; cel puţin unul, mai erau încă şase cercetaşi plecaţi. Poate ar trebui să iei în calcul

că aceştia sunt Aielii lui al'Thor, veniţi să-l salveze. O să fie prea târziu când o să se apropie suficient de mult să ne scuipe în ochi.

Abia atunci îşi dădu seama că ţipa, dar furia Galinei păru să se risipească. Se uită pe drum, spre locul unde zăcea Benji, dând din cap uşor.

— Poate că ar fi înţelept să fim prudenţi de această dată.

Rand se chinuia să respire; aerul din interiorul cufărului era greu şi fierbinte. Din fericire, nu mai putea simţi mirosul. În fiecare seară aruncau pe el o găleată de apă, dar nu s-ar fi putut spune că făcea baie, şi de fiecare dată când închideau capacul peste el dimineaţa, încuindu-l acolo, la mirosul greu se adăuga duhoarea unei zile întregi în soarele necruţător, iar un timp putea simţi miasmele. Trebuia să facă un efort să menţină Golul. Era acoperit de vânătăi de sus până jos; trupul îi ardea de la umeri până la genunchi, devorat de usturime chiar înainte de a fi atins de sudoare, iar cele zece mii de flăcări dansau la marginea Vidului, încercând să-l înghită. Rana pe jumătate închisă de la şold pulsa în depărtare, dar golul din jurul său tremura la fiecare bătaie a inimii. Alanna. O putea simţi pe Alanna. Aproape. Nu. Nu îşi putea pierde timpul gândindu-se la ea; chiar dacă îl urmase, şase Aes Sedai nu vor putea să-l elibereze. Asta dacă nu cumva se hotărâseră să se alăture Galinei. Nu mai avea încredere. Niciodată nu va mai avea încredere într-o Aes Sedai. Şi, în plus, poate i se părea doar. Câteodată începea să-şi imagineze lucruri, brize răcoroase sau că mergea. Câteodată uita de tot, halucinând că putea păşi în libertate. Doar să păşească. Ceasuri întregi pierdute de la ceea ce era cu adevărat important. Se chinuia să respire, pipăind bariera lunecoasă ca gheaţa care îl despărţea de Izvor. Din nou, iarăşi şi iarăşi, bâjbâind în jurul celor şase noduri. Moi. Nu se putea opri. Era important să le simtă.

„Întuneric, gemu Lews Therin în străfundurile minţii lui Rand. Nu mai vreau întuneric. Nu mai vreau.“ Iarăşi şi iarăşi. Nu era prea rău, totuşi. Rand îl ignoră de această dată.

Brusc icni; cufărul era mişcat, hârşâindu-se cu zgomot de podeaua căruţei. Era deja noapte? Carnea vânătă tresări involuntar. Avea să fie din nou bătut înainte de a fi hrănit, stropit cu apă, legat ca o gâscă şi lăsat să doarmă pe unde putea. Dar măcar nu va mai fi în cufăr. Întunericul din jur nu mai era deplin, căpătând o nuanţă cenuşie. Prin crăpătura capacului se scurgea foarte puţină lumină, dar nu putea vedea mai nimic, cum stătea cu capul vârât între genunchi, dar în fiecare zi ochii săi aveau nevoie de timp pentru a vedea şi altceva decât întunericul, în timp ce începea încetul cu încetul să simtă mirosurile. Chiar şi aşa, trebuia să fie noapte.

Gemu când cufărul se înclină; nu avea loc să alunece, dar îşi schimbă poziţia, chinuindu-şi şi mai mult muşchii care îl dureau îngrozitor. Mica sa închisoare căzu la pământ cu o bufnitură. În curând vor deschide capacul. Câte zile petrecuse în soarele clocotitor? Câte nopţi fuseseră? Pierduse şirul. Care dintre ele avea să îl bată de această dată? Feţele lor îi defilau în minte. Ţinea minte faţa fiecărei femei care îl lovise. Acum se amestecaseră toate; părea imposibil să-şi mai readucă aminte care fusese şi când. Dar ştia că cel mai des fusese bătut de Galina, Erian şi Katerine, singurele care făcuseră asta de mai multe ori. Chipurile acelea îi străluceau în minte cu o lumină rea. Cât de des voiau să-l audă urlând?

Brusc îşi dădu seama că până acum cufărul ar fi trebuit să fie deschis. Poate că aveau de gând să-l lase acolo toată noaptea, iar a doua zi va zăcea în soarele torid şi... Reuşi să zvâcnească, deşi avea muşchii prea loviţi şi dureroşi ca să se mişte.

— Lăsaţi-mă afară! strigă răguşit. Mişcându-şi frenetic degetele la spate, fără niciun rost. Lăsaţi-mă să ies! ţipă el.

I se păru că aude o femeie râzând.

Plânse un timp, apoi lacrimile i se uscară într-o furie devastatoare. „Ajută-mă“, mârâi la Lews Therin.

„Ajută-mă, gemu bărbatul. Lumină, ajută-mă!“

Mormăind sumbru, Rand se întoarse să pipăie orb bariera cu cele şase noduri moi ale sale. Mai devreme sau mai târziu, îl vor lăsa să iasă. Mai devreme sau mai târziu, aveau să lase garda jos. Şi când vor face asta… Nici măcar nu îşi dădu seama când începu să râdă răguşit.

Târându-se pe burtă pe panta uşoară, Perrin se uită peste margine la o scenă desprinsă parcă din visele Celui întunecat. Lupii îi dăduseră o idee la ce să se aştepte, dar imaginile păleau în faţa realităţii. La o milă de locul unde stătea sub soarele arzător, o uriaşă masă de luptători Shaido înconjurase complet ceea ce părea a fi un cerc de căruţe şi oameni strânşi într-un pâlc de copaci, nu departe de drum. Câteva căruţe ardeau ca nişte torţe, iar flăcările dansau către cer. Mingi de foc, de la cele mici cât pumnul până la cele mari ca nişte bolovani, erau aruncate în Aieli, transformând în torţe câte o duzină de oameni o dată; fulgerele loveau din cerul senin, iar exploziile aruncau în aer pământ şi trupuri înveşmântate în *cadin'sor.* Dar fâşiile argintii de lumină izbeau şi căruţele, iar mingi de flăcări porneau şi dinspre Aieli, însă marea majoritate se stingeau brusc înainte de a ajunge la ţintă sau explodau aiurea, iar multe fulgere se opreau; bătălia părea a fi uşor în favoarea Aes Sedai, dar până la urmă numărul uriaş de Shaido avea să-şi spună cuvântul.

— Sunt două, trei sute de femei care conduc Puterea acolo, dacă nu şi mai multe, zise Kiruna, întinsă lângă el; părea impresionată. Sorilea, în spatele surorii Verzi, arăta impresionată, înţeleapta mirosea a îngrijorare; nu era înspăimântată, doar preocupată.

— Nu am văzut niciodată atât de multe fire ţesute în acelaşi timp, continuă Aes Sedai. Cred că sunt cel puţin treizeci de surori în tabără. Ne-ai adus la un cazan clocotit, tinere Aybara!

— Patruzeci de mii de Shaido, bombăni întunecat Rhuarc, de cealaltă parte a lui Perrin; bărbatul mirosea a întunecare. Cel puţin patruzeci de mii şi nu e mare consolare că acum ştim de ce nu au trimis mai mulţi către miazăzi.

— Seniorul Dragon este acolo? întrebă Dobraine uitându-se la Rhuarc; Perrin dădu din cap. Şi vrei să te duci să-l scoţi de acolo?

Perrin dădu iarăşi din cap, iar Dobraine oftă. Mirosea a resemnare, nu a teamă.

— Ne vom duce, Senior Aybara, dar nu cred că vom mai ieşi vii de acolo. Fu rândul lui Rhuarc să aprobe cu o mişcare a capului.

— Vă daţi seama că nu suntem suficiente, spuse Kiruna uitându-se la ei. Nouă. Chiar dacă voi, înţeleptele, puteţi conduce, tot nu suntem suficiente să egalăm aşa ceva.

Sorilea pufni zgomotos, dar Kiruna nu-şi mută privirea.

— Atunci întoarceţi-vă şi călăriţi către miazăzi, îi spuse Perrin femeii. Nu o s-o las pe Elaida să-l aibă pe Rand.

— Bine, replică zâmbind Kiruna. Pentru că nici eu nu am de gând să fac asta.

Perrin şi-ar fi dorit ca zâmbetul ei să nu-i facă pielea ca de găină. Desigur, dacă femeia ar fi văzut rânjetul malefic al Sorileei, poate că s-ar fi simţit şi ea la fel.

Perrin le făcu semn celor de la baza ridicăturii, iar Sorilea şi sora Verde se târâră în jos, până când se putură ridica în picioare fără să fie văzute de cealaltă parte, grăbindu-se apoi în direcţii diferite.

Nu avea un plan adevărat. Totul se reducea la a ajunge cumva la Rand, ca să-l elibereze, iar apoi spera ca acesta să nu fie prea rănit pentru a putea face o poartă pentru a scăpa cât mai mulţi dintre ei înainte de a fi ucişi de Shaido sau de Aes Sedai. Nu ar fi fost o problemă foarte mare pentru un erou din poveştile menestrelilor, dar Perrin tare ar fi dorit să fi avut timp să facă un plan adevărat, nu ceea ce stabilise cu Dobraine şi

Rhuarc, alergând cât îi ţineau picioarele. Dar timpul era unul dintre lucrurile pe care nu le aveau la dispoziţie. Nici măcar nu îşi putea da seama dacă femeile Aes Sedai din Turn mai puteau să le ţină piept Aielilor Shaido măcar un ceas.

Primii care urmau să atace erau bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri şi Garda înaripată, în două companii, prima protejându-le pe înţeleptele care mergeau pe jos, iar cealaltă pe Aes Sedai şi pe Străjerii lor. Trecură peste culmea dealului la stânga şi la dreapta. Dannil îi lăsase pe oamenii săi să scoată iarăşi Vulturul Roşu, pe lângă Capul de Lup Roşu. Rhuarc nu aruncă nici măcar o privire către Amys, care păşea pe lângă juganul negru al Kirunei, dar Perrin putu să-l audă zicând: „Fie să mai vedem împreună răsăritul, răcoarea sufletului meu."

La sfârşitul bătăliei, cei din Mayene şi din Două Râuri aveau să le acopere retragerea înţeleptelor şi femeilor Aes Sedai; sau poate avea să fie exact pe dos. In orice caz, Bera şi Kiruna păreau să nu aprobe deloc planul; voiau foarte mult să fie acolo unde era Rand.

— Sunteţi sigur că nu vreţi să fiţi călare, Senior Aybara? întrebă Dobraine din şa; pentru el, ideea de a fi pedestru era cel puţin bizară. Perrin se bătu peste securea de la brâu.

— N-aş putea să o folosesc cum trebuie călare. Era adevărat, dar motivul principal era că nu dorea să-l călărească pe Trăparu' sau pe Vrednic în măcelul din faţa lui. Un bărbat putea alege să se arunce sau nu în mijlocul oţelului şi al morţii; el alegea şi pentru caii săi, iar în acea zi alesese „nu".

— Poate mă iei pe şa când va veni timpul. Dobraine clipi – cairhienii nu vedeau rostul pedestrimii –, dar păru să înţeleagă, căci dădu din cap.

— E timpul ca cimpoaiele să cânte dansul, spuse Rhuarc, ridicându-şi vălul negru; niciun cimpoi nu avea să cânte în acea zi, lucru ce-i necăjea pe câţiva dintre Aieli. Multora dintre Fecioare nu le plăcea faptul că trebuiau să poarte o pânză roşie pe braţ pentru ca cei din ţinuturile umede să le deosebească de

Fecioarele Shaido; păreau să creadă că toată lumea ar fi trebuit să le poată deosebi doar dintr-o privire.

Acoperiţi cu văluri negre, Fecioarele şi *siswai'aman* începură să tropăie urcând panta într-o coloană compactă; Perrin merse cu Dobraine spre locul unde stătea Loial, în fruntea coloanei cairhiene, strângând cu putere toporul în mâini, cu urechile lăsate pe spate. Aram era şi el acolo, pe jos, cu sabia deja scoasă; fostul Pribeag purta un zâmbet sumbru şi nerăbdător. Dobraine dădu semnalul de plecare cu braţul ridicat, în spatele celor două flamuri ale lui Rand. In scârţâitul şeilor, o pădure de cinci sute de lănci începu să urce în spatele Aielilor.

Nimic nu se schimbase în bătălie, lucru care-l surprinse pe Perrin, până realiză că nu trecuseră decât câteva momente. Avusese senzaţia că durase mult mai mult. Marea masă de Shaido continua să preseze înainte; căruţele ardeau, parcă mai multe acum; fulgerele încă izbeau din senin, iar mingi de foc loveau peste tot.

Bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri ajunseseră aproape în poziţie, împreună cu mayenarienii şi Aes Sedai şi înţeleptele, mişcându-se aproape fără grabă. Perrin ar fi vrut să-i ţină mai în spate, să aibă o şansă de scăpare când va veni timpul, dar Dannil insistase că trebuie să fie măcar la trei sute de paşi pentru ca arcurile lor să fie eficiente, iar Nurelle fusese la fel de hotărât să nu rămână în urmă. Chiar şi Aes Sedai insistaseră să meargă în frunte, deşi Perrin era sigur că nu trebuiau decât să fie suficient de aproape cât să vadă clar, şi doar atât. Niciun Shaido nu se întorsese către ei. Sau cel puţin niciunul nu arăta către primejdia care li se apropia din spate, nimeni nu se întorsese către ei. Toţi păreau hotărâţi să se arunce către cercul căruţelor, dând înapoi în faţa focului şi a fulgerelor, şi apoi avântându-se iarăşi înainte. Ar fi trebuit doar să arunce o privire în spate, dar niciunul nu avea timp să facă asta cu acel infern în faţa lor.

Opt sute de paşi. Şapte sute. Bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri descălecară, luându-şi arcurile în mâini. Şase sute. Cinci. Patru. Dobraine îşi scoase sabia, ridicând-o deasupra capului.

— Pentru Seniorul Dragon, Taborwin şi victorie! strigă el, iar strigătul fu repetat de cinci sute de gâtlejuri, în timp ce lăncile începeau să coboare.

Perrin abia avu timp să se agaţe de scara şeii, iar cairhienii ţâşniră înainte ca un tunet. Picioarele lungi ale lui Loial erau la fel de rapide ca ale cailor. Sărind înainte, lăsând animalul să îl tragă în salturi lungi, Perrin îşi trimise mesajul. „Veniţi!“

Din pământul gol, acoperit doar cu ierburi uscate, ţâşniră deodată o mie de lupi, lupi zvelţi şi cenuşii de la câmpie, lupi mai închişi la culoare şi mai grei din păduri, aruncându-se în spatele Shaido, clămpănind din dinţi, chiar în timp ce prima salvă de săgeţi trasă de bărbaţii din Două Râuri cădea în mijlocul Shaido. O a doua salvă era deja în zbor pe cer. Noi fulgere căzură odată cu săgeţile, noi focuri bufniră. Shaido, cu chipurile acoperite de văluri, se întoarseră să se lupte cu lupii doar ca să înţeleagă că aceştia nu erau singura ameninţare, chiar cu o clipă înainte de a fi sfâşiaţi de un zid de suliţe Aiel, care înaintau alături de ciocanul lăncilor cairhiene.

Lovind cu securea, Perrin sfârtecă un Shaido, sărind apoi peste trupul căzut. Trebuiau să ajungă la Rand; totul depindea de asta. Alături, uriaşul topor al lui Loial deschidea o cărare, ridicându-se şi coborând ca fulgerul. Aram părea să danseze cu sabia, tăind totul în calea sa. Nu avea timp să se gândească la altcineva; Perrin învârtea metodic securea; tăia copaci, nu carne; încerca să nu vadă sângele care sărea în toate părţile, chiar şi atunci când îi sărea pe faţă. Trebuia să ajungă la Rand. Tăia o cărare printr-un desiş.

Se concentra doar la bărbatul din faţa sa – se gândea la ei ca la bărbaţi, chiar şi atunci când înălţimea îi spunea că poate erau Fecioare; nu era sigur că ar fi putut să-şi împlânte securea şiroind de sânge în trupul din faţa lui dacă ar fi crezut că este o

femeie –, se concentră, dar alte lucruri începură să-i joace în faţa ochilor în timp ce-şi tăia drum înainte. Un fulger argintiu aruncă trupuri îmbrăcate în *cadin'sor* în aer, unii dintre ei purtând pânza stacojie, alţii nu. Un alt fulger îl azvârli pe Dobraine din şa; cairhianul se străduia să se ridice în picioare. O minge de foc învălui un grup de cairhieni şi Aieli, bărbaţi şi cai transformaţi în torţe ce ţipau, cei care mai puteau face asta.

Toate acele lucruri îi treceau prin faţa ochilor, dar nu îşi îngădui să le vadă. Erau doar bărbaţii de lângă el şi desişul care trebuia tăiat cu securea lui, cu toporul lui Loial şi cu sabia lui Aram. Apoi văzu ceva care îi tulbură concentrarea. Un cal se cabra, aruncându-l pe călăreţ din şa, în timp ce suliţe Aiel îl străpungeau. Un călăreţ în platoşă roşie. Apoi o altă Gardă înaripată, un întreg grup, se avântă cu suliţele înainte, cu pana roşie a lui Nurelle fluturându-i deasupra coifului. O clipă mai târziu, o văzu pe Kiruna, cu chipul netulburat, păşind ca o regină a războiului pe drumul deschis de cei trei Străjeri ai ei şi de mingile de foc care-i ţâşneau din mâini. Şi mai era şi Bera şi, ceva mai departe, Faeldrin şi Masuri şi... Pe Lumină! Ce făceau toate acolo? Ce făceau acolo? Ar fi trebuit să fie în spate, cu înţeleptele!

De undeva din faţa lor se auzi un bubuit, ca un tunet care acoperi ţipetele şi strigătele. O clipă mai târziu, o dungă de lumină apăru la nici douăzeci de paşi de el, retezând câţiva oameni şi un cal, ca lama uriaşă a unui brici, în timp ce se lărgea într-o poartă. Un bărbat cu haină neagră şi o sabie în mână sări prin poartă şi căzu străpuns de o suliţă Shaido, dar o clipă mai târziu alţi opt sau nouă bărbaţi săriră înainte ca poarta să se închidă, formând un cerc cu săbiile în jurul bărbatului căzut. Şi nu doar cu săbiile. Câţiva Shaido căzură străpunşi de săbii, dar cei mai mulţi izbucniră în flăcări. Capetele le explodau ca nişte pepeni scăpaţi de la înălţime pe un caldarâm de piatră. La alţi o sută de paşi de el, Perrin avu senzaţia că vede alt cerc

de bărbaţi în haine negre, înconjuraţi de foc şi moarte, dar nu avea timp să se mire. Shaido se strângeau şi în jurul lui.

Spate în spate cu Aram şi Loial, Perrin reteza şi tăia cu disperare. Acum nu mai putea înainta. Tot ce putea face era să rămână pe loc. Sângele îi bubuia în timpane şi se putea auzi singur cum încearcă să tragă aer în plămâni. Îl putea auzi şi pe Loial, gâfâind ca nişte foaie uriaşe. Perrin lovi o suliţă, dând-o la o parte, ucise alt Aiel cu vârful ascuţit, prinse altă suliţă cu mâna şi, fără să mai ia în seamă palma găurită din care îi ţâşnea sânge, tăie în două un alt chip acoperit de văl. Fiecare parte din el era concentrată să rămână în viaţă încă o clipă. Aproape fiecare parte. Într-un colţ al minţii avea imaginea lui Faile şi gândul trist că nu va mai putea niciodată să-i ceară iertare pentru că nu avea să se mai întoarcă la ea.

Înghesuit dureros în cufăr, Rand bâjbâia la scutul ce-l despărţea de Izvor. Prin Vid treceau gemetele, furia întunecată, iar o frică animalică se scurgea pe la marginile lui; nu mai ştia cu certitudine care erau senzaţiile lui şi care ale lui Lews Therin. Brusc, uită să mai respire. Şase noduri, dar acum unul era tare. Nu moale, ci tare, apoi al doilea. Şi al treilea. Se auzi un râs răguşit; era al lui, îşi dădu seama după câteva clipe. Al patrulea nod deveni tare. Aşteptă, încercând să-şi înăbuşe chicotele ce-i aduceau aminte de un om nebun. Ultimele două noduri rămâneau moi. Râsetele înfundate muriră.

„O să simtă, gemu disperat Lews Therin. O să simtă şi o să le cheme înapoi pe celelalte.“

Cu prudenţă, orb, încercă să simtă cele patru noduri tari. Nu era nimic acolo, nu putea simţi sau vedea nimic mai mult decât scutul, dar totuşi, cumva, putea simţi *în jurul* acelui gol, putea simţi o formă. Noduri. Mereu era un loc gol între nodurile unei sfori, indiferent cât de tare era strânsă, goluri fine cât un fir de păr prin care se putea strecura doar aerul. Încet, extrem de încet, bâjbâi printr-una din acele crăpături, strecurându-se prin spaţiul infim, care părea că nici nu este acolo. Încet. Cât mai era

oare până se întorceau celelalte? Dacă reveneau înainte ca el să-şi fi croit drum prin labirint... încet. Şi brusc simţi Izvorul, de parcă l-ar fi atins cu vârful unghiei; cu o mică parte din vârful unei unghii. *Saidinul* era în continuare dincolo de el – scutul încă îl acoperea –, dar putea simţi cum speranţa înfloreşte în Lews Therin. Două Aes Sedai ţineau încă bariera, conştiente de ceea ce făceau.

Rand nu ar fi putut să explice ce a făcut mai departe, deşi Lews Therin îi spusese cum; îi explicase printre episoadele de nebunie, printre furiile dezlănţuite şi plânsetele pentru Ilyena, printre bolboroseli în care spunea că merită să moară şi ţipete că nu le va lăsa să-l domolească. Era ca şi cum ar fi forţat nodul, cât de tare putea. Nodul rezistă. Tremură. Apoi explodă. Mai erau doar cinci. Bariera se subţiase. Putea simţi cum slăbise. Un zid invizibil, gros doar de cinci rânduri de cărămizi, în loc de şase. Poate că şi cele două Aes Sedai simţiseră, deşi nu aveau cum să-şi dea seama ce se întâmplase şi cum. Oh, Lumină, nu acum! Nu încă.

Repede, aproape frenetic, atacă pe rând nodurile următoare. Se duse şi al doilea; scutul se subţia. Era mai rapid acum, mai rapid la fiecare dintre ele; de parcă învăţase deja poteca prin labirintul nodurilor, deşi de fiecare dată era alta. Al treilea nod nu mai era. Apăru al treilea nod moale. Poate că Aes Sedai nu ştiau ce face, dar nu aveau să stea cu mâinile în sân în timp ce scutul se subţia. Cu furie, Rand se aruncă la al patrulea nod. Trebuia să-l desfacă înainte de a veni a patra soră; patru ar fi putut să ţină scutul, indiferent ce făcea el. Aproape plângând, se strădui să descâlcească ţesătura complicată, strecurându-se prin spaţiile infime. Cu disperare, forţă nodul. Scutul rămăsese, dar era ţinut doar de trei femei acum. Dacă ar fi putut să se mişte suficient de repede.

Când se întinse după *saidin,* bariera invizibilă mai era încă acolo, dar nu mai părea a fi solidă ca un zid de piatră. Începu să se îndoaie când presă asupra ei, să se îndoaie tot mai tare.

Brusc, se rupse ca o pânză putredă. Puterea îl umplu şi sfărâmă fără milă cu pumni de Spirit ultimele trei noduri rămase. Putea conduce doar dacă vedea, dar tot ce zărea el era întunericul cenuşiu al cufărului, ceea ce putea zări din el, cu capul prins între genunchi. Înainte încă de a termina cu pumnii de Spirit, conduse Aer. Cufărul explodă cu un zgomot puternic.

„Liber“, gândi Lews Therin, un ecou al gândului lui Rand. „Liber“. Sau poate era invers.

„Vor plăti, mârâi Lews Therin. Sunt Cel-Care-Vine-cu-Zorile.“

Rand ştia că acum trebuie să se mişte şi mai repede, repede şi violent, dar abia reuşi să se mişte la început. Bătut de două ori pe zi, nici nu îşi mai aducea aminte de când, înghesuit într-un cufăr, îşi simţea muşchii urlând de durere, în timp ce strângea din dinţi, ridicându-se încet în mâini şi genunchi. Era ca un ţipăt îndepărtat, ca şi cum ar fi fost durerea altui trup, dar nu putea să-şi forţeze corpul să se mişte mai repede indiferent cât de puternic îl făcea să se simtă *saidinul.* Vidul îi amorţea emoţiile, dar ceva asemănător cu panica încerca să se strecoare înăuntru.

Era într-un desiş de copaci, cu soarele sclipind printre ramurile aproape goale; fu şocat să-şi dea seama că era încă zi, poate chiar miezul zilei. Trebuia să se mişte; vor veni alte Aes Sedai. Două zăceau fără simţire lângă el, una dintre ele cu o rană urâtă la frunte, din care ţâşnea sânge. A treia, o femeie colţuroasă, era în genunchi, uitându-se în gol, cu capul în mâini, urlând. Nu părea să fi fost atinsă de sfărâmăturile de lemn care zburaseră din cufăr. Nu o recunoştea pe niciuna din ele. O clipă regretă că Galina sau Erian nu fusese cea ferecată – nu era sigur dacă intenţionase sau nu să facă acest lucru, Lews Therin îi explicase amănunţit cum avea de gând să le ferece pe toate cele care îl luaseră prizonier; Rand spera să fi fost ideea lui, indiferent cât de pripită – o clipă doar, apoi văzu un alt trup căzut sub ploaia de sfărâmături. Într-o haină roz şi cu pantaloni.

Femeia colţuroasă nici nu se uită la el şi nici nu încetă să urle când o răsturnă pe dalele de piatră care înconjurau una dintre fântâni, în timp ce se târa înainte. La jumătatea distanţei către Min deveni conştient de fulgerele care sfârtecau cerul şi de mingile de foc ce-i explodau deasupra capului. Putea simţi mirosul lemnului ars, îi putea auzi pe bărbaţi urlând şi strigând, izbiturile oţelului, toată cacofonia unei lupte. Nu-i păsa nici dacă era Tarmon Gai'don. Dacă o ucisese pe Min… Cu delicateţe, o întoarse cu faţa în sus.

— Rand, zise ea respirând greu, privindu-l cu ochii ei negri şi mari. Trăieşti. Mi-a fost frică să mă uit. A fost un zgomot cumplit şi au zburat peste tot bucăţi de lemn, şi am recunoscut o parte din cufăr şi…

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

— Am crezut că te-au… Mi-a fost teamă că eşti…

Ştergându-şi faţa cu ambele mâini, trase adânc aer în piept.

— N-ai de gând să mă dezlegi, ciobanule, şi să faci una dintre porţile tale să plecăm de aici? De fapt, nu te mai deranja să mă dezlegi. Ia-mă pe umăr şi hai de-aici.

Rand ţesu Foc cu dibăcie, tăindu-i legăturile.

— Nu este chiar atât de simplu, Min.

Nu cunoştea deloc locul acela; o poartă deschisă de acolo ar fi putut duce oriunde, asta dacă reuşea să deschidă una. Durerea şi oboseala luau cu asalt marginile Vidului. Nu ştia cât de multă Putere putea stăpâni. Brusc, realiză că simţea cum *saidinul* era ţesut în toate părţile. Printre copaci, dincolo de căruţele care ardeau, putea vedea Aieli luptându-se cu Străjeri şi cu oşteni în pelerine verzi de-ai lui Gawyn, împinşi înapoi de focurile şi fulgerele făcute de Aes Sedai, apoi repezindu-se iarăşi înainte. Cumva, Taim îl găsise şi adusese soldaţi Asha'man şi luptători Aieli.

— Încă nu pot pleca. Cred că au venit prieteni după mine. Nu-ţi fie teamă, te voi proteja!

Un fulger argintiu despică un copac, suficient de aproape ca Rand să-şi simtă părul mişcat de explozie. Min tresări. „Prieteni“, zise ea frecându-şi încheieturile mâinilor.

Îi făcu semn să rămână acolo unde era – cu excepţia acelui fulger singuratic, desişul părea neatins dar, când se ridică în picioare, o găsi alături, sprijinindu-l. Clătinându-se către linia copacilor, fu recunoscător pentru ajutorul ei, dar se forţă să meargă drept şi să nu se mai sprijine de ea. Cum ar fi putut ea să creadă că o va proteja, când trebuia să-l sprijine să nu cadă în nas? Puse o mână pe trunchiul căzut al copacului. Firişoare de fum se ridicau din el, dar nu luase foc.

Căruţele erau puse în cerc în jurul copacilor. Câţiva servitori încercau să ţină caii la un loc – mulţi dintre ei avea încă hamurile pe ei –, dar cei mai mulţi se adăposteau cum puteau de moartea care lovea din cer. Cu excepţia acelui singur trăsnet, toate loviturile păreau îndreptate către căruţe şi oameni. Poate şi către Aes Sedai. Fiecare dintre ele stătea călare, ceva mai în spate de marea dezlănţuită de suliţe şi săbii şi focuri, dar nu prea departe, ridicându-se uneori în scări ca să vadă mai bine.

Rand o văzu repede pe Erian, brunetă şi zveltă, pe un cal cenuşiu. Lews Therin mârâi, iar Rand lovi aproape fără să se gândească. Simţi dezamăgirea celuilalt. Spirit, să pună un scut in jurul ei, cu o uşoară rezistenţă care îi spunea că îi retezase legătura cu *saidarul,* o lovitură cu Aer să o lase inconştientă şi să o răstoarne din şa. Dacă se decidea să o ferece, voia să ştie ce făcea el şi de ce. Una dintre Aes Sedai ţipă la cineva să se îngrijească de Erian, dar niciuna dintre ele nu se uita către copaci. Nimeni nu putea simţi *saidinul;* credeau că femeia fusese lovită de ceva de dincolo de căruţe.

Ochii îi scormoniră printre celelalte femei, oprindu-i-se asupra lui Katerine, care-şi mişca înainte şi înapoi calul lung de picioare, aruncând flăcări în mijlocul Aielilor. Spirit şi Aer, iar femeia căzu grămadă la pământ, cu un picior prins în şa.

„Da, râse Lews Therin. Şi acum Galina. Pe ea o vreau în mod special.“

Rand îşi strânse pleoapele. Lews Therin le voia atât de tare răpuse pe cele trei, încât nu se mai putea concentra la altceva. Şi Rand voia să le-o plătească pentru ce-i făcuseră, dar se ducea o bătălie în jurul său, iar oamenii mureau în timp ce el vâna anumite Aes Sedai. Fără îndoială că înjur mureau şi Fecioare.

O doborî cu Foc şi Aer pe următoarea Aes Sedai, la douăzeci de paşi în stânga lui Katerine, apoi se mută la următoarele trei şi o aruncă pe Serene Nemdahal la pământ, căzută în inconştienţă şi cu un scut în jurul ei. Merse clătinându-se până la marginea desişului, lovind pe furiş, ca un hoţ de buzunare, iarăşi şi iarăşi. Min nu mai încerca să-l sprijine, deşi avea braţele pregătite să-l prindă.

— O să ne vadă, murmură ea. Una dintre ele o să se uite înjur şi o să ne vadă.

„Galina, gemu Lews Therin. Unde este?“

Rand îl ignoră şi pe el, şi pe Min. Căzu şi Coiren, şi alte două ale căror nume nu le cunoştea.

Aes Sedai nu-şi puteau da seama ce se întâmpla. De-a lungul cercului căruţelor, una câte una surorile cădeau din şa. Cele conştiente încă se forţau, încercând să acopere întreg perimetrul, mişcându-şi caii neliniştite, dublându-şi furia cu care aruncau foc şi fulgere în mulţimea Aielilor. Trebuia să fie ceva din afară, dar Aes Sedai cădeau, şi nu ştiau cum şi de ce.

Numărul lor scăzuse, iar efectele începură să se facă simţite. Mai puţine fulgere se stingeau acum în aer şi mai multe loveau în mijlocul Străjerilor şi al oştenilor. Mai puţine mingi de foc dispăreau sau explodau brusc înainte de a ajunge la căruţe. Aielii începură să se strecoare printre căruţe, iar unele dintre ele fură răsturnate. Într-o clipă, Aielii acoperiţi de văluri erau pretutindeni, iar haosul puse stăpânire pe acel loc. Rand se holba uluit.

Străjeri şi soldaţi cu mantii verzi luptau în grupuri împotriva Aielilor, iar Aes Sedai se înconjuraseră cu o perdea de flăcări. Dar Aielii se luptau cu alţi Aieli; bărbaţii cu pânza stacojie a *siswai'aman* în jurul frunţii, Fecioarele cu fâşii de pânză roşie pe braţe se luptau cu Aielii care nu aveau niciun semn distinctiv. Iar cairhieni cu lănci şi coifuri în formă de clopot şi mayenarieni cu platoşe roşii apărură brusc printre căruţe, lovind şi în Străjeri, şi în Aieli. Oare îşi pierduse minţile în cele din urmă? Era conştient de Min, tremurând lipită de spatele lui. Ea era reală. Ceea ce vedea era probabil real.

Mai bine de o duzină de bărbaţi Aiel veniră alergând către el, fiecare cel puţin la fel de înalt ca şi el. Nu purtau roşu. Îi urmări curios până când, la un singur pas de el unul dintre ei ridică spre el o suliţă întoarsă, ca un pumnal. Rand conduse atunci, iar focul păru să-i cuprindă pe toţi deodată. Came arsă şi oase contorsionate îi aterizară la picioare.

Brusc, la doar zece paşi de el, Gawyn îşi întoarse armăsarul către el, cu o sabie în mână, însoţit de douăzeci de luptători cu mantii verzi. O clipă se uitară unul la altul, iar Rand se ruga să nu fie nevoit să-l lovească pe fratele lui Elayne.

— Min, se răsti Gawyn, pot să te scot de aici.

Ea se uită peste umărul lui Rand, clătinând din cap; se ţinea atât de strâns de el, că Rand nu credea că ar fi putut să o desprindă de el nici dacă ar fi vrut.

— Rămân cu el, Gawyn. Gawyn, Elayne îl iubeşte.

Cu Puterea în el, Rand văzu cum degetele bărbatului se albesc pe mânerul sabiei.

— Jisao, spuse Gawyn cu o voce egală. Adună Tinerii. Ne croim drum afară de aici, zise el, adăugând cu o voce ce părea moartă: Al'Thor, într-o bună zi am să te ucid.

Dând pinteni cailor, plecă strigând din rărunchi alături de ceilalţi „Tinerii!“ şi li se alăturară şi alţi bărbaţi în pelerine verzi, croindu-şi drum cu săbiile. Un om cu o haină neagră ţâşni în faţa lui Rand, uitându-se după Gawyn, iar pământul erupse într-o

fântână de foc care înghiţi şase dintre caii ajunşi în dreptul căruţelor. Rand îl văzu pe Gawyn clătinându-se şi în aceeaşi clipă îl puse la pământ cu Aer pe bărbat. Nu îl cunoştea pe tânărul cu faţă dură care se uita urât la el, dar insul purta pe rever atât sabia, cât şi Dragonul şi era plin de *saidin.*

Taim fu acolo în aceeaşi clipă, cu dragonii albaştri şi aurii înfăşuraţi pe mânecile hainei negre, uitându-se în jos la cel căzut. Nu avea niciuna dintre insigne pe rever.

— Nu vei lovi Dragonul Renăscut, Gedwyn, spuse Taim încet, cu o voce de oţel, iar bărbatul se căzni să se ridice, salutând cu pumnul dus la inimă.

Rand se uită către locul unde fusese Gawyn, dar nu mai văzu decât un grup mare de oameni, cu stindardul Mistreţului alb, croindu-şi drum tot mai adânc prin mulţimea de Aieli, în timp ce alţi bărbaţi cu mantii verzi li se alăturau. Taim se întoarse către Rand, purtând pe buze acel aproape-zâmbet al lui.

— In aceste circumstanţe sper să nu-mi iei în nume de rău faptul că am încălcat ordinul tău de a nu mă confrunta cu Aes Sedai. Am avut motive să te vizitez în Cairhien şi… ridică din umeri. Arăţi groaznic de obosit. Dacă îmi dai voie să…

Zâmbetul îi dispăru când Rand se trase un pas în spate, ferindu-se din calea mâinii întinse, trăgând-o pe Min după el. Se ţinea de el mai strâns ca niciodată.

Lews Therin începu să bombăne că trebuie să-l omoare, ca de obicei când era lângă Taim, vorbind fără şir despre Rătăciţi, despre uciderea tuturor, dar Rand încetă să-l mai asculte, de parcă ar fi fost bâzâitul unei muşte. Era un truc pe care-l învăţase în cufăr, când nu avusese nimic altceva de făcut decât să simtă scutul şi să asculte o voce care de cele mai multe ori era complet nebună. Dar, şi fără Lews Therin, nu dorea să fie Tămăduit de el. Se gândea că dacă Taim îl va atinge vreodată cu Puterea, indiferent cât de inocent, îl va ucide.

— Cum vrei, zise prudent bărbatul cu nas vulturesc. Tabăra este acum în siguranţă, cred.

Părea să fie adevărul. Peste tot erau împrăştiate leşuri, iar în interiorul cercului de căruţe se mai duceau lupte doar în câteva locuri. O cupolă de Aer acoperi deodată întreaga tabără, iar fumul se scurgea pe pereţii ei, ieşind printr-o gaură lăsată în vârf. Nu era o ţesătură neîntreruptă de *saidin;* Rand putea vedea cum ţesăturile individuale se lipeau una de alta pentru a alcătui bolta. Se gândi că erau probabil două sute de bărbaţi în haine negre sub acea cupolă. O grindină de foc şi fulgere lovi cupola, explodând fără să producă nicio pagubă. Cerul însuşi părea să se fi rupt şi să fi luat foc. Mugetul încontinuu se rostogolea prin aer din toate direcţiile. Fecioare cu fâşii roşii de pânză pe braţe şi *siswaia'man* stăteau de-a lungul zidului pe care nu-l puteau vedea, alături de mayenarieni şi cairhieni, mulţi dintre ei pedestraşi acum. De cealaltă parte o masă compactă de luptători Shaido se uita către bariera invizibilă care-i despărţea de duşmani, încercând a lovi cu suliţele sau aruncându-se cu toată greutatea trupului în ea. Suliţele se opreau, iar trupurile cădeau înapoi.

Înăuntrul domului, sub privirea lui Rand, mureau ultimii luptători. O mână de bărbaţi şi Fecioare cu semne roşii dezarmau un grup de Shaido cu expresii indiferente, dezbrăcându-i; capturaţi în bătălie, vor purta albul *gai'shain* timp de un an şi o zi, chiar dacă, printr-o minune, Shaido ar fi reuşit să cucerească tabăra. Cairhieni şi mayenarieni păzeau un grup mare de Străjeri mânioşi şi Tineri, amestecaţi cu servitori speriaţi, aproape la fel de mulţi paznici ca prizonieri. Aproape o duzină de Aes Sedai aveau scuturi în jurul lor care le despărţeau de Izvor, susţinute de un număr egal de Asha'man purtând la gulere sabia şi Dragonul. Femeile Aes Sedai arătau speriate şi îngreţoşate. Rand recunoscu trei din ele, deşi ştia doar numele Nesunei. Nu-i recunoştea pe niciunul dintre temnicerii Asha'man. Printre prizoniere erau întinse câteva dintre femeile doborâte de Rand, unele începând deja să se mişte. În timp ce oştenii şi Consacraţii înveşmântaţi în negru, ultimii cu săbii de

argint la guler, foloseau *saidinul* pentru a le târî pe pământ şi a le aşeza într-un şir. Câţiva dintre ei le aduseră din crâng pe cele două Aes Sedai inconştiente şi pe femeia cu trăsături colţuroase; încă ţipa. Când fură aduse acolo, câteva Aes Sedai se întoarseră brusc, vărsând.

Erau şi alte Aes Sedai, înconjurate de Străjeri şi urmărite atent de bărbaţi înveşmântaţi în negru, dar nu aveau scuturi în jurul lor şi îi priveau pe Asha'man la fel de neliniştite ca femeile luate prizoniere. Se uitau şi la Rand, şi era limpede că s-ar fi dus la el dacă nu ar fi fost Asha'man în jur. Rand se uită către ele;

Alanna era acolo; nu avusese halucinaţii. Nu le recunoştea pe toate tovarăşele ei, dar era suficient. Erau nouă. Nouă. Dincolo de Gol, furia se dezlănţui ca o furtună, iar Lews Therin începu să bombăne tot mai tare.

Nu mai era nicio surpriză să-l vadă pe Perrin venind clătinându-se, cu chipul şi trupul acoperit de sânge, urmat de Loial, şchiopătând, cărând un topor uriaş, şi de un ins cu ochi strălucitori care părea a fi un Pribeag într-o haină cu dungi roşii, doar că ducea o sabie, cu lama roşie de sânge de la un capăt la altul. Rand aproape că se uită înjur, să vadă dacă nu era şi Mat pe undeva. Îl văzu pe Dobraine, mergând pe jos, ţinând într-o mână sabia şi stindardul stacojiu al lui Rand în cealaltă. Nandera era lângă Perrin, cu chipul descoperit, şi încă o Fecioară pe care Rand nu o recunoscu din prima clipă. Era bine să o vadă pe Sulin purtând iarăşi *cadin'sor.*

— Rand, zise Perrin gâfâind, slavă Luminii că eşti încă viu! Voiam să ne scoţi de aici printr-o poartă, dar tot planul s-a dus pe apa sâmbetei. Rhuarc şi cei mai mulţi dintre Aieli sunt încă printre Shaido, la fel şi mayenarienii şi carhienii, şi nu ştiu ce s-a întâmplat cu oamenii din Două Râuri sau cu înţeleptele. Aes Sedai ar fi trebuit să rămână cu ele, dar…

Perrin se sprijini de coada securii, respirând greu. Părea că s-ar fi prăbuşit fără acel sprijin.

De-a lungul domului apăreau călăreţi, Aieli cu eşarfe stacojii sau Fecioare cu legături roşii la braţe. Bariera îi oprea şi pe ei să intre. De îndată ce apăreau, Shaido se năpusteau asupra lor, înghiţindu-i.

— Ridicaţi domul! ordonă Rand.

Perrin oftă uşurat. Crezuse oare că Rand avea să-şi lase oamenii să moară? Loial oftă şi el. Pe Lumină! Ce credeau despre el? Min începu să-l frece pe spate, murmurând vorbe liniştitoare. Perrin îi aruncă o privire foarte surprinsă.

Poate că şi Taim era surprins, dar cu siguranţă nu părea uşurat.

— Seniore Dragon, zise cu o voce încordată, cred că mai sunt câteva sute de femei Shaido acolo, unele dintre ele destul de puternice. Şi mii de suliţe Shaido. Dacă nu vrei neapărat să afli dacă eşti sau nu nemuritor, propun să aşteptăm câteva ore până cunoaştem suficient de bine locul ca să facem o poartă care să fim siguri că se va deschide unde trebuie şi apoi să plecăm. In bătălie oamenii mai şi mor. Am pierdut câţiva astăzi, nouă soldaţi care vor fi mai greu de înlocuit decât nu-ştiu-câţi Aieli. Cine moare acolo moare pentru Dragonul Renăscut.

Dacă ar fi fost atent la Nandera sau Sulin, şi-ar fi ales vorbele mai cu atenţie şi şi-ar fi domolit tonul. Femeile vorbeau între ele în limbajul semnelor şi păreau gata să-l doboare pe loc.

Perrin îşi îndreptă spatele, fixându-şi ochii de ambră asupra lui Rand, fermi şi neliniştiţi în acelaşi timp.

— Rand, chiar dacă Dannil şi înţeleptele stau în spate, aşa cum a fost stabilit, nu vor pleca atâta vreme cât văd asta, zise el, arătând către domul de deasupra capetelor lor, unde focul şi fulgerele curgeau fără încetare. Dacă stăm aici câteva ore, Shaido se vor întoarce împotriva lor, dacă nu au făcut-o deja. Pe Lumină, Rand! Dannil şi Ban şi Wil şi Tell… Amys e acolo şi Sorilea şi…! Arză-te-ar Rand, au murit deja mai mulţi oameni decât ştii! Măcar lasă-mă pe mine să ies, zise el trăgând adânc

aer în piept. Dacă reuşesc să ajung până la ei, le pot spune că ai scăpat şi se pot retrage înainte să fie măcelăriţi.

— Putem pleca doi dintre noi, zise încet Loial, mişcându-şi uriaşul topor. Doi au mai multe şanse.

Pribeagul zâmbi, nerăbdător.

— Pot deschide un loc în barieră, începu Taim, dar Rand izbucni.

— Nu!

Nu oamenii din Ţinutul celor Două Râuri. Nu putea da impresia că este mai îngrijorat de ei decât de înţelepte. Amys era acolo? înţeleptele nu luau niciodată parte la bătălii; erau neatinse în lupte sau feude sângeroase. Călcaseră în picioare tradiţiile şi legile lor ca să vină la el. Mai degrabă l-ar fi lăsat pe Perrin să se arunce singur în acea furtună a morţii decât să le abandoneze. Dar nu putea să-i lase să afle că va lupta pentru înţelepte sau pentru bărbaţii din Două Râuri.

— Sevanna îmi vrea capul, Taim. Se pare că a crezut că astăzi poate să mi-l ia; vocea lipsită de emoţii era potrivită în acele momente. Părea totuşi să o îngrijoreze pe Min; îi mângâia spatele de parcă ar fi vrut să-l liniştească.

— Vreau să afle că a făcut o greşeală. Ţi-am spus să faci arme, Taim. Arată-mi cât de mortali sunt. Împrăştie-i pe Shaido. Zdrobeşte-i!

— Va fi după voia ta, zise Taim; dacă înainte păruse ţeapăn, acum era de piatră.

— Ridică-mi flamura acolo unde poate fi văzută de toată lumea! ordonă Rand. Măcar aşa va afla toată lumea cine stăpâneşte tabăra. Poate înţeleptele şi oamenii din Ţinutul celor Două Râuri se vor retrage când vor vedea asta.

Urechile lui Loial se mişcară neliniştite, iar Perrin îi luă mâna lui Rand în timp ce Taim se îndepărta.

— Am văzut ce pot face, Rand. Este…

Cu faţa şi veşmintele pline de sânge, părea dezgustat.

— Ce altceva ai vrea să fac? întrebă Rand. Ce altceva pot să fac?

Perrin îşi lăsa braţul să cadă, oftând.

— Nu ştiu. Dar nu trebuie să-mi şi placă.

— Grady, ridică flamura Luminii! ordonă Taim, iar Puterea îi făcea vocea să bubuie. Cu fire de Aer, Jur Grady luă flamura stacojie din mâinile lui Dobraine, care rămase surprins, ridicând-o prin gaura lăsată în vârful domului. În jurul acesteia răbufni focul şi fulgerele, în timp ce valuri de fum ieşeau de la căruţele arzând. Rand recunoştea câţiva bărbaţi în haine negre, dar ştia doar câteva nume în afară de al lui Jur. Damer şi Fedwin şi Eben, Jahar şi Torval. Dintre aceştia doar Torval purta Dragonul la guler.

— Asha’man, treceţi în formaţie de luptă! bubui Taim.

Bărbaţii înveşmântaţi în negru se repeziră alergând să se interpună între barieră şi toţi ceilalţi, cu excepţia lui Jur şi a celor care le păzeau pe Aes Sedai. Cu excepţia Nesunei, care privea totul cu atenţie, femeile Aes Sedai din Turn erau prăbuşite în genunchi, fără măcar să se uite la bărbaţii care menţineau scuturile în jurul lor, şi chiar şi Nesune părea gata să verse. Cea mai mare parte a grupului din Salidar se uita cu răceală la Asha’man care le păzeau, deşi uneori îşi întorceau privirile de gheaţă către Rand. Alanna se uita lung doar la el. Îşi dădu seama că simţea o gâdilătură în piele; ca să le simtă de la o asemenea distanţă, probabil toate nouă îmbrăţişaseră *saidarul.* Spera ca ele să aibă suficientă minte să nu conducă; bărbaţii cu chipuri de piatră ţineau în ei *saidinul* până la refuz şi păreau la fel de tensionaţi ca Străjerii care-şi ţineau mâinile pe mânerele săbiilor.

— Asha’man, ridicaţi baricada doi paşi!

La această comandă marginile domului se ridicară peste tot. Surprinşi, Shaido care împinseseră până atunci în bariera invizibilă se prăbuşiră înainte. Îşi reveniră imediat, o uriaşă

masă neagră care se repezi înainte, dar nu avură timp să facă mai mult de un pas înainte de următoarea comandă a lui Taim.

— Asha’man, ucideţi!

Primul rând de Shaido explodă. Nu există alt cuvânt care să descrie ce se întâmpla. Trupurile înveşmântate în *cadin’sor* explodară într-o ploaie de sânge şi carne. Firele de *saidin* trecură prin acea ceaţă deasă, ţâşnind de la om la om într-o clipită, iar următorul rând de Shaido muri, apoi următorul, şi următorul, de parcă ar fi păşit într-un uriaş tocător de carne. Rand înghiţi cu greu, privind măcelul. Perrin se aplecă, vărsând, iar Rand înţelese atunci ce voise să spună acesta. Alt rând muri. Nandera îşi acoperi ochii cu mâinile, iar Sulin se întoarse cu spatele. Rămăşiţele însângerate începeau să se strângă într-un zid.

Nimeni nu putea rezista la aşa ceva. Între izbiturile morţii, luptătorii Shaido care erau în faţă începură brusc să împingă în partea cealaltă, căutând disperaţi să treacă prin masa de oameni care continua să împingă. Grămezile de oameni explodară împreună şi apoi începură cu toţii să se retragă. Nu, să alerge. Ploaia de fulgere şi foc ce cădea pe dom începu să se domolească.

— Asha’man, izbucni vocea lui Taim, cerc rostogolitor de Pământ şi Foc!

Sub picioarele Shaido, pământul din apropierea căruţelor explodă în jerbe de foc şi pământ, aruncându-i oameni în toate direcţiile. Trupurile zburau încă prin aer când urmară alte explozii din pământ, şi iarăşi într-un cerc care înainta de jur împrejurul taberei, ucigându-i pe Shaido pe o rază de cincizeci de paşi, o sută, două sute. În rândurile lor nu mai era decât frică şi moarte. Suliţele şi scuturile erau aruncate la pământ. Domul de deasupra capetelor era limpede acum, cu excepţia fumului care se ridica de la căruţe.

— Opriţi-vă!

Bubuitul exploziilor acoperi vocea lui Rand, aşa cum acoperea şi urletele oamenilor. Urzi ţesătura folosită de Taim.

— Opreşte-i, Taim!

Vocea lui izbi de peste tot ca un tunet. Încă un rând de explozii, iar Taim strigă:

— Asha'man, odihniţi-vă!

Pentru o clipă se aşternu o tăcere deplină. Urechile lui Rand răsunau încă. Apoi putu să audă ţipete şi gemete. Mai erau răniţi prin grămezile de morţi. Dincolo de ei, Shaido fugeau, lăsând în urmă pâlcuri de *siswai'aman* şi Fecioare cu pânze roşii pe braţe, cairhieni şi mayenarieni, unii încă pe cai. Începură să se îndrepte către căruţe, ezitant, iar câţiva dintre Aieli îşi dădură jos vălurile. Cu privirea ascuţită de Putere îl văzu pe Rhuarc, şchiopătând, cu un braţ atârnând, dar pe picioare. Cu mult în spatele lui, văzu un grup mare de femei în fuste şi bluze închise la culoare, escortate de un grup de bărbaţi în veşmintele din Ţinutul celor Două Râuri, purtând arcuri lungi. Erau prea departe ca să le vadă chipurile, dar, din felul în care se uitau la Shaido care fugeau, păreau a fi la fel de uluite ca toată lumea.

Rand se simţea uşurat, deşi nu suficient de mult ca stomacul să i se liniştească. Min îşi îngropase faţa în cămaşa lui; plângea. O mângâie pe păr.

— Asha' man, spuse el mai bucuros ca niciodată că Vidul îi golea vocea de emoţii, v-aţi descurcat bine. Te felicit, Taim! Se întoarse, pentru a nu mai vedea camagiul, abia auzind strigătele de „Seniorul Dragon!“ şi, Asha'man“ care izbucneau din piepturile bărbaţilor înveşmântaţi în negru.

Când se întoarse, dădu cu ochii de Aes Sedai. Merana era tocmai în spate, dar Alanna era aproape în faţa lui, alături de alte două Aes Sedai pe care nu le recunoştea.

— Te-ai descurcat foarte bine, spuse una dintre ele cu chipul pătrat. O ţărăncuţă, cu chipul lipsit de vârstă, abia reuşind să rămână senină, ignorându-i pe bărbaţii Asha'man din jurul ei. Ignorându-i în mod vădit.

— Eu sunt Bera Harkin, iar ea este Kiruna Nachiman. Am venit să te salvăm… cu ajutorul Alannei… adăugă ea după ce Alanna se încruntase, deşi se pare că nu aveai mare nevoie de noi. Dar, intenţia contează şi…

— Locul vostru este alături de ele, zise Rand, arătând către femeile Aes Sedai prizoniere. Douăzeci şi trei, numără el, iar Galina nu se afla printre ele.

Lews Therin mormăia din ce în ce mai tare, dar refuza să îl asculte. Nu avea timp pentru furiile unui nebun.

Kiruna se îndreptă mândră de spate. Indiferent ce era, nu era fiică de fermier.

— Uiţi cine suntem. Poate că ele te-au tratat prost, dar noi…

— Nu uit nimic, Aes Sedai, zise Rand rece. Am spus că puteţi veni şase, dar sunteţi nouă. Am spus că vreau să fiţi pe picior de egalitate cu emisarele Turnului, iar pentru că aţi venit nouă, veţi fi. Ele sunt în genunchi, Aes Sedai. Îngenuncheaţi!

Chipurile reci şi severe se uitară lung la el. Simţea cum Asha’man îşi pregăteau scuturile de Spirit. Kiruna se uita sfidător, la fel şi Bera, şi celelalte. Două duzini de bărbaţi în negru făcuseră un cerc în jurul lui Rand şi al Aes Sedai. Taim nu păruse niciodată mai aproape de un zâmbet.

— Îngenuncheaţi şi juraţi credinţă Seniorului Dragon, zise el încet, sau veţi fi îngenuncheate!

*

Aşa cum se întâmplă cu toate poveştile, întâmplările acelor zile se răspândiră de-a lungul şi de-a latul Cairhienului, la miazăzi şi la miazănoapte, purtate de caravanele negustorilor, de neguţătorii ambulanţi sau de călătorii care bârfeau prin hanuri. Şi, aşa cum se întâmplă cu toate poveştile, şi aceasta se schimba la fiecare relatare. Aielii se întorseseră împotriva Dragonului Renăscut ucigându-l la Fântânile din Dumai sau aiurea. Ba nu, Aes Sedai îl salvaseră pe Rand al’Thor. Aes Sedai îl uciseseră, ba nu, îl domoliseră, ba nu, îl duseseră la Tar Valon unde zăcea într-o temniţă în măruntaiele Turnului Alb. Sau

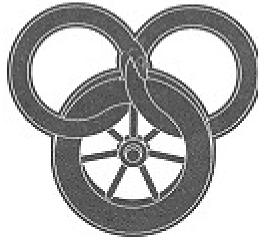
Suprema înscăunată Amyrlin îngenunchease în faţa lui. Dar, spre deosebire de toate poveştile, era mai lesne de crezut ceea ce se întâmplase în realitate.

Într-o zi de foc şi sânge, o flamură stacojie zdrenţuită fluturase deasupra Fântânilor din Dumai, purtând vechiul simbol Aes Sedai.

Într-o zi de foc şi sânge, şi Putere, aşa cum spuneau vechile profeţii, Turnul imaculat, destrămat, îngenunchease în faţa semnului uitat.

Primele nouă Aes Sedai juraseră credinţă Dragonului Renăscut, iar lumea nu avea să mai fie niciodată la fel.

EPILOG

Răspunsul

BĂRBATUL SE OPRI DOAR CÂT SĂ-ŞI SPRIJINE MÂNA de uşa lecticii, plecând de îndată ce Falion îi luă hârtia din mână. Semnalul ei îi făcu pe cei doi bărbaţi care o purtau să pornească încă înainte ca omul în livreaua Palatului Tarasin să se amestece în mulţimea din piaţă.

Un singurul cuvânt era scris pe foaia pătrată de hârtie. „Au dispărut.” Boţi hârtia în mâini. Iar se strecuraseră cumva afară, fără ca oamenii ei să vadă. Luni de căutări zadarnice o convinseseră că nu exista nicio comoară ascunsă de ***angrealuri,*** indiferent ce credea Moghedien. Luase în calcul chiar să interogheze o înţeleaptă sau două; una dintre ele ar putea şti unde se afla comoara, dacă exista. Mda, iar caii ar putea zbura. Singurul lucru care o făcea să rămână în acest oraş ticăloşit era faptul că, dacă unul dintre Numiţi îţi dădea un ordin, îi dădeai ascultare până când primeai un altul. Dar, dacă Elayne şi Nynaeve erau acolo… In Tanchico ele duseseră totul de râpă.

Indiferent dacă erau sau nu surori cu drepturi depline – indiferent cât de imposibil părea acest lucru –, Falion nu putea crede că prezenţa lor era o simplă coincidenţă. Poate chiar erau ascunse pe undeva acele ***angrealuri.*** Pentru prima dată era bucuroasă că Moghedien o ignorase după ce-i dăduse ordinul în Amadicia, cu atât de multe luni în urmă. Chiar dacă se simţise abandonată, putea avea o şansă să se afirme. Poate că cele două aveau să o ducă la comoară, iar dacă nu, însemna că nu exista... Moghedien părea să fie interesată de Elayne şi Nynaeve. Dacă i le dădea pe tavă pe amândouă ar fi fost cu siguranţă mai bine decât *angrealurile* care nu existau.

Lăsându-se pe spate, se abandonă mişcării lecticii. Ura oraşul acela – venise acolo când fugise, pe vremea când era novice –, dar poate că până la urmă vizita ei se va termina într-un mod plăcut.

Aşezat în biroul lui, Herid se uita la pipă întrebându-se dacă avea cu ce să o aprindă, când *gholamul* se strecură pe sub uşă. Desigur, chiar dacă Fel ar fi fost atent, nu şi-ar fi crezut ochilor, dar, odată ce *gholamul* intrase, foarte puţini ar mai fi avut vreo şansă.

Când Idrien veni mai târziu în biroul acestuia, se uită lung la ce era aranjat neglijent într-o grămadă lângă masă. Îi luă o clipă să-şi dea seama la ce se uita. Apoi leşină înainte de a putea ţipa. Chiar dacă auzise de multe ori de oameni rupţi în bucăţi, până atunci nu mai văzuse niciodată vreunul.

Călăreţul se opri în vârful dealului pentru a arunca o ultimă privire către Ebou Dar, strălucind alb în lumina soarelui. Era bun pentru a fi jefuit şi, din câte aflase de la localnici, aveau să opună rezistenţă, iar acest lucru însemna că cei de Sânge aveau să permită jaful. Aveau să reziste, dar spera ca toate celelalte iscoade să raporteze aceeaşi lipsă de unitate pe care o văzuse el. Nu aveau cum să reziste mult, era doar un mic regat condus de o aşa-zisă regină, iar asta era perfect. Porni către apus. Cine ştie? Poate că vorbele acelui bărbat fuseseră un semn bun.

Poate că Reîntoarcerea avea să vină repede, iar odată cu ea şi Fiica celor Nouă Luni. Cu siguranţă acest lucru ar fi fost cel mai bun semn al victoriei.

Întinsă pe spate, Moghedien se uita în noapte la acoperişul micului cort care-i fusese dat pentru că era una dintre servitoarele Supremei Amyrlin. Din când în când, scrâşnea din dinţi, dar se liniştea de cum îşi dădea seama, tot timpul conştientă de colierul *a'dam* din jurul gâtului. Această Egwene al'Vere era mai dură decât fusese vreodată Elayne sau Nynaeve; tolera mai puţin şi cerea mai mult. Iar când îi dădea brăţara lui Siuan sau lui Leane, mai ales lui Siuan... Moghedien fu cuprinsă de un frison. Probabil aşa ar fi fost tot timpul dacă Birgitte ar fi putut purta brăţara.

Pânza de la intrarea cortului se dădu la o parte, iar prin lumina lunii văzu o femeie intrând.

— Cine eşti? întrebă aspru Moghedien.

Când trimiteau după ea, cei care veneau aveau mereu un felinar cu ei.

— Poţi să-mi spui Aran'gar, Moghedien, răspunse o voce amuzată, iar în interiorul cortului apăru un mic glob de lumină.

Auzindu-şi numele, Moghedien simţi cum limba i se încleiază de cerul gurii; numele ei însemna moarte acolo. Încerca să vorbească, să spună că se numea Marigan, dar brusc deveni cu adevărat conştientă de lumină. Un glob mic de lumină albă, palidă, atârnând în aer aproape de creştetul său. Cu *a'damul* în jurul gâtului nu mai putea decât să se gândească la a conduce, fără permisiune, dar putea simţi când conducea o femeie, putea vedea cum se ţeseau urzelile. De data asta nu simţea nimic, nu vedea nimic. Doar un mic glob de lumină pură.

Se holbă la femeia care-şi spunea Aran'gar, recunoscând-o. Halima, secretara uneia dintre conducătoarele de Ajah, parcă. Dar era cu siguranţă o femeie, chiar dacă arăta ca în visul unui bărbat. O femeie. Dar mingea de lumină trebuia să fie *saidin!*

— Cine eşti? întrebă cu o voce uşor tremurătoare şi se miră singură că reuşise să vorbească. Femeia zâmbi la ea – un zâmbet foarte amuzat – aşezându-se pe saltea.

— Ţi-am spus, Moghedien. Mă numesc Aran’gar. Vei mai auzi de numele acesta în viitor, dacă eşti norocoasă. O să-ţi spun ceea ce trebuie să ştii. Îţi voi da jos imediat colierul cel drăguţ. După ce voi face asta, vei dispărea la fel de tăcută şi în la fel de multă linişte ca Logain. Dacă nu vei face aşa, aici vei muri. Şi asta ar fi păcat, deoarece eşti chemată la Shayol Ghul chiar în această noapte.

Moghedien se linse pe buze. Chemată la Shayol Ghul. Asta ar putea însemna o eternitate petrecută în Puţul Osândelor sau nemurirea conducând lumea, sau orice altceva între acestea două. Nu prea erau şanse să fie numită Nae’blis, nu dacă Marele Senior aflase suficient de multe lucruri despre cum îşi petrecuse ea ultimele luni ca să trimită pe cineva să o elibereze. Dar era o chemare pe care nu o putea refuza. Şi însemna şi un sfârşit pentru *a’dam,* în final.

— Da. Dă-l jos. Voi pleca imediat.

Oricum nu avea rost să mai întârzie. Era mai puternică decât orice femeie din tabără, dar nu avea de gând să le dea şansa să se lege într-un cerc de treisprezece şi să o prindă.

— M-am gândit eu că aşa vei face, râse veselă Halima… sau Aran’gar. Îi atinse colierul, tresărind uşor, iar Moghedien se întrebă iarăşi despre femeia care părea să conducă *saidinul,* şi era uşor rănită de ceea ce ar fi trebuit să rănească doar un bărbat care putea conduce Puterea. Apoi colierul căzu, iar femeia îl strecură în grabă în punga de la brâu.

— Du-te, Moghedien. Du-te, acum.

Când Egwene ajunse la cort, uitându-se cu un felinar înăuntru, găsi doar pături răvăşite. Ieşi încet.

— Maică, se agită Chesa în urma ei, nu ar trebui să ieşi noaptea afară. Aerul nopţii este rău. Dacă o voiai pe Marigan, puteam să o aduc eu.

Egwene se uită înjur. Simţise cum se desfăcuse colierul şi simţise şi fulgerul de durere al unui bărbat care putea conduce, atunci când acesta îl atinsese. Cei mai mulţi din tabără dormeau deja, dar mai erau unii care stăteau în jurul focurilor mici, câţiva nu foarte departe. Poate era posibil să afle ce bărbat fusese în cortul lui „Marigan“.

— Cred că a fugit, Chesa.

Chesa mormăi ceva mânioasă despre servitoarele care-şi părăsesc stăpânele, urmând-o până la cortul ei. Nu ar fi putut fi Logain, nu? Nu s-ar fi întors, nu ar fi avut cum să ştie. Sau ar fi putut?

Demandred îngenunche în Puţul Osândelor, iar de această dată nu-i păsa că Shaidar Haran îl vedea tremurând, cu chipul acela lipsit de ochi.

— Nu m-am descurcat bine, Mare Senior?

Râsul Marelui Senior îi umplu mintea lui Demandred.

„Turnul imaculat se rupe şi îngenunchează în faţa semnului uitat.

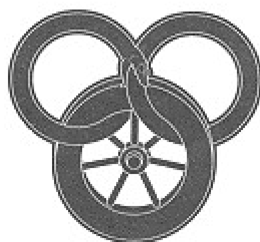
Mările se tulbură, iar norii de furtună se strâng nevăzuţi.

Dincolo de orizont, focuri ascunse se aprind, iar şerpii îşi fac culcuş la sân.

Ce fusese urcat pe culmi se va prăbuşi; ce fusese zvârlit pe jos se va ridica.

Ordinea arde pentru a-i netezi calea.“

Profeţiile Dragonului, **traducere de Jeorad Manyard, Guvernator al Provinciei Andor pentru înaltul Rege, Artur Paendrag Tanreall**

SFÂRŞITUL CĂRŢII A ŞASEA A

Roţii Timpului

GLOSAR

REMARCĂ ASUPRA DATELOR DIN ACEST GLOSAR. Calendarul Toman (întocmit de Toma dur Ahmid) a fost adoptat la două secole după ce ultimul bărbat Aes Sedai s-a stins din viaţă şi consemnează anii de după Frângerea Lumii (DFL). Atât de multe scrieri au fost distruse în timpul Războaielor Troloce, încât, la sfârşitul lor, au existat dispute cu privire la anul exact, după vechiul sistem. Un nou calendar, propus de Tiam din Gazar, cinstea eliberarea de ameninţarea trolocă, iar fiecare an era numit An Liber (AL). La douăzeci de ani de la sfârşitul Războaielor, calendarul Gazaran era deja foarte răspândit. Artur Aripă-de-Şoim a încercat să impună un nou calendar, ce începea la data întemeierii imperiului său (DÎ, De la întemeiere), dar el a rămas doar în memoria istoricilor. După prăpădul şi moartea aduse de Războiul de o Sută de Ani, un al treilea calendar a fost întocmit de Urien din Urbai Pescăruş-în-Zbor, un învăţat din rândurile Oamenilor Mării, şi a fost promulgat de panarhul Farede din Tarabon. De atunci şi până în zilele noastre se foloseşte calendarul Farede, care începe cu sfârşitul stabilit arbitrar al Războiului de o Sută de Ani şi consemnează anii Noii Ere (NE).

---

a'dam: Dispozitiv folosit pentru a controla o femeie care poate conduce Puterea; poate fi folosit fie de o femeie care poate conduce, fie de o femeie care poate fi învăţată să conducă, dar nu are niciun efect pentru o femeie lipsită de

aceste abilităţi. Acesta creează o legătură între cele două femei. Versiunea seanchană constă într-o zgardă şi o brăţară, unite printr-o lesă, toate făurite dintr-un metal argintiu. Dacă un bărbat care poate conduce este legat printr-un ***a'dam*** de o femeie, cel mai probabil este că amândoi vor muri. Un bărbat care poate conduce va simţi durere doar atingând un ***a'dam*** purtat de o femeie care poate conduce Puterea. ***Vezi şi*** Legare; Seanchan.

Adevăratul Izvor: Forţa fundamentală a Universului, care învârte Roata Timpului. Este împărţită între jumătatea masculină *(saidin)* şi cea feminină *(saidar)* care lucrează împreună şi, în acelaşi timp, se iuptă una cu alta. Doar un bărbat poate folosi *saidinul* şi doar o femeie *saidarul.* De peste trei mii de ani, *saidinul* este pătat de mana Celui întunecat. *Vezi şi* Puterea Supremă.

Aes Sedai: Cele ce pot mânui Puterea. De la Frângerea Lumii, nu mai există decât Aes Sedai femei. Respectate şi cinstite de mulţi, sunt totuşi privite cu neîncredere, temute sau chiar urâte de unii. Sunt învinuite de mulţi de Frângerea Lumii şi de faptul că se amestecă în treburile neamurilor. Cu toate astea, puţini sunt conducătorii care nu au o sfetnică Aes Sedai, chiar şi în ţinuturile unde o astfel de legătură trebuie să rămână de taină. Se pare că, după mulţi ani în care au condus Puterea, Aes Sedai capătă trăsături lipsite de vârstă, astfel că o femeie suficient de bătrână să fie bunică nu-şi arată anii, poate cu excepţia unor fire cărunte. *Vezi şi* Ajah; Suprema înscăunată Amyrlin; Frângerea Lumii.

Aiel: Neamul ce sălăşluieşte în Pustiul Aiel. Oameni aprigi şi viteji. Îşi acoperă chipurile cu un văl înainte de a ucide. Luptători iscusiţi atât cu armele, cât şi cu mâinile goale nu ar atinge o sabie nici cu preţul vieţii, şi nu ar călări un cal decât forţaţi. Aielii numesc bătălia „dansul“ sau „dansul suliţelor“. Sunt împărţiţi în douăsprezece clanuri: Chareen, Codara, Daryne, Goshien,

Miagoma, Nakai, Rein, Shaarad, Shaido, Shiande, Taardad şi Tomanelle. Fiecare clan este divizat în şapte septuri. Uneori vorbesc şi de al treisprezecelea clan, Clanul-care-nu-este, Jenn, cei care au înălţat Rhuideanului. Este ştiut faptul că, în urmă cu multă vreme, neamul Aiel a dezamăgit femeile Aes Sedai, iar pentru acest păcat au fost izgoniţi în Pustiul Aiel, iar, dacă vor face din nou acest lucru, vor fi distruşi. *Vezi şi:* Frăţiile războinice Aiel, Pustiul Aiel, întunecare, gai'shain; Rhuidean.

Ajah: Frăţii în rândul Aes Sedai, şapte la număr şi desemnate prin culori: Albastră, Roşie, Albă, Verde, Brună, Galbenă şi Cenuşie. Toate femeile Aes Sedai fac parte dintr-una din ele, cu excepţia Supremei înscăunate Amyrlin. Fiecare are o filosofie proprie cu privire la felul în care ar trebui folosită Puterea şi la rolul Aes Sedai. Ajah Roşie îşi foloseşte întreaga energie pentru a găsi şi domoli bărbaţii care pot conduce. Brunele se dedică exclusiv cunoaşterii, renunţând la cele lumeşti, în timp ce Albele se dedică filosofiei şi adevărului, renunţând atât la cele lumeşti, cât şi la cunoaşterea lumii. Ajah Verde (numită şi Ajah Luptătoare în timpul Războaielor Troloce) se pregăteşte pentru Tarmon Gai'don, iar Galbenele se concentrează pe studiul Tămăduirii, în timp ce surorile Albastre cercetează cauzele lucrurilor şi sunt în căutarea dreptăţii. Cele Cenuşii sunt mediatoare, căutând armonia şi consensul. Există şi zvonuri despre o Ajah Neagră, ce-l slujeşte pe Cel întunecat, dar aceste zvonuri sunt negate cu vehemenţă, cel puţin oficial.

Alese: Tinere femei care se pregătesc pentru a deveni Aes Sedai şi care au atins un anumit nivel de putere şi au trecut anumite teste. De obicei trec cinci sau zece ani pentru ca o novice să devină Aleasă. Sunt constrânse de mai puţine reguli decât novicele şi, într-o anumită măsură, au voie să-şi aleagă singure domeniile de studiu. Alesele poartă inelul Marelui Şarpe pe al treilea deget al mâinii stângi. Când o Aleasă este ridicată la rang de Aes Sedai, ea îşi poate alege singură ce Ajah doreşte,

câştigă dreptul de a purta şalul şi are voie să poarte inelul pe ce deget doreşte sau chiar deloc, dacă situaţia o cere. *Vezi şi* Aes Sedai.

Altara: O naţiune de lângă Marea Furtunilor, dar, dacă este să spunem adevărul, altarienii au puţine lucruri în comun unii cu alţii, cu excepţia numelui. Ei se văd în primul rând ca locuitori ai unui sat sau oraş, sau ca oamenii anumitor seniori sau doamne, şi abia în al doilea rând ca altarieni. Sunt puţini nobilii care să plătească taxe coroanei sau să ofere şi altceva decât cuvinte deşarte. Conducătoarea Altarei (care acum este Regina Tylin Quintara din Casa Mitsobar) este arareori ceva mai mult decât cea mai puternică nobilă din ţinut, iar uneori nici măcar atât. Tronul Vânturilor are atât de puţină putere, încât mulţi nobili puternici au refuzat să se urce pe el atunci când au avut şansa.

Amys: înţeleaptă din Sălaşul Stâncilor Reci şi Vestitoare-n vise. Face parte din septul Nouă Văi al clanului Tardaad. Este soţia lui Rhuarc şi sora-de-soţ a Lianei, stăpâna Sălaşului Stâncilor Reci şi soră-mamă pentru Aviendha.

angreal: Relicvă din Vârsta Legendelor. Permite oricărei persoane care poate conduce puterea să mânuiască o cantitate mai mare din aceasta, decât ar putea în mod normal să o facă în siguranţă sau fără ajutor. Unele au fost făurite pentru a fi folosite de către femei, altele de către bărbaţi. Zvonurile despre existenţa unui *angreal* care să poată fi folosit şi de către o femeie, şi de către un bărbat nu au fost niciodată confirmate. Nu se mai ştie cum erau făurite, şi foarte puţine mai există în întreaga lume. *Vezi şi* a conduce; *sa'angreal', te'rangreal.*

Arad Doman: Neam de la ţărmul Oceanul Aryth. În prezent ţara este devastată de războiul civil şi de luptele împotriva celor juraţi Dragonului Renăscut, dar şi de războiul împotriva Tarabonului. Femeile domani au renumele sau mai bine zis

prostul renume de a fi frumoase, seducătoare şi a purta veşminte scandaloase.

Artur Aripă-de-Şoim: Legendarul rege Artur Paendrag Tanreall. A domnit între 943 şi 944AL. A unit toate ţinuturile la apus de Osia Lumii. A trimis oşti peste Oceanul Aryth (AL 992), dar s-a pierdut legătura cu ele la moartea acestuia, moarte care a declanşat Războiul de O Sută de Ani. Blazonul lui reprezenta un şoim auriu în zbor. *Vezi şi* Războiul de O Sută de Ani.

Atha'an Miere: *Vezi* Oamenii Mării.

Avendoraldera: Copac care a crescut în Cairhien, dintr-o mlădiţă de Avendesora, un dar din partea neamului Aiel în anul 566 NE, deşi nu există scrieri care să poată face legătura între Aieli şi legendarul Copac al Vieţii.

Bair: înţeleaptă din septul Haido al clanului Shaarad. Este Vestitoare-n vise. Nu poate conduce Puterea. *Vezi şi* Vestitoare-n vise.

Berelain sur Paendrag: Cea Dintâi din Mayene, Blagoslovita Luminii, Prima înscăunată a Casei Paeron. Este o femeie frumoasă şi hotărâtă şi o conducătoare pricepută. *Vezi şi* Mayene.

Birgitte: Eroină din legende şi poveşti, faimoasă atât pentru frumuseţea ei, cât şi pentru curajul şi îndemânarea la trasul cu arcul. Se spune că purta un arc de argint, cu săgeţi de argint, cu care nu rata niciodată ţinta. Este unul dintre eroii care pot fi aduşi înapoi la viaţă atunci când Cornul lui Valere va suna. Întotdeauna este legată de Gaidal Cain, care era spadasin. Cu excepţia frumuseţii şi a iscusinţei în folosirea arcului, ea are puţine lucruri în comun cu cea din poveşti. *Vezi şi* Cornul lui Valere.

Bryne, Gareth: A fost Căpitan General al Gărzilor Reginei din Andor. A fost exilat de Regina Morgase. Este considerat ca unul

dintre cei mari generali în viaţă. Sigiliul Casei Bryne reprezintă un taur sălbatic, ce poartă în jurul gâtului Coroana de Trandafiri a Andorului. Sigiliul personal al lui Gareth Bryne reprezintă trei stele aurii, fiecare cu câte cinci raze.

cadin'sor: Veşmânt al luptătorilor Aiel, alcătuit din haină şi pantaloni, în culori brune şi cafenii, care îi camuflează printre stânci şi umbre, şi încălţări moi, lungi până la genunchi, cu şireturi. În Limba Străveche înseamnă „haine de lucru“ deşi, desigur, este doar o traducere aproximativă.

Cairhien: atât neamul care sălăşluieşte de-a lungul Osiei Lumii, cât şi capitala acestui neam. Oraşul a fost ars şi prădat în timpul Războiului Aiel, precum multe alte oraşe şi sate. După război, fermele de lângă Osia lumii au fost abandonate, fiind limpede că era nevoie de grâne. Asasinarea regelui Galldrian (998 NE) a dus la un război pentru succesiunea Tronului Soarelui, dând peste cap livrările de grâne şi aducând foametea. Oraşul a fost asediat de Shaido în ceea ce acum poartă numele de Al Doilea Război Aiel; asediul a fost ridicat de o altă oaste Aiel, condusă de Rand al'Thor. Flamura Cairhienului reprezintă un soare cu multe raze, pe un cer albastru. *Vezi şi* Războiul Aiel.

Calendar: O săptămână are zece zile, o lună douăzeci şi opt de zile, iar un an treisprezece luni. Câteva zile de sărbătoare nu fac parte din nicio lună: Duminică (cea mai lungă zi a anului), Sărbătoarea Recunoştinţei (o dată la fiecare patru ani, la echinocţiul de primăvară) şi sărbătoarea Salvării Tuturor Sufletelor, numită şi Ziua Tuturor Sufletelor (o dată la zece ani, la echinocţiul de toamnă).

Cailandor: Sabia-Care-Nu-Este-Sabie, Sabia-Care-Nu-Poate-Fi-Atinsă. Este o sabie de cristal, păstrată odată în Stânca din Tear. Un puternic *sa'angreal* masculin. Scoaterea ei din încăperea numită Inima Stâncii, dar şi căderea Stâncii au fost unele dintre cele mai importante semne ale Renaşterii

Dragonului şi ale apropierii Tarmon Gai'don. A fost din nou pusă în Inima Stâncii, fiind înfiptă în piatră de Rand al'Thor. *Vezi şi* Dragonul Renăscut; *sa'angreal;* Stânca din Tear.

Car'a'carn: în Limba Străveche, „Căpetenie a căpeteniilor". Potrivit profeţiilor neamului Aiel, un bărbat va veni la înserat din Rhuidean, purtând pe braţe doi Dragoni şi-i va duce peste Zidul Dragonului. Profeţia din Rhuidean spune că va uni neamul Aiel, dar îi va distruge pe toţi, până nu vor mai rămâne decât o rămăşiţă a unei rămăşiţe. *Vezi şi* Aiel; Rhuidean.

Caraighan Maconar: Soră Verde rămase în legendă (2**1**2-373 **FL),** eroină a sute de aventuri în care i se atribuie fapte greu de crezut chiar şi de către Aes Sedai, deşi sunt consemnate în scrierile Turnului Alb, precum faptul că a pus capăt unei rebeliuni în Mosadorin de una singură sau oprirea Răscoalelor Comaidin, pe vremea când nu avea niciun Străjer. Este considerată de Ajah Verde să fie arhetipul surorii Verzi. *Vezi şi* Aes Sedai; Ajah.

Carridin, Jaichim: Un Inchizitor al Mâinii Luminii, un înalt ofiţer al Copiilor Luminii şi o Iscoadă a Celui întunecat.

Cauthon, Abell: Un fermier din Ţinutul celor Două Râuri. Este tatăl lui Mat Cauthon. Căsătorit cu Natti, are două fiice: Eldrin şi Bodewhin, zisă şi Bode.

Cel întunecat: Numele obişnuit, folosit în toate ţinuturile, pentru Shai'tan. Este sursa răului, antiteza Creatorului. A fost întemniţat de Creator în Shayol Ghul chiar în momentul creaţiei. Încercarea de a-l elibera a dus la Războiul Umbrei, la pângărirea *saidinului* de mană, la Frângerea Lumii şi la Sfârşitul Vârstei Legendelor. *Vezi şi* Profeţiile Dragonului.

Cele Cinci Puteri: Sunt firele Puterii Supreme, numite în funcţie de lucrurile care se pot face cu ajutorul lor – Pământ, Aer (uneori numit Vânt), Foc, Apă şi Spirit. Poartă denumirea de Cele Cinci Puteri. Un mânuitor al Puterii stăpâneşte mai bine una,

poate două şi foarte rar mai mult de-atât, şi mai puţin pe celelalte. În Vârsta Legendelor, Spiritul era folosit deopotrivă de femei şi bărbaţi, dar bărbaţii aveau o abilitate mai mare cu Pământul şi Focul, iar Femeile cu Apa şi Aerul. În pofida excepţiilor, Pământul şi Focul erau privite ca puteri masculine, iar Aerul şi Apa ca puteri feminine.

Cele Trei Jurăminte: Jurămintele rostite de o Aleasă atunci când devine Aes Sedai, în timp ce ţine în mână Sceptrul Legămintelor, un *ter'angreal* care le obligă să nu-şi încalce legămintele. Acestea sunt: (1) Să nu rosteşti nicio vorbă neadevărată. (2) Să nu făureşti arme cu care oamenii să se ucidă între ei. (3) Să foloseşti puterea ca armă doar împotriva Făpturilor Umbrei sau doar pentru a-ţi apăra propria viaţă, în ultimă instanţă, sau viaţa Propriului Străjer sau a altei Aes Sedai. Al doilea jurământ a fost primul adoptat după Războiul Umbrei. Primul jurământ, ţinut în litera lui, este adesea ocolit de cele care ştiu să mânuiască vorbele. Se crede că ultimele două sunt inviolabile.

(a) **Conduce:** A controla curgerea Puterii Supreme. *Vezi şi* Puterea Supremă.

Copiii Luminii: Frăţie cu stricte convingeri ascetice, nu se supune nimănui şi are ca ţel înfrângerea Celui întunecat şi distrugerea tuturor Iscoadelor sale. A fost fondată în timpul Războiului de O Sută de Ani pentru a lupta împotriva numărului tot mai mare de Iscoade ale celui întunecat şi a evoluat în timpul războiului într-o organizaţie complet militarizată. Au credinţe foarte rigide şi sunt convinşi că sunt singurii deţinători ai adevărului şi dreptăţii. Le consideră pe femeile Aes Sedai şi pe cei care le ajută a fi Iscoade ale Celui întunecat. Mai sunt cunoscuţi şi ca Mantiile Albe. Blazonul lor reprezintă un soare auriu pe fond alb.

Cornul lui Valere: Obiect legendar căutat de Marea Vânătoare a Cornului, are puterea de a aduce la viaţă eroi morţi pentru a lupta împotriva Umbrei. O nouă Vânătoare a Cornului a început, iar cei care participă la ea pot fi găsiţi acum în multe ţinuturi.

Deane Aryman: Suprema înscăunată Amyrlin care salvat Turnul Alb de distrugerile provocate de Bonwhin în încercarea de a-l controla pe Artur Aripă-de-Şoim. Născută în circa 920 AL în satul Salidar, în Shiota, a fost ridicată la rang de Suprema Amyrlin din rândurile Ajah Albastră în 992 AL. Se consideră că ea a fost cea care l-a convins pe Souran Maravaile să ridice asediul Tar Valonului (ce începuse din 975 AL) la moartea lui Aripă-de-Şoim. Deane a restaurat prestigiul Turnului şi se crede că la moartea sa în 1084 AL, în urma unei căzături de pe cal, era gata să-i convingă pe nobilii care-şi disputau rămăşiţele imperiului lui Aripă-de-Şoim să accepte conducerea Turnului Alb, pentru a reinstaura unitatea. *Vezi şi* Suprem înscăunata Amyrlin; Artur Aripă-de-Şoim.

Domniţa-Moştenitoare: Titlu purtat de moştenitoarea Tronului Leului din Andor. Dacă nu există o fiică, tronul revine celei mai apropiate rude de sex feminin a Reginei. Disputele privind cea mai apropiată rudă de sânge au dus de câteva ori la lupte pentru putere, ultima fiind „Succesiunea“ – cum a fost denumită în Andor – sau, Al treilea război al succesiunii andorane“ – cum i s-a spus în alte locuri – care a adus-o pe tron pe Morgase din Casa Trakand.

Domolire: Acţiunea săvârşită de femeile Aes Sedai pentru a-l despărţi de Puterea Supremă pe un bărbat care poate conduce. Este un lucru necesar, deoarece orice bărbat care conduce va înnebuni până la urmă din cauza manei care pătează *saidirtul* şi va face lucruri îngrozitoare cu Puterea înainte de a fi ucis de mană. Bărbatul care a fost domolit încă poate simţi Adevăratul Izvor, dar nu îl mai poate atinge. Nebunia apărută înaintea

domolirii este oprită, dar nu şi vindecată, iar, dacă este făcută la timp, se poate evita moartea. Dar un bărbat domolit nu îşi mai doreşte, inevitabil, să continue să trăiască; cei care nu reuşesc să se sinucidă mor de obicei într-un an sau doi. *Vezi şi* Puterea Supremă; ferecare.

Dragonul Renăscut: Potrivit Profeţiilor Dragonului, bărbatul va fi Lews Therin Renăscut. Cei mai mulţi oameni, deşi nu toţi, îl recunosc pe Rand al'Thor ca fiind Dragonul Renăscut. *Vezi şi* Dragon; falsul Dragon; Profeţiile Dragonului.

Elaida do Avriny a'Roihan: O Aes Sedai, ridicată Supremă înscăunată Amyrlin din rândul Ajah Roşii. A fost pe vremuri sfetnica Reginei Moigase a Andorului.

Far Dareis Mai: în Limba Străveche înseamnă „Fecioarele Lăncii". Este frăţia Aiel care nu acceptă decât femei. Fecioarele care se căsătoresc nu mai pot rămâne în societate şi nici nu pot lupta atunci când sunt însărcinate. Un copil născut de o Fecioară este dat altei femei să fie crescut, în aşa fel încât nimeni să nu ştie care este mama acestuia. („Nu poţi aparţine unui bărbat, niciun bărbat sau copil nu-ţi pot aparţine. Lancea îţi este iubitul, copilul şi întreaga ta viaţă.") *Vezi şi* Aiel; Frăţiile războinice Aiel.

Ferecare: înlăturarea abilităţii unei femei de a conduce. O femeie care a fost ferecată mai poate încă simţi Adevăratul Izvor, dar nu mai poate conduce. În mod oficial, ferecarea este rezultatul unui proces, sentinţa pentru o crimă. Novicele Turnului Alb trebuie să înveţe numele şi crimele tuturor femeilor condamnate la ferecare. Când abilitatea este pierdută în mod accidental, se mai numeşte şi mistuire. Femeile ferecate, indiferent cum se întâmplă acest lucru, nu supravieţuiesc mult timp; par să renunţe la voinţa de a trăi, dacă nu cumva reuşesc să găsească ceva care să le umple golul lăsat de Putere.

Flacăra Tar Valon: Simbolul Tar Valonului, al Supremei înscăunate Amyrlin şi al femeilor Aes Sedai. Reprezentarea stilizată a unei flăcări; o picătură albă, cu vârful în sus.

Frăţiile războinice Aiel: Toţi luptătorii Aiel fac parte dintr-una din cele douăsprezece frăţii. Acestea sunt: Ochi Negri *(Seia Doort),* Frăţia Vulturului *(Far Aldazar Din),* Gonacii Zorilor *(Rahien Sorei),* Fecioarele Lăncii *(Far Dareis Mai),* Dansatorii Munţilor *(Hama N'dore),* Lănciile Nopţii *(Cor Dârei),* Pavezele Roşii *(Aethan Dor),* Câinii de Piatră *(Shae'en M'taal),* Tunătorii *(Sha'mad Conde),* Sânge Adevărat *(Tain Shari)* şi Căutătorii de Apă (*Duadhe Mahdi'in).* Fiecare are propriile obiceiuri şi uneori propriile îndatoriri. Spre exemplu, Pavezele Roşii au în sarcină menţinerea ordinii, iar Câinii de Piatră sunt adeseori ariergardă în timpul retragerilor, în timp de Fecioarele sunt adeseori trimise în recunoaştere. Clanurile Aiel se atacă şi se luptă frecvent între ele, dar membrii aceleiaşi frăţii nu se luptă unul cu altul nici atunci când clanurile lor sunt în război. Astfel că există mereu căi de comunicare între clanuri, chiar şi în timpul încleştărilor. *Vezi şi* Aiel; Pustiul Aiel; *Far Dareis Mai.*

Frângerea Lumii: în timpul Vremii Nebuniei, bărbaţii Aes Sedai au înnebunit şi au schimbat faţa lumii. Au transformat munţii în câmpii şi câmpiile în munţi, au ridicat pământ din mare şi au acoperit pământurile de mare. Cei mai mulţi oameni au murit, iar supravieţuitorii au fost împrăştiaţi ca praful în vânt. Această distrugere este numită în poveşti, legende sau istorie ca Frângerea Lumii.

Gaidin: în Limba străveche „Fratele Bătăliilor". Este un titlu folosit de Aes Sedai pentru Străjerii lor. *Vezi şi* Străjer.

gai'shain: Din Limba Străveche ar putea fi tradus ca „Juruit Păcii în Bătălie". Un Aiel care este luat prizonier de un altul în bătălie sau într-un raid este obligat de *ji'e'toh* a sluji cu umilinţă pe cel sau pe cea care l-a luat prizonier, timp de un an şi o zi,

timp în care nu are voie să atingă vreo armă sau să comită vreun act violent. O înţeleaptă, un fierar, un copil şi o femeie însărcinată nu pot fi făcuţi *gai'shain. Vezi şi* întunecare.

Galad: Seniorul Galadedrid Damodred. Frate vitreg al lui Elayne şi al lui Gawyn, din acelaşi tată, Taringail Damodred. Blazonul său este o sabie înaripată argintie, cu vârful în jos.

Gawyn din Casa Trakand: Fiul reginei Morgase, fratele lui Elayne, va deveni Primul Prinţ Săbier atunci când Elayne va urca pe tron. Este fratele vitreg al lui Galad. Blazonul său reprezintă un mistreţ alb.

IUian: Un mare port la Marea Furtunilor, capitala naţiunii cu acelaşi nume.

Inchizitori: Un ordin al Copiilor Luminii, ce are ca scopuri declarate descoperirea adevărului şi a Iscoadelor Celui întunecat. Caută adevărul şi Lumina folosindu-se de tortură; consideră că ei deja ştiu adevărul şi trebuie doar să-şi convingă victimele să recunoască. Se referă la ei înşişi ca la Mâna Luminii, Mâna care scormoneşte după adevăr, iar uneori se comportă de parcă ar fi complet separaţi de Copii şi de Consiliul Unşilor, care conduce Copiii. Conducătorul lor este Marele Inchizitor, care are un loc în Consiliul Unşilor. Blazonul lor este o cârjă roşie de cioban. *Vezi şi* Copiii luminii.

Iscoadele celui întunecat: Cei care îl slujesc pe Cel întunecat. Ei cred că vor dobândi o mare putere şi că vor fi generos răsplătiţi, chiar cu nemurirea, atunci când acesta va fi liber. Între ei mai folosesc vechea denumire de „Prieteni ai Umbrei“.

Înalţii Seniori din Tear: Constituiţi într-un consiliu, înalţii Seniori sunt conducătorii Tearului, care nu are nici rege, nici regină. Numărul lor nu este fix, de-a lungul timpului fiind între douăzeci şi chiar doar şase. A nu fi confundaţi cu Seniorii din ţinut, care sunt mai puţin importanţi.

Întunecare: Termenul prin care Aielii desemnează efectele avute asupra multor dintre ei aflarea faptului că străbunii lor nu fuseseră războinici fioroşi, ci pacifişti convinşi, forţaţi să se apere la Frângerea Lumii şi în anii ce urmaseră acesteia. Mulţi cred că acest lucru le dezamăgise pe Aes Sedai. Unii îşi aruncă suliţele şi fug în lumea largă. Alţii refuză să-şi dea jos veşmintele de *gai sahain* atunci când le vine vremea. Alţii nu cred că este adevărat şi, prin urmare, neagă că Rand al'Thor este adevăratul ***car'a'carn****;* aceştia din urmă fie se întorc în Pustiul Aiel, fie se alătură Shaido, clanul care i se opune lui Rand. *Vezi şi* Aiel; Pustiul Aiel; ***car'a'carn****, gai'sahain.*

Înţeleaptă: In rândul Aielilor, ele sunt alese de alte înţelepte şi sunt instruite cum să tămăduiască, cum să folosească ierburile sau altele de acest fel, ca şi Meşteresele. Au o mare autoritate şi responsabilitate, şi o mare influenţă printre şefii de sept şi de clan, deşi aceştia de multe ori le acuză că se amestecă prea mult în treburile lor. Multe înţelepte pot conduce puterea, într-o măsură mai mare sau mai mică; ele găsesc fiecare fată Aiel care s-a născut cu talentul de a conduce şi pe cele mai multe care pot învăţa. Prin tradiţie, Aielii nu vorbesc despre faptul că înţeleptele pot conduce Puterea. Tot prin tradiţie, înţeleptele le evită pe Aes Sedai, chiar într-o măsură mai mare decât alţi Aieli. Înţeleptele se ţin departe de bătălii şi conflicte şi, potrivit *ji'e'toh,* nimeni nu are voie să le rănească sau să le stânjenească. Ar fi o mare încălcare a obiceiurilor şi tradiţiilor ca o înţeleaptă să ia parte la o bătălie. Trei înţelepte în viaţă sunt Vestitoare-n vise, putând intra în *Tel'aran'rhiod* şi vorbi cu alţii în vis. *Vezi şi* Vestitoare-n vise; *Tel'aran'rhiod.*

Înzestrări: Abilitatea de a folosi Puterea cu ţinte precise. Aptitudinile în diferite înzestrări pot varia mult de la individ la individ şi foarte rar sunt legate de forţa cu care acesta mânuieşte Puterea. Există câteva înzestrări foarte importante, cel mai întâlnit fiind Tămăduirea. Alte exemple sunt Dansul

Norilor, controlul vremii sau Cântatul Pământului, care presupunea controlul mişcărilor pământului, precum prevenirea sau provocarea cutremurelor sau a avalanşelor. Mai sunt câteva înzestrări mai puţin importante, care rar primesc un nume, precum abilitatea de a vedea un *ta'veren,* sau să poată reproduce efectul unui *ta'veren,* într-o zonă res**trânsă la doar câţiva** paşi. **Multe** înzestrări **mai sunt cunoscute acum doar** după nume şi câteva descrieri vagi. Unele, precum Topirea-n-văzduh (putinţa de a călători dintr-un loc într-altul într-o clipă, fără a trece prin spaţiul dintre cele două locuri), încep a fi redescoperite abia în zilele noastre. Altele, precum Prorocirea (abilitatea de a prezice viitorul, în linii mari) sau Răscolirea (abilitatea de a găsi zăcăminte şi eventual de a le scoate din pământ), sunt foarte rare. O altă înzestrare crezută de mult pierdută este Vestirea-n-vise, interpretarea viselor unei Vestitoare-n-vise, într-un mod mai precis decât Prorocirea. Unele Vestitoare-n vise au abilitatea de a intra în *Tel'aran'rhiod,* Lumea Viselor, şi chiar şi în visele altor oameni (cel puţin aşa se spune). Ultima Vestitoare-n vise cunoscută a fost Corianin Nedeal, care a murit în 526 NE, dar acum există o alta. Vezi şi *Tel'aran'rhiod.*

Jocul Caselor: Nume dat intrigilor, comploturilor şi manipulărilor destinate să aducă avantaje unei nobile Case. Subtilitatea este la mare preţ, la fel ca şi a ţinti ceva în timp ce pari să urmăreşti cu totul altceva sau cu a-ţi îndeplini scopul cu cel mai mic efort posibil. Mai este cunoscut ca şi Marele Joc sau, în Limba Străveche, Daes Daemar.

Juilin Sandar: Un prinzător de hoţi din Tear.

Lan; al'Lan Mandragoran: Necunoscut rege al Malkierilor, un tărâm înghiţit de Mana Pustiitoare în anul naşterii sale (953 NE), Dai Shan (Senior al Bătăliei) este ultimul senior Malkier care a supravieţuit. La vârsta de şaisprezece ani şi-a început lupta

împotriva Manei şi a Umbrei, care a continuat până a fost legat Străjer de Moiraine în 979 NE. *Vezi şi* Moiraine; Străjer.

Legare: Abilitatea femeilor care pot conduce de a-şi combina firele Puterii. Deşi combinarea firelor nu produce unul egal cu suma firelor individuale, este condus de persoana care stăpâneşte legătura şi poate fi folosit mult mai precis şi cu un efect mult mai mare decât ar fi putut fi cele individuale. Bărbaţii nu se pot lega fără prezenţa în cerc a unei femei sau a mai multora. Până la treisprezece femei se pot lega fără să fie nevoie de prezenţa unui bărbat. Prin adăugarea unui bărbat, cercul poate creşte până la douăzeci şi şase de femei. Doi bărbaţi pot face ca cercul să aibă treizeci şi patru de femei, şi aşa mai departe până se ajunge la limita de şase bărbaţi şi şaizeci şi şase de femei. Există legături care pot include mai mulţi bărbaţi şi mai puţine femei, dar, cu excepţia legării unui bărbat de o femeie, o femeie şi doi bărbaţi şi, desigur, doi bărbaţi şi două femei, dar trebuie să fie mereu cel puţin o femeie mai mult. În cele mai multe cercuri, legarea poate fi controlată fie de un bărbat, fie de o femeie, dar un cerc de şaptezeci şi doi sau un cerc mixt mai mic de treisprezece poate fi controlat doar de un bărbat. Şi, deşi in general bărbaţii au o forţă mai mare în ceea ce priveşte Puterea, cele mai puternice cercuri sunt cele care au un număr aproape egal de femei şi bărbaţi. *Vezi şi* Aes Sedai.

Lews Therin Telamon; Lews Therin Ucigaşul-de-Neam: *Vezi* Dragonul.

Limba Străveche: Limba vorbită în timpul Vârstei Legendelor. De obicei se aşteaptă ca nobilii şi persoanele educate să o poată vorbi, dar cei mai mulţi ştiu doar câteva cuvinte. Traducerea este adeseori dificilă, căci este o limbă cu multe înţelesuri subtile. *Vezi şi* Vârsta Legendelor.

Lini: Doica din copilărie a lui Elayne şi, înainte de asta, a mamei lui Elayne, Morgase, la fel ca şi a mamei lui Moigase. O femeie cu o mare putere interioară, un spirit de observaţie ascuţit şi multe zicale memorabile.

Logain: Bărbat care a pretins cândva că este Dragonul Renăscut. Capturat după ce a purtat război în Ghealdan, Altara şi Murandi, a fost dus la Turnul alb şi domolit, scăpând apoi în tulburările care au urmat detronării lui Siuan Sanche. Un bărbat pe care îl aşteaptă fapte mari.

Mana: Vezi Mana Pustiitoare.

Mana Pustiitoare: O regiune îndepărtată, situată la miazănoapte, pervertită în întregime de Cel întunecat. Este bântuită de troloci, Myrddraali şi alte creaturi la Umbrei.

Manetheren: Una dintre cele zece naţiuni care au făcut Al Doilea Pact. De asemenea, capitala neamului cu acelaşi nume. Atât oraşul, cât şi poporul au fost distruse în timpul Războaielor Troloce.

Mantiile Albe: *Vezi* Copiii Luminii.

Marele Senior al întunericului: Nume prin care Iscoadele celui întunecat se referă la acesta, pretinzând că ar fi o blasfemie să-i pronunţe numele adevărat.

Marele Şarpe: Simbol al timpului şi eternităţii, considerat străvechi chiar şi în timpul Vârstei Legendelor, înfăţişând un şarpe care îşi mănâncă propria coadă. Un inel în forma Marelui Şarpe este oferit femeilor care devin Aes Sedai.

Mayene: Oraş-stat la Marea Furtunilor, înconjurat şi oprimat de Tear. Conducătorul este numit „Cel Dintâi“, odată Cel Dintâi Senior sau Cea Dintâi Doamnă; „Cel Dintâi“ pretinde că este un descendent al lui Artur Aripă-de-Şoim. Titlul de „Al Doilea“, odată deţinut de un singur senior sau doamnă, a fost deţinut în ultimii patru sute de ani chiar şi de nouă oameni odată.

Stindardul Mayene reprezintă un vultur auriu în zbor, pe fond albastru.

Mazrim Taim: Fals Dragon care a adus haosul şi distrugerea în Saldaea până a fost înfrânt şi prins. Poate conduce Puterea cu mare forţă. *Vezi şi* Falsul Dragon.

Melaine: înţeleaptă din septul Jhirad al Aielilor Goshien. O Vestitoare-n vise. Are o forţă moderată în ceea ce priveşte Puterea. Este căsătorită cu Bael, căpetenia clanului Goshien. Este soră-de-soţ cu Dorhinda, stăpâna Sălaşului Izvorelor de Fum. *Vezi şi* Vestitoare-n vise.

Menestrel: Povestitor itinerant, muzician, jongler, acrobat. Cunoscut prin mantia de petice colorate, menestrelul dă spectacole mai ales în sate şi oraşe mai mici.

Meştereasă: în sate, o femeie care este aleasă de Cercul Femeilor pentru abilitatea ei de a vindeca sau de a prezice vremea, dar şi pentru buna ei judecată. De obicei, este considerată egală Starostelui, dar în unele sate are chiar o putere mai mare ca acesta. Este aleasă pe viaţă şi se întâmplă foarte rar ca o Meştereasă să-şi piardă slujba înainte de a muri. In funcţie de ţinut, poate avea şi alte nume: Călăuză, Tămăduitoare, Femeie cu Judecată, Căutătoare, sau multe altele.

Moiraine Damodred: Aes Sedai din Ajah Albastră. S-a născut în 956 NE în Palatul Regal din Cairhien. După ce a intrat ca novice în Turnul alb în 972 NE, a avut o ascensiune meteorică, fiind ridicată la rang de Aleasă în doar trei ani şi Aes Sedai după încă trei ani, la sfârşitul războiului Aiel. Încă din acele vremuri a început căutarea tânărului care (potrivit Gitarei Morose, o Aes Sedai cu darul Prorocirii) se născuse pe versanţii Muntelui Dragonului în timpul bătăliei Zidurilor Strălucitoare şi care avea să devină Dragonul Renăscut. Ea este cea care i-a scos din Ţinutul celor Două Râuri pe Rand al’Thor, Mat Cauthon,

Perrin Aybara şi Egwene al'Vere. A dispărut într-un *ter'angreal* în Cairhien luptându-se cu Lanfear, şi se pare că atunci au pierit amândouă.

Morgase: Regina Andorului, prin mila Luminii, Apărătoarea Regatului, Protectoarea Poporului, Prima înscăunată a casei Trakand. Acum se află în exil şi se crede despre ea că a murit, ucisă de Dragonul Renăscut. Blazonul său reprezintă trei chei de aur. Blazonul Casei Trakand este o cheie de boltă argintie.

Myrddraal: Creaturi ale Celui întunecat, conducători ai trolocilor. Monştri zămisliţi din troloci, în care materialul uman folosit la crearea acestora este din nou folosit, pătat însă de răul trolocilor. Nu au ochi, dar pot vedea la fel de bine ca un vultur, atât în lumină, cât şi în întuneric. Au anumite puteri ce vin de la Cel întunecat, printre care abilitatea de a-şi paraliza duşmanul de frică doar cu o singură privire sau să dispară dacă există umbre în jur. Una dintre puţinele slăbiciuni care le este cunoscută este reticenţa de a trece peste o apă curgătoare. Oglinzile le reflectă doar o imagine înceţoşată. În diferite ţinuturi poartă diferite nume: Jumătate-Om, Făr-de-Ochi, Pândar, Pierit.

Oamenii Mării: Atha'an Miere sau Neamul Mării. Un neam cu multe taine. Locuitori ai unor insule din Oceanul Aryth şi din Marea Furtunilor, stau puţin timp la ţărm, petrecându-şi cea mai mare parte a vieţii pe corăbii. Majoritatea comerţului pe mare se face cu vasele lor.

Ogier: (1) Rasă nonumană, caracterizată de o mare înălţime (un mascul obişnuit are trei metri), nasul lat, aproape ca un bot şi urechi lungi, cu smocuri de păr. Trăiesc în locuri numite *steddinguri,* pe care le părăsesc foarte rar, iar de obicei au legături cu oamenii la fel de rare. Oamenii au puţine cunoştinţe despre ei, mulţi crezând că aceştia sunt doar făpturi de legendă, deşi Ogierii sunt meşteri minunaţi în piatră şi au înălţat cele mai multe dintre marile oraşe construite după Frângerea Lumii. Deşi

sunt foarte paşnici şi se supără foarte greu, unele istorii spun că au luptat alături de oameni în Războaiele Troloce şi că pot fi inamici cumpliţi. Sunt extrem de dornici de cunoaştere, iar cărţile şi poveştile lor conţin adeseori informaţii pierdute de oameni. De obicei un Ogier trăieşte de trei sau de patru ori mai mult decât un om. (2) Oricare individ ce aparţine acestei rase nonumane. *Vezi şi* Frângerea Lumii; *stedding.*

Osia Lumii: Un lanţ muntos înalt care separă Pustiul Aiel de restul lumii, la apus. Mai poartă denumirea de Zidul Dragonului.

Padan Fain: Odinioară doar un neguţător în Ţinutul celor Două Râuri şi o Iscoadă a Celui întunecat, a fost transformat în Shayol Ghul pentru a fi capabil să-l găsească pe tânărul care avea să devină Dragonul Renăscut aşa cum un ogar îşi găseşte prada. Durerea l-a făcut pe Fain să-l urască atât pe Cel întunecat, cât şi pe Rand al'Thor. În timp ce îl urmărea pe al'Thor, întâlneşte sufletul întemniţat al lui Mordeth, în Shadar Logoth, care încearcă să pună stăpânire pe trupul acestuia. Din pricina a ceea ce-i fusese deja făcut lui, rezultatul este un amalgam ce are abilităţi mai mari la început, deşi Fain nu şi le înţelege încă pe de-antregul. Cei mai mulţi oameni simt groaza când un Myrddraal se uită la ei; Myrddraalii simt groaza când Fain se uită la ei.

Pribegi: Numele lor corect este Tuatha'an sau neamul Pribegilor. Un neam rătăcitor ce trăieşte în căruţe vopsite în culori vii, urmând o filosofie de viaţă pacifistă, numită Calea Frunzei. Sunt printre puţinii care pot străbate în linişte Pustiul Aiel, căci Aielii evită contactul cu ei. Foarte puţini oameni bănuiesc că Tuatha'an sunt descendenţii Aiel care au fugit în timpul Frângerii Lumii în încercarea de a-şi găsi pacea.

Prima-soră: Primul-frate: Termen Aiel care desemnează a avea aceeaşi mamă. În rândurile Aielilor a avea aceeaşi mamă înseamnă a avea o relaţie mai strânsă decât a avea acelaşi tată.

Profeţiile Dragonului: Puţin cunoscute în afara rândurilor cărturarilor, vorbindu-se rar despre ele, Profeţiile din Ciclul Karaethon prevestesc că Cel întunecat va fi eliberat iarăşi, iar Lews Therin Telamon, Dragonul, va renaşte pentru a se lupta în Tarmon Gai'don, Ultima Bătălie împotriva Umbrei. Profeţiile spun că va salva Lumea şi o va Frânge din nou. *Vezi şi* Dragonul.

Pustiul Aiel: Ţinut ostil şi dur, aproape lipsit de apă, situat la răsărit de Osia Lumii. Aielii îl numesc Ţinut întreit. Puţin străini îndrăznesc să intre; Aielii se consideră în război cu toate celelalte neamuri ale lumii şi nu sunt binevoitori cu străinii. Doar neguţătorilor, menestrelilor şi neamului Tuatha'an li se garantează trecerea în siguranţă, dar Aielii evită orice contact cu Tuatha'an, pe care îi numesc „Pierduţii". Nu se cunoaşte existenţa nici unei hărţi a Pustiului.

Puterea Supremă: Puterea ce vine de la Adevăratul Izvor. Majoritatea a oamenilor nu sunt în stare să înveţe să o mânuiască. Un număr foarte mic poate fi învăţat să conducă, iar un număr încă şi mai mic se naşte cu această abilitate. Aceştia din urmă nu au nevoie să fie învăţaţi; până la urmă vor conduce Puterea, fie că vor, fie că nu, adeseori fără să-şi dea seama ce fac. Această abilitate înnăscută se manifestă de obicei la sfârşitul adolescenţei sau la începutul tinereţii. Dacă nu sunt învăţaţi să ţină Puterea sub control sau dacă nu învaţă singuri acest lucru (foarte dificil, doar unul din patru reuşeşte acest lucru), moartea este inevitabilă. Încă din Vremea Nebuniei niciun bărbat nu a putut conduce fără să sfârşească în cele din urmă complet nebun şi chiar dacă ar fi învăţat singur să o controleze, tot ar fi murit de o boală cumplită care l-ar fi făcut săputrezească de viu, o boală cauzată ca şi nebunia de mana cu care Cel întunecat a spurcat *saidinul. Vezi şi* Aes Sedai: Frângerea Lumii; a conduce; Cele Cinci Puteri: Adevăratul Izvor.

Rashima Kerenmosa: A fost numită şi Soldatul Amyrlin. S-a născut în 1150 FL. A fost ridicată Amyrlin din rândurile Ajah

Verde în 1251 FL. Conducând personal armatele Turnului a repurtat numeroase victorii, cele mai importante fiind la Trecătoarea Kaisin, Pasul Soralle, Larapelle, Tel Norwin şi Maighande, unde a murit în 1301 FL. Trupul ei a fost descoperit după bătălie, înconjurat de cei cinci Străjeri ai ei şi de un munte de troloci şi Myrddraali, precum şi de cadavrele a nu mai puţin de nouă Seniori ai Spaimei. *Vezi şi:* Aes Sedai; Ajah; Suprema înscăunată Amyrlin; Seniorii Spaimei; Străjeri.

Rătăciţii: Nume dat celor mai puternici treisprezece bărbaţi şi femei Aes Sedai din Vârsta Legendelor, prin urmare, printre cei mai puternici ai tuturor timpurilor, care s-au alăturat Celui întunecat în timpul Războiului Umbrei în schimbul promisiunii nemuririi. Ei îşi spun „Cei Numiţi". Potrivit legendelor, dar şi al unor scrieri fragmentare, au fost întemniţaţi alături de Cel întunecat atunci când temniţa acestuia a fost pecetluită. Numele lor încă sunt folosite pentru a-i speria pe copii. Aceştia sunt: Aginor, Asmodean, Balthamel, Be'lal, Demandred, Graendal, Ishamael, Lanfear, Mesaana, Moghedien, Rahvin, Sammael şi Semirhage.

Războaiele Troloce: O serie de războaie care au început în aproximativ 1000 FL şi au durat mai mult de cinci sute de ani, timp în care trolocii au răvăşit lumea sub conducerea Myrddraalilor şi a Seniorilor Spaimei, în cele din urmă, trolocii au fost împinşi înapoi în Mana Pustiitoare, dar neamuri întregi au dispărut, iar supravieţuitorii au avut pierderi uriaşe. Toate scrierile istorice din acele timpuri sunt fragmentare. *Vezi şi* Seniorii Spaimei, Myrddraali, troloci.

Războiul Puterii: *Vezi şi* Războiul Umbrei.

Războiul de O **Sută de Ani** (994 AL-1117 AL): O serie de războaie, unele simultane, între alianţele aflate într-o continuă schimbare, izbucnite după moartea lui Artur Aripă-de-Şoim din pricina luptelor pentru controlul imperiului. De la Oceanul Aryth

la Pustiul Aiel, de la Marea Furtunilor la Mana Pustiitoare, Războiul de O Sută de Ani a nimicit populaţia multor ţinuturi. Distrugerile au fost atât de mari, încât din acele timpuri nu s-au păstrat decât cronici fragmentate. Imperiul lui Artur Aripă-de-Şoim a fost făcut fărâme, ducând astfel la naşterea naţiunilor din zilele noastre. ***Vezi şi*** Artur Aripă-de-Şoim.

Războiul Umbrei: Este cunoscut şi sub denumirea de Războiul Puterii. A izbucnit la scurtă vreme după încercarea de a-l elibera din temniţă pe Cel întunecat şi în curând a cuprins toată suflarea omenească, într-o lume în care chiar şi amintirea războiului fusese uitată, oamenii au început să redescopere chipul războiului, adesea spurcat de atingerea Celui întunecat; Puterea Supremă a fost folosită ca armă. Războiul s-a sfârşit cu închiderea Celui întunecat în temniţă, într-o lovitură condusă de Lews Therin Telamon, Dragonul, şi o sută de bărbaţi Aes Sedai, numiţi Cei O Sută de Tovarăşi. Contraatacul Celui întunecat a murdărit ***saidinul,*** ducând la nebunia lui Lews Therin şi a Celor O Sută de Tovarăşi, ceea ce a provocat Vremea Nebuniei şi Frângerea Lumii. ***Vezi şi*** Dragonul; Puterea Supremă.

Rhuidean: Un mare oraş, singurul din Pustiul Aiel, complet necunoscut lumii din afară. Este abandonat de aproape trei mii de ani. Odinioară, bărbaţilor Aiel li se permitea să intre doar o singură dată în viaţă, pentru a le fi testate calităţile de căpetenie de clan în interiorul unui mare ***ter'angreal*** (doar unul din trei supravieţuia), iar femeilor de două ori, pentru a li se testa calităţile de înţeleaptă, a doua oară în acelaşi ***ter'angreal;*** femeile aveau o rată de supravieţuire mult mai mare. Acum oraşul este din nou locuit, iar un mare lac se află la capătul văii Rhuidean, alimentat de un ocean subteran de apă dulce, iar din el izvorăşte singurul râu din Pustiu. ***Vezi şi*** Aiel.

Roata Timpului: Timpul este o roată cu şapte spiţe, fiecare dintre ele reprezentând o Vârstă. Pe măsură ce Roata se învârteşte, Vârstele vin şi trec, fiecare lăsând în urmă amintiri

care se transformă în legendă, apoi în mit, şi sunt uitate cu totul până la reîntoarcerea aceleiaşi Vârste. Pânza unei vârste este întotdeauna uşor diferită şi de fiecare dată pot apărea schimbări importante.

sa'angreal: Relicvă a Vârstei Legendelor care permite conducerea Puterii în cantităţi mult mai mari decât ar fi sigur sau posibil în condiţii normale. Este similar cu ***angrealul,*** dar mai puternic. Cantitatea de Putere care poate fi mânuită cu un ***sa'angreal*** faţă de cea care poate fi mânuită cu un ***angreal*** este similară. Cu diferenţa dintre cantitatea ce poate fi mânuită cu un ***angreal*** şi fără acesta. Arta făuririi lor a fost pierdută. Ca şi în cazul ***angrealurilor,*** există ***sa'angrealuri*** pentru femei şi pentru bărbaţi. Au mai rămas doar câteva, mult mai puţine chiar ca ***angrealurile.***

saidar; saidin: ***Vezi şi*** Adevăratul Izvor.

Sălbăticiune: Femeie care a învăţat singură să conducă Puterea; doar una din patru supravieţuieşte experienţei. Astfel de femei au anumite blocaje, dar, dacă acestea sunt distruse, pot fi printre cele mai puternice mânuitoare ale Puterii. Termenul este adeseori folosit în sens depreciativ.

Seanchan: (1) Descendenţi ai armatelor trimise de Artur Aripă-de-Şoim peste Oceanul Aryth, care au cucerit ţinuturile de acolo. Ei cred că orice femeie care poate conduce trebuie controlată pentru siguranţa tuturor, iar orice bărbat care poate conduce trebuie ucis din aceleaşi motive. (2) Ţinutul de unde vin seanchanii.

Seniorii Spaimei: Bărbaţi şi femei care pot conduce, care s-au alăturat Umbrei în timpul Războaielor Troloce, ca generali ai armatelor de troloci şi Iscoade ale Celui întunecat. Adeseori sunt confundaţi cu Rătăciţii de către cei mai puţin educaţi.

Shayol Ghul: Munte din Ţinuturile Pârjolite, dincolo de Mana Pustiitoare. Locul în care se află temniţa Celui întunecat.

Soră-de-soţ: Termen de înrudire Aiel. Femei Aiel care sunt aproape-surori sau prime-surori care descoperă că iubesc acelaşi bărbat sau care nu vor ca un bărbat să intervină între ele, astfel că se decid să se mărite amândouă cu el, devenind astfel surori-de-soţ. Femeile care iubesc acelaşi bărbat încearcă mai întâi să afle dacă pot deveni aproape-surori, un prim pas să devină surori-de-soţ.

Sorilea: înţeleaptă a sălaşului Sende, din Jara Chareen. Deşi abia poate conduce Puterea, este cea mai în vârstă înţeleaptă în viaţă, chiar dacă nu este chiar atât de bătrână cum cred unii.

Stânca din Tear: O mare fortăreaţă din oraşul Tear, despre care se spune că a fost făcută cu ajutorul Puterii Supreme la puţin timp de la Frângerea Lumii. Atacată şi asediată fără succes de nenumărate ori, a căzut într-o singură noapte în faţa Dragonului Renăscut şi a câtorva sute de Aieli, împlinind astfel două părţi din Profeţiile Dragonului. *Vezi şi* Profeţiile Dragonului.

stedding: Ţinuturile Ogierilor. Multe *steddinguri* au fost abandonate de la Frângerea Lumii. Sunt apărate într-un fel care nu mai este astăzi înţeles, astfel încât în interiorul lor nicio Aes Sedai nu mai poate folosi Puterea şi nu mai poate nici măcar simţi Adevăratul Izvor. A ţese Puterea din afara *steddingului* în interior nu are niciun efect. Niciun troloc nu va intra de bunăvoie într-un *stedding,* şi nici chiar Myrddraalii nu se vor încumeta decât cu mare reticenţă şi doar dacă sunt neapărat obligaţi. Nici Iscoadele Celui întunecat, dacă sunt credincioase acestuia, nu se vor simţi bine într-un *stedding.*

Străjer: Un luptător legat de o Aes Sedai. Legarea ţine de Puterea Supremă; prin legare luptătorul capătă anumite daruri, precum vindecarea rapidă, abilitatea de a rezista vreme îndelungată fără apă, mâncare sau odihnă ori abilitatea de a simţi de la distanţă murdărirea cauzată de Cel întunecat. Atâta vreme cât el trăieşte, Aes Sedai de care este legat va şti că este

în viaţă, indiferent de distanţa dintre ei, iar când moare, ea ştie în aceeaşi clipă felul morţii sale. Cele mai multe Ajah consideră că o Aes Sedai poate avea un singur Străjer, Ahaj Roşie nu leagă niciodată Străjeri, iar cea Verde consideră că o Aes Sedai poate lega câţi străjeri doreşte. Etic vorbind, un Străjer trebuie să accepte legătura de bunăvoie, dar se cunosc cazuri când unii dintre ei au devenit Străjeri fără voia lor. Ce câştigă o Aes Sedai de pe urma legăturii este o taină păzită cu străşnicie. *Vezi şi* Aes Sedai.

Suprema înscăunată Amyrlin: Conducătoarea femeilor Aes Sedai. Ea este aleasă pe viaţă de Divanul Turnului, care constă din câte trei reprezentante ale fiecărei Ajah, numite „Conducătoarele Ajah“. Suprema Amyrlin deţine suprema autoritate în rândul Aes Sedai, cel puţin teoretic, şi are rang egal cu un rege sau cu o regină. I se mai spune informai **Amyrlin“.**

Tallanvor, Martyn: Locotenent în Gărzile Reginei care îşi iubeşte suverana mai mult decât viaţa sau onoarea.

Tam al'Thor: Fermier şi crescător de oi din Ţinutul celor Două Râuri. În vremea tinereţii, a plecat să devină oştean, întorcându-se cu o soţie (Kari, acum moartă) şi un copil (Rand).

Tarabon: Neam de pe Ţărmurile Oceanului Aryth. A fost odinioară o mare naţiune de negustori, o sursă de covoare, vopseluri şi artificii produse de Breasla Artificierilor, printre multe altele. Puţine lucruri se mai ştiu după ce ţinutul a fost devorat de anarhie şi război civil, sfâşiat de mai multe războaie simultane cu Arad Doman şi cei juraţi Dragonului.

Tarmon Gai'don: Ultima Bătălie. *Vezi şi* Profeţiile Dragonului, Cornul lui Valere.

ta'veren: O persoană în jurul căreia Roata Timpului ţese destinele altor fiinţe, poate chiar ale TUTUROR fiinţelor. *Vezi şi* Pânza unei Vârste.

Tear: Neam de la Marea Furtunilor. Capitala naţiunii, mare port maritim. Blazonul Tearului reprezintă trei semiluni aşezate pieziş pe un fond jumătate roşu, jumătate auriu. *Vezi şi* Stânca din Tear.

Telamon, Lews Therin: *Vezi* Dragonul.

Tet'aran'rhiod: în Limba Străveche, „Lumea nevăzută“ sau „Lumea Viselor“. O lume întrezărită în vise care, după cum credeau anticii, pătrunde şi înconjoară toate lumile posibile. Mulţi pot atinge câteva clipe *Tel'aran'rhiod* în visele lor, dar foarte puţini posedă abilitatea de a intra după voie în el, însă există câteva *ter'angrealuri* care conferă această abilitate. Spre deosebire de alte vise, ceea ce se întâmplă în Lumea Viselor este real; o rană dobândită acolo va exista şi după trezire, iar cel care moare acolo nu se mai trezeşte deloc. Dar, cu excepţia acestor lucruri, nimic din ce se întâmplă în *Tel'aran'rhiod* nu afectează lumea reală. *Vezi şi ter'angreal.*

ter'angreal: Relicvă din Vârsta Legendelor care foloseşte Puterea Supremă. Spre deosebire de *angrealuri* şi *sa'angrealuri,* fiecare *ter angreal* este făurit doar pentru un anumit scop. Unele dintre ele sunt folosite de Aes Sedai, dar multora nu li se mai cunoaşte scopul. Pentru unele trebuie să poţi conduce Puterea, în timp ce altele pot fi folosite de toată lumea. Unele pot ucide sau pot distruge abilitatea de a conduce Puterea oricărei femei care le foloseşte. Ca şi în cazul *angrealurilor* şi *ter'angrealurilor,* arta făuririi lor s-a pierdut de la Frângerea Lumii. Vezi şi *angreal* şi *sa'angreal.*

Thom Merrilin: Un călător şi un menestrel mai interesant decât s-ar crede. *Vezi şi* Jocul Caselor; menestrel.

Troloci:: Creaturi ale Celui întunecat, zămislite în timpul Războiului Umbrei. Foarte înalţi, sunt un amalgam monstruos de părţi umane şi animale. Răi de la natură, ucid din plăcerea de a ucide. Extrem de vicleni, poţi avea încredere în ei doar dacă îi

înspăimânţi. Mănâncă orice sau pe oricine. *Vezi şi* Războaiele Troloce.

Turnul Alb: Centrul şi inima puterii Aes Sedai, situat în mijlocul marelui oraş-insulă Tar Valon.

Ţesătura unei Vârste: Roata Timpului ţese firele vieţilor oamenilor în Ţesătura Vârstei, adesea numită doar Ţesătura, formând substanţa realităţii acelei Vârste. *Vezi şi ta'veren.*

Ţinuturile de Hotar: Neamurile care se învecinează cu Mana Pustiitoare: Saldaea, Arafel, Kandor şi Shienar. Istoria lor este un neîntrerupt şir de raiduri şi războaie împotriva trolocilor şi Myrddraalilor. *Vezi şi* Mana Pustiitoare.

Vârsta Legendelor: Vârstă care a luat sfârşit odată cu Războiul Umbrei şi Frângerea Lumii. Un timp în care Aes Sedai făceau minuni, nu doar visau la ele. *Vezi şi* Frângerea Lumii; Războiul Umbrei.

Vestitoare: *Vezi* înzestrări.

Vestitoare-n vise: Denumirea Aiel pentru o femeie în stare să intre în *Tel'aran'rhiod,* să interpreteze visele şi să vorbească cu alţii în vis. Şi Aes Sedai folosesc termenul, referindu-se la Vestitoare. *Vezi şi* înzestrări; *Tel'aran'rhiod.*

Vineţiu: Acela care şi-a dat de bunăvoie sufletul pentru a deveni asasinul Umbrei. Acesta arată într-un asemenea mod că este foarte uşor să treci cu privirea peste el, fără a-l observa. Majoritatea sunt bărbaţi, dar printre ei mai există şi un mic număr de femei. Mai sunt cunoscuţi sub denumirea de Făr-de-Suflet.